- C Ử U - N G U Y Ệ T - H I -

Tiếu

〈1〉

THẦN Y'ÊU

(Tiểu thuyết)

Hàn Vũ Phi *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Công ty cổ phần sách Văn Việt

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 1.1

Một ngày tháng Tư tại thành phố K, trời đổ cơn mưa rả rích. Đang giờ lên lớp buổi chiều, các sinh viên giơ cao cặp sách và giáo trình che đầu, chạy như bay trên sân trường.

Chân Ý giẫm lên vũng nước, rảo bước chạy tới trú dưới tán cây cao đầu ngõ, ngẩng đầu trông lên chồi non xanh mướt và bầu trời phương Bắc cao vời vợi.

Cuối ngõ là một ngôi nhà nhỏ kiểu Dân quốc cuối triều Thanh, hoa anh đào trắng trong sân nở rộ, cánh hoa rơi lả tả. Nơi ấy yên ắng trang nhã tựa chốn đào nguyên, điểm tô hài hòa với những tòa giảng đường xung quanh.

Gió xuân nhẹ lướt qua ngọn cây, những hạt mưa đọng trên lá tuôn rơi tí tách, chui vào trong cổ áo, lạnh buốt. Chân Ý thoáng rùng mình, chạy ù vào màn mưa, theo đà đó lao tới ngôi nhà nhỏ ở cuối ngõ.

Cánh cửa gỗ kêu kẽo kẹt, trong nhà phần lớn là đồ gỗ cổ xưa, ấm áp và dễ chịu.

Trong chiếc radio kiểu xưa, phát thanh viên đang đọc bản tin thời sự: “Một tuần sau khi Đường Thường – nạn nhân trong vụ cưỡng hiếp của Lâm Tử Dực – tự sát, Tòa án Nhân dân quân Lan Đình cho rằng chứng cứ không đầy đủ, bác bỏ tố tụng Lâm Tử Dực và ba người khác về tội danh cưỡng hiếp. Ngày hôm qua, phía nạn nhân bày tỏ rằng sẽ tôn trọng phán quyết. Vụ án kéo dài ba tháng này...”

https://thuviensach.vn

Chân Ý cởi áo khoác, giũ những cánh hoa và giọt mưa còn vương trên áo. Thấy cửa sổ không đóng, nước mưa hắt hết vào nhà, cô vội vàng gài móc cửa lại rồi cài then.

Ngôi nhà này chỉ có ông nội cô ở, ông là cựu giáo sư khoa Triết trường Đại học K, cả đời say mê nghiên cứu, xưa nay vẫn lôi thôi lếch thếch. Đừng nói chuyện nhỏ nhặt như đóng cửa sổ, ngay cả một ngày ba bữa cơm còn phải nhắc nhở. Theo cách nói ngày nay, ông là đứa trẻ già đầu thông minh nhưng ngơ ngáo.

Bốn tháng nay, Chân Ý bận đến mức chân không chạm đất, không có thời gian đến thăm ông. Cô chị họ năm xưa lấy chồng đại gia đã thuê thím Trương giúp việc đến chăm sóc ông. Nhưng hôm nay thím Trương xin nghỉ nên Chân Ý mới tới đây.

Chiếc kim đồng hồ chỉ 2 giờ rưỡi, đến giờ ông ngủ trưa dậy rồi. Chân Ý đang chuẩn bị lên tầng, lại thấy trên chiếc ghế gỗ lim đặt một hộp giấy tinh xảo, gửi về từ Mỹ, cô mới nhớ ra chị gái ở phố Wall xa xôi đã gửi quà về chúc mừng cô kết thúc vụ án lớn đầu tiên trong đời. Quả thực là vụ án lớn, rất nhiều luật sư cùng ngành cả đời cũng không thể gặp được.

Chân Ý mở hộp giấy ra, bên trong là một chiếc váy ngắn đính đá hở lưng, lụa trắng bồng bềnh, áo khoác viền ren được cắt may tinh tế, trông vô cùng đẹp mắt. Chị gái kỹ tính còn giúp cô phối túi xách và giày cao gót nữa.

Điện thoại trong phòng khách đổ chuông, cô nhận lấy, nghiêng đầu kẹp bên tai: “Xin chào?”

Hình như bên kia hơi bất ngờ, ngập ngừng giây lát rồi khẽ hỏi: “Chân Phủ phải không?” Giọng nam trầm thấp ôn hòa, Chân Ý lập tức cảm thấy đâu đó trong lòng bị giọng nói này làm xao xuyến. Chân Phủ ư? Cách gọi này quá tôn kính và cổ điển thì phải. Nhưng nghĩ lại, ông nội cô thuộc dòng

https://thuviensach.vn

dõi thư hương, học trò khắp thiên hạ, gọi là "Chân Phủ" cũng không xem là cổ hủ và quái đản.

Cô bối rối trong chốc lát, người bên kia chẳng mảy may sốt ruột, vẫn bình thản chờ đợi mà không hề nổi nóng.

Trong phút giây tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng mưa rơi trên cây chuối ngoài cửa sổ.

Chân Ý bừng tỉnh, vội vàng đặt đồ xuống, cầm điện thoại đàng hoàng: "Đây đúng là nhà họ Chân, xin hỏi anh tìm ai ạ?"

"Tôi đã hẹn ba giờ sang thăm giáo sư Chân, không biết giáo sư có nhà không?"

"Có ạ."

"Cảm ơn." Anh ta lịch sự nói, rồi cúp điện thoại.

Ông nội xuống nhà, mặc chiếc áo dài cotton nhăn nhúm, mái tóc bạc bù xù, trông như ông tú tài nhếch nhác cuối triều Thanh. Chân Ý nói có người đến thăm, chải đầu cho ông, khuyên nhủ hết lời nhưng ông vẫn không chịu thay áo, cô đành phải là qua chiếc áo dài cho xong chuyện.

Ngoài kia mưa vẫn rơi tí tách, chiếc radio vẫn rủ rỉ đưa tin đang phát trên sóng FM: "...Tại phiên tòa xét xử, công tố viên Doãn Đạc và luật sư Chân Ý đại diện cho nạn nhân đã lợi dụng màn truy hỏi bất ngờ, bác bỏ tơi tả những lời biện giải của bị cáo. Chuyên gia luật phân tích cho rằng Lâm Tử Dực và ba người còn lại sẽ bị phán ít nhất mười năm tù giam. Nhưng tại phiên xét xử thứ hai, luật sư bào chữa đưa ra chứng cứ đanh thép chứng tỏ nạn nhân Đường Thường vốn là gái làng chơi. Về sau Đường Thường không chịu nổi áp lực nặng nề nên nhảy lầu tự tử..."

"Tạch!" Chân Ý thờ ơ tắt radio.

https://thuviensach.vn

Mưa đã tạnh, cô lại mở cửa sổ ra, dùng chêm gỗ chống từng cánh cửa đâu ra đấy. Quét dọn căn nhà sạch sẽ tinh tươm, pha ấm trà đãi khách đặt trong phòng khách, xong xuôi hết rồi cô mới ôm quần áo đi lên lầu.

Bộ váy may theo số đo, khoác lên người trông thanh nhã duyên dáng. Chân Ý khác vui vẻ, cởi váy ra, chợt nghe thấy tiếng hét hoảng hốt của ông: "Lũ lụt rồi!"

Chân Ý vơ lấy cái áo sơ mi chạy xuống nhà, thấy ông nội làm đổ nước sôi khắp bàn. Trên bàn mịt mù hơi nước. Cô lập tức gỡ chiếc áo khoác treo trên chiếc giá gần nhất thấm nước, ngăn không cho nước chảy xuống chân ông.

"Ông đứng sợ, không sao đâu!" Cô mỉm cười an ủi ông, lại nghe phía sau có người đóng cửa, rất khẽ rất chậm, dường như không muốn khiến người ta chú ý. Nhưng cửa gỗ đã cũ, khó tránh khỏi phát ra tiếng.

Chạy vội từ trên tầng xuống, quần áo cô tuy xộc xệch nhưng không đến nỗi "phi lễ chớ nhìn", cú đóng cửa này quả thật làm cho người ta lúng túng.

Cô khó chịu lên tầng, không bao lâu sau ông nội gọi với lên: "Ý ơi, khách sắp về rồi!"

Chân Ý không chịu xuống tiễn, dẩu môi, miễn cưỡng lên tiếng: "Tạm biệt!" Nhưng đối phương không đáp lại.

Người đi khuất cô mới ra, vũng nước trên nền nhà đã được lau sạch. Cô thầm kinh ngạc, ông nội thậm chí còn không biết cây lau nhà để đâu, xem ra là do vị khách kia lau rồi, sợ ông nội không cẩn thận giẫm phải té ngã đây mà. Bàn cũng đã được lâu khô, trong sọt rác có một chiếc áo khoác.

Một ý nghĩ nhanh như tia chớp lóe lên trong đầu Chân Ý, cô lấy áo khoác của khách đi thấm nước ư? Lật ra nhìn, vậy mà cô lại lấy chiếc áo Zegna cao cấp làm rẻ lau.

https://thuviensach.vn

Chân Ý rên rỉ, ôm áo khoác lao như bay ra cửa.

Một chiếc Porsche màu đen đỗ đầu ngõ, có người kính cẩn che chiếc ô đen cho người ấy, còn người ấy mặc bộ vest phẳng phiu, khom người định lên xe.

“Xin chờ một chút!” Cô chạy nhanh tới, giẫm phải vũng nước đọng khiến nước văng tung tóe.

Người ấy đứng thẳng lên, hơi nghiêng đầu nhưng không quay lại.

Không biết bởi vì chiếc xe hay bởi vì người mà đám sinh viên đi ngang qua thi nhau nhìn ngó.

Vừa chạy tới sau lưng người ấy, cô bỗng phát giác người này rất cao, bộ vest được cắt may rất khéo, thẳng thớm không một nếp nhăn. Người che ô đứng cạnh nhìn Chân Ý, ánh mắt hững hờ.

Gió xuân thổi tới, giọt mưa đọng trên lá rơi xuống, dậy tiếng lộp bộp trên tán ô. Chân Ý đứng ngoài ô, rụt cổ lại, giọng điệu thỏa đáng: “Vừa nãy không cẩn thận lấy áo anh thấm nước, tôi giặt sạch rồi trả cho anh nhé?”

“Không cần đâu.” Anh ta thản nhiên nói, khom người định lên xe nhưng hơi khựng lại: “Những điều giáo sư Chân chỉ dạy đáng quý hơn một chiếc áo nhiều.”

Trạng thái tinh thần của ông nội hiện giờ còn có thể nghiên cứu học thuật ư?

Chân Ý bối rối, tuy vậy xưa nay tính tình cô vốn thoải mái vô tư, nếu người ta đã nói chẳng đáng thì cô cũng không dây dưa nữa.

Lúc xoay người định đi, cô bỗng trông thấy gương mặt nghiêng tuấn tú khôi ngô của anh ta, giống như có cánh hoa anh đào lìa cành theo gió bay

https://thuviensach.vn

đến từ nơi không xa. Cô hơi sững sờ.

“Ngôn Cách?” Cô không chắc lắm, ôm áo anh tiến lên một bước, sau khi thấy rõ cô cười rạng rỡ: “Đã lâu không gặp.”

“Xin lỗi, tôi không nhớ cô.” Dứt lời, anh khom người lên xe.

Cô biết anh có tật hay quên người khác, không hề để ý, còn rất vui khi gặp lại cố nhân ở nơi đất khách quê người: “Anh quên rồi à, em là Chân...”

Chưa nói xong, người che ô đã đóng cửa xe lại. Chân Ý chỉ nhìn thấy chiếc cằm thanh thoát trắng trẻo của anh.

Nhìn chiếc xe xa dần, Chân Ý thờ ơ nhún vai. Đã xa cách tám năm, với tính cách lạnh nhạt của anh, ắt hẳn đã sớm quên cô rồi. Nếu cô vẫn giống như thời trung học, chắc chắn đã giả vờ nhanh miệng, cười khúc khích nói: “Đàn anh, em là con bé từng yêu đương với anh thời trẻ trâu đấy!” Rồi nhìn anh – da mặt vốn mỏng – mắc cỡ đỏ cả tai. Nhưng cô không còn điên rồ như xưa nữa, còn anh vẫn không thèm đoái hoài đến cô như thuở nào, thậm chí chẳng buồn chào hỏi.

Trở về nhà, ông nội đang ngồi bên bàn ăn bánh brownie hạch đào.

Chân Ý đoạt lấy đĩa bánh, giả bộ trợn mắt: “Ông già này lại không nghe lời rồi, từng này tuổi còn có thể ăn đồ ngọt ư?”

Ông nội cầm chiếc dĩa, hết sức tủi thân: “Là đường xylitol (1) mà.”

(1)Xylitol là chất ngọt tự nhiên, được chiết xuất từ cây bu-lô, cây sồi xanh, hoặc một số loại cây khác. Xylitol có độ ngọt tương đương đường mía, nhưng ca-lo chỉ bằng khoảng 75% đường mía. Sử dụng đường xylitol có thể hạn chế các vấn đề sức khỏe như huyết áp, tiểu đường. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều của người dịch.)

https://thuviensach.vn

“Ơ?” Đúng là được đặc chế từ đường xylitol, ai có lòng như vậy nhỉ? Trên bàn còn đặt mấy lọ hạt có vỏ cứng: hạch đào, hạt điều, hạt phỉ, hạt mắc ca... Trên lọ thủy tinh dán giấy ghi chú, nét chữ đẹp đẽ, viết “Mỗi ngày ba hạt”.

Chân Ý trả đĩa cho ông nội, hỏi: “Người vừa nãy là ai thế ạ?” Ông nội đã về hưu từ lâu, không thể nào là thầy giáo của anh ấy được. Vả lại anh ấy đã ra nước ngoài từ mấy năm trước.

Ông nội gãi đầu: “Thầy Tô giới thiệu.”

Giáo sư Tô là đồng nghiệp của ông, chuyên ngành Y. Ông nội nghiên cứu Triết học, từ lâu đã nổi tiếng trong ngành. Mặc dù đã về hưu, nhưng thường xuyên có học trò tới thăm hỏi nhờ chỉ dạy.

Nhớ lại năm đó ở Thâm Thành rợp bóng cây xanh, anh nói muốn ra nước ngoài học y. Bây giờ xem ra anh đã chuyển sang nghiên cứu Triết học rồi? Ngẫm lại như vậy đúng là rất hợp với tính cách lạnh nhạt, cực kỳ lạnh nhạt đó của anh. Đã mười hai năm kể từ lần đầu gặp mặt, tám năm tính từ buổi chia ly, thời gian trôi đi nhanh quá.

Chân Ý cầm thìa xúc một miếng bánh brownie nhỏ xinh, vị đường xylitol, chỉ có anh mới nghĩ ra được thôi. Cô chọc chọc vào chiếc bánh ngọt màu đen, bỗng nhớ lại những năm tháng đeo đuổi người ấy. Xem Đồi gió hú, hai mươi năm, Catherine biến thành rồi vẫn phải trở về bên Heathcliff giữa đêm gió táp mưa sa. Khi đó cô cho rằng mình sẽ có mối tình đầu sâu đậm như Catherine. Nhưng dần dần cô nhận ra, nào có mấy người đàn ông yêu đến cuồng si như Heathcliff chứ?

Cô bé đã trưởng thành, biết được cái gì gọi là hiện thực, cái gì gọi là tuổi thanh xuân khi còn dịp hãy tận hưởng hết thú vui (2), nhất là tuổi thanh xuân cảu cô gái trẻ.

https://thuviensach.vn

(2)Nguyên văn là “Thanh xuân đắc ý tu tận hoan”, cải biên từ câu “Nhân sinh đắc ý tu tận hoan” – Đời người khi còn dịp hãy tận hưởng hết thú vui, trong bài thơ Xin mời rượu của Lý Bạch.

Những ký ức xưa kia chợt vụt qua, Chân Ý nhướng mày, điều tiếc nuối duy nhất là: Gương mặt tuấn tú ấy lại không thuộc về mình. Là hội trưởng hội mê trai đẹp, cô vô cùng đau xót. Cô cười sự thiếu đứng đắn của mình, vui tươi trở lại, chọc chọc tay ông nội: “Ông ơi, bao giờ gặp cậu học trò nào đẹp trai ngất ngây nhớ giới thiệu cho cháu gái nhé. Nước phù sa đừng để chảy ruộng ngoài ạ!”

Ông nội phớt lờ cô, ngoan ngoãn ăn bánh ngọt. Chân Ý dẩu môi, trừng mắt nhìn ông.

Mấy năm nay, cô không còn theo đuổi bạn trai như thế nữa.

Còn nhớ rõ, cô chắp tay sau lưng đi bên cạnh anh, nghiêm túc nói: “Ngôn Cách, cho em mượn một thứ nhé.”

Anh hờ hững nhìn cô, ánh mắt như muốn hỏi: “Gì cơ?”

“Kiss!” Cô hé môi cười.

“...”

“Đừng đi mà... Anh yên tâm, em sẽ trả lại cho anh... Này, anh đừng chạy... Anh tưởng chạy thoát được à?”

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 1.2

Chân Ý hẹn cô bạn thời đại học Tư Côi đi ăn đồ ngọt. Năm ấy tốt nghiệp, hai người cùng vào Cục Cảnh sát, nhưng sau mấy tháng làm việc Chân Ý đã từ chức và đi học tiếp. Mấy năm trôi qua, Tư Côi đã thực hiện được lý tưởng từ tấm bé của mình: Cảnh sát hình sự.

Tư Côi lớn lên ở Tây Bắc nên mang trong mình tính cách khảng khái hào hùng tiêu biểu của người phương Bắc, thậm chí Chân Ý tự xưng là người mạnh mẽ thi thoảng cũng phải yểu điệu gọi cô một tiếng Tử Quỷ(1).

(1) "Tử Quỷ" nghĩa là ma quỷ hay người chết, trong tiếng Trung có cách phát âm tương tự với Tư Côi.

Vụ án Đường Thường và Lâm Tử Dực ám ảnh Chân Ý quá lâu. Sau khi Đường Thường nhảy lầu, Tư Côi sợ tâm trạng cô bạn không vui nên hôm nay trò chuyện một lúc rồi mới hỏi: "Gần đây tâm trạng vẫn ổn chứ?"

Đương nhiên Chân Ý hiểu: "Ừ, vẫn bình tĩnh."

Tư Côi khích lệ: "Biểu hiện trên tòa của cậu rất tuyệt, vụ kiện này đã giúp cậu nổi danh sau một trận chiến. Nếu không phải Đường Thường tự sát, có lẽ sẽ có kết quả khác."

"Các cậu nhận định cô ấy tự sát thật à?"

"Cậu nghi ngờ gì?"

https://thuviensach.vn

“Không có, hỏi bừa thôi.” Chân Ý cho rằng Đường Thường không đến mức tự sát, nhưng cô cũng không thể xoay chuyển được gì.

Tư Côi: “Ngoài phố đồn thổi là cậu bán chứng cứ, đòi được ba triệu phí giải quyết riêng cho nhà họ Đường thì phải?”

Chân Ý nhướng mày: “Cô cảnh sát, cô muốn thẩm vấn tôi đấy à?”

Tư Côi không hỏi đến cùng nữa, cô không đứng ở vị trí của Chân Ý, nên không thể nào bình luận lựa chọn của cô ấy. Khoảng thời gian đó, Chân Ý làm luật sư tư cho Đường Thường, giúp đỡ bên khởi tố thưa kiện, thậm chí còn bạt mạng hơn thành viên đoàn khởi tố. Cô đoán đại khái là Chân Ý trao đổi gì đó, có lẽ đây là mong muốn của vài người trong hệ thống. Cô không hề tán thành, cô cho rằng trừng phạt cái ác là điều tất yếu của xã hội. Nhưng cô cũng biết bởi vì thế lực hùng hậu phía sau bốn bị cáo nên vụ án này tiến hành hết sức khó khăn, bên khởi tố không có đủ chứng cứ, ngược lại áp lực đổ hết lên đầu luật sư tư. Cô biết mấy tháng nay Chân Ý phải chịu đựng thế nào, mỗi ngày chỉ ngủ hai tiếng, thu thập chứng cứ, tìm kiếm nhân chứng khắp mọi nơi, thậm chí còn bị đe dọa liên miên. Nhưng cô ấy vẫn gồng mình, nâng đỡ Đường Thường tâm trạng bất ổn ở nơi đầu sóng ngọn gió. Cô ấy muốn đưa bốn kẻ kia vào tù hơn ai hết, nhưng cuối cùng...

Chân Ý cụp mắt, nhớ tới lời nói của Đường Vũ – em gái Đường Thường: “Ngồi tù có ích lợi gì chứ? Luật sư Chân, có thể phán tử hình không, có thể khiến chúng chết không? Không thể, ngồi tù mười năm ư? Với thế lực, quyền hành nhà chúng, nhốt được ba năm tôi cũng thấy nghi ngờ rồi. Đến lúc đó lại để báo đài thổi phồng bi kịch của chúng tôi nữa ư? Vậy nỗi khổ của nhà tôi được xem là gì, cái chết của chị tôi được tính ra sao? Trò cười hay là hài kịch? Nếu là vậy, cứ coi như chị tôi tạo scandal đi, không phải cư dân mạng đều nói vậy à? Tôi thà rằng cầm ba triệu đền bù cho bố mẹ còn hơn. Người đã chết rồi, đòi cái thứ chính nghĩa chó má đó có ích gì chứ? Đừng nói với tôi chuyện đưa chúng vào vòng pháp luật để

https://thuviensach.vn

người khác khỏi phải chịu thương tổn, tôi không cao thượng như vậy. Nói thật, tôi thật sự mong chúng cưỡng hiếp hết đàn bà ở thành phố K này.”

Trong lỡ đãng, Chân Ý cười cô đơn.

Thấy vậy, Tư Côi thầm trách mình lắm lời, chuyển đề tài: “Sao Dương Tư không đến thế?”

“Ngủ bù.” Dương Tư là bạn cấp ba của Chân Ý ở Thâm Thành, cùng thi đại học ở thành phố K, giờ đây làm việc tại cùng một văn phòng luật.

Chân Ý ngậm miếng xoài, tóm lược mối ân ái tình thù trong vòng vài câu: “Dương Tư theo một vụ ly hôn, bên nam cặp bồ, đòi chuyển tài sản, nói bên nữ nhàn hạ làm bà lớn, ăn của hắn, ở nhà hắn, dùng đồ của hắn, không có tư cách đòi tiền, cho cô nàng mấy chục nghìn phí chia tay đã tốt lắm rồi. Ở với nhau có đứa con trai, tên chồng không chịu buông tay, nói cô vợ không có khả năng nuôi dưỡng. Mẹ nào lại chịu xa con chứ, ngày ngày khóc lóc kể lể năm đó ân ái thế nào. Nghe nói là làm ầm đến mức trời đất quay cuồng, Dương Tư mệt mỏi tóp hết cả ngực.”

Tư Côi phì cười, gật đầu tán đồng: “Tớ đã thấy phụ nữ thời khắc đó rồi, trông rất đáng thương khổ sở. Haiz, tất cả lại đổ hết lên Dương Tư, con bé nghe nhiều có khi mất hết hi vọng với cuộc sống mất.”

Chân Ý lườm cô: “Dương Tư là luật sư đại diện cho bên nam.”

“...” Tư Côi trợn mắt.

“Vì thế mới nói đàn bà không tự lập tự cường, trở thành người dựa dẫm vào đàn ông, không có quyền chủ động thể nào cũng bị hủy hoại. Cậu xem, kiện ra tòa thậm chí không mời nổi luật sư tốt.” Chân Ý giải quyết bát chè xoài bưởi chỉ trong mấy phút, quay sang đánh chén chè trân châu, lẩm bẩm: “Phụ nữ đó à, những chuyện quá khứ có gì hay để nói chứ, dù có đau khổ hơn nữa người nghe cũng không cảm động lây, nói ra người khác chỉ coi là

https://thuviensach.vn

tuồng kịch. Có một thứ gọi là vật đổi sao dời, được làm theo số đo của đàn ông đấy."

Tư Côi nhạy cảm ngộ ra: "Ơ, người đẹp, vị công tử nào làm tổn thương trái tim của cậu thế?"

Chân Ý gườm gườm nhìn cô nàng: "Tớ toàn làm tổn thương người ta thôi, nào có bị tổn thương bao giờ."

Tư Côi cười khanh khách.

"Luật sư Chân?" Phía sau có người gọi Chân Ý. Là một người đẹp cao ráo thon thả, đeo kính râm, trông rất phong cách.

"Tống Y?"

Tư Côi ngẩng đầu lên, diễn viên Tống Y á? Tống Y và Đường Thường đều xuất thân từ người mẫu. Đường Thường, không tiếng tăm gì, nhưng Tống Y lại nổi như cồn, nhờ khả năng diễn xuất tinh tế mà trở thành tiểu hoa đán trên màn ảnh. Nếu không phải trung tâm thương mại này quá đắt đỏ không ai tới, cô ta đã sớm bị người ta vây kín rồi. Cô ta có xích mích với Đường Thường, nhưng trong vụ án của Đường Thường lại đứng ra làm chứng, kết quả bị dư luận ném đá là tạo scandal.

Diễn viên nổi tiếng Tống Y cười rất đẹp, mở túi xách: "Luật sư Chân, để tôi mời cô bữa này nhé."

"Tôi trả rồi."

"Vậy để lần sau." Tống Y nói: "Luật sư Chân, tôi đã giới thiệu cô cho rất nhiều bạn bè, sau này nếu họ gặp phải phiền toái sẽ nghĩ đến việc mời cô đầu tiên."

https://thuviensach.vn

Chân Ý không đón nhận sự ưu ái ấy, mỉm cười, giải thích: “Tôi không làm dân sự, chỉ chuyên lo mấy vụ hình sự kiểu như tổn thương thân thể thôi, nếu các cô gặp phải mấy chuyện như giết người, bạo hành, cưỡng hiếp... thì nhớ đến tìm tôi nhé.”

Tống Y: “...”

Tư Côi quay đầu đi chỗ khác, cười đến mức vai run run.

“...Biết rồi, lần sau gặp.”

Chân Ý không quan tâm đến cái miệng quạ đen của mình, càng không ngờ rằng lời mình nói lại ứng nghiệm. Tối hôm đó, quả thật đã có chuyện xảy ra.

Tư Côi trông theo hướng Tống Y: “Chân, đại minh tinh thân thiện với cậu thế, tớ tò mò luật sư các cậu có quan hệ thế nào với người ủy thác vậy?”

“Chồng hờ vợ tạm.” Chân Ý hơi đăm chiêu: “Ngắn ngắn một chút là tình một đêm; dài hơn là bồ bịch. Thi thoảng thật lòng, quá nửa giả dối. Tóm lại một câu: Đôi bên cùng có lợi.”

Tư Côi bị ví dụ của cô chọc cười, thoáng nghĩ ngợi lại phì cười, đúng là thỏa đáng không thể bàn cãi.

“Chân, vợ cả là ai thế?”

“Pháp luật.”

“Tại sao?”

“Bởi vì bọn tớ “chui” vào kẽ hở của pháp luật.”

“...”

https://thuviensach.vn

Tư Côi đã quen với vẻ không đứng đắn của bạn mình, “Cậu làm luật sư như vậy, đến đâu cũng có “bạn trai cũ” thanh toán giúp cậu, thật sung sướng biết bao.”

“Ghen tị với tớ đi.”

“Vâng, ghen tị đến chết rồi đây. Đại luật sư Chân, Dương Tư nói, cậu đại diện cho người ta chưa bao giờ thua kiện? Ngay cả lần này, cư dân mạng cũng cho rằng người chiến thắng là cậu.”

“Không phải tớ giỏi, mà tớ chỉ nhận vụ án có thể thắng.” Chân Ý nói thẳng. Biện Khiêm – sếp của văn phòng luật là học trò của ông nội, “anh trai” của cô. Anh chỉ chọn vụ án có cả danh lẫn lợi cho cô, muốn lăng xê cô thành luật sư nổi tiếng “bất khả chiến bại”. Cô hiểu rõ chặng đường này được hưởng biết bao ân huệ và thiên vị, nhưng cô thoải mái thanh thản nhận lấy, chưa từng cảm thấy xấu hổ. Quan hệ giữa người với người cũng như học vấn, IQ và vẻ bề ngoài, bày đặt không cần mới là thiếu não.

Chân Ý đánh chén xong hai bát chè, đứng dậy đi tìm phòng vệ sinh. Đẩy cánh cửa thoát hiểm, đi gần năm mươi mét dọc theo hành lang trống trải mới nhìn thấy hình người phác họa màu xanh màu đỏ ở tít đằng kia. Chân Ý thầm ai oán: Phòng vệ sinh xa xôi hẻo lánh thế này, đúng là chim không thèm ị.

Cô liếc nhìn phòng vệ sinh nam, buồn cười. Dĩ nhiên chim... không thể ị được rồi... Đúng lúc ấy, cửa phòng vệ sinh đột nhiên mở ra. Nữ thanh niên thuần khiết sao có thể nhìn chằm chằm phòng vệ sinh nam mà cười được chứ? Cô thôi cười, nghiêm túc đi vệ sinh. Nhưng cô nhận ra người vừa bước ra từ phòng vệ sinh nam đó.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nét mặt cô thay đổi liên tục.

Ngoài bối cảnh hiển hách, Lâm Tử Dực còn là tâm điểm trên mạng. Hắn thường xuyên gây sự, đoạn phim ẩu đả có mặt hắn được đăng tải lên mạng

https://thuviensach.vn

ba lần bốn lượt. Từng có lời đồn về hành vi cưỡng hiếp ác độc của hắn, nhưng vì không có nạn nhân nên gác lại coi như xong chuyện. Lần này Đường Thường đứng ra, song lại kết thúc bằng cái chết.

Tất cả những chi tiết có liên quan đến vụ án đều trôi vào dĩ vãng từ sau giây phút phán quyết, Chân Ý sẽ không nhắc lại nữa. Lần này trông thấy Lâm Tử Dực ở cửa phòng vệ sinh, cô cảm thấy buồn nôn, ghê tởm cực kỳ, nhìn hắn đầy khinh thường rồi đẩy cửa vào phòng vệ sinh. Nào ngờ có một sức lực mãnh liệt áp tới từ phía sau, kéo cô lại áp lên tường.

Lâm Tử Dực chắn trước mặt cô, sắc mặt sa sầm.

Từ nhỏ đến lớn, Lâm Tử Dực chưa từng gặp trở ngại và chuyện không vừa ý, đối với hắn, pháp luật chẳng khác gì trò đùa. Hắn gặp Đường Thường lần đầu ở bữa tiệc sinh nhật của một gái gọi hạng sang. Đường Thường có vóc dáng đẹp, tính cách thanh cao, trong sự khoáng đạt mang chút khảng khái, không hư vinh và bỗ bã, không làm bộ làm tịch. Kẻ thường gặp con gái ham tiền va nhu nhược nhu Lâm Tử Dực bị cô hấp dẫn, không tài nào rời mắt nổi.

Vốn dốt nát bất tài, hắn nghĩ nát óc mới ra một câu thích hợp với nữ thần nhất: Giàu sang không thể cám dỗ(2). Đã là vậy, hắn càng muốn cám dỗ cô.

(2) Có xuất xứ từ quyển Mạnh Tử - Đằn Văn Công hạ, đầy đủ là “Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất” tức “Giàu sang không thể cám dỗ, nghèo khó không thể chuyển lay, quyền uy không thể khuất phục”; thể hiện phẩm chất của đáng trượng phu.

Hắn hỏi han thông tin về Đường Thường, lúc đó ả gái gọi hạng sang hắn bao nuôi giở trò ghen tuông, nói Đường Thường lòng dạ thanh cao, không phải vung tiền là có thể mua được. Hơn nữa người ta đã có bạn trai, tình cảm rất tốt. Về sau Lâm Tử Dực gặp được bạn trai của Đường Thường tên

https://thuviensach.vn

Ngô Triết, trông rất điển trai thuần khiết. Đường Thường ngồi trên chiếc xe điện của Ngô Triết, cười tươi như hoa, vậy mà lại không chịu lên chiếc xe Rolls-Royce Wraith của hắn.

Để có được cô, Lâm Tử Dực đeo bám như sam, nhưng tiền tài của hắn không thể nào khiến Đường Thường rung động. Công việc và cuộc sống của Đường Thường và Ngô Triết bị quấy nhiễu hỗn loạn, hai người quyết định rời khỏi thành phố K. Lâm Tử Dực hết sức kinh ngạc. Khi đó hắn vừa hại Ngô Triết mất việc, vốn tưởng rằng Đường Thường sẽ vứt bỏ Ngô Triết, không ngờ lại dẫn đến kết quả này.

Lòng tự ái và tính nhẫn nại lên đến cực hạn thay thế bằng nỗi căm hận điên cuồng và sự hưng phấn muốn hủy diệt. Hắn tìm người bắt trói Đường Thường và Ngô Triết, cuồng dã chiếm đoạt cô, còn cho đám bạn cùng nhau hành hạ cô.

Hắn sớm biết tiếng gào khóc của cô không thể xoa dịu nỗi căm phẫn khi bị coi thường trong lòng hắn, hắn quyết tâm trả lại cho họ nỗi nhục mà hắn phải chịu đựng ở mức độ lớn nhất. Vì thế, Lâm Tử Dực trói Ngô Triết ở một bên, xem toàn bộ quá trình.

Trọn vẹn cả một đêm. Chúng trút giận đến mệt mỏi, Đường Thường như thể đã chết, Ngô Triết cũng như thể không còn linh hồn. Lúc đi, hắn còn ném một xấp tiền lên người cô, quăng cho cô nỗi nhục cuối cùng.

Dù chuyện Đường Thường vỡ lở, Lâm Tử Dực cũng không hề căng thẳng. Hắn biết như mọi khi mình sẽ chẳng sao cả. Ai có thể nói rõ là cưỡng hiếp hay tự nguyện chứ. Nhưng không ngờ Ngô Triết và Đường Thường kiên quyết kiện cáo, mỗi khi thấy hai người họ nắm chặt tay nương tựa vào nhau, hắn lại ghen ghét đến cùng cực.

Càng bất ngờ hơn nữa, một luật sư tên Chân Ý dám can đảm đứng ra thay mặt Đường Thường kiện cáo khi không ai chịu tiếp nhận vụ kiện, khi

https://thuviensach.vn

mà cảnh sát kéo dài quá trình điều tra. Và bất ngờ nhất là, luật sư này đã xoay xở mọi cách để tìm kiếm nhân chứng vật chứng, phối hợp với đoàn khởi tố đứng trước tòa chỉ trích bị cáo tơi tả.

Giờ phút này, cô luật sư xinh đẹp ấy nhìn thấy hắn, vẻ mặt lại như thấy một đống phân, căm ghét, khinh thường, như thể liếc nhìn thêm một cái thì mắt cô sẽ lở loét, liền quay đầu bước đi. Lâm Tử Dực cực kỳ tức giận, tóm lấy cô, ghì cô lên tường.

Chân Ý cảnh cáo: “Muốn tôi kiện anh tội quấy rối à?”

Cô quá điềm nhiên, khiến hắn hơi buông lỏng cổ tay cô, nhưng thân thể lại lấn đến áp cô lên tường, không khỏi khiêu khích: “Luật sư Chân, cô không làm vậy đâu. Đối với cô, tiền bạc có thể giải quyết mọi vấn đề mà.”

Chân Ý cười: “Ba triệu đã đủ khiến anh đau lòng rồi sao?”

Nhắc tới đây, Lâm Tử Dực liền nổi giận: “Vì tiền, đàn bà đều có thể dạng chân cầu xin tôi ngủ với chúng! Đường Thường có gì khác cơ chứ? Tôi không đưa tiền thì làm thế nào? Ha, tôi chỉ sai đám đăng bài ăn tiền lên mạng bịa đặt nói rằng cô ta là gái điếm muốn trèo cao, kết quả sao đây, hà hà, cô biết có bao nhiêu cư dân mạng hùa theo bài đăng đó không?”

Đáy mắt Chân Ý lập tức lạnh tanh. Đàn ông hủy diệt phụ nữ bằn tình dục và bôi nhọ danh tiếng là loại đê hèn và bỉ ổi nhất. Tự cho rằng bản thân có thể dùng thân thể và quyền thế để chinh phục phụ nữ, lạm dụng chủ nghĩa nam quyền, cực kỳ vênh váo, ý rằng: Đây là cách biểu hiện, phô bày sức mạnh và uy quyền của đàn ông chúng tôi. Nhưng trong mắt Chân Ý, điều đó quả khiến người ta ghê tởm! Biết làm sao trước xã hội mềm nắn rắn buông, người đời vốn đã quen với việc mắt điếc tai ngơ, bỏ qua việc làm xấu xa của đàn ông, cứ chăm chăm thóa mạ phụ nữ dâm đãng.

Ban đầu khi nhìn thấy mấy bài đăng kia, cô giận đến mức muốn nôn ra máu, huống chi người trong cuộc như Đường Thường và Ngô Triết.

https://thuviensach.vn

Biết tin Đường Thường tự sát, Chân Ý không thể tin nổi. Trong ấn tượng của cô, Đường Thường có vẻ ngoài mềm yếu nhưng nội tâm kiên cường. Đối mặt với cảnh ngộ phi nhân tính, cô ấy vẫn kiên trì, nói rằng không đưa Lâm Tử Dực vào tù sẽ có càng nhiều phụ nữ phải chịu tai vạ. Cô ấy chưa từng oán trách, vẫn luôn cắn răng, mạnh mẽ đến mức khiến người ta muốn rơi lệ.

Chân Ý không biết khi cô ấy đối mặt với những lời miệt thị kia, đáy lòng có thê lương đến cắn cỗi hoang tàn hay không; cô cũng không biết những lời kia phải chăng đã đủ để khiến người vẫn luôn kiên gan tin tưởng như Đường Thường lựa chọn cái chết trước khi đợi được phán quyết.

Và cô càng thấu hiểu từng đường từng nét của câu: Miệng lưỡi người đời xói chảy vàng, lời gièm pha tan xương nát thịt!

Lẽ nào những kẻ hùa theo phong trào nhục mạ Đường Thường không sợ việc ác dù nhỏ cũng gặp báo ứng ư?

“Anh hại chết cô ấy.” Cô nói.

Lâm Tử Dực sửng sốt, thay đổi sắc mặt: “Cô là luật sư, không biết tội phỉ báng à?”

Chân Ý cười: “Tôi nói tin vịt của anh hại chết cô ấy. Nhìn vẻ mặt của anh, anh tưởng tôi nói anh giết chết cô ấy thì phải.”

Lâm Tử Dực lại trợn trừng mắt. Trên mạng có người bàn tán, suy đoán bọn rằng hắn giết Đường Thường. Hắn cười lạnh: “Luật sư Chân đúng là khéo ăn khéo nói. Nhưng đây vẫn là phỉ báng!”

“Tôi nói gì cơ?”

“Cô...” Mặt Lâm Tử Dực giật giật: “Cô cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì! Giúp Đường Thường kiện tụng chẳng qua chỉ muốn phất lên thôi, đứng

https://thuviensach.vn

ở phe yếu thế khiến người ta cho rằng cô đề cao chính nghĩa không màng an nguy. Nhưng tôi biết kẻ thật sự có cả danh lẫn lợi chính là cô. Cô giúp nhà họ Đường bắt chẹt tôi ba triệu, cô nhận được bao nhiêu tiền hoa hồng vậy?"

"Chẳng mắc mớ gì tới anh." Chân Ý nhướng mày. "Tiền của tôi dù có mang ra đốt cũng không thẹn với lòng."

"Con khốn!" Lâm Tử Dực giận đến mức bốc khói. Nhưng cho dù bị chửi, Chân Ý vẫn dửng dưng bình tĩnh, nhìn hắn đầy khinh miệt. Hắn chợt nhớ tới Đường Thường, nhớ tới khi đứng trước loại đàn bà này hắn luôn thất bại ê chề. Loại người như vậy, hắn càng muốn hủy diệt.

"Để giúp cô kiện tôi tội quấy rối, tôi để lại chút vật chứng cho cô nhé." Mắt hắn lóe lên vẻ tà ác, định giơ tay nắm lấy cằm cô.

Chân Ý đá một phát vào giữa hai chân hắn, đẩy phắt hắn ra.

Cô lách vào phòng vệ sinh khía cửa lại, ghé tai lên cửa, loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu đau của Lâm Tử Dực, hắn nổi lòng dâm tà nhưng không dám thật sự làm gì cô, vì thế Chân Ý không hề hoảng hốt. Nhưng hắn muốn sàm sỡ cô miễn phí ư?

"Đồ khốn!" Chân Ý chửi rủa một câu, nhấc cây lau nhà để bên cánh cửa định ra ngoài đánh chết tên Lâm Tử Dực đồi bại kia. Nhưng trong lúc vô tình quay đầu lại, sự chú ý lại bị thu hút.

Một chàng trai đứng nghiêng người, thong thả kéo khóa quần lên. Chỉ nhìn bóng lưng điền tĩnh kia, cô có thể phán đoán rằng người này bề ngoài lẫn phong thái đều xuất sắc.

Một giây, hai giây, cô không lên tiếng, chậm rãi ngước mắt lên. Anh đã nghiêng đầu lại, lẳng lặng mà bình tĩnh nhìn cô, mặt mũi thanh tú. Trái tim Chân Ý thót lên một nhịp, nhưng lập tức đập điên cuồng như con ngựa thoát cương.

https://thuviensach.vn

“Sao anh lại ở đây?”

Tám năm không gặp, anh đẹp đến mức khiến người ta muốn phạm tội. Là kẻ cuồng sắc đẹp, Chân Ý đã không thể nào miêu tả niềm hạnh phúc trong lòng! Ngoài hạnh phúc, cô không còn ý nghĩ nào khác. Nhớ lại năm thứ ba đại học, mối tình đầu “thanh tú đáng yêu” của Tư Côi tới thành phố K làm việc, Chân Ý đi cùng Tư Côi mời anh ta ăn cơm. Kết quả, cô ấy đã trải qua chuyện tàn nhẫn nhất trên đời này: Mối tình đầu đứng trước mặt bạn, nhưng anh ta đã phát tướng rồi!

Hồi ức của Tư Côi hoàn toàn tan vỡ, trên đường trở về trường cô nàng chẳng nói chẳng rằng. Đêm đó trước khi đi ngủ, cô ấy bỗng lên tiếng: “Chân, nếu có cơ hội, tuyệt đối đừng đi gặp mối tình đầu.”

Đêm ấy Chân Ý mơ thấy Ngôn Cách, cậu thiếu niên đẹp rạng ngời của cô sang Mỹ đã biến thành một tên béo ú ăn hamburger và khoai tây chiên, cô vừa cuống cuồng vừa tức giận, ôm lấy cánh tay mềm nhũn núng nính lay lấy lay để: “Anh béo lên đấy à? Anh béo rồi đấy à?”

Tình đầu vụn vỡ là chuyện tàn khốc biết bao!

Nhưng giờ đây, anh đứng trước mặt cô, còn đẹp hơn trong hồi ức. Tám năm rồi, thời gian thấm thoắt thoi đưa, anh vẫn tinh khôi tuấn tú như vậy.

Tâm tư cô phiêu lãng, bỗng nhiên trở về mười hai năm trước. Cô theo đuổi anh đến mức trời long đất lở, anh thật sự không biết làm sao, sau giờ học bèn trốn vào phòng vệ sinh nam. Cô bám đuôi với tinh thần thấy chết không sờn, xông vào phòng vệ sinh vỗ từng cánh cửa. Các bạn nam cực kỳ hoảng sợ, xách quần tru tréo chạy trốn khắp phòng vệ sinh.

Có một cánh cửa vỗ mãi không mở. Chính là anh rồi!

Thần kinh vận động của cô tốt, bám cửa nhảy phắt lên, vươn người về phía trước, nhoài lên cánh cửa nhìn vào trong. Cuối cùng đã thấy anh rồi!

https://thuviensach.vn

Anh không mặc đồng phục học sinh mà mặc chiếc áo sơ mi trắng vừa người cùng chiếc cà vạt đen dài mảnh. Đẹp quá đi mất, cô nhìn anh mấy trăm năm cũng không chán.

Anh khoanh tay, khuôn mặt trắng ngần hơi ngẩng lên, dưới hàng mày rậm là đôi mắt sâu thẳm, độ cao của sống mũi rất hoàn mỹ. Bình thản, không hề trách móc nặng lời, vẫn yên lặng giữa tiếng gào thét của nam sinh xung quanh phòng.

“Đừng làm phiền tôi.” Anh nói.

Cô đu mình cheo leo trên cánh cửa, phần dưới cánh tay đau âm ỉ, hai chân chới với lại vui vẻ đung đưa: “Ngôn Cách, em thích anh.”

“Tôi biết, em đã nói một trăm chín mươi bảy lần rồi.”

“Nhưng em cảm thấy anh chẳng nghe lọt lần nào cả!”

Anh hững hờ: “Lời nhàm chán, có gì hay ho đâu.”

“Đâu có? “Em thích anh” là câu nói hay lắm mà.” Cô nghiêng đầu gối lên cánh tay, ánh mắt theo sát anh. “Nếu anh nói với em dù chỉ một lần thôi em cũng vui vẻ đến mức bay lên trời, chạy về nhà la hét ầm ĩ mất ngủ cả đêm.”

Mấy cậu nhóc nghe thế liền xầm xì trêu chọc; ở phòng bên cạnh, anh vẫn không nói một lời, lạnh nhạt đến cực hạn.

Như giờ phút này đây, Chân Ý xông vào phòng vệ sinh, anh kéo khóa quần đâu ra đấy, vẻ mặt không lúng túng và sửng sốt như người bình thường. Chân Ý kinh ngạc: “Sao anh lại ở đây?”

Anh nhìn cô nửa giây: “Bởi vì tôi đi nhầm phòng vệ sinh.”

“...” Nói ngược à... Vẫn là cách anh phản ứng trước mấy lời nhảm nhí...

https://thuviensach.vn

Mà anh nhớ ra cô rồi sao?

Chân-Ý-đi-nhầm-phòng-vệ-sinh giải thích: “Có người đuổi theo em, trong lúc hoảng loạn em không cẩn thận trốn nhầm phòng. Có điều, sao anh lại chạy đến tít tận đây đi vệ sinh vậy?” Lời vừa thốt ra càng kỳ lạ hơn.

Anh đang rửa tay, không buồn ngẩng đầu lên: “Bởi vì tôi thích thiết kế và không khó của phòng vệ sinh này.”

“...”

Chân Ý oán thầm: Nói chuyện đàng hoàng thì chết à?

Chắc hẳn anh đến trung tâm thương mại mua đồ. Cô bĩu môi, không biết nói sao nữa, đành nói: “Vậy, gặp lại sau nhé.”

Ngôn Cách kéo cửa ra. Lâm Tử Dực đã không còn ở đó, Chân Ý cũng theo ra.

Trên hành lang hình cung dài mấy mươi mét, Chân Ý đi vài bước, hỏi dò theo thói quen: “Anh tới thành phố K từ bao giờ thế?”

“Tháng Mười hai năm ngoái.”

“À, thời gian lạnh nhất.”

“Không lạnh.”

“...”

“Anh đến đây muộn hơn em, coi như là khách, có muốn em mời anh ăn cơm không?”

“Không muốn.”

“...”

https://thuviensach.vn

Đi được mười mấy mét, Chân Ý nhớ tới hôm đó anh đến thăm ông nội, đành tìm chuyện để nói: “Anh theo học ông em à?”

“Ừ.”

“...”

Cô nhún vai. Tán gẫu với anh, Hoa Đà tái thế cũng không cứu được chứng bệnh tẻ ngắt này!

Sau giây lát, anh lên tiếng: “Không ngờ giáo sư Chân là ông nội em.”

Khóe môi Chân Ý giật giật, cô bật cười. Thật ra năm ấy họ hiểu rất ít về nhau: “Bây giờ anh làm gì?”

“Một lời khó nói hết.”

“Ừ, sếp lớn đây mà.”

Ngôn Cách dừng bước, dĩ nhiên anh nhận ra vẻ giễu cợt trong giọng điệu của cô. Chân Ý cũng thản nhiên nhìn anh, khóe môi ẩn hiện nụ cười.

Anh nghiêm túc nói: “Tôi sẽ không giải thích. Nhưng em có muốn thử chút không?”

Thử ư? Cô hất cằm: “Được, bây giờ nhé?”

“Ừ.” Anh lẳng lặng: “Nhìn vào mắt tôi.”

Anh khẽ giọng, đến gần một bước. Chất giọng của anh vốn ôn hòa, thấp giọng xuống càng toát lên sự mê hoặc lặng lẽ.

Họ đứng bên lối thoát hiểm, ánh đèn hành lang u ám, không khí thoang thoảng hương hoa tươi mát.

https://thuviensach.vn

Thế giới thật tĩnh lặng. Tiếng nhạc nhẹ trong trung tâm thương mại như bay tới từ phương xa.

Chân Ý bất giác hơi choáng voáng, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm và tĩnh mịch của anh như thể chìm vào trong đó, không biết tại sao không thể dịch bước chân.

Ngón tay trắng trẻo thon dài của anh di chuyển trước mắt cô mấy lượt, như bươm bướm trắng vỗ cánh dưới ánh dương, mờ ảo, không chân thật, nhưng đẹp tới ngỡ ngàng. Giọng anh rất êm ái, hình như đang nói gì đó, nhưng Chân Ý chỉ nghe thấy tiếng cửa mở từ từ.

Suy nghĩ của cô hình như hơi chấn động, ngay sau đó rơi vào cõi mơ êm đềm, rất thảnh thơi, rất dễ chịu.

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy Ngôn Cách mười sáu tuổi, cao hơn anh thời mười hai tuổi rất nhiều. Áo khoác nhung màu xanh đen, bên trên có dây móc khuy màu đỏ sậm, khuy áo bằng sừng trâu màu ngà, tinh xảo xinh đẹp. (Cô lấy làm lạ vì mình lại có thể nhớ những chi tiết này.)

Tại Thâm Thành ở miền Nam, chạc cây sum suê trải khắp chốn. Đêm đông, ánh đèn đường chiếu qua bóng cây loang lổ, bao phủ vầng sáng vàng kim trên mái tóc ngắn đen nhánh của anh. Hàng mi dài của anh cũng nhuộm ánh vàng, in bóng râm thăm thẳm nơi đáy mắt anh. (Cô không nhớ rõ trong ký ức mình có thời khắc tuyệt diệu đến thế.)

Anh yên lặng sải bước, cô ngâm nga đi bên cạnh, cứ như vậy băng qua bóng đêm tranh sánh tranh tối tĩnh mịch mà mập mờ.

Cô bỗng hỏi: “Ngôn Cách, anh có giỏi như chim gõ kiến không?”

Anh nghiêng đầu sang, đưa mắt nhìn cô, ánh mắt đang hỏi: Có ý gì?

“Ý trên mặt chữ đó.”

https://thuviensach.vn

“...” Anh hoàn toàn không tò mò.

Cô bước nhanh đến trước mặt anh, ngăn lối anh đi. Anh ngẫm nghĩ, dừng bước: “Làm gì thế?”

“Em cho anh một cơ hội chứng minh anh giỏi hơn chim gõ kiến.”

Anh không hiểu nhưng không hỏi, chỉ im lặng nhìn cô.

Cô kiễng chân lên hết mức có thể, ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát môi anh: “Anh cứ coi mặt em là thân cây là được.”

“...”

Chân cô mỏi nhừ, cố hết sức giữ cho mình đứng vững, không lảo đảo.

Dưới ánh đèn đường, gương mặt nõn nà của cô ngay sát khóe môi, chóp mũi anh, mịn màng đến mức gần như trong suốt. Cô vẫn không đỏ mặt, nhón chân: “Này, chim gõ kiến, anh mau lên một chút nào!”

Mặt Ngôn Cách nóng dần lên, nhuốm màu đỏ ửng: “Chân Ý, em có biết xấu hổ không hả?”

Khi đó, anh đỏ mặt, quẫn bách cực kỳ.

Chân Ý chìm trong hồi ức xa xưa, chợt nghe một tiếng động nhỏ, có ai đó đang đóng cửa lại. Mạch suy nghĩ của cô chấn động một lần nữa.

Hoàn hồn lại, chỉ còn một mình cô ngẩn ngơ đứng trong hành lang, Ngôn Cách đã biến mất tăm. Vậy ra là thôi miên cô rồi bỏ chạy sao?

Khốn kiếp! Chân Ý thật sự muốn cắn người.

Cô vội vàng mở cửa thoát hiểm ra, đuổi theo Ngôn Cách, cố ý lớn tiếng: “Tên thôi miên khốn khiếp, dám sàm sỡ tôi rồi bỏ chạy.”

https://thuviensach.vn

Có người đi đường liếc nhìn, nhưng Ngôn Cách không hề phản ứng, cũng không quay đầu lại, cứ như không quen biết Chân Ý vậy.

Chân Ý kéo anh: “Nói anh đấy!”

Ngôn Cách dừng lại, liếc nhìn móng vuốt của cô đặt trên cánh tay mình: “Ồ, là tôi sàm sỡ em sao?”

“Sao anh có thể bỏ em lại đó?”

“Tôi tính giờ rồi, mười giây.” Anh tiếp tục đi về phía trước.

“Anh là bác sĩ tâm thần à?” Chân Ý hừ lạnh. “Đúng là bác sĩ không tự chữa được cho mình.”

Ngôn Cách không đáp lời, cũng không hề thưởng thức ý đùa giỡn của cô.

Chân Ý dẩu môi: “Quả nhiên thích hợp với tính cách tê liệt cảm xúc của anh.”

“Ừ, luật sư, phù hợp với tính cách thích xen vào việc người khác của em.” Anh thờ ơ lẩm bẩm.

Chân Ý dừng bước, sao anh biết cô là luật sư vậy? Bởi vì vụ án Lâm Tử Dực quá gây chú ý ư?

Anh lên cầu thang cuốn, chưa chào hỏi đã đi mất. Chân Ý lườm nguýt: Đúng là không thay đổi chút nào!

Cô xoay người rời đi, trong đầu nhớ tới lời Ngôn Cách vừa nói. Xen vào việc người khác ư? Cô hơi thất thần, nếu không nhờ tính thích xen vào việc người khác của cô, thì họ sẽ ra sao chứ?

https://thuviensach.vn

Cô nhớ, hồi còn là thiếu niên, khoảng chừng mười hai năm trước, Ngôn Cách mười hai, mười ba tuổi thuần khiết, rất đẹp trai. Có lẽ, trông rất dễ bắt nạt.

Cô gặp anh lần đầu tại vỉa hè đường cái sau khi tan trường. Đã tan học được một lúc lâu, con đường rợp bóng cây tĩnh lặng. Anh đứng một mình ở bến xe buýt, bị mấy tên đầu gấu khối cấp ba trường bên cạnh nhìn chòng chọc. Chúng tìm anh đòi tiền, anh không lên tiếng mà chỉ lẳng lặng nhìn chúng.

Đám đầu gấu ấy bị ánh mắt anh chọc giận, cho rằng anh đang coi thường uy phong của chúng, muốn dạy cho anh một bài học. Nhưng chưa kịp ra tay đã bị Chân Ý gặp chuyện bất bình trông thấy. Cô nữ sinh cấp hai lôi gậy bóng chày từ trong túi ra, đập vài phát khiến đám học sinh cấp ba kêu oai oái, bỏ chạy tán loạn.

“Hơ, dám bắt nạt bạn học trường tao, đi chết đi!” Chân Ý diễu võ dương oai với bóng lưng của chúng rồi quay đầu lại. “Sao anh không mặc đồng phục, chỉ đeo huy hiệu trên cặp sách sẽ bị giám thị véo tai đấy, em hay bị véo tai lắm...”

“Trời ạ!” Cô quay người lại, trông thấy cậu thiếu niên mặc áo sơ mi trắng đeo cà vạt mảnh, ánh mắt liền trân trối. Cô quên béng luôn mấy lời định nói, lập tức chòng ghẹo: “Trời ạ, sao anh đẹp trai thế cơ chứ?”

Ánh nắng chiều nghiêng nghiêng xuyên qua ngọn cây, rơi trên hàng mi dài của anh. Mắt anh sâu thẳm nhưng không hề mang cảm xúc, cũng không có lấy một lời cảm ơn.

“Anh có biết mình rất đẹp trai không? Đi ra ngoài như vậy, thảo nào gặp phải bọn cướp.” Cô rất xởi lởi, ríu ra ríu rít như con chim đậu trên ngọn cây ngay đỉnh đầu họ: “Nếu gặp phải em, em cướp sắc luôn đấy!”

https://thuviensach.vn

Anh vẫn im lặng. Dưới ánh chiều tà, mặt anh khôi ngô, trắng ngần, gần như trong suốt.

Có lẽ bởi vì ráng chiều rực rỡ, cô cho rằng anh đỏ mặt, vội vàng giải vây giúp anh: “Anh đừng ngại, em đùa thôi. He he, em thuộc hội mê trai đẹp, nên hơi dễ kích động.”

Đến đây, anh thoáng ngẫm nghĩ, hàng mi cụp xuống nhìn cô, đôi mắt đẹp tựa viên đá vỏ chai. Giọng anh trong trẻo, ra chiều khó hiểu: “Hội mê kinh doanh (3) à? Cô là lao động trẻ em ư, nhỏ như vậy đã đi làm rồi sao?”

(3) “Hội mê trai đẹp” trong tiếng Trung có cách phát âm giống với “Hội mê kinh doanh”.

Chân Ý sửng sốt một giây, cho rằng anh cũng nói đùa nên cười lớn: “Ồ, anh thật thú vị. Anh tên gì thế? Làm bạn trai em nhé?”

Anh không hoảng loạn, cũng không xấu hổ mà chỉ trả lời: “Tôi tên Ngôn Cách, tôi không cần bạn gái.”

“Tại sao?”

Anh không đáp, hỏi ngược lại: “Ừm, cô có tiền không?”

“Sao thế?”

“Hình như đi xe buýt cần tiền thì phải.”

“Hôm nay anh mới biết á? Thật hay giả đấy...” Chân Ý há hốc miệng ngẩn tò te, nhưng ngay sau đó con ngươi chợt xoay tròn, nảy ra sáng kiến. “Có thể vay, nhưng em không cho người lạ vay tiền đâu.”

“...”

“Hì hì, nếu em là bạn gái của anh thì lại là chuyện khác!”

https://thuviensach.vn

“...”

“Này, anh đừng đi mà. Này Ngôn Cách, anh chờ em với. Anh đi bộ về nhà à? Tốt quá, em hộ tống anh về nhà nhé, ngộ nhỡ anh gặp phải kẻ cướp nữa thì sao. Anh không có tiền à? Người ta không cướp tiền thì cướp sắc đấy. Này, anh chạy gì thế? Đừng chạy mà, này, anh quay lại đây...”

Từ đó, cô vẫn đuổi theo anh như con tài hàng hải bước lên hành trình đeo đuổi mặt trời. Một năm rồi lại một năm, từ cấp hai lên đến cấp ba, tới mức tất cả học sinh trong trường đều biết, thầy cô giáo đều biết và cả thành phố đều biết.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 1.3

Hình như qua một đêm, tiết trời ấm lên, mầm non trên cành khô đâm chồi. Sáng thứ Tư, như thường lệ, Dương Tư là người đầu tiên đến văn phòng luật. Mấy tháng trước, sau khi tình cờ phát hiện sếp Biện Khiêm tới sớm nhất, còn tự mình pha cafe, cô đã cai ngủ nướng.

Đứng chờ bên máy pha cafe trong chốc lát, Dương Tư nghe thấy tiếng thang máy ngoài kia, cô vội vàng cầm bình nước tưới cây trên bệ cửa sổ phòng làm việc của sếp.

“A Tư, đến sớm thế?” Không phải Biện Khiêm, là Chân Ý.

Nhà Chân Ý không xa, hằng ngày buổi sáng cô thường chạy bộ tới đây. Cô thở hổn hển lấy nước ở bình lọc. Ánh nắng ban mai chiếu vào, sau lúc chạy bộ buổi sáng mặt cô đỏ hây hây, tràn trề sức sống. Cô khom người, bộ đồ thể thao màu hoa hồng bó sát bờ mông cong và đôi chân thon thả, gợi cảm đến mức khiến người khác động lòng. Hồi trung học, học sinh hư Chân Ý luôn mặc quần bò bó cạp trễ, ôm chặt lấy cơ thể. Thấy vậy, Dương Tư và các bạn học ngây ngô còn phải đỏ mặt thay cô.

Dương Tư có gương mặt xinh đẹp, dáng vóc cực kỳ quyến rũ. Vẻ ngoài của Chân Ý không bằng cô, nhưng con người Chân Ý lại toát lên sức sống và vẻ hoạt bát khó nói thành lời, luôn khiến người ta không kiềm nổi muốn nhìn cô ấy thêm vài lượt.

Chào hỏi xong, Chân Ý vào phòng vệ sinh, khi trở ra đã thay hình đổi dạng. Mái tóc được vấn lên tỉ mỉ, mặc bộ váy liền áo đoan trang màu trắng

https://thuviensach.vn

sáng, trông như đầm dạ hội ngắn, thanh lịch mà vẫn thời trang, khác hẳn chân váy công sở và áo vest cứng nhắc như bao người. Từ hồi đi học cho đến khi đi làm, khiếu thời trang của cô vẫn luôn hơn người thường.

Dương Tư đi theo Chân Ý vào phòng riêng: "Ý, đã đọc tin chưa? Rạng sáng Chủ nhật, Lâm Tử Dực đã bị giết ở hộp đêm Ecstasy quận Lan Đình. Nghe nói chết thảm lắm." Thứ Bảy là ngày Chân Ý và Tư Côi đi dạo trung tâm thương mại.

"Tớ đọc rồi." Chân Ý mở máy tính, di chuột. "Bản tin không có chi tiết, nhưng dân tình trên mạng nói răng anh ta bị thiến. Dĩ nhiên, rất có thể do cư dân mạng ăn nói bậy bạ."

Dương Tư đi tới gần: "Anh ta vừa chết thì trên mạng lại xôn xao. Có rất nhiều người tung hoa vỗ tay khen hay đấy."

"Hừ." Chân Ý nhếch khóe môi. "Lúc Đường Thường chết cũng có rất nhiều người tung hoa, nói cô ấy sợ tội tự sát. Bây giờ Lâm Tử Dực chết, họ lại như thế. Những người này có thật sự yêu ghét phân minh, coi cái ác như kẻ thù không? Chẳng qua ở ngoài đời thực cảm thấy trống rỗng, không có giá trị tồn tại, muốn trút hết nỗi lòng ác độc và tăm tối. Bình luận thể hiện bản thân họ. Những kẻ không tôn trọng mạng sống không thể gọi là người được!"

Dương Tư khựng lại trước cơn giận mơ hồ của cô: "Ý, tớ tưởng khi thấy tin kia cậu sẽ được an ủi."

Cảm xúc của Chân Ý phức tạp, khó có thể miêu tả được. Dương Tư vỗ vai cô: "Bận rộn hơn ba tháng, cuối cùng đã kết thúc một vụ kiện, có thể xả hơi rồi." Ánh mắt cô dừng tại chiếc cặp tài liệu Chân Ý mang đến, liếc nhìn sơ qua: "Hợp đồng mới à? Không phải thứ Hai thứ Ba cậu nghỉ phép ư?"

"Nhưng vụ kiện không biết nghỉ, mất toi thời gian xả hơi rồi." Trong lúc nói chuyện, Chân Ý cầm bút ghi chép trên máy tính bảng, không lãng phí

https://thuviensach.vn

dù chỉ một giây.

“Vất vả chết mất thôi. Sếp Biện ngược đãi cậu đấy à?” Dương Tư tiện tay lật giở, phí đại diện khiến cô giật nảy mình, ngang ngửa với tiền lương kiện tụng ly hôn nửa năm của cô. Trong văn phòng luật của họ, tiền lương của luật sư liên quan tới phí đại diện, có người một tuần kiếm được mấy chục nghìn, có người làm quần quật nửa năm mà thù lao còn chẳng bằng nông dân.

“Biết anh ấy không nỡ ngược đãi cậu mà.” Dương Tư mỉm cười nói: “Cậu là nhân tài đắc lực của anh ấy.”

“Cậu mới là nhân tài. Bàn về chuyên môn, tớ kém xa cậu.”

“Chuyên môn ư? Vào xã hội mới biết nhiều khi chuyên môn không có tiếng nói lớn như vậy.” Dương Tư cảm thán, cô luôn cố gắng hết mình, vì vậy càng hoang mang hơn. Chân Ý dừng bút, ngẩng đầu nhìn bạn, nói chân thành: “A Tư, cậu dịu dàng xinh đẹp lại giỏi giang, vô cùng nữ tính, mà cũng không thiếu thông minh nhiệt tình. Tớ hâm mộ cậu lắm đấy.”

Dương Tư ngỡ ngàng, hờn trách lườm Chân Ý, lại nói: “Ý, tớ đã bàn với sếp rồi, muốn phát triển theo hướng hình sư, đến lúc đó cậu phải dẫn dắt tớ nhé. Hơn nữa hôm qua sếp giao cho tớ một vụ hình sự, cũng là vụ có tầm ảnh hưởng xã hội rất lớn.”

“Thế ư? Chúc mừng cậu, vậy cố gắng lên!”

Đến giờ làm, văn phòng bận rộn không ngớt.

Dương Tư trở về giải quyết côn việc của mình, lúc nghỉ giải lao theo thói quen trông sang phòng Chân Ý, đúng lúc nhìn thấy một cô gái cao ráo đeo kính râm bước vào, hơn quen mắt, Tống Y? Đại minh tinh Tống Y ư? Thảo nào phí đại diện trên hợp đồng lại cao đến vậy!

https://thuviensach.vn

Nhờ vụ Lâm Tử Dực và Đường Thường, văn phòng luật sư của họ nổi như cồn, trong đó người phất lên nhất chính là Chân Ý. Ban đầu Biện Khiêm nhận vụ án này, rất nhiều luật sư trong văn phòng dù dày dặn kinh nghiệm hơn cũng không dám nhúng tay vào; giờ đây ai ai cũng hối hận không kịp.

Dương Tư nhìn vụ án của mình, sinh viên giỏi Diêu Phong của Đại học K tạt axit sulfuric và đâm người trên giảng đường, làm bốn người chết, ba người bị thương. Diêu Phong gia cảnh nghèo khó không mời nổi luật sư, tòa án ủy thác văn phòng luật cử luật sư giải quyết. Tiền lương thấp khỏi phải nói, thứ Dương Tư coi trọng chính là ảnh hưởng ác liệt và sự chú ý của công chúng đối với vụ án này.

Vụ án hình sự đầu tiên đã nổi danh, là điều vô cùng may mắn.

Chân Ý nhận được ủy thác của Tống Y từ chiều Chủ nhật.

Camera giám sát ở hộp đêm Ecstasy cho thất, trong thời gian vụ án xảy ra, Tống Y đã đi qua chỗ ngoặt hành lang bên ngoài phòng riêng là hiện trường vụ án, đưa mắt nhìn hành lang, mà nơi đó vừa hay không có camera. Cô ta là nhân chứng quan trọng, nhưng rất không phối hợp, không chịu trả lời câu hỏi của cảnh sát. Về sau có cảnh sát “tốt bụng” nhắc nhở: “Cô Tống, cô muốn làm nghi phạm thay vì nhân chứng phải không?”

Vì thế Tống Y tìm Chân Ý: Cô ta nhìn thấy người khả nghi, nhưng kiên quyết không làm chứng. Lý do rất đơn giản, cô ta là nhân vật của công chúng, không muốn gây chuyện; ngoài ra, sợ bị trả thù tàn nhẫn. Nguyên văn câu nói của cô ta với Chân Ý là: “Tôi không muốn “bị tự sát”.” Xem ra, cô ta cho rằng vụ tự sát của Đường Thường có điều quái lạ.

Chân Ý hiểu rõ, nhân chứng không làm chứng không hề vi phạm pháp luật, nhưng thời gian và địa điểm Tống Y xuất hiện trong camera giám sát quá tế nhị.

https://thuviensach.vn

Gia thế Lâm Tử Dực hiển hách, nghĩ cũng biết áp lực cảnh sát phải chịu. Chỉ có điểm đột phá là Tống Y, dĩ nhiên họ sẽ tìm mọi cách để cạy miệng cô ta, nói không chừng dưới áp lực khổng lồ còn thật sự biến cô ta thành nghi phạm.

Sau khi vào phòng riêng, Tống Y ngồi xuống, mỉm cười tháo kính râm và khăn quàng cổ: "Luật sư Chân, tôi rất tin tưởng cô. Cô nói chuyện lần này có thể giải quyết nhanh chóng không?"

"Ừ, đơn giản hơn việc mời cô ra tòa làm chứng lần trước." Chân Ý không ngẩng đầu lên, lúc làm việc cô luôn nghiêm túc.

"Nhưng lần này đối đầu với cảnh sát mà. Dĩ nhiên, tôi không nghi ngờ cô." Tống Y nịnh nọt theo công thức. "Luật sư Chân luôn chống lại sự bất công và những thế lực xấu xa, khiến chúng tôi rất cảm động..."

"Thu phí theo giờ, bớt nói mấy lời vô dụng đi." Chân Ý ngắt ngang. "Cô đã thuộc tài liệu tôi đưa cô chưa?"

Mặt Tống Y biến sắc, cô ta là đại minh tinh, hiếm khi bị đối xử không khách sáo như vậy. "Tôi thuộc rồi."

Cuối tuần trước, Tống Y nói hết những gì xảy ra trong ngày diễn ra vụ án cho Chân Ý biết. Chân Ý đã lập ra chín mươi ba câu hỏi cảnh sát có thể đưa ra cũng với câu trả lời tiêu chuẩn: Phối hợp khôn khéo, không nói dối, cũng không cung cấp bất kỳ thông tin gì.

"Tốt." Chân Ý đứng dậy. "Đến phòng họp mô phỏng quá trình thẩm vấn của cảnh sát." Dứt lời cô cầm điện thoại lên. "Tư, giúp người ủy thác của tớ mô phỏng quá trình thẩm vấn nhé... Ừ đúng... Trước đó cậu ký cam kết giữ bí mật đi."

Trong phòng họp, Dương Tư ngồi đối diện Tống Y, vẻ mặt lạnh nhạt nghiêm túc; Chân Ý đứng cạnh Dương Tư, ánh mắt sắc bén.

https://thuviensach.vn

Tống Y biết họ đang cố ý tại dựng không khí căng thẳng áp lực trong phòng thẩm vấn của Cục cảnh sát, cô ta cho rằng làm như vậy có hơi quá. Cô ta tin tưởng khả năng của Chân Ý, những câu hỏi và đáp án Chân Ý đã soạn sẵn vốn chặt chẽ không chút sơ hở. Vì đã thuộc làu làu nên cô ta không hề căng thẳng, chỉ coi như ôn luyện lại mà thôi.

Ánh mắt Dương Tư bình bình, bắt đầu hỏi:

“Họ và tên?”

“Tống Y.”

“Nghề nghiệp?”

“Diễn viên.”

“Đêm Hai mươi tám tháng Tư, cô ở hộp đêm Ecstasy phải không?”

“Đúng.”

“Cô thường đến đó à?”

“Tôi không cho là vậy.”

Hôm ấy là lần đầu tiên Tống Y đến đó, nếu trả lời “Lần đầu tiên” sẽ chẳng khác nào tự kiếm chuyện, tự chuốc lấy nghi ngờ; nếu trả lời mơ hồ như “Chắc vậy, hình như không thường đi” sẽ bị hỏi đến cùng. Câu trả lời phủ định Chân Ý đặt ra chính là chơi chữ, để tránh lâm vào thế khó.

Trước khi hỏi câu tiếp thoe, Dương Tư nhìn chú thích Chân Ý đánh dấu bằng bút nhớ màu xanh trên câu hỏi, vô cùng nổi bật: {Câu hỏi cảnh sát đưa ra sau khi nghiên cứu kỹ vụ án (Khả năng 10%)}.

“Chúng tôi đã điều tra ghi chép của hộp đêm, cho thấy đây là lần đầu tiên cô tới Ecstasy; ngoài ra chúng tôi đã tìm hiểu những quán bar và hộp

https://thuviensach.vn

đêm lân cận, thấy rằng cô thường xuyên lui tới Mayflower cách đây hai khu phố. Tại sao hôm đó đột nhiên thay đổi?"

Dương Tư thầm bội phục sự kỹ càng của Chân Ý. Thậm chí bản thân người trong cuộc còn không chú ý tới chi tiết này, vậy mà Chân Ý lại nghĩ ra được.

Tống Y đã có chuẩn bị, nói trôi chảy: "Tôi đến hộp đêm vì muốn làm quen con nhà giàu, nghe nói Ecstasy nhiều đại gia hơn..."

"Dừng lại!" Chân Ý đột ngột ngắt lời: "Cô Tống, cô đã xem ghi chú tôi đưa cho cô chưa?"

Tống Y giật mình bởi thái độ chỉ trích nặng nề của Chân Ý, Dương Tư hơi lúng túng, Tống Y không thể nén cơn giận trên mặt, không mấy vui vẻ bặm môi: "Xin lỗi, tôi trả lời nhanh quá."

Dương Tư cầm tài liệu xem, dưới đáp án của câu hỏi kia có chú thích màu xanh lá cây: {Cô sẽ cảm thấy khó có thể mở miệng, sau khi do dự, trả lời chậm, thật chậm!} Cô sửng sốt, không ngờ Chân Ý có thể làm được đến mức này.

Được nhắc nhở, Tống Y ngập ngừng trong chốc lát, nhỏ giọng và ngượng ngùng trả lời lại một lần. Quá trình thẩm vấn tiếp tục tiến hành đâu ra đấy.

"Cô có quen biết nạn nhân không?"

"Từng gặp một lần, không tính là quen biết."

"Đêm đó cô có gặp nạn nhân không, có ấn tượng gì không?"

"Hơi mơ hồ." Lúc sắp đặt câu hỏi này, Tống Y muốn nhận. Nhưng trên thực tế, cô ta và nạn nhân từng nhảy cùng nhau ở khoảng cách gần, Chân Ý

https://thuviensach.vn

nói nếu những người ở hiện trường có ấn tượng thì sẽ gặp phải phiền phức, nên Chân Ý không đồng ý phủ nhận.

Chân Ý chú thích: {Một khi bị hỏi, hãy mơ hồ hóa ký ức, ví dụ như uống rượu phấn khích không tỉnh táo; hoặc khuếch đại phạm vi, như quá nhiều bạn nhảy, tùy cơ ứng biến}.

Dương Tư đặt câu hỏi; Tống Y vô cùng tự tin, đọc thuộc lòng đáp án: "Tôi nhảy lúc say rượu, rất phấn khích, còn nhảy với cả trai lẫn gái. Quá nhiều người, lúc đó tôi rất hưng phấn nên nhớ không rõ lắm."

"Dừng lại!" Chân Ý lại không hề khách sáo ngắt lời. "Cô Tống, khi nãy cô nhướng mày."

Tống Y chẳng buồn để tâm: "Quan trọng vậy à?"

"Nhướng mày tỏ rõ cô hả hê và khinh thường, có thể nhìn ra cô đã chuẩn bị đầy đủ, có mối nghi ngờ cần lấp liếm." Hai tay Chân Ý chống lên mép bàn, cúi thấp người, mắt nhìn xuống Tống Y. "Cô cảm thấy cảnh sát sẽ không nghi ngờ ư? Cô Tống, nếu cô cho rằng học thuộc chín mươi ba câu hỏi này có thể kê cao gối không lo, vậy tôi cho cô biết, họ sẽ moi được sơ hở của cô, tập trung tấn công. Đến lúc đó, hy vọng cô giữ được trạng thái cực kỳ thờ ơ như bây giờ!"

Áp suất không khí giảm đột ngột. Dương Tư không ngờ Chân Ý có khí thế khiển trách minh tinh nổi tiếng này.

Tống Y càng xấu hổ, không thể tin mở to hai mắt, không nhúc nhích, vài giây sau mới lặng lẽ điều chỉnh tư thế ngồi. Cô ta trở nên nghiêm túc một cách gượng gạo, như đang thôi miên mình: "Tôi sẽ luôn luôn ghi nhớ lời cô nói, đây không chỉ là câu trả lời, mà là ý nghĩa thật sự của tôi. Không phải tôi đang đọc thuộc lòng, mà đang thuật lại ý nghĩ trong lòng mình."

Chân Ý: "Nhắm mắt lại, lặp lại lời cô vừa nói ba lần trong lòng."

https://thuviensach.vn

Tống Y làm theo. Thời gian chờ đợi im lặng như tờ. Thật ra Chân Ý lại nhớ đến Ngôn Cách: "lặp lại ba lần" là nhờ anh gợi ý, không biết như vậy có xem như "tự thôi miên" không, cũng không biết có tác dụng không.

Tống Y mở mắt ra: "Được rồi!"

Dương Tư tiếp tục: "Tại sao cô lại đi qua khúc ngoặt hành lang kia?" Hỏi xong, cô nhìn câu trả lời: Uống nhiều rượu nên đi vệ sinh. Đánh dấu màu đỏ: {Ghi nhớ câu "Uống nhiều rượu", không được để sót!}

Hết một lượt mô phỏng thẩm vấn, Tống Y thở phào, Chân Ý lại không lơi lỏng: "Suy xét đến áp lực của cảnh sát và những thay đổi lúc đó, chúng ta mô phỏng thêm vài lần, tranh thủ tìm ra những vấn đề có thể bị vạch trần."

Tống Y không phản đối. Dương Tư cảm khái dạt dào: Lĩnh vực chuyên môn của cô và Chân Ý khác nhau, thường ngày ít hợp tác, hôm nay xem như đã được mở rộng tầm mắt. Cô không ngờ Chân Ý bình thường hớn ha hớn hở, đến chết vẫn không đứng đắn, trong lúc làm việc lại mang khí thế mạnh bạo, sắc bén kinh người như vậy.

Các cô luyện tập rất nhiều lần, chuẩn bị đầy đủ, nhưng ngày hôm sau đến Cục Cảnh sát lại gặp phải trở ngại ngoài dự tính.

Ngày hôm sau, Tống Y đến Cục Cảnh sát thẩm vấn, Chân Ý với tư cách là luật sư luôn đi theo như hình với bóng. Trước khi làm thủ tục thì nhìn thấy Tư Côi, hai người đều đang trong trạng thái làm việc, không nói chuyện với nhau.

Người chịu trách nhiệm thẩm vấn là cảnh sát Lâm Hàm, nhưng Chân Ý biết Tư Côi sẽ quan sát sau tấm kính. Ngoài ngành nghề đang công tác, hồi đại học Tư Côi từng học thêm Tâm lý hành vi, không biết cô ấy có thể nhìn ra bao nhiêu. Vì biết khả năng của đối thủ, Chân Ý mới cực kỳ chú ý đến

https://thuviensach.vn

hành vi và động tác nhỏ của Tống Y trong lúc mô phỏng. Lần này coi như là cuộc đọ sức của hai người phải không? Chân Ý hưng phấn và mong đợi.

Phòng thẩm vấn rất chật hẹp, tấm kính đen không xuyên thấu ánh sáng. Tống Y sớm nghe Chân Ý nói đây vốn là cách cảnh sát cố ý tạo áp lực, thế nên không cần căng thẳng.

Trước khi bắt đầu, Chân Ý tuyên bố: "Đương sự của tôi không muốn làm chứng, các vị có thể khiển trách cô ấy về mặt đạo đức, nhưng không thể bắt ép. Đáng tiếc các vị đã làm như vậy. Hiện tại đương sự của tôi đồng ý cung cấp thông tin, hy vọng sau này các vị đừng quấy rầy cô ấy nữa."

Nghe vậy, Tống Y ít nhiều có thêm tự tin.

Cảnh sát Lâm khách sáo: "Cảm ơn đã phối hợp", rồi nói: "Những gì cô Tống nói sẽ được ghi lại, cô có thể không làm chứng, nhưng pháp luật không cho phép cô khai man." Lời nói có chút ít ám thị.

Chân Ý đã chuẩn bị cho Tống Y điểm này, thế nên cô ta không hề lúng túng.

Câu hỏi của cảnh sả Lâm đều nằm trong phạm vi lường trước của Chân Ý. Sau nhiều lần huấn luyện, Tống Y bắt đầu tin tưởng mỗi câu mình nói đều là sự thật, diễn rất chân thật. Nhưng thỉnh thoảng Chân Ý sẽ ngắt lời. Mặc dù đã chuẩn bị và lường trước mọi câu hỏi, cô vẫn hầm hầm giận dữ ngăn chặn, đưa ra mấy lời tố cáo như "Không liên quan đến vụ án", "Xâm phạm quyền riêng tư"...

Tống Y biết, Chân Ý cố ý di dời sự chú ý của cảnh sát; hơn nữa cô thông minh lại cẩn thận, toàn ngắt ngang những câu hỏi có vẻ vi diệu nhưng thực tế không quan trọng.

Cuộc thẩm vấn dần đi vào trọng điểm: "Cô rời sảnh đi tới khúc quanh hành lang để làm gì?"

https://thuviensach.vn

“Uống nhiều rượu nên đi vệ sinh.” Tống Y đáp. Hôm đó cô ta đã uống rượu, nhưng không nhiều lắm. Lúc Chân Ý sắp xếp đáp án, lý do này có căn cứ thực tế, không xem là nói dối, rất phù hợp với lẽ thường và hoàn cảnh ở quán bar, còn có thể làm tiền đề cho đoạn sau.

“Cô có nghe thấy tiếng động kỳ lạ không?”

“Hộp đêm rất ầm ĩ, đâu đâu cũng có âm thanh. Tiếng động nào gọi là kỳ lạ?” Ném trả lại vấn đề cho đối phương, không trả lời thẳng, cũng không nói dối.

Cảnh sát Lâm giải thích: “Tiếng kêu thảm, rên rỉ hay đánh nhau của đàn ông.”

Tống Y cau mày nhớ lại: “Lúc ấy tôi say khướt nên không rõ lắm. Ở quán rượu những âm thanh này quá bình thường, cho dù thật sự nghe thấy cũng không có ấn tượng.” Dúng cách thức hợp lý để mở rộng và mơ hồ hóa phạm vi vấn đề.

“Trong camera, cô nhìn thoáng qua hành lang phát sinh vụ án. Có thấy ai khả nghi không?”

“Loại người nào được xem là khả nghi?”

“Vội vã.”

“Đằng đó có phòng vệ sinh, vội vã cũng không gây chú ý.”

Cảnh sát Lâm phát giác mình bị xoay vòng, hỏi thẳng: “Miêu tả tất cả những gì cô thấy.”

“Hành lang rất tối, tôi chỉ nhìn thoáng qua nên không chắc lắm.”

“Nói nhưu vậy, cô đã nhìn thấy người rồi à?”

https://thuviensach.vn

“Tôi nhìn thấy một cái bóng.” Tống Y nhìn thấy người, nhưng chỉ thấy cái bóng trên tường. Chân Ý nói: Tránh nặng tìm nhẹ.

“Có thấy rõ khuôn mặt của kẻ đó không?”

“Tôi không nhận thấy cái bóng kia có ấn tượng đặc biệt gì.” Chân Ý nói: Phủ nhận như vậy có thể tránh bị coi là nói dối.

Cảnh sát không hề nhận ra.

Sau một loạt câu hỏi vẫn không có thông tin gì hữu ích. Tống Y thành công để lại cho cảnh sát hình ảnh Chân Ý cố ý xây dựng: hờ hững, đạo đức kém, trọng danh dự, không muốn gây chuyện. Như vậy, hành vi ban đầu không chịu phối hợp nhưng sau đó lại dẫn luật sư tới giữ thể diện sẽ trở thành hợp lý.

Nhưng trước khi kết thúc, cảnh sát nói: “Cô Tống say rượu nhớ không rõ, nhưng có lẽ có ấn tượng trong tiềm thức.”

Câu nói đột phát này không có đáp án tiêu chuẩn, Tống Y nhìn Chân Ý cầu cứu. Chân Ý hỏi: “Vì thế?”

“Cô Tống có bằng lòng phối hợp với chúng tôi, đánh thức ký ức trong tiềm thức không?”

Tống Y không hiểu: “Là thứ gì thế?”

Cảnh sát vừa định giải thích, Chân Ý đã đứng phắt dậy: “Tuyệt đối không thể!”

Trước khi đến đây, cô không ngờ rằng trở ngại thật sự lại là Ngôn Cách.

Cảnh sát Lâm: “Để cô ấy nói chuyện với chuyên viên của chúng tôi, chỉ khơi dậy trí nhớ và...”

https://thuviensach.vn

“Thôi miên à?” Chân Ý mạnh mẽ ngắt lời. “Phán định vụ án liên quan đến mạng người bằng trò hề không có quy củ này ư? Ai có thể bảo đảm thức trong tiềm thức chắc chắn là sự thật? Nếu đưa ra yêu cầu vô lý nữa tôi sẽ khởi tố.”

Tống Y sửng sốt, khởi tố cảnh sát ư? Cô ta đâu muốn gây phiền toái. Nhưng cảnh sát Lâm đã ngậm miệng.

Lúc cần nhớ lại hiện trường vụ án để tìm kiếm manh mối, thôi miên nhân chứng thường có thể phát huy tác dụng ngoài sức tưởng tượng. Nhưng phương pháp này không được ghi nhận, không có trình tự bảo vệ, không thể cưỡng chế thi hành. Với thái độ dửng dưng của Tống Y, khuyên hết lời cũng không thể khiến cô ta tự nguyện. Huống chi, có lẽ trong tiềm thức cô ta cũng không thấy rõ. Đành phải bỏ qua.

Chân Ý đi ra khỏi phòng thẩm vấn, đúng lúc Tư Côi đi ra từ phòng quan sát bên cạnh, mặt hai người lạnh tanh, không biểu lộ cảm xúc. Trái lại, Tống Y nhận ra Tư Côi là bạn của Chân Ý, sau một hồi thẩm vấn áp lực cao, tâm thái cô ta nhẹ nhõm hơn, lên tiếng chào: “Xin chào.”

Nhưng Tư Côi lại đáp: “Cô Tống, chúng tôi hy vọng cô trả lời lại những câu hỏi vưa nãy trên máy phát hiện nói dối.”

“Gì cơ?” Tâm trạng của Tống Y thay đổi 180 độ, quay đầu nhìn Chân Ý, trong mắt đầy kháng cự.

Lần này Chân Ý không cự tuyệt thẳng thừng: “Tại sao?”

“Camera của Ecstasy có góc chết, chúng tôi đã mô phỏng lại. Trong đoạn phim phương hướng cô Tống rời đi chính là phòng vệ sinh, nhưng nếu cô ấy rẽ vào khúc ngoặt hành lang từ góc chết, camera sẽ không quay được.”

https://thuviensach.vn

Tống Y á khẩu. Chân Ý suy tư hồi lâu, bình tĩnh nói: “Tôi bàn với đương sự một chút đã.”

Nói rồi cô kéo Tống Y qua một bên, Tống Y nổi giận đùng đùng gạt tay cô ra, cũng vứt bỏ bộ mặt khách sáo thường ngày, thấp giọng cảnh cáo: “Chân Ý, cô thu của tôi bao nhiêu tiền?! Đừng quên cô phải bảo vệ quyền lợi của tôi mọi lúc. Vừa nãy cô chặn họng tên cảnh sát kia thế nào? Bây giờ thấy bạn mình liền lùi bước ư? Cô không làm được muốn lảng tránh thì cứ nói thẳng, tôi đổi luật sư khác!”

Chân Ý không hề nao núng: “Cô Tống, cô có thể lựa chọn không? Đây là vụ án hình sự và cô bị tình nghi. Chúng ta không đóng phim Mỹ, cô cũng không có nhiều quyền lợi như vậy, dù cô có bằng lòng hay không, họ cũng sẽ tìm cách ép cô. Cô nên lấy làm mừng vì họ không bắt buộc cô thôi miên, chỉ vì về mặt kỹ thuật khó có thể thao tác mà thôi.”

Tống Y sầm mặt mở điện thoại: “Tôi tìm người quen.”

Chân Ý hừ một tiếng: “Người chết là Lâm Tử Dực đấy.”

Cô ta nào có người quen tai to mặt lớn như vậy? Tống Y dừng lại, cắn răng: “Cảnh sát không tìm được hung thủ, muốn biến tôi thành người chết thay sao? Chứng cứ nghi ngờ tôi ở đâu? Không cần cho cô xem để cô phán đoán thì đã đối xử với tôi như vậy rồi à?”

“Luật sư có thể tiếp xúc với chứng cứ, với điều kiện tiên quyết là cô bị khởi tố hình sự.” Chân Ý nói.

Trước cơ quan chấp pháp, thật ra luật sư và cá nhân đương sự đều nằm ở thế yếu.

“Có phải nếu bị phát hiện nói dối thì tôi xong đời rồi không?”

https://thuviensach.vn

“Không phải, phát hiệ nói dối chỉ có thể hỗ trợ và tham khảo, không thể làm chứng cứ để kết án. Đừng sợ. Những đáp án tôi sắp đặt cho cô là lẩn tránh chứ không phải nói dối, không phát hiện được gì đâu.”

“Ngộ nhỡ...”

“Cho dù phát hiện cô nói dối, cũng đơn giản là cô không chịu miêu tả chân dung hung thủ thôi. Tình huống xấu nhất là cảnh sát lại bắt đầu làm phiền, cô không sống yên ổn được. Huống chi...” Ánh mắt Chân Ý kiên định. “Cô không phạm sai lầm, nên hãy tin tưởng tôi, không có việc gì đâu.”

Tống Y bị cô thuyết phục, từ từ bình tĩnh trở lại, hít sâu rồi gật đầu.

Chân Ý đi qua nói với Tư Côi rằng cô ta đã đồng ý. Tư Côi xoay người đẩy cửa phòng quan sát, nói vào trong: “Thầy Ngôn, có thể rồi.”

Cách gọi “thầy Ngôn” này khiến Chân Ý hơi sửng sốt, lơ đãng ló đầu nhìn vào trong, một bóng lưng màu trắng cao cao thấp thoáng nơi ấy. Chân Ý đã quá quen thuộc, khẽ hỏi Tư Côi: “Đó là chuyên gia phát hiện nói dối à?”

Tư Côi không lên tiếng.

“Tớ không hỏi cậu với tư cách luật sư. Hơn nữa, tớ biết anh ấy chắc chắn không phải là chuyên gia.”

“Bác sĩ nghiên cứu, cần số liệu sinh lý lúc phát hiện nói dối. Nhưng cậu yên tâm đi, có người giúp đỡ anh ấy trong công tác chuẩn bị, rất chuyên nghiệp. Anh ấy cũng từng nghiên cứu về phát hiện nói dối, rất đa tài, cũng giống cậu đó, có thể làm tốt cảnh sát mà cũng có thể làm tốt luật sư.”

Chân Ý chú ý tới chiếc máy trong phòng. Trên bàn đặt một màn hình hình chữ nhật cỡ lò vi sóng, trên đó là mấy đường thẳng phát sáng; đèn chỉ

https://thuviensach.vn

thị nhấp nháy. Đó là máy phát hiện nói dối ư?

Chân Ý vô cùng mê mẩn, trong tầm mắt lại một lần nữa xuất hiện cái bóng màu trắng kia.

Cánh cửa được kéo ra, Ngôn Cách đứng trước mặt cô. Vẫn là anh trong ký ức, vẻ bề ngoài của anh tự hình thành phong cảnh, gương mặt tuấn tú không chút gợn sóng; phong thái thâm sâu tĩnh lặng, như thể đêm thu lặng gió.

Điều khác biệt chính là anh đeo cặp kính không gọng cực mỏng, điểm tô phần nào phòng độ cảu người trí thức, rất tài trí kiêu ngạo. Cặp kính làm vơi bớt khí chất xa cách của anh, trông dịu dàng dễ gần hơn xưa một chút, Chân Ý không quen lắm.

Nhìn thấy anh, cảm xúc bồng bột trong lòng Tống Y lập tức tiêu tan. Nghe nói anh chịu trách nhiệm phát hiện nói dối, cô ta lập tức nho nhã lễ độ hẳn lên: “Làm phiền rồi.” Sau đó yểu điệu đi vào phòng quan sát. Chân Ý nghẹn lời, quả nhiên ngoại hình đẹp dễ làm việc. Phí công vừa nãy cô nói gãy cả lưỡi.

Cô đi lướt qua Ngôn Cách, hỏi: “Mắt anh sao thế?”

Anh lật xem mấy trang tài liệu, nghe vậy liếc mắt sang. Sau lớp kính mỏng, mắt anh bình lặng như nước, nhìn cô nửa giây rồi phớt lờ.

Chân Ý khẽ hừ. Anh đã hơi cúi đầu xuống, nghiêm túc đọc trang giấy trong tay. Người đàn ông trong lúc tập trung luôn có sức hấp dẫn bẩm sinh, Tống Y ghé tới, thấp thỏm nhìn Ngôn Cách, cất giọng dịu dàng: “Tôi rất hồi hộp, cảm xúc này có thể bị phán định là nói dối không?”

Đầu mày Chân Ý giật giật: Ve vãn có thể chú ý trường hợp không hả?

https://thuviensach.vn

“Hồi hộp và nói dối có điểm khác biệt...” Vậy mà Ngôn Cách lại kiên nhẫn giải thích về mặt kỹ thuật cho Tống Y.

Giọng anh vốn trầm thấp, thuật ngữ xa lạ nghe có vẻ cũng không lạnh lẽo. Nói khoảng một phút, Chân Ý bỗng nhiên ý thức được, dù là lúc hai người yêu đương năm đó, anh chưa từng nói với cô lời nào dài như vậy, lần nào cũng chỉ có vài từ ít ỏi, mất một hai giây. Cứ như nói thêm với cô một chữ sẽ chết vậy.

Sau khi Tống Y hiểu rõ, Ngôn Cách đưa cho cô ta một danh sách những điều cần chú ý, nội dung đại khái là nếu cô ta nói thật, kết quả kiểm tra sẽ có lợi cho cô ta; nếu nói dối sẽ gây bất lợi cho cô ta. Điều cuối cùng: Kiểm tra tâm lý hoàn toàn là tự nguyện, người bị kiểm tra có quyền từ chối và kết thúc quá trình kiểm tra giữa chừng. Dĩ nhiên, những lời này chỉ là hình thức.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 1.4

Ngôn Cách ra hiệu cho Tư Côi, cô đeo thiết bị cảm ứng nhịp thở, huyết áp... cho Tống Y, còn kẹp điện cực lên ngón áp út của cô ta.

Chân Ý chăm chú nhìn chiếc máy đồ thị trên bàn, có một đường ngang nhấp nhô lên xuống. Cô không hiểu ý nghĩa của nó, nhưng Ngôn Cách nhìn không chớp mắt, không nói một lời.

Chuẩn bị xong xuôi, Tư Côi lùi lại đứng trong góc cùng với Chân Ý, Chân Ý cho rằng Ngôn Cách sẽ bắt đầu hỏi, nhưng anh lại nhìn về phía cô: "Chọn một trong các số từ 1 đến 9, không cần nói với tôi."

Chân Ý mím môi.

"Chọn xong chưa?"

Chân Ý gật đầu.

"Nói nhỏ cho cô ấy biết." Anh chỉ Tống Y.

Chân Ý đi qua ghé váo tai Tống Y, khẽ nói: "7."

"Đầu tiên kiểm tra phản ứng, theo dõi đồ thị phản ứng sinh lý của cô." Ngôn Cách nói một câu mà Tống Y nghe không hiểu, dặn dò: "Tôi sẽ hỏi cô con số mà cô ấy nói, dù tôi hỏi số nào cô cũng trả lời là "Không", hiểu chưa?"

"Ừ."

https://thuviensach.vn

“Là 1 à?”

“Không.”

Ngôn Cách hỏi từ 1 đến 9, Tống Y đều bình tĩnh phủ nhận. Chân Ý vẫn quan sát nét mặt và động tác của cô ta. Sau quá trình huấn luyện củng cố ngày hôm qua, không hề có bất kỳ điều gì khác thường. Chân Ý nghĩ, có lẽ cô ta trở thành cao thủ nói dối rồi.

Nhưng Ngôn Cách quan sát màn hình trong chốc lát, nói: “Là 7.”

Thân thể Tống Y cứng đờ, không nhúc nhích. Song trong nháy mắt Ngôn Cách nói ra đáp án, Chân Ý thấy trên màn hình có một đường thẳng vọt lên.

Ngôn Cách: “Có gì không thích ứng à?”

Tống Y nhếch khóe miệng: “Không có, cảm thấy rất thần kỳ.”

“Vì thế, nói dối sẽ gây bất lợi cho cô.” Giọng anh rất lạnh nhạt, ánh mắt cũng hờ hững, lướt qua người Chân Ý.

Không biết tại sao, trái tim cô thót lên một nhịp, có dự cảm không mấy tốt đẹp.

Tống Y: “Biết rồi.”

“Vậy chúng ta bắt đầu.”

Căn phòng yên ắng, chỉ có Ngôn Cách và Tống Y một hỏi một đáp.

Chân Ý vốn tưởng rằng nhân viên phát hiện nói dối sẽ gây áp lực cho người bị kiểm tra bằng giọng nói và ngôn ngữ cơ thể, nhưng Ngôn Cách không làm thế. Trước sau ngữ điệu của anh vẫn bình ổn, giọng nói trầm thấp, không lên xuống; thái độ cũng rõ ràng, không hề có cử chỉ mờ ám.

https://thuviensach.vn

Anh không nhìn máy phát hiện nói dối mà nhìn Tống Y: “Cô tên là Tống Y?”

“Phải.”

“Rạng sáng ngày Hai mươi tám tháng Tư, cô ở quán bar thuộc hộp đêm Ecstasy?”

“Phải.”

“Cô là người thành phố K?”

“Không.”

“Cô đến Ecstasy vì có bạn hẹn?”

“Không.” Hơi ngập ngừng.

“Cô đến Ecstasy là do vừa khéo đi ngang qua, tình cờ phải không?”

“...Không.”

“Cô đến hộp đêm một mình?”

“Phải.”

“Cô là diễn viên?”

“Phải.”

“Đây là lần đầu tiên cô tới Ecstasy?” (Khi nãy cảnh sát thẩm vấn không đưa ra câu hỏi này, hiện giờ Tư Côi đang ghi chép.)

“Phải.” Hơi do dự.

“Cô thành thật trả lời câu hỏi của tôi phải không?”

https://thuviensach.vn

“Phải.”

“Hôm đó cô uống rượu ở Ecstasy phải không?”

“Phải.”

“Cô uống rượu trắng?”

“Không.” Trả lời rất nhanh.

“Cô uống vang đỏ?”

“Không.” Tốc độ chậm lại.

“Cô uống bia?”

“Không.”

“Cô uống cocktail?”

“Phải.” Chần chừ.

“Cô lo lắng tôi sẽ hỏi vấn đề khác phải không?”

“Không.” Ngẩng đầu, mở to hai mắt.

“Cô uống một ly rượu?”

“Không.” Trả lời rất nhanh.

“Cô uống hai ly rượu?”

“...”

“Cô cho rằng máy phát hiện nói dối rất thần kỳ?”

“Phải.”

https://thuviensach.vn

“Cô uống hai ly rượu?”

“...Phải.” Ngập ngừng rất lâu.

“Hai ly cocktail khiến cô say đến mức mơ hồ?”

“...Tôi...” Không trả lời.

Chân Ý cúi đầu vuốt xương mày.

Dù không thông thạo cô vẫn có thể cảm nhận được: Cứ tiếp tục như vậy, từng việc nhỏ không đáng kể mà họ giấu giếm (thậm chí bao gồm những chuyện Chân Ý không ngờ tới) sẽ bị hỏi ra hết.

Cô không mảy may biết về kỹ thuật phát hiện nói dối, là cô sơ sót. Ngôn Cách đến có chuẩn bị. Anh không chỉ là nghiên cứu viên cần số liệu sinh lý, vừa đến đây anh đã khống chế tình hình. Rất có thể người đề xuất việc phát hiện nói dối không phải là cảnh sát và Tư Côi, mà chính là anh.

Vừa rồi Tư Côi nói cảnh sát đã mô phỏng vị trí đi lại của Tống Y trong camera, ánh chỉ cô ta bị tình nghi, ép cô ta kiểm tra nói dối. Nghĩ kỹ lại, thật ra thì không đúng. Chỉ dựa vào điều này, cô ta không thể bị coi là nghi can được.

Rõ ràng là bị lừa rồi.

Quá trình vấn đáp vẫn tiếp tục: “Cô hiểu rõ nếu cô nói dối, máy phát hiện nói dối sẽ có phản ứng phải không?”

“Phải.” Tống Y lo lắng, nhìn Chân Ý cầu cứu. Nhưng Chân Ý không thể nghĩ ra đối sách trong chốc lát.

“Lúc đi qua khúc ngoặt hành lang, cô nhìn thấy một cái bóng phải không?”

https://thuviensach.vn

“Phải.” Trả lời rất nhanh.

“Cô bị cận thị?”

“Không.” Trả lời rất nhanh.

“Hôm đó cô đi giày thể thao?”

“Không.” Trả lời rất nhanh.

“Hôm đó cô đi giày cao gót?”

“Phải.”

“Cô cảm thấy cái bóng kia là trẻ nhỏ?”

“Không.”

“Cô cảm thấy người kia là thanh niên?”

“Phải.”

Chân Ý hít vào, cô muốn dùng ánh mắt nhắc nhở Tống Y: Ngôn Cách đã lén tráo khái niệm.

Nhưng Tống Y trả lời quá nhanh, vấn đề đã được hỏi xong. Chân Ý thật sự không ngờ rằng mánh khóe cô dùng trên tòa án lại khiến người ủy thác của mình ngã vào tròng.

“Khi đó cô cảm thấy người kia đáng nghi?”

“Không.”

“Sau khi vụ án xảy ra, cô cảm thấy người kia đáng nghi?”

“Phải.”

https://thuviensach.vn

“Thật ra cô có ấn tượng với người đó phải không?”

“...” Sửng sốt.

Chân Ý cúi đầu, phân tích logic, chặt chẽ và tuần tự như vậy, quả thật rất khó nói dối.

“Hôm đó cô đi giày đế bằng thời trang?”

“Không.”

“Cô là người mẫu?”

“Phải.”

“Thật ra cô có ấn tượng với người kia?”

“...”

“Cô nhìn rõ phải không?”

“...”

“Cô có say không?”

“...”

Tống Y nhắm mắt cắn môi. Dù không trả lời cô ta cũng biết, lời nói dối đã bị bóc trần.

Tư Côi cúi đầu định ghi chép; Chân Ý chợt lóe lên sáng kiến, lập tức ngăn lại: “Ban nãy cảnh sát Tư nói, phát hiện nói dối chỉ lặp lại những vấn đề đã hỏi cô Tống trong phòng thẩm vấn. Nếu cô Tống là nghi phạm hãy đưa chứng cứ ra đi!”

Cô nhìn Tống Y chằm chằm.

https://thuviensach.vn

Tống Y hiểu, cô ta vẫn chưa phải là nghi phạm, nhưng cảnh sát muốn phán định từ quá trình phát hiện nói dối. Cô ta phản ứng quyết liệt hơn: “Các người lừa tôi, tôi không kiểm tra nữa. Nghi ngờ tôi thì bắt tôi đi.” Vừa nói vừa ra sức giật thiết bị và dây điện trên người mình.

Chân Ý: “...”

Diễn quá sâu rồi... Để tránh phiền toái không cần thiết, cô ta vẫn phải tiếp tục, không thể quá cứng với cảnh sát được...

Quá trình phát hiện nói dối bị ngắt ngang.

Ngôn Cách nhìn sang, đằng sau tròng kính mỏng, ánh mắt anh vô cùng lạnh nhạt: “Cô nói như vậy?”

Tư Côi khẩn trương và lúng túng, cứ như học sinh mắc lỗi vậy: “Xin lỗi thầy Ngôn, có lẽ tôi nói sai rồi.”

Nhưng Chân Ý biết đấy là lời nói khách sáo, tuyệt đối không phải nói sai. Thật ra lúc này đưa ra kháng nghị cô cũng không nắm chắc lắm. Nếu cảnh sát cưỡng chế, các cô không thể dây dưa. Nhưng cô cho rằng bản tính kiêu ngạo từ cốt tủy của Ngôn Cách sẽ không cho phép.

Ngôn Cách cụp mi mắt suy tư. Chuyện phát hiện nói dối tạm thời chỉ có bốn người trong phòng biết.

Cuối cùng anh nói với Tống Y: “Tôi sẽ không ghi lại hai vấn đề tôi vừa hỏi cô.” Anh nhìn Tư Côi, cô lập tức gật đầu tỏ vẻ tuân thủ.

“Tôi sẽ không hỏi những vấn đề phát triển từ hai câu hỏi kia. Như vậy được rồi chứ?”

Tống Y cũng biết không còn lựa chọn, nhưng ít ra đã tranh thủ được một vài lợi ích, cô ta nhẹ nhõm phần nào: “Được, cảm ơn anh.”

https://thuviensach.vn

“Cô tên là Tống Y?”

“Phải.”

Lượt thứ hai, Ngôn Cách lặp lại tất cả vấn đề vừa hỏi, trừ hai câu cuối. Có điều, lần này anh đã điều chỉnh thứ tự của câu hỏi không liên quan và câu hỏi có liên quan. Giống với lần trước, đồ thị điện tích da, nhịp thở, huyết áp, mạch đập... không có gì khác thường, không có thay đổi sinh lý rõ rệt.

Nhưng Chân Ý không hề thả lỏng. Cô đoán được, sau khi dùng logic moi ra vài chuyện, Ngôn Cách sẽ đảo lộn thứ tự câu hỏi để xác nhận lại, đồng thời anh đang chậm rãi suy tư, sắp đặt câu hỏi cho lượt tiếp theo.

Chân Ý nghi ngờ, không hỏi có say rượu, ý thức có tỉnh táo hay không, không hỏi có nhìn thấy kẻ đáng ngờ hay không, còn có thể hỏi gì chứ?

Ngôn Cách nhanh chóng khiến cô mở rộng tầm mắt.

Lượt thứ ba bắt đầu.

“Cô biết nạn nhân?”

“Phải.” Trả lời rất nhanh.

“Cô hiểu rõ nạn nhân?”

“Phải.”

“Cô thích lên mạng?”

“Phải.”

“Khi nạn nhân còn sống, cô ra tòa làm chứng chống lại anh ta?”

“Phải.”

https://thuviensach.vn

“Đêm đó, cô thấy anh ta trong hộp đêm?”

“Phải.” Chậm lại.

“Cô thấy anh ta ở quầy bar?”

“Không.” Nhanh chóng.

“Cô thấy anh ta ở sàn nhảy?”

“Phải.” Chậm rãi.

“Anh ta rất cao?”

“Không.”

“Hai người nhảy mặt đối mặt phải không?”

“Phải.” Từ tốn.

“Cô từng đọc tin tức không hay về anh ta trên mạng?”

“Phải.” Đáp nhanh.

“Cô đã gặp anh ta một lần tại phiên tòa xét xử?”

“Phải.”

“Bình thường cô sẽ có ấn tượng với người mình từng gặp một lần?”

“Không.”

“Cho dù cô không biết Lâm Tử Dực, nhưng cô đã thấy hình của anh ta trên mạng?”

“Phải.” Đáp chậm.

https://thuviensach.vn

“Thế nên, dù cô có khắc sâu ấn tượng hay không, lúc nhìn thấy anh ta ở sàn nhảy, cô liền biết anh ta là Lâm Tử Dực?”

“...Phải.”

“Sau khi anh ta chết, cô chú ý đến tin tức trên mạng phải không?”

“...Phải.”Rất chậm.

“Cô đã bình luận?”

“Không.” Rất nhanh.

“Cô đã chia buồn?”

“...Không.”

“Cô đã chúc mừng phải không?”

“...Phải.” Cau mày, đáp chậm.

“Xét trên hành vi trước kia của anh ta, cô cảm thấy anh ta chết không đáng tiếc phải không?”

“...Phải.” Máy đồ thị không có gì dị thường, cô ta nói thật.

Chân Ý cũng ghét Lâm Tử Dực, cô cũng rất hờ hững với cái chết của hắn, nhưng bây giờ nghe Tống Y trả lời rõ ràng như vậy, cô vẫn thấy có áp lực đạo đức.

“Dù anh ta chết rất thảm, cô cũng không cảm thấy đồng tình?”

“Phải.”

Chân Ý ngẫm nghĩ. Ngôn Cách đang thăm dò nguyên nhân Tống Y không muốn làm chứng chỉ ra nghi phạm ư?

https://thuviensach.vn

“Anh ta đã chết, cô không có cảm giác gì phải không?”

“...Phải.” Nhẹ nhàng nắm tay lại, trả lời chậm rãi. Trên màn hình, điện tích da có biểu hiện khác thường, đường thẳng vút lên cao. Tống Y không nhìn thấy màn hình, nhưng có thể nhận ra manh mối từ vẻ mặt kinh ngạc của Chân Ý.

“Anh ta đã chết, cô rất đau buồn phải không?”

“Không.”

“Anh ta đã chết, cô rất vui vẻ?”

“Không.” Đồ thị điện tích da vọt lên rất nhiều.

“Cô hận anh ta?”

“Không.” Lắc đầu, đồ thị nhịp thở, mạch đập đều tăng cao.

“Cô cho rằng Lâm Tử Dực và đám bạn thật sự cưỡng hiếp Đường Thường?”

“Phải.” Trả lời rất nhanh, đồ thị trở lại bình thường.

“Anh ta đã từng xúc phạm cô?”

“Không.” Trả lời thật nhanh, đồ thị bình thường.

“Cô giết anh ta?”

“Không.”

“Thật ra cô rất cảm kích kẻ giết anh ta, nếu cô có thể giúp hung thủ, cô sẽ sẵn lòng?”

“Không.” Cắn răng, điện tích da xuất hiện dị thường.

https://thuviensach.vn

Chân Ý nhìn chằm chằm màn hình thay đổi trong nháy mắt, tinh thần tập trung cao độ.

Ngôn Cách hờ hững, nhìn thẳng vào mắt Tống Y vài giây rồi nhanh chóng đưa ra câu hỏi kiểm tra cuối cùng:

“Cô cảm thấy hung thủ lần này nên bị trừng phạt?”

“Phải.” Ngồi thẳng, nhịp thở dị thường.

“Nếu là cô, cô sẽ thả hung thủ phải không?”

“Không.” Mở to mắt, điện tích da thay đổi đột biến.

“Trước khi nạn nhân bị giết, cô đã biết anh ta sẽ chết?”

“Không!” Cô ta tức giận nhìn Ngôn Cách chằm chằm, toàn bộ đồ thị lại vọt lên.

“Thật ra cô biết hung thủ?” Bản chất chuyển đổi thẳng từ không phối hợp làm chứng trở thành giấu giếm bao che? Chân Ý sững sờ.

Mặt Tống Y tái mét, mím chặt môi không trả lời, nhưng từng tuyến đồ thị đều cao vọt lên. Bỗng dưng cô ta bất chấp, đưa tay giật hết thiết bị cảm ứng nhịp thở trên bụng và ngực.

Không khí căng thẳng. Căn phòng im lặng như tờ, chỉ có tiếng lách cách của thiết bị kiểm tra nói dối.

“Câu hỏi cuối cùng.” Ngôn Cách làm như không nhìn thấy sự chống đối của cô ta, bình tĩnh nói: “Cô đã từng bị cưỡng bức hay hiếp dâm tập thể phải không?”

“Khốn khiếp!” Tống Y thét chói tai, mặt đỏ au đứng phắt dậy, thiết bị đo huyết áp và nhịp thở rơi hết, song điện cực vẫn gắn trên đầu ngón tay. Trên

https://thuviensach.vn

máy đồ thị có một đường thẳng dao động kịch liệt.

Chân Ý rất bình tĩnh, nhìn chằm chằm khuôn mặt vặn vẹo dưới cơn phẫn nộ của Tống Y: Trong vụ án này, cô ta không chỉ là nhân chứng!

Không thân quen với nạn nhân thì không có động cơ giết người ư? Không, còn một động cơ nữa gọi là trả thù xã hội. Giờ đây cô ta đã là nghi phạm!

Tống Y thấy Chân Ý không nói gì, con ngươi như muốn rớt ra, gào lên giận dữ: “Chân Ý, cô là con khốn! Cô là luật sư của tôi mà cứ để tên đốn mạt này đả kích tôi, bôi nhọ tôi ư? Không phải cô giỏi lắm sao? Là giả dối! Đều do cô vô dụng nên Đường Thường mới chết. Bây giờ cô còn muốn hại chết tôi! Cô muốn làm luật sư nổi tiếng, bản lĩnh của cô ở đâu rồi!”

Thấy Tống Y mất khống chế, Tư Côi ấn cô ta xuống ghế.

Máy kiểm tra nói dối in biểu đồ sinh lý lên trang giấy, phát ra những tiếng “tạch tạch”.

Chân Ý vẫn im lặng, nhưng ánh mắt lạnh tanh.

Tống Y, tôi đã nói rồi, đừng giấu diếm tôi. Tôi là luật sư của cô, dù cô thật sự giết người tôi cũng biện hộ cho cô, đạp lên đạo đức của tôi biện hộ cho cô! Tôi chỉ có một yêu cầu với cô mà thôi! Đừng giấu diếm. Nhưng cô thậm chí không làm được dù chỉ một việc duy nhất!

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 1.5

Năm nay thành phố K mưa nhiều hơn những năm trước. Đầu tháng Năm, bầu trời xanh thẳm bất ngờ. Mưa phùn như chốn Giang Nam, hoa anh đào trong vườn lìa cành phủ đầy mặt đất.

Pha một ấm trà, Chân Ý ôm máy tính bảng ngồi trên chiếc ghế mây trước cửa sổ bằng gỗ.

Dù có căn hộ riêng, nhưng mỗi khi gặp phải vấn đề khó giải quyết cô đều tới căn nhà nhỏ của ông nội theo thói quen, hoặc nghe ông nội nói mấy lời sáng suốt, hoặc cứ lặng thing ngồi tại nơi sâu thẳm mang màu xanh biếc giữa trường học này, rời xa ồn ào náo động. Hôm nay thím Trương đưa ông nội đi kiểm tra sức khỏe rồi, chỉ còn một mình cô.

Cô tra google từ khóa “Ngôn Cách”, hơi giật mình. Những từ gợi ý tra cứu lộn xộn đủ thể loại: nhân cách, trị liệu, tâm thần, y học, thần kinh, lâm sàng, cố vấn, sinh lý, thôi miên, thuật, học... Cô không tài nào hiểu hết được.

Mà kỳ lạ thay, có N gợi ý tra cứu trên mạng nhưng không hề có thông tin chính thức.

Có trang Wikipedia viết bằng giọng điệu vô cùng bình dân. Họ miêu tả anh thiên phú dị bẩm thế nào với thái độ ngưỡng mộ và chủ quan, nói rằng từ thời niên thiếu anh đã nuôi chí làm bác sĩ ngoại khoa não, đi Mỹ học y. Không chỉ nghiên cứu học tập về Y học thần kinh, anh còn học thêm Triết, điểm bài tập toàn A. Còn nói Triết học đã giúp anh ngẫm lại về sự đời,

https://thuviensach.vn

quyết định đào sâu tiềm thức con người, đào sâu mối quan hệ thần bí giữa sinh lý và tâm lý. Hơn nữa, nhờ nền tảng Y học xuất sắc của mình, anh đã nghiên cứu mối liên hệ giữa thần kinh và tâm thần, tâm lý và hành vi từ cả hai góc độ sinh lý và tâm lý, có đóng góp lớn trong phương diện thôi miên chữa bệnh tâm thần.

Sau khi nhẫn nại đọc hết cả một trang tiếng Anh kiểu Trung tồi tệ, Chân Ý á khẩu: Đang viết tiểu thuyết đó hả? Vậy mà cô lại đọc cả đống truyện cười và mấy điều lý thú trái ngược với tính cách của anh này. Quả nhiên là thời đại ai ai cũng có thể thao túng bách khoa toàn thư.

Chiếc điện thoại cũ kỹ đổ chuông réo rắt. Cô xỏ dép đứng dậy khỏi ghế mây, trong tay cầm máy tính bảng, cô nhấc điện thoại nghiêng đầu kẹp bên tai, giọng thờ ơ: “Xin chào?”

Bên kia ngập ngừng một lát, tiếng nói rất nhẹ: “Chân Ý?”

Tim cô đập thót, có lẽ vì trong điện thoại nên giọng anh cực kỳ trầm ấm êm ái, gọi tên cô.

Ngoài cánh cửa sổ gỗ, cơn gió thổi qua ngọn cây anh đào.

Cô cất giọng đều đều: “Anh tìm ông nội em à?”

“Ừ, tôi hẹn ba giờ sang thăm hỏi giáo sư Chân, không biết giáo sư có nhà không?”

Chân Ý nhíu mày, ông nội chưa bao giờ lỡ hẹn, sao lần này lại quên mất nhỉ.

“Có nhà.” Cô không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng nói dối.

“Cảm ơn.” Anh không nghi ngờ, cúp điện thoại.

https://thuviensach.vn

Hôm đó ở Cục cảnh sát anh đã tặng cô một bất ngờ, ít nhất cô nên mời anh uống ly trà đáp lễ mới phải.

Chân Ý lấy thêm gỗ chống cửa sổ, mang dụng cụ pha trà từ trong phòng sách của ông nội ra, đặt trước cửa sổ, thay nước trong ấm trà rồi đun lại. Bố trí xong xuôi hết thảy, kim đồng hồ chỉ 2 giờ 50 phút.

Nước trong ấm yên phận mà thong thả ấm lên, trong sân thoảng đưa mùi hương dìu dịu sau cơn mưa.

Cô ngồi trên ghế mây chờ đợi, mở máy tính bảng tắt tất cả trang web liên quan đến "Ngôn Cách", mở tập tin đề tên "Lâm Tử Dực và Đường Thường".

Hôm đó rời khỏi Cục Cảnh sát, Chân Ý đã mắng Tống Y. Cô ta che giấu sự thật khiến họ không kịp trở tay trước mặt Ngôn Cách. Chân Ý cảnh cáo cô ta, không thể phó thác toàn bộ thì dứt khoát giải tán. Hiện giờ Tống Y vẫn chưa thẳng thắn với Chân Ý, nhưng cũng không nói đổi luật sư. Vì thế Chân Ý vẫn phải chuẩn bị ứng đối màn thẩm vấn tiếp theo của cảnh sát.

Cô đoán rằng, đầu mối của cảnh sát cũng không nhiều, nếu không họ đâu cần níu lấy Tống Y trong khi vẫn chưa đưa ra được chứng cứ. Hoàn cảnh ở chốn ăn chơi phức tạp, bao nhiêu người ra ra vào vào, có lẽ nhân viên pháp chứng không tìm ra đầu mối. Nhưng lần kiểm tra nói dối này tiết lộ quá nhiều, mức độ nghi ngờ đối với cô ta tăng vọt.

Mặc dù Chân Ý vẫn chưa biết chi tiết cái chết của Lâm Tử Dực, nhưng trực giác cho thấy có liên quan đến vụ kiện vừa chấm dứt.

Hiện tại những người còn sống và có mối liên quan trực tiếp đến vụ án Lâm Tử Dực và Đường Thường gồm có: Ba tên đồng phạm, Ngô Triết (bạn trai), Đường Vũ (em gái) và bố mẹ của Đường Thường. Chân Ý không thể tiếp xúc với ba tên con ông cháu cha kia. Mà bây giờ cô không thể tới nơi Ngô Triết đang ở... Phải bắt tay từ Ngôn Cách thôi.

https://thuviensach.vn

Đồng hồ quả lắc dậy tiếng “bíng boong”, âm thanh vang vọng trong căn nhà nhỏ. Chân Ý hoàn hồn, ba giờ rồi. Tiếng chuông vừa dứt, ngoài cửa sổ vang tiếng “kẽo kẹt” trầm bổng, có người đẩy cánh cổng ngoài sân. Chân Ý ló đầu ra nhìn.

Ngôn Cách vào sân, đứng bên song cửa cầm khăn lau tay. Người tùy tùng che ô đen đứng ngoài ngõ chứ không theo vào.

Mưa bụi rơi lất phất trên người anh. Anh mặc chiếc áo khoác mỏng kiểu hải quân, cổ áo dựng thẳng, trông anh càng cao lớn.

Anh lau khô tay, đi về phía căn nhà nhỏ.

Chân Ý đứng dậy, khi cô kéo cửa ra, anh vừa lúc bước lên thềm đá tới cửa. Đối diện nhau, Chân Ý bỗng chốc bị bóng dáng cao cao của anh bao phủ.

Hai người đứng quá gần, mặt đối mặt nhìn nhau nửa giây, Chân Ý lúng túng vội tránh ra: “Mời vào.”

“Cảm ơn.” Hôm nay anh không đeo kính, lại trở về với phong thái vốn lành lạnh của mình.

Anh ngồi trước cửa thay giày, vừa ngước mắt lên, ánh mắt dừng ở đôi dép vải bông màu đen giặt tới bạc màu, đó là dép của ông nội. Chân Ý thầm than không ổn. Anh ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt rất hờ hững, thậm chí không thể nhìn ra vẻ chất vấn.

Chân Ý cười tươi rói, để lộ hàm răng trắng sáng: “Ông nội ra ngoài rồi, anh uống trà đợi chút nhé.”

“Ừ.” Anh đi dép, đứng dậy vào nhà.

https://thuviensach.vn

Anh cảm thấy hình như cô không hề thay đổi, nói dối trước giờ không đỏ mặt, luôn nở nụ cười tươi sáng, dáng vẻ thoải mái, vô tư, khẩn thiết, chân thành.

Ngôn Cách cởi nút áo khoác, ngồi thẳng tắp bên cửa sổ, Chân Ý đến ngồi đối diện anh. Trên chiếc bàn mây bày khay trà gỗ hương, đầy đủ dụng cụ xúc trà, gấp trà, rót trà, hãm trà, phẩm trà, tráng trà; không có cảm giác hoa mắt, gọn gàng ngăn nắp, tinh tế tao nhã.

“Nghe nói anh rất sành, không dễ uống trà.” Cô nhìn xuống, bàn tay trắng nõn thon dài cầm thìa, gẩy lá trà từ ống tre lấy trà vào phễu hứng trà.

Câu “nghe nói” của cô mang vẻ xa lạ, mà nghe nói ở đâu chứ? Rõ ràng là hiểu được.

Anh không nói câu nào.

Gia tộc của anh quá nhiều phép tắc, từ nhỏ đã nghiên cứu học tập, nghiêm cẩn tuân thủ lễ nghi và lễ giáo, truyền thống và khí khái của gia tộc quyền quý đã ăn sâu vào cốt tủy. Ra ngoài luôn toát lên vẻ cổ xưa không hợp thời.

Anh không nhắc đến với cô, cũng không giải thích vẻ quái gở của anh. Đối với cô mà nói, anh vốn phải khô khan tẻ ngắt.

Anh không nói tiếp, cô cũng không để ý.

Ngồi đối diện một lúc lâu, anh vẫn cất lời mà người khách nên có: “Vẫn chưa kịp hỏi, em sống có tốt không?”

“Không thể tốt hơn được nữa.” Cô đáp cực nhanh.

Lại im lặng.

Anh đợi một lát: “Không hỏi tôi à?”

https://thuviensach.vn

“Nếu anh vẫn bình an, vậy có còn phải hỏi không?” Không biết cô đang nói vui hay là gì.

Anh không nghĩ ngợi gì thêm, cô cũng chỉ mỉm cười; chuyện hỏi han này quả thật không hợp với anh.

Nước trong ấm đun đã sôi, hơi nước vấn vít giữa hai người. Cơn gió sau mưa thổi tới làm hơi nước tản đi. Mùi hương của lá cây anh đào trong sân hòa với hơi mát lành của nước mưa len lỏi vào phòng qua cửa sổ.

“Học từ bao giờ thế?” Ngôn Cách hỏi.

Cô quá hoạt bát ồn ã. Trong ấn tượng của anh, cô không chịu nổi bất cứ thứ gì thanh tịnh, duy chỉ chịu được anh.

“Sau khi tới thành phố K em học từ ông nội. Nhưng em không thích uống trà, lá trà quý giá, pha trà phải chú trọng nhiều thứ... em đều không thích. Thế nên em không chuyên tâm, học cũng không tốt.” Lời nói mang ý cười không hề giả dối.

Cô hơi cúi đầu, khóe môi cong cong như đang tự tìm trò vui với món đồ chơi không thích nhưng không ghét lắm.

Cô hãm trà, châm trà, tráng trà, rót trà vô cùng thành thạo, cuối cùng bưng một ly trà nhỏ màu hổ phách óng ánh trong suốt đặt trước mặt anh.

“Học không tốt cho lắm.” Từ ánh nhìn của anh, kỹ năng của cô còn xa mới gọi là đạt, nhưng anh vẫn cầm ly trà nhỏ kia trong lòng bàn tay, nhâm nhi chậm rãi. Cô cười vô tư lự, để lộ lúm đồng tiền nhạt, rót nước lọc đun sôi vào cốc sứ cho mình.

Buổi chiều, trường học rất yên tĩnh, căn nhà nhỏ hai tầng xây bằng gạch đỏ càng tĩnh mịch.

https://thuviensach.vn

Trước nay Ngôn Cách luôn là người lạnh nhạt an tĩnh đến cùng cực, uống trà cũng im lặng. Không giống Chân Ý, luôn cường điệu phát ra tiếng uống nước sảng khoái vui tươi.

Trong phòng nghi ngút hương trà, ngoài cửa sổ loáng thoáng truyền đến tiếng chuông hết tiết ở trường đại học đằng xa, nhẹ nhàng chậm rãi mà ngắn ngủi.

Chân Ý đặt chén xuống, tiếng sứ và gỗ chạm nhau khẽ vang. “Gặp nhau mấy lần vẫn chưa biết rõ nghề nghiệp của anh.”

“Một lời khó nói hết.” Vẫn là câu nói ấy, hình như anh không có ý để người khác hiểu rõ ham muốn của mình.

“Tư Côi nói anh làm nghiên cứu thì phải?”

“Ừ.”

“Thần kinh lâm sàng, chữa bệnh tâm thần?”

“Ừ.”

“Vậy chắc là bác sĩ phải không? Nhưng không theo cách hiểu thông thường, là bác sĩ nghiên cứu?”

“Ừ.” Anh nhấp một hớp trà.

Chân Ý xoay ly trà, ngẫm nghĩ kỹ lưỡng. Mấy đầu đề nghiên cứu sâu xa liệt kê trên Wikipedia đó không thể khái quát bằng từ bác sĩ được: “Ồ, chắc là nhà khoa học.”

“Bác sĩ.” Anh khiêm tốn từ cốt tủy.

Cánh hoa anh đào nho nhỏ bay vào qua cửa sổ, rơi vào ly trà của Ngôn Cách, gợn sóng lăn tăn. Xưa nay tư thế ngồi của anh luôn thẳng tắp, sống

https://thuviensach.vn

lưng như chiếc thước kẻ, mi mắt cụp xuống, nhìn cánh hoa kia chăm chú, ngữ điệu chậm rãi: “Em muốn hỏi gì?”

“Thầy Ngôn đã biết chuyện của Tống Y từ đầu rồi sao? Cô ấy biết hung thủ, cô ấy có quá khứ khủng khiếp.”

“Không biết.”

“Suy luận trong quá trình à? Sao làm được vậy?” Đôi mắt cô sáng rực: “Lúc luật sư hình sự đưa ra câu hỏi trên phiên tòa xét xử, cần nhìn thấu lời bịa đặt của nhân chứng đối phương, và cả kỹ năng đặt câu hỏi logic nữa, em muốn học.”

“Em không làm công việc này, tôi sẽ không dạy em.”

“Ồ, bây giờ đạo đức của anh trói buộc anh rồi đấy. Hôm qua vạch trần việc riêng tư nhục nhã của Tống Y, anh không nhận thấy không thỏa đáng sao?” Giọng cô nhẹ tênh, nhưng ý giễu cợt lại rõ mồn một.

Đôi mắt đen của Ngôn Cách sâu thẳm, nhìn cô nửa giây rồi hờ hững nói: “Sự thật luôn luôn thỏa đáng.”

“Ừ, thầy giáo bắt đầu lôi Triết học ra rồi.” Chân Ý khẽ nhướng mày, mỉm cười. Thấy cánh hoa trong ly trà của anh, cô hâm nóng một chén khác đưa tới, bưng bằng hai tay.

Ngôn Cách nhận lấy ly trà, không nói gì thêm.

Chân Ý chống cằm nhìn anh, rất “tốt bụng” nhắc nhở: “Bởi vì anh mà cô ấy trở thành nghi phạm rồi. Anh đã từng nghĩ bởi vì đủ loại áp lực mà cảnh sát nóng lòng muốn có kết quả, chứ không phải sự thật không? Chắc anh từng thấy nhiều vụ án oan hay án sai rồi, phía sau vụ án này có dây mơ rễ má phức tạp, anh có thể bảo đảm cô ấy không “bị trở thành hung thủ” không?”

https://thuviensach.vn

“Không thể.” Anh nhìn cô: “Cho nên?”

“Tôi lo lắng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến danh dự của thầy Ngôn đấy!” Lúc nói lời này cô còn thật sự nhíu mày, ra vẻ dốc lòng suy nghĩ cho anh, lo âu cất lời than thở: “Nếu tôi đi tìm chân tướng cũng có lợi cho thầy, thầy Ngôn nên tạo điều kiện thuận lợi cho tôi mới phải.”

Anh chậm rãi hớp một ngụm trà: “Em đã nói như vậy, hình như thật sự không thể khước từ.”

“Vậy là đồng ý phải không?” Cô kiềm chế niềm hân hoan mỉm cười vừa phải như chuyên gia đàm phán.

“Nếu là tài liệu nội bộ của cảnh sát thì không có đâu.” Anh sẽ không làm chuyện trái với nguyên tắc.

“Không phải.” Chân Ý rất ân cần đưa cho anh một tấm thẻ, đó là địa chỉ hiện tại của Ngô Triết, bệnh viện tâm thần số 1 thành phố K. Ngôn Cách đưa mắt liếc nhìn, gật đầu.

“Cảm ơn nhé.” Chân Ý cong môi cười. Cô không đi được, nhưng nếu có sự cho phép của bác sĩ Ngôn thì tình hình sẽ khác.

Ngôn Cách hỏi: “Thật ra em không cảm thấy chuyện phát hiện nói dối không thỏa đáng phải không?”

Chân Ý bị anh nhìn thấu, không ngụy biện mà khảng khái thừa nhận: “Ừm.”

Anh đặt ly trà xuống bàn, cũng đưa cho cô một tấm danh thiếp, cài nút áo khoác rồi đứng dậy: “Không còn chuyện gì nữa, tôi đi trước đây.”

“Ừm.” Chân Ý đáp lời. Cất danh thiếp, cô bỗng phát giác điều bất thường: “Ơ, anh không đợi ông nội em à?”

https://thuviensach.vn

“Có đợi được không?” Anh thản nhiên, đi ra ngoài mà không quay đầu lại.

Chân Ý đỏ mặt, lúc vào nhà anh đã nhận ra cô nói dối rồi. Vừa nãy cũng vậy, nhưng anh vẫn không vạch trần mà vào nhà uống trà, còn chấp nhận yêu cầu của cô.

“Cảm ơn anh nhé.” Cô hét lên với anh.

Lúc đó Ngôn Cách vừa đẩy cửa ra, cơn gió sau mưa luồn vào từ khe cửa, thổi áo khoác anh tung bay. Nghe vậy, anh không hề dừng lại, kéo cửa rời đi.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 2.1

Hôm đó là sinh nhật của Dương Tư. Chạng vạng, Chân Ý và Tư Côi tụ tập ở phòng trọ của Dương Tư ăn cơm.

Gần đây công việc của Dương Tư không thuận lợi lắm, trong vụ Diêu Phong giết hại bạn học tàn nhẫn, cô chỉ có thể phát huy ảnh hưởng ở mức độ nhất định. Hiện tại, tương lại của Diêu Phong phụ thuộc vào giấy giám định tâm thần, cô không có việc gì để làm nữa. Nếu Diêu Phong bị tâm thần còn tốt, ít nhất cô có thể tranh thủ quyền lợi cho anh ta, nếu không, luật sư như cô tương đương với hoàn toàn vô dụng. Bực mình hơn chính là vụ án nghiên cứu sinh Đại học K giết thầy giáo và bạn học vốn nên thu hút được mối quan tâm và lời bàn luận của cả nước, nhưng sức ảnh hưởng của Lâm Tử Dực và Tống Y quá lớn, cứ thế át đi vầng hào quang của vụ án Diêu Phong.

Đang ăn giữa chừng, cô nhớ tới mấy lời xì xào trong văn phòng gần đây, hỏi: “Ý, vụ án của Tống Y sao rồi?”

“Xảy ra chút vấn đề.” Chân Ý ngậm miếng thịt, nói không rõ tiếng; Tư Côi không tham gia, chuyên tâm ăn cơm.

“Ý... Cậu phải cố gắng lên.” Giọng Dương Tư buồn thiu.

“Sao thế?” Chân Ý nghe ra giọng điệu khác lạ của bạn, ngẩng đầu lên.

Dương Tư lo lắng: “Tất cả mọi người đang chờ xem trò cười của cậu đấy. Vụ án Tống Y vừa bắt đầu rất thuận lợi, không cần ra tòa đã cầm chắc

https://thuviensach.vn

phí ủy thác. Nhưng bây giờ tình thế đảo ngược, mọi người cảm thấy cậu không nắm chắc, còn nghe nói Tống Y và cậu trở mặt rồi...”

Chân Ý không để tâm, ăn miếng thịt lớn, lẩm bẩm: “Thua thì sao chứ? Thắng bại đều rất bình thường mà.”

“Không phải đâu. Ý, chẳng phải sếp Biện muốn nhờ vụ án này mang lại tiền tài và tiếng tăm cho cậu sao? Bởi vì anh ấy luôn thiên vị cậu, mọi người mới nhiệt tình muốn hóng chuyện...” Dương Tư ấp a ấp úng.

Sắc mặt Tư Côi còn khó coi hơn Chân Ý.

“Người trong văn phòng luật không biết quan hệ giữa cậu và Biện Khiêm, thường lén lút nói cậu và anh ấy có quan hệ mờ ám, nói cậu quyến rũ...”

“Nói gì?” Chân Ý trợn mắt.

Sắc mặt Tư Côi và Dương Tư thay đổi, vừa định an ủi, Chân Ý đã quẳng đũa xuống. Cô đứng phắt dậy, vọt tới phía sau cánh cửa, gí mặt vào gương: “Nhan sắc của tớ đạt tới cấp độ đi quyến rũ người ta rồi à?” Cô nâng mặt nhìn trái nhìn phải, chống nạnh uốn éo. “Về tổng thể thì hài lòng, duy chỉ thất vọng với bộ ngực di truyền từ bố mình thôi. Với quan hệ giữa mình và anh Biện Khiêm, quyến rũ là loạn luân. Họ ghen tị mình có anh trai tốt đấy mà.”

Tư Côi nhìn một loạt động tác liên tiếp của Chân Ý, á khẩu hoàn toàn. Đúng là mỗi lần lo lắng cho con bé dở hơi này đều không cần thiết.

Dương Tư cười đau cả bụng, bội phục cách tự chế nhạo bản thân của Chân Ý: “Cậu không tức giận là tốt rồi.”

“Mọi người luôn cay nghiệt với người may mắn.” Chân Ý không để tâm. “Tớ muốn may mắn, còn muốn danh tiếng tốt, không phải quá tham lam

https://thuviensach.vn

ư?”

“Khâm phục tâm thái tốt của cậu. Nếu là tớ chắc tức đến phát khóc rồi.”

“Tớ giỏi nhất là vào tai trái ra tai phải mà.” Chân Ý ngồi xuống trở lại, tiếp tục ăn ngấu nghiến. “Trên đời này vốn dĩ không có công bằng. Thông thường những người đứng ở cán cân bên dưới mới kêu gào không công bằng.”

“Chậc chậc chậc, cậu thì ghê rồi.” Tư Côi đá cô. “Cầu nguyện cho cậu mãi mãi đứng ở cán cân bên trên.”

“Không cần, tớ thích cuộc đời thăng trầm.” Chân Ý cười lớn hơn. “Tâm thái tốt thì ở cán cân bên dưới cũng không oán thán. Nhấp nhô lên xuống mới đặc sắc.”

Bóng cây xanh mướt bao phủ khắp chốn, hai tòa nhà màu trắng không hề cao nhưng chiếm diện tích rất lớn, thiết kế hiện đại mà đơn giản.

Trước cửa, trên khối đá cẩm thạch nằm ngang khắc mấy hàng chữ. Một bên là “Viện nghiên cứu Điều trị Tâm thần Quốc Lập”, “”Viện nghiên cứu Tâm lý học Thần kinh Quốc Lập”, “Viện nghiên cứu Tâm lý học Nhân cách Quốc Lập”, “Viện nghiên cứu Tâm lý học Lâm sàng và Tư vấn Quốc Lập.”

Bên kia lại rất đơn giản: “Bệnh viên Tâm thần Quốc Lập”, “Bệnh viên Tâm thần số 1 thành phố K”.

Nếu không phải có hai khối đá này, trời xanh mây trắng, cây biếc hoa thắm, dân cư thưa thớt, nơi này có thể được gọi là chốn bồng lai tiên cảnh.

Chân Ý đứng dưới tán cây cao ven đường, lấy danh thiếp Ngôn Cách đưa cô, bấm số gọi. Sau một tiếng “tít”, điện thoại được bắt máy nhanh chóng: “Xin chào,, Phòng thí nghiệm Điều trị tâm thần Thành phố K xin

https://thuviensach.vn

nghe.” Giọng thanh niên trẻ tuổi, tốc độ nói nhanh đến mức cô nghe không rõ.

“Tôi tới tìm Ngôn Cách.” Nói xong phát giác không khí bên kia bất thường, cô vội đổi cách xưng hô. “...Thầy, thầy Ngôn!”

“Xin chờ một chút.”

Sau một hai giây yên tĩnh, điện thoại lại được nhấc lên, giọng anh trầm thấp: “Ai đấy?”

“Là em đây. Vừa lúc đi ngang qua, không có hẹn trước, anh không bận gì chứ?”

Anh không đáp: “Em ở bên dưới à?”

“Ừm, hình như trông chừng rất nghiêm, không cho vào.”

“Em chờ một chút.”

Chân Ý cúp máy, vừa đi vòng quanh thân cây lớn vừa suy tư.

Hôm nay cô đến Cục Cảnh sát lấy tài liệu về cái chết của Lâm Tử Dực. Chỉ thế mà thôi, không có chứng cứ và tài liệu pháp chứng nào khác. Dù sao Tống Y vẫn chỉ là nghi phạm.

Tại đại sảnh tầng một của viện nghiên cứu trống trải không một bóng người, một thanh niên khoác áo blouse nhanh chóng xuất hiện, bước đi rất nhanh, đến bên cánh cửa kính dày, quẹt thẻ lên thiết bị mật mã, chỉ thấy miệng anh ta mấp máy nhưng không nghe thấy gì.

Anh ta mở cửa ra, nở nụ cười rạng rỡ: “Tôi là Tiểu Kha. Xin lỗi đã để cô đợi lâu.”

https://thuviensach.vn

“Không sao.” Chân Ý biết Ngôn Cách sẽ không nói mấy lời kiểu này, lấy làm lạ tại sao anh ta lại khách sáo thế.

Sau khi đăng ký, hai người đi vào đại sảnh sạch sẽ sáng sủa, sàn nhà đá cẩm thạch rộng lớn không dính một hạt bụi, im ắng vô cùng. Ngoài cửa sổ sát đất, cây xanh và ánh nắng cực đẹp. Ra khỏi thang máy, hai bên hành lang là phòng thí nghiệm lắp cửa sổ kính, suốt quãng đường đều có người đang làm việc ngẩng đầu lên nhìn Chân Ý, ai ai cũng có vẻ tò mò.

Tiểu Kha đưa cô đến căn phòng ở phía cuối. Ngôn Cách mặc áo blouse đứng bên cửa sổ kính, đeo cặp kính gọng đen, cầm cuốn sổ cúi đầu ghi chép.

Cùng là đồng phục làm việc màu trắng, thế nhưng khi khoác trên người anh lại tăng thêm khí khái oai hùng lấn át, cứ như người thời trang trời sinh vậy.

Tiểu Kha gõ cửa, đẩy ra: “Thầy Ngôn?”

Trông anh ta trạc tuổi Ngôn Cách, nhưng lời nói và hành động lại vô cùng tôn kính.

Ngôn Cách quay đầu lại nhìn thấy Chân Ý, yên lặng một giây: “Sao em lại tới đây?”

Chân Ý sa sầm mặt. Bác sĩ Ngôn, trí nhớ của anh có vấn đề sao? Vừa nãy là ma nghe điện thoại à?

Chân Ý và Tiểu Kha ngơ ngác nhìn nhau, ánh mắt đồng thời liếc về người đàn ông mặc áo trắng.

Ngôn Cách day sống mũi: “Tiểu Kha, không phải tôi đã bảo cậu đưa cô ấy sang bên kia...” Anh khựng lại: “À, tôi chưa nói.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Kha cười hì hì: “Lúc ấy thầy đang ghi chép, không chú ý.”

Ngôn Cách tháo kính xuống, nói: “Tôi dẫn em đi.”

Anh giao mọi việc cho Tiểu Kha, dẫn cô đi tới bệnh viện tâm thần chênh chếch phía trước.

Sau khi tiến vào, Chân Ý phát hiện ra một thế giới hoàn toàn mới, không khí khác hẳn viện nghiên cứu. Bên kia lành lạnh vắng lặng, nơi này ấm áp dễ chịu, có thảm cỏ rất lớn, hồ nhỏ và xích đu. Trên bãi cỏ không có ai, chỉ có ánh nắng mặt trời.

Cả chặng đường anh không nói câu nào, hai tay đút trong túi áo blouse, lặng lẽ bước đi, để lại tiếng sột soạt trên cỏ. Chân Ý đi sau anh khoảng hai bước, cảm thấy bóng lưng anh rất đẹp. Cô nhớ tới dáng vẻ anh đứng trong phòng thí nghiệm cúi đầu ghi chép khi nãy, tuyệt đẹp, ẩn chứa phong cách mà không hề phô trương. Kỳ lạ thay, chỉ một bóng lưng thôi đã có thể khiến lòng cô xao xuyến. Duyên phận giữa người với người quả thật chẳng thể nói chính xác được.

Cô tiến lên: “Bác sĩ Ngôn, ở bệnh viện này, bệnh nhân có thể trốn ra không? Ý em là trốn ra rồi trở về đấy.”

Ngôn Cách ngẫm nghĩ một lát, kết quả là: “Xin lỗi, tôi không dám chắc.” Hỏi chẳng khác nào không hỏi.

Đi vào tòa nhà chính, cách cửa sổ kính, Chân Ý nhìn thấy các bệnh nhân mặc đồ trắng xếp hàng chờ ra ngoài sân, bác sĩ và các y tá trông chừng.

Các bệnh nhân rất nhạy cảm với khuôn mặt mới. Mọi người không xếp hàng nữa mà ló hết đầu ra, chen chúc ghé sát tấm kính nhìn Chân Ý với đôi mắt tràn ngập vẻ mới lạ, ánh mắt như trẻ con ham học hỏi. Họ đều rất sạch sẽ, áo trắng tinh tươm, gương mặt thuần khiết, vẻ mặt ngây ngô. Khác hẳn

https://thuviensach.vn

thế giới ngoài kia, dường như những con người bên ngoài đều đeo mặt nạ dơ bẩn, nhưng họ thì không. Bởi vì chân thật nên rất sạch sẽ.

Chân Ý lên tầng cùng Ngôn Cách, tới một đại sảnh đặt bàn ghế màu trắng, là nơi bệnh nhân đọc sách, đánh cờ, vẽ tranh. Mọi người đã ra ngoài sân, chỉ có một mình Ngô Triết ngồi trước giá vẽ. Chân Ý khẽ hỏi: “Anh ta bị bệnh gì thế?”

“Vẫn chưa giám định.”

“Tại sao?”

“Tình trạng rất kém, không thể giám định. Nhưng xét trên tình hình hiện tại, anh ta đã mất trí nhớ về con người, trí nhớ về sự vật dựa trên cảm giác.”

“Nói như vậy, chỉ có đau khổ và sợ hãi thôi ư?” Chân Ý hơi buồn. “Cảnh sát đã tới rất nhiều lần phải không?”

“Ừ. Anh ta cứ lẩm bẩm suốt, không thể thẩm vấn, nhưng họ vẫn ghi lại lời khai của anh ta.” Ngôn Cách nói với giọng không hề tán thành.

Chân Ý đi tới, bản vẽ của Ngô Triết trống trơn, trái lại dưới đất trải một đống bản thảo đã vẽ xong, màu trắng đen, đều là cảnh tượng kỳ dị và đáng sợ, người trong tranh có động tác vặn vẹo, vẻ mặt kinh khủng và ma quái.

Nửa tháng không gặp, Ngôn Triết không còn là chàng trai khôi ngô, cũng không phải là con người vốn dĩ trước kia nữa. Sau chuyện thảm khốc, anh ta đã từng khích lệ, cùng Đường Thường bôn ba khắp chốn tìm kiếm luật sư. Về sau, bằng sự nhẫn nại và bao dung đáng kinh ngạc, anh ta chống đỡ sóng to gió lớn của thế giới bên ngoài, bảo vệ cô gái của mình.

Khi Đường Thường bị sự tàn nhẫn và đen tối của hiện thực hành hạ đến mức mất hết hy vọng, cô ấy sẽ mất khống chế la hét chửi bới; khi Chân Ý sắp không chống đỡ nổi nữa, cô cũng sẽ nổi giận. Chỉ có anh ta chôn vùi tất

https://thuviensach.vn

cả nỗi đau vào đáy lòng, an ủi và bao dung Đường Thường, tin tưởng và biết ơn Chân Ý.

Hơn bốn tháng kề vai chiến đấu hệt như ở chốn địa ngục ấy không khác gì đương đầu với cuộc chiến kéo dài một thế kỷ. Chính anh ta giúp Chân Ý nhận ra rằng, con người dẫu có bình thường hơn nữa, khi biến cố đột ngột ập tới trong đời cũng có thể bộc phát sức mạnh mãnh liệt và bền bỉ.

Nhưng sau cái chết của Đường Thường, người đàn ông kiên cường tựa bê tông cốt thép này bỗng sụp đổ.

Cô ngồi xuống trước mặt anh ta: "Ngô Triết?"

Ngô Triết dời ánh mắt trống rỗng nhìn vào mặt cô, dần dần có tiêu cự: "Luật sư Chân."

Trái tim Chân Ý thắt lại, không thể diễn tả đây là cảm giác gì, hệt như người ở tuổi xế chiều gặp lại chiến hữu hồi trẻ đã xa cách một đời, chua xót mà đau đớn: "Anh còn nhớ tôi ư?"

"Tháng trước tôi từ biệt cô, đã để lại cho cô địa chỉ của tôi rồi." Trông anh ta như người bình thường. "Tiểu Thường đi mua kem vẫn chưa về. Cô chờ một lát nhé."

"Được." Chân Ý gật đầu.

Ngôn Cách nói, ký ức sau thương tổn của Ngô Triết rẩ ngắn,một khoảng thời gian sẽ xóa đi dựng lại, trở về giai đoạn anh ta chờ Đường Thường về nhà. Sau đó, anh ta cứ chờ đợi mãi.

"Đây là gì thế?" Chân Ý nhặt những bức tranh u ám dưới đất lên.

"Câu chuyện về một cô gái." Là tranh liên hoàn, cô gái giết bốn người đàn ông. Nhưng lại giống Đường Thường và bốn người bọn Lâm Tử Dực.

https://thuviensach.vn

Chân Ý nhíu mày, nhìn thấy tờ cuối cùng: “Thứ vừa tròn vừa móp méo này là gì thế?”

“Cô ấy thiến chúng.” Giọng điệu anh ta bình thản.

Bộ phận sinh dục phái nam ư? Hơi thở của Chân Ý trở nên loạn nhịp, Lâm Tử Dực đúng là bị thiến, lúc chết cả người trần truồng, tay chân bị trói thành hình chữ đại, tư thế lúc chết nhục nhã đến cùng cực.

Chân Ý nhớ tới vết thương do bị trói trên cổ và cổ tay Ngôn Triết lần đầu gặp mặt. Khi đó cô loáng thoáng cảm thấy vết thương mà thảm kịch kia để lại trong lòng anh ta còn sâu thẳm hơn Đường Thường, sâu đến khắc cốt ghi tâm.

Tình trạng hiện giờ của anh ta có thể giết người không? Nếu như có thể, lúc giết người anh ta có tỉnh táo không? Hơn nữa, anh ta có thể ra vào tự do ư?

Ý nghĩ trong đầu cô lung tung rối loạn, cho đến khi Ngô Triết cất giọng rệu rã: “Luật sư Chân, tôi mệt mỏi quá.”

“Sao cơ?”

“Hôm nay chạy quá lâu, mệt lắm.”

“Chạy ư?”

“Tiểu Thường nhảy lầu, tôi chạy tới cửa sổ đỡ cô ấy. Chạy mệt lắm rồi.”

“Có đỡ được không?” Chân Ý không biết điều anh ta nói là sự thật hay ảo tưởng, chỉ có thể nói theo.

“Vẫn chưa. Cô ấy nhảy từ sân thượng tầng 50, tôi chạy tới cửa sổ ở cầu thang tầng 49, không đỡ được. Vì thế cô ấy lại nhảy một lần nữa thì phải?”

https://thuviensach.vn

“Lại nhảy?”

“Ừ, cô ấy lại nhảy, tôi liền vội vàng chạy đi đỡ. Mỗi lần, tôi đều đỡ ở một tầng thấp hơn. Tuần trước tôi chạy đến cửa sổ ở cầu thang tầng 31, nhưng cô ấy vẫn sượt qua đầu ngón tay tôi. Gần đây tôi mắc kẹt ở tầng 31, mỗi lần chỉ có thể chạy tới đó.” Nói xong, anh ta trở nên cuống cuồng, tay bắt đầu vạch lên giá vẽ không theo quy luật. “Đến tầng 31 liền không xuống tiếp được nữa, phải làm sao đây?”

“Sao anh biết mình ở tầng 31?”

“Bên cạnh van cứu hỏa có số tầng.”

“Anh lao ra cửa sổ, sao nhìn thấy số tầng ở sau van cứu hỏa được?”

“Gương.”

“Gì cơ?”

“Bên cạnh cửa sổ cầu thang có gương. Từ trong gương tôi thấy một bức tường trống trơn, cửa tò vò và mấy con số màu đen.”

Sau lưng Chân Ý nổi cơn gió lạnh buốt, không biết ảo tưởng của Ngô Triết tượng trưng cho điều gì.

“Luật sư Chân, cô tới đón tôi ra ngoài đấy à?” Dòng suy nghĩ của anh ta nhảy vọt, trở nên hoảng hốt.

“Tôi...”

“Người ở đây muốn hại tôi, cho tôi uống thuốc mãi, muốn bỏ độc giết tôi.”

“Vậy anh...”

https://thuviensach.vn

“Dĩ nhiên tôi không uống.” Anh ta ngắt lời cực nhanh, nhìn quanh thấy không có ai bèn lấy mười mấy viên thuốc ở cạp quần ra, nhét vào tay Chân Ý. “Y tá sẽ tới kiểm tra, cô giấu đi hộ tôi nhé.”

Chân Ý không biết làm sao bèn nhận lấy cất đi.

“Nhưng tôi không lên tiếng, không lên tiếng thì họ sẽ không nhìn thấy tôi.” Ngô Triết nói: “Cô cũng nên đi đi.”

Chân Ý không tài nào hiểu nổi, muốn hỏi đến cùng nhưng Ngô Triết đã rời mắt đi, coi cô như không tồn tại, sau đó ôm tranh, chậm rãi đi về phòng.

Cuộc đối thoại ban nãy, Ngô Triết sẽ không cho rằng cô là ảo tưởng của anh ta chứ? Ý nghĩ này khiến da đầu Chân Ý tê dại.

Cô đi theo Ngô Triết, nhìn anh ta vào phòng. Cô tìm y tá đang trực ở hành lang, hỏi thăm: “CÔ chăm sóc những bệnh nhân bên này à?”

“Vâng.”

“Tình hình của Ngôn Triết thế nào?”

“Tôi cảm thấy rất tốt, không nói chuyện cũng không ầm ĩ, chúng tôi thích bệnh nhân ngoan ngoãn nhất.”

Lời này nghe không mấy dễ chịu, Chân Ý cũng không để tâm. Dù sao mọi người đều mong công việc của mình thuận lợi trôi chảy, lợi ích của người khác chẳng qua là thú tiêu khiển thiện chí khi bản thân đã xuôi chèo mát mái.

“Phòng bệnh nhân có khóa lại không?”

“Tùy theo bệnh tình.”

https://thuviensach.vn

Chân Ý không hỏi nhiều nữa. Bệnh nhân nhiều, y tá ít, có một người biến mất, liệu y tá có chú ý không?

Cô vừa nghĩ vừa đi, lát sau phát hiện mình đã đi nhầm hướng, phía trước là cửa kính sát đất đóng chặt. Vừa định trở về, cô lại nhìn thấy Ngôn Cách. Bên kia cửa là một căn phòng, hơi nhỏ, không gian tinh tươm thanh đạm.

Ngôn Cách và người đàn ông nọ ngồi đối mặt, đều mặc đồ trắng. Có điều một người mặc đồng phục bác sĩ, một người mặc quần áo bệnh nhân.

Cô chỉ nhìn thấy một nửa gương mặt người kia, đường nét góc cạnh, chắc hẳn là mĩ nam.

Mê trai đẹp là cái cớ vô cùng cao cả. Chân Ý không thể di chuyển bước chân nữa, tò mò ngóng nhìn.

Hình như hai người đang nói chuyện với nhau, Ngôn Cách hờ hững thờ ơ, ung dung lạnh nhạt; người đàn ông kia khóe môi mang nét cười, trông vui vẻ thoải mái.

Theo bản năng, Chân Ý đẩy nhẹ cánh cửa sát đất, bị khóa rồi.

Cô buồn bực, nói chuyện với bệnh nhân tâm thần có gì hay ho đâu, vậy mà vẻ mặt Ngôn Cách còn nghiêm túc như thế. Ngẫm lại thái độ của anh với cô từ trước tới nay, quả thực coi cô như một đám không khí biết nói vậy.

Chân Ý bất mãn, bỗng nhiên lóe lên một ý tưởng. Anh hờ hững với cô nhường ấy, chẳng lẽ... không phải là cô không tốt, mà do giới tính của anh bất thường?

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 2.2

Ngôn Cách ngồi xuống, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên bàn. Lệ Hữu đối diện cũng có tư thế như vậy, như thể hình ảnh phản chiếu của anh.

“Bác sĩ Từ bảo anh có lời muốn nói với tôi.”

“Gần đây nghiên cứu tâm thần của tôi có tiến triển. Nhưng họ không hiểu.” Lệ Hữu có khuôn mặt cực kỳ góc cạnh và đôi mắt đen thẫm. Lúc nói lời này, giọng hắn hơi châm biếm.

“Anh cho rằng tôi muốn nghe ư?”

Lệ Hữu cười: “Dĩ nhiên.”

“Vậy tôi nghe thử một lát.”

“Ngôn Cách, thời gian là tĩnh, thứ lưu động là con người.”

“Tại sao nói vậy?”

“Trên đời vốn không có khái niệm thời gian, nó là thứ loài người sáng tạo ra, nói thời gian không tồn tại, điều này không khó hiểu chứ?”

“Ừ.”

“Về phần con người, miễn là còn sống thì không ngừng di chuyển. Từ nhà đến ga tàu điện ngầm, từ ga tàu điện ngầm tới công ty, từ công ty tới

https://thuviensach.vn

nhà hàng, di chuyển bất cứ lúc nào. Nếu có một chiếc máy ảnh chụp hình người này liên tục, những bức hình nối liền sẽ tạo thành thứ gì?”

Ngôn Cách hoàn toàn hiểu lời hắn nói: “Bóng dáng người đó băng qua từng nơi anh ta đã đi qua, giống...”

“Con người giống một dòng sông.” Lệ Hữu nhếch khóe môi. “Anh ta là một dòng sông lưu động, mỗi người đều như vậy. Đan xen giao thoa với nhau.”

“Điều này có tác dụng hỗ trợ gì cho lý luận không gian tinh thần của anh?” Ngôn Cách hỏi.

“Mỗi con người là lưu động, thế giới tinh thần của anh ta cũng vậy. Tinh thần của mỗi người đều có thể xem như không gian độc lập.” Mười ngón tay của hắn trắng trẻo, ngón tay gõ gõ theo nhịp. “Khi sức mạnh tinh thần của một người đủ mạnh mẽ đến mức có thể tạo áp lực cho người khác, người kia sẽ vô thức tiếp nhận tư tưởng của người này, bị ảnh hưởng bởi tinh thần của anh ta. Trong đời sống hiện thực, tình huống này không hiếm thấy.”

“Đúng vậy.” Ngôn Cách bình tĩnh nói, chờ hắn tiếp tục.

“Tôi phân tích ảnh hưởng về mặt tinh thần giữa người với người từ góc độ vật lý lượng tử và không gian, sức mạnh tinh thần của kẻ mạnh tạo áp lực tới không gian tinh thần của người khác, khi cường độ đủ lớn sẽ bẻ cong không gian.” Lệ Hữu thong thả dựa vào ghế, nhìn Ngôn Cách với nụ cười ẩn hiện. Ngôn Cách “ồ” một tiếng, không mấy hứng thú.

Nhưng câu chuyện của Lệ Hữu đã đến hồi cao trào, sẽ không vứt bỏ lời cuối cùng: “Kết quả chứng minh lý luận không gian tinh thần của tôi: Tinh thần và tư tưởng của một người có thể xuyên thấu và xâm lược ý nghĩ của người khác, khi đủ mạnh mẽ, có thể chi phối anh ta, khống chế anh ta. Đây chính là lý do vì sao có giáo dục, bao gồm tôn giáo, tà giáo, hết thảy.”

https://thuviensach.vn

“Không hề khiến tôi kinh ngạc.” Ngôn Cách nói thản nhiên, hình như hơi thất vọng.

Phản ứng như thế khiến Lệ Hữu nheo mắt lại: “Tôi sẽ chứng minh cho anh thấy. Tên Ngô Triết mới tới vẫn không nói phải không? Để tôi nói chuyện với anh ta, tôi có thể khiến anh ta mở miệng.”

“Thực ra anh ta đã mở miệng rồi.” Ngôn Cách nhìn thẳng vào hắn.

Lệ Hữu cũng nhìn anh, phân biệt điều gì đó.

Ngôn Cách: “Anh thao túng anh ta à?”

“Một tháng nay tôi có được ra ngoài đâu, làm gì có cơ hội nói chuyện với anh ta chứ?” Lệ Hữu mỉm cười.

“Lý luận không gian tinh thần vừa rồi của anh đâu?”

Lệ Hữu nở nụ cười lớn hơn: “Anh đã tin tưởng lý luận của tôi rồi.”

“Không tin.” Ngôn Cách mím môi, hai tay đút vào túi đứng lên. “Chỉ xác nhận anh có tiếp xúc với anh ta hay không thôi. Tạm biệt.”

Lệ Hữu thay đổi sắc mặt, lồng ngực như bị tảng đá chèn ép. Hắn bình tĩnh nhìn Ngôn Cách rời đi mà không thèm ngoảnh lại, bất ngờ trông thấy bên kia cửa kính có cô gái đang rụt cổ, lúng túng lè lưỡi với Ngôn Cách, tay phải không ngừng vỗ trán bày tỏ xin lỗi.

Có lẽ giờ phút này Ngôn Cách đối diện cô ấy đang mang vẻ mặt không tốt đẹp gì cho cam.

Ngôn Cách đi tới bên cửa, rút chìa khóa, chỉ nghe Lệ Hữu nói: “Cô ấy là bạn gái cũ của anh.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách khựng lại, tra chìa khóa vào ổ, lại nghe Lệ Hữu nói: “Anh muốn đến gần cô ấy. Điều này không giống tính cách của anh. Tại sao lại canh cánh trong lòng? Ngôn Cách, anh có tin không, tôi có thể khiến cô ấy...”

Chân Ý ở bên này cửa hơi thấp thỏm, cảm thấy không đúng. Vừa rồi cô đi qua đi lại bên cánh cửa, không hề rời đi. Ngôn Cách đứng dậy nhìn thấy cô, ánh mắt lạnh lùng hiếm thấy. Chân Ý hiểu rõ, anh luôn lạnh nhạt, không vui vẻ cũng không tức giận, dù bị trêu chọc anh vẫn thờ ơ. Sẽ không ấm áp, nhưng cũng không lạnh lùng.

Vì thế, lần đầu tiên nhìn thấy trong mắt anh thoáng vẻ lạnh lẽo, cô biết mình không nên xuất hiện ở đây, nhất định là vi phạm quy tắc của bệnh viện, bèn vội vã nói xin lỗi. Ngô Triết ở đây, cô còn phải tới nữa, đâu có muốn chọc anh.

Kỳ lạ thay, Ngôn Cách mở cửa rất lâu, chìa khóa cắm vào ổ rồi nhưng động tác dừng lại, không nhúc nhích hồi lâu. Anh đứng trước mặt cô, dáng người cao cao, cách hai tấm cửa kính gia cố, đôi mắt anh thăm thẳm, dừng trên gương mặt cô nhưng dường như không nhìn cô.

Người đàn ông cách đó không xa quả nhiên rất điển trai, đang nói gì đó, Chân Ý không nghe thấy. Hắn trông có vẻ kiêu ngạo, nắm giữ tất cả, nhưng cũng giống một công tử khiêm nhường. Có một khoảnh khắc, đôi mắt đen của hắn nhìn vào Chân Ý, khóe môi khẽ nhếch lên, lịch thiệp gật nhẹ đầu chào cô.

Chân Ý không khỏi sửng sốt, một giây sau ánh mắt bị bóng dáng của Ngôn Cách che lại.

Anh mở cửa đi ra ngoài rồi đóng lại, cất giọng chất vấn: “Em tới đây làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Em đi nhầm hướng.” Chân Ý vội vàng lùi lại, cứ như sợ anh tiến tới đánh cô.

Quả thật tâm trạng Ngôn Cách không tốt, nhưng cảm xúc của anh ít khi dao động, nên cũng không biểu hiện ra bên ngoài. Thế nên Chân Ý chỉ căng thẳng trong chốc lát, thoáng cái đã thấy vẻ mặt anh bình tĩnh nên quên béng chuyện vừa nãy, lập tức tò mò, đi đến gần hỏi: “Người kia là bệnh nhân à?”

“Ừ.” Cổ họng anh thốt ra một âm tiết mơ hồ, không rõ.

“Trông không giống lắm.”

“Đừng tùy tiện kết luận, đừng đánh giá thứ em không biết.” Anh trả lời thẳng thừng, nghe lại như chỉ đạo. “Nhiều khi em cho rằng mình hiểu rõ, chẳng qua chỉ tự cho là hiểu thôi.”

Bác sĩ tâm thần am hiểu Triết học thật đúng là...

Chân Ý không hề phản cảm, ngược lại nhún nhường và biết điều: “Biết rồi, mắt thấy chưa chắc đã là thật.”

Cô chưa bao giờ ngoan như vậy, ánh mắt của Ngôn Cách dừng trên mặt cô: “Có chuyện cần tôi giúp đỡ à?”

Chân Ý: “...Ặc, đúng vậy.”

Anh liếc nhìn cô, đôi mắt trong suốt mà sâu thẳm.

Chân Ý lập tức có gì nói nấy: “Mặc dù thiết bị quản lý ở bệnh viện rất nghiêm ngặt, nhưng nếu bệnh nhân nào đó rất thông minh, hơn nữa có thời gian nào đó thần trí tỉnh táo, anh ta có khả năng lẻn ra ngoài sau đó trở lại không? Giống như vượt ngục trên tivi ấy?”

Nói điều này, chính cô cũng cảm thấy vớ vẩn, nhưng Ngôn Cách nói: “Tôi không thể phủ định khả năng này 100%.”

https://thuviensach.vn

“Anh đã gặp người đàn ông nào trong tinh thần xuất hiện nhân cách phụ nữ chưa?”

“Có, cực ít. Em muốn nói gì?”

“Tinh thần Ngô Triết có thể phân liệt thành nhân cách của Đường Thường không?”

“Nói thế này.” Ngôn Cách đi qua một cánh cửa, giữ cửa, chờ cô qua mới khép lại. “Em cả nghĩ rồi.”

“Hả?”

“Nhân cách phân liệt và tâm thần phân liệt là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nhân cách phân liệt xuất hiện rất nhiều trong tiểu thuyết, nhưng ít gặp trong lâm sàng. Người bệnh có thể sinh sống bình thường, cái nhìn đầu tiên hoặc trong thời gian ngắn không nhận thấy bất thường. Mà tâm thần phân liệt không phải chỉ nhân cách, mà chỉ cảm giác và tri giác của người bệnh chịu tổn thương nặng, không thể tự lo liệu sinh hoạt hằng ngày, điên điên khùng khùng, thường xuyên vọng tưởng. Là một loại điên mà chúng ta hay nói.” Giọng anh trầm thấp bình lặng, có lẽ sợ cô nghe không hiểu nên cực kỳ kiên nhẫn chậm rãi, nói xong còn bổ sung: “So sánh thế này, nhân cách phân liệt là rất nhiều người sống trong một cơ thể, tinh thần phân liệt là một người không ngừng mơ mộng hoang tưởng sống trong một cơ thể.”

Chân Ý nhìn anh chằm chằm.

“Sao thế?” Anh không mấy thoải mái rời mắt đi. Bị cô nhìn bằng ánh mắt này vô số lần, nhưng chung quy anh chưa thể bình tĩnh làm quen được.

Chân Ý giảm âm lượng, giọng nói không còn giữ được vẻ tự nhiên nữa: “Hình như đây là lần đầu tiên anh nói với em một đoạn dài thế này.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách á khẩu.

Chân Ý trở lại đề tài: “Vậy tình trạng của Ngô Triết không phải là nhân cách phân liệt, tinh thần phân liệt cũng không đúng.”

“PTSD.”

“Là sao?”

“Rối loạn căng thẳng sau sang chấn(1).”

(1) PTSD – posttraumatic stress disorder: một loại lo âu rối loạn có thể phát triển sau khi tiếp xúc với một sự kiện hay thử thách đáng sợ, trong đó có xảy ra thiệt hại vật chất nghiêm trọng hoặc bị đe dọa. Sự kiện chấn thương tâm lý có thể gây ra PTSD bao gồm các cuộc tấn công, bạo lực cá nhân, thiên tai, tai nạn, hoặc chiến tranh...

Quả thật Ngô Triết không nhớ Đường Thường đã chết.”

“Cảnh giác cao độ, không tập trung ý chí, trí nhớ ngắn hạn kém.”

Ngô Triết không để người khác tới gần, mà sau khi Chân Ý tiếp cận, tán gẫu được một nửa thì anh ta không chào mà biệt, coi cô như không tồn tại.

Nghe xong phân tích của Ngôn Cách, Chân Ý thầm cảm thán: Anh quả thật rất tài giỏi.

Họ đã đi tới cổng tòa nhà, Ngôn Cách ra trước kéo cửa kính đợi cô đi ra. Chân Ý ngẩng đầu, ánh mặt trời đúng lúc chiếu lên người anh và cánh cửa kính, lấp lánh, như ở thế giới kim cương trong suốt tinh khôi. Dưới ánh nắng rực rỡ, vẻ ngoài thanh nhã của anh không hề kém sắc, khuôn mặt trắng trẻo hòa vào ánh sáng, đôi mắt lại hết sức rõ nét, trong vắt sáng ngời, mang sự tĩnh mịch khiến người ta muốn chìm vào giấc ngủ say.

https://thuviensach.vn

Chân Ý ngạt thở, cúi đầu đi ra ngoài. Chờ anh lùi lại một bước, chậm rãi khép cửa lại, cô mới thở ra luồng khí vẫn nghẹn trong lồng ngực, nói tiếp: "Chắc chắn cảnh sát đã hỏi rồi, tình trạng của Ngô Triết bây giờ có thể giết người không?"

Ngôn Cách nhíu mày suy nghĩ một lát: "Tôi chỉ có thể nói, bệnh tình của anh ta khá nghiêm trọng, đã không còn ý thức của bản thân. Dù làm chuyện gì đi nữa, anh ta đều không biết việc mình đang làm."

Chân Ý nhìn những bệnh nhân tâm thần vui tươi bên kia lưới nhựa, hơi chán chường: "Chính là nói có khả năng giết người."

"So với giết người, tôi nghiêng về dùng từ tự vệ dành cho anh ta hơn." Dáng người anh cao gầy mà rắn rỏi, áo blouse không nhuốm một hạt bụi tung bay trong gió.

"Ý anh là chỉ khi người khác gây uy hiếp cho anh ta, anh ta mới đánh lại phải không?" Chân Ý lại có tinh thần, dường như trong tiềm thức cô muốn vạch rõ quan hệ giữa Ngô Triết và vụ án.

"Nhưng mà..." Ngôn Cách dừng bước, nói: "Người bình thường dù có hành động cực kỳ bình thường đi nữa, cũng sẽ bị anh ta hiểu thành uy hiếp. Đây cũng là lí do tại sao anh ta là nghi phạm."

Ngô Triết có thể giết người ư? Chân Ý nhìn ra ngoài cửa sổ suy tư. Cô không hy vọng cảnh sát quấy rầy Ngô Triết, nhưng lại hy vọng cảnh sát tập trung vào Ngô Triết để ít chú ý tới Tống Y. Bây giờ tình cảnh của Tống Y bết bát cực kỳ, nhưng cô ta vẫn gắng gượng. Người ngoài bàn tán ầm ĩ cả lên, người quan tâm tới Chân Ý trong văn phòng luật cũng ngày càng nhiều. Ngồi trong phòng làm việc mới nửa tiếng, người đến hỏi thăm cô về tiến độ vụ án nườm nượp không ngớt.

"Tống Y thế nào rồi, tôi cực thích phim cô ấy đóng, Chân Ý, cô phải cố gắng lên đó!"

https://thuviensach.vn

“Đã nghĩ ra đối sách chưa, có cần tôi giúp đỡ không?”

Chân Ý đáp lại từng câu một: “Vẫn chưa tới nước đấy, không vội.” Cô biết tuy sau lưng có người hơi bất mãn với mình, nhưng không đến mức học hặc với nhau. Lúc quan trọng, mọi người vẫn đoàn kết một lòng.

Dương Tư cũng lo lắng: “Ý, tin tức nói Tống Y là nghi phạm, cảnh sát đã bắt đầu hỏi thăm người bên cạnh cô ấy rồi. Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Những gì tớ biết không nhiều hơn cậu đâu, cũng xem tin tức thôi.” Chân Ý điềm tĩnh, nhưng thế nàu không liên lạc không được rồi.

Cô gọi điện cho trợ lý của Tống Y, biết cô ta đang quay phim ở nội thành.

Cô rời khỏi phòng làm việc, vào thang máy, điện thoại vang lên, là văn phòng của Ngôn Cách gọi đến.

“Bây giờ có bận không?” giọng anh nhẹ nhàng trầm lắng, khiến trái tim Chân Ý không khỏi loạn nhịp.

“Chuẩn bị đi làm việc. Có chuyện gì à?”

“Ừ.”

Đến đây anh không nói tiếp, Chân Ý đợi vài giây liền thúc dục: “Anh nói đi.”

“Gặp mặt rồi nói.”

Chân Ý tò mò, anh tìm cô có việc gì nhỉ?

“Bây giờ em định đến tầng mười trung tâm thương mại West Edmonton, hay là hẹn ở chỗ khác?”

https://thuviensach.vn

“West Edmonton, vừa khéo tôi có việc tạt qua.”

Đến Wesr Edmonton, Chân Ý nhanh chóng tìm được cửa hàng Cartier ở khu B, đoàn phim của Tống Y đang quay cảnh cô ta và nam chính cùng đi mua nhẫn kim cương bị nữ phụ quấy rầy. Rất nhiều fan vây quanh trường quay.

Chân Ý không thích xem phim truyền hình, thi thoảng cũng thấy Tống Y trên tivi (Cô ta đóng quá nhiều phim truyền hình), dù mới xem qua đã có thể thấy khả năng diễn xuất khiến người ta khắc sâu ấn tượng của cô ta. Mỗi một ánh mắt mang muôn vàn ngụ ý, mỗi một động tác đều đột phá bất ngờ. Cô ta là kiểu nữ chính có khả năng vực dậy cả bộ phim.

Bấy giờ, Tống Y đứng trước máy quay và tấm hắt sáng, diễn mấy cảnh liền mà không có NG(2). Đám đông xung quanh xem đến mê mẩn, trường quay yên lặng như tờ, cho đến khi nữ phụ sai sót liên tục mới gián đoạn. Cảnh cuối cùng, nữ phụ bị Tống Y chọc tức mà khóc, lại không dám tỏ thái độ trước mặt nam chính. Cảm xúc của diễn viên kia không đúng, không khóc nổi, NG liên tiếp mấy lần.

(2) Viết tắt của No Good, tức cảnh quay hỏng, phải quay lại.

Tống Y nhập vai và thoát vai cực nhanh, dạy nữ phụ khóc thế nào, làm mẫu cho cô ta, mới một giây nước mắt đã rơi xuống. Nữ phụ xem đến ngẩn ngơ, nhìn Tống Y với ánh mắt như nhìn nam chính. Tống Y an ủi xong, quay đầu thấy Chân Ý sắc mặt liền thay đổi.

Cô ta nói với đạo diễn rằng muốn nghỉ ngơi một lát, đi về phía Chân Ý. Có fan đấu tranh với vệ sĩ đòi xin chữ ký, cô ta thỏa mãn từng người một.

Tống Y nhận nước từ trợ lý, ngồi xuống ghế tựa, chậm rãi uống hết nửa chai mới ngước mắt nhìn Chân Ý: “Sao cô lại tới đây, đã nghĩ ra phương án đáp trả rồi à? Bây giờ tôi không có thời gian, hai tiếng nữa hãy bàn...” điệu bộ chờ Chân Ý xin lỗi sau vụ tranh cãi ở Cục Cảnh sát lần trước.

https://thuviensach.vn

“Ký giấy hủy hợp đồng đi.” Chân Ý chẳng buồn lảm nhảm với Tống Y, rút một xấp giấy mỏng trong cặp hồ sơ ra, ném qua cho cô ta. Trợ lý hoảng hồn, có người dám đối xử với đại minh tinh nhà mình như vậy sao.

Tống Y đột ngột lườm cô: “Cô! Chân Ý, cô biết cô sẽ tổn thất bao nhiêu tiền không?”

“Vậy phải xem tôi thích tiền của cô đến mức nào.”

Mặt Tống Y đỏ bừng, cô ta không muốn thẳng thắn với Chân Ý, cũng không muốn thay đổi luật sư. Hồi lâu sau, cô ta cắn răng: “Luật sư Chân, tôi cho rằng cô rất chính nghĩa.” Lần này cô ta không đùa cợt, cũng không giả vờ nịnh nọt. “Cô luôn đứng phe yếu thế, giúp Đường Thường chống lại Lâm Tử Dực, giúp tôi chống lại cảnh sát, tôi tưởng cô vì chính nghĩa.”

Chân Ý: “Chính nghĩa của tôi có thể dùng tiền mua, nếu muốn thì đưa tiền đây.”

“...” Dáng vẻ không hề lung lay đục nước béo cò này của Chân Ý thật sự y hệt du côn, Tống Y càng không dám tin. “Vì thế cô đến để...”

“Này hiếp cô tăng lương.” Chân Ý khoanh tay, vô cùng trục lợi. “Cô không phối hợp với tôi, cái này không nói cái kia cũng không nói, trở thành bom hẹn giờ gây ra sơ hở bất cứ lúc nào, tôi phải nghĩ cách giúp cô trong khi không biết gì cả. Hình thức này khiến tôi cực kỳ khó chịu. Lúc khó chịu tôi muốn đốt tiền. Cô không thể thẳng thắn với tôi, không bị tôi ràng buộc, có thể, phí đại diện gấp đôi.”

“Cô làm vậy là tống tiền!”

“Tống tiền là nghề nghiệp của tôi.” Chân Ý trừng mắt lại với Tống Y. “Cũng như nhau thôi, đều không phải là người chân thành gì cho cam.”

https://thuviensach.vn

Tống Y cứng họng không nói được tiếng nào, sau khi cân nhắc: “Được. Gấp đôi. Về sau đừng hỏi những câu tôi không muốn trả lời.”

“Đồng ý.” Chân Ý cúi người đoạt lại giấy hủy hợp đồng trong tay Tống Y, rút một hợp đồng khác từ trong cặp tài liệu đưa cho cô ta. “Tôi đã hủy bỏ điều khoản “Người ủy thác phải hoàn toàn thành thật với luật sư” rồi. Đọc xong thấy không có vấn đề gì thì ký đi.”

Tống Y nhanh chóng ký tên.

Chân Ý đi xuống tầng gặp Ngôn Cách.

“Anh tìm em có chuyện gì?”

“Đã xác định được bệnh của giáo sư Chân rồi.”

‘Bệnh?” Chân Ý kinh ngạc: “Không phải lần trước chỉ kiểm tra sức khỏe định kỳ thôi sao?”

“Em bận rộn quá lâu, không chú ý tới trí nhớ của ông nội em bắt đầu suy thoái rồi à?”

Thảo nào ông nội cả đời không lỡ hẹn, hôm đó rõ ràng đã hẹn với Ngôn Cách nhưng lại chạy đến bệnh viện. Ngẫm lại từng chuyện nhỏ trong mấy tháng gần đây, tim Chân Ý hoàn toàn loạn nhịp, không thể tin nổi: “Anh nói là bệnh Alzheimer(3)...”

(3) Một bệnh thoái hóa não nguyên phát, căn nguyên chưa rõ ràng, biểu hiện lâm sàng bằn trạng thái mất trí nhớ tiến triển, không thể chữa được, thường khởi phát ở lứa tuổi trên 65.

“Mới giai đoạn đầu, đang điều trị. Không cần quá lo lắng.”

Tâm trạng Chân Ý rối bời, nhìn bóng lưng thanh tú của anh, lòng cô tràn ngập hơi ấm: “Cảm ơn anh.”

https://thuviensach.vn

“Sau này quan tâm ông cụ nhiều hơn.” Anh đáp. Lại hỏi: “Em đang điều tra vụ Lâm Tử Dực bị giết à?”

“Ừ.”

“Tôi đi cùng.”

“Tại sao?”

“Cảnh sát đang nghi ngờ Ngô Triết, tôi muốn xác nhận.”

Ecstasy nằm tiếp giáp khu quán bar. Đến tối, cảnh tượng ăn chơi hưởng lạc muôn màu muôn vẻ, trên đường đâu đâu cũng là xe hiệu, gái xinh, không khí tràn ngập thứ âm nhạc chát chúa. Chưa đến mùa hè, khung cảnh đã nóng bỏng đến mức khiến người ta phát sốt.

Chân Ý đứng ở ven đường, không thoải mái lắm, ừ thì cô cũng không phải loại con gái ngây thơ ngoan ngoãn gì cho cam, có điều... Cô nghiêng đầu nhìn Ngôn Cách đứng bên cạnh, áo trắng quần trắng, dáng vẻ thanh cao trong sáng, không hề ăn nhập với quang cảnh xung quanh.

Anh không giống loại đàn ông ra vẻ quân tử, bản thân anh toát lên vẻ lạnh nhạt mà anh không hay. Khuôn mặt và ánh mắt đều tinh khiết tỏ tường, không thể nhìn ra xíu xiu xốc nổi hay vượt quy củ. Phụ nữ nhiễm bụi trần thấy vậy đều tự biết xấu hổ, dù khí chất anh tuyệt vời, ngoại hình đẹp đẽ, họ cũng không dám tùy tiện tiếp cận. Thật sự hệt như ném một lão tăng với đôi tai thanh tịnh vào kỹ viện vậy.

Chân Ý bặm môi. Cô đã hẹn với chủ hộp đem chờ ở ngoài cửa. Cô khoanh tay, tròng mắt xoay tròn, chợt nảy lên chủ ý xấu xa trong đầu, hỏi Ngôn Cách: “Lát nữa anh muốn vào không?”

“Em cho rằng tôi làm tài xế riêng cho em à?”

https://thuviensach.vn

“Không phải thế.” Chân Ý cười khẽ. “Phụ nữa ở đây rất cởi mở, bắt chuyện mời rượu này, nhảy nhót lôi kéo anh này, sợ anh không ứng phó nổi thôi.”

Ngôn Cách không lên tiếng, hàng mày hơi chau lại, ngẫm nghĩ.

Chân Ý cười trộm: “Ồ, xem ra anh chưa từng tới quán bar.”

Im lặng.

“Thảo nào anh không biết.” Chân Ý càng cố ý lừa bịp. “Người nơi này đều là bom hẹn giờ, cực kỳ đói khát đấy. Có khi còn tổ chức party tình dục. Anh nghĩ xem, không có chút gì đặc biệt sao hấp dẫn được Lâm Tử Dực chứ? Anh nhìn lại anh...” Cô như má mì ở lầu xanh, trắng trợn liếc nhìn anh từ trên xuống dưới. “Tuyệt đối là hàng loại A. Một khi đi vào, chậc chậc, cứ như lạc vào Nữ Nhi quốc đấy. Xem Tây Du Ký rồi chứ? Ai ai cũng muốn nhào tới cắn một phát.”

Nói xong cô vươn móng vuốt, làm điệu bộ quào cắn người.

“...” Mặt Ngôn Cách thêm sa sầm. “Nếu thật sự như em nói, sao em còn dám vào?”

“Xì.” Chân ý hất cằm. “Tên đàn ông nào tới chỗ em, không phải chỉ còn đường chết sao?”

Ngôn Cách: “...”

Đang nói thì chủ hộp đêm đã tới, là một thanh niên hoạt bát tên Sách Lỗi. Anh ta vừa xuống xe đã mỉm cười: “Xin lỗi, tôi bị kẹt xe.”

Chân Ý nói: “Là chúng tôi làm phiền anh.”

“Không phiền, cảnh sát cũng tới ba bốn lượt rồi.”

https://thuviensach.vn

Sách Lỗi dẫn họ vào, băng qua hành lang dài mờ tối, phía trước vọng đến tiếng nhạc. Ngôn Cách đi sau cùng, thấy sắp vào đại sảnh đột nhiên kéo cánh tay Chân Ý.

Chân Ý quay đầu lại, kinh ngạc: “Sao thế?”

Không biết có phải vì đèn màu hay không, khuôn mặt trắng trẻo của anh ửng đỏ, giọng nói rất khẽ: “Những gì em vừa nói đều là giả phải không?”

Chân Ý ngẩn ngơ một giây, khi lấy lại phản ứng thì cười khẽ: “Ngôn Cách, anh vẫn đáng yêu như vậy, em thích anh chết mất.”

“...”

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 2.3

Ánh đèn mập mờ u ám, khách khứa ngồi túm năm tụm ba bên bàn nhỏ hoặc uống rượu thì thầm ở ghế dài, không khí vô cùng nhàn tản. Trên sàn có người nhảy, nhưng bây giờ đang phát nhạc nhẹ, không sôi nổi lắm.

Đi lên theo cầu thang ở góc sảnh, tới tầng hai là khu phòng riêng. Dọc theo đường đi chỉ có hai máy quay, lại đặt ở góc không thẳng, có góc chết như Tư Côi nói, đi sát tường là có thể tránh. Chân Ý nói: "Góc độ của máy quay này không đủ rộng."

"Chỗ chúng tôi là quán rượu cao cấp, người tới đây đều là minh tinh hay đại gia, lắp camera chỉ để đối phó thôi, nhiều khi không bật."

Chân Ý nhìn đồng hồ đeo tay, 10 giờ rưỡi tối, tầng hai lại không một bóng người. Đèn ở biển số phòng riêng đều tắt ngóm, cho thấy không có ai cả. Nhìn quanh quất, hướng họ vừa đi tới là lối ra suy nhất, cuối hành lang là lối thoát hiểm đóng kín.

"Có thể đi qua cánh cửa kia không?"

"Không thể, mặc dù là lối thoát hiểm, nhưng để phòng trộm nên khóa quanh năm."

"Sao a nh biết hôm xảy ra vụ án không có ai đi qua cánh cửa đó?"

"Chìa khóa ở nhà tôi, đối diện cánh cửa có một camera nhỏ. Đừng nói hôm xảy ra vụ án, mấy tháng nay đều chẳng có một bóng người."

https://thuviensach.vn

“Tối rồi mà không có ai đến mấy phòng riêng này sao?”

“Bên ngoài có ghế dài, đã đủ riêng tư rồi. Đặt phòng riêng lại khiến người ta nghĩ xa xôi. Nếu thực sự muốn làm gì thì đến thẳng khách sạn. Các minh tinh đến đây chỉ muốn trải nghiệm không khí quán bar, trốn trong phòng riêng không thú vị.”

“Vậy anh cảm thấy tại sao Lâm Tử Dực phải lên tầng?”

Sách Lỗi vò đầu: “Nếu ai tìm tôi nói chuyện gì đó, chắc tôi sẽ lên đây. Bên trên yên tĩnh.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Chân Ý mỉm cười, đẩy cánh cửa căn phòng xảy ra vụ án. Việc lấy chứng cứ và dọn dẹp đã xong từ lâu, nhưng dường như căn phòng vẫn còn mùi máu tanh thoang thoảng.

“Ai phát hiện ra nạn nhân?”

“Là bác gái dọn phòng vệ sinh. Bác ấy sợ chết khiếp, tôi cũng sợ quá chừng, trước kia có cảnh tượng nào tôi chưa từng thấy chứ. Nhưng cảnh ấy thật sự quá rùng rợn.” Sách Lỗi hơi run. “Nhìn thân dưới của anh ta thật sự...”

“Hung khí ở chỗ các anh phải không?” Chân Ý hỏi.

“trong phòng riêng có đặt dao gọt trái cây, kiểu dáng bình thường, có thể mua ở siêu thị. Cắm trên ngực anh ta.”

“Vết máu như thế nào?”

“Trên giường đầy máu, quần áo bị cởi của Lâm Tử Dực cũng thế, nhưng những nơi khác rất sạch sẽ.”

“Sạch sẽ?” Chân Ý vừa suy nghĩ vừa lẩm bẩm: “Bởi vì hung thủ dùng quần áo của hắn để tự bảo vệ, tránh làm bản thân bị thương tổn bởi vũ khí

https://thuviensach.vn

sắc bén, cũng không bị dính máu.”

Sách Lỗi kinh ngạc: “Sao cô biết?”

“Rõ thế còn gì, dùng vải bao quanh, còn có thể gây nhiễu loạn công tác phân tích vết máu của cảnh sát. Là người rất thông minh.”

Im phăng phắc.

Chân Ý quay đầu lại: “Nhìn gì thế?”

“Nghe là lạ, hình như cô rất am hiểu.”

“Ha ha, bởi vì nếu tôi giết người, tôi cũng sẽ cẩn thận như vậy thôi!”

“Đừng nói thế, ghê lắm.” Sách Lỗi chà tay. “Ở phương diện này, luật sư đều tài giỏi thế à?”

“Trông không giống nhưng tôi xuất thân từ ngành điều tra tội phạm chính quy đấy.”

Chủ hộp đêm nói: “Tinh ranh như vậy trái lại thật sự không giống.”

Nghe vậy, Ngôn Cách nhìn về phía Chân Ý. Bấy giờ cô đang kiểm tra ốc vít trên lưới chống trộm của cửa sổ, đầu gần như kề sát bệ cửa. Dưới ánh đèn chiếu qua bụi cây bên ngoài, gương mặt cô trắng tựa gốm sứ, đôi mắt linh động đong đầy vẻ chuyên chú, như thể chứa đựng màn đêm, sâu thẳm vô cùng. Bên cạnh chiếc mũi nhỏ mà thẳng, góc rèm cửa sổ khẽ phấp phới theo nhịp thở.

Không giống ư? Anh không cảm thấy vậy.

Cô luôn hớn hở kỳ quặc, không đâu vào đâu, nhưng một khi quan tâm đến một việc nào đó, cô nhất định có thể dốc hết lòng nhiệt tình và sự chuyên tâm mà người thường không thể bỏ ra, như thể gắng hết sức để sống

https://thuviensach.vn

vậy. Khi yêu điên cuồng như dốc hết mạng sống, khi làm việc kiên cường như trút hết khả năng.

Con người nhiệt huyết và cháy bỏng đến vậy, thông thường không có việc gì là không thể làm.

Từng được cô theo đuổi như thế, anh đã được hời rồi.

Chân Ý nhìn một lượt, đã hiểu điểm chính, cảm ơn chủ hộp đêm, khi ra khỏi phòng lại sững sờ.

Đối diện hành lang treo một bức tranh, cô gái rơi xuống từ tòa nhà cao cao, dáng điệu tuyệt đẹp như đang bay liệng. Trên tấm kính của khung cảnh có một cái bóng mờ ảo, phản chiếu ánh mắt kinh ngạc của Chân Ý, bức tường trống trải, cửa tò vò và con số 31 màu đen trên cửa.

Cô không khỏi lấy làm lạ. Giấc mơ của Ngô Triết chỉ là mơ thôi ư?

Ngôn Cách cũng nhìn thấy, anh đã nghe Chân Ý thuật lại đoạn đối thoại với Ngô Triết, vì thế nhìn thấy cảnh này, anh cũng hơi nhíu mày: “Hoặc là Ngô Triết đã tới đây, hoặc là hung thủ từng tiếp xúc với Ngô Triết.”

Xuống đại sảnh, Sách Lỗi rất khách sáo nói: “Đừng đi vội. Chỗ tôi không có gì khác, mời hai bạn ly cocktail vậy.”

“Được, Black Jack.”

“Độc đáo.” Anh ta mỉm cười. Nước trái cây, đá, cafe, rượu, pha chế vô cùng thành thạo.

Chân Ý ngồi trên ghế cao, hỏi Ngôn Cách: “CÒn anh?”

“Lái xe.”

“Nồng độ thấp lắm, như nước trái cây thôi.”

https://thuviensach.vn

“Không muốn.”

“Anh chỉ biết nói không muốn thôi à.” Chân Ý khẽ bặm môi. Hồi niên thiếu ở Thâm Thành, “không muốn” là từ anh nói với cô thường xuyên nhất. Bây giờ nghe vậy, hơi hơi có cảm giác như thời gian đảo lộn.

Cô chống cằm nhìn Sách Lỗi pha chế, ánh mắt Ngôn Cách dừng ở giá rượu sau lưng anh ta: “Khách gửi rượu có nhiều không?”

“Một phần nhỏ.”

“Lâm Tử Dực thì sao?”

“Có gửi, cảnh sát lấy một ít đi xét nghiệm, vẫn còn thừa lại ở đó.” Anh ta quay đầu lại hất cằm chỉ bình rượu màu vàng trên giá.

Bởi sự quan sát tỉ mỉ của Ngôn Cách, Chân Ý có ý tưởng mới, rượu của Lâm Tử Dực cũng là điểm mấu chốt. Cô nghiêng đầu nhìn Ngôn Cách, mỉm cười đầy thâm ý, Ngôn Cách vẫn lặng thinh, nhưng hai người đều hiểu rõ lòng nhau.

Cô ngẫm nghĩ một lát, đưa chân cọ lên chân anh, nghiêng người kề sát anh, cố ý hà hơi bên tai anh: “Anh giỏi quá đi mất.”

Trước sự chòng ghẹo như có như không của cô, Ngôn Cách không lên tiếng.

Chân Ý tự đùa tự vui, cười hì hì ngồi ngay ngắn lại, vừa uống rượu vừa suy nghĩ:

Thứ nhất, hung thủ không thể chạy trốn theo lối cửa sổ, sau khi vụ án xảy ra kẻ đó vẫn ở hộp đêm.

Thứ gai, cảnh sát đã lấy rượu Lâm Tử Dực gửi lại đi xét nghiệm, chứng tỏ khám nghiệm tử thi cho thấy trong cơ thể hắn có thuốc; tại sao lại bỏ

https://thuviensach.vn

thuốc, nếu trút giận không phải nên để nạn nhân tỉnh táo sẽ tốt hơn sao? Lâm Tử Dực là khách quen của hộp đêm, tính cảnh giác không thể thấp được, hung thủ tiếp cận và bỏ thuốc bằng cách nào?

Xem ra, hung thủ là kẻ thông minh, cẩn thận, bình tĩnh, có khả năng phản trinh sát cao. Trên phương diện Điều tra học, hắn hẳn là đã sớm nghiên cứu về những kẻ có tiền án tiền sự có liên quan.

Chân Ý nghiêng đầu suy tư, chợt nghe thấy chất giọng lành lạnh của Ngôn Cách: "Có một điểm khó hiểu."

"Gì cơ?" Chân Ý nghiêng đầu qua, đôi mắt sáng rực nhìn Ngôn Cách chằm chằm.

Anh không quen lắm, quay đầu đi chỗ khác: "Có thể thấy hung thủ đã sắp đặt kỹ lưỡng, mưu đồ từ lâu. Nhưng hung khí giết người là dao gọt trái cây và lưỡi dao cạo râu đều tìm thấy ở quán bar ngay lúc đó, không lỳ lạ sao?"

Chân Ý sửng sốt, chưa kịp nghĩ thì điện thoại đã đổ chuông, là Tống Y. Giọng nói rất gấp: "Luật sư Chân, cảnh sát bắt tôi đến Cục Cảnh sát rồi. Cô nhất định phải cứu tôi, tôi không giết người!"

Khi Chân Ý đến Cục Cảnh sát, bên ngoài có rất nhiều phóng viên. Vừa trông thấy cô, toàn bộ ùa tới như ong vỡ tổ: "Cảnh sát đã phát hiện ra chứng cứ mấu chốt, Tống Y thật sự là hung thủ sao?"

"Có liên quan gì tới vụ án của Đường Thường không?"

Dù là tối muộn, Chân Ý vẫn đeo kính râm, khăn quàng cổ và mũ che nắng, cổ áo dựng thẳng, nhanh chân chen qua đám người. Mấy tháng trước đó đã đủ khiến cô ghét cây ghét đẳng lũ nhà báo này.

https://thuviensach.vn

Trong phòng gặp mặt, Tống Y cúi gằm, tâm trạng suy sụp, không còn vẻ giả lả vênh váo thường ngày, vừa trông thấy Chân Ý đã nghẹn ngào: “Luật sư Chân...”

“Tôi biết hết rồi.” Chân Ý thở dài: “Tống Y, cô giấu diếm nhiều quá, cô nói cô chưa từng đến căn phòng xảy ra vụ án, nhưng cảnh sát lại phát hiện ra sợi tóc của cô trên rèm cửa sổ. Điều này vô cùng bất lợi cho cô. Rốt cuộc là sao đây?”

“Tôi không biết nên nói thế nào.” Giọng Tống Y rất thấp.

“Tôi có thời gian chờ cô.” Chân Ý nói chậm lại: “Cô phải nhớ rằng, chỉ khi cô nói thật, tôi mới có thể thật sự giúp cô được.”

Tống Y đỡ trán, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Xin lỗi, là tôi biến thái. Tôi hận tội phạm cưỡng hiếp như Lâm Tử Dực, vì thế tôi chạy vào hiện trường gây án. Cô không biết đâu, nhìn thấy hắn chết thảm như vậy, trong lòng tôi vui sướng biết bao.” Nói đến đây, khóe miệng cô ta nở nụ cười hung tàn.

“Tôi hiểu.” Chân Ý suy tính trong chốc lát. “Bây giờ tôi cần cô nói nguyên nhân cô mất khống chế trong quá trình phát hiện nói dối. Cảnh sát sẽ điều tra, tôi không mong có thêm lần nữa trở tay không kịp.”

Dưới bóng đèn sợi đốt, sắc mặt Tống Y tái nhợt đến đáng sợ: “Luật sư Chân, tôi khiến cô khó xử phải không? Xin lỗi.”

“Tôi không cần cô nói xin lỗi, tôi chỉ muốn biện hộ giúp cô.”

Tống Y ngẩn ngơ một giây, vẻ mặt dần dần quạnh quẽ.”

“Cô biết không? Tôi chưa bao giờ muốn làm diễn viên. Diễn đâu phải là mình, không có cuộc sống của mình, đeo mặt nạ trước truyền thông và người hâm mộ của mình. Để nổi tiếng và có vị trí cao hơn, tôi đã hi sinh rất

https://thuviensach.vn

nhiều. Nhưng đối với tôi mà nói vẫn còn tốt chán, dù sao trước khi vào nghề này tôi đã không còn gì để mất rồi.” Cô ta cười nhạt, vô cùng bình tĩnh. “Tôi thích vẽ, muốn làm họa sĩ. Nhưng năm mười sáu tuổi, vào một ngày tôi không bao giờ quên được, tôi về nhà quá muộn, lúc đi ngang qua ngõ hẻm... có sáu người, có một tên rất béo rất nặng rất ghê tởm, dạ dày tôi cũng bị bóp nghiến...”

“Cô Tống, cô không cần phải nói những chi tiết này...” ánh mắt Chân Ý không biết nhìn đâu, vừa ngước mắt lên đã bị ánh đèn rọi tới đau nhói.

“Chúng không tài nào vào được.” Tống Y không nghe, thản nhiên tiếp tục: “CHúng thô bạo thử, từng tên từng tên một, tôi đau đến mức hận không thể móc tim mình ra, đau đến mức khóc gọi mẹ, kết quả mang lại nỗi nhục nhã dung tục cho từ mẹ này. Chúng đã được như ý, tôi không ngờ thời gian lại chậm chạp đến thế, mỗi một giây bị xé lẻ đến vô hạn. Sau khi xong chuyện, chúng nhục mạ tôi, tiểu lên người tôi. Tôi chảy máu mãi, bên trong cơ thể bị rách toạc, nằm viện rất lâu. Mẹ tôi không có cửa mà đi khiếu nại, ở thành phố nhỏ này mấy tên kia có thể một tay che trời, cảnh sát nói dối không chớp mắt. Mẹ tôi cùng đường bí lối đành phải giăng biểu ngữ kêu oan, ngược lại bị đánh. Bà tự sát, cho rằng có thể gây chú ý, nhưng không thể.”

Chân Ý siết chặt nắm đấm, huyệt thái dương đập thình thịch đau nhói, thảm kịch xã hội trên bản tin đang ở ngay trước mặt cô, nội tâm cô bi phẫn đến tột đỉnh.

“Tiếp tục sống quả thật rất khó, rất đau khổ!” Tống Y mỉm cười. “Nhưng tôi không dũng cảm như mẹ, tôi sợ chết, bèn làm gái kiếm tiền phẫu thuật sửa mặt, chuyển sang làm người mẫu. Trước kia tôi còn xinh đẹp hơn bây giờ, cô có tin không?”

Cô ta quay đầu nhìn Chân Ý, Chân Ý đã không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

“Bởi vì họ nợ tôi một câu trả lời thỏa đáng, một phiên tòa xét xử, tôi mới đứng về phía Đường Thường, tôi mới hiểu tất cả về cô ấy, mới căm hận đám Lâm Tử Dực. Không phải tôi đi vệ sinh, tôi lo lắng Lâm Tử Dực lại định giở trò đồi bại. Nhưng dù tôi nhìn thấy cái gì, nghe thấy điều chi, tâm trạng lúc đó của tôi... A...” Cô ta nhắm hờ mắt lại, thở hắt thật dài, khóe môi nở nụ cười thỏa mãn. “Quá kích động, quá vui sướng. Đó là ngày vui nhất của tôi trong mấy năm nay. Bây giờ nghĩ lại, cuộc đời tôi không thê thảm đến mức đấy nữa. Cô nói xem, tôi sẽ giao người đem lại niềm vui sướng cho tôi vào tay cảnh sát ư?”

Trước kia Chân Ý tự nói với mình, luật sư đừng nên xử trí theo cảm tính, nhưng giờ khắc này: “Tống Y, cho dù cô giết người, tôi cũng không để cô phải đền mạng.”

“Cô...”

“Trước khi gặp cô, tôi đã thông báo với Tư Côi rằng tình hình của cô rất không lạc quan, cô ấy nói với tôi nếu không phải do cô giết, ắt phải khiến cô nói ra người đó là ai. Nhưng hiện giờ, cô hãy nghe cho kỹ đây, cô không muốn nói thì đừng nói với bất cứ ai cả, bao gồm cả tôi.” Cô hứa hẹn: “Về phần làm sao đối phó với cảnh sát, cứ giao cho tôi.”

“Nhưng chính nghĩa...”

“Đừng màng đến cái thứ chính nghĩa đó nữa đi!”

Trong phòng thẩm vấn, ánh đèn dìu dịu chiếu vào khuôn mặt trắng nhợt của Tống Y, so với một Tống Y chói lọi trên màn ảnh, bây giờ cô ta mang vẻ đẹp thanh khiết không sao tả xiết. Chân Ý ngồi bên cạnh cô ta, mặt không cảm xúc.

Trước khi thẩm vấn, Tư Côi trần thuật: “Cô Tống, chúng tôi tìm thấy một sợi tóc đen ánh đỏ rượu vang, giống với màu tóc cô. Hôm qua chúng tôi đã lấy tóc cô đối chiếu phân tích nguyên tố, kết quả vật chứng này thuộc

https://thuviensach.vn

về cô. Cô nói không có mặt ở hiện trường vụ án, nên giải thích thế nào đây?”

Cảnh sát Lâm: “Chúng tôi cho cô cơ hội cuối cùng để làm nhân chứng, nếu không, một khi trở thành bị cáo, việc này sẽ mang đến tổn hại không thể vực dậy cho sự nghiệp và danh dự của cô. Vì thế mong cô hãy cố phối hợp...”

“Anh đang uy hiếp tôi đấy à?”

“Nếu cô muốn hiểu như vậy.” Cảnh sát Lâm không nói quanh co. “Cô Tống, chúng tôi đã điều tra quá khứ của cô, mặc dù vô cùng thông cảm nhưng chúng tôi cho rằng cô có đầy đủ động cơ giết người. Nếu chuyện này thu hút sự chú ý của công chúng, người chịu tổn thất lớn nhất là cô.”

“Cảm ơn ngài đã rắc thứ muối thông cảm lên vết thương của tôi.” Tống Y châm biếm, vẻ mặt lạnh tanh như không phải chuyện của mình, nhưng rõ ràng thái độ rất mạnh mẽ, khác hẳn cô nàng hiền lành và thấp thỏm trong lần thẩm vấn trước.

Tư Côi nhìn Chân Ý, cô rất bình thản, không lên tiếng, không quan tâm. Nhưng Tư Côi biết, Tống Y lột xác trở thành như vậy hoàn toàn nhờ Chân Ý ban tặng. Họ đã sơ suất rồi. Từ khi nghi ngờ đó là tóc của Tống Y họ nên thẩm vấn ngay. Nhưng họ không làm vậy, khoảng thời gian đó đã đủ để Chân Ý trang bị cho Tống Y kín kẽ.

Cảnh sát Lâm hỏi: “Giải thích chuyện sợi tóc trước đi.”

Tống Y nhún vai: “Có người vu oan tôi chứ sao. Anh cảnh sát, người Lâm Tử Dực gây hấn nào có ít? Đừng thấy dạo gần đây hắn gây ra vụ án lớn liền cho rằng kẻ giết hắn nhất định có liên quan tới Đường Thường. Có lẽ kẻ có thù với hắn ở những phương diện khác tung hỏa mù. Các anh có thể loại trừ khả năng này không?”

https://thuviensach.vn

Đúng là cảnh sát không thể loại trừ, cảnh sát Lâm á khẩu. Tư Côi nghĩ, quả nhiên Chân Ý đã giở mánh khóe, cô lắc đầu: “Không chỉ như vậy, cô Tống, chúng tôi tìm được một nhân chứng đã thấy cô đi vào hành lang đó.”

Nghe được tin đột phát, Tống Y vẫn điềm nhiên: “Lời của nhân chứng chưa chắc đã chính xác.”

Tư Côi nhớ lại quá trình phát hiện nói dối cách đây không lâu, hỏi: “Cô Tống, hoặc cô là hung thủ, hoặc cô biết hung thủ? Hai vế này, có một vế đúng phải không?”

Tống Y nhìn Tư Côi, Tư Côi phán đoán theo nét mặt của cô ta: “Là đúng.”

Tống Y không hề ngạc nhiên: “Nếu các người nghi ngờ tôi, chứng cứ đủ để chụp cho tôi cái mũ nghi phạm quan trọng, lại không đủ để định tội tôi. Cho dù ra tòa, tôi cũng không sợ. Nếu các người muốn uy hiếp tôi, vậy hẹn gặp lại trên tòa án dân sự.”

Tống Y tuyệt đối không thể tự nghĩ ra lời này. Tư Côi liếc nhìn Chân Ý.

“Cô nói cô không giết người, là hung thủ để lại tóc ở hiện trường vu oan cho cô. Dưới tình huống ấy mà cô vẫn bao che cho hung thủ, về tình và về lý đều khó nói cho xuôi.” Tư Côi xét hỏi tới ngọn ngành.

Tống Y không hoảng hốt: “ Tại sao các người lại muốn bắt hung thủ.”

“Tội ác ắt phải bi trừng phạt. Duy trì chính nghĩa của xã hội.”

“Thật trùng hợp, đây cũng là nguyên nhân tôi không muốn cho các người bắt được hung thủ.” Tống Y cười: “Đám Lâm Tử Dực cưỡng hiếp hại chết Đường Thường, vốn đáng chết. Khi đó các người làm gì, trừng phạt tội ác ư? Không hề, các người để chúng nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, khiến trái tim bao người tin tưởng công lý trở nên nguội lạnh. Bây giờ lại nói

https://thuviensach.vn

công bằng gì chứ? Đúng, người ta có chỗ chống lưng vững chắc, các người đành phải cúi đầu trước thực tế. Nhưng sau khi cúi đầu khom lưng, vứt bỏ niềm tin trước cường quyền, các người không có tư cách nói mấy lời công bằng với những kẻ thấp cổ bé họng. Mền nắn rắn buông là điều các người nên làm ư? Ba tên phạm tội cưỡng hiếp cùng Lâm Tử Dực không bị tình nghi sao? Các người dám chất vấn chúng như chất vấn tôi không?"

Tư Côi im lặng. Cô biết thật ra toàn bộ những lời này xuất phát từ Chân Ý.

"Đã như vậy, chỉ có thể ra tòa án hình sự thôi." Cảnh sát Lâm nói: "Hơn nữa, tội anh ta phạm phải đã có pháp luật phán định, tội đó vốn không đáng chết."

"Tội của hắn không đáng chết, người bị hắn hủy hoại là đáng đời. Hắn sẽ không biết lỗi, nhốt hai ba năm ra tù, người bị hại được xem là gì chứ? Mối đày đọa họ phải chịu đựng là trò cười sao?" Mặt Tống Y không chút cảm xúc, đôi mắt to trống rỗng lại nhuốm một lớp hơi nước. "Hình phạt đấy là cái bạt tai các người dành cho những kẻ bị hại vô tội tin tưởng pháp chế! Lúc nhặt xác Đường Thường, các người có dám nhìn vào mắt cô ấy không? Nếu các người không bảo vệ tội, cũng đừng yêu cầu xa vời rằng tôi sẽ tuân thủ quy tắc của các người."

Cô ta gằn từng câu từng chữ nặng nề, móng tay bấu chặt lấy mép bàn. Khóe môi cô ta cô giật, khuôn mặt hiện lên ý cười ác liệt mà điên cuồng: "Tôi không nói một chữ nào hết. Tôi không giết người, sợ gì chứ. Muốn uy hiếp tôi thì nhanh đi. Nếu tôi xin tha thứ, nếu tôi nói một chữ sợ, vậy năm đó tôi bị cưỡng hiếp là đáng đời!!!"

Đỉnh đầu Tư Côi nổ tung, gai ốc khắp người sởn hết cả lên; cảnh sát Lâm trĩu nặng và im lìm, sắc mặt trắng bệch.

https://thuviensach.vn

Lời lên án quyết liệt và bi thương của Tống Y vang vọng trong phòng thẩm vấn chật hẹp. Không ai lên tiếng, tĩnh lặng và buồn thương hệt cái chết.

Một lúc lâu sau, Tống Y buông tay, chậm rãi dựa vào ghế, khuôn mặt vô cảm, rất bình tĩnh, chỉ có nước mắt lăn dài trên gò má.

Màn thẩm vấn kết thúc như vậy.

Chân Ý vẫn không nói gì, cuối cùng chỉ nói một câu: “Người ủy thác của tôi xin được bảo lãnh chờ xét xử.”

Lúc rời đi, Chân Ý hỏi Tư Côi: “Các cậu có...”

“Tuyệt đối không. Tớ bảo đảm không hề ngụy tạo nhân chứng và vật chứng!”

“Tớ tin. Vì vậy gặp trên tòa nhé.”

Chân Ý mím môi, chuẩn bị rời đi, Tư Côi gọi cô lại: “Chân!”

“Gì thế?”

“Cậu dặn Tống Y nói vậy à?”

“Ừ.”

“Như vậy, cậu...”

“Tớ dốc hết tất cả đứng về phía cô ấy.”

Tư Côi bỗng buồn thương khó hiểu: “Chân, cậu chắc chắn cậu không phải đang trút giận chứ?”

“Trút giận gì cơ?”

https://thuviensach.vn

“Đường Thường. Cậu thật sự đã thoát khỏi vụ án của Đường Thường chưa?” Tư Côi nhíu mày nhìn cô, rất đau lòng. “Sớm chiều ở bên cô ấy suốt bốn tháng trời, bao nỗi thảm thương, căm hận và tuyệt vọng của cô ấy đều trút lên đầu cậu, và cả cái chết của cô ấy nữa. Cậu đã nói chuyện với chuyên gia tư vấn tâm lý chưa?”

“Tớ không cần!” Chân Ý xoay người. “Tớ kiên gan hơn cậu tưởng, cũng không tốt bụng như cậu nghĩ đâu.”

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 2.4

Đêm hôm trước Dương Tư làm thêm giờ, để lỡ chuyến tàu điện ngầm cuối cùng, bèn qua căn hộ của Chân Ý ở nhờ. Sáng sớm đi ngang qua phòng Chân Ý, thấy cô đã rửa mặt chải đầu xong xuôi, đang mặc quần áo trước gương, Dương Tư dựa vào cửa, hỏi: "Sớm vậy, đi đâu thế?"

"Điều tra vụ án." Chân Ý nói ngắn gọn.

Ngôn Cách phát hiện, số đăng ký của bệnh viện cho thấy em gái của Ngô Triết đã đưa anh ta nhập viện, nhưng từ đó mất liên lạc. Trong vali của Ngô Triết có một chiếc máy tính bảng lưu bộ phim kinh dị Tiếng thét kinh hoàng do Tống Y thủ vai.Trong đó có hình ảnh Tống Y nhảy từ sân thượng xuống rìa tầng 31, cũng có bức tường trông trải, cửa tò vò và mấy con số màu đen y hệt.

Ngôn Cách nói đây là một trong những nguyên nhân cảnh sát nghi ngờ Tống Y. Nhưng bởi vì quá kỳ quặc nên trước đó không nhắc đến. Anh liên lạc với người nhà anh ta, mong rằng có thể tìm hiểu hoàn cảnh của Ngô Triết từ chỗ Đường Vũ - em gái Đường Thường. Chân Ý cũng muốn đi điều tra.

Dương Tư hỏi: "Nghe nói Tống Y đã tăng phí đại diện, mấy người trước đó dè bỉu cậu sắp tức chết rồi."

Chân Ý lại rất độ lượng: "Bao giờ vụ án này kết thúc, tớ sẽ mua quần áo thật đẹp cho cậu. Ngoan nào." Cô gửi một nụ hôn gió tới Dương Tư qua gương.

https://thuviensach.vn

Dương Tư phối hợp chu môi: "Gần đây có thuận lợi không? Tin tức nói rằng phải thành lập án hình sự. Càng ngày càng nhiều người nghi ngờ Tống Y."

"Theo tin tức, Tống Y đang làm gì thế?" Chân Ý soi gương tô son màu tươi sáng, phát âm không rõ.

"Bình thản quay phim ở trung tâm nội thành, trông cứ như cây ngay không sợ chết đứng."

"Ừm." Là Chân Ý đề nghị Tống Y tiếp tục bình thản làm việc, nói cái này gọi là sĩ khí.

Chân Ý chải chuốt đến độ ngay cả sợi tóc cũng đẹp đẽ, đứng ở ven đường chờ Ngôn Cách đón cô. Xe ô tô dừng lại ven đường, anh đã lịch thiệp thành thói, xuống xe mở cửa cho cô, nhưng không nhìn cô thêm một giây vì vẻ ngoài xinh đẹp khác lạ hôm nay. Có lẽ, anh không chú ý tới sự khác biệt của cô. Cô không biết, trong ấn tượng của anh, cô luôn rực rỡ và tràn trề sức sống.

Anh không khen ngợi, Chân Ý cũng không hề nản lòng, ăn diện cho mình xem tâm trạng cũng tốt mà. Cái gì mà phụ nữ làm đẹp vì người thương chứ, phải là con gái trang điểm để mình thương mới đúng. Cô muốn bản thân trải qua mỗi ngày thật xinh đẹp.

Đường Vũ ở xóm lao động, ban đầu bởi vì thưa kiện tốn tiền nên đã bán căn nhà thế chấp dọn sang đây ở. Điều kiện sống xuống dốc không phanh. Đến vùng giáp ranh, xe không vào được nữa. Ngôn Cách và Chân Ý đi bộ vào. Con đường chật hẹp, những tòa nhà xưa cũ nằm san sát, dây phơi quần áo giữa không trung chia bầu trời thành những khối nhỏ không theo quy tắc, treo đầy quần áo, áo lót phụ nữ và quần lót của đàn ông tung bay theo gió.

Chiếc xe bán quà sáng chở thức ăn đầy dầu mỡ chạy ngang qua, Chân Ý nghiêng người nhường lối, chạm nhẹ vào Ngôn Cách.

https://thuviensach.vn

Anh cụp mắt xuống nhìn thẳng vào cô, quả thật hôm nay cô rất lóa mắt, xung quanh là khu ổ chuột huyên náo buổi sáng, cô lại mang đôi giày cao gót như đi trên sân khấu chữ T, tỏa ra ánh sáng lấp lánh; không hiểu sao khiến anh nhớ tới một bức tranh: Giữa đống đổ nát hoang tàn, diễn viên múa ba lê xinh đẹp nổi bật đứng đó.

Anh không phải người mù, cũng không phải nhìn không thấu.

Cô bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh, nhoẻn môi cười, mặt mày hớn hở đùa giỡn: "Có đẹp không?"

Dáng vẻ anh vẫn bình lặng: "Lúc làm việc em đều mặc thế này à?"

"Bác sĩ Ngôn, anh đang khen em đấy ư?" Cô không đáp mà hỏi ngược lại, nụ cười tươi hơn nữa.

"Em đang ve vãn sao?"

"Nghĩ hay thật đấy." Chân Ý nhướng mày, hất cằm, đi về phía trước.

Ngôn Cách vẫn thờ ơ, nhưng trong mắt lại thoáng qua vẻ dịu dàng.

"Cảm ơn anh đã cho phép em đi cùng." Thỉnh thoảng Chân Ý quay đầu lại.

"Anh hẹn Đường Vũ tìm hiểu hoàn cảnh gia đình của Ngô Triết để làm sổ đăng ký, cô ta mới phối hợp. Nếu em nói đến điều tra, chắc chắn cô ta sẽ trốn tránh không gặp. Tính cách cô ta vốn quyết liệt, không giống Đường Thường." Dứt lời, cô ngừng một giây, giọng nói thấp xuống. "Thật ra có nhiều điểm rất giống."

Ngôn Cách đi sau cô: "Văn phòng luật thường có chuyên gia tư vấn tâm lý phải không?"

"Ừ, là sếp của chỗ em đấy, anh ấy rất chuyên nghiệp."

https://thuviensach.vn

"Em từng nhờ tư vấn chưa?"

"Em rất ổn mà, tại sao phải nhờ tư vấn chứ." Hình như cô rất chống đối.

Ngôn Cách không hỏi nữa.

Họ nhanh chóng tìm được chỗ ở của Đường Vũ, tại một ngôi nhà nhỏ không giấy tờ bảy tầng, mỗi tầng chia làm vô số những căn phòng nhỏ. Hành lang ngập ngụa mùi khói bếp. Căn của Đường Vũ chỉ có một phòng; nồi cơm điện, giường và tủ quần áo đơn giản chen chúc với nhau. Thật sự không biết ba triệu kia dùng làm gì rồi. Đường Vũ chỉ hẹn với Ngôn Cách, nhìn thấy Chân Ý thì tỏ ra rất bất ngờ. 9 giờ rưỡi cô ta đi làm, không có thời gian hàn huyên. Ngôn Cách cầm bản khai hỏi cô ta về tình hình gia đình Ngô Triết, chỗ ở của bố mẹ và phương thức liên lạc.

"Sao cô vẫn ở đây?" Chân Ý ra vẻ hỏi vu vơ.

Sắc mặt Đường Vũ không tốt: "Tiền Đường Thường dùng mạng đổi lấy để tôi hưởng thụ à?"

Chân Ý nhìn quanh. Căn phòng rất nhỏ, đồ đạc rất nhiều, nhưng không hề lộn xộn, sắp xếp rất ngăn nắp. Trên bệ cửa sổ trồng mấy bồn hoa nở rực rỡ. Gầm giường nhét mấy con búp bê, đầu giường bày ảnh chụp chung với Đường Thường. Trên tường dán kín mít đủ loại ảnh, cô ta và nam nữ muôn hình vạn trạng ôm vai kề má. Điều này không lấy làm lạ, cô ta làm huấn luyện viên ở một phòng gym tại thành phố K.

"Tôi nhớ công việc cô làm cách ngày, 10 giờ rưỡi tối tan ca. Mệt lắm nhỉ." Giọng Chân Ý ra điều bâng quơ.

"Ừ."

"Hôm nay là ngày chẵn. Ơ, thứ Bảy hôm xảy ra vụ án cũng là ngày chẵn. 10 giờ rưỡi cô tan làm, Lâm Tử Dực chết lúc 11 giờ ở nơi cách đó hai

https://thuviensach.vn

giờ chạy xe." Sau lưng không có tiếng đáp, Chân Ý không cần quay đầu lại. "Hình như hôm ấy cô xin nghỉ, không có mặt ở phòng gym."

Đường Vũ lạnh giọng: "Tôi bị ốm nghỉ ở nhà suốt, có hàng xóm nhìn thấy tôi."

"Cô xin nghỉ vào lúc chập tối, khi đó người nhìn thấy cô ở đây không thể chứng minh cô ngoại phạm." Chân Ý nhìn chằm chằm vào bức tường dán ảnh rất lâu, hai ngón tay kẹp lấy một tấm, chậm rãi xoay người lại. "Tôi đã gặp người đàn ông này, chủ hộp đêm Ecstasy, Sách Lỗi."

Trong ảnh, hai người mặc bộ đồ thể thao bó sát khoác vai nhau, đứng bên cạnh máy chạy bộ. "Học viên, có gì lạ đâu?"

"Đúng là không kỳ lạ." Chân Ý dán lại tấm ảnh vào tường, trong số học viên không thiếu người tiếp xúc thân mật hơn với Đường Vũ.

"Chúng tôi đã được bồi thường rồi, còn giết hắn làm gì?"

"Tôi nhớ cô nói toàn bộ số tiền kia gửi cho bố mẹ dưỡng lão, bây giờ xem ra, cô thật sự làm thế, cứ như lo liệu hậu sự vậy."

"Cảnh sát đã hỏi tôi đâu, chị nghi ngờ gì chứ?" Mặt Đường Vũ tối sầm.

"Rảnh rỗi tới điều tra tôi như vậy, chi bằng chị quan tâm hon tới người ủy thác Tống Y của chị đi. Chưa ra tòa mà cư dân mạng đã bắt đầu chỉ trích chị ấy rồi. Không phải chị nên dốc thêm tâm tư giúp chị ấy thoát khỏi cảnh khó khăn sao? Ngộ nhỡ Tống Y không chịu nổi tin đồn..." Cô ta càng nói càng bực, gần như trách cứ. "Làm luật sư, chị có bảo vệ tốt người ủy thác của chị không? Hay là họ không chịu nổi gánh nặng tự sát, chị cũng không mấy buồn bã?"

Chân Ý không hề mất tự nhiên. Có điều bị người ta mắng trước mặt Ngôn Cách, cô hơi lúng túng.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách cất tờ khai, nói với Đường Vũ: "Xong xuôi hết rồi, cảm ơn cô." Giọng nói bình thản như không nghe thấy tiếng tranh cãi của hai người phụ nữ.

Đường Vũ lễ độ hơn một chút: "Không cần. Ngô Triết cũng là bạn tôi, nhưng tôi không biết anh ấy bị đưa vào bệnh viện tâm thần."

Chân Ý và Ngôn Cách đi xuống tầng.

Gần chín giờ, xóm lao động vô cùng nhộn nhịp. Người bán hàng, những gánh hàng rong chật ních ngõ nhỏ, đám trẻ con không ai trông nom nhảy nhót lung tung. Có mấy đứa trẻ đuổi nhau chạy vút qua chân Chân Ý, cô đi giày cao gót trên con đường lát gạch, hơi lảo đảo. Một giây sau, cổ tay đã được người nào đó nắm lấy, lòng bàn tay ấm áp, mạnh mẽ vô cùng.

Nhưng cô vẫn đụng phải anh, trán sượt qua cổ áo anh, trong phút chốc, tim cô giật thót. Cô ngừng thở, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt ngỡ ngàng.

Anh vẫn kìm nén, lập tức buông tay cô ra, nhưng xúc cảm lành lạnh nơi đầu ngón tay anh lại khắc vào cổ tay Chân Ý, trái tim gần như nghẹn lại ở cổ, cô đỏ mặt hít thở thật sâu.

Hai người im lặng sải bước trong chốc lát, anh hỏi: "Đang nghĩ gì thế? Vừa nãy trông em rất vui."

"Ừm, em phát hiện Đường Vũ nói dối."

Từ góc độ chuyên nghiệp Ngôn Cách đã nhìn ra sự khác thường nhưng anh biết Chân Ý có cách đánh giá của riêng mình. "Ví dụ như?"

Chân Ý ngẩng đầu lên, tự tin nói: "Sau khi bị em chọc giận, cô ta nói một đoạn dài trách cứ em. Con người một khi nóng nảy dễ dàng lỡ lời. Giọng điệu của cô ta có giống như khẳng định Tống Y không phải là hung

https://thuviensach.vn

thủ không? Nhưng sao cô ta có thể khẳng định chứ? Chắc chắn đêm đó cô ta đã tạt qua Ecstasy."

"Đúng là giọng điệu của cô ta có vấn đề." Ngôn Cách nói rất quy củ. "Có thể lý giải rằng cô ta không muốn Tống Y gặp chuyện, chứ không thể lý giải rằng cô ta khẳng định Tống Y không phải là hung thủ. Em suy diễn xa quá rồi."

"Anh quá cứng nhắc thì có." Chân Ý lẩm bẩm, nói tiếp: "Cô ta và chủ hộp đêm Sách Lỗi là người yêu."

"Tại sao thấy được?"

"Trong tấm ảnh, tay trái chủ hộp đêm đeo băng bảo vệ cổ tay kiểu tình nhân."

"Nhưng trong ảnh Đường Vũ không đeo."

"Cô ta không đeo, nhưng cột lên chậu hoa bỏ túi."

Ngôn Cách im lặng, không ngờ cô có thể nhìn ra chi tiết này.

Chân Ý hất hàm: "Bạn trai có gì mà phải giữ kín như bưng chứ? Chẳng qua không muốn để người ta liên hệ cô ta với hiện trường phát hiện vụ án thôi."

"Khiên cưỡng." Anh nhận xét không hề nể nang. "Có một số người không thích công khai."

"Anh tưởng ai cũng như anh à!"

Dứt lời mới phát hiện mình nhanh miệng, Chân Ỷ thoáng liếc nhìn gương mặt tuấn tú của anh, không hề gợn sóng. Giao thiệp với những người khác quá lâu, suýt nữa cô đã quên mất anh không buồn để ý. Anh quá lạnh nhạt, vốn dĩ không quan tâm tới bất cứ thứ gì. Không cần lo lắng sẽ chọc

https://thuviensach.vn

giận anh, hoặc làm mất hình tượng, hoặc ngầm sinh mâu thuẫn. Đây cũng được xem như điểm tốt bất ngờ khi giao thiệp với anh.

Chân Ý quay lại đề tài: "Được rồi, cứ coi như luận cứ em nói chưa đầy đủ, vẫn còn một điểm nữa."

Anh đi bên cạnh, khẽ gật đầu, ra vẻ lắng tai nghe.

"Có nhớ cô ta nói cảnh sát còn chưa tới tìm mình không. Tại sao? Nhất định bởi vì những người ở hiện trường không chú ý đến cô ta, và mấy cái camera tồi tàn cũng không quay được."

"Cho nên?"

"Chủ hộp đêm hiểu rõ hiện trường và giúp cô ta thuận lợi trốn thoát." Cô kích động tuyên bố.

"Cũng có khả năng là cô ta thật sự không ghé qua, cô ta cũng không thích nói về chuyện bạn trai." Anh đưa ra khả năng khác một cách rõ ràng.

"A, nói như vậy cũng đúng. Nhưng em còn có một điểm có thể chứng minh."

Cô rất cố gắng.

"Ồ, mở mang tầm mắt." Anh nói.

"Gì cơ?" Cô vẫn chưa đưa ra luận điểm tiếp theo mà.

"Em là nhà văn trinh thám tệ hại."

"Hả?"

"Em cho tôi thấy nghệ thuật cả vú lấp miệng em đến cùng cực của em." Anh hào phóng khen ngợi.

https://thuviensach.vn

"Anh ngậm máu phun người." Cô căm phẫn.

"Em nói vớ nói vẩn." Anh hờ hững đáp lại.

"..."

Ngôn Cách liếc mắt nhìn cô: "Em giả thiết rằng cô ta đã xuất hiện ở hiện trường phát hiện vụ án, sau đó tìm chứng cứ và đầu mối hỗ trợ cho nhận định của em. Cứ như em làm thí nghiệm vậy, phương pháp đúng, nhưng chứng cứ em vừa liệt kê chỉ được thành lập với điều kiện cô ta đã đến hiện trường phát hiện vụ án. Dùng những luận cứ này chứng minh giả thiết ban đầu của em, em cảm thấy thế nào?"

Chân Ý câm nín, những luận chứng khoa học này khiến cô tắc tị. Trước kia chính là như vậy, cô lảm nhảm một hồi, anh không thèm nghe, một câu nói đã biến cô thành kẻ vô lý.

Mặt cô nóng lên, thẹn cực kỳ, nhưng cũng lấy làm may mắn. May mắn vì có người đủ tỉnh táo nhìn thấu sai lầm của cô, gõ một phát lên đầu cô, không để cô phát triển phương pháp sai lầm nguy hiểm này đến mức hình thành định hướng tư duy. Cô thật sự nên tự xét lại mình. Xuôi chèo mát mái quá lâu trong công việc bằng khứu giác điều tra nhạy bén và sự lanh lợi mà các luật sư đồng nghiệp khác không có, cô đã quên hết tất cả. Nguy hiểm quá!

Chân Ý hít thật sâu, đỏ mặt ngẩng đầu: "Ngôn Cách, cảm ơn anh."

Cô nói như vậy, ngược lại khiến anh ngậm miệng, môi mím thật chặt, không nói thêm lời nào mà đút tay vào túi tiếp tục bước đi.

Chân Ý đi theo anh, nói: "Nhưng trên thực tế, phương pháp không khoa học của em thường xuyên được sử dụng, nhiều khi có hiệu quả rất cao. Điều này nên giải thích thế nào đây?" Cô bất giác nhẹ giọng xuống, là đang suy tư, đang nghi ngờ, chứ không phải khiêu khích.

https://thuviensach.vn

"Tôi biết" Giọng anh sâu sắc và trầm ấm. "Nhiều khi đã có đầu mối, em mới bắt đầu nghi ngờ và thiết tưởng bước đầu. Xác suất 50-50, có thất bại đương nhiên có thành công. Hơn nữa khi chứng cứ khách quan chưa đầy đủ, trực giác và kinh nghiệm của một số người thật sự có thể mang đến tác dụng. Tôi không biết em cảm thấy thế nào, nhưng theo tôi phán đoán, Đường Vũ đúng là nói dối. Cô ta có dính líu tới vụ án này."

"Anh thật sự nghĩ như vậy à?"

"Ừ, những gì tôi vừa nói chẳng qua hy vọng mỗi khi dùng phương pháp không khoa học này, em phải luôn nhắc nhở bản thân mình nhìn thật rõ. Nhớ rằng còn 50% khả năng thất bại. Cho dù thành công, kết quả chính xác cũng không chứng tỏ rằng quá trình hợp lý."

Chân Ý cúi đầu, mặc niệm trong lòng. Bởi vì cô gặt hái được rất nhiều kết quả chính xác mới sai lầm cho rằng quá trình đều hợp lý. Đây là ý nghĩ nguy hiểm cỡ nào. "Em sẽ ghi nhớ." Cô khẽ nói.

Anh vẫn không đáp lại, không biết có nghe hay không.

Con ngõ chật hẹp mà đông nghịt, đi chưa được mấy bước, họ trông thấy một loạt cửa hàng bán đồ người lớn. Chân Ý nghĩ đến vụ án, nói với Ngôn Cách: "Anh đứng ở đây đợi em, em đi vào mua ít đồ."

Ngôn Cách liếc nhìn tranh quảng cáo và hàng chữ to cường điệu ở cửa. Ánh mắt anh vẫn bình tĩnh, chỉ tập trung nhìn Chân Ý. Cô vô cùng thản nhiên, quay đầu lại, hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng đi vào cửa hàng, để lại anh đứng ở cửa chịu đựng ánh mắt nhìn ngó của người đi đường. Nửa phút sau, Chân Ý đi ra, rất tiếc nuối: "Không có thứ em muốn, phải chờ mở rộng kinh doanh."

Ngôn Cách không bình luận, tưởng cô chịu dừng lại rồi, không ngờ cô vọt vào từng cửa hàng, đi hết phố này đến phố khác. Chân Ý thấy người đi

https://thuviensach.vn

đường nhìn họ với ánh mắt rất kỳ lạ, hỏi Ngôn Cách: "Em không làm anh khó chịu chứ?"

"Không." Anh thờ ơ nói, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người khác.

Chân Ý giở trò xấu: "Ồ, vậy là làm anh thấy thoải mái rồi."

"..." Ngôn Cách nhất quyết không mở miệng nữa.

Lại đi qua một cửa hàng bán đồ người lớn, Chân Ý một lần nữa để Ngôn Cách ở trước cửa, chạy vào trong. Cửa hàng rất chật, trên giá hàng bẩn thỉu bày các loại dụng cụ phòng tránh thai, tăng hứng thú, không cái nào giống cái nào.

"Ủa, luật sư Chân tới rồi à?" Ông chủ vô cùng nhiệt tình, Chân Ý từng xử lý vụ kiện gây tai nạn giao thông rồi bỏ trốn ở xóm lao động, không ít người biết cô. "Đến điều tra vụ án à? Tôi nhất định biết gì nói nấy."

Chân Ý nhoẻn miệng cười: "Không, tôi tới mua đồ."

Vẻ mặt của ông chủ rất vi diệu, mặc dù làm nghề này nhưng vẫn mang thành kiến với "tình dục".

Chân Ý không hề xấu hổ: "Dù sao vẫn phải dùng, quăng tiền cho siêu thị lớn không bằng ủng hộ cửa hàng bán lẻ."

Ông chủ vui vẻ ra mặt: "Muốn món gì?"

Chân Ý thần bí liếc nhìn ra ngoài, khom lưng ghé sát vào ông chủ, khẽ nói: "Cái mà Đường Vũ mua mấy hôm trước đấy, cô ấy nói dùng rất thích, giới thiệu cho tôi."

Ông chủ nhíu mày, không nói một lời. Chân Ý quan sát vẻ mặt ông ta, dần dần nản chí. Có lẽ cửa hàng này cũng giống như vô số cửa hàng trước,

https://thuviensach.vn

sẽ nói: "Là em gái của Đường Thường đã ra tòa kia à? Cô ta chưa từng tới chỗ chúng tôi." Còn cô sẽ đổi lời: "Đường Vũ là nam." Người ta càng không quen, cô bèn ủ rũ ra về.

Nhưng sau vài giây nhớ lại, ông chủ nhỏ giọng: "Cô chờ một chút, tôi đi lấy."

Dòng máu khắp người Chân Ý lập tức sục sôi trở lại, đến khi món đồ tới tay, cô nhìn nhãn hiệu bên trên, trái tim suýt nữa nhảy ra ngoài. Trời cũng giúp mình!

Ông chủ nhìn ra ngoài, thấy Ngôn Cách đứng thẳng tắp bên đường, tò mò: "Bạn trai của luật sư Chân à?"

Chân Ý đảo mắt, lắc đầu với vẻ mặt thương cảm có được là may mắn của tôi, mất đi là số mệnh của tôi.

Ông chú tự cho là thấu hiểu nội tình, nịnh nọt: "Luật sư Chân xinh đẹp thế này, muốn bắt được trái tim đàn ông hoàn toàn không cần dùng thứ này đâu."

Nhớ tới thái độ phớt lờ triệt để của Ngôn Cách đối với mình, Chân Ý lại nảy sinh ý xấu. Cô ưỡn ngực ngẩng cao đầu, gian xảo và ngạo nghễ cười: "Tôi rất đẹp, nhưng anh ấy bị liệt dương."

Chân Ý lại lần nữa tới Ecstasy. Ban ngày nơi này vô cùng vắng vẻ hoang tàn. Khu nhà rực rỡ giữa đêm thâu không còn ánh đèn muôn màu, như đã bị róc hết máu thịt, chỉ còn lại khung xương sắt thép hoặc nhựa cũ kỹ. Trên đường vắng tanh không một bóng người. Bên trong tối om, dù bật đèn cũng âm u lạnh lẽo.

Chân Ý mặc đồng phục nhân viên hộp đêm, suốt quãng đường chỉ có lác đác vài nhân viên chuẩn bị cho buổi tối mở cửa, tất cả đều không chú ý tới cô.

https://thuviensach.vn

Chân Ý lần mò một lượt, tìm thấy văn phòng hành chính, giờ đang là buổi chiều nên không có ai trực. Cô kiểm tra toàn bộ. Nếu suy luận giống thí nghiệm, cô sẽ phải tìm chứng cứ khách quan nhất. Trước khi đến, cô thuyết phục Tư Côi bằng phân tích của mình. Bây giờ Tư Côi đang chờ ngoài phố.

Chân Ý nhanh chóng tìm được thứ mình muốn, đang chăm chú xem xét thì phía sau vang lên giọng Sách Lỗi: "Cô ở đây làm gì?"

Chân Ý phớt lờ anh ta, nhanh chóng xem xét chụp hình.

"Cô không nghe thấy tôi nói gì sao? Không ra ngoài kiểm kê hàng hóa, còn ở đây lười biếng!"

Chân Ý xoay người lại, Sách Lỗi sửng sốt: "Là cô... Sao cô lại mặc đồng phục chỗ tôi?"

"Làm thí nghiệm." Chân Ý nói: "Ecstasy thường có nhân viên tiếp thị rượu thời vụ, nên nhân viên nhìn thấy người lạ mặc đồng phục cũng không để ý."

Anh ta không khách sáo như lần trước: "Luật sư Chân, cô làm như vậy rất không thỏa đáng."

"Tôi có chuyện muốn hỏi han thêm lần nữa, có thế uống ly rượu rồi nói không?" Chân Ý đề nghị, điện thoại di động của cô giấu sau lưng, đầu kia gắn với máy ghi âm của Tư Côi. Không có chứng cứ, chỉ có thể dùng lời dẫn dắt ép kẻ bị tình nghi nhận tội.

Chủ hộp đêm không hề nghi ngờ, xoay người dẫn cô tới quầy bar trong sảnh. Không bật nhiều đèn, quầy bar rất âm u. Chân Ý ngồi trên ghế cao, lén liếc nhìn điện thoại di động, những tài liệu vừa chụp đã được gửi đi. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy chủ hộp đêm đang pha rượu. Bàn ghế sau lưng

https://thuviensach.vn

anh ta mờ tối, Chân Ý thờ ơ hỏi: "Trong quán bar, bỏ thuốc vào rượu của người khác có xác suất thành công là bao nhiêu?"

Sách Lỗi đang trộn đá bào vào rượu, không ngẩng đầu lên: "Phải xem sự phòng bị của đối phương."

"Có lý." Cô gật đầu. "Nếu là Lâm Tử Dực, cô gái gặp mặt trong quán rượu bỏ thuốc anh ta hơi khó thì phải."

Anh ta không quan tâm, lắc mạnh bình pha rượu.

"Có điều, nếu là rượu do người phục vụ đưa anh ta thì xác suất thành công đã cao hơn rồi..."

"Cô muốn nói gì?" Anh ta ngước mắt.

"Anh nên biết rõ chứ." Chân Ý nhìn thẳng vào anh ta. Cách luồng sáng đèn treo ống trụ tròn màu lam, phía sau cô là bóng tối sâu thẳm, chỉ có khuôn mặt trắng ngần, đường nét rõ ràng của cô. "Tôi đã xem đơn đăng ký và sổ điểm danh ở chỗ các anh, mỗi nhân viên tiếp thị rượu thời vụ thường ở lại ít nhất ba ngày, nhưng hôm xảy ra vụ án, có cô gái tiếp thị rượu chỉ xuất hiện đúng một ngày. Số chứng minh thư là..."

"Cô ta làm không tốt, một ngày đã đi rồi, có vấn đề gì sao?"

Anh ta không chút hoang mang, đổ rượu đã pha chế vào ly cocktail, từng lớp từng lớp, muôn hồng nghìn tía. "Bloody Mary."

"Nghe có vẻ rất trùng hợp, liệu có thể trùng hợp hơn nữa là, trong hồ sơ của nhân viên thời vụ chỉ thiếu duy nhất bản photo chứng minh thư của cô ta hay không. Có lẽ cảnh sát đi diều tra số chứng minh thư này, hoặc là không tồn tại, hoặc là không khớp?”

https://thuviensach.vn

Sách Lỗi đẩy cái ly tới trước mặt cô, dưới ánh đèn sắc lam, chất rượu trong suốt biến thành màu tím đậm: "Là sơ sót trong công việc của chúng tôi, sau này sẽ sửa chữa."

"Liệu có khả năng, hôm đó người mặc đồng phục quầy bar giả làm nhân viên phục vụ không khiến bất cứ vị khách nào chú ý, cũng không "xuất hiện" trong camera là Đường Vũ không?" Chân Ý cầm lấy cuống quả anh đào trong ly cocktail ngắm nghía. "A, nếu là Đường Vũ bạn gái của anh, vậy không thể nói là sơ sót, mà là... cố ý."

Quầy bar rất yên tĩnh, chỉ có hai người họ. Ánh đèn hình nón chiếu xuống đỉnh đầu cô, tôn lên hàng mi rất dài, phủ một bóng mờ lên đôi mắt đen láy của cô, sâu thẳm hơn cả màu đen phía sau người cô. Anh ta nhìn chằm chằm cô hồi lâu: "Trí tưởng tượng của cô khá phong phú đấy."

"Vậy ư?" Chân Ý nắm điện thoại. "Tôi lại cho rằng mặc dù nhân viên trong quán của anh không chú ý tới Đường Vũ, nhưng nếu cảnh sát cầm ảnh của cô ta tới đây, nói cô ta là em gái Đường Thường, đến lúc đó anh có thể bảo đảm không một ai ở đây có ấn tượng với cô ta không?"

Mặt anh ta vẫn lạnh tanh: "Rốt cuộc cô muốn nói gì?"

"Muốn nói nhiều lắm. Có chuyện tôi thấy rất lạ: Trong căn phòng xảy ra án mạng tại một nơi ăn chơi; lại không hề có dấu vân tay, dấu giày, mảnh da và tóc của người không liên quan. Do nhân viên thực hiện nghiệp vụ quá tốt, quét dọn sạch sẽ ư?"

"Nhân viên vệ sinh chỗ tôi vô cùng chuyên nghiệp." Anh ta nói.

"Nếu để nhân viên nghiệm chứng kiểm tra các phòng khác, liệu có sạch sẽ như vậy không?" Chân Ý lắc ly rượu, chất lỏng trong suốt thay đổi màu sắc theo những góc độ khác nhau dưới ánh đèn. Chủ hộp đêm không phản bác ngay.

https://thuviensach.vn

Chân Ý biết tỏng: "Sách Lỗi, với mức độ sạch sẽ của căn phòng xảy ra vụ án, rất có thể mấy thứ như thảm đã được đổi lại. Không có sự giúp đỡ của nhân viên nội bộ sao có thể làm được chứ?"

Người đàn ông đối diện quầy bar mỉm cười điềm nhiên, cầm khăn lau dụng cụ pha chế: "Đồ trang trí ở căn phòng đã cũ rồi nên thay mới hoàn toàn."

"Ổ, có sổ ghi chép và hóa đon mua hàng của mấy món đồ thay mới trong phòng không? Thay đổi toàn bộ, lượng công việc lớn như vậy, nhân viên nào tham gia thế?" Chân Ý hỏi.

Anh ta không trả lời, tay bỗng khựng lại. Câu hỏi của luật sư này thật chặt chẽ!

Chân Ý: "Không phải hung khí cũng rất kỳ lạ sao?"

"Kỳ lạ ở đâu?"

"Đây không phải giết người do kích động, mà có âm mưu. Lập kế hoạch giết người lại không chuẩn bị hung khí, đặt xác suất giết người thành công vào dao gọt trái cây đặt sẵn trong hộp đêm ư? Kẻ giết người thật cẩu thả, hay là hắn biết hiện trường vụ án nhất định có công cụ có thể dùng để giết người."

Chủ hộp đêm lặng thinh, dùng chiếc khăn khô lau ly thủy tính không còn một giọt nước: "Xem ra không nên xem thường luật sư."

"Là không nên xem thường tôi." Cô hỏi: "Anh thừa nhận những gì tôi nói đều đúng phải không?"

Anh ta không trả lời câu hỏi lại nhìn chằm chằm vào rượu của cô: "Cô còn uống chứ?"

https://thuviensach.vn

"Tôi tin anh sẽ không động tay động chân ” Cô giơ ly lên. "Nhưng cẩn thận dù sao vẫn hơn."

Anh ta cũng không tức giận, nhận ly rượu của cô uống một hơi cạn sạch: "Cô đã nói những điều này với cảnh sát rồi à?"

Chân Ý không đáp, phán đoán vẻ mặt của anh ta: "Hung thủ vốn muốn trút giận, nên sẽ không để nạn nhân mơ hồ mất đi ý thức, nếu không việc tra tấn và thiến "cái đó" sẽ mất ý nghĩa. Nạn nhân cũng chẳng thể nào lên tầng trong trạng thái mơ hồ mà người khác không chú ý. Vì thế thuốc trong rượu của Lâm Tử Dực không phải là loại gây mê, mà là kích dục. Thiến anh ta trong lúc hừng hực dục vọng và cương cứng... quả thật rất sáng tạo!"

Giọng điệu và cách dùng từ của cô khiến người ta khiếp đảm. Anh ta cất ly thủy tinh, bình tĩnh đến lạ, nghe cô tiếp tục suy luận.

"Loại thuốc này anh kiếm được dễ hơn Đường Vũ, lần ra được anh cũng khó hơn. Nhưng thuốc lại do Đường Vũ mua, chứng tỏ lúc đầu hai người không bàn bạc với nhau, chỉ là mưu kế của Đường Vũ. Dù sao anh không có động cơ giết Lâm Tử Dực mãnh liệt. Tôi đoán, sau khi vụ án xảy ra, anh giúp Đường Vũ thu dọn hiện trường. Nếu là vậy, tôi đề nghị anh cùng tôi đi tìm Đường Vũ, tự thú có thể được khoan hồng. Nếu cô ta đồng ý phối hợp, khi ra tòa tôi bằng lòng giúp cô ta."

"Được rồi. Tôi không còn lời nào để nói nữa, tôi đi theo cô." Anh ta dang tay ra, dáng vẻ chấp nhận sự thật.

Trong chiếc xe đậu ven đường, Tư Côi quay đầu nhìn Đường Vũ.

"Nghe thấy rồi chứ." Cô lắc lư chiếc điện thoại. "Hiện giờ tôi không thi hành nhiệm vụ, nếu cô thẳng thắn có thể xem như tự thú. Đây cũng là lý do tại sao Chân Ý để cô đi theo tôi, mà không giam cô trong Cục Cảnh sát chờ đợi."

https://thuviensach.vn

Đường Vũ kinh ngạc mở to mắt, hổn hển: "Anh ấy nói dối. Tôi không làm gì hết, không biết gì hết! Tôi mua thuốc định dùng với anh ấy, tôi hoàn toàn không ngờ rằng hôm đó sẽ gặp Lâm Tử Dực."

Gặp phải? Tư Côi hốt hoảng. Lập kế hoạch giết người dù sao cũng phải có mặt nạn nhân chứ? Khoan đã, chủ hộp đêm và Đường Vũ, lẽ nào không phải chủ hộp đêm hiểu rõ quy luật thời gian đến quán bar của Lâm Tử Dực hơn sao?

Toàn thân Tư Côi lập tức lạnh toát, cô nhảy xuống xe lao về phía cuối đường.

"Nháy máy cho tôi đi, tôi không tìm thấy điện thoại." Sách Lỗi khom người tìm loanh quanh dưới quầy.

Chân Ý ngắt cuộc gọi với Tư Côi, bấm số của anh ta. Điện thoại đổ chuông.

"Tìm thấy rồi." Anh ta đút di động vào túi: "Đi thôi." Anh ta tắt chuỗi đèn treo trên quầy bar, cả quầy tức khắc chìm vào bóng tối.

Chân Ý thoáng giật mình, lập tức mở đèn trên điện thoại, nhưng trong chùm sáng le lói, bên kia quầy bar trống không, chỉ có những chai rượu cao thấp khác nhau. Da đầu cô tê rần, chợt nghe đằng sau có giọng nói rất thấp: "Vẫn chưa đi à?"

Cô sợ hãi quay đầu lại, tim đập thình thịch, cười lúng túng: "Không ngờ ban ngày cũng tối như vậy."

"Bởi vì tường dày, không có cửa sổ." Anh ta nói, giữa bầu không khí này nghe quái gở khôn tả.

Rời khỏi quầy rượu trong hộp đêm là một hành lang rất dài, vẫn không bật đèn, cực kỳ âm u.

https://thuviensach.vn

"Khi tôi tới, ở đây có nhân viên phục vụ." Chân Ý nhìn quầy phục vụ trống trơn trên hành lang.

"Hết ca ngày rồi, buổi tối họ lại tới."

Sách Lỗi khóa cửa quầy bar, hỏi: "Có thể hỏi điều đầu tiên khiến cô nghi ngờ Đường Vũ là gì không?"

Vừa nãy Chân Ý quên điểm này: "Ngô Triết."

"Ngô Triết?"

"Ừ. Cảnh tượng trong giấcc mơ của Ngô Triết giống hệt hiện trường vụ án, cảnh sát cho rằng anh ta xem Tiêng thét kinh hoàng, tôi cho rằng là Đường Vũ nhờ người đưa anh ta nhập viện. Cô ta bất ngờ phát hiện cảnh tượng ở Ecstasy trùng hợp với bộ phim, sớm lên kế hoạch giết Lâm Tử Dực ở đây, trước đó ám thị cho Ngô Triết, anh ta mới nằm mơ mãi. Đường Vũ làm vậy vì muốn đánh lạc hướng chú ý, bởi vì cảnh sát sẽ nghi ngờ Ngô Triết trước..."

Chân Ý đột nhiên khựng lại, trợn tròn mắt nhìn về bóng tối phía trước, không hề nhúc nhích: "Không đúng, Đường Vũ sẽ không muốn hãm hại Ngô Triết." Cô nghe thấy giọng nói của mình rất méo mó, rất yếu ớt. Rất nhiều chuyện còn chưa tỏ tường, nhưng cô bỗng có cảm giác...

Hơi lạnh dội lên từ lòng bàn chân. Trong bóng đêm sau lưng, vang lên giọng nam rất trầm thấp: "Ồ, vậy thì nên thế nào?"

Đôi môi Chân Ý hơi run lên, không phát ra tiếng: "Người giết Lâm Tử Dực không phải là Đường Vũ, mà là... anh."

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 3.1

Tư Côi băng qua khu phố trống trải, chạy như bay tới cuối con đường. Trên cửa có vài ổ khóa nhưng chỉ khóa một ổ. Cô lui về sau mấy bước, đá một phát văng cánh cửa. Hộp đêm tối đen như mực, chỉ có mấy ngọn đèn nhỏ mờ mịt, không có một bóng người. Bỗng nhiên...

"Aaaa!"

Tại nơi sâu thẳm trong bóng tối vọng tới tiếng thét của Chân Ý. Tư Côi lập tức chạy vào, lao qua từng hành lang một, tiếng bước chân phía trước càng lúc càng rõ ràng, sắp chạm mặt rồi. Tư Côi nhìn không rõ lắm, tung cú đá giữa bóng tối. Người nọ phản ứng cực nhanh, giơ chân cản lại, đá cô qua một bên. Đây... không phải là cách đánh học ở Cục Cảnh sát sao?

Sau một giây im ắng...

"Chân?"

"Tử Quỷ?"

Một giây sau...

"Sao cậu lại ở đây?"

"Cậu chạy vào đây làm gì?" "Tớ tìm cậu mà."

"Tớ đang bắt người."

https://thuviensach.vn

"Cậu nói trước đi."

"Cậu nói trước đi."

Chân Ý phì cười, mở đèn pin trên điện thoại di động, đung đưa trước mặt mình: "Chị cảnh sát vô dụng ơi, chị không ở ngoài ngăn nghi phạm, còn chạy lung tung vào đây làm gì chứ. Được rồi, người ta chạy mất rồi. Tại chị cả đấy."

Tư Côi trợn ngược mắt: "Vào đây nhặt xác cậu đấy."

"Lại trừng mắt, có bản lĩnh cậu trừng tới Thái Bình Dương cho tớ đi. Xí!"

Tư Côi nhìn cô: "Chân, trán cậu chảy máu rồi!"

"Chuyện nhỏ." Chân Ý sờ trán mình, "ôi chao" một tiếng: "Đụng vào xương mày rồi, thằng nhãi Sách Lỗi kia khỏe thật đấy!"

"Dù gì hắn ta cũng là đàn ông, đừng ảo tưởng cậu còn là thanh niên trai tráng nữa có được không?" Tư Côi không biết nói sao. "Đã bảo cậu đừng nói nhiều, đừng ép hắn cuống lên. Chẳng may hắn ra tay ác độc, giết cậu rồi tớ xem cậu tìm ai khóc đây."

Chân Ý biết bạn mình lo lắng, bật cười: "Ai ngờ hắn nhanh trí như vậy, chẳng nói gì cả. Không phải tớ muôn moi thêm vài lời sao?"

Đây là vụ án đầu tiên Tư Côi chịu trách nhiệm chính, Chân Ý hy vọng cô ấy hoàn thành tốt đẹp. Tư Côi cũng hiểu, cả hai đều biết rõ trong lòng, không nói gì nữa. Lúc gần tới cửa, Tư Côi chợt vỗ đầu: "Nguy rồi, chắc Đường Vũ đã chạy mất tiêu rồi."

"Dốt quá!"

https://thuviensach.vn

Hai người dốc hết sức lực như năm đó, chạy hết cả con phố với tốc độ chạy nước rút một trăm mét. Bất ngờ thay, Đường Vũ vẫn ngoan ngoãn ngồi trên xe, không nhúc nhích, ánh mắt đờ đẫn. Tư Côi dẫn Đường Vũ trở về lấy lời khai, còn Chân Ý đến bệnh viện xử lý vết thương.

Trên đường cô nhận được điện thoại từ trợ lý của Tống Y, cô ta quay phim treo dây thép bị gãy chân, đã phẫu thuật thành công nhưng muốn tìm luật sư đòi đoàn làm phim bồi thường. Chân Ý nín thinh, thật không rõ Tống Y nghe lọt bao nhiêu câu cô nói, đã nói mấy trăm lần cô là luật sư hình sự rồi mà. Cô liên hệ nhờ Dương Tư đi tìm hiểu tình hình.

Chân Ý bình tĩnh vác khuôn mặt máu me đến bệnh viện, thu hút vô số ánh mắt. Xương mày bị thương chính là vậy, máu chảy thành sông trông có vẻ đáng sợ, nhưng thật ra lại không sao cả.

Đại sảnh bệnh viện đông nghìn nghịt, trước giờ cô không để ý đến người lạ, nhưng liếc thấy một bóng dáng quen thuộc. Tại bệnh viện cũ kỹ này, người như vậy tự tạo thành phong cảnh.

Là Ngôn Cách! Không trong trang phục bác sĩ nữa, anh mặc đồ thể thao thoải mái, trông điềm đạm dễ gần hơn trước nhiều.

"Ngôn Cách!" Đương nhiên cô chú ý tới anh trước, lao qua như gió cuốn, vọt đến trước mặt anh, mang khuôn mặt đầy máu cười tủm tỉm với anh.

Ngôn Cách hơi sững sờ. Cô luôn xuất hiện bất chợt tại thời điểm khó bề tưởng tượng nhất.

"Thật trùng hợp, thật có duyên, vậy mà lại có thể gặp nhau ở đây."

"Em lại bị ngươi ta đánh rồi." Anh nói.

https://thuviensach.vn

Chân Ý á khẩu, hồi trung học cô hiếu động lại ham chơi, bị thương ngoài da là chuyện bình thường, lần nào anh cũng bình tĩnh kết luận: "Em lại bị người ta đánh rồi." Cô tăng động như vậy sao?

"Em dũng cảm vì chính nghĩa mà." Chân Ý vung quả đấm với anh, khua khoắng xong vội vàng cầm khăn giấy che lông mày để máu khỏi trào ra.

Ngôn Cách nhìn cô giây lát, thấy khăn giấy của cô đã bị máu thấm ướt bèn lấy khăn tay trong túi đưa cho cô.

"Cảm ơn nhé!" Cô vươn tay túm lấy, vạch một vết máu ở lòng bàn tay anh.

Ngôn Cách nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay, ngơ ngẩn vài giây, không dễ chịu lắm, rất muốn lấy khăn tay về lau sạch nhưng cô đã nhanh chóng che lông mày rồi.

Để một bệnh nhân mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế(1) sống trong một đống rác, liệu anh ta có cảm giác gì? Giờ phút này, tâm trạng của người bị mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng như Ngôn Cách chắc hẳn không khác là bao. Vết máu trong lòng bàn tay như cỏ đuôi chó ngứa ngáy, cả người không hề thoái mái. Anh muốn xoay người đi rửa tay, nhưng để Chân Ý ở lại đây hình như không thích hợp lắm. Anh nói cứng nhắc: "Em phải đi gặp bác sĩ thôi."

(1) Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (Obsessive Compulsive Disorder - OCD): Chứng rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là y nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng. Người bị ảnh hưởng của bệnh có những ý nghĩ và hành vi lặp lại một cách vô nghĩa mà không kiểm soát được chẳng hạn rửa tay hàng chục lần mặc dù tay đã sạch hay dành quá nhiều thời gian để sắp xếp đồ vật trong nhà gọn gàng quá mức cần thiết.

https://thuviensach.vn

Chân Ý ngước mắt nhìn anh bằng cặp mắt đen vô tội: "Em tới đăng ký lấy số, nhưng quên mang tiền, đang định về lấy đây, em thật đáng thương mà."

Ngôn Cách: "... Vậy tạm biệt." Anh khẽ gật đầu.

Cô tỏ vẻ thảm thiết, anh lại do dự. Sau khi do dự lại nói tạm biệt ư?

Chân Ý tóm lấy anh, không thể chấp nhận: "Ngôn Cách, anh định bỏ lại em ở đây cho em chảy máu đến chết à?"

"Bây giờ em đang ở bệnh viện, không chết được đâu." Anh tốt bụng và lý trí phân tích giúp cô. Cụp mắt xuống, thấy móng vuốt cô để lại thêm một vết tích trên tay áo trắng của anh, cỏ đuôi chó biến thành một trăm cây. Hừm, không thể nhẫn nhịn được nữa. Anh phải về nhà thay quần áo ngay.

Ngôn Cách hơi mím môi, nói: "Chân Ý, tạm biệt!"

Theo như Chân Ý thấy, thái độ kia quả thực còn dứt khoát hơn cả kiên quyết. Cô nghiến răng: "Ngôn Cách, anh đừng có hối hận!"

Ngôn Cách ngẫm nghĩ, túi áo của Chân Ý lập ló một góc của giấy đăng ký, túi còn phồng lên do đựng tiền, mà nét mặt của cô cũng có gì đó không đúng. Cô lại lừa anh, anh không cảm thấy mình có gì phải hối hận cả.

"Tạm biệt."

Anh xoay người rời đi. Nhưng chưa đi được mấy bước, người khắp bệnh viện đều nhìn về phía anh chỉ trỏ, như muốn đâm vào cột sống của anh. Bởi vì phía sau truyền đến tiếng gào xé nát tim gan: "Ông xã, sao anh có thể đánh em rồi bỏ mặc em thế hả?"

Sau đó... Có người ngã "bịch" xuống đất ngất lịm.

https://thuviensach.vn

Thật ra, từ hồi còn rất nhỏ Ngôn Cách đã cho rằng nghề nghiệp thích hợp nhất với Chân Ý hắn là diễn viên.

Trong phòng bệnh tĩnh lặng, Ngôn Cách ngồi trên chiếc ghế cao, khuôn mặt tuân tú tinh khôi, không tức giận cũng không ôn hòa, dùng bông băng khử trùng vết thương trên trán Chân Ý một cách tuần tự.

Chân Ý rất vui vẻ ngồi trên giường đung đưa chân, nhớ lại tình cảnh Ngôn Cách phải bế cô đi lên tầng dưới ánh mắt của bao người, tâm trạng vui sướng biết bao.

"Ngôn Cách, em rất thích mùi hương trên người anh lúc anh ôm em. Ngửi mùi hương ấy khiến người ta nghĩ tới..." Cô còn chưa giỡn xong: "Ôi chao!" Cô chợt rụt về sau, trợn mắt trừng anh: "Mạnh tay như thế làm gì, đau quá!"

"Ồ, xin lỗi." Anh lạnh nhạt xin lỗi, không hề thật lòng chút nào. Cái ghế xoay đi, anh đi lấy nước thuốc.

Chân Ý dẩu môi, biết anh không tức giận. Nếu giận thì còn lâu anh mới mượn phòng chữa bệnh của đồng nghiệp, tự tay xử lý vết thương cho cô. "Đúng rồi, anh tới bệnh viện làm gì? Bị ốm à?" Chân Ý hỏi.

"Thăm bạn." Anh nói ngắn gọn, không muốn nhiều lời.

Cô không bao giờ biết chừng mực, vươn tay tóm lấy áo thể thao của anh: "Quần áo của anh vuốt thật thoải mái, thật..."

Anh quay đầu lại, chỉ thấy móng vuốt của cô đang giày xéo quần áo anh, vuốt anh như vuốt chú chó vậy. Anh ngước mắt nhìn cô, Chân Ý lập tức rụt tay lại, cười khúc khích. Dáng vẻ mặt dày mày dạn, món hời không chiếm cũng uổng.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách lặng lẽ nhích tới gần cô, xức thuốc nước lên chân mày. Có lẽ hơi đau, anh vừa đụng phải, cô đã lui người ra sau một chút, lông mi dài chớp chớp. Mặt cô kề sát bờ môi anh, mịn màng, mềm mại, như đồ sứ màu ngà. Khi tĩnh lặng mang vẻ đẹp mong manh. Anh bình tĩnh rời mắt đi, hết sức nhẹ nhàng chậm rãi xử lý vết thương cho cô.

Chân Ý ngoan ngoãn ngồi yên vài giây, phát giác anh ở sát bên mình. Khuôn mặt tuyệt đẹp kia phóng đại hước mắt cô, đôi môi đàn ông rất mỏng ở bên má cô, hơi thở của anh phả lên mặt cô râm ran, rất thân thiết. Cho tới bây giờ mùi hương ấy vẫn mê hoặc lòng người. Trước mặt anh, trước nay cô luôn "tấn công" trực tiếp: "Ngôn Cách, anh đang dụ dỗ em, để em hôn anh à?"

Anh đưa mắt nhìn cô, hơi mạnh tay một chút. Cô rụt phắt lại: "Ôi chao!" Cô xuýt xoa một tiếng thật dài, ánh mắt vô cùng tủi thân: "Ngôn Cách, sao anh đối xử với em tệ thế? Thật sự rất đau mà!" Cô gần như nghẹn ngào.

Thấy cô hình như muốn khóc, Ngôn Cách có phần không kịp trở tay, chỗ xương mày tương đối nhạy cảm, quả thật anh không nên như vậy. Tĩnh lặng vài giây, anh mới bôi thuốc tiếp cho cô, lần này, như thể muốn xin lỗi, anh cúi người xuống, gượng gạo nhẹ nhàng thổi cho cô, rất nhẹ, rất khẽ. Thật... mờ ám!

Lòng dạ Chân Ý thoáng cái mềm như làn nước mùa xuân. Anh chàng này đúng là dễ lừa gạt. Rưng rưng nước mắt thôi đã khiến anh ngoan ngoãn rồi.

Xử lý xong xuôi, trên mắt Chân Ý tím bầm một mảng. Ngôn Cách nhìn vài giây, biết cô rất coi trọng ngoại hình của mình, liền nói: "Sau hai ba ngày là ổn rồi, không để lại sẹo đâu."

Chân Ý lấy gương ra soi, mở to mắt, nhưng một giây sau lại cất lời: "Wow, màu của nước thuốc này đẹp hết sảy!"

https://thuviensach.vn

"..."

Ngôn Cách á khẩu, hình như bất cứ lúc nào, an ủi cô đều là chuyện không cần thiết. Cô lạc quan hơn rất nhiều người, lạc quan bẩm sinh.

Không hiểu sao anh nhớ tới có một năm cô ngã cầu thang, bị thương đầu gối. Nhân viên y tế bôi thuốc tím cho cô, cô nén cơn đau mà nước mắt lưng tròng, cuối cùng không chịu được nữa, đau đến mức gào khóc thảm thiết. Sàn nhà sắp bị cô đập thủng luôn.

Nhưng sau đó, cô lại ngân ngấn nước mắt nhìn đầu gối, ngẩn ngơ vài giây, chỉ vào vết thương hớn hở vui vẻ, vừa khóc vừa cười: "Wow, đẹp hết sảy." Cô vừa lau nước mắt, vừa cười không ngừng: "Wow, Ngôn Cách anh nhìn đi, màu tím này đẹp hết sảy!"

Cô vẫn là cô bé bị đau gào khóc, cũng sẽ mỉm cười nói rằng màu tím đẹp hết sảy.

Chân Ý đi tới cửa phòng bệnh của Tống Y, nghe thấy bên trong có người nói chuyện, nhưng giọng điệu không phải là đến thăm hỏi người bệnh, mà giống như đang ở tòa án: "Anh Cát, anh nói bị cáo là gái điếm, hành vi tình dục của các người đã được dự liệu từ trước, chứ không phải bắt buộc sao?"

"Đúng."

"Thời gian dự liệu cụ thể là khi nào?"

"Hôm đó."

"Ngày xảy ra vụ án phải không?"

"Đúng."

"Ở đâu?"

https://thuviensach.vn

"Ven đường."

"Ven đường nào?"

"Đường... đường Sùng Minh."

"Đoạn nào của đường Sùng Minh?"

"Bên... bên cạnh công viên Tam Biên."

"Công viên phức tạp kia ư?"

"Đúng."

"Anh chắc chứ?"

"Tôi chắc chắn, lúc ấy bên cạnh cô ta có rất nhiều gái đứng đường. Trông cô ta tương đối cao cấp, chúng tôi hạ cửa kính xe xuống hỏi cô ta, cô ta nói mình không phải là gái đứng đường, là người mẫu, đòi giá cao."

"Ghi nhớ rõ ràng như vậy, chắc chắn anh nói thật."

"Nói thật mà."

"Rất tốt, anh Cát, anh nên biết công viên Tam Biên có camera an ninh, không hề quay được bóng dáng của hai người."

"Tôi... tôi nhớ nhầm. Không... không phải. Là..."

"Anh không nhớ nhầm mà là nói dối. Anh biết hậu quả của nói dối trước tòa không?"

"Tôi..."

"Dĩ nhiên, đầu tiên tôi phải thừa nhận, công viên Tam Biên không có camera..."

https://thuviensach.vn

Chân Ý gõ cửa, tiếng nói chuyện bên trong im bặt. "Mời vào."

Đẩy cửa đi vào, trong phòng chỉ có một mình Tống Y, cầm kịch bản đối chiều lời thoại, một người đóng hai vai chăng?

"Nằm viện còn làm việc?" Chân Ý liếc nhìn băng thạch cao trên chân cô ta.

Tống Y thờ ơ: "Không nhàn rỗi được."

"Sao không nhờ trợ lý đọc lời thoại hộ?"

"Không chuyên nghiệp, không thích." Cô ta nhìn Chân Ý. "Cô bị người ta đánh ư?"

Chân Ý lười giải thích, chuyển đề tài: "Đúng rồi, vụ án xuất hiện khả năng xoay chuyển. Chủ hộp đêm Ecstasy đang lẩn trôn, có mối hiềm nghi lớn nhất."

Tống Y không mấy hứng thú: "Vụ hợp tác của chúng ta sắp kết thúc rồi à?"

"Gần như vậy. Ngoài ra, nếu nói về bồi thường, đồng nghiệp Dương Tư của tôi chuyên nghiệp hơn." Chân Ý giơ cổ tay lên xem đồng hồ. "Chắc cô ấy đến rồi."

Tống Y bỗng nói: "Cô không mấy thích người ủy thác như tôi sao?"

Chân Ý hơi sửng sốt, "Nói thật, không phải không thích, nhưng cũng không phải là thích."

Tống Y lẳng lặng rời mắt: "Tôi muốn xem phim, trong ngăn kéo có đĩa đấy, bật giúp tôi đi." Là phim Cốt Đầu thương yêu Tống Y đóng vai chính đang nổi đình nổi đám gần đây.

https://thuviensach.vn

Chân Ý: "Người bình luận phim nói diễn xuất của cô trong bộ phim này rất xuất sắc. Diễn viên đều xem phim mình đóng à?"

"Ồ, tôi muốn xem xem những diễn viên khác bị tôi lấn át thành mảnh vụn thế nào."

Cô như vậy, người hâm mộ của cô có biết không?

Mở đầu bộ phim, cô ta bước đi giữa ruộng lúa mì, đội chiếcnón rơm quê mùa, mặc áo sơ mi rộng thùng thình kiểu nông dân, đi chân đất, hát ngâm nga. Đẹp không nói nên lời, khiến người ta thoáng cái trở về mùa hạ. Chân Ý thích ngay tức khắc, nói: "Cho tôi xin chữ ký, chị gái tôi thích cô lắm."

"Muốn xin chữ ký cứ việc nói thẳng." Tống Y khinh thường.

"Là chị gái tôi thật mà."

"Không phải chị gái cô tên Chân Tâm đấy chứ?"

"... Đúng vậy."

Cô ta nhận lấy quyển sổ của Chân Ý, lẳng lặng ký loạt soạt lên trang giây.

Chân Ý nhận lấy xem: Chân Ý, đừng thích tôi, bởi vì tôi sẽ không yêu cô đâu.

"..."

Ngoài phòng bệnh truyền đến tiếng của Dương Tư: "An Dao, sao chị lại ở đây?"

Ngay lập tức, như có con sâu róm chui vào quần áo Chân Ý. An Dao - hoa khôi trường trung học, thành tích ưu tú đó ư? An Dao ái mộ Ngôn Cách

https://thuviensach.vn

trong truyền thuyết đó ư? An Dao được nam sinh mê như điếu đổ nhưng không thèm coi họ là gì, chỉ mỉm cười với Ngôn Cách đó ư?

Chân Ý còn nhớ, khi đó cô còn chanh chua nghiến răng bên cạnh Ngôn Cách: "Chị ta thấy anh liền cười, nhất định là chị ta cảm thấy trông anh rất nực cười." (Có ai nói bạn trai của mình thế không?)

Ngôn Cách đang đọc sách, không buồn ngẩng đầu lên: "Chân Ý, em đang ghen à?"

Chân Ý tức đến méo miệng: "Ghen cái đầu anh! Tại sao em phải ghen chứ?"

"Em không đẹp bằng cô ấy."

Chân Ý bùng nổ ngay tức khắc, vọt tới sân thể dục như tên lửa, làm đủ trò khua tay múa chân, khóc lóc kêu gào.

Chuyện cũ không dám nhớ lại.

An Dao và Dương Tư cùng vào phòng bệnh, An Dao mỉm cười với Chân Ý coi như chào hỏi, Chân Ý không muốn mang cặp mày bầm tím gặp lại tình địch năm xưa.

An Dao cúi người kiểm tra ngực cho Tống Y: "Còn đau không?"

"Hơi hơi."

Chân Ý chỉ biết An Dao học y, nhưng không biết cô ấy đã sớm làm bác sĩ ngoại khoa. Cô không nói lời nào, An Dao vốn lạnh nhạt cũng không có ý muốn hàn huyên, trái lại Dương Tư khuấy động không khí. "Chị Dao, chị thật lợi hại. Chị hoàn thành chương trình sớm phải không? Nghe nói học y khó lắm."

https://thuviensach.vn

"Có hứng thú sẽ không khó." Ngay cả khi cười An Dao cũng chỉ khẽ nhoẻn môi. "Theo tôi được biết, trong trường có không ít người học y."

"Ngôn Cách, em nhớ anh Ngôn Cách kỳ quặc kia ra nước ngoài học y."

"Cũng gần như vậy." Trước giờ An Dao không nhiều lời.

Một câu "Cũng gần như vậy" khiến Chân Ý nhận ra cô ta rất rõ tình hình Ngôn Cách gần đây, mà không chỉ gần đây. Lẽ nào Ngôn Cách tới bệnh viện... Lòng cô khó chịu khôn tả.

"Chị vẫn xinh đẹp như vậy, mặc áo blouse càng đẹp hơn, chắc hẳn nam bệnh nhân ở đây đều cảm thấy bị ốm không hề khổ cực. Có rất nhiều người theo đuổi chị phải không?"

"Không phải, tôi có bạn trai rồi." An Dao là con người lạnh nhạt, giọng nói cũng lạnh tanh.

Dương Tư kinh ngạc: "Thật á? Anh ấy làm gì vậy?"

"Anh ấy khá khiêm tốn, tôi không nói đâu. Tóm lại rất tốt." An Dao trả lời ngắn gọn.

"Nhưng nghe chị nói như vậy, em thấy rất tò mò..."

"Luật sư Dương tới đây ôn chuyện đấy à?" Tống Y mất kiên nhẫn ngắt ngang, giọng nói không tốt lành gì, không khí trong phòng bệnh lập tức lạnh đi.

Tống Y không nhìn Dương Tư, chỉ nhìn Chân Ý: "Cô lừa gạt tôi, luật sư cô giới thiệu không chuyên nghiệp chút nào."

Dương Tư lập tức đỏ bừng mặt: "Xin lỗi."

https://thuviensach.vn

Chân Ý khó chịu, cau mày với Tống Y: "Tôi giới thiệu Dương Tư bởi vì cô ấy không chỉ chuyên nghiệp, mà tính tình còn tốt nữa. Không giống tôi, không thể chịu được tính tình dở dở ương ương, phách lối, tự cho mình là đúng, không quan tâm đến cảm nhận của người khác như cô; động một tí liền muốn bỏ việc không thèm làm nữa."

Không khí phòng bệnh đóng băng. Dương Tư nhìn Chân Ý, vừa cảm kích vừa áy náy.

Tống Y lấy làm lạ nhìn chằm chằm Chân Ý, nhưng không nổi giận. An Dao kiểm tra xong liền ra ngoài, Dương Tư cũng rời đi.

Tống Y chờ mọi người đi hết mới nói: "Cô không thích bác sĩ An."

Chân Ý khảng khái thừa nhận: "Không xem là không thích, nhưng thuộc loại không làm bạn thân được."

"Vừa nãy tôi mở lời giúp cô, cô còn mắng tôi. Không biết tấm lòng người tốt gì cả."

"Dương Tư là bạn tôi, cô ấy hay tự ái, mấy chuyện mất mặt sẽ để bụng rất lâu."

"Thú vị." Tống Y nhướng mày. "Cô có tính cách hay bảo vệ người khác, tấm lòng thật bao la."

Chân Ý không buồn đáp lời: "Không còn gì nữa thì tôi đi đây."

Tống Y tạm dừng đầu đĩa, gọi cô: "Bạn trai của bác sĩ An nhất định có liên quan tới cô."

Trong lòng Chân Ý đã có dự cảm chẳng lành, lại không muốn nói: "Lạ quá, từ khi nào mà chúng ta lại nói đến chủ để "bạn" này thế?"

https://thuviensach.vn

Tống Y nghe ra vẻ châm chọc, vậy mà không tức giận: "Lúc bác sĩ An nói tới bạn trai cô ấy, Dương Tư nhìn cô vài lần."

Lòng Chân Ý thoáng lạnh.

"Là người đàn ông hai cô cùng thích. Năm đó cô thắng cô gái hoàn mỹ như vậy, chắc hẳn âm thầm đắc ý, có cảm giác ưu việt."

Chân Ý im lặng quay đầu lại, ngón tay cái chỉ mình: "Sai chị đây mới là hoàn mỹ nhất."

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 3.2

Chân Ý chờ Tư Côi trong quán kem, Sách Lỗi đã bỏ trốn nhưng cô vẫn muốn nghe chút tiến triển.

Dương Tư vừa ăn kem vừa lơ đãng liếc tới cửa hàng Cartier ở đằng kia, ngẩn người.

"Ý, kia có phải là chị An Dao không?" Dương Tư dán sát vào tâm kính. "Chị ấy kén chọn, cao to đẹp trai giàu có cũng chi là điều kiện cơ bản thôi, người lọt vào mắt xanh của chị ấy nhất định là tốt nhất. Xa quá, tớ không thấy rõ."

Chân Ý quay đầu, lòng dạ bỗng nguội lạnh phân nửa. Bóng dáng kia đã quen thuộc với cô quá rồi.

Giữa thế giới tràn ngập ánh sáng trắng lấp lánh, một lần nữa cô nhìn thấy Ngôn Cách, thân hình cao ráo, sống lưng thẳng tắp, bình thản đứng trước quầy. An Dao vẫn rất có khí chất, ngồi trên chiếc ghế cao chọn trang sức, thỉnh thoảng ngẩng đầu mỉm cười nói chuyện với anh. Anh khẽ gật đầu, trông rất nhẫn nại.

Chân Ý không khỏi hụt hẫng: Đã bao năm trôi qua, họ vẫn ở bên nhau. Cô nuốt miếng kem lạnh ngắt, tò mò họ ở bên nhau thế nào? Liệu có giống trước đây cô và anh ở bên nhau không? Liệu anh có còn cái tính quá đỗi lạnh nhạt, để rồi An Dao bề ngoài thanh cao cũng phải chủ động dính lấy anh như cách cô làm? Hay là ngược lại, anh hết mực chiều chuộng An Dao?

https://thuviensach.vn

Chân Ý cắn hoa quả ướp lạnh rộp rộp: Nếu anh dám không nên thân như vậy, cô hận không thể đánh chết anh.

Cô âm thầm thở dài, cô xấu xa tầm thường thế đấy. Độc ác hy vọng rằng anh trở nên khiếm khuyết, đừng nhã nhặn và tốt đẹp như vậy khi bên người khác. Cô cũng biết cơn ghen tuông đang quấy phá, khinh bỉ bản thân thở dài: "Kem lạnh quá, không muốn ăn nữa."

Cô cùng Dương Tư đi ra ngoài theo hướng ngược lại, chán nản dạo trung tâm thương mại một hồi, Tư Côi gọi điện thoại nói đã đến rồi.

Chân Ý đi xuống tầng tìm Tư Côi, lên thang cuốn, cúi đầu nhìn, cô cảm thấy hôm nay đúng là xúi quẩy.

Dưới thang cuốn, An Dao đeo kính râm và khăn quàng cổ mỏng, không thấy rõ mặt, nhưng toát lên khí chất người đẹp ngòi ngời. Không những vậy, Ngôn Cách và An Dao còn cùng nhau đi thang cuốn lên trên. Ngôn Cách thấy Chân Ý, ánh mắt rất lạnh nhạt, lướt qua mặt cô, không hề ngừng lại, nhìn đi chỗ khác.

Dương Tư sửng sốt, ghé sát vào Chân Ý: "Trời ạ, tớ không nhìn lầm chứ, bạn trai chị An Dao là Ngôn Cách à? Đó là Ngôn Cách phải không? Anh ta là yêu tinh ư, sao càng lớn càng đẹp vậy?"

Chân Ý: "Hay là cậu đi hỏi thử đi?"

Dương Tư thầm than lỡ lời. Ngôn Cách là bạn trai cũ của Chân Ý mà.

Thang cuốn đi lên đi xuống, ba người càng lúc càng gần. Vào thời điểm đó, chênh chếch phía sau dậy lên tiếng hét inh ỏi: "Bắt cướp!"

Ở phía thang cuốn chạy lên, cô gái hoảng hốt la hét, một gã đàn ông chạy xuống như điên, người trên thang cuốn trở nên hỗn loạn.

https://thuviensach.vn

Bên thang cuốn chạy xuống, Chân Ý phản ứng nhanh nhất, thò ngươi ra tóm lấy tay kẻ cướp, hắn dốc sức giằng ra.

Chân Ý la: "Cản gã lại!" Ngôn Cách đứng trên đường tháo chạy của tên cướp, mặt không cảm xúc, chỉ chừa lại một bóng lưng.

Chân Ý không thốt nên lời trợn mắt, mong đợi Ngôn Cách bắt cướp, cô đúng là bị ấm đầu.

Thấy tên cướp chạy trốn không gặp chút trở ngại nào, Chân Ý bỗng nhảy phắt lên tay vịn, túm chặt tay áo của gã. Hai tay vịn một lên một xuống, tên cướp giằng thoát, trong lúc hỗn loạn trọng tâm cô không vững, ngã xuống khỏi tay vịn thang cuốn.

Ngôn Cách nghe tiếng quay đầu lại, Chân Ý đã chới với, ngay trước mặt mối tình đầu và tình địch cũ, với hình ảnh độ nét cao 360 độ không góc chết ở cự ly gần, cô rầm rầm lăn xuống thang cuốn.

Tư Côi bên dưới thang cuốn kết thúc trò cười này, lôi tên cướp đi, trước khi đi còn nói: "Xin lỗi, Chân, cậu tự đến bệnh viện trước nhé."

Chân Ý bị trật bả vai, đau đến mức xuýt xoa. Nghĩ lại tình cảnh băng qua thang cuốn rồi ngã lộn nhào ban nãy, sự bẽ mặt còn nhiều hơn anh dũng. Trong lúc vừa đau vừa thẹn, ống quần màu trắng đập vào mi mắt, không dính một hạt bụi.

Đỉnh đầu lại truyền đến giọng nói nhẹ nhàng nhưng không đúng lúc của An Dao: "Khó chịu ở đâu, có cần gọi xe cứu thương không?"

"Tai tôi khó chịu." Tâm trạng Chân Ý bết bát, ai nói chuyện với cô đều đụng phải họng súng.

Vẻ mặt An Dao không thay đổi, vẫn xinh đẹp đứng đó, không đến đỡ cô. Ngôn Cách thì bình tĩnh nhìn xuống.

https://thuviensach.vn

Chân Ý mặc kệ bây giờ mình nhếch nhác ra sao, cánh tay quá đau, cô phải ngồi dưới đất một lát. Hồi lâu sau, cô vừa định đứng dậy, đúng lúc Ngôn Cách ngồi xổm xuống.

Cô cảm thấy đỉnh đầu có hơi thở nam tính tiến đến, bỗng ngẩng đầu lên, mặt hai người gần trong gang tấc, suýt nữa đụng phải mặt anh. Cô có thể thấy rõ hàng mi của anh, từng sợi đen nhánh thật dài, đẹp hơn cả con gái.

Chân Ý hốt hoảng, vì tránh né anh mà lại chật vật ngã xuống đất, cái mông đau đến nở hoa, cánh tay càng đau như xát muối.

Cô ra sức xuýt xoa, ngẩng đầu lại cười thong dong: "May mà không đụng vào miệng anh, nếu không lại nói em cố ý hôn anh."

Ngôn Cách không để ý đến giọng điệu quái gở của cô, bình thản nói: "Tay em bị trật khớp rồi, đừng lộn xộn."

"Anh nói trật thì trật..." Lời này không đúng.

"A!" Chân Ý kêu đau. Nửa giây trước, Ngôn Cách ngồi xổm xuống, chọc ngón trỏ vào cánh tay cô.

Chân Ý trợn mắt: "Ngôn Cách, anh cố ý ngược đãi em đấy hả?"

"Thế này nhẹ quá, không tính là ngược đãi."

Chân Ý sửng sốt một giây, phỏng đoán lời này của anh có ý gì. Còn chưa nghĩ tỏ tường, anh bỗng nhiên kề sát tới, hơi thở lướt qua tóc mái trên trán cô. Cô chợt lùi ra sau, cảnh giác nhìn anh. Chuyện gì xảy ra thế này? Tình tiết này phát triển không đúng rồi.

An Dao cúi người xuống nhắc nhở: "Nếu bị trật khớp thì đưa đến bệnh viện đi." Nói cứ như cô ấy không phải bác sĩ vậy.

https://thuviensach.vn

"Không cần." Ngôn Cách nhìn Chân Ý, một tay nắm lấy cánh tay cô, giọng nói bâng quơ mà lại rất êm tai. "Nếu vừa rồi đụng vào môi em, đó mới là cố ý."

Dù là hồi yêu nhau trước kia, người khắc ký tự kiềm chế đến mức cùng cực như anh cũng chưa từng nói mấy lời "quá mức" thế này.

Chân Ý ngây ngẩn: "Không phải anh đang... ve vãn đấy chứ?"

"Nghĩ hay thật đấy."

Đầu Chân Ý phình to ra, giọng nhỏ đi: "Này, liếc mắt đưa tình với em trước mặt bạn gái anh có thích hợp không thế?"

Thân hình Ngôn Cách bỗng khựng lại, ánh mắt hơi kỳ lạ và mông lung, dường như không hiểu lời cô nói, nhưng không giải thích mà tiếp tực nhích tới gần.

Chân Ý trơ mắt nhìn gương mặt tuấn tú của anh kề tới từng chút một, cổ họng cô trở nên khô khốc, không biết mình có còn tình cảm với anh không. Nhưng đụng phải gương mặt này, chạm môi cũng không lỗ. Khuôn mặt trắng trẻo của anh dần dẩn tiến tới, cô cũng dần căng thẳng hơn. Anh nhìn cô chằm chằm, tay lại đặt lên bả vai cô, cầm cánh tay cô, đột ngột đẩy mạnh lên trên.

Xương cô "rắc" một phát trở về vị trí cũ, tiếng hét của cô vang dội khắp đại sảnh trung tâm thương mại: "Aaaa!"

Người xung quanh nhao nhao liếc nhìn, Chân Ý nhảy phắt lên, bận tâm đến hình tượng nên cắn răng thấp giọng: "Anh dựa vào cái gì mà tự ý nắn khớp cho em! Nắn hỏng anh có chịu trách nhiệm không?"

Vẻ mặt Ngôn Cách lạnh nhạt: "Tôi là bác sĩ."

https://thuviensach.vn

"Chữa bệnh thần kinh!" Chân Ý cố nén không gào lên.

"Vừa mới chữa cho em đấy."

"..."

Chân Ý giận đến tóe lửa, cảm giác đau như rách toạc trên cánh tay đã biến mất, chỉ còn cảm giác ê ẩm và không thể tin được, anh học thói xấu từ lức nào vậy, lại còn dùng mỹ nam kế!

An Dao đi giày cao gót, ngay cả tư thế khoanh tay, nghiêng người, khom lưng đều rất đẹp: "Đừng cử động lộn xộn, cẩn thận cánh tay lại trật khớp đấy."

Chân Ý làm như không nghe thấy, thề rằng phái cạnh tranh với An Dao một phen. Cô chỉnh sửa lại đầu tóc trang phục trong giây lát, một lần nữa trở nên chói lóa rực rỡ, vẻ mặt cao quý lạnh lùng xinh đẹp, như thể người vừa lộn nhào trật khớp rồi kêu la thảm thiết không phải là cô.

Ngôn Cách bình thản liếc nhìn cô, không bình luận gì. Trước nay cô đều như vậy, việc đầu tiên sau khi ôm ấp là kiểm tra xem tóc có rối không, nửa đêm đi siêu thị cũng phải ăn mặc như minh tinh. Nếu cô bị đẩy từ nhà cao tầng, lúc rơi xuống điều cô quan tâm nhất tuyệt đối là quần áo có nhếch nhác không.

Dương Tư đứng bên cạnh, không rõ đầu cua tai nheo ra sao, ba người này có mối quan hệ gì vậy? Còn chưa kịp hỏi Chấn Ý, trợ lý của Tống Y đã gọi điện bảo cô đến bàn về vụ kiện. Cô đành phải rời đi trước.

Ngôn Cách lẳng lặng nhìn Chân Ý một lát, định nói gì đó thì An Dao đã đi tới, khẽ nhắc nhở: "Trong nhà còn có việc..."

Trong nhà? Chân Ý chỉ cảm thấy trái tim bị một mũi tên bắn trúng, xuyên thủng, còn luồn gió vào.

https://thuviensach.vn

"Tạm biệt!" Cô bất lịch sự ngắt ngang, xoay người để lại cho họ một bóng lưng cực đẹp. Dù cho có thế nào đi nữa, cô đều phải là người rời đi trước.

Cô không quay đầu lại, đi thẳng tới cửa lớn. Lại thấy Tư Côi đã trở lại từ lúc nào không biết, đứng bên cạnh cửa, khoanh tay cười hết sức gian ác.

"Cười cái đầu cậu ấy!"

"Chậc chậc, bạn trai cũ à? Còn nói với tớ anh ta tàn tật, Chân ghen tuông à, cậu được đấy!" Tư Côi ra vẻ cười trên nỗi đau khổ của người khác.

"Ngậm cái miệng chó của cậu lại!"

Tư Côi cười khanh khách, quay đầu lại nhìn bóng lưng của Ngôn Cách và An Dao: "Ồ! Thể loại đại thần như anh ta lại đi dạo phố cùng bạn gái cơ đấy. Không đúng, vậy mà anh ta lại có bạn gái?"

Chân Ý chẳng buồn để tâm tới cô nàng. Tư Côi đuổi theo: "Sao thế? Năm đó hai người phát triển tới bước nào rồi, đã làm chuyện ấy chưa?"

"..." Ánh mắt Chân Ý hệt lưỡi dao.

"Nhìn tớ làm gì? Cậu không thấy vóc người của anh ta à, nếu làm chuyện ấy chắc chắn cậu được hời rồi." Tư Côi nói.

Chân Ý mỉm cười: "A Tư, tớ thật sự kiêu hãnh vì có người bạn tốt như cậu."

"Không cần cảm ơn." Tư Côi rất vui, ôm eo cô. "Cưng à, nói xem năm đó cậu làm thế nào tóm được anh ta vậy?"

Năm đó ư, chuyện năm đó rất đơn giản, cô bao vây chặn đường anh, một ngay quấn lấy mười hai giờ, ngay cả phòng vệ sinh nam cũng không buông tha. Cô làm quá nhiều chuyện điên cuồng, toàn bộ học sinh và thầy cô giáo

https://thuviensach.vn

trong trường đều bắt đầu đánh cuộc: Chân Ý có thể tán đổ Ngôn Cách không.

Từ cấp hai đeo đuổi đến cấp ba. Suốt ba năm ròng rã.

Một ngày nọ, anh nói lần thứ N: "Đừng làm phiền tôi." Cô trả lời lần thứ N: "Vậy anh làm bạn trai em đi!"

Một ngày nọ, anh nghiêm túc suy tư thật lâu, nói: "Được, quy ước ba điều."

1.Không được đụng vào anh khi chưa cho phép; đổi lại,

sau khi tan học, anh cùng cô ra sân thể dục chơi.

2. Không được đi theo anh mọi lúc; đổi lại, hằng ngày anh cùng cô ăn trưa, nghỉ trưa ở trường, cộng thêm một tiếng nữa.

3. Không được tỏ tình tại nơi công cộng bằng mọi hình thức như ca hát, vẽ tranh, truyền thanh, trang phục, tranh phun sơn, tờ rơi, nhảy nhót; đổi lại, khi người khác hỏi, anh sẽ nói cô là bạn gái của anh.

"Hơi tiếc nuối đấy!" Nói tới đây, Chân Ý mỉm cười cô đơn. "Không thể theo đuổi anh ấy như năm đó nữa... Muộn mất rồi."

Tư Côi nghe xong, há hốc miệng một lúc lâu: "Chân Ý, cậu, trời ạ, không ngờ cậu dũng cảm và chai mặt đến thế."

"..." Chân Ý co giò đạp Tư Côi một phát. Sau một hồi náo loạn, cô lại có phần bùi ngùi: "Bởi vì thích nên cảm thấy rất đáng. Nào có nghĩ nhiều như vậy. Bây giờ nhớ lại, không hề hối hận chút nào, cũng không thấy mất mặt, ngược lại rất vui vẻ. Thật ra quãng thời gian ấy rất quý giá."

Tư Côi không hỏi lý do tại sao họ chia tay, chỉ nói: "Bây giờ thì sao, có theo đuổi nữa không?"

https://thuviensach.vn

"Không đâu." Chân Ý trả lời quả quyết. Cô chưa bao giờ thích giành giật với phụ nữ.

Tư Côi chỉ coi như bạn mình không còn thích Ngôn Cách nữa, cảm thán: "Câu hỏi cuối cùng."

"Gì cơ?"

"Hai người đã làm chuyện ấy chưa?"

"..." Chân Ý gườm gườm lườm cô nàng.

Thật ra sau khi đến với nhau, họ đã làm rất nhiều việc. Chẳng qua cầm tay và ôm đều do cô thừa dịp anh không phòng bị mà tập kích bất ngờ, nụ hôn đầu do cô lừa gạt mà có. Và cả lần ấy, vào một ngày hè nóng nực, cô ép anh trốn vào tủ quần áo chật hẹp tối đen lại nóng bức.

Chân Ý nhướng mày: "Tóm lại, dù anh ấy ở bên ai đi nữa chắc chắn anh ấy sẽ nhớ đến tớ."

"'Hơ, lại bắt đầu màn tự luyến oanh liệt, vô địch cấp vũ trụ của cậu rồi đấy."

“Nói cứ như cậu mới quen tớ một ngày không bằng." Chân Ý ngẩng đầu. "Từ tự luyến này được ra đời vì tớ đây."

Vô thức rất nhiều chuyện xưa hiện về trong lòng. Có một quãng thời gian, Ngôn Cách luôn mang sô-cô-la bên người, cô tưởng anh rất thích, lại ghen tuông vô lý. Cô chặn đường anh, học hặc trước mặt anh: "Anh thích sô-cô-la như vậy, sao không ăn em đi? Em rất ngon mà."

"Em..." Anh nhíu mày, hơi mím môi, nói: "Anh thật sự rất muốn che mắt mình."

Khi đó vẫn chưa có từ "không dám nhìn thẳng".

https://thuviensach.vn

"Em che giúp anh." Cô hớn hở nhảy phắt lên, đưa miệng hôn lên đôi mắt tuyệt đẹp của anh.

Còn mải nghĩ, Tư Côi đứng dậy, vẫy tay về phía sau lưng cô: "Công tố viên Doãn, ở đây!"

Chân Ý hoàn hồn, công tố viên Doãn, chẳng lẽ là...?

Quay đầu lại, cô thấy một chàng trai trẻ mặc quần áo thường ngày, không còn là bộ vest phẳng phiu như trên tòa án, cởi bỏ cảm giác sắc bén, toát lên vẻ nhàn tản. Anh vốn là đại luật sư nổi tiếng nhất nhì trong nước, bởi vì tài giỏi hơn người nhiều lần được bên kiểm sát mời đi kiện, về sau chuyển sang làm công tố viên. Thêm vẻ ngoài tuấn tú, phong thái tuyệt vời, rất nhiều nữ luật sư coi anh là nam thần.

Nam thần rất giàu có, tốt nghiệp xong liền mở văn phòng luật làm sếp, anh không phải là tên phá gia chi tử, trái lại miệt mài chăm chỉ, đầy hứa hẹn và tiềm năng. Chuyên tâm vào sự nghiệp, không rảnh bận tâm cuộc sông riêng tư, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi anh đã tiến thân trở thành đại luật sư, về sau thoát khỏi vũng nước đục luật sư này, làm công tố viên.

"Anh Doãn Đạc!" Cô đứng dậy khom lưng.

Đúng vậy. Họ cùng học một trường trung học. Thứ bậc tại trường trung học phân chia rõ ràng, lớp dưới chào lớp trên phải khom lưng. Khi đó Chân Ý không thèm quan tâm, trợn thẳng người gọi tên; bây giờ lại ăn nói lễ phép, bởi vì cô thật lòng bội phục đàn anh này.

Doãn Đạc đứng lại, cúi đầu nhìn cô: "Chân Ý." Giọng nói cuốn hút, hình như người kiếm sống nhờ tài ăn nói đều có chất giọng êm tai.

Vụ án Đường Thường lần trước, anh là công tố viên bên khởi tố. Hai người hợp tác chặt chẽ. Vụ án Lâm Tử Dực bị giết lần này, anh vẫn là công tố viên, đứng ở phía đối lập với Chân Ý.

https://thuviensach.vn

Chân Ý lên tiếng trước: "Tiếc quá, vốn tưởng rằng có thể đọ sức trên tòa án với đàn anh, nhưng hình như không có cơ hội rồi."

Cô tự tin và độc lập, đối mặt với công tố viên hàng đầu cũng không bị lép vế, luôn coi vấn đề khó khăn là thử thách, dũng cảm mong đợi nghênh chiến.

Doãn Đạc nói: "Có điều, hình như mọi chuyện chưa kết thúc đâu."

"Chưa kết thúc?" Chân Ý thấy lạ, nhìn Tư Côi.

"Biến đổi bất ngờ. Sách Lỗi vốn là kẻ bị tình nghi quan trọng, cảnh sát đã ra công văn truy nã. Kết quả anh ta tới Cục Cảnh sát..."

"Tự thú à?"

"Không, anh ta nói chạy trốn bởi vì sợ, muốn đi tìm Đường Vũ, về sau lo lắng cảnh sát nghi ngờ mới đến giải thích. Anh ta không biết gì về vụ thảm sát cả."

"Lời thế này mà các anh cũng tin à?"

"Chịu thôi. Lời khai của Đường Vũ không thể định tội Sách Lỗi." Nói đến công việc, Doãn Đạc liền thôi cười, trông có vẻ khôi ngô thâm trầm.

Chân Ý: "Chứng cứ của Đường Vũ vô dụng ư?"

"Cô ta nói đến Ecstasy dùng rượu loại kém giả làm rượu cao cấp để bán. Thuốc kích dục để trợ hứng với Sách Lỗi. Về phần hiện trường phát hiện vụ án, cô ta không có mặt ở đó, cũng không biết có phải Sách Lỗi giết không." Tư Côi day trán. "Sách Lỗi chạy trốn còn tốt, ít ra nghi phạm lẩn trốn còn lấy cớ được; anh ta trở lại mới phát bực. Người chết là Lâm Tử Dực, cấp trên sắp ép bọn tớ đến phát điên rồi."

https://thuviensach.vn

Doãn Đạc trầm giọng: "Bọn anh đã điều tra các mối quan hệ của Sách Lỗi và Lâm Tử Dực, không có người quen chung. Có nghĩa là, mặc dù Sách Lỗi chạy trốn rất đáng ngờ, nhưng trên lý thuyết, anh ta không có động cơ giết người."

Chân Ý kinh ngạc: "Tại sao khi em chất vấn, anh ta không phản bác?"

"Anh ta nói tất cả là vì Đường Vũ, sợ nói bậy gây phiền toái cho cô ta."

Lúc này điện thoại Chân Ý đổ chuông, Tống Y hẹn cô kết thúc hợp đồng.

Trên đường cô càng nghĩ càng thấy không hợp lý: Vụ án này quá kỳ quặc. Nghi phạm nào cũng bất thường, nhưng luôn vì giữa chừng xuất hiện nghi phạm khác mà di dời mối ngờ vực cứ như một vòng tròn vậy.

Cảnh sát tập trung vào Ecstasy, họ không thể nào vứt mấy thứ như thảm dính máu. Nhất định là đã giặt sạch. Vết máu bị giặt rồi vẫn có thể kiểm tra được. Nhưng vì sao nhân viên nghiệm chứng không tìm được chứ.

Cô sửng sốt, bỗng nghĩ đến điều gì đó, lập tức gửi tin nhắn cho Tư Côi: Có lẽ phòng 31 không phải căn phòng xảy ra vụ án.

Căn hộ của Tống Y ở một khu dân cư cao cấp, trang trí tinh xảo.

Chàn Y theo thói quen nghề nghiệp nhìn khắp nơi, phòng khách sạch sẽ, không có nơi nào bất thường. Trên tường treo bức tranh hiện đại đen trắng kỳ quặc, trông như một bóng người màu đen, mở to mắt hoảng sợ la hét. Thoạt nhìn có vỏ đáng sợ, cùng... quen mắt.

Tống Y ở nhà một mình, mặc áo thể thao màu đỏ bó sát rất đẹp.

Chân Ý: "Tháo bột sớm như vậy, không việc gì chứ?"

https://thuviensach.vn

"Tôi sẽ cẩn thận. Cô ngồi trước đi, tôi đi pha trà." Cô ta khách sáo bất ngờ.

Trên bàn trà đặt kịch bản, Chân Ý tiện tay mở ra xem, lời thoại cứ như đã thấy ở đâu, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra. Lật lại nhìn bìa kịch bản, cô tìm kịch bản nhìn thấy ở bệnh viện mấy hôm trước. Không nói về luật sư, bên trong cũng không có đoạn hội thoại cô nghe thấy ở cửa phòng bệnh hôm đó.

Tống Y bưng trà lên, cầm hợp đồng: "Xin lỗi, khiến cô phải chạy tới đây."

Thái độ hữu nghị của cô ta khiến Chân Ý thấy lạ: "Không có gì, vừa hay có chuyện tìm cô."

"Chuyện gì?"

"Muốn hỏi tận mặt. Tống Y, cô thấy hung thủ thật không?"

"Sao lại hỏi thế?"

"Trả lời tôi trước đã."

Cô ta đứng phắt dậy, mắt nhìn xuống Chân Ý: "Cô lại định nghi ngờ tôi?"

"Tôi chỉ cho rằng trước khi Lâm Tử Dực chết, cô đã biết anh ta sẽ chết. Chắc chắn cô có mối liên hệ với hung thủ."

Tống Y không còn thân thiện nữa: "Tại sao nói vậy?"

"Trên lý thuyết, nghi phạm số một là Ngô Triết, nhưng tinh thần anh ta có vấn đề, từng xem Tiếng thét kinh hoàng cô thủ vai. Cô xuất hiện trong camera, rèm cửa sổ có tóc cúa cô, nhưng cô đã thông qua phát hiện nói dối, còn có động cơ giết người gián tiếp. Cô nói hung thủ là nữ, bệnh viện nói

https://thuviensach.vn

người đưa Ngô Triết nhập viện là nữ, điều này hướng chúng tôi tới Đường Vũ. Nhưng cô ta không thể nào tính toán thời gian người chết xuất hiện, cũng không thể giết người một mình, mũi nhọn chuyển về phía Sách Lỗi. Nhưng không ai nhìn thấy Sách Lỗi giết người, mà anh ta hoàn toàn không có động cơ giết người. Vòng này móc lấy vòng kia, cứ như có ai đó dẫn dắt chúng tôi vào một vòng tròn được thiết kế kỹ lưỡng. Ai ai cũng đáng ngờ, tuy vậy ai ai cũng có lối thoát. Tống Y, cô rất thông minh, cô không chỉ không chịu khai ra hung thủ, thực ra cô đang quấy nhiễu vụ án, đang bảo vệ hung thủ. Nếu là vậy, tôi sẽ không giúp cô!"

"Tôi không có." Tống Y lạnh mặt, lạnh nhạt hồi lâu, cực kỳ trẻ con cất hết mấy món ngon. "Không hoan nghênh cô, cô đi đi."

"Ồ..." Chân Ý đoán: "Hôm nay cô coi tôi là bạn."

Vẻ mặt Tống Y đanh lại: "Không hề."

Chân Ý đứng dậy, thấy trên sàn nhà có một vũng máu đỏ tươi đang lan rộng, mắt cá chân của Tống Y đầm đìa máu. Cô hoảng hốt: "Cô không thấy đau à? Vết thương trên đùi cô nứt ra rồi. Đi, đi bệnh viện thôi."

Tống Y chán ghét đẩy cô ra: "Không cần cô tỏ vẻ tốt bụng, tôi có trợ lý. Cô nghi ngờ tôi thì báo cảnh sát tới bắt tôi đi!"

Cô biết Tống Y ương ngạnh, quyết định ra ngoài gọi điện cho trợ lý, đi vài bước quay đầu lại: "Tống Y, quan hệ giữa cô và Đường Thường có thật sự bất hòa như người ngoài nói không?"

Tống Y đứng trong ánh sáng hắt vào từ cửa sổ, không thấy rõ vẻ mặt, dường như cười lạnh: "Chân Ý, cô muốn nói tôi là hung thủ ư?"

Chân Ý không đáp, chỉ bức tranh đáng sợ ở phòng khách: "Tôi đã thấy nó. Ngô Triết vẽ phải không? Tống Y, cô bảo vệ hung thủ, hoặc cô là hung thủ, dù là loại nào đi nữa, đều là vì Đường Thường."

https://thuviensach.vn

Tống Y bước ra khỏi ánh mặt trời, khuôn mặt xinh đẹp trở về với bóng râm, bỗng chốc trở nên hung dữ, nhanh chóng tóm lấy cô đẩy ra ngoài: "Cút!"

Chân Ý bị cô ta đẩy ra cửa, Tống Y ngăn tại khe cửa, nhìn cô chằm chằm, nỗi khổ sở, sự thất vọng thoáng qua rồi biến mất, cuối cùng về lại với sự vắng lặng: "Chân Ý, cô bảo tôi tuyệt đối thành thật với cô, tôi đã làm được. Nhưng cô có tin không? Hà, cô biến tôi thành trò cười rồi."

Chân Ý còn chưa kịp lên tiếng, cánh cửa đã đóng sầm lại. Cô đứng trước cửa, tâm trạng ngột ngạt như chìm xuống đáy biển sâu.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 3.3

Lần tiếp theo Chân Ý tới bệnh viện tâm thần là buổi chiều. Các bệnh nhân đang nghỉ trưa, sân bệnh viện yên ắng. Trời xanh mây trắng, thảm cỏ mướt nước, cây liễu đung đưa trong góc. Thảm cỏ vừa được tưới nước, không khí trong lành, Chân Ý hít sâu vào, chợt cảm thấy thật ra nơi đây rất an nhàn.

Đi qua con dốc nhỏ, trên chiếc cầu be bé có bóng dáng một người mặc đồ bệnh nhân màu trắng, còn có một y tá nam.

Được cho ra ngoài một mình ư?

Bệnh nhân trông rất nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhắm mắt, khóe môi mỉm cười tắm nắng; còn y tá lại tương đối cẩn thận dè dặt.

Chân Ý bước lên cầu gỗ nhỏ, bệnh nhân vẫn nhắm mắt nhìn trời, ánh nắng chiếu lên sống mũi cao cao của hắn, thanh tú tinh khôi. Hắn mặc bộ đồ bệnh nhân màu trắng rộng thùng thình, dưới ánh nắng, khuôn mặt trắng ngần gần như trong suốt.

Cô đã từng gặp người này, là người Ngôn Cách nói chuyện lần trước. Nhìn ở cự ly gần thật đẹp trai.

Bệnh nhân chợt mở mắt ra, một giây sau, ánh mắt liền nhìn vào mặt cô, rất tĩnh lặng. Đầu tiên Chân Ý sợ hết hồn, cô chưa từng tiếp xúc với bệnh nhân tâm thần ở cự ly gần, bởi vậy mà sợ hãi. Nhưng ngay khi đón nhận ánh mắt của hắn, lòng cô run lên, như bị thứ gì đó đập vào. Đó là đôi mắt

https://thuviensach.vn

sâu thẳm đến nhường nào chứ! Bình lặng, không gợn sóng, bên dưới lại như ẩn giấu mạch nước ngầm.

Chỉ trong nháy mắt, hắn khẽ mỉm cười với cô, nói: "Hi!"

Trái tim Chân Ý giật thót, đáp lại: "Hi!" Bước chân cô không dừng lại, mà còn nhanh hơn. Ánh mắt cửa hắn đuổi theo, đợi cô đến gần, hắn nhìn màu xanh biếc trên ngọn cây rồi nói: "Sắp hết mùa xuân rồi. Thời gian trôi qua nhanh thật đấy, cô nói xem?"

Chân Ý cười: "Không phải thời gian trôi qua nhanh, là chúng ta đang thay đổi."

Gã bệnh nhân hơi nheo mắt, có phần hào hứng hỏi: "Những ngày qua, cô cảm thấy rất mệt mỏi phải không?"

Chân Ý ngẩn ngơ một giây, lắc dầu: "Không có."

Hắn không tỏ rõ cảm xúc, hỏi tiếp: "Cô tên là gì?"

Chân Ý thấy lạ, không đáp, không biết nên dừng hay nên đi. Y tá đứng bên cảm thấy bất thường, tiến lên một bước, tháo nút tai của mình ra, lạnh lùng nhìn bệnh nhân: " Anh không được phép nói chuyện với người khác."

Bệnh nhân mỉm cười, ngoan ngoãn gật đầu, im lặng.

Chân Ý hoang mang. Y tá tiến đến, ôn tồn nói: "Xin lỗi, tình trạng bệnh của bệnh nhân này rất nặng, không thể nói chuyện với người khác, mong cô phối hợp."

Chân Ý gật đầu, thoáng liếc nhìn bệnh nhân kia rồi tiếp tục đi về phía trước. Nhưng cô thấy y tá nhét nút tai trở lại, không muốn bi bệnh nhân bắt chuyện ư? Lạ nhỉ, trông anh ta không giống có bệnh chút nào cả.

Đi vào tòa nhà, y tá dẫn cô đến gặp Ngôn Cách.

https://thuviensach.vn

Ngoặt qua hành lang, cô nhìn vào trong qua cửa sổ kính, Ngôn Cách mặc bộ đồ trắng, đứng trước bàn chỉ vào tờ giấy nói gì đó, một nhóm bác sĩ vây quanh. Cùng mặc áo blouse trắng, nhưng anh vô cùng rạng ngời. Cô nhìn một hồi, nhắc nhở mình anh đã là bạn trai của người khác, vội vàng quay đầu đi.

Không lâu sau, cuộc họp trong phòng kết thúc. Các y tá cũng đi ra từ phòng trực, nói rằng các bệnh nhân tâm thần sắp dậy rồi. Chân Ý nhận ra, bệnh nhân tâm thần ở đây như em bé vậy.

Chân Ý nghiêng đầu nhìn phía đối diện cửa sổ kính, các bệnh nhân còn ngái ngủ mặc bộ đồ trắng rộng thùng thình, dụi mắt xếp hàng, rầm rì theo sau các y tá đến phòng sinh hoạt. Từng bước từng bước, cô cảm thấy rất đáng yêu.

Tầm mắt bị vạt áo màu trắng che khuất, cô chậm rãi ngước mắt lên, đón nhận gương mặt điềm tĩnh của Ngôn Cách, anh hỏi: "Tay khỏi chưa?"

Sau một lúc ngẫm nghĩ Chân Ý mới biết anh đang hỏi cô chuyện trật khớp: "Em không yếu ớt như vậy."

"Trật khớp và yếu ớt có liên quan à?"

“...” Chân Ý im bặt. "Em tới vì muốn điều tra chuyện Ngô Triết."

"Anh ta thế nào?" Ngôn Cách xoay người đi về phía trước.

"Anh..." Chân Ý gườm gườm nhìn xoáy vào bóng lưng của anh, rõ ràng trong điện thoại cô đã nói rõ rồi mà.

Cô kìm nén cơn bực đi theo anh, lặp lại lần nữa: "Nhân viên pháp chứng kiểm tra thấy mảng lớn phản ứng Luminol(1) tại phòng 36, mặc dù tạm thời không thể giám định thành phần vết máu, nhưng họ đã lấy vật chứng ở

https://thuviensach.vn

phòng 36 đi kiểm tra một lần nữa. Hiện trường vụ án rất có thể là phòng 36, không phải là phòng 31."

(1) Luminol: Chất hóa học linh hoạt có thể phát quang, với ánh sáng xanh nổi bật, được sử dụng bởi các nhà điều tra để phát hiện dấu vết của máu tại hiện trường gây án vì nó phản ứng với sắt trong huyết sắc tố.

"Ừ." Anh đi đằng trước, không quay đầu lại. "Liên quan tới Ngô Triết là...?"

"Thi thể của nạn nhân đặt tại phòng 31, Ngô Triết - nghi phạm cảnh sát đến thẩm vấn đầu tiên - đã miêu tả cánh tượnng giống hệt phòng 31, là một kiểu đánh lạc hướng cảnh sát biến tướng. Cảnh sát mới không nghĩ rằng hiện trường có vấn đề."

"Vậy em cho rằng tác dụng của Ngô Triết trong vụ án này là...?"

"Ít nhất là biết chuyện." Chân Ý làu bàu: "Vốn là vụ án giết người rất đơn giản, nhưng dọn dẹp hiện trường, di dời thi thể, nhân chứng; rất nhiều khâu biến vụ án trở thành phức tạp cực kỳ. Ai ai cũng đáng ngờ, nhưng không có chứng cứ đầy đủ."

"Vậy em thử đơn giản hóa vấn đề phức tạp xem." Anh nói: "Bốn nghi phạm, ai ở vị trí trung tâm thì bắt tay từ người đó."

"Anh nói Tống Y à? Nhưng cô ấy không phôi hợp. May mà cô ấy đã thông qua phát hiện nói dối, nếu không cô ây không bảo vệ được người khác, ngược lại bị hại chết."

Anh liếc mắt nhìn cô: "Kết quả phát hiện nói dôi chỉ có thể tham khảo, chưa chắc đã chính xác. Hơn nữa không thích hợp với người có tình trạng tinh thần không ổn định."

https://thuviensach.vn

"Nhưng em cho rằng hôm đó biểu hiện của Tống Y rất đạt tiêu chuẩn." Chân Ý nói thêm: "Tình hình hiện tại của Ngô Triết..."

"Bình thường."

"Anh ấy ổn rồi à?"

"Bình thường, biểu hiện tất cả triệu chứng của PTSD.”

"..."

"Ặc, lần trước anh nói anh ấy có thể hiểu lầm ý người khác, tạo thành đe dọa cho người bên cạnh."

"Không có, anh ta bị cách ly rồi, chờ tình hình bệnh ổn định."

"Sao có thể ổn định được?"

"Điều trị." Ngôn Cách nghiêng đầu nhìn cô. "Hỏi cặn kẽ như vậy, em muốn làm bác sĩ à?"

"Chỉ tò mò thôi." Cô dẩu môi, nhớ lại lần trước Ngô Triết lén giấu thuốc, không khỏi lo lắng. "Bệnh nhân không phối hợp điều trị thì phải làm sao?"

"Rất nhiều người không phối hợp, ví dụ như giấu thuốc."

"Anh biết họ giấu thuốc á?" Chân Ý kinh ngạc.

"Có khó biết không?" Anh nói: "Vì thế nhiều khi thứ đưa cho họ không phải là thuốc mà là vitamin."

"..." Chân Ý á khẩu, bất giác cảm thấy cuộc đọ sức giữa bác sĩ và bệnh nhân tâm thần thật dễ thương.

"Đưa họ vitamin vì muốn họ nâng cao thể chất ư?"

https://thuviensach.vn

"Không phải, vì thuốc quá đắt. Lãng phí vậy thì tiếc lắm."

"..." Đây là lời bác sĩ cứu người nên nói sao?

"Vậy anh làm thế nào để bệnh nhân không vâng lời chịu uống thuốc?" Chân Ý vẫn tò mò.

Ngôn Cách đi chậm lại, suy nghĩ một lát rồi nói: "Không nói cho em biết."

"Nói ra sẽ trái quy định à?"

"Không phải."

"Vậy tại sao?"

"Chỉ không muốn nói cho em biết thôi."

Chân Ý thật sự không muốn nói với anh nữa, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Ngô Triết có khả năng giả bệnh không?"

"Đã kiểm tra rồi, là bệnh thật."

"Vậy xác suất anh ấy chạy khỏi bệnh viện rồi lén lút trở lại là bao nhiêu?"

"0,1%."

"Như vậy là không có khả năng rồi." Cô lẩm bẩm.

"Không có gì là tuyệt đối cả." Anh tốt bụng nhắc nhở.

"..." Chân Ý ngậm miệng. Anh toát lên khí chất nói chẳng khác gì không nói như vậy, bạn gái anh có biết không?

https://thuviensach.vn

Cô nhìn thấy Ngô Triết, anh ta vẫn vẽ tranh, lần này ngồi một mình trong căn phòng nhỏ của anh ta. Dưới đất trên tường đều là giấy vẽ, khác với lần trước, lần này là màu nước tươi đẹp, trong tranh chỉ có hình ảnh đồng nhất: Đường Thường. Tranh chân dung, nửa người, toàn thân, nghiêng mặt, đang chạy, ngồi im... Không thể đếm xuể, toàn bộ rải rác khắp phòng.

Ngô Triết lúc thì yên lặng vẽ tranh, lúc lại nổi điên vò đầu, lảm nhảm như thần kinh: "Sao cô ấy vẫn chưa về? Tiểu Thường, sao em vẫn chưa về..."

Chân Ý cực kỳ thận trọng.

Ngôn Cách mở cửa, quay đầu trông thấy ánh mắt hơi thấp thỏm của cô. Anh lẳng lặng nhìn, có phần muốn vỗ vai cô nhưng tay anh như đeo hòn đá nặng ngàn cân, ngón tay nhúc nhích nhưng cánh tay không tài nào nhấc lên nổi.

Cuối cùng anh bỏ tay vào túi quần, nói: "Anh ta không làm hại em đâu. Tôi coi chừng ở bên ngoài, không phải sợ." Anh lơ đãng hạ thấp giọng, nhẹ nhàng, chậm rãi, trầm ấm.

Chân Ý sững sờ, trái tim đập thình thịch, cúi đầu đi vào.

Lần này Ngô Triết lại nhận ra cô: "Luật sư Chân, cô đến rồi, chờ chút nhé, lát nữa Tiểu Thường mới về."

"Được." Mặt đất rải đầy tranh, Chân Ý không có chỗ đặt chân. Mà đứng giữa thế giới phủ đầy tranh vẽ Đường Thường, cô thấy hơi đáng sợ. Lưng cô thoáng lạnh toát. "Ngô Triết."

"Hả?"

"Số tranh anh vẽ lần trước đâu rồi?"

https://thuviensach.vn

"Lần trước tôi không vẽ tranh."

"Anh..." Chân Ý vốn định nói anh có vẽ, nhưng sợ kích thích anh ta nên đổi cách. "Ồ, tôi nhớ nhầm à? Hình như tôi nhìn thấy rất nhiều tranh liên hoàn màu đen."

"Tôi không vẽ mấy bức đó."

Chân Ý hơi kích động: "Ai vẽ vậy?"

"Tiểu Thường vẽ đây."

Trái tim đập thình thịch bình lặng trở lại. Đường Thường biết vẽ ư? Chân Ý nhớ mặc dù những bức tranh kia chỉ có màu đen trắng nhưng nét vẽ khá đẹp, không phải là người mới biết vẽ hay tay mơ. "Tôi có thể xem không?"

"Ở trong tủ ấy."

Chân Ý đi tìm, nhưng trong tủ không có tranh, chỉ có quần áo và máy tính bảng của anh ta. Cô nhớ tới bộ phim Tiếng thét kinh hoàng kia, được Ngô Triết cho phép, cô mở máy tính bảng. Trên máy còn có trailer của bộ phim.

Khi nhìn thấy poster, cô sửng sốt: Gương mặt nghiêng của hai cô gái, mặt đối mặt nhìn đối phương chăm chú, một trang điểm đậm, một thanh lệ thoát tục. Không biết tại sao, thoạt nhìn lại có đôi phần tương tự. Diễn viên: Tống Y, Đường Thường.

Ngẫm kỹ lại, hai người đều xuất thân từ người mẫu, vóc dáng rất giống nhau.

Trailer của phim: Đêm mưa xôi xả, nữ sinh xinh đẹp trong sáng (Đường Thường diễn) lái xe bị chết máy, men theo ánh sáng trong rừng tìm thấy

https://thuviensach.vn

một căn biệt thự giữa núi, người mở cửa là một bà lão còng lưng. Mọi nơi trong biệt thự đều kỳ dị, ban đêm say giấc, nữ sinh cảm thấy có người chạm vào mặt cô, cô choàng tỉnh giấc, trên trần nhà treo rất nhiều gương. Trong gương cô trang điểm rất đậm (Tống Y diễn), không giống cô lúc trước. Cô sợ hãi vô cùng, mà lúc này có người gõ nhẹ lên cánh cửa gỗ dày cộp nặng nề...

Chân Ý hỏi Ngô Triết: "Anh thích phim này à?"

"Ừ, đây là bộ phim đầu tay của Tiểu Thường. Cô ấy diễn rất tốt."

"Vậy ư?" Chân Ý nghi ngờ, Tống Y là vai chính, Đường Thường chỉ diễn mỗi đoạn đầu tiên.

"Đúng vậy." Ngô Triết rất tự hào. "Một mình cô ấy vực dậy cả bộ phim."

Lòng bàn chân Chân Ý bắt đầu lạnh toát, trong óc bỗng vang vọng giọng nói của Tống Y "Muốn làm họa sĩ", cô chỉ vào khuôn mặt trang điểm đậm trên poster, chậm rãi hỏi: "Ngô Triết, cô ấy là ai?"

Ngô Triết ngẩng đầu lên: "Cô ấy là Tiểu Thường."

Xe ô tô chạy băng băng, Chân Ý một tay cầm lái, một tay nắm chặt điện thoại, bên tai chỉ có giọng nữ máy móc: "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..."

Ở bệnh viện, khi biết Ngô Triết nhận nhầm Tống Y là Đường Thường, sống lưng Chân Ý lạnh toát. Cô lao ra khỏi bệnh viện, nhưng hết lần này đến lần khác, cô vẫn không thể gọi cho Tống Y. Cô ta bỏ trốn ư?

"Tống Y." Cô cố nén cơn giận trong lồng ngực, để lại lời nhắn cho Tống Y. "Nếu cô không muốn bị cả nước truy nã thì trở về ngay cho tôi! Nếu không tôi sẽ tố cáo cô, tôi nhất định sẽ tố cáo cô."

https://thuviensach.vn

Nổi giận đùng đùng định cúp điện thoại, nhớ tới gì đó, cô lại bổ sung một câu: "Cô về đi, tôi sẽ giúp cô ra tòa. Cô về đi!"

Cúp máy, ngoài cửa sổ dậy tiếng gió vun vút. Chân Ý không lập tức gọi điện phản ánh tình hình cho Tư Côi, không biết tại sao, cô tạm thời không muốn đế cảnh sát biết đã mất liên lạc với Tống Y. Đối với người sắp ra tòa án hình sự, hậu quả của việc này vô cùng nghiêm trọng.

Tại sao cô cho rằng Tống Y sẽ liên lạc với mình? Cô có thể cảm nhận được những ngày qua Tống Y đã dần dần thay đổi, nhưng tại sao cô ta có thể lừa cô nhiều lần? Tại sao cô ta có thể thông qua quá trình kiểm tra nói dối? Sao cô ta dám tức giận nói mình đã hoàn toàn thẳng thắn với cô? Trước mặt cô, dù Tống Y đáng khinh hay dốc lòng tâm sự, đều chân thật đến thế! Sao cô ta có thể làm được...

Bên tai vang lên giọng nói của Ngôn Cách: "Hơn nữa không thích hợp với người có tình trạng tinh thần không ổn định", trong đầu Chân Ý bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ kỳ lạ, trong trí nhớ có vài mảnh ghép chầm chậm thành hình, lòng bàn tay cô dần dần toát mồ hôi.

Kịch bản ở nhà Tống Y sao lại quen thuộc như vậy chứ?

"XXX, để tôi trả tiền cho!" (Tao nhã)

"XXX, thấy được tài năng của cô, tôi rất tin tưởng. Cô nói chuyện lần này có thế giải quyết nhanh chóng không?" (Công thức hóa)

"Dĩ nhiên, tôi không nghi ngờ cô. Cô luôn chống lại sự bất công và những thế lực xấu xa, khiến chúng tôi rất cảm động..." (Giả dối)

"Sao cô lại tới đây, đã nghĩ ra phương án đáp trả rồi à? Bây giờ tôi không có thời gian, hai tiếng nữa hãy bàn..." (Khinh khỉnh)

"Không chuyên nghiệp, không thích." (Hờ hững)

https://thuviensach.vn

"Cô rất không thích tôi phải không?" (Uể oải)

“Tưởng hợp tác với cô vui lắm chứ, cô lừa gạt tôi, XX cô giới thiệu không chuyên nghiệp chút nào." (Kênh kiệu)

"Cô ngồi trước đi, tỏi đi châm trà." (Khách sáo)

"Xin lỗi, khiến cô phải chạy tới đây." (Cười áy náy)

Rất nhiều...

Mỗi một câu cô ta nói đều trích từ kịch bản cô ta từng diễn, những kịch bản khác nhau. Mà đoạn hội thoại Chân Ý nghe thấy ở ngoài phòng bệnh hôm dó, ngẫm kỹ lại, bỏ tên người và tên phố đi, chính là lời cô vặn hỏi Lâm Tử Dực trong phiên tòa mấy tháng trước! Cô ta một người diễn hai vai, giống y như đúc.

Lưng Chân Ý túa mồ hôi lạnh, chẳng lẽ, cô không chỉ đối mặt với một Tống Y?

Điện thoại đổ chuông, là Tống Y.

Cô lập tức bắt máy, bên kia rất không khách sáo: "Chân Ý, cô có bệnh à, tố cáo tôi gì chứ? Tôi trộm tiền của cô hay ngủ với bố của cô hả?"

Chân Ý lập tức cứng họng, từ khi biết Tống Y tới nay, mỗi lần gặp, tính cách cô ta thất thường vô cùng và giọng điệu khác biệt quá lớn, cô sớm nên phát hiện ra mới phải. "Cô ở đâu?"

"Đang quay phim mà." Cô ta hừ một tiếng. "Nếu không làm sao có tiền trả cho luật sư lòng dạ hiểm độc như cô chứ?"

"Tống Y." Chân Ý lái xe chậm lại, hít sâu. "Cô vẽ những bức tranh liên hoàn đen sì kia phải không? Đừng phủ nhận! Tôi đã hỏi Ngô Triết rồi."

https://thuviensach.vn

"Tranh liên hoàn?"

"Đúng, nội dung tranh là một cô gái hành hạ đến chết và thiến bốn người đàn ông. Cô gái kia rất giống Đường Thường, nhưng cũng giống cô."

"Tôi chưa từng vẽ tranh, cô nói vớ vẩn gì thế?" Tống Y phủ nhận, lại suy tư một lúc. "Là Đường Thường vẽ thì phải?"

"Có lẽ cô không nhớ." Chân Ý cố gắng mỉm cười, muốn nói gì đó nhưng cổ họng bỗng chua xót. "Tống Y, cô bị bệnh rồi."

"Cô mới bị bệnh! Chân Ý, cô đã uống thuốc chưa?" Bên kia có tiếng máy quay hoạt động, còn có tiếng hô hoán của đạo diễn và phó đạo diễn.

"Tống Y, cô nghĩ kỹ lại đi, bức tranh đen trắng ở nhà cô là Ngô Triết vẽ ư? Là bản thân cô thôi. Tôi đã tìm kiếm hồ sơ cá nhân của cô, người hâm mộ nói cô đa tài đa nghệ, từng xem tranh cô vẽ trước đó. Đen trắng, trừu tượng, u ám... Tống Y, đây là phong cách của cô."

Bên kia im lặng, một lúc lâu sau, giọng nói trở nên lạnh nhạt: "Cô lại muốn nói gì?"

Chân Ý bất chợt không biết phải làm sao, khẽ nghiến răng: "Tống Y, cô cho rằng hung thủ cô nhìn thấy là Đường Thường, có đúng không? Đường Thường chết rồi. Đó là chính cô. Tống Y, nơi đó có tóc của cô."

"Không phải đã nói tôi bị vu oan hãm hại sao?"

Chân Ý nhắm mắt lại: "Ngô Triết, Đường Vũ, Sách Lỗi, họ đều sẽ không hãm hại cô. Bởi vì hung thủ chính là cô."

"Cô càng nói tôi càng không hiểu. Tôi đang quay phim ở quảng trường Tây Bắc, cô đến đây nói trực tiếp với tôi." Tống Y cúp máy.

https://thuviensach.vn

"Alô!" Chân Ý ném điện thoại, tăng tốc lao về phía đó. Gần tới mấy khu phố điện thoại lại đổ chuông, là Tư Côi. Đại ý là cảnh sát đi bắt Tống Y rồi. Chân Ý hốt hoảng: "Tại sao thế?"

"Phân tích theo hình vết máu bắn lên tường ở phòng 36, chiều cao của hung thủ trên 1m86, ít nhất cao hơn nạn nhân 16cm. Chiều cao của Đường Vũ, Sách Lỗi và Ngô Triết đều không đạt tới mức đó."

"Tống Y cao 1m78." Trái tim Chân Ý lạnh ngắt. "Hôm đó cô ấy đi giày cao gót 9cm."

"Phải. Dĩ nhiên, cũng có khả năng rất nhỏ là một người đàn ông to cao không nằm trong số nghi phạm của chúng ta giết anh ta. Nhưng Chân Ý, bây giờ cậu phải bắt đầu biện hộ cho người ủy thác của cậu rồi."

"Tớ biết rồi, cảm ơn." Chân Ý cúp điện thoại, gọi cho Tống Y. Trong lúc gọi, điện thoại bị ngắt, Tống Y gọi lại.

Chân Ý bắt máy, trái lại đã bình tĩnh hơn: "Tống Y, cô nghe cho kỹ đây. Nếu cảnh sát đến trước tôi, cô không được nói một câu nào hết. Dù họ hỏi gì, cô cũng đừng mở miệng, tôi đến ngay đây. Cô chờ tôi."

Bên kia im thin thít, nửa giây sau vang lên tiếng giày cao gót bước đi trong hành lang trống trải.

"Chân Ý, cô thật tốt." Tống Y cười. "Cô nói, cho dù giẫm lên đạo đức của mình cô cũng kiện giúp tôi, thì ra là thật. Rất nhiều người chỉ nói suông, nhưng cô sẽ làm."

Chân Ý im lặng. Giọng nói, tốc độ, ngữ âm và ngữ điệu của Tống Y đã hoàn toàn biến thành một người khác, một người Chân Ý rất quen thuộc - Đường Thường. Sao cô ta có thể bắt chước giống đến vậy?

"Nhưng tôi không cần cô biện hộ." Cô ta nói.

https://thuviensach.vn

"Tại sao?"

"Tôi đã giết người, không phải các cô hay nói, giết người phải đền mạng sao?" Một câu nhẹ tênh của cô ta lại khiến lồng ngực Chân Ý bị tảng đá ngàn cân đè nặng.

Phía trước là phố đi bộ, Chân Ý dừng xe bừa, cầm ví lao vào dòng người. Bên tai, giọng nói của Tống Y lại thay đổi, than nhẹ: "Tôi đã thấy lúc cô biện hộ cho Đường Thường, như vậy là đủ rồi, Chân Ý. Tôi không cần cô làm vậy vì tôi, cũng không muốn cuốn cô vào sâu trong vũng bùn. Lâm Tử Dực có thế lực quá mạnh, sau này cô hãy cách xa tôi một chút."

"Chúng ta đã sớm bị buộc vào nhau rồi!" Chân Ý nghiến răng nghiến lợi, hận không thể mắng cô ta. "Tống Y, cô phải nghe mệnh lệnh của tôi, tôi đến ngay đây, cô không được nói gì với cảnh sát cả. Không được nói gì hết."

"Nhưng bây giờ tôi rất muốn nói." Tiếng gió bên kia rất lớn, khiến giọng nói của cô ta bình tĩnh vô củng. "Kế hoạch giết người rất đơn giản. Đó là lần đầu tiên tôi đến Ecstasy, nhưng tôi đã xem ảnh bên trong ở chỗ bạn bè từ trước, biết có thể lợi dụng phòng 31. Là tôi nhờ người đưa Ngô Triết vào bệnh viện tâm thần, cũng là tôi mua chuộc người khác bỏ thuốc vào rượu của Lâm Tử Dực, lừa hắn lên tầng. Tên ngu xuẩn đấy rất dễ mắc mưu. Phòng riêng trên tầng của Ecstasy mới tân trang lại, không mở cửa, nên sẽ không có ai đi lên, rất an toàn. Thuận tiện cho tôi từ từ hưởng thụ quá trình hành hạ hắn. Sau khi di chuyển thi thể, tôi đổi tấm thảm tôi mới mua tại căn phòng xảy ra vụ án, ném cái bẩn qua cửa sổ, lái xe mang đi, kết thúc mọi chuyện."

Cô ta rất bình tĩnh, như thể dặn dò hậu sự.

Chân Ý nghe thấy tiếng gió ở đầu bên kia điện thoại quá lớn, đã có dự cảm chẳng lành, dốc hết sức chạy, hét lên: "Tống Y, bây giờ cô đang ở đâu?

https://thuviensach.vn

Ở đâu?!"

Nhưng Tống Y không nghe lời cô nói, lẩm bẩm: "Cô biết tại sao tôi diễn tốt không, bởi vì tôi có thể tiếp nhận nhân vật trong kịch bản trở thành một phần của tôi, như vậy mới không cô đơn, sợ hãi. Đường Thường và tôi rất thân thiết. Nói với báo đài là bất hòa chỉ để tạo scandal. Đường Thường không chết, cô ấy sống cùng với tôi. Chúng tôi cho rằng đám Lâm Tử Dực nhất định sẽ vào tù. Nhưng chúng vu cáo Đường Thường gây scandal, mà dân mạng xấu xa cũng hùa vào chửi bới Đường Thường. Chúng thoát tội rồi. Nhưng chúng tôi không thể để yên, phải giết chết hắn..."

Nghe một loạt những lời kỳ quặc này, Chân Ý không thấy sợ hãi mà xót xa trong lòng: Nhiều năm như vậy, cô ta tự ôm lấy bản thân, tự tâm sự kể khổ với bản thân, cứ đi tiếp như vậy.

Một giây sau, Tống Y lại đổi giọng, biến thành Đường Thường, cười khẽ: "Để giết hắn, mỗi ngày tôi dành mười tiếng luyện tập, hỏi han quy luật sinh hoạt của hắn. Ha ha, tôi vẫn nhớ tình cảnh trói hắn lên giường. Hắn cho rằng tiếp theo sẽ được hưởng thụ, nhưng tôi lấy dao ra. Hắn muốn kêu gào cứu mạng, có điều miệng đã bị bịt bởi quần lót của hắn. Tôi giày vò hắn đủ rồi mới nới lỏng dây. Hắn tưởng mình có thể chạy trốn, nhưng tôi vẫn cắt cổ họng hắn."

Giọng cô ta lại trở về là Tống Y: "Năm đó cảnh sát chịu trách nhiệm vụ án của tôi nói chứng cứ ở hiện trường không đầy đủ, đã thế tôi dọn sạch mọi dấu vết ở hiện trường. Biết tại sao tóc tôi để lại trên rèm cửa sổ không? Tôi cảm thấy mẹ và Đường Thường ở bên ngoài, tôi muốn để họ thấy, nên kéo rèm cửa sổ."

Trái tim Chân Ý đột nhiên trĩu nặng không thở nổi.

"Chân Ý, cô nói đúng. Quan hệ giữa tôi và Đường Thường không như truyền thông nói, chúng tôi rất thân thiết. Không đúng, phải là tôi yêu cô ấy.

https://thuviensach.vn

Tôi rất yêu cô ấy." Tống Y thở dồn dập, giọng điệu bi phẫn. Bởi vì cảm xúc kịch liệt nên tiếng cô ta run lên. "Nhưng đám cầm thú Lâm Tử Dực kia! Lũ đàn ông đáng ghê tởm kia. Hắn không đáng chết sao?"

Tống Y hít sâu, cố gắng không chế bản thân: "Luật sư Chân, cô nói đi, tại sao đàn ông phải ức hiếp vũ nhục phụ nữ như vậy, tại sao họ phải giống cầm thú đến thế? Tại sao phụ nữ lại dễ dàng bị hủy diệt đến vậy?"

Cổ họng Chân Ý đau rát không nói nên lời, bên kia điện thoại, gió rất lớn. Cô chạy đến mức phổi sắp nổ tung, nhưng không chịu dừng lại, trán đẫm mồ hôi nhưng trái tim lạnh ngắt: "Tống Y, cô ở đâu? Cô đang ở trên sân thượng phải không?"

Tống Y im lặng một giây: "Tôi không muốn ngồi tù."

Chân Ý gần như phát điên: "Khốn kiếp. Cô bị bệnh rồi! Tống Y, cô bị bệnh rồi... Cô không ngồi tù đâu." Chân Ý chạy đến mức sắp gãy chân, nhưng vẫn không ngừng chạy. "Tôi bảo đảm cô sẽ không ngồi tù. Cô bị bệnh, cô cần được chữa bệnh!"

"Chân Ý, tôi không cố ý lừa cô, chẳng qua đôi lúc tôi thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì. Tôi không giết người, tôi không lừa cô, cô đừng giận." Một Tống Y khác đang nói.

“Tôi biết, tôi biết cô không lừa tôi. Cô chỉ bị bệnh thôi. Tống Y, cô xuống đi, tôi dẫn cô đi khám, cô xuống đi!" Giọng Chân Ý nghẹn ngào, vừa sốt ruột vừa buồn thương, sắp bật khóc.

Nhưng Tống Y không nghe: "Nếu năm đó tôi gặp được luật sư như cô, gặp được cảnh sát như Tư Côi; nếu năm đó, ai có thể cho tôi một tuyên án công bằng, Chân Ý..." Cô ta nói: "Trái tim tôi sẽ không bị vùi lấp trong địa ngục suốt bấy lâu nay."

https://thuviensach.vn

Trái tim Chân Ý đau đến muốn nứt, cô chạy tới quảng trường, nhìn thấy Tông Y đứng trên sân thượng tòa nhà văn phòng đối diện, mà bên dưới, đoàn làm phim vẫn chưa biết chuyện gì.

"Cô biết không, hôm đó tôi cố ý đi qua camera, tôi đã nói trước ông kính rằng: Các người tới bắt tôi đi!" Tống Y nói: "Tôi thật sự, thật sự hy vọng cảnh sát có thể bắt được tôi, ít nhất chứng tỏ, cảnh sát thật sự bắt được hung thủ; ít nhất chứng minh, trở thành hung thủ rồi, tôi vẫn có quyền lợi được xét xử."

Mắt Chân Ý nhòe đi. Chạy hết sức trong thời gian dài khiến người cô nhễ nhại mồ hôi, giọng khàn cả đi: "Tống Y, không phải chúng ta là bạn sao? Cô không thể như vậy!"

Bên kia yên lặng một giây. Chân Ý lao đi như điên dại, đụng phải người bán bóng bay, bóng trái tim sặc sỡ bay lên trời.

Cô đau lòng như muốn nổ tung, cô nghe thấy giọng mình méo mó mà nghẹn ngào, cuồng loạn như kẻ điên: "Các cô đều khốn kiếp! Khốn kiếp! Đường Thường, cả cô nữa! Cô ấy đã hẹn gặp tôi, thứ tôi đợi được lại là tin cô ấy tự sát trên mạng. Và cả cô nữa!" Cô hung dữ, cất giọng khản đặc mà đứt đoạn: "Tống Y, cô muốn nhảy lầu trước mặt tôi ư? Tống Y, cô dám!" Cô gằn mạnh từng câu từng chữ: "Cô dám! Tống Y! Nếu cô dám nhảy, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô! Không bao giờ!"

Bên kia vẫn yên lặng. Vận động mạnh nên mắt Chân Ý hoa lên, còn mười mây mét nữa, cô thấy bóng dáng trên đỉnh đầu kia không nhúc nhích, cô nắm chặt điện thoại: "Tống Y, cô chờ một chút, tôi đi lên ngay đây."

Cô chạy vút qua.

"Chân Ý, tôi..." Tống Y khẽ nói một câu, bên kia có tiếng gió thổi.

https://thuviensach.vn

Trái tim gần như nổ tung do chạy cật lực cúa Chânn Ý bỗng ngừng đập một giây.

Vừa lúc chạy qua đàn bồ câu, đám bồ câu trắng trên quảng trường bay lên như pháo hoa. Trong loa diện thoại, Tống Y nói một lời rất đẹp. Chân Ý ngừng thở, thời gian gần như ngưng trôi.

Nhưng vào khoảnh khắc ấy, cô bị kéo về hiện thực, nghe thấy vô số người hét những tiếng "Aaaa" inh ỏi.

Cô đờ đẫn ngẩng đầu lên, chỉ thấy một bóng dáng rơi vụt xuống.

Thân thể đập xuống nền xi măng, dậy lên âm thanh rùng rợn mà lanh lảnh.

Chân Ý dừng bước, hơi nóng do chạy hớt hải bốc lên, ướt rượt bao lấy thân thể cô, trĩu nặng, ngột ngạt, buồn nôn; mồ hôi nóng hổi nhễ nhại khắp mặt và thân thể cô, nhưng đáy lòng lại lạnh buốt như vùng đất băng giá chốn Nam Cực. Tai cô nổ ầm, không nghe thấy gì nữa, chỉ có câu nói cuối cùng của Tống Y vang vọng từng hồi.

Cách một con phố, cô thấy Tống Y đầm đìa máu, đoàn làm phim nhào tới như điên, la hét, kêu gợi, người hâm mộ vây quanh bụm miệng, trào nước mắt ùa vào trung tâm. Rất nhiều người hoang mang rối loạn, khóc lóc. Nhưng, thế giới trở nên tĩnh mịch đông cứng, trong không khí có thứ gì đó đậm đặc đến mức không tan đi nổi, giống như máu, ứ đọng lấp kín lồng ngực.

Chân Ý lặng thinh, trong lòng bàn tay cô, thời gian đàm thoại vẫn tiếp tục, vẫn trôi đi. Đầu kia điện thoại, chỉ có tiếng gió mênh mang nức nở. Thời gian qua đi, bên tai cô chỉ còn sự tĩnh lặng hoang vu, là tiếng thất thanh sau cơn cuồng loạn.

https://thuviensach.vn

Một phút trước còn đang hoảng sợ, đau thương; một phút sau chấm dứt hết thảy.

Có rất nhiều lời đều không kịp nói nữa rồi...

Cô thẫn thờ, không biết đã đứng bao lâu. Có người lay bả vai cô, là Tư Côi.

Chân Ý đột nhiên hoàn hồn, mặt không cảm xúc, vuốt mái tóc tán loạn, điềm tĩnh nói "Tớ không sao" rồi xoay người định đi, Tư Côi kéo cô lại: "Chuyện này là sao..."

"Những gì liên quan tới Tống Y..." Chân Ý quay đầu lại. "Nói thêm một câu thì không cần làm bạn nữa."

Giây phút này đây, ánh mắt cô bình tĩnh mà lạnh lẽo, vẻ mặt xa lạ đến đáng sợ, cứ như một người khác vậy.

Tư Côi giật thót, không hỏi nữa mà lo lắng: "Cậu vẫn ổn..."

Chân Ý gạt tay Tư Côi ra. Trên quảng trường, mọi người chạy tới từ bốn phương tám hướng, tụ tập lại. Chỉ có mình cô lẳng lặng rời đi, không quay đầu lại dù chỉ một lần.

Ngày thứ bảy sau khi Tống Y qua đời, trời mưa lất phất dai dẳng.

Là ngày cúng tuần đầu tiên(2). Nơi cô ấy rơi xuống vẫn còn vẽ hình người, xung quanh đặt đầy hoa tươi người hâm mộ gửi, thấm đẫm nước mưa.

(2) Ngày cúng tuần đầu tiên hay được gọi là đầu thất, là một tập tục tang ma của dân tộc Trung Hoa. Đầu thất chỉ ngày thứ bảy sau khi người chết qua đời. Người ta cho rằng, người chết sẽ trở về nhà vào ngày "đầu thất", trước khi hồn phách quay về phải chuẩn bị một bữa cơm, sau đó phải tránh

https://thuviensach.vn

đi, lúc ngủ cũng phải trốn vào chăn. Nếu để hồn phách người chết nhìn thấy người nhà, sẽ làm họ nhớ nhung, ảnh hưởng đến việc đầu thai làm người. Giờ Tý ngày "đầu thất", người nhà hóa một đồ vật hình chiếc thang, để hồn phách theo "chiếc thang" đó về trời.

Chập tối, cơn gió thổi làm cánh hoa rơi đầy đất, phủ kín cả con đường.

Chân Ý đeo kính râm, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không thấy rõ vẻ mặt. Cô khom lưng ba lần, đặt một bó hoa hồng tươi rói mướt nước xuống. Mưa bụi phiêu lãng, cánh hoa hồng đỏ thẫm mơn mởn như khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ nhà ai, vương giọt nước mắt lóng lánh.

“Ngày cúng tuần đầu tiên, hồn về quê cũ, nói lời tiễn biệt cuối cùng." Phía sau có người nhẹ nhàng lên tiếng, là Đường Vũ.

Chân Ý không trả lời, dưới kính râm, hình như ngay cả môi cô cũng nhợt nhạt.

Giữa khóm hoa đặt ảnh Tống Y, nơi đó, cô ấy mỉm cười thật khẽ, rất đẹp.

Hình như mưa lớn hơn một chút, nhưng không ai mở ô. Cơn gió thổi qua, cánh hoa bay lả tả.

"Đường Vũ." Chân Ý chậm rãi lên tiếng, ánh mắt chăm chú nhìn khóm hoa: "Sau này hãy sống thật đàng hoàng, đừng làm chuyện xấu, đừng phụ lòng Tống Y."

Đường Vũ quay đầu lại, hạt mưa li ti nhẹ rơi trên tóc Chân Ý, giống như viên pha lê nhỏ bé, gương mặt đeo kính râm quạnh quẽ giữa màn mưa bụi. Đường Vũ kinh ngạc bởi lời cô nói, nhưng không hoàn toàn thảng thốt: "Chị biết rồi à?"

https://thuviensach.vn

Chân Ý: "Có người nói, so với yêu, nỗi hận còn dễ dàng khiến con người đoàn kết hơn, bởi vì có chung một kẻ thù mà liên kết lại."

Đường Vũ không lên tiếng, Chân Ý cũng im lặng hồi lâu, cuối cùng thản nhiên nói: "Sách Lỗi rất yêu cô. Sau này hãy sống thật tốt, đừng phụ sự bảo vệ của Tống Y dành cho cô." Dứt lời, cô xoay người rời đi.

Đường Vũ quay lại: "Luật sư Chân sẽ nói ra phải không?"

Chân Ý hơi khựng lại: "Tôi không chính nghĩa như vậy, hơn nữa, tôi đã thu phí đại diện của cô ấy rồi." Giọng cô trống rỗng, vạt áo màu đen thoắt cái biến mất giữa dòng người trong mưa.

Con mưa hình như càng lúc càng nặng hạt.

Dần dần, nước mưa phủ ướt hàng mi của Đường Vũ, hắt vào mắt cô vừa đau vừa rát. Có chất lỏng ấm áp chảy xuôi trên mặt cô, không biết là mưa hay nước mắt.

Còn có thể sống đàng hoàng ư? Cô nhìn khuôn mặt của Tống Y sau tấm kính, khóc: Còn có thể sống đàng hoàng ư?

Các cô đã từng sống thật hài lòng và hạnh phúc xiết bao!

Năm ấy, Đường Vũ theo Đường Thường và Ngô Triết lên tàu hỏa, ôm niềm hy vọng cháy bỏng và bất tận, hào hùng nói rằng phải có chỗ đứng ổn định, đón bố mẹ lên thành phố lớn. Chính tại toa tàu hỏa kia, họ gặp Tống Y, cô ấy không có chỗ nằm, cũng không có hành lý, chỉ đeo một chiếc túi, thận trọng tránh né nhân viên soát vé.

Có một lần, nhân viên đến từ hai phía, cô ấy không còn nơi để trốn, chui vào gầm giường của Đường Thường. Dưới đó bẩn thỉu như vậy, Đường Thường kinh ngạc ngây người. Đêm đó, Đường Thường nhường cho cô ấy nửa chiếc giường. Hai cô gái xa lạ nằm cùng một chỗ, cả đêm không nói

https://thuviensach.vn

tiếng nào. Đường Thường không bao giờ ngờ rằng, rất lâu về sau, lòng tốt nho nhỏ lần ấy lại đổi về sự báo đáp không tiếc cả tính mạng.

Ở thành phố K, bốn thanh niên tự lực phấn đấu, nỗ lực sinh tồn, khích lệ lẫn nhau, dìu dắt lẫn nhau. Chưa từng oán hận, vô cùng thỏa mãn, chen chúc trong căn phòng thuê ăn một bữa lẩu đã cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp.

Thật ra cho tới bây giờ, Đường Vũ vẫn không thích Tống Y lắm, cảm thấy cô ấy quá lạnh lùng, không coi ai ra gì. Nhưng vẻ đẹp lạnh lùng đó nhanh chóng tạo nên cho cô ấy phong cách độc đáo trong giới người mẫu, trong một lần ngẫu nhiên tham gia vào một bộ phim màn ảnh rộng, diễn xuất của cô ây đã làm lu mờ cả diễn viên chính, nổi tiếng sau một vai diễn. Truyền thông tán dương diễn xuất của cô ấy là "Chỉ có thể giải thích bằng từ thiên bẩm".

Sau khi chuyển nghề, sự nghiệp của cô ấy phát triển như tên lửa, lúc này tình bạn giữa cô ấy và Đường Thường xuất hiện vết rạn. Có lần Sách Lỗi mời họ tới quán bar chơi, Đường Vũ vô tình nghe thấy bạn của Đường Thường nói Tống Y vong ân bội nghĩa. Đường Vũ thấy không đáng thay Đường Thường.

Về sau cô mới biết, chẳng qua đó là lời bịa đặt ghen tị của người cùng nghề, mặc dù Tống Y và Đường Thường không giải thích, nhưng ngầm qua lại thân thiết.

Sau khi biết, Đường Vũ lấy làm lạ: "Nếu quan hệ tốt, vậy sao chị còn nói với người ta rằng bộ phim gần đây diễn xuất của Tống Y không tốt?"

Đường Thường: "Bởi vì có quá nhiều người khen ngợi cô ấy, mới phải có người giội nước lạnh, để cô ấy không ngừng cố gắng, đừng nên kiêu ngạo."

https://thuviensach.vn

"Nói như vậy không sai, nhưng truyền tới tai chị ta sẽ gây khúc mắc trong lòng."

Đường Thường cười cởi mở: "Bạn bè thật sự sẽ tin tưởng nhau, không cần giải thích đã tỏ tường."

Đường Vũ thầm cảm thấy Đường Thường quá ngây thơ, cô nàng mặt lạnh Tống Y kia không ôm hận mới lạ. Nhưng khi cơn ác mộng ập đến, cô mới phát hiện Tống Y không như cô nghĩ. Cơn ác mộng ấy dài như vậy, chỉ cần nhớ lại, cô đã thấy đau xé tâm can, không tài nào thở nổi.

Cô chỉ biết Đường Thường bị một kẻ có tiền đeo bám, nhưng không ngờ đến nông nỗi ép Đường Thường phải quyết định cùng Ngô Triết vứt bỏ sự nghiệp, trắng tay rời đi. Cô rất buồn, Đường Thường là chị gái thân yêu của cô. Chị em gái ruột lần đầu tiên chia xa trong đời, cô rất không nỡ nhưng sự nghiệp và bạn trai của cô đều ở đây, không thể buông bỏ. Cô tôn trọng quyết định của Đường Thường, rưng rưng nước mắt. Lần tiếp theo nhận được điện thoại của chị gái, là đến từ bệnh viện.

Cô nom nớp lo sợ chạy tới, trái tim tan nát. Bởi vì không có ai trả tiền nên Đường Thường và Ngô Triết hai mắt nhắm nghiền bị vứt ở đại sảnh như xác chết. Người Đường Thường đầy máu, thê thảm cùng cực, thương thay quần áo chị gái rách bươm, vậy mà không ai đắp cho chị ấy một mảnh vải.

Lòng Đường Vũ đau đến mức nhỏ máu, gào thét mắng mỏ bác sĩ y tá như kẻ điên.

Thứ khiến lòng dạ họ buốt giá còn ở phía sau. Kế đó Đường Thường tỉnh lại, thân thể như có thứ gì đó đã chết, lại dường như có thứ gì không thể nói rõ đang chống đỡ. Chị ấy không rơi một giọt nước mắt, cứng rắn đến đáng sợ. Họ quyết định báo cảnh sát, nhưng cảnh sát ngăn trở bằng mọi lý do, không bắt Lâm Tử Dực mà lại thẩm tra Đường Thường vô số lần.

https://thuviensach.vn

Nhục mạ và khinh thị bằng lời nói xấu xa khôn xiết. Càng tồi tệ hơn, bệnh viện không chịu cấp giây chứng nhận thương tật. Văn phòng luật sư cũng đóng cửa không tiếp.

Lần đầu tiên họ ý thức được cái gì gọi là đen tối. Có khi, không thể nào minh oan càng khiến người ta suy sụp hơn cả chịu oan.

Đây là cọng rơm cuối cùng làm gãy lưng lạc đà. Người chị lạc quan hiền lành tự lập tự tin trước kia không còn nữa. Chị ấy trốn trong chăn khóc, dù ai tới gần cũng có thể khiến chị ấy phát rồ phát dại. Ngô Triết xoa dịu chị ấy, các cô tìm được luật sư Chân Ý. Cô ấy bằng lòng giúp họ kiện tụng, lo liệu đâu ra đấy: Thu thập manh mối, tìm kiếm chứng cứ, thuyết phục nhân chứng, chất vấn bị cáo; tất cả đều rất tốt.

Nhưng giới truyền thông bắt đầu săn tin không ngừng nghỉ, lấy cái danh hão gọi là tin tức độc quyền chỉ trích cái xấu, phớt lờ nỗi khổ của nạn nhân, đào bới đời tư của nhà họ Đường, thổi phồng trắng trợn.

Chân Ý nói: Họ không phải là nhà báo của chính nghĩa, là đám sâu độc sống bằng việc rỉa rói nỗi khổ của nạn nhân.

Mỗi lần bị quấy rầy, vết thương lại thêm một lần nữa bị xé rách đến độ chảy máu đầm đìa.

Chân Ý ở bên Đường Thường hai mươi tư giờ, tịch thu điện thoại di động, không cho chị ấy tiếp xúc với giới truyền thông, nói rằng chị ấy không cần phải trả lời câu hỏi của bất cứ ai hết. Đường Vũ biết, mỗi ngày Chân Ý phải ứng phó với rất nhiều chuyện, còn phải động viên Đường Thường, thật ra rất mệt mỏi. Nhưng cô ấy là cô gái thần kỳ, trong tình cảnh đó còn có thể ăn uống no say, giải thích rằng có sức khỏe mới kiên trì được.

Những ngày ấy trôi qua thật căng thẳng, tràn đầy áp lực, nhưng cũng có một tia hy vọng nhỏ nhoi. Các cô nắm chắc lấy khe hở le lói ánh sáng ấy, xé mở từng chút một.

https://thuviensach.vn

Sau phiên tòa xét xử đầu tiên, thắng lợi nằm trong tầm mắt. Nhưng có một ngày, không biết lũ viết bài ăn tiền bị sai khiến, hay cư dân mạng đã chán ngấy mấy bản tin lôi thôi dài dòng, bức thiết cần thứ gì mới mẻ, một bộ phận không chỉ trích Lâm Tử Dực nữa mà quay sang đào bới "bộ mặt thật của Đường Thường", mượn thân phận "người trong cuộc" tố giác Đường Thường dùng mọi mánh khóe trèo cao như thế nào, mồi chài con em quan chức giàu có chơi SM ra sao. Có lẽ, trong cuộc sống những người này luôn bị phớt lờ, rất thích cảm giác ưu việt giả dối khi được người ta chú ý trên mạng.

Đường Vũ giận đến mức nôn ra máu, muốn kiện người tung tin vịt trên mạng, nhưng Đường Thường lại cực kỳ bình tĩnh, lạnh nhạt như không xảy ra chuyện gì cả.

Trước phiên tòa xét xử thứ hai, bị cáo tìm được mấy nhân chứng, là "bạn bè" người mẫu làm gái cao cấp của Đường Thường. Công tố viên và Chân Ý đã nghĩ ra cách chất vấn họ, nhưng luật sư của đối phương cũng tấn công Đường Thường từ góc độ "tự nguyện" này. Chân Y muốn mô phỏng với Đường Thường trước.

Đã hẹn gặp, nhưng chị ấy không bao giờ xuất hiện nữa.

Khi Đường Vũ chạy tới bệnh viện, Đường Thường cả người dập nát, biến dạng. Chị ấy đã nhảy xuống từ tòa nhà cao như thế.

Khắp người Ngô Triết dính đầy máu của Đường Thường, ôm thân thể vụn vỡ của chị ấy, lẩm bẩm một mình, dán chặt như búp bê vải, bác sĩ kéo thế nào cũng không ra. Đường Vũ nôn mửa trong hành lang, nôn hết cả dịch vị dạ dày, nước mắt tuôn rơi điên cuồng.

Mấy ngày sau, Chân Ý nhận được đề nghị của luật sư đối phương, cô ấy từ chối, muốn tiếp tục thưa kiện cho Đường Thường, nhưng Đường Vũ

https://thuviensach.vn

phản đối, cô muốn tiền. Hai người tranh cãi gay gắt, cuối cùng Chân Ý khuất phục.

Sau khi nhận được tiền đưa bố mẹ, nỗi hận của Đường Vũ không hề nguôi ngoai. Mà trước nấm mồ của Đường Thường, một câu "Cô lựa chọn lấy tiền, tôi lựa chọn đền mạng" của Tống Y đã gắn kết hai người lại.

Tống Y là một sát thủ rất thông minh. Giây phút Đường Thường qua đời, cô ấy đã quyết định giết Lâm Tử Dực, cũng đã lên kế hoạch chặt chẽ. Cô ấy nói, Ngô Triết là bạn trai của Đường Thường, sẽ bị nghi ngờ đầu tiên, nên cô ấy dùng căn phòng 31 trong phim quấy nhiễu tư duy của Ngô Triết, khiến người ta cho rằng anh ấy đã đến hiện trường. Đường Vũ lo lắng cho Ngô Triết, nhưng Tống Y nói Ngô Triết vào bệnh viện tâm thần không đi ra được, không thể nào giết người, sẽ không gặp nguy hiểm. Anh ấy bị bệnh, dù cảnh sát muốn giá họa cũng không thể xử phạt. Bước này của Tống Y rất lợi hại, đã gạt được cảnh sát, khiến họ tốn rất nhiều thời gian nghiên cứu Ngô Triết có giả bệnh hay không, có trốn khỏi bệnh viện tâm thần hay không. Cô ấy đã đùa bỡn cảnh sát xoay vòng vòng.

Tống Y nói, cô ấy sẽ không đến Ecstasy khảo sát thực địa để giảm bớt tình nghi, cần Đường Vũ hỗ trợ. Tình hình trong Ecstasy đều do Đường Vũ nói cho cô ấy biết. Trước đó Sách Lỗi không biết chuyện.

Hôm xảy ra vụ án, Đường Vũ đóng giả nhân viên phục vụ bỏ thuốc vào rượu của Lâm Tử Dực. Quả nhiên hắn không nghi ngờ rượu do nhân viên phục vụ đưa cho. Cô dụ dỗ hắn, bảo hắn lên tầng đợi. Sau đó Tống Y lên tầng. Tống Y nói có lời muốn nói với cảnh sát, nên cố ý đi qua camera.

Về phần Đường Vũ, cô không chỉ muốn giúp đỡ Tống Y, mà còn muốn tham gia, tận tay báo thù. Sau khi Tống Y lên tầng, Đường Vũ chạy tới cửa sau hộp đêm, leo lên thang phòng cháy chữa cháy, định tiến vào theo lối thoát hiểm bằng chìa khóa cô trộm từ nhà Sách Lỗi. Cô biết camera 101

https://thuviensach.vn

thoát hiểm chỉ mở vào thứ Hai hằng tuần, sửa đoạn băng giám sát thành ngày khác liền biến thành bản backup của bảy ngày trong tuần.

Cô mới tra chìa khóa vào ổ đã bị bắt. Thì ra Sách Lỗi thấy Đường Vũ giả làm nhân viên phục vụ ve vãn Lâm Tử Dực, đã cảm thấy bất thường, lại thấy cô lén lút leo lên thang phòng cháy chữa cháy thì đoán ra ngay.

"Tiểu Vũ, em muốn làm gì?" Anh đoạt lấy chìa khóa, lại bị cô giằng mạnh lại.

"Còn phải hỏi? Đương nhiên là giết hắn!"

"Tiểu Vũ!" Anh vội vàng cản lại. "Dù em giết hắn ta, Đường Thường cũng đâu sống lại được."

"Đúng vậy, không sống lại được." Cô cười lạnh lủng. "Lời này có thể xóa bỏ thù hận, vậy người chết đi có phải không có ý nghĩa gì không? Sách Lỗi, lúc biết Đường Thường gặp phải cơn đày đọa này, em đã nóng lòng muốn làm thịt tên súc sinh Lâm Tử Dực kia rồi. Anh nói có người sẽ xử lý hắn, bảo em đừng kích động. Được, em nghe lời anh, em đợi."

Cô gật đầu, giữa đêm tối, mắt cô đong đầy giọt lệ bi thương đến chói lòa: "Em đợi được thứ gì? Đường Thường đã chết, Lâm Tử Dực vô tội. Tin đồn nhảm trên mạng bay đầy trời, chị ấy đã chết rồi, còn có người nói chị ấy là gái điếm cao cấp muốn leo cao."

"Em..." Cô vịn vào cửa, ghê tởm đến mức buồn nôn. "Chỉ cần nghĩ đến nỗi oan khuất nhục nhã của Đường Thường, chỉ là một câu trên báo thôi, em cũng đau khổ muốn chết."

Trên tầng gió đêm than khóc, thổi mái tóc dài của cô tung bay: "Có rất nhiều việc em không muốn nghĩ đến, vậy mà nó cứ quấn lấy tâm trí em. Khi chúng trói Ngô Triết lại, bắt anh ấy chứng kiến, cõi lòng chị ấy đau thương

https://thuviensach.vn

xót xa biết mấy. Đám súc sinh, vậy mà lại để Ngô Triết nhìn cảnh ấy. Lũ cầm thú!"

Cô hét lên thảm thiết, nhìn đăm đăm vào anh: "Anh nói xem, lúc Đường Thường nhảy lầu, chị ấy đang nghĩ gì? Tại sao chị ấy có thể nhảy xuống từ tầng 51 chứ?!"

Mắt Sách Lỗi ươn ướt, ôm chặt cô gái mất không chế: "Tiểu Vũ, bản thân em sẽ phải liên lụy vì giết loại người đó, không đáng đâu em."

"Sách Lỗi..." Cô cố gắng nhẫn nhịn, nghẹn ngào khó tả, vừa lên tiêng nước mắt đã tuôn rơi như mưa. "Chị ấy đâu phải chị gái của anh, anh sẽ không đau lòng."

"Chị gái của em, chỉ có em đau lòng thôi!" Cô ôm chặt lây lồng ngực như muốn móc trái tim ra ngoài. "Mọi người đã cười nhạo, thương hại, xem kịch, lãng quên. Nhưng em còn nhớ, chỉ có em còn nhớ! Lũ Lâm Tử Dực còn sống một ngày, nỗi đau này sẽ càng tăng thêm! Đau đến mức dù những kẻ bàng quan như các anh có đặt mình vào hoàn cảnh đó đi nữa, cảm thông thương xót thế nào đi nữa cũng không thể cảm nhận được! Vấn đề rất đơn giản, không phải là hắn ta chết thì em mất mạng." Nước mắt cô bị gió thổi khô, ánh mắt hận thù mà cứng cỏi. "Không có chuyện đáng hay không, chỉ có hắn chết mà thôi. Tương lai, tiền đồ gì đó đều không có ý nghĩa gì cả. Em chỉ muốn đòi lại công bằng cho chị gái mình."

Cô ra sức xoay chìa khóa, kéo cánh cửa thoát hiểm ra. Chỉ thấy Lâm Tử Dực thân thể trần truồng vọt ra từ phòng 36, người đầy vết dao, vô cùng đáng sợ. Hắn gập người, giữa hai chân chảy máu ròng ròng, bước đi từng bước cật lực muốn thoát khỏi hành lang. Tống Y thay bộ đồng phục nhân viên Đường Vũ chuẩn bị cho cô ấy, nhìn hắn với vẻ mặt ác liệt tàn nhẫn.

Lâm Tử Dực muốn chạy, nhưng bị Đường Vũ lạnh lùng giơ chân đá vào phòng 31. Cô đi tìm dao muốn tận tay giết hắn, nhưng Tống Y kéo tóc hắn,

https://thuviensach.vn

cứa dao vào cổ họng hắn trước một bước. Cô ấy nói: "Đường Thường không muốn cô trở thành tội phạm giết người."

Hai người rút thảm hành lang, quấn Lâm Tử Dực ném lên giường, trói theo tư thế nhục nhã nhất. Đường Vũ nổi giận cực kỳ, cắt đứt động mạch tay chân hắn, để máu thấm đỏ ga giường mới rời đi.

Tống Y đi thay quần áo, Đường Vũ đi tới trước mặt Sách Lỗi, mím cười: "Em là đồng bọn của Tống Y, anh muốn tố cáo thì tùy anh." Nói rồi cô đi lau dọn vết máu ở phòng 36. Sách Lỗi tiến lên ngăn cản: "Em xuống đi, để anh làm. Hôm nay vị trí của em ở quầy bar, em rời đi quá lâu sẽ có người nghi ngờ."

Đường Vũ sửng sốt, đôi mắt lại ngập hơi nước. Sách Lỗi bất đắc dĩ than thở: "Anh nói rồi, vì tên cặn bã ấy, ai bị liên lụy cũng không đáng, huống chi là em."

Hôm nay Lâm Tử Dực đã chết, tất cả thù hận và bi thương quyết liệt đã tiêu tan theo gió, chỉ còn lại mối vấn vương, nỗi thương nhớ khắc khoái dành cho Đường Thường và Tống Y. Giờ phút này, đứng trước di ảnh của Tống Y, Đường Vũ cảm thấy may mắn, may mắn vì Sách Lỗi đã ngăn cản cô, may mắn vì Tống Y đã cứu vớt cô. May mắn vì cô đã không dính líu tới chuyện này, không bị cuốn vào vòng nước xoáy đen ngòm kéo dài gần nửa năm nay.

Bó bách hợp trong tay thấm đẫm nước mưa, càng thêm xinh đẹp. Cô cúi người đặt bó hoa vào khóm hoa của Tống Y, khẽ hứa: "Tống Y, em cảm ơn chị. Em sẽ sống thật tốt."

Lòi còn chưa dứt, một con gió thổi qua, cánh hoa rực rỡ đón gió tung bay, như ai đó đang trả lời, như ai đó đang giã từ.

Là ai nói, ngày cúng tuần đầu tiên, hồn về quê cũ, từ đó an giấc ngàn thu...

https://thuviensach.vn

Bỗng dưng, nước mắt Đường Vũ tuôn rơi lã chã.

* * *

Nhưng nào ai biết, câu cuối cùng Tống Y nhẹ nhàng nói với Chân Ý qua điện thoại "Tôi thích cô, tôi..."

Nào ai biết, chữ "yêu" cô ấy muốn nói còn chưa thốt thành lời, phía sau và trong lòng như có một sức mạnh khổng lổ không thể ngăn trở...

Và nào ai biết, vào khoảnh khắc mất trọng lượng, cô ây rất muốn khóc: Xin lỗi, Chân Ý, xin lỗi vì đã nhảy lầu trước mặt cô; xin lỗi vì đã để lại nỗi ám ảnh trong tâm hồn cô; xin lỗi vì tôi không còn cơ hội giải thích...

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 4.1

"Ý, tớ phụ trách vụ bồi thường của Tống Y, nên giao tiền cho ai đây?" Dương Tư nhoài trên bàn làm việc của Chân Ý, hỏi.

"Đăng thông báo đi. Nếu không có người thân thì quyên cho từ thiện."

"Được." Dương Tư nói xong, cẩn thận dò hỏi: "Ý, cậu có ổn không?"

"Rất ổn." Chân Ý không ngẩng đầu lên. "Tại sao lại hỏi thế?"

"Sếp đổi cho cậu mấy vụ..."

"Bởi vì gần đây người ủy thác luôn phàn nàn về tớ."

"Cậu đã nghĩ tới nguyên do chưa?"

"Nghĩ rồi." Chân Ý ngẩng đầu. "Họ bị bệnh!"

Dương Tư khẽ cắn môi, không nói gì nữa. Lúc này, trợ lý luật sư Giang Giang gõ cửa, hơi rụt rè: "Chị Ý ơi, sếp tìm."

Phòng làm việc của Biện Khiêm lắp một loạt cửa sổ sát đất, ánh mặt trời ngập tràn. Chân Ý không có lòng dạ thưởng thức, sau khi ngồi xuống bèn cười đối phó với anh.

Biện Khiêm tuổi trẻ đầy hứa hẹn, vẻ ngoài điển trai, bản thân không học luật mà là bác sĩ tâm lý, quan hệ rộng, biết quản lý, đưa văn phòng luật đi

https://thuviensach.vn

lên như diều gặp gió, khiến nơi đây đã trở thành chỗ làm việc đáng mơ ước của bao sinh viên tài cao đến từ các trường đại học danh tiếng.

Hồi Chân Ý học đại học, anh thường xuyên tới nhà ông nội, từ khi đi học đến lúc tốt nghiệp, mọi vấn đề hóc búa đều do anh giải quyết thay Chân Ý, hai người còn thân thiết hơn cả anh em. Trong văn phòng luật, anh luôn che chở cho cô, có vụ án gì tốt cũng dành cho cô.

Anh nói chuyện không hề quanh co: "Tiểu Ý, trong văn phòng luật chỉ có em không nhờ anh tư vấn tâm lý thôi."

"Em không cần." Chân Ý đáp rất nhanh, suy nghĩ một chút, nhìn anh như kiểu "anh có bệnh à". "Có ý gì? Anh nói cái chết của Tống Y khiến tâm lý em bị ám ảnh ư? Buồn cười, cô ta muốn chết thì chết, có nửa xu quan hệ gì với em đâu? Người tự sát nhiều như vậy, ai ai cũng để lại ám ảnh cho em, em nào có giàu tình cảm như thế?"

Tròng mắt Biện Khiêm khẽ thít lại: "Thật ra sau vụ của Đường Thường, em nên nghỉ ngơi thêm một khoảng thời gian."

"Không cần, em rất ổn."

"Vậy ư?" Anh vẫn ôn hòa. "Tiểu Ý, hôm qua Giang Giang bị em nói đến phát khóc, đã xảy ra chuyện gì thế?"

"Có gì đâu, chẳng qua em chỉ khen con bé có cố gắng, thu thập được rất nhiều thông tin cho vụ kiện."

"Ồ? Nguyên văn của em hình như là: "Giang Giang, chị thật sự bội phục em, trong một ngày có thể vơ vét được nhiều rác rưởi thế này." Phải không?"

Chân Ý rời mắt đi: "Em cay nghiệt thế đấy, đây là phong cách của em."

https://thuviensach.vn

"Tiểu Ý, trong vòng hai tuần, em bị năm người ủy thác phàn nàn."

"Xin lỗi, tố chất chuyên môn của em không đủ vững vàng."

"Anh lại không cho là vậy. Có thể hỏi một chút, anh Chu trong vụ án quấy rối tình dục và bạn gái anh ta chờ em trong phòng làm việc, sau khi tiến vào thấy bạn gái ngồi trên đùi anh ta, em đã nói gì?"

Chân Ý mím môi: "Nói gì đâu, "Lại là một đôi có ghế không ngồi mà thích cọ đùi". Không phải sự thật sao?"

"Em không cảm thấy lời nói của em có ý bóng gió không hay sao?"

"Không hề." Chân Ý đốp lại: "Anh ta nghĩ nhiều như vậy chứng tỏ bản thân anh ta chẳng phải loại tốt đẹp gì. Anh ta có khuôn mặt quấy rối tình dục..."

"OK, trước tiên không phỏng đoán mặt tốt xấu của anh Chu." Biện Khiêm giơ tay lên. "Anh Trương gây tai nạn bỏ chạy thì sao? Mới đầu anh ta không chịu miêu tả chi tiết vụ đụng xe, em nói thế nào?"

Chân Ý hóp mặt lại, không lên tiếng.

"Làm sao? Ngại quá không nói được à?"

Chân Ý cúi đầu, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, tốc độ nói rất nhanh: "Em nói: "Bây giờ anh không chịu mở miệng, vào tù rồi để người ta mở cái miệng bên dưới của anh nhé?" Khụ."

Biện Khiêm vuốt tai, than thở: "Còn có con trai của chủ tịch quận Lý, cậu ta muốn đi vệ sinh, em lại lệnh cho người ta "nhịn đi"?"

Chân Ý bực bội thở hắt ra: "Tên nhóc kia tưởng rằng đưa tiền là được, chuyện gì cũng có luật sư cáng đáng, hỏi thì không thèm đáp, một phút đòi đi vệ sinh ba lần. Thái độ gì thế?"

https://thuviensach.vn

"Nói vậy quả thật có lý do của em." Biện Khiêm gật đầu, vuốt cằm. "Nhưng lúc cậu ta nói không nhịn được, em nói gì?"

Chân Ý nhíu mày, không hề biết sai: "Cậu ta khiêu khích em trước, anh không thấy vẻ mặt lúc cậu ta nói: "Không nhịn được." đáng đánh đòn đến mức nào đâu."

"Dù thế nào em cũng không thể nói: "Không nhịn được thì tôi thắt giúp cậu"."

Chân Ý liếc mắt nhìn bàn, im thin thít.

"Thằng bé bị em dọa cho sợ tè ra quần ngay tại chỗ đấy!"

Chân Ý nổi nóng, không nhịn dược nữa mà nháy phắt lên: "Thằng bé? Ba lần lưu ban, tên nhãi mười bảy tuổi mới lên lớp 11 đã biết trêu ghẹo con gái vẫn là thằng bé ư?"

Im lặng như tờ. Cô sửng sốt hồi lâu, chậm rãi ngồi xuống trở lại.

Biện Khiêm: "Bây giờ đã ý thức được tình trạng cùa mình bất thường rồi phải không?"

Chân Y quay đầu đi: "Không có. Hôm qua em ngủ khồng ngon, tính tình hơi nóng nảy."

"Tiểu Ý, anh cho em nghỉ phép một tháng có lương, điều chỉnh tâm trạng lại đi, không muốn tìm chuyên gia thì ít nhất phải tìm một người em tin tưởng, thổ lộ những chuyện trong lòng ra."

"Em không cần, em thật sự rất ổn. Bây giờ thứ em cần chính là công việc."

"Sau khi vụ án của Đường Thường kết thúc, anh nên cho em nghỉ." Biện Khiêm nghiêng người về phía trước, mang vẻ ra lệnh. "Kỳ nghỉ này là

https://thuviensach.vn

cưỡng chế. Em không thể từ chối. Trong một tháng này, anh sẽ không sắp xếp bất cứ việc gì cho em."

Chân Ý nén cơn giận, đứng phắt dậy bỏ đi.

"Không cần cảm ơn!" Biện Khiêm vẫy tay với cô, nhìn cô giận dỗi bỏ đi, bất đắc dĩ lắc đầu cười.

Hương cỏ xanh thoảng đưa, cơn gió mát thổi từng hồi, viện dưỡng lão yên bình.

Chân Ý ngồi cạnh cửa sổ sát đất đại sảnh sinh hoạt, đánh cờ cùng bệnh nhân. Trong bệnh viện tâm thần có một viện dưỡng lão. Sáng nào Chân Ý cũng đưa ông nội tới đây rồi đến bệnh viện làm việc, buổi tối tiện đường đưa ông về.

Kể ra, cô đã là nhân viên tình nguyện sau quá trinh huấn luyện. Hôm nay là ngày phục vụ thứ sáu của cô, lòng cô bình lặng tươi sáng, hệt như thảm cỏ lấp lánh ánh dương ngoài kia. Trong việc này, thật ra cô nhận được nhiều hơn cho đi.

Sinh hoạt cùng những bệnh nhân tâm thần đáng yêu đang phục hồi, rời xa ồn ã và thói xấu, chỉ còn trái tim đơn thuần, tâm trạng của cô tốt dần lên.

Chơi hết ván cờ với bệnh nhân, Chân Ý đi dọn dẹp phòng bệnh, đi tới đi lui cô rẽ nhầm hướng, lơ đãng đến một hành lang tĩnh lặng. Ở phía cuối, ánh mặt trời chiếu lên bệ cửa sổ, loài hoa màu vàng cô không biết tên đang nở đẹp tươi. Cơn gió hiu hiu lướt qua, từng khóm dập dờn.

Chân Ý không dằn nổi, bước tới ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, đi qua một căn phòng rèm cửa phất phơ. Gian phòng sáng ngời rộng rãi, trang trí rất ấm áp, có người ngủ trên chiếc ghế tựa rộng lớn mềm mại, trên người gắn đủ loại dây dợ màu trắng. Ngôn Cách mặc áo blouse đứng bên cạnh, cầm bút ghi chép số liệu trên máy.

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên Chân Ý gặp Ngôn Cách trong những ngày qua. Cô nhớ phải giữ khoảng cách với anh, trước khi đến đã cố ý dò hỏi, phần lớn thời gian anh ở viện nghiên cứu chứ không ở bệnh viện.

Hiện tại... Chân Ý sửng sốt, khi nãy đầu óc cô trống rỗng, đi nhầm hướng, hình như đi qua một cánh cửa cấm vào. Nơi này hẳn là viện nghiên cứu. Cô phải nhanh chóng trở về trước khi Ngôn Cách phát hiện ra mới được.

Nhưng đã muộn. Ngôn Cách ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô, ánh mắt sau cặp kính của anh rất hững hờ. Nhìn từ phía anh, giờ phút này vẻ mặt của cô vừa ngơ vừa khờ, cứ như con gấu mèo Bắc Mỹ đi nhầm vào căn nhà gỗ của con người. Người trên ghế tựa dứng dậy, nói mấy câu với Ngôn Cách rồi mở cửa rời đi.

Chân Ý kiên trì đứng yên, một lát sau, Ngôn Cách cũng ra ngoài, không hỏi cô sao lại tới, chỉ nói: "Đã quen vói công việc tình nguyện chưa?"

"Ừ, rất ổn."

Cô không biết, có hôm anh tạt qua bệnh viện, đi ngang phòng sinh hoạt, thấy cô mặc đồng phục y tá tình nguyện, hướng dẫn các bệnh nhân múa mấy điệu trẻ con, hệt như cô giáo ở nhà trẻ vậy.

Chân Y cố gắng tìm đề tài, chỉ máy móc trong phòng: "Vừa nãy anh làm gì thế?"

"Ghi chép tác dụng sau khi phối hợp sử dụng mấy loại thuốc tâm thần."

Anh không nói tên thuốc, nếu không chắc cô choáng mất: "Coi như là thí nghiệm à?"

"Ừ."

https://thuviensach.vn

Chân Ý kinh hoàng: "Thí nghiệm trên cơ thể người?"

Ánh mắt của Ngôn Cách dừng trên mặt cô: "Lạ lắm à? Bất cứ loại thuốc nào dùng cho con người, cuối cùng đều thí nghiệm trên cơ thể người."

Chân Ý rụt cổ: "Ai đồng ý tiếp nhận thí nghiệm chứ?"

"Người tình nguyện."

"Thật vĩ đại, hiến thân cho khoa học." Chân Ý bỗng nảy sinh sự ngưỡng mộ trước tấm lòng cao cả.

"Có trả tiền mà."

"..." Cô hoàn toàn câm nín.

"Ngoài thuốc ra, những liệu pháp không dùng thuốc khác cũng thí nghiệm trên con người à?"

"Đúng vậy."

"Thế em cũng muốn làm người tình nguyện." Chân Ý xung phong nhận việc.

"Là muốn gặp bác sĩ nhưng không muốn trả tiền thôi." Ngôn Cách bóc mẽ không hề nể nang.

Cô cười khúc khích, đề nghị: "Cùng lắm thì sau này anh ra tòa, em không lấy tiền của anh là được chứ gì."

"Tạm thời không có kế hoạch giết người."

"..." Lạnh quá.

"Kiện tụng ly hôn.."

https://thuviensach.vn

"Tạm thời không có kế hoạch kết hôn."

An Dao thì sao? Chân Ý nghi ngờ, nhưng dù sao cũng là chuyện riêng của người ta, cô không muốn tìm hiểu.

Ngôn Cách cầm lây tập hồ sơ, đi đằng trước: "Nếu em muốn thử, tôi giới thiệu em liệu pháp gây sốc."

"Liệu pháp sốc điện à?" Chân Ý cau mày, không hài lòng dẩu môi. "Ngôn Cách, anh muốn ngược đãi em sao?"

Hình như anh hơi cong khóe môi, không trả lời.

Chân Ý nghĩ kỹ, cảm thấy có lẽ mình có thiên kiến, bèn nói: "Có phải em nói sai rồi, liệu pháp này rất tốt phải không?"

"Không tốt."

"Nhưng hình như có rất nhiều bác sĩ sử dụng."

"Bệnh nhân sẽ rất đau đớn." Anh nói: "Em không thể cho rằng bệnh nhân không có cảm giác."

Lòng Chân Ý khẽ run lên, có phần cảm động, có phần ấm áp. "Còn có liệu pháp nào không dùng thuốc không?"

"Có rất nhiều liệu pháp tâm lý và vật lý trị liệu đã trở thành hệ thống, ví dụ như: ám thị, giải mẫn cảm(1)... Ngoài ra, mặc dù phạm vi áp dụng có hạn, nhưng liệu pháp thôi miên rất tốt."

(1) Giải mẫn cảm: Liệu pháp tâm lý, bằng cách để người bệnh thường xuyên tiếp xúc với các kích thích tiêu cực, từ đó giúp họ gạt bỏ nỗi sự hãi và lo âu.

https://thuviensach.vn

Cô nhớ lại lần thôi miên nho nhỏ anh làm với cô ở trung tâm thương mại; "Cái đó chắc phải học lâu lắm nhỉ?"

"Ừ." Anh đi tới phòng nghỉ ngơi riêng cúa minh, hé cửa ra rồi quay đầu lại: "Chân Ý, em có cần trò chuyện với ai không?" Tròng mắt anh trong veo, giọng nói ôn hòa: "Em có thể coi tôi là bạn bè hoặc bác sĩ, tùy em."

Trái tim Chân Ý hơi khựng lại, anh đều biết cả. Bạn bè... ư?

Cô khẽ mỉm cười: "Hình thức bác sĩ đi."

Chân Ý tựa vào chiếc đi văng rộng rãi mềm mại, tính thần mông lung. Cửa sổ sát đất mở ra, tấm rèm đung đưa, ngoài kia là bãi cỏ chạy dài. Đã đến cuối mùa hoa anh đào, gió thổi qua, cánh hoa nhẹ nhàng sà xuống, rải đầy bậc thang và sàn nhà, rơi bên chân cô.

"Giờ khắc này em có cảm giác gì?" Ngôn Cách ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, nhìn ra bầu trời xanh ngoài cửa sổ theo cô.

"Rất nhẹ nhõm." Cô nhắm mắt, lại mở ra.

"Nhẹ nhõm thế nào?"

"Giống như, sau cơn mệt mỏi cùng cực, cuối cùng có thể nghỉ ngơi." Cô thở phào.

"Thân thể mệt mỏi à?"

"Không, trong lòng rất mệt, mệt đến mức... mệt đến mức muốn khóc." Cô cố gắng ổn định giọng nói.

Ngôn Cách nghiêng đầu nhìn cô, cô nhìn mây trắng, vẻ mặt đờ đẫn. Anh khẽ hỏi: "Có chuyện gì khiến em không thể nào quên ư?"

https://thuviensach.vn

Là chuyện gì nhỉ? Hình như từ thời tiểu học xa xôi. Sau trận hỏa hoạn, mặc dù mẹ bị thương nặng, nhưng may mắn còn sống, nằm trên giường bệnh. Hôm đó Chân Ý bé nhỏ đã có thể xuống đất đi lại rồi. Cô ngồi bên giường bệnh, hơi sợ hãi nhìn mẹ. Chân mẹ bị cưa mất một đoạn, rất đáng sợ. Mẹ cất giọng khàn khàn nói: "Tiểu Ý ngoan, xem ngoài cổng bệnh viện có bán vải không, mẹ muốn ăn vải."

"Dạ." Cô trượt khỏi ghế, tay trái bó bột, ngu ngơ đi đến bên cửa sổ, nhón chân nhìn ra ngoài. Đường phố ở Thâm Thành rợp bóng cây xanh, cực kỳ tươi đẹp. A, cô đã thấy quầy hoa quả rồi.

"Có ạ!" Ồ, cô cũng muốn ăn.

"Đi mua cho mẹ một ít đi."

"Vâng." Cô cầm tiền, đi xuống tầng mua vải.

Một chiếc túi nhỏ, tươi ngon vô cùng. Cô xách túi, vừa đi vừa ngứa ngáy. Tay trái bó bột ngứa quá, gãi rồi lại gãi. Cô muốn ăn trước một quả, nhưng một tay không bóc vỏ được, nhanh chóng chạy về tìm mẹ thôi.

Bất thình lình, xung quanh dậy lên tiếng hét ầm ĩ, có thứ gì đó bay xuống từ tòa nhà. Một tiếng rầm nặng nề khôn xiết. Cô cúi đầu nhìn, tròng mắt của mẹ rơi ra ngoài rồi. Một giây sau, người lớn gần đó xông tới che mắt cô lại, ôm cô rời đi.

Rời đi trước vẫn tốt hơn, người ở lại thường đau khổ nhất.

Ngôn Cách hỏi: "Em cảm thấy cái chết của mẹ có liên quan tới mình sao?"

"Em không nghe lời, cũng không đáng yêu, mẹ không thích em. Nếu không, chắc mẹ không nỡ nhảy lầu đâu."

https://thuviensach.vn

"Không phải đâu, Chân Ý." Anh nói: "Thời kỳ con người còn bé, mọi chuyện đều lấy bản thân làm trung tâm. Dù xảy ra điều gì đi nữa, cũng tìm nguyên nhân từ bản thân, cho rằng mọi chuyện xảy ra đều có nguyên do, một khi không giải thích được liền cho rằng do bản thân gây ra. Nhưng thật ra sự tình không phải như vậy."

Chắc chắn trải nghiệm ấy đã để lại bóng ma cho Chân Ý, chỉ cần xảy ra chuyện không may, liền đổ trách nhiệm lên chính mình.

"Không phải sao? Nhưng lần này..." Chân Ý khó nhọc lên tiếng, song cảm xúc chua xót đắng cay ứ đọng trong cổ họng, khiến cô ngạt thở. Cô cau chặt mày, nhắm mắt lại. "Nếu em không vạch trần, có lẽ Tống Y sẽ không tự sát!"

Ngôn Cách lẳng lặng nhìn về phương xa, cho đến khi hơi thở người bên cạnh ổn định trở lại mới nói: "Trên đời này có rất nhiều chuyện không nằm trong khả năng khống chế của chúng ta. Em cố gắng làm tốt hết mức là đủ rồi. Về phần kết quả, đừng nên trách móc bất cứ ai, kể cả bản thân. Chân Ý, em phải biết rằng, đây không phải là lỗi của em."

Giọng anh khi nói với người cần tư vấn dịu dàng như vậy.

Cô nghe lời anh, ấn đường chậm rãi giãn ra, thấp thoáng bình ổn lại phần nào. Dần dần, cô mở mắt ra, ngẩn ngơ nhìn cây hoa anh đào ngoài cửa sổ.

Cô mệt mỏi nói: "Không biết có phải em làm không đủ tốt không, nhưng em thật sự đã cố hết sức rồi. Chỉ có em biết suốt chặng đường phải chịu bao nhiêu uy hiếp trở ngại, nhìn thấy biết bao tăm tối. Em luôn tự nhủ, đây là nghề nghiệp của em, ít nhất em có thể đối kháng với thế lực kia. Dù không làm cảnh sát, em vẫn muốn làm một luật sư tốt. Em vẫn luôn nghĩ như vậy, nhưng lần này em biện hộ cho hung thủ thật sự, muốn gỡ tội cho cô ấy. Bây giờ nghĩ lại, em cảm thấy hoang mang lắm, cứ như có thứ gì đó bị đảo

https://thuviensach.vn

ngược vậy. Thông cảm cho cô ấy, muốn cứu cô ấy; nhưng không thể bất chấp sự thật cô ấy là hung thủ."

Ngôn Cách nghe xong, hỏi: "Em vẫn luôn để bụng hung thủ là ai như vậy sao?"

"Em vốn xuất thân từ cảnh sát, bệnh nghề nghiệp rồi."

"Nhưng hiện giờ nghề nghiệp của em là luật sư."

Cô nghiêng đầu nhìn anh. Ánh mắt anh trong suốt như đá vỏ chai, cô quay lại nhìn trời: "Đúng. Em mâu thuẫn, muốn bạt mạng bảo vệ người ủy thác của em, nhưng trong tiềm thức vẫn hy vọng họ không phải hung thủ."

Anh nói: "Chân Ý, em làm luật sư như vậy, sau này sẽ rất đau khổ."

Chân Ý hơi sửng sốt, anh đang lo lắng cho cô. Giờ phút này, anh là bác sĩ hay là bạn bè?

"Nếu là anh, nếu người ủy thác của anh có tội, không phải anh sẽ có gánh nặng tâm lý sao?"

"Không đâu."

"Đó là do tính cách của anh tạo nên." Cô bặm môi.

"Chuyện này không liên quan gì tới tính cách cả, Chân Ý." Anh nói chậm lại, nghiêng đầu nhìn cô. "Tôi không đồng ý với những lời anh nói, nhưng tôi sẽ đánh đổi cả mạng sống để bảo vệ quyền được nói của anh."

Lòng dạ Chân Ý chấn động: "Voltaire (2)?"

(2) Frangois-Marie Arouet (1694-1778), nổi tiếng qua bút hiệu Voltaire, là một đại văn hào, tác giả, bình luận gia, nhà thần luận và triết gia người

https://thuviensach.vn

Pháp. Ông luôn phấn đấu phát huy quyền làm người, bảo vệ quyền tự do cá nhân, tự do tôn giáo và quyền được phán xử công minh.

Từ mấy năm trước Ngôn Cách đã thích Triết học. Chân Ý yêu ai yêu cả đường đi lối về, đi theo anh giết thời gian ở thư viện, cũng nhớ mang máng mấy câu.

"Trí nhớ khá tốt." Khóe môi anh khẽ động, nhưng không nở nụ cười. "Nếu em bằng lòng, hãy nhớ một câu, "Thứ trói buộc người làm nghề luật sư không phải là đạo đức của luật sư, mà là quy chế", có lẽ em sẽ thoải mái hơn."

Chân Ý bỗng dưng không nói nên lời. Lồng ngực như bị thứ gì đó mềm mại đụng phải, ấm áp và an bình.

Cô không biết tại sao anh có khả năng ấy, chỉ vài câu ngắn ngủi đã chạm tới trái tim cô.

Sự thấu hiểu tự nhiên âm thầm như vậy, kiểu chuyện thế này, kiểu người như thế, không phải ai ai cũng có thể gặp được.

Nhưng thật đáng tiếc. Tại sao sau này không thể ở bên nhau? Tại sao lại buông tay anh?

Ngực Chân Ý ê ẩm, hơi nước sớm ngập vành mắt. Cô điềm nhiên hít sâu, nhắm mắt lại. Lần này, thật sự hơi buồn ngủ rồi. Ngôn Cách thấy cô im lặng một lúc lâu, quay đầu nhìn lại, bây giờ cô đã ngủ yên, hơi thở nhẹ nhàng.

Chưa bao giờ thấy cô yên tĩnh như vậy, anh cụp mắt lẳng lặng ngắm cô rất lâu.

Nhiều năm không gặp, khuôn mặt cô không thay đổi nhiều, lông mày cong cong, hàng mi thật dài, da rất trắng, hệt như gốm sứ trong suốt, chưa

https://thuviensach.vn

từng đỏ mặt. Làn da trên cổ mịn màng như ngọc, bất giác khiến người ta có xúc cảm ấm áp mà tươi mát.

Cơn gió thổi vào từ cửa sổ, trong lành và ấm áp. Dưới sàn nhà rải đầy cánh hoa li ti, cách mấy bước là bầu trời xanh lam, gió lay ngọn cây, chim đang ríu rít...

Trong lúc mơ màng, Chân Ý cảm thấy có ai đó đắp cho cô tấm chăn mỏng. Cô biết đó là Ngôn Cách.

Ngôn Cách, cậu bé ít nói nhưng biết lắng nghe trong hồi ức.

Mấy năm nay, càng trưởng thành càng phát hiện những người xung quanh chỉ đắm đuối thể hiện bản thân, chứ không lắng nghe lời người khác nói. Càng trưởng thành càng phát hiện xã hội tôn sùng khả năng diễn thuyết và hùng biện, chứ không biết lắng nghe là gì. Càng trưởng thành càng phát hiện, người như anh rất hiếm có. Khác hẳn vô số người Chân Ý từng gặp, nhắc tới chuyện của mình thì thao thao bất tuyệt, liến thoắng liên hồi, nghe người khác nói lại nhấp nhổm uể oải buồn ngủ. Không giống chút nào.

Ngoài cửa sổ vọng về tiếng gió xa xăm, trong mông lung, tâm hồn cô phiêu lãng về thời trung học, một buổi chiều sau khi họ đến với nhau. Trước lúc ấy, cô luôn cho rằng anh chưa từng nghe mấy lời lảm nhảm lúc cô quấn lấy anh. Thật ra không phải vậy...

Là mùa hạ, bầu trời xanh tinh khiết đến mức không có một áng mây. Mặt trời lớn chưa từng có, không khí nóng nực.

Giờ thể dục, một mình Ngôn Cách luyện bắn cung thể thao ở góc sân, Chân Ý chán nản, ngồi xuống đất ngắt cỏ.

Hồi đầu cô rất tò mò với chiếc cung đẹp đẽ và cao cấp trong tay anh, mè nheo đòi học. Anh chỉ cho cô ông ngắm, chỗ gài tên, bộ chống rung, bộ cố định trung tâm, giải thích tác dụng từng thứ một.

https://thuviensach.vn

Anh lẳng lặng giải thích, cô hấp tấp cắt ngang. Ngôn Cách kiên nhẫn từ đầu tới cuối, nói cho cô biết nhắm bắn thế nào, bắn tên ra sao. Nhưng anh không ôm cô từ phía sau dạy cô như trên tivi. Ngay cả khi cánh tay cô không thẳng, anh cũng chỉ cầm mũi tên nâng tay cô lên. Mấy lần bắn không trúng bia cũng không đổi được anh cầm tay làm mẫu, Chân Ý chẳng còn chút hứng thú nào. Trước nay cô làm gì cũng nửa vời; mà anh không có tính cách mình thích liền muốn cả thế giới đều thích, nên không gò ép cô.

Hôm ấy, anh vẫn yên lặng và nghiêm túc giương cung ngắm bắn như thường lệ, còn cô vẫn ngồi trên thảm cỏ lẩm bẩm vì mây chuyện phiền muộn gặp phải. Nói rằng tối hôm qua vấp ngã trong hành lang, khiến cặp giò đẹp đẳng cấp thế giới của cô để lại vết sẹo giá trị hàng triệu, sau này không thể làm người mẫu chân. Còn nói phải dạy con từ thuở ấu thơ, đám trẻ con đùa giỡn cả ngày làm vỡ đèn ngoài hành lang, nhưng cha mẹ chúng không bồi thường, không chịu trách nhiệm với an toàn của cộng đồng. Còn nói chính quyền sắp cải tạo khu vực cũ, khiến an ninh chỗ cô kém dần...

Gió lay ngọn cây, tán lá xào xạc, thi thoảng rơi xuống đầu cô. Cô ngồi trên sân cỏ loang lổ ánh mặt trời, tức giận càu nhàu cả một tiết. Không biết anh có nghe không, vươn người thẳng tắp luyện tập, hết sức tập trung nhắm trúng hồng tâm, bắn tên. Không hề đáp lại, cũng không ngắt ngang mấy lời làu bàu của cô.

Sau khi tan học, hiếm hoi lắm mới thấy anh đề xuất đưa cô về nhà, đi đến tận dưới tòa nhà chỗ cô. Đó là tòa nhà xập xệ xấu xí trong công xưởng cũ, cô ở tầng năm - tầng cao nhất. Bình thường buổi trưa cô không về nhà, nói trên tầng nóng như lồng hấp, hầm hập khiến người ta không tài nào thở nổi.

Đi tới trước tòa nhà, cô ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt đỏ bừng: "Hành lang bẩn lắm, không cần đưa em lên đâu."

Ngôn Cách nói: "Anh vốn không có ý định này."

https://thuviensach.vn

Chân Ý chưa bao giờ tức giận với lời như vậy.

"Thế chào nhé!" Cô nở nụ cười tươi rói, vẫy tay với anh, chạy vụt vào hành lang không thấy bóng dáng nữa.

Cô vọt lên tầng năm một mạch như chạy nước rút trăm mét, không buồn quan tâm đến bộ quần áo mướt mổ hôi dính trên người. Cô lao vào phòng, chưa cởi cặp sách đã chạy tới cửa sổ nhìn ra ngoài. Nếu có thể thấy bóng lưng rắn rỏi tĩnh lặng của Ngôn Cách chậm rãi rời đi trên con đường rợp bóng cây dưới ánh tà dương còn sót lại, cô sẽ vui như được ăn kem.

Nhưng khoảng sân trống rỗng, ánh sáng lay động, song không có bóng dáng của anh. Sao lại thế? Cô lo lắng. Năm tầng lầu mà cô chỉ mất chưa đến mười lăm giây, chạy nhanh đến mức sắp suy tim. Cô không cam lòng, lao ra cửa như thần kinh. Bác và chị họ ngờ vực nhìn cô đến đi như cơn gió.

Trong cầu thang kiểu cũ, tay vịn loang lổ vết gỉ sét, bậc thang đầy rác. Cửa sổ rất nhỏ, mặt trời còn chưa lặn cầu thang đã bắt đầu tối mờ. Nhìn xuống dưới tầng, chỉ thấy từng hàng tay vịn đen sì, tầng nào đó có một bóng dáng trăng trắng. Chân Ý sửng sốt, rón ra rón rén đi xuống. Từng chút từng chút, cô vòng qua cầu thang liền nhìn thấy Ngôn Cách giẫm lên chồng than của hộ gia đình nào đó, ngẩng đầu vươn tay thay bóng đèn.

Dáng anh cao gầy, vươn lên tựa một mũi tên, lưng chiếc áo sơ mi trắng dính chút mồ hôi. Hành lang tối đen, tường bám đầy bụi, toàn bộ đều là vết khói dầu và tranh phun sơn, chỉ có ánh sáng mỏng manh từ ô cửa sổ chiếu xuyên qua mái tóc ngắn lơ thơ của anh. Anh ngẩng đầu, hai tay xoáy bóng đèn, trần nhà rất bẩn, bụi ồ ạt rơi xuống. Bỗng nhiên anh vội cúi đầu, có hạt bụi rơi vào mắt anh. Anh định dụi mắt theo phản xạ, nhưng chỉ đặt mu bàn tay lên sống mũi. Ngón tay anh dính bẩn rồi. Anh nhắm mắt lại, yên lặng một giây, lắc đầu thật mạnh rồi giữ nguyên như thế.

https://thuviensach.vn

Chân Ý đứng ở bậc thang thứ mười mấy, nín thở. Trong bóng tối, có tiếng ồn ã xèo xèo nồi cháo nhà ai đang xào nấu, không khí thơm phức mùi thịt xào đậu que chua.

Cuối ùng, Ngón Cách lại ngẩng đầu lên, xoáy một cái. Trong tích tắc ấy, ánh đèn màu trắng ngà hắt xuống từ tay anh, hệt tấm lụa trắng bao phủ anh tiến vào cõi mộng hư ảo. Khẽ buông tay, ánh đèn hình nón lan rộng, dịu dàng rải khắp hành lang.

Chân Ý nghe thấy tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực minh, Ngôn Cách nhảy xuống từ chồng than đá cao cao, vừa ngẩng đầu đã thấy Chân Ý đứng trên bậc thang cảm động nhìn anh. Ánh đèn rọi xuống từ đỉnh đầu anh, tôn khuôn mặt anh trắng nõn lạ thường, tròng mắt cũng đen nhánh lạ thường, sắc mặt... lúng túng vô cùng.

"Anh nghe thấy những gì em nói à?" Cô vui vẻ nói.

"Anh có điếc đâu." Anh quay đầu đi. "Em cằn nhằn cả một tiết."

"A, em dông dài quá." Chân Ý lè lưỡi.

"Ừ, nói chuyện không hề logic, không nắm được trọng điểm."

Lúc tập luyện bắn tên, anh thắc mắc: Chuyện đơn giản như vậy, sao cô có thể thao thao bất tuyệt biến thành một bài diễn văn chứ? Nhưng mà, ngoài "cặp giò đẹp đẳng cấp thế giới" cần bàn bạc lại ra, anh vẫn hiểu được ý cô ngay lập tức.

"Khái quát lại cho em: Có người đập vỡ bóng đèn ở hành lang, không ai sửa, em bị ngã trong bóng tối."

Một câu nói đã khái quát hết mấy lời lẩm bẩm suốt buổi chiều của cô.

Chân Ý: "... Đúng... là vậy."

https://thuviensach.vn

Dù thế nào đi nữa, cô vẫn vui vẻ chết đi được. Nhảy mấy bước xuống cầu thang, đến bậc cuối cùng, rút ngắn cách biệt chiều cao với anh, hơi kiễng chân lên, hai cánh tay quấn lấy cổ anh: "Ngôn Cách, anh tốt với em quá, em thích anh chết mất thôi."

Cô cọ cọ trên cổ anh như con cún.

Ngôn Cách không thoải mái chút nào, lông tơ sắp dựng hết lên. Nếu là lúc bình thường, anh đã hất cô ra từ lâu, nhưng tay anh đầy bụi, bẩn chết đi được. Từ cốt tủy, anh không thể nào bất lịch sự đụng vào người khác như vậy. Khó chịu, khó chịu! Nhưng anh cũng không thể lùi ra sau tránh né, không thể kéo cô khỏi bậc thang.

Anh đã chứng kiến khả năng bám người siêu phàm của cô, nhất định có chết cô cũng không buông tay, hai chân lủng lẳng giữa không trung, bám trên cổ anh như ma treo cổ, không tài nào quăng đi được. Anh bất đắc dĩ than thở tự đáy lòng, thầm quyết định, đợi cô buông tay sẽ phát huy ưu thế tốc độ của mình, chạy ngay và luôn.

Lúc Chân Ý tỉnh lại, trên người cô đang đắp chăn, rèm cửa phấp phới, cơn gió đưa hương hoa. Ngôn Cách đã không còn ở đây nữa. Cô gấp chăn gọn ghẽ, không chạy lung tung, ngoan ngoãn trở về theo đường cũ.

Mới về đến bệnh viện tâm thần liền thấy Tiểu Kha vẫy cô: "Cô Chân, giúp tôi với."

Chân Ý tò mò, vừa định hỏi, bộ đàm của Tiểu Kha đã vang lên: "Khu B3 xảy ra bạo loạn, khu B3 xảy ra bạo loạn. Khu A không cho bệnh nhân ra ngoài, khu B1, B2 đóng cửa, các bác sĩ y tá..."

"Sao thế?"

"Nhất định là tên Diêu Phong kia gây chuyện rồi." Tiểu Kha chạy về khu B.

https://thuviensach.vn

Diêu Phong - người ủy thác trong vụ án hình sự đầu tiên của Dương Tư? Cũng là nhân vật được giới báo chí cực kỳ quan tâm, tiếc rằng đụng phải hai vụ án của Lâm Tử Dực, độ chú ý không được cao như vậy. Nếu vào lúc bình thường, anh ta sẽ khiến cả nước hãi hùng: Nghiên cứu sinh tiến sĩ Đại học K, tính cách quái gở, xảy ra tranh cãi với bạn học, lúc lên lớp mang dao và axit sulfuric đi xả giận. Bốn người chết, ba người bị thương nặng, những người khác bị thương nhẹ ở mức khác nhau. Định tội dễ dàng, xử phạt lại khó khăn, hình như anh ta có bệnh tâm thần.

Chân Ý thấy lạ, tội phạm mắc bệnh tâm thần có nơi thu nhận chuyên biệt mà. Chợt nhớ ra Dương Tư từng dò hỏi cô xem có cách nào biết trước kết quả giám định tinh thần của Diêu Phong không. Vậy anh ta được đưa tới đây để giám định.

Chân Ý chạy nhanh theo Tiểu Kha, nhưng nửa đường nhìn thấy bệnh nhân cô gặp trên chiếc cầu nhỏ hôm ây. Hắn mặc bộ đồ trắng đứng cạnh hành lang, đôi mắt sáng ngời, mỉm cười với cô.

Chân Ý bất giác dừng bước, ma xui quỷ khiến hỏi: "Sao anh lại đứng ở đây, không có y tá trông nom anh à?" Cô nhớ y tá nói bệnh của người này rất nặng.

"Tôi rất ổn, không cần chăm sóc." Hắn cười, rất rực rỡ, giọng nói cũng trong trẻo, hỏi: "Tôi kể cho cô một câu chuyện nhé?"

Chân Ý nhìn theo hướng Tiểu Kha biến mất, hơi do dự.

Cô không biết rằng, trong mắt hắn, dáng vẻ của cô bây giờ trông như đứa trẻ bị lạc bố mẹ bởi mải mê muốn nghìn điều hấp dẫn ở khu vui chơi. Hắn khẽ cười: "Không lâu đâu."

Hắn không đợi cô trả lời đã bắt đầu kể...

https://thuviensach.vn

Ở một thành phố miền Nam, có một cô bé, cô thích một nam sinh hơn cô một lớp. Một buổi tối, hai đứa trẻ cùng nhau về nhà, cậu bé lẳng lặng bước đi, cô bé xoay quanh cậu như con chim nhỏ, ríu ra ríu rít, rất vui vẻ...

Chân Ý giật mình. Hắn tiếp tục...

Đêm hè ấy, ánh sao rất đẹp, bóng cây sum suê hai bên đường che khuất ánh đèn màu trắng ngà. Dọc theo đường đi, ánh sáng loang lổ, tranh sáng tranh tối. Cô bé bỗng ngẩng đầu, trông lên bầu trời sao rực rỡ. Cô kéo tay cậu bé, giọng hân hoan tựa tiếng chuông ngân, nói: "Em mời anh ngắm sao!"

Cô chạy ra giữa con đường cái rộng thênh thang, bỗng nằm xuống đất.

Cậu bé nói: "Có xe tới sẽ nghiền nát em đấy."

Nhưng cô không đứng lên, nằm trên đường cái thoải mái vươn vai, lười nhác tựa một chú mèo: "Đường này ít xe qua lại lắm, trong thành phố không phải rất hiếm có con đường yên tĩnh thế này sao? Anh mau nằm xuống ngắm sao đi, ngắm từ chỗ này, bầu trời đêm đẹp quá đi mất."

Cô nhìn trời mỉm cười. Cậu bé không nhìn trời mà đứng thẳng tắp, mắt nhìn xuống cô bé nằm bên chân. Cậu tin lời cô nói. Bởi vì khoảnh khắc ấy, khuôn mặt rạng rỡ của cô thật sự rất đẹp. Đôi mắt đen láy trong veo của cô phản chiếu ánh sao trên trời, lấp la lấp lánh, đẹp không gì sánh nổi. Cậu chưa bao giờ làm chuyện điên cuồng như thế, nhưng như ma xui quỷ khiến, cậu nằm giữa đường cái thành thị, ngay bên cạnh cô. Mặt đường còn sót lại hơi ấm mặt trời ban ngày, còn có mùi nhựa đường thoang thoảng, ngâm dần vào áo sơ mi của cậu, thẩm thấu vào da thịt cậu. Nóng hổi, nhưng có gió đêm man mát. Nằm giữa đường như vậy cảm thấy rất mới mẻ, cảm giác tĩnh lặng thảnh thơi rất đỗi mãnh liệt. Cậu nhìn trời, ven tầm mắt là hàng cây xanh yên ả, ở giữa là khung trời lớn màu xanh đậm, hệt như lông nhung

https://thuviensach.vn

mềm mại, những vì sao lóng lánh tựa những viên kim cương nhỏ, đẹp đến mức rung động lòng người, khiến người ta không tài nào thở nổi.

Lòng cậu tĩnh lặng đến độ không dậy nổi một âm thanh. Bỗng nhiên, cô bé bên cạnh nghiêng người, nhoài lên người cậu. Trong đêm tối, mặt cô tươi đẹp trắng ngần, đôi mắt sâu thẳm mà chan chứa tình cảm, nói với cậu bé mười chữ...

Câu chuyện kể đến đây, bệnh nhân mỉm cười, dịu dàng hỏi: "Cô gái thân mến, cô biết mười chữ cô bé kia nói là gì không?"

Hơi thở của Chân Ý bất giác dồn dập, nhìn chằm chằm vào hắn không rời mắt, có phần sợ hãi, không thể tin nổi. Cô muốn chạy trốn, nhưng không thể nhúc nhích.

Lúc này, Tiểu Kha chạy trở lại: "Cô Chân, sao cô lại ở đây?" Nhìn thấy Lệ Hữu, sắc mặt anh ta thay đổi đột ngột, nói với Chân Ý: "Cô đi trước đi, tôi đưa bệnh nhân này đi đã." Chân Ý như được cứu giúp, lập tức xoay người chạy đi.

Tới khu B2, nơi đó trông như hỗn loạn, nhưng lại trật tự. Bệnh nhân tâm thần không còn ở đấy nữa, đang được sơ tán.

Diêu Phong vung ghế đánh người, mấy nhân viên và cảnh sát mặc thường phục đều không thể tiến tới gần. Cảm xúc của hắn kích động, vẻ mặt méo mó, đáng sợ cực kỳ. Cảnh sát mặc thường phục hét lên: "Diêu Phong, anh không trốn thoát được đâu, dù anh chống cự thế nào đi nữa, chúng tôi cũng sẽ bắt anh lại."

Diêu Phong không nghe thấy lời cảnh sát nói, mắt mở to như chuông đồng, lẩm bẩm như thần kinh: "Ma, ma, chúng mày đều là ma. Cái lưỡi dài của mày, mày..." Ngón tay hắn run run, chi vào mọi người: "Móng vuốt của mày, bọn mày đều là ma quỷ, đừng bắt tao. Đừng bắt tao! Aaaa!" Hắn lại mất khống chế, cầm ghế đập phá điên cuồng.

https://thuviensach.vn

Có một cảnh sát nổi giận, quát Diêu Phong: "Bác sĩ đã chẩn đoán anh không bị bệnh, đừng giả bộ nữa! Lúc giết người nên nghĩ đến có ngày hôm nay, muốn thoát tội bằng trò giả bệnh tâm thần, không có cửa đâu!"

Chân Ý chợt cảm thấy chuyện này cực kỳ lạ lùng. Diêu Phong giả điên ư? Nhưng dáng vẻ của hắn lúc này thật sự giống kẻ điên. Cô dáo dác nhìn quanh, mau chóng nhìn thấy bóng dáng của Ngôn Cách. Hai tay anh đút trong túi áo blouse, hờ hững đứng nhìn. Có lẽ trong mắt người có chuyên môn, màn biểu diễn của Diêu Phong giờ phút này chỉ là sự đấu tranh trong vô vọng. Nhưng, nếu có thể sống, ai lại muốn chết chứ?

Diêu Phong tiếp tục làu bàu, vẻ mặt càng ghê rợn: "Chúng mày là ma quỷ địa ngục phái tới, tao phải tiêu diệt chúng mày."

Cảnh sát không thể chịu nổi nữa, cầm lấy điện thoại: "Diêu Phong đã được chẩn đoán là tinh thần bình thường, tất cả lời nói và hành động của hắn đều là giả điên. Hắn chống đối không chịu để bị bắt, Bệnh viện Tâm thần số 1 yêu cầu hỗ trợ. Mẹ kiếp, tốn công hắn ăn cả bãi nôn và rác rưởi. Lừa hết chúng ta rồi!" Anh ta nổi giận đùng đùng, giọng nói rất lớn.

Diêu Phong nghe thấy, cứ như người rơi xuống nước bắt được cái phao cứu mạng, quyết liệt chỉ vào Ngôn Cách, điên cuồng gào lên: "Tôi điên rồi, tôi thật sự điên rồi. Tôi thật sự có bệnh, là bác sĩ kém cỏi! Là tên này xem mạng người như cỏ rác! Tôi thật sự điên rồi, tôi thật sự có bệnh."

"..."Thế này thì ngay cả Chân Ý cũng biết, hắn thật sự không bị bệnh.

Người cảnh sát còn lại vẫn đang nghi ngờ kết quả chẩn đoán của Ngôn Cách lập túc thay đổi sắc mặt, suýt nữa chửi bậy.

"Tôi có bệnh, tội thật sự có bệnh." Diêu Phong gào thét điên cuồng. Bỗng chốc hắn trở thành kẻ diên, nhấc ghế đập phá loạn xạ, những bác sĩ và y tá gần đó đều tránh né. Nhưng hắn chợt chuyển hướng, nhào về phía Chân

https://thuviensach.vn

Ý. Cô dựng hết lông tơ, phát giác mình đứng ngay lối ra, Diêu Phong muốn chạy trốn!

Cô không nhúc nhích, nhớ lại mấy chiêu đánh đấm mèo cào ba chân, thấy hắn tới gần, hai tay cô siết chặt thành nắm đâm. Nhưng trong khoảnh khắc ấy, bên cạnh bỗng xuất hiện một sức mạnh, cô được ai đó kéo lại.

Tiếng lòng run lên. Một giây sau, cô đụng vào lồng ngực Ngôn Cách, hơi ấm quen thuộc mà xa lạ ập tới, bao phủ lấy cô. Hơi thở cô nghẹn lại, mở to mắt nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của anh, trái tim như thể ngừng đập. Nhưng còn chưa kịp phản ứng, cái ghế trên tay Diêu Phong đã nện vào lưng anh. Một âm thanh khủng khiếp vang lên, sức lực quá lớn, Ngôn Cách không đứng vững, ôm Chân Ý ngã nhào xuống đất.

Chân Ý bị người anh nặng nề đè lên, toàn thân nổi da gà. Cô rúc trong lòng anh, chóp mũi thân mật kề sát cằm anh, hơi thở tràn ngập mùi hương nam tính nhàn nhạt của anh. Cô choáng váng khôn tả, lại không cảm thấy đau đớn mà chỉ u mê dến mụ mị: Cả người anh đè lên người cô đấy! Cảm giác đụng chạm kỳ diệu đến vậy, trái tim cô sắp nhảy ra ngoài mất rồi.

Nhưng một khắc sau, lướt qua bờ vai anh, cô thấy Diêu Phong một lần nữa đập ghế tới, nhắm vào gáy Ngôn Cách. Tất cả bong bóng màu hồng tan vỡ trong tích tắc, cô hoảng sợ cực kỳ, thân thể lạnh toát.

"Dừng!" Chân Ý hét lên, lật người lên che chở anh theo bản năng.

Nhiều khi, vào thời điểm mấu chốt, phản ứng đầu tiên của con người đều không thể giải thích bằng logic. Tại khoảnh khắc ấy, đầu óc Chân Ý trống rỗng, lật người lại, hai tay ôm chặt lấy đầu anh, toàn thân căng cứng như con đà điểu. Thật ra bản thân sợ chết đi được.

Cô dồn sức quá mạnh, cứ như bổ nhào vào lòng anh, đầu anh đập nhẹ xuống đất.

https://thuviensach.vn

Không hề báo trước, có vài hồi ức ùa về trước mắt Ngôn Cách. Anh lẳng lặng bước đi, cô nhảy nhót vây quanh anh. Cô bỗng lóe lên ý tưởng muốn nằm giữa đường cái ngắm sao, anh cũng nằm xuống. Bầu trời đêm rất đẹp, trong tầm mắt xuất hiện khuôn mặt của cô...

Ký ức như đoạn phim tua nhanh trước mắt, trong chớp nhoáng, hình ảnh bỗng dừng lại, chồng lên thời khắc này của nhiều năm sau.

Giờ phút này, cô liều mình che chở anh, thân thể cứng đờ, run lẩy bẩy. Năm ấy, cô nhoài lên lồng ngực anh, phía sau là bầu trời sao vĩnh hằng và rực rỡ, mắt cô chứa đựng biết bao tình cảm, nhẹ nhàng nói mười chữ: "Ngôn Cách. Nói yêu em đi, lừa em cũng được."

Mà anh thì không nói một lời.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 4.2

"Đừng!"

Tiếng thét của Chân Ý như còn văng vẳng bên tai Ngôn Cách; anh không ngờ Chân Ý sẽ bảo vệ anh. Thấy cái ghế kia nện xuống, đã bao năm rồi, một lần nữa anh cảm nhận được cảm xúc kia, sợ hãi, hoảng hốt. Anh trở mình ôm lấy Chân Ý lăn qua một bên.

Cái ghế đập xuống đất vỡ tan tành, mọi người nhào tới tóm lấy Diêu Phong.

Chân Ý vẫn bị Ngôn Cách đè dưới đất. "Anh không sao chứ?" Cô thật sự rất sợ hãi, khi nãy cái ghế quăng tới với sức lực quá lớn.

"Không sao."

Anh muốn đứng dậy, nhưng cảm thấy một lực cản, Chân Ý ôm lấy hông anh... Tư thế này... Anh cúi đầu liếc nhìn; Chân Ý sửng sốt, vội vàng buông tay ra như điện giật. Ngôn Cách đứng lên, sửa sang lại quần áo nhăn nhúm do bị cô níu chặt.

"Xương sau lưng có bị gãy không?" Cô ló đầu nhìn quanh.

"Gãy rồi lấy của em đền cho tôi nhé?" Anh hỏi, không có biểu cảm gì.

"..." Cô đoán chắc anh đang nói đùa nhỉ? Nhưng cô không có tâm tư đùa giỡn, lẳng lặng vân vê vạt áo, khẽ nói: "Đền thì đền."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách hơi sửng sốt, nhưng không nói gì thêm.

Điệu bộ thì thầm khe khẽ của họ bị mấy bác sĩ y tá xung quanh để ý, thêm vào cảnh dũng cảm quên mình của Ngôn Cách khi nãy, tất cả mọi người đều đoán già đoán non. Dù sao, tuy chuyên môn của bác sĩ Ngôn rất tốt, nhưng tuyệt đối không có tâm tư giúp đỡ và bảo vệ. Khi nghiên cứu anh có thể làm thêm giờ hay thức đêm; nhưng thấy đồng nghiệp nào suýt ngã mà để anh đỡ là chuyện không thể nào.

Chân Ý cũng kinh ngạc, theo lý mà nói anh và An Dao đang ở bên nhau, sao lại có hành động thân mật với cô như vậy. Lẽ nào cô hiểu lầm?

"Ngôn Cách, anh..."

Cô vừa định hỏi thì cảnh sát phía sau đi tới: "Bác sĩ Ngôn, có thể cùng chúng tôi tới Cục Cảnh sát cho lời khai chứng minh tình trạng của Diêu Phong không?"

"Được." Ngôn Cách khẽ gật đầu, nhưng lập tức nhìn về phía Chân Ý. "Khi nãy em muốn nói gì?"

"Anh bận việc trước đi, không có chuyện gì hệ trọng đâu."

Ngôn Cách đi cùng cảnh sát. Chân Ý tiếp tục đi làm công việc tình nguyện, nhưng vào một khoảnh khắc nào đó, cô nhớ về chuyện khi nãy, trái tim thắt lại khó hiểu. Trong thời khắc nguy cấp, bản năng trong tiềm thức đã chiếm thế chủ đạo.

Ôi, nguy rồi, cô vẫn còn thích anh!

Chập tối, Chân Ý lái xe đưa ông nội đến nhà chị họ. Ngày mai là đại thọ bảy mươi tuổi của ông nội, chị họ Thôi Phỉ và anh rể Thích Hành Viễn tổ chức lễ mừng thọ cho ông nội. Bề trên nhà Thích Hành Viễn đã qua đời cả rồi; phía Thôi Phỉ chỉ còn mẹ (bác của Chân Ý) và ông nội. Chỉ còn một

https://thuviensach.vn

người già cao tuổi, doanh nhân lại hay phô trương, không chúc thọ ông cụ thật sự không coi được.

Thôi Phỉ ở khu biệt thự tại nội thành phía Nam, cây cối sum suê, cầu nhỏ bắc qua dòng nước, môi trường tốt đến khó tin. Chân Ý ca ngợi: "Đây mới là chỗ người ở!"

Ông nội không vui: "Lời này của con không đúng rồi, chẳng lẽ con không sống ở đây thì là con cún ư? Tuyệt đối không được tự coi nhẹ mình."

Chân Ý vui cười: "Vâng. Căn nhà gỗ của ông mới là chốn thần tiên cư ngụ."

Mức độ xa hoa của nhà Thôi Phỉ không thể nói chi tiết được. Chủ nhân trong nhà không nhiều, người giúp việc lại đông, căn nhà to lớn không hề trống trải. Thôi Phỉ lớn hơn Chân Ý bảy, tám tuổi, năm nay hơn ba mươi. Thích Hành Viễn năm mươi mấy, trạc tuổi mẹ Thôi Phỉ. Trước Thôi Phỉ, Thích Hành Viễn có một trai một gái và một con gái riêng, đều đã trưởng thành, không nhỏ hơn Thôi Phỉ là bao. Nhưng đứa con ông ta thương nhất là con gái Thích Hồng Đậu do Thôi Phỉ sinh cho ông ta, năm nay chín tuổi, học tiểu học.

Chân Ý hẹn Tư Côi và Dương Tư ăn tối, còn Thích Hành Viễn phải đi đón con gái từ lớp học vẽ về. Hai người cùng lúc ra ngoài, ai chạy xe nấy. Chân Ý không ngờ Thích Hành Viễn lại đích thân đón Thích Hồng Đậu tan học. Thích Hành Viễn là ông chủ của một doanh nghiệp hàng đầu trong lĩnh vực internet, sản nghiệp gần chục tỷ. Sau giai đoạn gây dựng sự nghiệp mới bắt đầu hưởng thụ cuộc sống, hưởng thụ tình yêu và tình thân. Chắc rằng Thôi Phỉ và Thích Hồng Đậu rất hạnh phúc.

Có lần Thôi Phỉ nói với Chân Ý qua điện thoại, gặp được một người đàn ông chín chắn mà giàu có, trải qua bao thăng trầm, hiểu cách chung sống với phụ nữ, lại gặp gỡ đúng vào thời kỳ cuộc đời người đó chuyển từ sự

https://thuviensach.vn

nghiệp sang tình yêu và tình thân; đối với phụ nữ, là chuyện may mắn và hạnh phúc biết nhường nào.

Chân Ý không bình luận gì về điều này. Đàn ông được vậy là do trước đó được rất nhiều phụ nữ dạy dỗ mà thành, người phụ nữ cuối cùng không cần tốn công bảo ban, nhặt đồ có sẵn là được. Nếu là cô, cô thà rằng mình là người phụ nữ giỏi giang dạy bảo cậu thiếu niên ngây ngô trở thành người đàn ông tốt. Đây không phải cô tình nguyện hiến dâng, mà vì cô thích khiêu chiến.

Thôi Phỉ cười: "Tiểu Ý, nếu em hiến dâng tuổi thanh xuân dạy dỗ một người đàn ông tốt, kết quả là may áo cưới cho người ta, em sẽ hối tiếc không kịp đấy."

Chân Ý không để tâm: "Tình yêu không phải toàn bộ cuộc sống. Em không sống vì đàn ông. Anh ta muốn chạy theo người khác, em quay đi tìm người tốt hơn. Trên đời không phải chỉ có một kiểu hạnh phúc, cũng không phải chỉ có một loại đàn ông. Kiểu người em không muốn trở thành nhất là người phụ nữ tủi hờn."

Thôi Phỉ liền than thở: "Tiểu Ý, mong người em yêu không phụ em."

Đương nhiên Thôi Phỉ hạnh phúc. Hồi cấp hai, Chân Ý ở nhà bác gái. Khi đó Thôi Phỉ sắp tốt nghiệp đại học, được Thích Hành Viễn theo đuổi điên cuồng. Sự lãng mạn tạo dựng bởi tiền bạc khiến chị ấy không thể nào kháng cự. Chân Ý là người thân của Thôi Phỉ, được hưởng ké không ít món ăn ngon, quần áo và trang sức cao cấp đến từ nước ngoài. Khi Chân Ý lên cấp ba, Thôi Phỉ đã kết hôn. Cho đến bây giờ, cuộc sống và tình yêu của chị ấy đều mỹ mãn.

Nhưng thi thoảng Chân Ý sẽ nhớ tới mùa hạ ấy, cô và Ngôn Cách bị ép trốn trong tủ quần áo. Ngoài kia, trên bàn ăn đối diện cửa phòng ngủ, Thôi Phỉ và một người đàn ông trẻ tuổi mây mưa với nhau, đó là người tầm tuổi

https://thuviensach.vn

chị ấy, trẻ trung, mạnh mẽ. Khi ấy, Chân Ý nhận ra rằng, thứ Thôi Phỉ muốn không chỉ là của cải và sự chu đáo của đàn ông trung niên, mà còn muốn cảm xúc mãnh liệt và sự điên cuồng đến từ thân thể đàn ông trẻ tuổi. Chân Ý không đề cập chuyện này với bất cứ ai. Cô nghĩ, chắc hẳn đó là một lần phóng túng của Thôi Phỉ. Dù sao, Thôi Phỉ rõ ràng hơn ai hết, cái gì mới là thứ chị ấy cần nhất.

Chân Ý đến Cục Cảnh sát đón Tư Côi, Tư Côi vừa lên xe đã hỏi: "Dương Tư nói cậu đi tu rồi à? Một tháng không đi làm, sung sướng không?"

"Sướng chết đi được." Chân Ý thong thả nói: "Sướng đến mức lòng dạ thư thái, cả ngày không thể khép chân."

Tư Côi cười ha ha: "Chân, hoan nghênh trở lại, nhớ cậu muốn chết luôn rồi."

Chân Ý mỉm cười, tập trung lái xe.

"Vụ án Diêu Phong Đại học K giết người, tớ nghe đồng nghiệp ở quận Thanh Giang nói hôm nay phải kết án rồi. Trước đó vẫn cho rằng tinh thần của Diêu Phong có vấn đề, không ngờ lại giả vờ, lừa rất nhiều cảnh sát."

"Tớ chứng kiến hắn bị bắt ở bệnh viện tâm thần. Hắn có gan giết người lại không có gan chịu tội, giả điên giả dại." Chân Ý khinh thường. "Quả là người không ngay thẳng."

Tư Côi cũng cảm thấy không biết nói sao: "May còn có thầy Ngôn giám định, hắn giả điên giả dại lừa được mọi người, nhưng không lừa được chuyên gia. Nhớ ngày đó báo đài đào bới quá khứ trưởng thành của hắn, viết thành bi kịch giáo dục xã hội của một con người bị hiện thực ép đến phát điên một cách sống động như thật, bây giờ bẽ mặt rồi."

Chân Ý chỉ cười chứ không nói.

https://thuviensach.vn

"Nhưng Dương Tư xui xẻo, vụ này chẳng mang lại lợi lộc gì cho cậu ấy cả."

"Lợi lộc?" Chân Ý thấy lạ với cách dùng từ này.

"Hôm đó tớ gặp Dương Tư ở tòa án, cậu ấy bảo là vụ của Diêu Phong đáng lẽ phải được xã hội quan tâm, nhưng không gặp thời. Vốn dĩ có thể tranh thủ quyền lợi cho bệnh nhân tâm thần, không ngờ hắn giả vờ."

Chân Ý không biết nên bình luận ra sao. Xe dừng lại ven đường, hai người đi bộ tới tòa án ở phía đối diện, vừa tới cổng đã thấy trong sân rối như mớ bòng bong. Phiên tòa kết thúc từ lâu, nhưng bố mẹ người thân hai bên nguyên cáo và bị cáo đều tụ tập trong sân gây gổ đánh nhau, tiếng khóc tiếng mắng vang lên không dứt. Chân Ý thấy Dương Tư bị đẩy ra khỏi đám người, chạy tới đỡ cô. Mắt Dương Tư đỏ hoe như sắp khóc: "Mình khuyên bố mẹ Diêu Phong đi cửa sau nhưng họ không chịu."

Chân Ý quay đầu lại, chỉ một cái liếc mắt, trái tim đã như bị nện một cú. Không khó phân biệt giữa đám đông. Bố mẹ Diêu Phong tóc hoa râm, quần áo nghèo khổ, khuôn mặt đen sạm tiều tụy, mang những vết hằn do phải lao động nhọc nhằn suốt bao năm tháng. Lưng họ đã còng, nước mắt giàn giụa, quỳ "phịch" xuống đất dập đầu trước phụ huynh các nạn nhân kia. Bàn tay đặt dưới đất đen đúa vàng vọt, đã trải qua biết bao tang thương.

"Xin lỗi, là chúng tôi dạy con không tốt. Là lỗi của chúng tôi... " Trán họ đập xuống nền xi măng, vang tiếng trĩu nặng mà kinh hãi.

Chân Ý quay đầu đi, lệ tràn hốc mắt. Những người phía sau đều khóc, người thân của nạn nhân cực kỳ đau lòng. Đột nhiên có tiếng bạt tai chát chúa đánh vào khuôn mặt già nua, Tư Côi hét lên: "Diêu Phong đã bị xử phạt rồi, sao ông còn đánh người?"

"Bọn họ đáng bị đánh!" Người đàn ông đánh người gầm lên, một giây sau quay đầu nhìn Dương Tư, tóm lây cổ áo cô, gần như nhấc cô lên. "Còn

https://thuviensach.vn

mày là đứa lòng dạ độc ác, vậy mà lại ra tòa giúp tên súc sinh kia."

Chân Ý và Tư Côi lao tới tóm lấy tay gã vặn lại, cứu Dương Tư.

"Bọn mày là ai, đồng lõa hả?" Gã tức tối vô cùng.

Tư Côi còn lớn giọng hơn gã: "Ông là phụ huynh của nạn nhân nào?"

Mặt gã biến sắc, nói ấp úng: "Chân, chân cháu gái tôi bị thương!"

Tư Côi lạnh lùng nói: "Ông mà có tư cách thay mặt nạn nhân đánh người ư? Rõ ràng là bên có lý, lại cứ làm chuyện vô lý. Diêu Phong giết người đã bị xử phạt rồi; ông đánh người thì sao, muốn bị tạm giam à? Còn uy hiếp luật sư!"

Gã hoảng hồn, không lên tiếng nữa. Bố mẹ Diêu Phong vẫn quỳ dưới đất khóc lóc: "Là chúng tôi đáng đánh..." Nhất thời, giữa trời đất dường như chỉ còn tiếng khóc già nua mà bi thương.

Hôm đó hội Chân Ý ăn tối qua loa, không khí có chút nặng nề. Ba người trở về căn hộ của Chân Ý, chen chúc trên một chiếc giường trò chuyện.

Dương Tư thương người già cả, nói Diêu Phong chẳng ra gì nhưng bố mẹ hắn có lỗi gì đâu. Con trai cũng do họ ngậm đắng nuốt cay nuôi nấng, hôm nay lại rơi vào kết quả này, không phải là tai ương khủng khiếp đổ lên đầu người nông dân chất phác sao? Cô ba lần bốn lượt rung rưng nước mắt, không dừng được mà phải thấm lên chăn.

Tâm trạng của Chân Ý cũng không tốt, than thở: "Bố mẹ ở miền cao phải tốn bao nhiêu tâm huyết mới nuôi nấng Diêu Phong thành tài. Thật đáng thương, nhưng có nạn nhân nào không phải báu vật trong lòng bố me chứ? Sự trút giận của họ đâu thể nói là sai? Đúng là thảm kịch."

https://thuviensach.vn

Dương Tư che mắt, cất giọng run run: "Lúc bố mẹ Diêu Phong tới thành phố K phải chạy vạy gom góp một trăm nghìn, muốn bồi thường cho nạn nhân. Họ đều không cần, sợ bị xử nhẹ. Ngoài xã hội có rất nhiều người tốt bụng quyên tiền cho nạn nhân, hơn cả triệu đấy. Tòa án cũng không đòi đền tiền. May thay, nếu không với thu nhập mấy nghìn tệ một năm của bố mẹ Diêu Phong, số tiền ấy phải trả thế nào?"

Chân Ý lắng lặng nghe, không nói gì, lòng cô ngột ngạt đến khó chịu, trở mình nhìn vầng trăng ngoài cửa sổ. Mông lung mờ mịt, như chiếc bánh trôi để lâu không ăn. Lần đầu Dương Tư xử lý vụ án hình sự, e rằng vẫn chưa biết chỉ cần dính líu tới bồi thường, mọi việc đều có biến số, dù đã trôi qua rất lâu rồi. Kiểu phán xét trước không cần bồi thường chỉ cần phạt nặng, sau khi phạt lại nuốt lời trở mặt muốn người nhà của kẻ tử tội phải đền bù là chuyện không hiếm thấy.

Cô xoay người, hỏi Tư Côi: "Vừa rồi sao cậu nhận ra người đó không phải là người nhà của nạn nhân?"

"Kinh nghiệm. Bình thường mấy kẻ làm loạn ghê nhất không phải người thân trực tiếp của nạn nhân, thường là người ngoài như cô dì chú bác gì đó."

Chân Ý cười mỉa mai: "Những kẻ thường ngày bị xem nhẹ, khi có cơ hội lên tiếng và đại diện, đương nhiên phải làm ầm ĩ rồi. Càng to mồm càng có lý."

Dương Tư: "Càng tiếp xúc nhiều với mấy chuyện này, cảm xúc càng bi quan. Ý, tớ thật sự không biết cậu làm thế nào mà gánh vác được vụ án của Đường Thường và Tống Y?"

Chân Ý mặt dày mày dạn: "Không cần thứ gì đặc biệt, chỉ cần trái tim sắt đá và da mặt dày."

Dương Tư bị trêu, kề tới nhéo cô: "Trái tim có sắt đá không thì không sờ được, nhưng da mặt đủ dày."

https://thuviensach.vn

"..." Không khí buồn bã hoàn toàn bị phá hỏng.

Ba người đùa giỡn, yên lặng một lát lại thao thao bất tuyệt, tâm sự như thuở xưa, tám chuyện lẻ tẻ vặt vãnh cho đến rạng sáng mới mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau là sinh nhật của ông nội, Chân Ý dậy sớm, trước khi ra ngoài Dương Tư gọi cô lại. Lúc ấy Chân Ý đang đi giày, Dương Tư tựa vào cạnh cửa, chợt hỏi: "Ý, cậu thật sự không biết trước tình trạng tinh thần của Diêu Phong ư?"

"Không, sao thế?"

"Tớ tưởng với quan hệ giữa cậu và Ngôn Cách, lấy thông tin tiện hơn."

Chân Ý sửng sốt một giây, trước đó Dương Tư từng nhờ cô tìm hiểu, nhưng cô quá hiểu tính cách của Ngôn Cách, anh sẽ không tiết lộ chuyện của bệnh nhân dù chỉ một chút. Dương Tư khẽ nói: "Không phải tớ nhờ cậu hỏi giúp sao?"

Chân Ý xỏ chân vào giày: "Không dễ hỏi đâu. Dù sao bây giờ tớ với anh ấy không thân lắm."

Dương Tư im lặng, cách vài giây khẽ than: "Do tớ xui xẻo. Sớm biết Diêu Phong giả bệnh, tớ sẽ không nhận vụ kiện này, khiến tất cả mọi người tưởng tớ xúi giục hắn giả điên."

"Đừng quá để ý đến cái nhìn của người khác."

"Cũng phải." Dương Tư mỉm cười, thấy Chân Ý sắp ra ngoài, cô gọi lại: "Chân Ý?"

"Hả?"

https://thuviensach.vn

"Chúng ta là bạn tốt, cậu trở thành luật sư nổi tiếng rồi, nhớ nâng đỡ tớ nhé."

"Tớ biết mà."

* * *

Tại khách sạn ở khu nghỉ dưỡng họ Thích, quận Lan Đình. Phòng tổ chức tiệc mừng thọ đông nghịt, nhìn sơ qua cũng phải mấy trăm bàn. Học trò của giáo sư Chân ở khắp thiên hạ, mạng lưới quan hệ của Thích Hành Viễn lại càng không cần phải nói, những người tới đây đều là nhân vật có máu mặt.

Chân Ý nhìn thấy ba người không xa lạ gì: Thích Cần Cần, Thích Miễn và Tề Diệu. Hai người trước là con vợ trước của Thích Hành Viễn, người sau là con gái riêng, không theo họ bố. Họ đều ngồi ngoài, có thể thấy địa vị của họ trong lòng bố mình.

Đi vào phòng tiệc nhỏ bên trong, Thích Hồng Đậu chín tuổi đang ngồi trong lòng bố hưởng thụ mọi ánh mắt. Chân Ý không khỏi nghĩ tới lý luận đàn ông của Thôi Phỉ, hôm nay chị ấy và Thích Hổng Đậu hạnh phúc rồi, nhưng quá trình trưởng thành không trọn vẹn của chị em Thích Cần Cần phải đòi nợ ai đây?

Mọi người vây quanh Thích Hành Viễn bàn chuyện thời sự, kinh tế, thương mại; giáo sư Chân - nhân vật chính thật sự - lại không có ai ngó ngàng đến, ngoại trừ Biện Khiêm. Những đồng nghiệp cùng trang lứa với ông cụ khi đã tới tuổi này, với thân phận đức cao vọng trọng, họ chỉ gửi thư chúc mừng chứ không đến dự; còn học trò của ông cụ, giữa vị giáo sư dần dần già đi và ông trùm của giới kinh doanh, bên nào nhẹ bên nào nặng, mọi người đều tự hiểu rõ.

Chân Ý không giận, bây giờ tình trạng tinh thần của ông nội lúc tốt lúc xấu, đám phàm phu tục tử này ít trêu chọc lão thần tiên nhà cô, cô mong

https://thuviensach.vn

còn chẳng được.

Ông nội đứng bên bàn tiệc buffet, một tay cầm chiếc đĩa nhỏ, một tay cầm nĩa, chỉ chăm chăm vào đồ tráng miệng trên bàn, lăn tăn phán đoán, hồi lâu sau mới quyết tâm gắp một miếng Black Porest.

Chân Ý đập tay ông, răn đe: "Tranh thủ lúc con không có mặt lén ăn bánh ngọt, đáng đánh!" Nói xong cô lườm Biện Khiêm đứng bên cạnh: "Anh, ông tham ăn mà anh không cản!"

Biện Khiêm nói giúp ông: "Thỉnh thoảng ăn một chút thôi, không sao đâu."

Vừa thấy cô, mặt mày ông nội liền tươi rói, cười hi hi, nghiêng đầu đụng vào đầu Chân Ý: "Dư Chi, đừng trách tôi, sức khỏe tôi không sao đâu." Chân Ý sững sờ, Dư Chi là tên bà nội.

Bệnh của ông đã nặng hơn, hôm đó Chân Ý dắt ông đi tản bộ, bàn tay già nua nhăn nheo của ông khẽ vuốt mu bàn tay cô, dịu dàng nói: "Dư Chi, bà vẫn xinh đẹp như hồi còn trẻ, nhưng tôi thì già rồi."

Chân Ý nghĩ, sau bữa tiệc này, về sau cô không nên đưa ông nội đi lung tung thì hơn. về phần bánh tráng miệng thì thôi cũng được, đối với ông nội, thứ đáng để yêu thích nhất trong bữa tiệc đầy những con người khôn khéo này chỉ có bánh ngọt được thợ làm bánh kỳ công chuẩn bị mà thôi.

Cô chọn mấy miếng bánh ông nội thích, cầm dao cắt làm đôi, ngồi đối diện cùng ăn với ông. Biện Khiêm không thích đồ ngọt, ngồi bên cạnh nhìn. Ông nội vui vẻ, vừa ăn vừa lén đá chân cô dưới gầm bàn, cứ như một đứa bé bướng bỉnh già đầu vậy.

Chân Ý liền nhớ đến một quãng thời gian rất dài thời trung học, cô và Ngôn Cách cũng như vậy.

https://thuviensach.vn

Sau khi Ngôn Cách đồng ý làm bạn trai cô, ngày nào cũng ăn trưa cùng cô. Đến trưa luôn có người đưa cơm cho anh. Hộp cơm hình chữ nhật, từ trên xuống dưới có bày tám ngăn. Món khai vị, salad, canh, thịt thà rau quả, cộng thêm món tráng miệng. Anh ăn từng món theo thứ tự nghiêm ngặt, tuyệt đối không kén chọn, Chua ngọt đắng cay mặn, anh lẳng lặng ăn hết cả, không ghét cũng không thích thú, không bài xích cũng không tận hưởng.

Chân Ý thì khác hẳn, đôi đũa và dao dĩa chọc lung tung khắp nơi trong hộp cơm của anh, trái một nhát phải một nhát, không hề tuần tự, không hề yên tĩnh: "Wow, ngon quá, người nấu cơm cho anh là đầu bếp đẳng cấp thế giới à?"

"Củ cải lại có thế nấu được mùi vị này, lần đầu tiên em tình nguyện ăn củ cải đấy."

"Ôi, mướp đắng đắng quá đi mất. Ngôn Cách, vậy mà anh lại ăn mướp đắng!"

Vô số bữa trưa ăn cùng nhau, tuy anh không đáp lại những phản ứng khoa trương của cô, nhưng chưa từng nói mấy lời cảnh cáo như: "Em nói lắm quá", "Ăn cơm đừng nói chuyện", "Còn nói nữa thì anh không cho em ăn đâu"... Dù anh ăn cơm theo thứ tự nghiêm ngặt, nhưng chưa từng yêu cầu cô: "Em không nên như vậy", "Em nên ăn cái này trước rồi mới ăn cái kia"...

Anh nói anh ăn không hết, đổ đi cũng phí nên mới cho phép cô ăn ké. Bây giờ nghĩ lại, anh chưa bao giờ là người lãng phí thức ăn, sớm chuẩn bị suất ăn hai người vì cô rồi. Cũng có lúc hiểu lầm: Cô chán ăn, hoặc sợ anh ăn không đủ no, bèn ăn rất ít; phần còn thừa đương nhiên anh phải ăn hết, ăn quá no khiến dạ dày khó chịu nhiều lần.

Phòng tiệc nhỏ bỗng im bặt, Chân Ý thôi không suy nghĩ nữa.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa mở ra, nhân viên cung kính khom người. Chân Ý bất ngờ trông thấy An Dao vào phòng tiệc đối diện, mặc bộ lễ phục kiểu Trung Quốc cực kỳ xinh đẹp, hết sức kiều diễm, nhưng chỉ có một bóng lưng, cánh cửa đã đóng lại. Còn Ngôn Cách lại đi về phía này, anh mặc bộ vest màu đen, cổ áo thiết kế theo kiểu áo Tôn Trung Sơn, kiểu dáng độc đáo, cổ điển cao quý. Hợp với vẻ ngoài xuất chúng của anh, lại cho người ta cảm giác cả căn phòng sáng bừng lên.

Chân Ý không hề kinh ngạc trước sự xuất hiện của anh, nhưng chuỗi sự việc sau đó đã làm đảo lộn tất cả.

Ngôn Cách vừa xuất hiện, Thích Hành Viễn đã bỏ mặc đám người vây quanh, đứng phắt dậy, cài cúc áo vest, bước nhanh tới trước mặt Ngôn Cách, chìa tay ra với tư thái gần như cúi mình: "Cậu có thể tới là vinh hạnh của chúng tôi."

Những người khác cũng hoang mang như Chân Ý, ngơ ngác nhìn nhau, không biết anh chàng trẻ măng này là nhân vật thế nào.

Ngôn Cách bắt tay ông ta, không nhiều lời mà tới thẳng chỗ ông nội và Chân Ý. Anh cởi nút áo vest, ngồi ngay ngắn, chúc thọ ông nội. Ông Chân cười như trẻ thơ.

Ánh mắt của tất cả mọi người tập trung ở phía này, Ngôn Cách làm như không thấy.

Mặc dù không ai biết gốc gác của anh, nhưng ai nấy đều nhận ra anh không đơn giản. Mà anh chỉ nể mặt một cụ già, chứ không phải Thích Hành Viễn được người người vây quanh.

"Đây là danh sách quà biếu nhà cháu đưa tới." Anh cất lời ấm áp, lấy từ trong ngực ra một tấm thiệp đỏ thẫm gấp làm ba, phong cách cổ xưa, khắc tranh cổ chữ cổ kiểu rỗng.

https://thuviensach.vn

Chân Ý loáng thoáng thấy nét chữ Tiểu Triện (1) cực kỳ tinh tế, một bên viết "Trải thế sự hiểu biết ngày càng rộng, gặp người nhiều nhìn nhận càng tinh thông", một bên viết "Chớ bảo hoàng hôn mặt trời sẽ tắt bóng, bởi hào quang sót lại đỏ cả vòm không." (2)

(1) Chữ Triện, là một kiểu chữ thư pháp Trung Quốc cổ, được chia làm hai loại: Đại Triện và Tiểu Triện. Tiểu Triện có thể coi là kiểu chữ thống nhất đầu tiên của Trung Quốc, do đó, khi nhắc đến Triện thư thường là đề cập đến Tiểu Triện nhiều hơn.

(2) Đây là câu thơ thứ tư và thứ sáu trong bài thơ Thù Lạc Thiên Vịnh Lão Kiến Thị của Lưu Vũ Tích (772 - 842), trích trong Lưu Vũ Tích tập. Đại ý của bài thơ là: Người đến tuổi già mặc dù người gầy, tóc thưa, thị lực suy yếu, bệnh tật quấn thân nhưng dày dặn kinh nghiệm đối nhân xử thế, tự biết tìm niềm vui và khích lệ bản thân... Bài thơ thể hiện quan điểm sáng suốt, lạc quan của Lưu Vũ Tích về cái chết, thể hiện rằng dù mọi chuyện thế nào đi nữa, ông vẫn đối xử với người đời bằng thái độ tích cực.

Tấm thiệp gấp ba được mở ra, bên trong là một phiến gỗ đàn hương cực mỏng, nét chữ Tiểu Khải nắn nót viết danh sách quà biếu.

Trong lúc tất cả đều tò mò, mấy người mang quà biếu bước vào sảnh với tư thế cung kính nhưng không hề khúm núm.

Món quà thứ nhất là cái chặn sách bằng đá đen khảm hổ phách thiên nhiên. Hổ phách trắng trong suốt hiếm có, như có tạp sắc từ vàng nhạt đến đậm dần, nhưng ảo diệu ở chỗ, thứ tạp sắc này lại ngưng tụ thành bức tranh mặt trời giữa biển mây. Không thừa mà không thiếu một nét, vô cùng thích đáng. Hổ phách trắng khảm trên đá đen, cương nhu kết hợp, hết sức cao quý.

Món quà thứ hai là bộ ly trà bằng phỉ thúy, mài giũa hoàn toàn tự nhiên. Màu xanh lục tinh khiết như nhỏ nước, mờ mờ ảo ảo. Vừa thoáng nhìn đã

https://thuviensach.vn

cảm thấy lòng lành lạnh. Hàng cao cấp thế này, chỉ một chiếc thôi đã đắt lắm rồi, huống hồ cả một bộ mười hai chiếc.

Mọi người trong phòng tiệc gần như không dám thở mạnh.

Món quà thứ ba là một pho tượng Phật ba đầu sáu tay bằng ngọc. Mặt tượng Phật khoan thai hòa nhã, cái bệ màu vàng đã ngả xanh, loang lổ vết tích. Là một pho tượng Phật cổ.

Những người ở đây đã trải qua muôn sự đời, nhưng tất cả đều vô cùng kinh ngạc. Phòng tiệc nhỏ im ắng tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, bầu không khí thậm chí có phần căng thẳng, ai ai cũng nơm nớp, thấp thỏm. Nào có ai biếu quà như vậy chứ?

Chân Ý trố mắt nghẹn lời, đột nhiên phát hiện, có lẽ cô chưa từng hiểu biết về Ngôn Cách.

Chân Ý rửa tay bên bồn rửa, tâm trạng ủ dột không nói nên lời. Cô đang tức giận, nhưng cô không biết mình tức ai đây.

Hồi trung học, cô không hề biết gia đình và lai lịch của Ngôn Cách, cũng chưa từng hỏi đến. Khi đó chỉ biết rằng ở bên anh rất vui, nhưng bây giờ lại cảm thấy, ngay từ đầu cô đã không nhận được sự thẳng thắn tối thiểu từ anh. Khốn nạn! Đáng đời mày sống cô đơn đến già.

Ngẩng đầu lên, qua tấm gương bỗng thấy An Dao đi vào, trái tim Chân Ý ngừng đập một giây. Hôm nay An Dao thật xinh đẹp. Bộ váy lụa nền trắng hoa xanh, thiết kế đơn giản theo kiểu Hán, không phải là món đồ có thể mua trên thị trường.

An Dao mỉm cười coi như chào hỏi. Từ trước đến nay, học sinh ngoan và học sinh cá biệt hiếm khi qua lại.

https://thuviensach.vn

Bộ váy phong cách cổ xưa đó thật đẹp, Chân Ý không kìm được nhìn thêm vài lần. An Dao nhận ra, mỉm cười: "Nhà anh ấy nhiều phép tắc quá. Trang phục cũng không thể tự lựa chọn, may là tôi cũng thích kiểu này."

Chân Ý lặng thinh, e rằng hai chữ giàu sang chưa đủ để miêu tả về nhà họ Ngôn. Cô không biết nên đáp lại thế nào, nhìn nước ở bồn rửa tay vẫn chảy xối xả, bàn tay mảnh mai trắng xanh của An Dao chà xát dưới vòi nước hết lần này đến lần khác, cô nói: "An Dao, cô rửa tay nhiều lần lắm rồi."

"Bệnh nghề nghiệp, cảm thấy không sạch sẽ."

"Ồ, rất nhiều bác sĩ ngoại khoa đều ưa sạch sẽ."

"Không chỉ bác sĩ ngoại khoa, Ngôn Cách cũng vậy, bị mắc chứng ưa sạch sẽ rất nặng."

Trái tim Chân Ý như bị giày xéo, chua xót vô cùng.

An Dao đóng vòi nước, bỗng nói: "Chân Ý, cô làm phù dâu cho tôi nhé?"

Chán Ý ăn ngay nói thật: "Tìm người khác đi. Tôi cảm thấy hơi ngại."

An Dao không ép. Hai người không nói gì nữa, ai đi đường nấy.

Đám cưới. Lòng Chân Ý tê tái. Cô nhớ lại lễ chào cờ hồi trung học, mỗi lần sẽ cho một học sinh đứng trước toàn trường phát biểu về "mơ ước". Hôm đó đến lượt Chân Ý, cô mặc đồng phục học sinh, đeo khăn quàng đỏ (vào đoàn quá muộn), đứng trên bục phát biểu. Trước thầy cô và mấy ngàn học sinh cấp hai cấp ba, cô giơ nắm tay, nói vào micro: "Ước mơ của em chỉ có một câu, khi lớn lên sẽ lấy anh Ngôn Cách học lớp 9-1!"

Toàn trường cười ồ lên.

https://thuviensach.vn

"Chân Ý, cố lên!" Cô tự động viên mình, ngẩng cao đầu đi xuống.

Từ đó ban giám hiệu hủy bỏ tiết mục phát biểu về mơ ước. Nhân tiện phạt cô quét sân một tháng.

Chia ly tám năm, cô không yêu ai khác nữa, cho dù thích một chút cũng không. Cô cho rằng anh cũng vậy.

Chân Ý hít thở từng hơi từng hơi thật sâu, nhưng cảm giác tắc nghẹn trong lồng ngực không thể nào vơi bớt, như thể bị người ta tát một phát mà không thể đánh trả, ấm ức chết đi được. Ôi, đã bao năm cô không được trải nghiệm cảm giác muốn trút giận này rồi. Không phái ai cũng có thể bắt nạt cô.

Vòng qua khúc quanh, liền thấy người đàn ông làm lòng cô rối bời cũng đứng ở hành lang, bộ vest phẳng phiu, gương mặt tuấn tú trắng nõn. Chân Ý mắt nhìn thẳng, đến gần anh từng chút một, sau đó... đi lướt qua nhau. Trái tim chùng xuống một cách khó hiểu, như thể thở phào nhẹ nhõm, vừa thoải mái lại mất mát.

Ở đằng sau, Ngôn Cách dừng lại, nghiêng người nhìn cô: "Chân Ý?"

"Có chuyện gì sao?" Bình lặng, không còn nụ cười bông đùa ngày thường.

Ngôn Cách im lặng. Câu này đúng là làm khó anh, hình như anh không biết tại sao lại gọi cô nữa.

"Chân Ý, em đang giận à?"

"Đúng vậy!" Cô không thèm giả bộ mình không sao. "Tại sao không nói cho em biết?"

"... Em có hỏi đâu."

https://thuviensach.vn

"Anh..." Mới thốt được một chữ, sống mũi Chân Ý đã cay cay.

Ngôn Cách lẳng lặng nhìn cô. Dưới ánh đèn hành lang, mặt cô trắng muốt, mang vẻ ngoài của con gái miền Nam điển hình, làn da mịn màng, vẫn như năm xưa, vô số lần cô kề sát mặt đến muốn anh hôn, làn da ấy mỏng manh, mềm mại. Cô giận đến đỏ mắt, dường như đang cố nén không khóc. Điều này khiến anh bất ngờ, anh không biết gia cảnh của mình có thể làm cô tức giận đến mức ấy. Anh sải chân, tiến thêm một bước đến gần cô.

"Tôi không cố ý giấu em." Anh nghe thấy mình đang giải thích.

Chân Ý giận quá hóa cười: "Chuyện riêng anh không muốn nói đâu thể coi là giấu giếm. Huống chi em cũng đâu có hỏi anh. Trước giờ anh vẫn vậy mà, em không hỏi thì anh sẽ không cho em biết. Khi đó..." Câu tiếp theo cô không thể nói tiếp. Trái tim cô lạnh lẽo như phải hứng chịu cơn gió đêm đông. Khi đó, vốn dĩ cô nên cảm thấy tủi thân, nhưng cô không hề. Bây giờ, khi không còn tư cách tủi thân, cô lại muốn khóc.

Ngôn Cách nhất thời không biết nói sao. Chân Ý chưa từng nói những chuyện này với anh, nhưng giờ đây anh bỗng nhận ra, có lẽ trước kia cô rất buồn, bởi vì sự lạnh nhạt và kỳ quặc của anh, cô rất đau lòng và khổ sở. Cho nên cô mới... Nhưng khi đó anh không muốn để cô chịu áp lực quá lớn, cũng không hy vọng cô trở thành con người khắc ra từ khuôn mẫu.

Còn Chân Ý thất vọng đến đau đớn. Trước kia, cô chỉ cho rằng anh không thích cô; bây giờ anh sắp kết hôn lại không nói cho cô biết? Đúng vậy, cô không hỏi. Nhưng rõ ràng cô đâu muốn chọc vào anh, tại sao khi Diêu Phong tấn công, anh lại bảo vệ cô? Đừng nói đến việc cứu người, với tính cách của anh thì dù nhìn thấy có kẻ cướp bóc giết người cũng không quan tâm! Lẽ nào anh không biết chỉ cho cô một chút xíu ngon ngọt, cô sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa, chết cháy cũng cam tâm sao? Một câu nhắc nhở lịch sự: “Tôi sắp kết hôn rồi." Khó đến vậy sao?

https://thuviensach.vn

“Nếu em còn muốn biết chuyện gì, tôi đều có thể nói với em." Anh cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt sâu lắng. “Có điều, con người tôi rất đơn điệu, hình như không có chuyện gì đáng để khám phá."

"Tôi không muốn biết gì cả." Cô xoay người đi, lại dừng bước. “Bác sĩ Ngôn, tôi cho rằng với thân phận hiện giờ của anh, chúng ta nên giữ khoảng cách như hai người xa lạ."

Lần đầu tiên cô không bận tâm tới cảm nhận của anh, rảo bước rời đi.

Xuống bãi đậu xe, cô gặp Biện Khiêm. Biện Khiêm thấy vẻ mặt như đưa đám của cô thì hơi bận lòng, nói gì cũng phải đưa cô về nhà. Trên đường, Chân Ý nhìn cảnh đêm ngoài cửa xe không nói lời nào. Trước kia cô luôn ồn ào rộn rã.

Biện Khiêm tập trung lái xe, thỉnh thoảng nhìn cô mấy lần, tìm chủ đề: "Ông nội không về nhà à?"

“Vâng." Giọng cô rất thấp. "Chị họ bảo sợ ông mệt, nên tối nay để ông nghỉ ở khu nghi dưỡng."

Biện Khiêm "ừ" một tiếng, suy nghĩ chốc lát, hỏi tiếp: "Là cậu ta à?"

Thân thể Chân Ý cứng đờ, bất mãn mím môi, giận dỗi: "Đám người học Tâm lý đều là lũ khôn kiếp." Lúc nào cũng vậy, tâm tư gì cũng bị anh thấy rõ ràng.

Biện Khiêm cười bất đắc dĩ, anh hiểu rõ tính tình của cô em gái này. Tám năm qua, cô từ sinh viên đại học trở thành cảnh sát, sau đó trở thành luật sư, anh chứng kiến cô trưởng thành. Anh quen biết không ít đàn ông ưu tú, rất nhiều người từng thông qua anh mở lời với cô, nhưng cô từ chối toàn bộ. Biện Khiêm biết, bề ngoài cô nhởn nhơ không hề kiêng dè, thật ra trong lòng cô luôn có một người.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Ý nhà ta rất có mắt nhìn người mà, cậu ta cũng được đấy." Biện Khiêm không phải là kẻ tự yêu bản thân, nhưng rất tự phụ, biết rõ tố chất của mình rất tốt. Nhưng khi thấy Ngôn Cách, anh không thể không thừa nhận, con người này ưu tú từ trong ra ngoài, khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

"Nhưng anh cảm thấy, Tiểu Ý thích cậu ta thì sẽ phải chịu uất ức đấy."

Một câu nói suýt làm Chân Ý rơi lệ, cô cắn môi, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, không nói gì thêm nữa.

Với tâm trạng chán nản, Chân Ý ra khỏi thang máy, mở khóa vào nhà. Trong nhà đèn đóm sáng choang, mùi thức ăn thơm phức. Hai thứ này đúng là an ủi lòng người, bỗng nhiên cô không còn quá đau lòng nữa. Vào bếp, Tư Côi và Dương Tư đang đun nước lẩu trên bếp từ, ăn uống sung sướng vui vẻ.

Tư Côi nhìn thấy Chân Ý trước, nhận ra cô không vui nên vội vàng đứng lên, giơ tay nhận lỗi: "Chân, bọn tớ nên đi từ sớm, nhưng ở nhà cậu quá sung sướng, tắm bồn tới tận trưa. Đồ ăn ngon trong tủ lạnh lại quá nhiều, sau đó nhìn thấy nguyên liệu nấu lẩu, lại lên cơn thèm ăn, kết quả là ăn chực cả ngày. Đừng đuổi tớ, ăn xong bữa này, tớ lập tức cuốn xéo."

Chân Ý đanh mặt, đi tới bàn ăn ngồi xuống, liếc nhìn đồ ăn thơm ngào ngạt trong nồi. Hai người kia lập tức ân cần bưng bát tìm đũa, dâng toàn bộ đến trước mặt cô. Cô nhận lấy, vớt nấm hương, thịt dê trong nồi đút vào miệng, sầm mặt ngồi ăn. Tư Côi và Dương Tư nhìn với vẻ thấp thỏm bất an.

Chân Ý nhai nuốt xong xuôi, nghiêm mặt hỏi: "Tắm bồn cả buổi sáng, hai đứa les à?"

Hai người sững sờ một giây, nhào tới đánh cô: "Đồ khốn, tớ tưởng cậu giận rồi!"

https://thuviensach.vn

Chân Ý lui vào ghế trốn trận cù của hai người, cười khanh khách.

Về nhà gặp bạn bè, lại có một nồi lẩu cay thơm phưng phức chờ cô, trong lòng không biết ấm áp đến nhường nào.

"Ăn lẩu cay sao có thể không uống rượu trắng pha coca chứ?" Chân Ý cầm chiếc cốc thủy tinh kim loại, pha nửa cốc rượu trắng nửa cốc coca.

Dương Tư vội rót đầy coca cho mình: "Đừng trông mong vào tớ, tớ không uống được rượu trắng. Từ hồi trung học cậu đã uống rượu trắng với coca rồi, có thể thay đổi thói quen này được không? Tư Côi, hồi đại học sao cậu có thể chịu được con bé này thế?"

Tư Côi kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào chất lỏng sủi bọt màu hổ phách trong cốc của Chân Ý: "Tớ chưa từng thấy Chân Ý uống rượu."

"Cai rồi. Nhưng hôm nay đặc biệt, phá lệ." Chân Ý cười, hơi ngửa đầu, dốc cả cốc rượu vào miệng.

Uống xong không hề đỏ mặt, đưa mu bàn tay quệt miệng, cầm đũa tiếp tục vớt thức ăn, lại đổ coca pha rượu, vừa ăn vừa uống, còn vắt cả hai chân lên ghế, quả thực rất ra dáng hảo hán Lương Sơn.

Tư Côi kinh hãi: "Chân, cậu không sao đấy chứ?"

"Sao là sao?" Chân Ý nhai tôm viên, khó hiểu hỏi.

Dương Tư chậm rãi uống coca: "Tư Côi, không sao đâu, hồi trung học cậu ấy đã vậy rồi."

"Thế à?" Tư Côi bán tín bán nghi, cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Chân Ý vẫn ăn uống nhồm nhoàm, cứ như quỷ đói mới được ra tù.

"Chân, cậu ăn từ từ thôi, ăn quá nhanh sẽ bị sặc đấy."

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, Chân Ý nắm lấy mép bàn, ho sặc sụa. Dương Tư vội vàng rót nước, Tư Côi vỗ bả vai cho cô.

Chân Ý cầm khăn giấy che miệng, tiêu ớt xộc vào khí quản, đau rát vô cùng. Cô ho khù khụ, mặt đỏ rần. Đến cuối cùng, cô ho đến mức rơi nước mắt.

Tư Côi chưa từng thấy Chân Ý khóc, hốt hoảng: "Làm sao thế?"

Chân Ý giơ ngón tay lau nước mắt, nói nhẹ tênh: "Bị bắt nạt."

Nói xong lại im lặng, tiếp tục cầm đũa gắp đống thức ăn lớn hơn đút vào miệng, như thể chỉ có thức ăn mới có thể lấp kín khoảng trông trong lòng.

Tư Côi và Dương Tư không biết làm sao, đành nhìn Chân Ý không ngừng tống thức ăn cay vào dạ dày. Ăn mãi ăn mãi, một lần nữa chất lỏng trong suốt lại rơi vào bát, từng giọt từng giọt như chuỗi ngọc đứt dây.

Tư Côi muốn phát điên: "Rốt cuộc làm sao thế? Chân Ý, cậu nói đi! Ai bắt nạt cậu, tớ đi trả thù!"

Tư Côi xoay vòng vòng, vò mái tóc ngắn, cuống quýt đến độ suy nghĩ lung tung: "Không phải cậu bị người ta cưỡng bức đấy chứ?"

Chân Ý cười hì hì, ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh ngân lệ, vừa cười vừa khóc: "Tớ lại hy vọng bị anh ấy cưỡng bức đây, nhưng anh ấy không ưng tớ. Ha ha, buồn cười chết đi được."

Nước mắt tuôn rơi, cô không cười được nữa, xem thường bản thân từ đầu đến chân.

"Chân Ý, chết tiệt, mày hèn hạ vừa thôi!" Cô vung tay, tát một phát lên mặt mình, mặt đỏ đến mức gần như rỉ máu.

https://thuviensach.vn

Tiếng tát lanh lảnh vang vọng trong phòng ăn, Tư Côi và Dương Tư đều hoảng sợ.

Tư Côi sụp đổ: "Cậu trúng gió gì thế, rốt cuộc là sao hả?"

Chân Ý đưa tay che mắt, run rẩy hít vào: "Chẳng sao cả. Chỉ là, tớ thích một người, nhưng anh ấy không thích tớ. Tớ muốn theo đuổi anh ấy, nhưng anh ấy sắp kết hôn rồi. Rất đơn giản."

Nước mắt tuôn rơi, môi cô run rẩy kịch liệt, hơi thở cũng hỗn loạn.

"Đúng là vô dụng, lại thua anh ấy rồi." Bả vai cô run lẩy bẩy, đầu cúi gằm xuống, tiếng nói run run: "Làm sao đây? Tớ thích anh ấy, nhưng anh ấy vẫn không thích tớ, phải làm sao bây giờ?"

Nước mắt tuôn rơi như điên như cuồng, hai tay cô bịt chặt miệng, khóc đến mức thân người lảo đảo, lặp đi lặp lại: "Làm sao đây? Tớ thích anh ấy đến mức đến mức đến mức đến mức đến mức ấy, phải làm sao đây? Anh ấy vẫn không thích tớ, phải làm sao bây giờ? Trời ạ, nên làm gì đây?"

Ước mơ của em chỉ có một câu, khi lớn lên sẽ lấy anh Ngôn Cách học lớp 9-1!

Nhưng, anh sắp cưới người khác rồi, em phải làm sao đây?

Dưới tác dụng của chất cồn, Chân Ý ngủ mê man, trong mơ cô trở về rất nhiều năm về trước. Sân trường sau mùa hè, lớp học trật tự, tiếng đọc sách vang vang...

Đó là đại hội thể dục thể thao hồi cấp ba, ủy viên thể dục hết lời van xin các nữ sinh hăng hái tham gia, kết quả đương nhiên là... ủy viên thể dục sắp khóc đến nơi, nhảy nhót trên bục giảng tuyên truyền "môi thơm tặng người báo danh", bị mọi người đuổi xuống bục.

https://thuviensach.vn

Trước nay các nữ sinh chỉ đứng từ xa dõi theo đại hội thể dục thể thao. Thứ nhất, cái từ "giao tranh" này mà đặt vào nữ sinh thì thật không thủy mị; thứ hai, nữ sinh da mặt mỏng, thua thì xấu hổ lắm; thứ ba, nữ sinh vốn dĩ thuộc về đội cổ động, mặc váy ngắn cầm cầu bông cổ vũ nam sinh, đây mới là cảnh tượng đẹp nhất.

Hiển nhiên Chân Ý không nghĩ tới ba điều trên, đăng ký một loạt N phần thi, nhảy cao, nhảy xa, chạy một trăm mét, hai trăm mét, bốn trăm mét, tám trăm mét, còn cả môn đẩy tạ và ném đĩa!

Hôm đó, cô cầm đơn đăng ký chờ Ngôn Cách ngoài lớp. Theo giao ước, thời gian sau khi tan học của anh thuộc về cô. Cô xông tới, phe phẩy tờ đơn đăng ký trước mặt anh: "Xem đi, xem đi, em giỏi không?"

Ngôn Cách liếc nhìn những phần thi chi chít, hỏi: "Nhiều như vậy, em có kham nổi không?"

"Đừng xem thường em. Em dồi dào tinh lực như vậy, quả thực không có chỗ dùng."

"Vậy cũng phải." Anh đi tới đứng bên lan can.

Trường học của họ gần vịnh, có thể trông về phía đại dương bát ngát.

Cô luôn quanh quẩn bên anh, thường thường thoắt cái nhảy lên lan can, luôn khiến anh có cảm giác thảng thốt cô sẽ bay ra ngoài.

Nửa người trên của cô lơ lửng giữa trời, mái tóc dài tung bay trong gió, cười: "Đứng thứ nhất sẽ có phần thưởng đấy, đến lúc đó em sẽ làm quà tặng anh, có phải rất có ý nghĩa không?"

Ngôn Cách hơi sửng sốt, nhìn cô vài giây, im lặng một hồi rồi nói: "Anh không cần quà."

https://thuviensach.vn

"Anh có hiểu phép tắc không thế? Không được từ chối quà bạn gái tặng!" Chân Ý trách anh.

"Ồ, vậy tùy em."

Ngày đại hội thể dục thể thao ấy, Chân Ý dễ dàng đứng nhất liên tục, lúc lên bục lĩnh thưởng luôn nhảy phắt lên bậc cao nhất. Cô cầm bó hoa đứng ở vị trí cao nhất nhảy nhót uốn éo, biểu diễn mấy động tác nhảy quái đản như người máy. Mấy bạn học vây xem đều vui vẻ cười ầm ĩ. Ngôn Cách chỉ lẳng lặng đứng giữa đám đông nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

Đến phần thi chạy tám trăm mét cuối cùng, Chân Ý cởi áo khoác nhét vào ngực Ngôn Cách. Cô rất thích cử chỉ này, cứ như đây chính là đánh dấu bạn trai vậy. Vì thế, rõ ràng cô không nóng còn cố ý mặc áo khoác, cởi đi cởi lại nhiều lần, nhét vào ngực anh rồi nhận về từ tay anh. Cảm giác ấy thích thú vô cùng. Lúc đợi, cô nhìn em nữ sinh cấp hai chạy vụt tới đích, thoáng cái lao vào lồng ngực một nam sinh, các học sinh xung quanh đều reo hò.

Thấy vậy, Chân Ý trợn ngược mắt lên, quay đầu nhìn Ngôn Cách. Ngôn Cách bị cô nhìn bằng ánh mắt rực sáng đến mất tự nhiên, lẳng lặng lùi ra sau một bước. Nếu anh đã không tự giác như vậy...

"Lát nữa anh cũng phải đón lấy em như thế!"

"Không muốn."

"Ngoài "không muốn" ra anh không biết nói gì nữa à?" Chân Ý giậm chân.

Ngôn Cách mím môi, nói: "Anh phản đối."

"..." Chân Y nổi nóng. "Phản đối vô hiệu."

https://thuviensach.vn

"Thảo luận lại."

"Bác bỏ!" Chân Y như con thỏ biết cắn người. Vì thế Ngôn Cách không nói gì nữa.

Trước khi ra sân, Chân Ý kiễng chân, dựng thẳng ngón trỏ khẽ chọc vào vai anh, uy hiếp yếu xìu: "Nếu anh không đón em, em sẽ, sẽ... Hừ, em vừa chạy vừa nghĩ, xem em trừng trị anh thế nào!"

Cô quả thực đã chạy nước rút hết tám trăm mét, lướt qua sân thể dục như gió cuốn mây tan, người trên khán đài đều bàng hoàng. Ủy viên thể dục máu nóng sục sôi, vội vàng viết bản thảo đưa tới đài truyền thanh trên bục phát biểu. Chân Ý lao tới đích như gió quét, phá vỡ kỷ lục của trường!

Đội cổ động của lớp 10-13 sôi trào!

Nhưng khoảnh khắc chạy tới đích, cô đau lòng cùng cực, thở hổn hển, hai má đỏ rực nhễ nhại mồ hôi, không nói được lời nào đã òa khóc.

Ngôn Cách không chờ cô nhào vào lòng anh, bóng dáng cũng mất tăm mất tích.

Vừa thấy cô khóc, lớp trưởng đã ngửa mặt lên trời gào thét: "Chân Ý phá vỡ kỷ lục, kích động đến phát khóc rồi!" Cả lớp hoan hô, người người mừng vui! Chân Ý khóc càng đau lòng hơn.

Lúc này, đài truyền thanh dậy lên tiếng gầm rú sôi trào của ủy viên thể dục: "Tiết thu trời trong, muôn dặm không mây, ngay khi tiếng súng báo hiệu tranh tài vang lên, Chân Ý lớp 10-13 tựa như tên rời cung, như chim yến chao liệng, như báo săn lao đi!"

Báo săn lao đi... lao đi... lao đi... Tiếng vọng văng vẳng trên bầu trời sân thể dục, Chân Ý khóc đến khàn cả giọng.

https://thuviensach.vn

Trên đài truyền thanh, ủy viên thể dục hùng hồn dõng dạc: "Chân Ý, đừng khóc vì tớ nữa! Trong mắt tất cả nam sinh, cậu là kiện tướng các môn chạy ngắn, chạy bền, đẩy tạ, ném đĩa đấy!"

Chân Ý lau nước mắt, khóc thảm hại hơn, cậu mới là kiện tướng! Cả lớp cậu đều là kiện tướng!

Giữa màn nước mắt mông lung, cô lại thấy Ngôn Cách đứng trước mặt cô từ lúc nào không hay, cầm một chai nước trong tay, hơi khó hiểu nhìn cô.

Hình như anh chạy một mạch tới đây, hơi thở không ổn định lắm: "Sao em chạy nhanh thế? Anh đi mua chai nước cho em..."

Chân Ý vừa nghe, tủi thân đến mức gào khóc: "Còn không phải vì anh à! Em chạy nhanh như vậy còn không phải vì sợ anh không đợi kịp đã đi mất sao. Sớm biết như vậy, em sẽ chạy chậm nhất." Cô càng nói càng đau lòng càng buồn bã, khóc tức tưởi, nước mắt tuôn rơi lã chã không thể nào ngăn được.

Ngôn Cách sững sờ, đi tới, giơ ngón tay lau giọt nước mắt trên mặt cô: "Được rồi, được rồi, chuyện này có gì hay để khóc chứ?"

Vậy mà anh lại chủ động chạm vào mặt cô! Chân Ý được đà khóc hăng hơn.

Ngôn Cách lại tiến thêm một bước, để cô tựa vào ngực mình, vuốt mái tóc của cô, nhẹ nhàng dỗ dành: "Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa có được không?"

Các bạn vây quanh trố mắt ra nhìn, nữ sinh xì xầm bàn tán, nam sinh ùa vào trêu chọc. Bình thường luôn là Chân Ý bám dính lấy Ngôn Cách, nào từng thấy anh chủ động bao giờ?

https://thuviensach.vn

Chân Ý bắt được cơ hội ngàn năm hiếm có, càng không buông tha cho người khác: "Hic... Em chạy tới mức sắp gãy chân rồi, đều tại anh đấy, lát nữa anh phải cõng em về!"

"..."

"Òa!!!"

"Được rồi..."

Cô càng lúc càng táo tợn, ôm siết lấy hông anh, quệt hết nước mắt lên áo anh. Vừa quệt vừa thầm thì nói hàng loạt yêu cầu.

Dù các bạn ầm ĩ, anh vẫn không buông cô ra, đứng giữa đám đông, anh cúi xuống tì cằm vào cái đầu cựa quậy của cô, vẻ mặt bình thản. Dù bị mọi người nhìn chăm chú, nhưng từ đầu đến cuối anh không hề có một câu phản bác. Hôm đó cô vui như lên tiên vậy!

Nhưng trong mơ, cô vùi đầu vào ngực Ngôn Cách, vừa nghiêng đầu lại nhác trông thấy An Dao đứng giữa đám đông, ánh mắt kỳ quặc. Trong tiềm thức cô không thích An Dao ư? Chân Ý không biết. Cô chỉ biết An Dao hoa khôi trường học cùng lớp với Ngôn Cách, nam sinh lớp Ngôn Cách đều nhắc nhở Chân Ý: "Em cẩn thận đấy."

Chân Ý bất mãn: "Chẳng lẽ em không tốt sao?"

Các nam sinh bật cười: "Bọn anh đều thích em, nhưng An Dao xinh đẹp thế kia cơ mà!" Còn chưa nói xong đã bị Chân Ý đánh một trận tơi bời.

Chân Ý lấy làm lạ, chạy đi tìm Ngôn Cách: "Nếu anh dám đá em, quen với cô gái khác, em sẽ cưỡng bức rồi giết anh đấy."

Ngôn Cách đang đọc sách, không buồn để ý đến cô.

https://thuviensach.vn

Về sau, tin tức An Dao thích Ngôn Cách lan truyền khắp trường, Dương Tư cũng nhắc nhở Chân Ý: "Ý, có tình địch hoàn mỹ như chị An Dao, đến tớ còn nơm nớp lo sợ thay cho cậu đấy."

Lòng Chân Ý chua xót, nhưng cô cảm thấy, Ngôn Cách không thích An Dao đâu. Song ngẫm kỹ lại, hình như Ngôn Cách cũng không thích cô lắm thì phải? Có lẽ đây chính là hiện thực bấy lâu nay. Chỉ có mình cô tình nguyện lừa mình dối người, cho rằng cẩn thận ôm lấy anh thì anh sẽ trở nên ấm áp. Nhưng...

Chân Ý mở mắt choàng tỉnh, gối đẫm nước mắt. Ánh trăng rất sáng, rải khắp phòng ngủ như thủy ngân. Đầu cô đau đến muốn nứt, chuông điện thoại di động ầm ĩ lúc có lúc không.

Cầm lên xem, vừa đúng 0 giờ, là Thôi Phỉ gọi tới.

Chân Ý lim dim mắt nghe điện thoại, giọng khản đặc: "A lô?"

Giọng Thôi Phỉ rất thấp, rất nặng nề: "Tiểu Ý, em lập tức tới biệt thự ở khu nghỉ dưỡng một chuyến đi. Xảy ra việc lớn rồi."

Đầu Chân Ý nặng như đổ chì: "Ngày mai em..."

"Có người chết!"

Chân Ý bỗng chốc tỉnh rượu.

Ban ngày, tiệc mừng thọ của ông nội được tổ chức ở khách sạn tại khu nghỉ dưỡng do họ Thích xây dựng. Biệt thự trải khắp khu nghỉ dưỡng, một trong số đó là biệt thự nghỉ ngơi tư nhân của thành viên gia đình họ Thích, bình thường không có ai ở. Lúc Chân Ý chạy tới, trong biệt thự không có người giúp việc. Thích Hành Viễn, Thôi Phỉ và bác ngồi trên sofa, sắc mặt u ám như gặp kẻ địch.

https://thuviensach.vn

"Ông nội đâu rồi?" Đây là điều Chân Ý quan tâm nhất.

"Ông ngoại và Hồng Đậu về phòng trước rồi, chị không cho họ biết."

Chân Ý khẽ thở phào. Mắt Thôi Phỉ đỏ hoe, liếc nhìn Thích Hành Viễn rồi một mình đưa Chân Ý lên tầng hai. Đến cuối hành lang, chị ta đẩy cửa phòng ra, Chân Ý giật thót. Một cô bé tầm năm, sáu tuổi nằm giữa vũng máu, sắc mặt trắng bệch, mắt trợn trừng, không hề cử động.

"Lập tức báo cảnh sát."

"Không được!" Thôi Phỉ đoạt lấy điện thoại của cô. "Chân Ý, chị gọi em tới không phải để em báo cảnh sát!"

Chân Ý nổi giận: "Vậy đêm hôm chị tìm em làm gì? Chẳng lẽ bảo em phi tang chứng cứ giúp chị?"

Thôi Phỉ không trả lời, trầm tĩnh nhìn cô, vẻ mặt bình tĩnh đến mức gần như tàn khốc. Ý tứ đã quá rõ ràng.

"Chị điên rồi sao?!" Chân Ý giận quá hóa cười, xoay người rời đi. "Tuyệt đối không thể!"

Thôi Phỉ chợt cản trước mặt cô, gần như ra lệnh: "Chân Ý, em phải giúp chị xử lý thi thể đứa bé này."

"Vì sao chứ?" Chị ta quả thật ngang ngạnh.

"Tiểu Ý..." Thôi Phỉ vừa mở miệng, đôi mắt đã ngấn nước: "Bởi vì cô bé..." Chị ta nghẹn ngào, cúi đầu che mắt lại: "... bị ông giết."

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 5.1

Chân Ý đứng chôn chân tại chỗ, nhìn cô bé không còn sức sống nằm trên mặt đất, không dám tin vào tai mình.

"Không thể nào!" Cô lắc đầu, vô cùng gay gắt. "Ông nội sẽ không giết người, càng không thể giết một cô bé như vậy."

"Đây là sự thật." Thôi Phỉ suy sụp dựa vào tường, rất đau khổ. "Chị không biết con bé vào biệt thự thế nào, nhưng hôm nay trong nhà có chút chuyện chị phải bàn bạc với Hành Viễn, không có thời gian trông nom ông ngoại, bèn để ông ngoại ăn bánh ngọt ở phòng khách nhỏ. Giữa chừng nghe thấy tiếng kêu thét và khóc lóc của trẻ con, đi lên xem thì thấy bánh ngọt rơi vãi đầy đất, ông ngoại bóp cổ con bé, đập đầu nó. Chị giằng con bé lại, nhưng nó đã không còn thở nữa. Ông ngoại nhặt bánh ngọt dưới đất lên như không có chuyện gì, ông còn nói..." Thôi Phỉ che miệng, bật khóc. "Ông nói cô bé kia là đứa trẻ hư, giành bánh ngọt của ông. Ông bỏ hết bánh ngọt dưới đất vào túi, nói là phải mang về cho Tiểu Ý ăn."

Sống mũi Chân Ý cay xè, quay đầu đi, giọng nói run rẩy: "Dù thế nào đi nữa, cứ báo cảnh sát trước đã. Chờ cảnh sát tới xử lý, nếu cô bé thật sự do ông nội lỡ tay..."

Cô không nói nổi từ "đánh chết" này, ông nội vẫn luôn là cụ già nho nhã đáng yêu. "Ông nội già rồi, lại bị bệnh, không có năng lực hành vi dân sự, họ sẽ đưa ông tới viện dưỡng lão. Em sẽ thường xuyên tới chơi với ông."

https://thuviensach.vn

"Chân Ý, em có nghĩ tới hậu quả không?" Thôi Phỉ không thể tin được lời cô, tóm lấy bả vai cô. "Pháp luật sẽ bỏ qua cho ông, thế đạo đức thì sao? Người nhà con bé sẽ níu chặt lấy, báo đài sẽ trắng trợn đưa tin: Cựu giáo sư Đại học K giết bé gái năm tuổi! Mọi người sẽ không quan tâm ông bị Alzheimer, có lẽ sẽ mưu toan nói rằng ông giả bệnh. Chân Ý, em đã từng nghĩ tới những điều này chưa?"

Chân Ý ôm đầu, đầu cô đau như muốn nứt. Cô khó xử vô cùng, nhìn cô bé vô tội nằm chết dưới đất, lại nghĩ tới ông nội, cô hoang mang và sợ hãi: "Thế con bé phải làm sao? Đứa trẻ này, người nhà của nó phải làm sao đây?"

"Người đã chết rồi, làm gì cũng không sống lại được nữa!"

"Nhưng họ nên được biết chân tướng và được đền bù."

"Em câm miệng! Hi sinh chút đạo đức và lương tâm của em vì người nhà thì có làm sao? Có làm em chết không?" Thôi Phỉ giận dữ mắng, bởi kích động mà vành mắt đỏ hoe. "Em đã từng nghĩ chuyện này sẽ gây ảnh hưởng tới danh dự của ông ngoại chưa? Em bảo đồng nghiệp và học trò của ông nhìn ông thế nào? Em bảo công chúng nhìn em thế nào, nhìn chị thế nào, nhìn người nhà này thế nào đây?"

Chân Ý nhìn Thôi Phỉ như người xa lạ: "Chị lo lắng chuyện này bị khui ra sẽ ảnh hưởng tới hình ảnh của nhà họ Thích phải không?"

"Đúng." Vẻ mặt Thôi Phỉ kiên nghị mà cứng cỏi. "Chỉ cần bảo vệ người nhà, chị chấp nhận làm hết mọi việc. Chân Ý, em suy nghĩ đi, ông ngoại bị Alzheimer, ông không biết mình giết người. Em muốn cảnh sát điều tra ông sao? Đến khi ông ngoại tỉnh táo, em để ông biết trên tay ông dính máu một cô bé ư? Ông ngoại có chịu nổi không? Em bảo ông phải sống thế nào? Chị nhờ em giấu giếm, có khó đến thế không? Chỉ vì thỏa mãn chút tinh thần

https://thuviensach.vn

chính nghĩa đáng thương của mình, em muốn người nhà sống không bằng chết sao?"

Lời này như lưỡi dao khoét vào lồng ngực Chân Ý, cô há miệng nhưng không nói nên lời, giọt lệ rưng rưng khóe mắt.

Thôi Phỉ nện điện thoại di động vào tay cô: "Muốn báo cảnh sát thì em báo đi, để tất cả mọi người tới chất vấn ông ngoại cũng được, coi như mấy năm nay ông ngoại uổng công thương đứa cháu gái quý hóa này rồi!"

Cánh tay Chân Ý cứng đờ, một lúc lâu sau: "Em muốn gặp ông nội trước."

Sau khi mắc chứng Alzheimer, ông nội còn bị mất ngủ. Chân Ý đẩy cửa phòng ra, ông nội đang ngồi dưới ánh đèn bàn đọc truyện cổ tích Đôi giày đỏ của Andersen. Cô nhẹ nhàng đi tới, ngồi xổm trước mặt ông, ngẩng đầu lên, rưng rưng mỉm cười: "Ông nội?"

Dưới ánh đèn, cụ già mái đầu bạc phơ, trông rất mực hòa nhã dễ gần. Áo khoác kiểu Tôn Trung Sơn của ông dính vết máu đã khô, nhìn chói mắt vô cùng.

Ông nội tháo kính lão, kề sát vào cô, thấy rõ là cháu gái mình liền nở nụ cười rạng rỡ: "Ý nhà chúng ta đã về rồi."

Ông bắt lấy tay Chân Ý kéo cô sang một bên, thầm thì kể bí mật như trẻ con: "Ông nội chuẩn bị đồ ăn ngon cho con đây. Nếu con không tới thì bị người khác cướp mất rồi."

Ông cụ thò tay lấy một nắm bánh ngọt nát bấy như bã đậu từ túi áo, hoa quả, bơ, bánh ngọt, mứt quả lẫn lộn với nhau. Tay ông như vỏ cây khô cằn, run rẩy cầm nắm bánh ngọt như nâng niu món ăn trân quý trên đời, dạt dào niềm vui đưa tới trước mặt cô cháu gái yêu dấu, đôi mắt đầy nếp nhăn ngập tràn tình yêu thương sâu sắc.

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt, trái tim Chân Ý như bị ngàn vạn con dao sắc bén xuyên qua.

"Ông nội!" Cô gục trên đùi ông cụ, nước mắt không dằn nổi nữa, tuôn trào như vỡ đê.

Ông cụ vẫn không hay biết, tay kia âu yếm xoa đầu cô: "Ý ngoan, Ý ngoan..."

Chân Ý gần như sụp đổ, không thể nào chịu đựng nổi nữa, một mình lao vào phòng vệ sinh, cô nhanh chóng khóa cửa lại, vò tóc đi tới đi lui. Phải làm sao đây? Phải làm sao bây giờ? Cô nhất định có thể nghĩ ra cách tốt hơn. Cô ép mình ra sức suy nghĩ, nhưng đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì. Chẳng lẽ, cô chỉ có thể giải quyết cô bé kia? Không được!

Cô đập mạnh vào đầu mình, đầu óc ong ong, đau như có người xé rách thần kinh của cô. Ngẩng đầu lên nhìn gương, mặt cô cực kỳ kinh khủng đáng sợ, cứ như vẻ mặt của tội phạm giết người.

Không được! Cô không thể làm vậy.

Cô run run lấy điện thoại ra, lướt từng số trong danh bạ. Ai đáng để cô dốc lòng tin tưởng? Ai có thể giúp cô giải quyết tình cảnh khó khăn trước mắt này? Ai có thể nói cho cô biết nên làm thế nào đây?

Anh Biện Khiêm! Cô cầm điện thoại gọi cho anh, một giây, hai giây, anh đã bắt máy.

"Tiểu Ý?" Chất giọng êm dịu và hiền hòa.

"Anh..." Cô vừa lên tiếng đã nghẹn ngào.

Anh hơi hốt hoảng: "Làm sao thế?"

https://thuviensach.vn

"Anh... Chị họ em nói ông nội đã giết người, nhưng em không tin, anh mau tới giúp em đi... Hu hu..." Cô ôm chân, ngồi xổm xuống run rẩy.

Biện Khiêm không thể tin, mà tín hiệu bên kia không tốt lắm, cùng với đó là tiếng bánh xe trượt dữ dội: "Bây giờ... anh mới... đi qua địa phận Thâm Thành." Anh lạnh lùng nói: "Em ở đâu, trước tiên đừng hành động lung tung, anh qua ngay đây..."

"Em ở nhà chị họ..." Mất tín hiệu rồi.

Cảm giác vững lòng khi Chân Ý nghe thấy giọng anh lập tức tan thành mây khói, sự tĩnh lặng trong ống nghe khiến cô một lần nữa sa vào vực thẳm hãi hùng. Cuống cuồng gọi lại, lần này chỉ có giọng nữ lịch sự: "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..."

Hy vọng lại một lần nữa tan biến, cô ngây người. Trời ạ, rốt cuộc cô phải làm sao đây?

Tiếp tục lướt danh bạ, cô cuộn tròn trên mặt đất, nước mắt rơi lã chã. Gần một nghìn số điện thoại, nhưng không có một số nào để gọi. Cô nắm trong tay người xa lạ trên khắp thế gian, sợ hãi, cô độc, nước mắt tuôn trào mãnh liệt.

Làm thế nào đây? Ai nói cho cô biết phải làm thế nào đây? Không thể gọi cho Dương Tư và Tư Côi, bạn bè có thân hơn nữa cũng sẽ không giúp cô phạm tội.

Cô run rẩy hít mũi, nước mắt nhạt nhòa, hỗn loạn gạt lệ trên gò má. Tay cô đầy nước mắt, điện thoại di động ướt đẫm, cô gọi tới phòng làm việc của Ngôn Cách.

Dù không nên nhưng chết tiệt, bây giờ cô chỉ tin tưởng mỗi anh.

https://thuviensach.vn

Tút... Tút... Tút... Từng tiếng lại từng tiếng gõ vào trái tim hiu quạnh của cô. Ngôn Cách, nghe điện thoại đi! Xin anh đấy, nghe điện thoại đi!

Cô co quắp trên mặt đất, run run cắn ngón tay, cứ chờ mãi, nước mắt rơi lã chã, nhưng vẫn không có ai nghe máy. Cô muốn nghe tiếng anh biết bao, để anh cho cô biết phải làm thế nào! Nhưng cô chỉ có số văn phòng chứ không có số di động của anh.

Cô ôm đầu thật chặt, giàn giụa nước mắt. Trong khoảnh khắc, cảm xúc tuyệt vọng bi ai như biển rộng giữa đêm thâu, lạnh lẽo nuốt trọn lấy cô. Ngoài lần tám năm trước đó, cô chưa bao giờ bất lực như giờ phút này. Chỉ còn mình cô lẻ loi giữa thế gian. Cô chợt nghĩ tới chị gái, nước mắt ngừng rơi. Cô lấy tay áo lau khô gò má, gọi tới số của chị.

Khi Chân Ý trở về căn phòng xảy ra vụ án, cô đã sửa soạn đâu ra đấy, mặt không cảm xúc cầm điện thoại chụp ảnh hiện trường.

Thôi Phỉ cảnh giác ngăn cô lại: "Em muốn làm gì?"

"Lưu trữ." Chân Ý bình tĩnh bất ngờ. "Nếu cuối cùng chúng ta bị cảnh sát phát hiện, em sẽ giao ra ảnh chụp hiện trường, nên cần lưu trữ."

Thôi Phỉ nghe vậy, hơi hoảng hốt: "Chúng ta sẽ bị phát hiện sao?"

"Nếu chị nghe lời em thì sẽ không đâu." Hồi đại học cô theo chuyên ngành nghiên cứu tội phạm, chưa bao giờ nghĩ rằng khả năng điều tra của cô lại được áp dụng tại phương diện này.

Thôi Phỉ gật đầu: "Chị tin em. Bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Chân Ý lại nhìn cô bé, đó là đứa trẻ đáng yêu xinh xắn, mặc chiếc váy công chúa bồng bềnh màu trắng tinh, đeo chiếc túi da màu hồng nhạt, tóc tết bím hai bên, đầu loang lổ máu, là kết quả do bị đánh nhiều lần liên tục.

https://thuviensach.vn

Nội tâm cô tràn đầy cảm giác tội lỗi, thoáng liếc nhìn rồi lập tức quay đầu đi: "Chị họ, chị định bồi thường cho người nhà cô bé thế nào?"

"Bố nó làm ở công ty của họ Thích, Hành Viễn chuẩn bị thăng chức cho anh ta, định bụng trong vài năm ngấm ngầm đưa anh ta bốn triệu." Sắc mặt Thôi Phỉ không tốt cho lắm, ánh đèn khiến mặt chị ta trở nên vàng vọt. "Chân Ý, nếu xử lý bằng luật pháp, họ không được bồi thường nhiều như vậy đâu. Hung thủ giết người bởi vì bị Alzheimer nên không thể đền mạng, không thể mang đến thỏa mãn tâm lý cho người nhà. Vì thế, xét ở một góc độ nào đó, lựa chọn hiện giờ của chúng ta là tốt nhất, hai bên cùng có lợi."

"Hai bên cùng có lợi? Ai có lợi chứ?" Chân Ý nở nụ cười, ánh mắt như dao.

"Vậy em nói nên làm gì đây, có thể trách ai đây hả?"

"Lúc chị muốn giữ ông nội lại, em đã nói tình trạng bệnh của ông không tốt, phải có người trông nom ông, chị trả lời em thế nào? Thôi Phỉ, nếu là Hồng Đậu, chị có bỏ con bé bơ vơ không ai chăm sóc không?"

"Là sơ sót của chị. Nhưng Chân Ý, đã đến nước này rồi, trước tiên có thể đừng nội chiến không. Coi như chị cầu xin em đấy!"

Chân Ý lạnh lùng quay đầu đi, một lát sau mới trở lại đề tài: "Chị biết bố mẹ con bé, vậy nó tên là gì?"

"Ngải Tiểu Anh."

"Nó tới biệt thự bằng cách nào?"

"Chị không biết. Bố mẹ nó tham dự bữa tiệc tối nay, có lẽ giữa chừng nhàm chán nó chạy ra khỏi khách sạn tới ngôi nhà này. Không biết nó chơi trốn tìm hay làm gì, cả đêm chị vẫn không biết nó ở đây."

https://thuviensach.vn

"Chắc chắn bố mẹ con bé báo cảnh sát rồi." Chân Ý nói: "Khu nghỉ dưỡng có camera không?"

"Không có."

"Chị có biết con bé đi vào bằng lối nào không?"

"Chi tiết này có liên quan sao?"

"Rất liên quan. Nó đi vào bằng lối nào quyết định có nhân chứng hay không."

"Nhân chứng?" Thôi Phỉ hoảng sợ run lên.

Chân Ý quan sát giày Ngải Tiểu Anh, trên đó có ít bùn và cỏ vụn. Sau đó, cô dẫn Thôi Phỉ kiểm tra dấu vết trên sàn nhà, cuối cùng suy đoán Ngải Tiểu Anh có lẽ chui vào theo lỗ chó.

Bên ngoài chi chít lùm cây, bên kia hàng rào là tường bao của cửa sau khách sạn tổ chức tiệc. Ở đó có một cái lỗ, trồng rất nhiều hoa cỏ. Có lẽ con bé chơi ở lùm cỏ, dần dần bò qua.

"Nếu là như vậy, có lẽ không ai thấy con bé vào đây đâu." Chân Ý nhìn lùm cây chìm trong bóng tối, trở về theo đường cũ.

"Vậy ư?" Thôi Phỉ thở phào, nhưng vẫn lo sợ siết tay lại. "Sau đó thì sao, chúng ta nên làm gì? Lái xe đưa nó đến một chỗ rất xa phải không?"

"Nếu là như vậy, chị sẽ bị bắt ngay."

"Tại sao?"

"Có thể nhìn ra rất nhiều thứ từ thi thể của Ngải Tiểu Anh. Thân phận của nó, nơi nó đi qua, cảnh ngộ nó gặp phải, cách nó chết... Rất nhiều rất nhiều."

https://thuviensach.vn

"Vậy phải làm sao?"

"Chỗ chị có thứ vải nào mua được ở bất cứ đâu, không có đặc điểm đặc biệt gì không?"

"Để làm gì?"

"Chị nhìn đi." Chân Ý chỉ Tiểu Anh. "Trên váy con bé có cỏ, lá và bùn đất, nếu phân tích đối chiếu, chắc chắn trùng khớp với thành phần cỏ và thổ nhưỡng ở khu vực lân cận biệt thự."

"Lợi hại thế sao?" Da đầu Thôi Phỉ tê rần, lưng đẫm mồ hôi lạnh. "Thế nên phải thay quần áo cho nó à?"

"Ừ." Mặt Chân Ý lạnh tanh. "Nếu thay quần áo khác, ví dụ như quần áo hồi bé của Hồng Đậu, theo em được biết chắc hẳn giá tiền không rẻ, có thể dễ dàng điều tra được biên lai mua sắm. Dù không phải là quần áo hàng hiệu, nhưng một bộ quần áo cũng có thể nói rõ rất nhiều vấn đề. Hệ số nguy hiểm của vải vóc thấp hơn một chút."

Thôi Phỉ nghĩ mà sợ: "Vậy, không để nó mặc gì có được không?"

Chân Ý quay đầu nhìn chị ta, ánh mắt hơi âm u: "Thôi Phỉ chị là một người mẹ. Chị muốn để cô bé này trần truồng phơi thây nơi đất hoang ư?"

Thôi Phỉ xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng thừa nhận: "Vậy thì quấn nó lại, nếu như có thể xử lý an toàn."

Chân Ý im lặng. Thật ra điều này rất nguy hiểm, cởi quần áo sẽ khiến cảnh sát biết hung thủ có năng lực phản điều tra, quấn thi thể lại chứng tỏ hung thủ có lòng thương hại và sám hối. Hiện giờ đầu óc cô rối tinh rối mù, không biết cảnh sát có thể phát hiện nhiều hơn không, cũng không biết quyết định này của cô có chuốc lấy tai họa cho bản thân không.

https://thuviensach.vn

Thôi Phỉ thấy Chân Ý không nói gì, tưởng cô tức giận, vội nói: "Vậy quấn con bé này lại đi. Thời gian trước chị dẫn Hồng Đậu đi bơi, mua tạm khăn tắm ở Walmart. Bởi vì dùng một lần nên mua loại hàng khuyến mãi rẻ nhất."

"Chị đã dùng chiếc khăn tắm đó chưa?"

"Chưa. Hồng Đậu không thích, mua cái khác rồi. Có điều..." Thôi Phỉ do dự. "Lúc trở về, cánh tay Hồng Đậu bị thương nên đã dùng khăn tắm quấn lại."

"Vậy thì không dùng được nữa. Cảnh sát sẽ phân tích sạch sẽ từng sợi vải một."

"Thế à, chờ chút, chị nhớ khăn bán một bộ hai cái, còn một cái chưa bóc bao bì, chị đi tìm đây." Thôi Phỉ bất giác thở phào. "Như vậy được rồi chứ?"

Nghe vậy, Chân Ý nhìn chị ta, đôi mắt hiện nét cười lạnh lẽo kỳ lạ: "Bây giờ mới bắt đầu thôi, tiếp theo mới là một cuộc đại chiến."

Ánh đèn trắng xóa chiếu sáng căn phòng nhỏ, cô bé mặc váy công chúa nằm lặng thinh, Chân Ý và Thôi Phỉ đứng song song bên cửa, khuôn mặt không còn cảm xúc bất ổn ban đầu nữa, cứ như đeo mặt nạ.

Chỉ mới bắt đầu thôi ư? Nhưng Thôi Phỉ đã cảm thấy mỏi mệt: "Được. Vậy tiếp theo thì sao?"

"Gọi anh rể và bác lên đây." Chân Ý lạnh nhạt nói: "Em sẽ nói cho mọi người biết cụ thể phải làm thế nào."

Thôi Phỉ nhanh chóng xuống tầng.

Xung quanh yên ắng, Chân Ý mặt lạnh tanh đứng bên cạnh cửa, một giây lại một giây, vẻ mặt dần dần thả lỏng. Cô ngước mắt, không còn ai ở

https://thuviensach.vn

quanh đây nữa. Quay đầu lại nhìn cô bé trong phòng, bỗng nhiên tâm trạng cô trở nên phức tạp, lại muốn nôn ọe. Cô khép cửa phòng, một mình đứng ở hành lang, dựa vào tường hít thở thật sâu, cảm thấy ghê tởm và khinh thường bản thân.

Chất cồn khiến đầu óc cô hỗn loạn, đầu cô đau đến mức không tài nào suy nghĩ bình thường. Dù thế nào đi nữa, vì ông nội, cô không còn đường lui. Nếu có báo ứng, cứ trút hết lên cô là được rồi! Cơn sóng gió do Diêu Phong giả bệnh tâm thần còn chưa qua đi, nếu mọi người nói ông nội giả bệnh thì sao? Thậm chí, nếu có báo đài nào thích gây chuyện, ác ý đoán rằng người già cưỡng hiếp trẻ con thì sao? Cô không dám nghĩ nữa.

Hay là, để lại mấy điểm sơ hở để cuối cùng cảnh sát bắt được họ nhỉ?

Chỉ chốc lát sau, cầu thang truyền đến tiếng bước chân. Bác gái và Thích Hành Viễn đều theo Thôi Phỉ lên tầng.

Bác gái rưng rưng nước mắt, vừa thấy Chân Ý đã nắm chặt tay cô: "Ý ngoan, con có thể làm những việc này vì ông nội, bác cảm ơn con."

Chân Ý không lên tiếng, lẳng lặng rút tay về.

Bốn người đi tới phòng khách nhỏ đối diện, nơi xảy ra vụ án, Chân Ý không trì hoãn mà hỏi ngay: "Con không quen thuộc khu vực lân cận quanh đây, mọi người có biết chỗ nào tương đối bí mật không? Con bé được phát hiện càng muộn, càng có lợi cho mọi người."

Thôi Phỉ và bác gái đồng thời nhìn về phía Thích Hành Viễn. Ông ta cúi đầu, hàng mày nhíu chặt lại, trông vô đau khổ dằn vặt. Hồi lâu sau ông ta mới bất đắc dĩ thở dài: "Cách đây mười cây số về phía Tây có một công viên bảo tồn đầm lầy, rất ít người."

"Công viên bảo tồn đầm lầy ư?" Chân Ý suy tư.

https://thuviensach.vn

Thôi Phỉ xen vào: "Công viên bảo tồn đầm lầy nhiều bùn, ít người đến, con bé không dễ bị phát hiện đâu."

"Được, chọn nơi đó đi." Chân Ý cố tình nói, nhưng vài giây sau, mặt cô sầm xuống, cứ như thay đổi thành người khác, lắc đầu kiên định. "Không được."

"Tại sao?"

"Đưa con bé qua đó thế nào? Xe đạp, mô-tô hay xe ô tô?" Chân Ý cười lạnh: "Sẽ để lại vết bánh xe. Bởi vì ít người qua lại nên cảnh sát càng dễ dàng thu thập và điều tra. Mặc dù có khả năng rất lâu sau con bé mới bị phát hiện, nhưng nếu bị phát hiện sớm thì sao? Trước khi vết bánh xe chưa biến mất."

Thôi Phỉ thoáng giật mình, cầm khăn giấy lau mồ hôi lạnh trên trán. Thế này mới ý thức được đúng như lời Chân Ý nói, hết thảy chỉ là bắt đầu, xử lý thi thể nào có đơn giản như vậy?

"Chọn chỗ khác đi." Chân Ý bỗng dưng trở nên yếu ớt, nói.

Thích Hành Viễn đỡ trán: "Cách năm cây số về phía Nam là núi Nam Trung, là nơi được rất nhiều gia đình và công ty đoàn thể tổ chức cho công nhân viên leo núi, nhưng buổi tối không có ai."

Chân Ý gật đầu: "Những người có sở thích cắm trại thì sao?"

Thích Hành Viễn không nghĩ tới điểm này, nói: "Hình như nước ta không có nhiều người thích cắm trại lắm."

“Nhưng cũng không thể loại bỏ."

Thôi Phỉ: "Sẽ bị nhìn thấy sao? Vậy phải làm sao đây? Cái này không được cái kia cũng không được."

https://thuviensach.vn

“Đóng giả làm người cắm trại hoặc khách lên núi, nếu gặp phải ai thì đợi ở trên núi; nếu không có ai thì trở về ngay."

Thôi Phi nghi ngờ: "Bế đứa bé đi ư?"

Chân Ý lắc đầu: "Bỏ nó vào vali hoặc ba lô, ăn mặc giống người cắm trại sẽ không khiến người ta nghi ngờ. Nhớ rằng, đến lúc đó không thể để lại vali hay ba lô ở hiện trường."

"Việc này chị biết."

"Ngoài ra, lúc chọn vali hay ba lô phải chú ý, càng đơn giản càng tốt, mặt ngoài không có mấy thứ vụn vặt như sợi vải hay đồ trang trí, có thể quẹt vào cành cây, để lại ở hiện trường vứt thi thể. Trong vali cũng không được có, nếu không sẽ cọ phải người đứa bé. Vì vậy, tốt nhất chị dùng túi nhựa bọc đứa bé lại rồi bỏ vào vali, đến lúc đó mang túi nhựa về." Nói xong, Chân Ý bổ sung một câu: "Nhớ mang găng tay, hơn nữa, đừng làm rách túi nhựa."

Thôi Phi ghi nhớ trong lòng, gật đầu lia lịa: “Bây giờ chị đi ngay đây. Yên tâm, chị sẽ xóa sạch mọi dấu vết trên người con bé. Chị đi tắm cho nó...”

Chân Ý ngắt lời: "Không được dùng xà phòng thơm, sữa tắm, dầu gội đầu, không được dùng gì hết."

Thôi Phỉ sửng sốt, tiếp tục ghi nhớ: "Được. Tắm xong dùng khăn tắm quấn lại, bỏ vào túi nhựa, vali, rồi xuất phát."

"Tốt." Chân Ý nói.

Thôi Phỉ đứng dậy, quay đầu lại: "Không còn gì nữa à?"

https://thuviensach.vn

Chân Ý khẽ mím môi, mắt khép hờ, khẽ nói: "Hết rồi." Thấv mọi người định đi, cô đột nhiên âm u ngước mắt lên, cay nghiệt lạ thường: "Khoan đã, vẫn chưa hết." Cô nhìn chằm chằm vào hư không: "Còn một chuyện quan trọng nhất."

"Chuyện gì?"

"Vết thương trên đầu Ngải Tiểu Anh do cái chặn sách gây ra." Cô nói: "Cái chặn sách quý hiếm mà Ngôn Cách biếu ở tiệc mừng thọ. Hôm nay đã có rất nhiều người thấy cái chặn sách ấy. Bởi vì quá hiếm có, có lẽ còn có người chụp ảnh đưa lên mạng."

Phòng khách rộng lớn im lặng như tờ, ánh đèn chói lòa, sắc mặt mấy người trắng bệch như ma. Thôi Phỉ khẽ nói: "Việc này có liên quan gì chứ?"

"Nhân viên pháp chứng có thể căn cứ vào kích cỡ, góc độ, mức lõm trên đầu con bé để suy đoán góc cạnh và trọng lượng ước chừng của hung khí." Chân Ý nhìn chị ta, ánh mắt sâu thẳm như hố đen, mang vẻ lạnh lùng kỳ lạ. "Vì vậy, chị có hiểu ý em không?"

Cứ như cơn gió lạnh ùa tới từ hang đá trống không. Thôi Phỉ ngồi sụp xuống ghế sofa, chỉ cảm thấy sởn hết gai ốc: "Ý của em là phải đập nát..." Chị ta che miệng, muốn nôn thốc nôn tháo: "... đập nát đầu con bé một lần nữa ư?"

Ánh mắt Chân Ý trống rỗng, cứ như không có linh hồn.

Thích Hành Viễn nghe vậy, đau khổ đến mức khuôn mặt nhăn nhúm. Nhưng, không ai có lựa chọn nào khác. Thôi Phỉ nói: "Sau khi lên núi, Hành Viễn sẽ dùng hòn đá trên núi xử lý. Không nhiều lời, chúng ta hành động thôi."

Chân Ý không chịu tham gia, ba người còn lại phân công công việc. Thôi Phi tắm rửa cho Ngải Tiểu Anh, bác gái chuẩn bị vật đựng, Thích

https://thuviensach.vn

Hành Viễn tìm xe và trang bị. Không tới nửa giờ, Thích Hành Viễn đã một mình lái xe ra ngoài.

Thôi Phỉ đứng giữa màn đêm, nhìn bóng chồng đi rất lâu. Thân hình gầy guộc mang rất nhiều cảm xúc không rõ, bàng hoàng, lo lắng, thấp thỏm, bi ai. Chị ta đứng một lát rồi trở về nhà, cùng mẹ lên tầng dọn dẹp. Chân Ý ngồi một mình ở phòng khácch dưới nhà. Cô chỉ tư vấn, không tham gia bất kỳ hành động thực tế nào.

Phòng khách trở nên trống trải, chỉ còn một mình cô. Lòng đề phòng vơi dần, ánh mắt cũng từ từ tập trung, rồi trở nên mơ màng. Cô ngẩn ngơ ngả vào ghế sofa, ghê tởm đến độ muốn nôn. Đầu óc rối loạn, đôi mắt cũng sưng húp khó chịu. Cô mệt mỏi rã rời, lim dim mắt nghỉ ngơi một lát. Trong lúc mông lung, cô như nhìn thấy Ngải Tiểu Anh bị đập vỡ đầu, đầm đìa máu đứng trước mặt, đưa tay muốn bắt lấy mình.

Cô choàng tỉnh, tim đập dữ dội mà đau đớn, vội vàng nhìn quanh, phòng khách vẫn chỉ có mình cô. Đồng hồ chỉ 2 giờ rưỡi sáng, lúc nàv, trong sân vang lên tiếng xe. Chân Ý vội vàng ngồi ngav ngắn lại. Cô tưởng Thích Hành Viễn trở về, nhưng người mở cửa tiến vào lại là Thích Miễn. Cô quay đầu đi chỗ khác, tâm trạng bết bát, không muốn chào hỏi anh ta.

Thích Miễn đi bar về, thấy Chân Ý ở đây thì hơi kinh ngạc. Dù sao, bình thường ở đây chẳng có mống nào, hôm qua anh ta mới tạm thời trở về thành phố K, không muốn ở khách sạn nên mới ghé qua đây. Anh ta tự cho là hiểu rõ, bỗ bã chào hỏi: "Dì nhỏ, muộn thế này rồi còn ở biệt thự tư nhân của anh rể dì, tới đây hẹn hò qua đêm à?"

Ánh mắt anh ta rất ngả ngớn. Năm đó, Thôi Phỉ trẻ trung làm kẻ thứ ba, kết hôn với Thích Hành Viễn xấp xỉ tuổi bố mình. Mấy đứa con trai con gái của ông ta đều xem thường, đương nhiên cho rằng em họ của kẻ thứ ba cũng không đứng đắn gì cho cam.

https://thuviensach.vn

Chân Ý ngậm chặt miệng, không buồn quan tâm.

Thôi Phỉ và bác gái xuống nhà, nhìn thấy Thích Miễn đều sửng sốt. Thích Miễn lấy làm lạ: "Sao hai người cũng ở đây?"

Vừa dứt lời, ngoài nhà lại vang tiếng xe ô tô. Lần này Thích Hành Viễn trở về rồi.

Thôi Phỉ kinh hãi, lập tức ra đón nhưng Thích Hành Viễn, đã vào cửa. Thôi Phỉ chắn trước cửa ngăn ông ta lại, tay ông ta còn cầm trang bị cắm trại và vali! Bác gái cũng vội vã đi tới dùng thân hình ngăn cản tầm mắt. Không ai lên tiếng, bầu không khí quái đản mà tế nhị, lẳng lặng trở nên căng thẳng.

"Bố?" Thích Miễn tò mò dò hỏi.

Lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói nghi ngờ khác: "Bố, mẹ nhỏ, đã muộn thế này rồi còn tụ tập làm gì thế?"

Ba người ngoài cửa kinh hãi.

Tề Diệu đang cầm cốc thủy tinh, nghi ngờ đứng cạnh cầu thang: "Sao Thích Miễn cũng tới đây?"

Thôi Phỉ suýt nữa hồn bay phách tán, cố gắng nở nụ cười: "Tề Diệu, con đến đây từ bao giờ thế?"

Tề Diệu cười niềm nở, có vẻ rất thích người mẹ nhỏ không hơn mình mấy tuổi này: "Sáng nay con về thành phố K, không muốn ở khách sạn nên ở lại khu nghỉ dưỡng."

Thôi Phỉ cười: "Sao không về nhà chứ? Nơi này vắng vẻ, lại không có người giúp việc, không tiện chăm sóc."

https://thuviensach.vn

"Con có thể về nhà ạ?" Tề Diệu vui mừng, có thể thấy hước kia cô con gái riêng này không được phép trở về nhà họ Thích ở quận Nam Thành.

Thôi Phỉ mỉm cười không đáp, hỏi vấn đề chị ta quan tâm nhất: "Con... vẫn ở đây suốt à?"

"Vâng. Bữa tối uống nhiều quá, tan tiệc con tới đây, ngủ đến tận bây giờ mới dậy." Tề Diệu nói.

Xem ra, hình như vụ thảm sát ở tầng hai không đánh thức cô ta.

Thích Miễn cau mày, nhìn Thích Hành Viễn: "Bố, rạng sáng bố chạy tới đây làm gì?"

Nghe vậy, ánh mắt Tề Diệu cũng từ từ dừng bên chân của Thôi Phỉ và Thích Hành Viễn, trở nên tò mò: "Bố mẹ cầm vali làm gì thế? Hơn nữa bố ăn mặc lạ quá, hình như không phải mốt."

Đầu óc Thôi Phỉ xoay chuyển cực nhanh: "Mẹ với bố con cãi nhau, mẹ đoán ông ấy sẽ ngủ ở chỗ này nên chờ ở đây, muốn xin lỗi."

Xem chừng Tề Diệu không nghi ngờ, sắc mặt Thích Hành Viễn rất khó coi, quả là giống dáng vẻ vừa cãi vã xong. Thích Miễn liếc mắt nhìn Chân Ý với vẻ sâu xa, cứ như cô là kẻ đầu sỏ khiến hai vợ chồng cãi nhau vậy. Anh ta không lấy lòng Thôi Phi như Tề Diệu, quái gở nói câu: "Đừng tranh cãi đến ly hôn đấy." Sau đó không hề hứng thú đi lên tầng.

Tề Diệu thấy áp suất không khí ở đại sảnh xuống thấp, bèn nói ngủ ngon rồi đi lên.

Trán Thôi Phỉ túa mồ hôi, Thích Hành Viễn lập tức chạy tới phòng giúp việc thay đồ.

https://thuviensach.vn

Bác gái thở phào nhẹ nhõm, hai chân như nhũn ra, lần mò tường lê tới sofa: "Sợ chết đi được."

Chân Ý thong thả nói: "Bây giờ đã sợ thế này, lúc cảnh sát tới phải làm sao?"

Thần kinh mới thả lỏng lại căng lên, hai mẹ con Thôi Phỉ nhìn quanh, kéo Chân Ý vào một góc, hạ giọng: "Cảnh sát sẽ tìm tới ư? Đã làm như em nói rồi mà, sao còn bị cảnh sát phát hiện?"

Chân Ý ngước mắt: "Tiểu Anh bị lạc ở khu nghỉ dưỡng, là địa bàn của họ Thích. Đương nhiên cảnh sát sẽ tìm mấy người hỏi cơ cấu và địa hình nơi đây để tiện tìm người."

"Ồ, như vậy à."

"Nếu cảnh sát tới hỏi, tuyệt đối đừng nói mấy lời như "Cô bé thật đáng thương, hung thủ thật ghê tởm"." Chân Ý vịn tường, đầu óc hơi choáng váng.

"Tại sao?"

"Trước khi phát hiện ra thi thể, vụ này sẽ được liệt vào tình trạng mất tích. Sao chị biết cô bé đã chết mà không phải đi lạc?" Cô mệt mỏi đến mức chân như nhũn ra, nói kiểu công thức. "Đối với cảnh sát, trọng điểm khi bắt đầu sẽ theo hướng mất tích hay bị lừa bán."

Thôi Phỉ vui mừng gật đầu: “Ừ, chị nhớ rồi. Không được nói những lời tương tự. Chị sẽ bảo Hành Viễn."

"Về chuyện khu nghỉ dưỡng, cảnh sát hỏi thế nào thì anh chị đáp thế đấy là được. Lần đầu tiên tới tham vấn chắc không có vấn đề gì đâu."

https://thuviensach.vn

"Lần đầu tiên?" Thôi Phỉ nhìn Chân Ý chằm chằm. "Còn lần thứ hai, lần thứ ba nữa ư?"

"Thường thường cảnh sát sẽ chỉ tới một lần, anh chị thể hiện tốt một chút, lần tiếp theo có thể giao cho quản lý và nhân viên ứng phó. Nếu vẫn không tìm được đứa trẻ, sẽ trở thành vụ án chưa giải quyết." Chân Ý kìm nén nỗi khó chịu trong lòng, nói: "Nhưng sau khi tìm thấy thi thể đứa trẻ, tính chất không còn như vậy nữa."

"Sẽ nghi ngờ chúng ta ư?" Thôi Phỉ lo lắng hỏi.

"Trong núi rất khó tìm dấu vết, mà hiện trường phát hiện án và hiện trường vứt xác không đồng nhất, sẽ gia tăng rnức độ khó khăn trong điều tra." Mặt cô không chút cảm xúc. "Em nói ngộ nhỡ, nếu cảnh sát tới thẩm vấn với tinh chất vụ án giết người, chị phải chuẩn bị tâm lý kỹ càng."

"Được."

"Những chuyện khác xem tình hình rồi bàn tiếp."

Chân Ý day trán, mệt mỏi gần như sụp đổ, miệng đắng lưỡi khô, chỉ muốn về nhà. Nhưng khi ngẩng đầu lên, trái tim cô bỗng giật thót.

Một cô bé không mấy xinh xắn đứng cạnh cửa hiên, mặc váy ngủ màu hồng, mái tóc xõa tung, ánh mắt mơ màng mà nhập nhèm nhìn cô. Bởi vì là trẻ con, lúc đến gần bị bình hoa lớn che khuất, họ đều không trông thấy nó.

Thôi Phỉ quay đầu lại thấy, kinh hoàng nhảy phắt lên, hốt hoảng chạy tới: "Hồng Đậu, con ra đây từ khi nào thế?" Chị ta ôm con gái lên tầng. Bác gái vùi đầu vào lòng bàn tay, lo lắng than thở: "Để cho trẻ con nghe thấy rồi, phải làm thế nào đây?"

Chân Ý dựa vào tường, rệu rã nhắm mắt lại. Trước nay chưa từng có từ không chút sai sót.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 5.2

Đêm hè, Đại học K tĩnh lặng như tờ. Bốn giờ sáng, mọi âm thanh đều biến mất, chỉ còn ánh đèn đường mong manh chiếu xuống từ cây ngô đồng Pháp tươi tốt. Chân Ý đầu óc hỗn loạn, bước đi mệt mỏi như giẫm lên bông gòn, bước thấp bước cao hướng về căn nhà nhỏ của ông nội. Chất cồn vẫn lấp đầv trí óc, lòng dạ khó chịu đến tột đỉnh.

Hình như cô đã phạm phải sai lầm lớn, nhưng cô không nhớ nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô chỉ nhớ có khoảnh khắc, cô đã từng muốn chất vấn Thôi Phỉ. Nhưng hướng đi của sự việc về sau đã hoàn toàn biến chuyển. Quái lạ, sao những chuvện xảy ra đêm nay lại rời rạc như thế? Đứt quãng gián đoạn, có vài ký ức bỏ trống.

Cô lấy điện thoại ra gọi 110, lúc nối máy, cô không biết nên nói gì, rốt cuộc tối nay đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ cô nên trở về điều tra lại.

Khi xoay người định đi, cô lại thấy cây cổ thụ ngàn năm nổi tiếng nhất Đại học K. Sinh viên nơi đây gọi nó là cây Tương Tư. Hồi trung học, thầy cô nói Ngôn Cách chắc chắn có thể thi đỗ Đại học K. Chân Ý nói: "Ngôn Cách, nếu anh học Đại học K, em sẽ tới trường khoa học tự nhiên thành phố K, vừa ở sát bên cạnh, vừa không khó thi. Chúng ta sẽ ở cùng một thành phố đấy."

Cô còn nói: "Ngôn Cách, ở Đại học K có một cái cây siêu siêu lâu năm, gọi là cây Tương Tư. Bao giờ chúng ta tới đó, khi tất cả mọi người đã ngủ, nằm dưới tán cây đếm lá có được không anh? Chỉ hai người chúng ta thôi."

https://thuviensach.vn

Cây Tương Tư, sao lại có cái tên thê lương như vậy? Cô vòng qua ngõ nhỏ, đi về phía nó.

Đó là cái cây lớn đến chừng nào! Thân cây gần bằng chiếc bàn, lá cây sum suê, tươi tốt, tán cây che rợp một vòm trời mênh mông. Giữa đêm thâu, nó tĩnh lặng đến mức khiến lòng người yên bình.

Chân Ý đi tới, giơ tay vuốt ve thân cây tang thương ấy, xù xì mà lành lạnh. Cô đi vòng quanh nó, mắt cô hoa lên, sao càng lúc càng say thế này? Tầm nhìn chậm rãi xoay tròn, dần dà, cô trông thấy một bóng dáng nổi bật, tay đút túi quần đứng bên gốc cây, hơi ngẩng đầu ngắm lá trên tán cây.

Anh cảm thấy ánh nhìn chăm chú của cô, đôi mắt dần dần hạ xuống, hơi ngỡ ngàng.

Chân Ý ngẩn ngơ nhìn anh, trong đêm, anh càng trở nên điển trai hơn.

"Hình như thật sự say quá rồi." Cô thầm thì day trán, tiếp tục đi, nhưng chân vướng phải rễ cây, chợt nghiêng về phía trước.

Một đôi tay kịp thời đỡ lấy, cô ngã vào vòng ôm thân quen mà vững chãi, mặt cô va phải cằm anh với lực vừa phải. Cảm giác thân mật này sao mà chân thật đến thế?

"Chân Ý, là tôi, Ngôn Cách đây."

Cô ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng tắp, đón lấy ánh mắt anh. Đương nhiên là anh, đôi mắt ôn hòa và thông suốt đến vậy, chỉ có thể là anh thôi.

Anh xác nhận cô đã đứng vững mới nhẹ nhàng, từ tốn và kiềm chế buông cô ra. Cô như đang nằm mơ, không theo khống chế mà ngẩn ngơ tiến lên một bước, hai tay luồn vào áo khoác mỏng của anh, chậm rãi, kiên quyết quấn lấy hông anh. Đầu cô nhẹ nhàng tựa lên lồng ngực anh, lẩm

https://thuviensach.vn

bẩm, bắt chước lời anh nói: "Ngôn Cách, là em, Chân Ý đây. Đừng đẩy em ra."

Cô không biết, cái nhích gần và vòng ôm của cô dù rất nhẹ, nhưng tựa như chạm phải đáy lòng anh. Từ trước tới nay, anh chưa bao giờ muốn đẩy cô ra. Từ trước tới nay, Ngôn Cách chưa bao giờ muốn đẩy Chân Ý ra.

"Ngôn Cách." Chân Ý siết chặt cánh tay, gương mặt cọ nhẹ lên lồng ngực anh, giọng nói khẽ khàng như tấm vải sa. "Em đã gọi điện cho anh. Nhưng anh mãi không nghe máy, em đành gọi cho chị."

Trái tim Ngôn Cách bỗng rét lạnh, biết rằng đã xảy ra chuyện rồi.

Gió đêm lướt qua ngọn cây, lá cây um tùm xào xạc, có một hai chiếc lá rơi xuống, chạm lên mái tóc đen của Ngôn Cách. Anh chậm chạp đưa tay lên, từng chút từng chút một, hơi khó khăn nhưng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng ôm lấy hông cô. Khoảnh khắc đêm thâu, lòng người tĩnh lặng. Anh cúi đầu nhích gần tới, cô nhắm mắt, tiếng hít thở rất nặng nề.

"Chân Ý?"

"Hả?" Cô hơi giật mình, ý thức mơ hồ.

"Em uống rượu à?"

"Ừ."

"Em đã gọi điện cho tôi ư?"

"Phải." Cô mở mắt, ánh mắt chậm rãi ngước lên, nhìn vào mặt anh, ẩn chứa đau thương. "Nhưng anh không quan tâm đến em."

Ánh mắt anh trở nên sâu thẳm, mày khẽ cau.

"Vậy sau đó em gọi cho ai?"

https://thuviensach.vn

"Chị gái em."

"Ồ, hình như chưa bao giờ nghe em nhắc tới." Anh nói bằng giọng tán gẫu. "Tên chị ấy là gì?"

"Chân Tâm."

"Chị gái em nói gì với em thế?"

"Chị bảo em bảo vệ ông nội, còn nói, với khả năng của em, nhất định có thể che giấu."

"Em nói thế nào?"

"Em muốn báo cảnh sát, nhưng chị mắng em. Chị nói hồi bé chị bảo vệ em, em không thể không bảo vệ người nhà." Chân Ý sụt sùi. "Chị nói chị không bao giờ muốn quan tâm đến em nữa."

"Chị ấy bảo em che giấu điều gì?"

"Che giấu..." Cô cúi đầu tựa vào lồng ngực anh, đau khổ khẽ nói: "Đầu em đau quá!" Cô rút một tay về, gõ mạnh vào đầu mình. "Em không nhớ rõ."

"Vậy thì đừng nghĩ nữa." Tay anh luồn vào tóc cô, ôm lấy đầu cô, tì cằm sát thái dương cô, giữ cô thật chặt. Giọng anh trầm thấp: "Chân Ý, đừng nghĩ nữa."

"Không đúng... Sao lại không nhớ ra nhỉ?" Cô giãy giụa.

"Đừng nghĩ nữa! Chân Ý, em chỉ nghe thấy tiếng của tôi, đừng nghĩ về những chuyện khác nữa; chỉ nghe tôi nói..." Anh kề sát bên tai cô, lần đầu tiên tiến hành thôi miên mà không được sự cho phép.

https://thuviensach.vn

Dần dần, cô không làm loạn nữa, bình ổn trở lại, nắm tay cũng chậm rãi buông ra, mệt mỏi trượt xuống theo lồng ngực anh.

"Chân Ý, em nghe tôi nói, Chân Ý!"

"... Hả?" Hơi thở cô nhẹ dần.

"Về sau, khi có chuyện gì muốn hỏi Chân Tâm, hãy hỏi tôi trước. Hãy tìm Ngôn Cách trước. Tôi bảo đảm, tuyệt đối không có chuyện tôi không bắt máy." Hơi thở anh run rẩy, phải cố hết sức ổn định. "Chân Ý, nhớ lấy, hãy tìm Ngôn Cách trước."

"..."

"Hứa với tôi, đừng tìm Chân Tâm, hãy tìm Ngôn Cách trước."

Là anh thất sách. Mặc dù rất khó mở lòng, nhưng không nên xa lánh cô như thế, đến nỗi tạo thành cục diện ngày hôm nay.

"Được." Cô ngoan ngoãn và yếu ớt lên tiếng. Cả người từ từ trượt xuống, Ngôn Cách đưa tay ra giữ lấy, lại ôm cô vào lòng.

Bởi vì nhất thời ra sức, cô được kéo bật lên, đôi môi bỗng lướt qua gò má anh, lướt xuống cổ, cuối cùng dừng lại ở xương quai xanh. Hơi thở đều đặn nóng ran. Ngôn Cách như chạm phải điện, bất động vài giây, mặt hơi nóng lên. Lặng lẽ ổn định lại hơi thở, anh mới có thể ôm cô tử tế trở lại.

Cô mềm mại như bông, đong đầy cõi lòng anh. Dưới ánh trăng, gương mặt yên bình mà trắng nõn ấy đẹp tựa bức tranh.

"Xin lỗi, Chân Ý." Anh giữ chặt đầu cô, lặp lại từng lần một. "Xin lỗi, anh nên chủ động gọi điện cho em, xin lỗi!"

Anh nhắm mắt lại, thầm nhủ: Sau này nhất định phải quan tâm cô ấy, nhất định.

https://thuviensach.vn

Anh cởi áo khoác bọc lấy cô, ôm cô nằm ngửa trên thảm cỏ. Liệu phản thôi miên đến chậm có tác dụng không?

Lần đầu tiên tâm tư anh rối như tơ vò, cụp mắt nhìn cô, trông thấy gương mặt say ngủ ây, cảm xúc bỗng bình yên trở lại. Thật ra, ký ức về khuôn mặt này vẫn rất rõ ràng, thậm chí anh nhớ từng vẻ mặt của cô. Thật ra, với trí nhớ siêu phàm, thậm chí anh còn nhớ rõ cảm giác chạm vào môi cô.

Ngôn Cách cúi đầu day day chân mày. Vẫn luôn lạnh nhạt không sợ hãi, nhưng vào giây phút gặp lại cô sau tám năm, mạch suy nghĩ của anh lại trở nên rối loạn, tất cả ký ức có liên quan đến cô đều trở nên sống động như thật. Vậy mà anh lại lắt léo đủ đường tiếp cận giáo sư Chân, nhưng mấy tháng ấy cô quá bận, anh ghé thăm căn nhà nhỏ lần thứ mười một mới gặp được cô.

Lúc gọi điện tới, chỉ một tiêng "A lô" anh đã nhận ra giọng cô, mà cô, hình như đã quên anh mất rồi. Ba mươi phút sau khi cúp máy, suy nghĩ của anh biến chuyển giữa hoang mang và rối loạn, không thể nào dừng lại được. Cuối cùng, anh đã tới căn nhà nhỏ kia. Ngồi trong phòng sách, nhìn cô quần áo xộc xệch nhảy xuống, lóng nga lóng ngóng cầm áo khoác của anh thấm nước. Giọng nói lúc an ủi ông nội khẽ khàng như chuông gió, anh nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Sau đó cô ôm áo khoác đuổi theo anh. Tám năm chia xa, nay gần trong gang tấc, thế nhưng thậm chí anh còn không có dũng khí quay đầu nhìn cô.

Giờ phút này, cô nằm bên cạnh anh, vẫn xinh đẹp, yêu kiều như cô bé nằm giữa đường ngắm sao năm ấy. Ngôn Cách cúi đầu, dần dần kề sát môi cô, đến khi còn cách lmm, hơi thở giao hòa, nhưng cuối cùng anh lại không tiếp tục, chỉ khẽ nói: "Chân Ý, ngủ ngoan nhé. Anh sẽ cố hết sức."

Anh cũng nằm xuống, nhìn trời sao mờ ảo và cây Tương Tư tươi tốt.

https://thuviensach.vn

Thật yên tĩnh. Anh còn nhớ, cô nói muốn cùng nhau đếm lá trên ngọn cây này. Khuôn mặt trắng trẻo của anh bình tĩnh và thanh khiết, nhẹ nhàng bâng quơ nhìn tán cây. Lần anh đếm được nhiều nhất là mười hai nghìn hai trăm hai mươi mốt. Khi nãy cô xuất hiện, anh đếm tới ba nghìn bảy trăm bốn mươi lăm Hôm nay thật trùng hợp, gặp nhau ở đây. Thật ra cũng không thể coi là trùng hợp. Cách một khoảng thời gian, anh đều đợi đến "khi tất cả mọi người đã ngủ, nằm dưới tán cây đếm lá..." Nhưng chỉ có mỗi mình anh...

Năm nay mưa nhiều đến bất ngờ. Chân Ý đứng bên cửa sổ sát đất ở viện điều dưỡng tâm thần, nhìn thẫn thờ. Nước mưa gột rửa sân cỏ, chỉ còn một màu xanh biếc mát rượi. Hoa anh đào đã tàn rơi trên bậc thềm, lả tả tan tác. Hôm nay bệnh nhân tâm thần không thể ra ngoài dạo chơi, có lẽ mọi người lại bất mãn kháng nghị, không biết y tá phái dỗ dành họ thế nào.

Đầu óc cô trống trơn, không nhớ gì hết. Cô loáng thoáng cảm thấy mình đã làm sai chuyện gì, nhưng trí nhớ lại hết sức mơ hồ. Sáng nay lúc tỉnh lại phát hiện N cuộc gọi nhỡ của Biện Khiêm, gọi lại, Biện Khiêm đã lo sốt vó. Nhưng Chân Ý không dám kể lại mọi chuyện cho anh biết, chỉ nói muốn đi gặp bác sĩ tầm lý trước đã.

Phía sau có tiếng đẩy cửa nhẹ nhàng chậm rãi, cô giật nảy mình. Quay đầu lại, thì ra là Ngôn Cách.

"Tiểu Kha nói em tìm tôi?"

Cô "ừ" một tiếng, rồi không nói gì nữa.

Sáng nay cô tỉnh lại trong ngôi nhà nhỏ của ông nội, chỉ có một mình, nhưng cô nhớ mang máng tối qua đã gặp anh. Không biết trong lúc vô tình cô có nói gì không.

Trong thời gian cô im lặng không đáp, anh vẫn bình thản và kiên nhẫn chờ đợi. Anh vừa liếc mắt đã nhận ra tình hình của cô không tốt chút nào.

https://thuviensach.vn

Lúc anh mở cửa tiến vào, cô quay đầu lại, vẻ mặt hoang mang và khủng hoảng, cứ như bệnh nhân trải qua sợ hãi cực độ. Mấy tiếng không gặp, vành mắt cô thâm quầng, hốc mắt hõm sâu, trên môi còn nổi nốt. Dáng vẻ buồn bã ỉu xìu như một quả cà héo. Cô cúi đầu đứng trước mặt anh, bả vai rệu rã.

Tối qua sau khi thu xếp ổn thỏa cho cô, anh đã rời đi. Anh không chờ cô tỉnh lại, lo cô sợ hãi. Sáng nay anh làm việc mà tâm trạng không yên, lo lắng cho cô vô cùng, may mà cô tới rồi. Anh thầm thở dài, không biết tình trạng tối qua của Chân Ý đã xuất hiện mấy lần, nhưng sau này anh phải quan tâm cô gấp bội. Mặc dù đối với anh, việc này có lẽ hơi khó, nhưng anh sẽ cố gắng.

"Xảy ra chuyện gì thế?"

Vừa nghe giọng nói ôn hòa của anh, cô đã muốn khóc. Cô cúi đầu thấp hơn, cố gắng kìm nén, giọng nói nhỏ như muỗi: "Em chỉ muốn gặp anh."

Ngôn Cách hơi sững sờ.

Sau một giây tĩnh lặng dài đằng đẵng, Chân Ý cười chua xót trong lòng, cũng may cô thông minh: "Em chỉ muốn gặp anh" đúng là một câu có nhiều nghĩa, còn có thể khéo léo bổ sung: "Em chỉ muốn gặp anh, bác sĩ Ngôn."

Anh vẫn thản nhiên: "Có chuyện muốn nhờ tôi tư vấn à?"

"Ừ." Vì sao cảm giác bây giờ lại chán chường đến vậy.

Rõ ràng muốn gặp anh, nhưng lại không thể nói quang minh chính đại. Không phải cô không còn dũng khí thời niên thiếu, mà là anh đã không còn là anh của thời niên thiếu nữa. Đối mặt với vị hôn phu của người khác, cô không dám vượt qua khuôn phép. Cái ôm không tỉnh táo đêm qua khiến cô tự trách đến cùng cực, cảm thấy mình thật đáng ghét như đi vụng trộm vậy.

https://thuviensach.vn

Cô không nhớ ra rất nhiều chuyện đã xảy ra ở nhà chị họ, cần sự hỗ trợ của bác sĩ tâm lý, nhưng cô lại không thể tin những bác sĩ tâm lý khác. Cô nói với mình, cô tin cậy anh như vậy, chỉ là tin cậy khả năng chuyên môn và giữ bí mật của vị bác sĩ này thôi.

Cơn gió luồn qua khe cửa, lòng cô thoáng lạnh. Tự giác đi đến bên ghế, nằm xuống. Bỗng nhiên, thân thể và tâm hồn cô đều quá mệt mỏi. Cô đôi lần đưa mắt nhìn trần nhà màu lam trong vô thức, lẩm bẩm: "Tối qua em gặp một cơn ác mộng."

Anh nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống: "Mơ thấy gì vậy?"

"Em..." Cô áp chế nỗi đau khổ trong lòng, cau chặt mày. "Có một cô bé đứng trong rừng, đầu... đầu vỡ nát. Cô bé ấy nhìn em, hốc mắt đen kịt, không ngừng hỏi..." Cô hít thật sâu, nước mắt mông lung. "Hỏi: "Tại sao cô lại ném cháu lên núi? Có con chuột cắn cháu, đau lắm, cô nhìn tay cháu này"..." Cô nức nở, bi thảm và đáng thương. "Đứa bé giơ tay lên, tay nó bị chuột và chó hoang gặm chỉ còn xương trắng."

"Giấc mơ ấy kéo dài bao lâu rồi?"

"Chỉ tối qua thôi."

"Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cô bé trong mơ lại chất vấn em chuyện ném cô bé lên núi?"

"Bởi vì..." Chân Ý đưa mu bàn tay che mắt, đôi môi tái nhợt, run rẩy kịch liệt. Vừa mới mở miệng, nước mắt đã rơi xuống. "Bởi vì có lẽ em thật sự làm như vậy."

Nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, như con sông chảy mãi. Cô che mắt không dám nhìn anh, cô độc ác nhường ấy, xấu xí nhường ấy, không biết anh sẽ nhìn cô bằng ánh mắt gì. Cô không dám nghĩ, nội tâm xấu hổ, hèn mọn như vậy, chính cô cũng ghét bỏ mình.

https://thuviensach.vn

Nhưng Ngôn Cách không hề phê phán, thậm chí không bình luận, giọng nói vẫn bình thản mà ôn hòa: "Chuyện gì xảy ra khiến em làm thế?"

Câu hỏi của anh thật bao dung, không hỏi cô tại sao lại làm vậy, mà hỏi chuyện gì đã khiến cô làm. Lòng dạ Chân Ý càng chua xót hơn, khóc hu hu. Anh không khuyên bảo, cũng không quấy rầy, yên lặng ngồi bên, rộng lượng chờ đợi.

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, gió lùa vào, mang theo cái lạnh của cơn mưa. Ngôn Cách đứng dậy lấy chăn đắp cho cô. Cô cuộn mình trong tấm chăn, vùi mặt khóc tiếp, hồi lâu sau khóc đủ rồi mới xấu hổ thò tay ra, thảm thương nhìn anh.

Anh mặc bộ đồ trắng, ngồi lặng lẽ. Gương mặt tuấn tú khôi ngô, mặt mày bình lặng, đôi mắt đen nhánh trong veo nhìn cô với vẻ ôn hòa, không hề trách móc nặng nề.

"Em biết có thể nói với anh mà." Cô nghẹn ngào, lau nước mắt qua quýt.

Tròng mắt Ngôn Cách sâu hơn, không lên tiếng. Cô thật sự không hề thay đổi. Khi cười sẽ cười thật thoải mái, tiếng cười giòn tan vang khắp mọi nơi; khi khóc sẽ khóc ầm ĩ, đáng thương tủi hờn lại khắc khoải. Bụng dạ ngay thẳng hệt trẻ thơ, trái tim kia vẫn hết sức chân thành.

Anh thấy cô đã thôi khóc bèn đưa cho cô một chiếc khăn tay. Hình như cô đã khóc mệt, ngơ ngác không phản ứng lại. Đôi mắt trắng đen rõ ràng ngấn lệ nhìn anh, hơi mơ màng. Ánh mắt vừa vô tội vừa ngu ngơ ấy khiến trái tim anh như bị ngón tay cô nhẹ nhàng chọc vào một cách khó hiểu. Nghĩ đến việc phải đối xử với cô tốt hơn, anh cầm khăn tay lau khuôn mặt lấm lem cho cô.

Tay anh rất nhẹ nhàng, khăn tay rất mềm mại, cô lại ngẩn ngơ, trái tim đập thình thịch trong lồng ngực, hốt hoảng nuốt nước bọt: "Ngôn Cách, sao anh bỗng dưng đối xử với em tốt vậy?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách không đáp, thấy cô đã hoàn hồn thì đặt khăn vào lòng bàn tay cô.

Cô nhận lấy tự lau nước mắt, dần dần lên tiếng, nói rằng sau khi say rượu cô nhận được điện thoại của Thôi Phỉ, nhưng đến phần mấu chốt cô lại không nói được nữa. Cô chỉ nhớ đã gọi điện cho Ngôn Cách, chuyện về sau rất mơ hồ.

Chân Ý vừa nói, vừa lo sợ bất an. Lòng cô trĩu nặng tảng đá ngàn vạn cân, nếu Ngôn Cách có chút xíu thương xót, không tán đồng, phủ định hoặc khó chịu, dù chỉ một chút mà thôi cũng đủ làm cô đau nhói, đẩy người vốn đang hối hận như cô chìm sâu xuống địa ngục.

Nhưng từ đầu đến cuối, anh không có. Anh chỉ hỏi: "Sau khi gọi điện cho tôi, em không nhớ gì sao?"

"Ừ."

"Vậy em có nhớ cảm giác lúc ấy không?"

Chân Ý cố gắng nhớ lại: "Hình như đang kiệt sức đấu tranh.

"Tại sao lại đấu tranh?"

"Thôi Phỉ, Thích Hành Viễn, bác gái, và cả chị ấy đang ban bạc thủ tiêu xác Ngải Tiểu Anh. Em không chịu, nhưng họ đều không để ý đến em."

"Chị ấy là ai?"

"Em không nhớ ra, hình như có người thứ tư. Chị ấy một mực ra lệnh cho em, em không nghe, chị ấy liền tự chủ trương ra lệnh cho người khác. Em đang nói gì thế này?" Chân Ý day trán. "Trời ạ, lúc ấy em say đến mức nào?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách im lặng không nói gì, một giây sau anh hỏi tiếp: "Em có tham gia không?"

"Ban đầu em định thuận theo chị họ thu xếp cho con bé, sau khi họ đi sẽ điều tra hiện trường, bởi vì em vẫn còn có điều nghi ngờ. Em nhìn thấy vết thương trên đầu Tiểu Anh, hung khí là cái chặn sách anh tặng, em không nhắc họ, bởi vì nếu sau này phát hiện ra có thể dùng nó làm chứng cứ mấu chốt để điều tra. Em vốn định theo bác đi dọn dẹp hiện trường để kiểm tra xem có gì bất thường. Nhưng không biết tại sao em lại không làm vậy. Em không nhớ rõ nữa."

Anh lẳng lặng nghe xong, nghĩ thầm: Nếu cô không nhớ, thật ra lại tốt cho cô.

"Ngôn Cách." Cô khẽ nói: "Em thật sự không biết hôm qua mình làm sao nữa? Em nhớ cảm xúc khiếp sợ, nghi ngờ sau khi nhìn thấy thi thể. Em đã lập kế hoạch rồi, nhưng không biết tại sao sau khi em gọi điện lại không nhớ gì nữa?"

Ngôn Cách: "Trước lúc gọi điện thì sao? Có thể miêu tả vết thương của Ngải Tiểu Anh không?"

Mắt Chân Ý đỏ ngầu, cô cố gắng nhớ lại. Trên đầu Ngải Tiểu Anh có rất nhiều vết đánh đập, cực kỳ hỗn loạn, chỗ nông chỗ sâu, chỗ sâu thì sâu vô cùng. Cổ con bé cũng đỏ, có vết bóp cổ theo quy luật không đồng nhất, hình như bị bóp rất nhiều lần.

Ngôn Cách nghe miêu tả của cô, nói: "Nghe vậy, có lẽ hung thủ bị rối loạn nhân cách(1) loại xung đột."

(1) Rối loạn nhân cách: Một loại rối loạn tâm thần, được biểu hiện bằng sự khó thích ứng với các hành vi, nhận thức theo chuẩn mực xã hội. Người bệnh không thể điều chỉnh được cảm xúc, ý chí, hành vi, tác phong của mình; dễ bị kích thích, hay gây hấn. Một số lại miễn cưỡng, tránh né trong

https://thuviensach.vn

hoạt động nghề nghiệp, giao tiếp, chỉ dám làm việc khi có người bảo trợ, chịu trách nhiệm thay cho mình.

"Tại sao lại nói vậy?"

"Giết chết một cô bé không cần bạo lực đến thế." Anh bình thản nói.

"Em cũng biết, lúc ấy em hơi nghi ngờ, ông nội không thể giết người được." Chân Ý nín thở nghe Ngôn Cách nói tiếp.

"Trước khi ông em mắc bệnh Alzheimer, thật ra cũng bị rối loạn nhân cách mức nhẹ."

"Có ý gì?"

"Khả năng xã giao của ông em rất thấp, ngoại trừ triết học, ông em luôn ở trong trạng thái tránh né tất cả mọi thứ, gặp chuyện thì lùi bước, làm việc cũng rất thụ động. Trên bản chất, ông là người nhát gan hiền lành. Trừ rất ít trường hợp, nhân cách cá thể luôn ổn định."

Tim Chân Ý như ngừng lại: "Vì vậy?"

"Nếu giáo sư Chân lỡ tay hoặc nhất thời tức giận đẩy đứa trẻ, đứa trẻ đụng vào đâu đó rồi chết là điều có thể. Nhưng không thể nào có chuyện ông đánh chết một đứa trẻ bằng phương thức em miêu tả."

Đầu Chân Ý nổ vang, ôm chặt lấy đầu: "Đúng vậy, nên là vậy. Nhưng, lúc ấy em đang làm gì? Rõ ràng em đã nghi ngờ rồi mà? Đã xảy ra chuyện gì?"

Ngôn Cách cầm lấy tay cô: "Chân Ý, đừng nghĩ nữa!"

Tay anh quá ấm áp. Cô sửng sốt, ngẩng đầu nhìn anh vô cùng khó hiểu.

https://thuviensach.vn

"Ý tôi là, em say rượu nên không thể nhớ lại ngay, có lẽ sau này sẽ dần dần nhớ ra."

"Vậy ư?" Nhưng cô rất sốt ruột, chợt nhớ tới lời đề nghị của cảnh sát đối với Tống Y lúc trước. "Thôi miên nông có thể giúp người ta nhớ ra chi tiết của cảnh tượng đặc biệt không?"

"Có." Ngôn Cách ngước mắt lên. "Em muốn thử ư?"

Chân Ý gật đầu.

Cửa sổ sát đất đóng chặt, rèm cửa cũng kéo kín mít, tiếng mưa phùn bị ngăn ở ngoài kia, mơ hồ mà xa xôi. Chân Ý nằm trên xích đu, nhắm mắt lại, bình yên thả lỏng, tâm tư như tâm sa mỏng trong gió. Xung quanh tối mịt, cũng rất tĩnh mịch, chỉ có giọng nói êm tai của Ngôn Cách, bình lặng chậm rãi, như người dẫn đường dịu dàng mà điềm tĩnh, dẫn cô đi từng bước từng bước trở về với hồi ức...

Cô đi tới gian phòng ở cuối hành lang tầng hai tại căn biệt thự, đẩy cửa ra.

"Em nhìn thấy gì?" Anh hỏi.

"Ngải Tiểu Anh nằm dưới đất rất rõ ràng, váy trắng, giày da màu hồng, đôi mắt đen mở to không có ánh sáng."

Lúc ấy cô không dám nhìn nhiều, hình ảnh bây giờ lại rõ như in.

"Cô bé ấy có dáng vẻ ra sao?"

Chân Ý nhắm mắt lại, miêu tả: "... Tóc hơi xoăn, tết thành hai bím, buộc bằng nơ bướm màu trắng. Bởi vì tóc dính đầy máu, chiếc nơ... Không đúng, khoan đã!", cô nhìn lại: "Chiếc nơ bướm của Tiểu Anh có điều bất thường."

"Bất thường ở đâu?"

https://thuviensach.vn

"Cách buộc hai chiếc nơ bướm khác nhau!"

Sau khi mẹ cô bé buộc nơ bướm cho cô bé, có ai đã buộc lại một chiếc ư? Tại sao chứ?

Ngôn Cách thấy hơi thở cô trở nên dồn dập, vươn tay nắm lấy nắm tay lành lạnh của cô. Hơi ấm bất chợt ấy chạm tới đáy lòng Chân Ý, bên tai là giọng nói thật thà của anh: "Đừng nghĩ lung tung, xem những chỗ khác trước đi."

Cô bình ổn lại, nhìn xung quanh: "Trên thảm có rất nhiều vết máu, chân bàn trà, chân ghế sofa cũng có máu, hình dạng và cách phân bố rất có quy tắc."

Theo lý thì không thể như vậy. Chết tiệt, cô đã để ý thấy từ đầu, tại sao sau này trí nhớ lại hỗn loạn chứ? Tâm trạng cô lại trở nên thất thường, nhưng bàn tay ấm áp của anh hơi siết chặt, nắm lấy tay cô, như bao lấy trái tim cô.

Chân Ý lại tập trung tới Tiểu Anh: "Ren váy công chúa dính lá và cỏ xanh, trên giày có chút bùn đất. Đứa bé đeo chiếc ví đầm trẻ con màu đỏ, túi mở ra, bên trong là váy nhỏ viền ren, dây chuyền, vòng tay và vương miện..."

Còn có... Chân Ý cau chặt mày, lần đầu nhìn không kỹ, nhưng sau khi cô gọi điện thoại rồi trở về, hình như cô nhìn thêm mấy lần nữa, rõ ràng đã thấy gì đó, sao lại không nhớ nổi?

Ngôn Cách biết đã đến giới hạn, có một phần trí nhớ không thuộc về cô.

"Chân Ý!" Anh đứng phắt dậy, nắm lấy bả vai cô, siết rất chặt, căng thẳng cực kỳ. "Chân Ý, đừng nhìn nữa, mở mắt ra đi, nhìn tôi!"

Chân Ý chậm rãi mở mắt nhìn anh, bình thản vô cùng.

https://thuviensach.vn

Trái tim Ngôn Cách bỗng dưng lạnh buốt, ngón tay nhẹ nhàng buông bả vai cô ra.

Tỉnh lại sau lúc thôi miên nông, Chân Ý lọt vào một đôi mắt đen trong veo. Ngôn Cách kề sát cô, gương mặt tuấn tú mang chút hoang mang. Trong trí nhớ, hình như anh chưa bao giờ có ánh mắt này.

"Sao thế?" Cô hỏi.

Ngôn Cách sững sờ một giây rồi lập tức trấn tĩnh trở lại. Có lẽ vấn đề của cô vẫn chưa đến nỗi nghiêm trọng. Anh ngồi xuống ghế nhưng không rời mắt, chăm chú sâu xa. Chân Ý cho rằng đây là ánh mắt nghiêm túc khi làm việc của anh, cho dù biết nhưng rất khó không rung động.

Cô vuốt tóc, khẽ nói: "Em đã nhớ lại rất nhiều việc, cảm ơn anh." Vừa cụp mắt, cô trông thấy trên mu bàn tay phải của anh có một vết đỏ nhạt màu, do cô vừa cào phải. Cô chuyển mắt đi.

"Đúng rồi, còn có một việc." Chân Ý lấy một tấm ảnh in ra khỏi túi, sáng nay cô mới tìm thấy nó ở trên mạng. "Hình như em trông thấy bố của Ngải Tiểu Anh ở đâu rồi, nhưng nghĩ mãi không ra. Có điều em nhớ lúc ấy anh cũng có ở đó thì phải."

Ngôn Cách thoáng nhìn đã nhận ra ngay, vài giây sau mới ngước mắt lên, vẻ mặt mơ hồ: "Người cùng với chị họ của em..."

Chân Ý chưa ngộ ra ngay: "Người cùng với...?"

Ngôn Cách cúi đầu nhìn bệnh án trong tay, vẻ mặt khó nói: "Người vụng trộm đó."

Đầu óc Chân Ý nổ tung, nhớ ra rồi. Vào buổi chiều oi ả ấy, cô và anh trốn trong tủ, người cô nóng bừng, tập trung tất cả sự chú ý vào anh, thậm

https://thuviensach.vn

chí không còn lòng dạ nào quan tâm chuyện chị họ vụng trộm động trời ấy, càng không có lòng dạ nào xem mặt mũi của người đàn ông kia.

Ngôn Cách khép bệnh án lại, hờ hững hỏi: "Vẫn chưa nhớ ra à?"

"Nhớ ra rồi." Chân Ý cúi đầu. Cô không chỉ nhớ từng đó, không chỉ chuyện chị họ và người đàn ông kia đã làm mà còn cả chuyện cô và Ngôn Cách đã làm trong chiếc tủ quần áo chật hẹp. Và cả mùi hương, hơi nóng, cây dâu, mặt trời, tiếng ve, lá trúc xào xạc, làn da, mồ hôi, cảm giác hừng hực... của buổi chiều hè ấy. Giờ này nhớ lại, thật đúng là xấu hổ.

Ngược lại Ngôn Cách không tỏ vẻ khác thường, đứng dậy kéo rèm cửa, hé mở cửa sổ sát đất. Cơn gió mang theo mùi hương dìu dịu của thảm cỏ ùa vào. Chân Ý ngồi dậy, ánh mắt di chuyển theo anh. Anh đứng lặng yên bên cửa sổ, gió thổi đong đưa vạt áo blouse trắng, rất lâu sau, anh quay đầu lại, muốn nói gì đó nhưng chuông báo đã reo tiếng lanh lảnh.

Anh đi tới bên cạnh bàn, ngón tay dài nhấn tắt chuông báo, nói: "Tôi có chút chuyện, nếu không ngại thì đợi tôi mười phút."

Chân Ý gật đầu, đưa mắt nhìn anh ròời đi. Anh vừa đi, trái tim yên bình của cô lập tức trở nên hỗn loạn: Bố của Tiểu Anh là người vụng trộm với Thôi Phỉ năm đó? So với chuyện này, còn một chuyện khác găm chặt vào đầu óc cô hơn. Cô ngồi thừ trên ghế tựa, mặt ửng hồng, bèn đứng dậy tới bên cửa sổ hóng gió.

Cơn mưa đã ngớt, chỉ còn lất phất vài hạt mưa bụi. Cô chăm chú nhìn sân cỏ ngoài cửa sổ, hít thật sâu, muốn chuyển dòng suy tư nhưng không biết tại sao lại không thể khống chế suy nghĩ. Ký ức năm ấy cứ ào ạt ùa về.

Đấy là một mùa hè tươi đẹp biết bao!

Hồi trung học, buổi trưa cô không về nhà, bởi vì cô ở tầng áp mái, thật sự quá nóng. Nhưng buổi trưa hôm ấy, nước trái cây của cô bị đổ vào váy,

https://thuviensach.vn

màu đỏ choét thật khó coi, cứ như đến tháng vậy. Ngôn Cách về nhà cùng cô, vốn định đợi dưới tòa nhà nhưng Chân Ý nói: "Trong nhà không có ai, lên uống cốc nước ô mai nhé."

Sau khi đi lên, Ngôn Cách phát hiện Chân Ý không hề cường điệu, hình dung nhà cô bằng từ lồng hấp hoàn toàn không quá đáng. Vừa vào nhà, anh đã cảm thấy bị bao quanh bởi luồng khí nóng ẩm và rin rít, toàn thân như bị bao phủ bởi màng bọc thực phẩm, không tài nào thở nổi. Nhưng lòng anh bình thản vô cùng, không hề khó chịu vì điều này.

Chân Ý rót cho anh nước ô mai đá, lấy quả vải đã ướp lạnh cứng đờ đến mức nứt vỏ, từng quả nằm trên khay, cười toe toét với anh.

Ngôn Cách không ăn, lẳng lặng rời mắt đi. Chân Ý bóc một quả bỏ vào miệng, bị thịt vải đóng băng kích thích tới mức rụt cổ. Hàm răng cô cắn lớp đá vang tiếng "rột rột", cổ họng phát ra một chuỗi âm thanh kỳ quặc, nhồm nhoàm cảm thán: "Quá lạnh, quá đã!"

Ngôn Cách im lìm nhìn cô rất lâu rồi lại lặng lẽ rời mắt đi. Chân Ý bóc một quả khác, đưa đến trước mặt anh, trắng nõn nà, thịt vải đóng băng trong vắt tỏa hơi lạnh: "Ngon lắm đấy, anh nếm thử đi."

Anh không ăn. Cô đưa thịt quả vải tới sát môi anh: "Nếm thử đi!"

Hơi lạnh trên quả vải thấm vào da anh lạnh buốt, anh hờ hững liếc nhìn rồi quay đầu đi.

"Tay em sắp tê cóng đến nơi rồi." Cô cường điệu kêu gào.

Anh quay đầu lại, cầm lấy quả vải trong tay cô thả vào đĩa, nói: "Anh sẽ ăn, em mau thay quần áo đi."

Chân Ý cúi đầu nhìn vệt nước trái cây trên váy, chạy vội vào phòng, trên đường còn nói: "Thật sự không thích mặc váy chút nào, nhưng thứ Hai lại

https://thuviensach.vn

phải mặc váy đồng phục. Nếu mặc quần, dạng chân ra thì nước trái cây đổ xuống đất rồi. Hôm nay em theo thói quen ngỡ váy là quần, kết quả vừa dạng chân ra, cái váy liền hứng trọn.

Ngôn Cách: "..."

Anh uống hết nước ô mai rồi rửa sạch và cất cốcc. Trông thấy quả vải múp míp kia, anh bỏ vào miệng. Thịt vải cứng giòn hòa với nước quả ngọt thanh chảy vào cổ họng, mát lạnh bất ngờ. Anh cất chỗ vải còn lại vào tủ lạnh, rửa sạch đĩa rồi cất đâu ra đấy, sau đó đi tìm Chân Ý. Tới cửa phòng cô, anh lại ngẩn người.

Phòng ngủ của cô không có cửa, cô đang đưa lưng về phía anh thay quần áo. Thân thể thiếu nữ mơn mởn mịn màng, vòng eo rất nhỏ, đôi chân thon dài hệt như tác phẩm nghệ thuật.

Ngôn Cách lập tức tránh sang một bên, đôi tai của thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi như thiêu như đốt.

Chân Ý nhanh chóng đi ra, thấy anh thì lấy làm lạ: "Sao tai anh đỏ thế có phải nóng quá không?"

Ngôn Cách im thin thít, lắc đầu rồi lại gật đầu, bản thân anh cũng không rõ, nhấc chân đi ra ngoài.

Mới cất bước đã có người mở cửa. Một giây sau, một nam một nữ ôm nhau men theo bức tường quấn quýt tiến vào vòm cửa. Chân Ý tinh mắt, nhìn qua cái tủ chạm rỗng thấy đó là Thôi Phỉ đã có chồng và một người đàn ông trẻ tuổi. Người nọ không phải Thích Hành Viễn chồng chị ấy. Cô giật thót, kéo Ngôn Cách vào phòng. Nhưng trong phòng không có chỗ để núp, cô không chút nghĩ ngợi kéo cửa tủ quần áo ra.

Ngôn Cách sửng sốt một giây, liếc thấy váy vóc nội y của Chân Ý treo trong tủ, đỏ mặt tía tai. Anh lắc đầu, không chịu trốn vào. Ngoài kia, âm

https://thuviensach.vn

thanh của hai người đó đã tới gần hơn, Chân Ý sốt ruột, khẽ ra lệnh: "Vào đi!"

Ngôn Cách lại lắc đầu, mặt đỏ bừng nhưng hết sức bình tĩnh, vẻ mặt sắp chết vẫn bất khuất, nói bằng khẩu hình: Không!

Chân Ý nghiến răng: "Anh muốn để họ biết chúng ta bắt gặp họ vụng trộm ư?"

Ngôn Cách cau mày, bất đắc dĩ cúi người, khom mình tiến vào tủ quần áo của Chân Ý.

Chân Ý trốn theo vào, đóng cửa tủ lại.

Ngoài kia, tiếng động kỳ lạ mà nóng bỏng của đàn ông và phụ nữ lớn dần thêm. Chân Ý tò mò, nhìn ra ngoài qua khe hở, chỉ liếc nhìn đã rụt lại ngay, suýt nữa đụng phải Ngôn Cách. Vừa nhìn, mặt anh đã đỏ hết rồi.

Tủ quần áo rất nhỏ, vóc dáng Ngôn Cách quá cao, chân dài gập lại. Lúc Chân Ý chui vào không chú ý, ngồi giữa hai chân anh. Tư thế mờ ám này khiến Ngôn Cách lúng túng cực kỳ, nhưng không động đậy nổi.

Chiều mùa hạ, trong tủ quần áo tại tầng áp mái tòa nhà kiểu cũ, không khí nóng lên từng giây từng phút, cứ như ngâm mình trong nồi cháo sôi sùng sục, trơn trượt, nhớp nháp, nóng bức. Đâu đâu cũng hừng hực, xua đi không nổi. Cứ như mỗi một lỗ chân lông đều đang mặc sức tiết mồ hôi.

Chiếc váy liền Chân Ý vừa mới thay giờ phút này đã dính chặt vào người cô. Trong tủ quần áo tối tăm, tiếng hít thở dần dần trở nên nặng nề, phả hết vào gò má hai người. Càng khủng hoảng hơn, bàn ăn ngoài kia đung đưa kẽo kẹt. Chân Ý đỏ mặt, cảm thấy ngứa ngáy như bị muỗi đốt, còn nóng đến khó chịu, không dằn được bèn len lén liếc nhìn Ngôn Cách.

https://thuviensach.vn

Anh ngồi lặng yên, cụp mắt, vẻ mặt rất thuần khiết. Có điều, trên trán cũng rỉ ra những giọt mồ hôi lấm tấm. Áo sơ mi của anh dán sát vào người, chiếc cà vạt nhỏ màu đen tuyền vẫn kiêu ngạo và thanh lịch như thế, mang cảm giác xa cách mê hoặc.

Anh bỗng có cảm giác mát lạnh thấu tim, trong chiếc tủ gỗ nóng nực này, quả thật ngấm vào lòng như khối băng. Ngôn Cách quay đầu lại, Chân Ý đang thổi gió cho anh.

Cô kề sát bên anh, cái miệng nho nhỏ chu lên thành hình tròn, quai hàm phồng lên rồi hóp lại, thổi ra luồng gió mát mè. Anh thấy giọt nước chảy xuôi theo cái cổ trắng ngần mịn màng của cô, ẩn vào bờ ngực rồi biến mất.

Lần đầu tiên Ngôn Cách cảm thấy hơi nóng khiến con người khó chịu đến vậy. Anh nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của cô, không biết mình đang nghĩ gì, nhưng giây tiếp theo, anh cúi đầu xuống kề sát vào cô, nhẹ nhàng thổi gió cho cái cổ trắng.

Người Chân Ý run lên, mát quá đi mất! Cảm giác dễ chịu chưa từng có lan tràn khắp thân thể. Hai người đều không lên tiếng, kề sát nhau, nhẹ nhàng thổi gió cho đối phương.

Ngoài tủ quần áo, người phụ nữ vui sướng rên rỉ, kêu thét nói rất nhiều lời xa lạ và táo bạo, từng chữ từng chữ kích thích thần kinh của họ. Trong tủ quần áo tràn đầy hương vị cấm kỵ.

Chân Ý không biết Ngôn Cách có cảm giác gì, nhưng cả người cô nóng bừng bừng, đáy lòng như có hàng vạn con kiến lửa đang bò, ngứa chết đi được nhưng không có chỗ gãi. Độ tuổi mười lăm, mười sáu, thuở thiếu thời vô vàn tò mò...

Nghĩ tới chuyện xa xôi ấy, Chân Ý bỗng run rẩy, nổi hết cả da gà. Hơi nóng khiến người ta khó thở trong tủ quần áo ngày hè cứ thế xuyên qua thời gian không gian đi tới hiện tại. Rõ ràng trời đang đổ mưa, nhưng cô lại

https://thuviensach.vn

nóng đến khó chịu. Đẩy cửa sổ sát đất ra để cơn gió ùa vào, cô rùng mình, ra lệnh cho bản thân đừng nghĩ nữa.

Để phân tâm, cô gọi điện cho Biện Khiêm. Biện Khiêm bắt máy rất nhanh, dường như đã chờ đợi rất lâu. Anh hỏi: "Tiểu Ý, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Bây giờ rất khó nói." Cô cực kỳ áy náy. "Em muốn bảo vệ ông nội, em không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì, cũng xin anh đừng lo lắng, đừng hỏi em. Khi nào em tìm ra manh mối, em sẽ nói cho anh biết trước tiên, có được không?"

Biện Khiêm nghe cô nói vậy thì không hỏi nhiều nữa, chỉ nói: "Được, anh không quấy rầy em, nhưng nếu gặp phải khó khăn gì, hãy nhớ anh nhất định sẽ giúp em vô điều kiện."

Mắt Chân Ý ươn ướt, cô gật đầu: "Em biết."

Đặt điện thoại xuống, cô hít sâu, nhìn khắp căn phòng. Đây là phòng nghỉ của Ngôn Cách. Nơi cô vừa nằm là chiếc giường anh thường nghỉ ngơi. Đãi ngộ này... Cô được xem như bệnh nhân đặc biệt của anh đây mà. Căn phòng sạch sẽ ngăn nắp, không có một đồ vật dư thừa nào.

Cô buồn chán vô cùng, trong lúc vô tình kéo một ngăn bàn ra, bỗng sững sờ. Trong đó đặt một đống móc chìa khóa. Cô không thể nào tin nổi.

Năm ấy, cô vắt kiệt bản thân, đạt bảy giải nhất ở đại hội thể dục thể thao. Cô rất kiêu ngạo nói với Ngôn Cách: "Em giỏi không, bảy phần quà đấy."

Ngôn Cách: "Đều giống nhau cả, anh lấy một phần là được."

Chân Ý lườm anh: "Không được!"

"... Được rồi."

https://thuviensach.vn

Cô hớn hở cầm giấy khen chạy đi lĩnh thưởng, kết quả thầy thể dục đưa tới bảy túi bột giặt hiệu Đại Bàng to đùng.

Chân Ý há hốc miệng, cực kỳ bi thương: "Sao cái này có thể làm phần thưởng chứ?!"

Thầy thể dục nói: "Đừng vội mà, vẫn còn nữa."

Thế rồi thầy ôm ra bảy chai nước tẩy rửa, bảy bịch giấy vệ sinh, bảy bánh xà phòng, bảy chai dầu gội đầu... Tất cả đều là thứ học sinh nội trú mới cần.

Chân Ý đòi chết đòi sống, cô nào có mặt mũi tặng Ngôn Cách bột giặt, nước tẩy rửa và giấy vệ sinh chứ?

Đang lúc cô sắp nổi khùng thì Ngôn Cách ung dung nói: "Cái này cũng được."

Chân Ý tập trung nhìn lại, bịch giấy vệ sinh đè trên bảy cái móc chìa khóa, trên móc in hình Châu Kiệt Luân tóc tai dị hợm. Gia công cẩu thả, tệ đến mức không thể tệ hơn được nữa.

Cô bị đả kích, quả thực sắp khóc đến nơi, không ngờ Ngôn Cách bỏ hết bảy chiếc móc khóa vào túi áo, binh thản nói: "Vừa hay nhà anh nhiều chìa khóa."

Năm ấy Chân Ý chưa từng nghĩ, chìa khóa có nhiều thế nào đi nữa thì một cái móc khóa là đủ rồi. Cô cảm thấy xấu hổ vô cùng, buồn bã nói: "Anh có thể vứt chúng đi."

Mà bây giờ, bảy chiếc móc khóa xuyên thành một chuỗi, lẳng lặng nằm trong ngăn kéo. Trên đó treo vài chiếc chìa khóa lớn nhỏ khác nhau. Anh vẫn luôn dùng chúng. Cô không hiểu tại sao anh vẫn còn giữ, vẫn mang theo bên mình thứ xấu xí thế này.

https://thuviensach.vn

Tay nắm cửa chậm rãi chuyển động, Chân Ý hoàn hồn, đóng ngăn kéo quay người đứng thẳng. Một giây sau, Ngôn Cách xuất hiện tại cửa. Chiếc áo blouse trắng khoác trên thân hình cao ráo của anh, rõ ràng không có gì khác biệt so với phút rời đi khi nãy, nhưng giờ đây trông thấy lại khiến cô động lòng. Khoảnh khắc này, cô thảng thốt nghĩ rằng, nếu có thể trở lại quá khứ, vậy sẽ tốt đến nhường nào?

Ngôn Cách đóng cửa lại, ngước mắt hỏi cô: "Vẫn muốn khóc à?"

Vốn dĩ không muốn, nhưng một câu nói lại khiến trái tim cô đau âm ỉ. Cô lắc đầu.

"Đây là số di động của tôi." Anh tiến tới, đưa cho cô một tờ giấy viết hai dãy số với nét chữ rõ ràng. "Hàng đầu tiên là số công việc, hàng thứ hai là số cá nhân."

Chân Ý không biết liệu anh có để tâm chuyện cô không gọi điện được cho anh không. Cô lưu số điện thoại, chuẩn bị từ biệt.

"Khoan đã." Ngôn Cách nói: "Chân Ý, nếu vụ án này có gì cần tôi giúp đỡ thì cứ việc nói với tôi."

Cô không biết sao anh bỗng dưng quan tâm cô tới vậy. "Đêm nay em muốn quay trở lại hiện trường phát hiện vụ án, anh có thể đi cùng em không?"

"Có thể."

"Cảm ơn." Cô đi một bước rồi quay lại. "Anh không coi thường em ư? Dù em không nhớ rõ, nhưng rõ ràng em không ngăn cản chị họ, còn quan sát toàn bộ quá trình, hình như giữa chừng..." Cô day huyệt thái dương. "Còn chỉ điểm nữa."

https://thuviensach.vn

Vốn muốn nhân cơ hội giả vờ giúp đỡ để tìm ra chân tướng; nhưng hình như kết quả là biến thành giúp đỡ thật sự. Đây là cách lý giải của Chân Ý về chuyện xảy ra đêm qua.

Ngôn Cách chỉ lắng nghe, giải thích đơn giản: "Chân Ý, em say rượu, ý thức mơ hồ. Tôi cho rằng đây không phải lỗi của em."

Chân Ý rung động, chỉ bằng một câu nói của anh mà hòn đá nặng nề đè trong lồng ngực cứ thế tan vỡ. Sống mũi cô cay xè, nhưng cuối cùng dằn lại.

"Cảm ơn anh."

Cô chuẩn bị rời đi, lúc tới cửa, trái tim lại như bị bảy chiếc móc khóa trong ngăn kéo của anh níu kéo. Cô siết chặt tay nắm cửa: "Ngôn Cách?"

"Hả?"

Trong lòng cô thật sự rất tiếc nuối.

"Tại sao khi đó chúng ta lại chia tay?"

"..."

"Ngôn Cách, anh để em một mình ở nơi quỷ quái đó, không trở về cứu em, cũng không xuất hiện nữa."

"... Xin lỗi, là lỗi của tôi." Anh nói.

* * *

Đêm đã về khuya, biệt thự sau khách sạn ở khu nghỉ dưỡng không một tia sáng. Chân Ý ngồi xổm đưa tay lần mò dưới tấm thảm trước cửa. Ngôn Cách đến đây cùng cô khẽ nói: "Em làm gì thế?"

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cô đã tìm được, rút ra cho anh nhìn, là một chiếc chìa khóa.

"Em bảo Thôi Phỉ làm vậy. Em nói với chị ấy, ngộ nhỡ cảnh sát điều tra được đây là nơi xảy ra vụ án, có thể thoái thác rằng người nhà họ Thích không thường xuyên tới đây, chìa khóa đặt dưới thảm, ai cũng có thể vào. Nhưng em có ý đồ riêng, nếu lúc ấy không tìm được đầy đủ đầu mối, có thể trở lại hiện trường điều tra."

Ngôn Cách im lặng. Thật ra đêm đó, dù rằng mỏi mệt, dù rằng say khướt, dù rằng kinh hoàng, nhưng trong tiềm thức, Chân Ý vẫn có cách xử lý rất tỉnh táo. Nếu Chân Ý có số điện thoại của anh, nếu anh nhận được điện thoại của Chân Ý, có lẽ tình huống đã khác hẳn. Là anh hại cô.

Đóng cửa lại, biệt thự vắng lặng như tờ, ánh trăng chiếu vào từ cửa dổ, tranh sáng tranh tối, trông hơi đáng sợ. Chân Ý cẩn thận bật đèn pin, lên tầng hai, đi qua hành lang, tìm được căn phòng xảy ra vụ án. Đẩy cửa vào, nơi để thi thể của Ngải Tiểu Anh đã được dọn dẹp từ lâu. Ngôn Cách hỏi: "Ngoại trừ thi thể không có ở đây, nơi này có gì khác đêm xảy ra vụ án?"

Chân Ý lắc đầu. Ngôn Cách và cô đều đoán ông nội không phải là hung thủ, nhưng không có chứng cứ, lần này tới đây muốn tìm kiếm thử.

Hai người chia nhau ra hành động, xem xét thật kỹ mỗi ngóc ngách trong phòng. Nhưng Thôi Phỉ và bác gái dọn dẹp đâu ra đấy, đã sạch tinh tươm. Căn phòng quá tối, ánh sáng từ điện thoại di động lại có hạn nên hai người tìm kiếm rất vất vả mà vẫn không có tiến triển gì.

Chân Ý ngồi bệt xuống thảm, day đôi mắt nhức mỏi, than thở: "Muộn mất rồi."

Ngôn Cách đi tới đứng cạnh cô: "Em không giúp đỡ dọn dẹp à?"

"Ừ."

https://thuviensach.vn

"Nếu chỉ dựa vào hai người họ, chắc chắn dọn dẹp sẽ có sơ sót."

"Hay là chúng ta báo cảnh sát đi, để cảnh sát tới tìm."

"Còn em?"

Chân Ý sửng sốt, cúi đầu: "Mặc dù ban đầu em giả vờ chỉ điểm, định bụng điều tra chân tướng; nhưng sự thật là em đã chỉ điểm cho họ mà không điều tra và ngăn cản. Tình huống thế này có lẽ bị xem như có tham gia. Em..." Cô hoàn toàn không nhớ mình đã lên kế hoạch cho một vụ phi tang thi thể không chê vào đâu được.

"Em nên nhớ về sau đừng uống say nữa." Anh nhẹ nhàng ngăn không cho cô tự trách.

"Thế bây giờ..."

"Trước tiên đừng báo cảnh sát." Ngôn Cách nói. Bây giờ báo cảnh sát, Chân Ý không nhớ rõ chi tiết đêm ấy sẽ bị liên lụy, nhưng cả nhà Thôi Phỉ hoàn toàn không hề hấn gì.

Chân Ý bình tĩnh lại: "Em hiểu rồi, thậm chí em còn không biết họ vứt Tiểu Anh ở đâu. Không có chứng cứ, chúng ta tự tìm trước ư?"

"Ừ."

Chân Ý nhớ lại cảm giác khi nhìn thấy hiện trường vụ án lần đầu, bình tĩnh phân tích: "Ông nội vẫn ngồi ăn bánh ngọt ở phòng khách nhỏ, nếu ông nội không phải là hung thủ, có lẽ đây không phải hiện trường vụ án. Điều này giải thích vết máu theo quy luật trên sàn nhà và chân bàn trà. Không giống bất ngờ bắn lên mà như được vẩy lên vậy."

Nghe thế, Ngôn Cách ngồi xổm xuống xem chân bàn trà và sofa, đã lau khô sạch sẽ rồi. Nhưng... anh nhấc bàn trà lên, khều dưới chân bàn trà, thấy

https://thuviensach.vn

còn vết máu đã khô. Chân Ý quỳ xuống cạnh anh, rọi đèn pin vào, thứ bột kia đỏ chót khác lạ. Không phải là máu.

Dưới luồng sáng, mặt Chân Ý bình tĩnh hẳn: "Quả nhiên em bị Thôi phỉ giở trò rồi."

Hai người đi ra ngoài. Trên tường hành lang treo tranh mang sắc thái kỳ dị giữa bóng tối, như thể mỗi một khung ảnh đều chứa đựng thế giới ta không nhìn tỏ. Trong bóng tối, chiếc thảm nuốt hết tiếng bước chân, trong căn biệt thự rộng lớn không có lấy một tiếng động. Chân Ý ôm chặt lấy mình theo bản năng: Nếu không có Ngôn Cách ở bên thì quả thật hơi đáng sợ.

Ngôn Cách thấy vậy, chần chừ một lát rồi hỏi: "Lạnh à?"

"À, không lạnh. Đang suy nghĩ." Từ đầu đến cuối chân mày cô vẫn nhíu chặt, không giãn ra chút nào.

"Nghĩ gì thế?"

"Rõ ràng là Thôi Phỉ chuyển đứa trẻ từ nơi khác đến; xét thấy di chuyển thi thể ở khoảng cách xa thì quá nguy hiểm, mà tính cách Thôi Phỉ lại cẩn thận, ngay cả phi tang thi thể cũng phải kéo em vào theo. Vì thế khả năng cao nhất là vụ án xảy ra ở góc nào đó trong biệt thự. Nên tìm từ đâu đây?"

Lúc nghiêm túc, cô sẽ cau mày theo thói quen, khuôn mặt nhỏ được bóng tối tôn lên trắng muốt, thoạt nhìn nghiêm cẩn và khó gần.

Ngôn Cách nhìn cô vài giây mới chậm rãi rời mắt đi, nói: "Chắc chắn hiện trường vụ án thật sự đã được dọn dẹp, muốn tìm không phải chuyện dễ dàng. Hay là bắt tay từ người tình nghi trước."

"Người tình nghi ư? Đêm đó có Thôi Phi, Thích Hành Viễn, bác gái và cả Tề Diệu. Nếu như xét từ động cơ giết người..." Vừa lúc cô vòng qua

https://thuviensach.vn

khúc quanh, tia sáng đèn pin rọi lên tường, chiếu sáng một khuôn mặt vặn vẹo mà hãi hùng!

Chân Ý giật bắn, suýt nữa hét ầm lên, lập tức bắt lấy cánh tay Ngôn Cách. Chùm sáng trắng bệch chiếu lên bức tường đối diện, chỉ là một bức tranh. Trái tim cô như gõ trống, nhận ra mình dán sát lấy Ngôn Cách, cảm thấy không ổn bèn vội vàng buông anh ra. Thấy mình làm nhàu áo sơ mi của anh, còn đưa tay vuốt lại.

Ngôn Cách cúi đầu liếc nhìn, đúng là cô sợ hết hồn, mặt hơi tái đi. Anh không hoảng sợ, nhưng trái tim lại đập loạn nhịp vì cô bỗng dưng ôm lấy cánh tay anh, rúc vào anh như con vật nhỏ sợ hãi.

Trên tường treo một bức tranh kỳ dị mà khủng khiếp, một bé gái đứng giữa hành lang xinh đẹp, quay mặt vào một cửa phòng. Cánh cửa mở hờ, một cô bé khác đứng ở cửa đối diện với bé gái này. Trong phòng không bật đèn, ánh đèn ngoài hành lang chiếu một luồng sáng vào phòng, có thể thấy căn phòng rất xinh đẹp tinh xảo, nhưng nơi tối tăm hai bên luồng sáng lại như bãi rác, đặt đủ loại thi thể, tạo thành sự đối lập rõ rệt với vẻ rực rỡ trên đường ánh sáng.

Chân Ý thầm sợ hãi: "Thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của nghệ sĩ."

"Đâu khó hiểu." Ngôn Cách nhìn bức tranh ấy, nói thản nhiên: "Có thể đây là bên ngoài và bên trong, bên ngoài đường hoàng đạo mạo, bên trong lại âm u gian ác. Cũng có thể là ý thức và tiềm thức, mặt ý thức ngời ngời sáng rỡ, mặt tiềm thức thì tối tăm đáng sợ. Còn có thể là..."

Mặt Chân Ý sa sầm. Anh thấy vẻ không biết nói sao của cô bèn chậm rãi ngậm miệng.

Chân Ý lẩm bẩm: "Hừ, đúng là bác sĩ tâm thần, chỉ có anh mới hiểu được nghệ thuật biến thái."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách khẽ mím môi: "Thật ra là bác sĩ..."

Chân Ý liếc xéo.

"Ừ, thế nào cũng được." Anh nói.

Trong lòng Chân Ý buồn cười không chịu nổi; rõ ràng việc lớn ập xuống đầu, giờ khắc này lại cảm thấy nhẹ nhõm vô cớ.

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng bước chân lặng lẽ. Trái tim Chân Ý lạnh toát, liếc nhìn Ngôn Cách, quá nửa đêm rồi còn có ai tới chứ?

Ngôn Cách khẽ nhíu mày, vươn tay định kéo cô đến bên mình, nhưng Chân Ý gạt tay anh ra. Ngôn Cách ngẩn người, phản ứng đầu tiên của cô lại là bảo vệ anh. Chân Ý quay phắt người lại, lợi dụng tia sáng, định đá người kia xuống tầng.

"Tiểu Ý, là chị đây."

"Sao chị lại ở đây?" Chân Ý bật công tắc trên tường, quan sát Thôi Phỉ với vẻ mặt không mấy tốt đẹp.

"Lời này hẳn do chị hỏi mới đúng."

"Tôi tới điều tra nguyên nhân cái chết của Ngải Tiểu Anh, chị đến càng tốt, không cần mò mẫm nữa." Giọng Chân Ý lạnh tanh.

"Nguyên nhân cái chết? Không phải chị đã nói với cô là ông nội..."

"Chị câm miệng cho tôi!"

Thôi Phỉ ngạc nhiên: "Cô uống nhầm thuốc đấy à."

"Cùng chị sống dưới một mái nhà bao nhiêu năm, nhưng tôi không nhận ra chị nữa rồi." Vẻ mặt Chân Ý lạnh lùng đến đáng sợ. "Dù Ngải Tiểu Anh

https://thuviensach.vn

có quan hệ gì với chị, dù chị có gây ra chuyện hèn hạ nào đi nữa, nhưng lợi dụng ông nội gánh chịu tiếng xấu thay người khác, lương tâm chị bị lợn gặm mất rồi hả?"

Vẻ mặt Thôi Phỉ vẫn vậy: "Tiểu Ý, cô không thể chấp nhận, nhưng sự thật đúng là như thế."

Chân Ý giơ bàn tay dính đầy bột phấn màu đỏ lên: "Vết máu khô sẽ biến thành màu đen, còn thứ "máu" này là màu nước Thích Hồng Đậu vẽ tranh. Dùng đồ của con gái chị bố trí hiện trường, chị làm mẹ tốt thật đấy!"

Thôi Phỉ lắc đầu: "Hồng Đậu không vẽ tranh ở vị trí cố định, màu nước rơi ở hiện trường đâu có kỳ lạ."

"Vậy ư?" Chân Ý gật đầu đầy bội phục. "Vậy bố của Ngải Tiểu Anh thì sao, chị rất thân quen ư?"

"Không quen."

Diễn xuất tốt thật.

"Anh ta tên Ngải Trình, là người đã từng quan hệ tình dục với chị, sao chị không nhớ chứ?"

"Gì cơ?"

"Chị họ à, hồi trung học tôi từng bắt gặp chị vụng trộm với anh ta, khi đó Hồng Đậu mới một, hai tuổi thôi."

Khóe miệng Thôi Phỉ giật nhẹ: "Cô nhận nhầm rồi. Chị không..."

"Ở trên bàn ăn trong nhà." Chân Ý ngắt ngang. "Tôi không nhìn lầm, và chị cũng sẽ không quên. Bởi vì rất rõ ràng, hôm đó hai người đã phát huy hơn hẳn bình thường."

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Ngôn Cách hơi chuyển động, môi mấp máy.

"Cô..." Thôi Phỉ không ngờ nhiều năm trước mình lại diễn một bộ phim người lớn cho em gái xem. Cổ chị ta đỏ ửng, không thể nào chống chế. "Cô có nói với..."

"Không nói một chữ với ai cả." Cô sẽ không ngốc đến mức nói Ngôn Cách cũng có mặt.

Thôi Phỉ không hề thoải mái. Bị khui vết nhơ, toàn thân chị ta đều bứt rứt: "Cảm ơn cô đã giữ bí mật giúp chị."

Chân Ý thờ ơ: "Thôi Phỉ, chị nói thật đi."

Trở lại vấn đề chính, Thôi Phỉ lại lắc đầu: "Đó là chuyện rất nhiều năm về trước, chị và anh ta đã sớm không liên quan gì tới nhau rồi. Chân Ý, là ông giết Ngải Tiểu Anh."

Lúc này, Ngôn Cách đứng bên lên tiếng: "Chị Thôi, tôi nghe Chân Ý từng nói đến chuyện này, có thế hỏi chị vài câu không?"

"... Ừ, có thể."

"Chị nghe thấy trên tầng có tiếng động?"

"Đúng, tôi..."

"Tiếng động gì?" Anh ngắt lời.

"Tiếng hét của trẻ con."

"Chị chạy lên tầng ngay phải không?"

"Phải."

"Chị thấy ông bóp cổ Ngải Tiểu Anh?"

https://thuviensach.vn

"Ừ."

"Vì thế chị vội vàng kéo ông ra?"

"Đúng vậy."

"Trên đầu Ngải Tiểu Anh có rất nhiều vết thương?"

"Phải."

"Chị nghe thấy tiếng động liền chạy lên tầng ngay phải không?"

"... Đúng vậy." Ngập ngừng.

"Đầu Ngải Tiểu Anh bị đánh nhiều lần, sau đó bị bóp cổ. Lúc chị lên tầng, cô bé đã tắt thở rồi, xin hỏi, chị nghe thấy tiếng thét của con bé từ đâu?"

Trán Thôi Phỉ rịn mồ hôi, sắc mặt tái mét.

Ngón tay dài của Ngôn Cách ấn bút ghi âm mang theo người: "Dĩ nhiên, tôi hỏi những vấn đề này không phải để giúp chị thông đồng cho lời khai."

Chân Ý nín thở, rồi chậm rãi thở ra, nhìn gương mặt nghiêng tuấn tú của Ngôn Cách, khẽ cắn môi: Chết tiệt, thật muốn chiếm anh làm của riêng quá! (pó tay vs chị =.=)

Ngôn Cách lẳng lặng nhìn Thôi Phỉ, giọng điệu xa cách: "Chị Thôi, thời điểm xảy ra vụ án, chị ở bên chồng chị phải không?"

"Đúng vậy." Thôi Phỉ trả lời chắc nịch rồi lo lắng day trán.

"Ở đâu, làm gì?"

"Bàn chuyện ở phòng khách." Trả lời rất nhanh.

https://thuviensach.vn

"Ai có thể chứng minh cho anh chị?"

"Chỉ có hai người chúng tôi thôi." Thôi Phỉ tự cho rằng bản thân trả lời kín kẽ.

"Ừ, rất tốt."

Ngôn Cách gật đầu, thản nhiên đưa ra kết luận: "Có ba tình huống: Thứ nhất, anh chị là đồng phạm; thứ hai, một trong hai người phạm tội, người còn lại bảo vệ; thứ ba, là người còn lại trong nhà."

Mặt Thôi Phỉ nhợt nhạt hơn, chị ta có nói bất cứ thông tin quan trọng nào đâu, tại sao lại bị phân tích không sót một kẽ hở: "Việc này..."

Nét mặt của chị ta không thoát khỏi mắt Ngôn Cách, anh nhanh chóng đưa ra kết luận, giọng điệu chắc chắn: 'Tôi nói đúng rồi."

Sự sắc bén dưới lớp vỏ bình thản khiến Thôi Phỉ trở tay không kịp.

Ngôn Cách: "Lúc ấy mẹ chị ở đâu?"

Thôi Phỉ nhắm mắt lại, biết được khả năng của anh nên không chịu trả lời: "Tôi không phải tội phạm của cô cậu, cô cậu hỏi thêm gì tôi cũng không trả lời nữa."

Chân Ý lên tiếng: "Đương nhiên chị có thể không trả lòi. Nhưng nếu chị bị giam ở Cục Cảnh sát suốt bốn mươi tám tiếng áp lực cao, chị còn mạnh miệng được như thế nữa không?"

Cô tiến tới gần chị ta thêm một bước, nụ cười mang vẻ quyết liệt: "Tôi và chị tới Cục Cảnh sát, cả hai cùng đi. So xem ai sẽ mở miệng trước nhé, có được không?"

"Cô..." Thôi Phỉ kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách thong thả nói: "Chị Thôi, Chân Ý bị chị lừa giúp chị xử lý Ngải Tiểu Anh trong trạng thái không tỉnh táo, nếu ông nội phát bệnh, ông hoàn toàn không phải chịu trách nhiệm hình sự, không tồn tại đồng phạm, mà cô ấy tự thú sẽ được xử nhẹ. Nhưng chị thì khác, ngoài phá hoại chứng cứ, nhẹ nhất chị mang tội bao che giúp đỡ tội phạm, nặng nhất là, chắc hẳn tôi không cần nói nữa."

Thôi Phỉ quả thực bị hai người họ ép điên mất, một người phân tích nhẹ nhàng vô hại, một người bất chấp đe dọa, chị ta sắp không kiên trì được nữa rồi. Nói dối cũng vô dụng, bèn cúi đầu: "Đừng nói nữa, tôi nói cho cô cậu biết, là Tề Diệu làm."

Tề Diệu?

Ngôn Cách im lặng, nhìn về phía Chân Ý, tỏ ý phần sau giao cho cô. Rõ ràng Chân Ý không tin: "Tại sao cô ta lại giết Ngải Tiểu Anh?"

"Chị làm sao biết được?" Thôi Phỉ nghiến răng nghiến lợi. "Tề Diệu không có gia giáo, tính tình nóng nảy lại nát rượu, Ngải Tiểu Anh cũng là đứa trẻ xấc láo ăn nói ngoa ngoắt không buông tha cho người khác, ai biết hai đứa chúng nó xảy ra chuyện gì chứ?"

"Cô ta giết người, chị nhúng tay vào làm gì?"

"Chị..." Thôi Phỉ liếc nhìn bút ghi âm trong tay Ngôn Cách, Ngôn Cách tắt đi, chị ta mới khẽ nói: "Chị và Ngải Trình vẫn còn duy trì quan hệ."

"Cho nên?"

"Tiệc mừng thọ hôm ấy, chị và anh ta ở trong phòng vệ sinh. Tề Diệu nhìn thấy, uy hiếp chị bằng chuyện này, nếu chị không giúp nó, nó sẽ nói cho bố nó biết."

"Hôm mừng thọ chị và Ngải Trình..."

https://thuviensach.vn

"Chân Ý, cô không biết đâu, ở phương diện này Hành Viễn không thể thỏa mãn chị..."

"Đủ rồi, đừng đề cập tới lòng tham không đáy của chị nữa." Chân Ý ngắt lời.

Ngôn Cách im lặng hồi lâu, hỏi: "Tại sao anh Thích Hành Viễn lại giúp chị?"

"Phải. Nếu là Tề Diệu, chắc chắn anh ấy sẽ mặc kệ nó; nhưng tôi... tôi lừa anh ấy, nói rằng tôi giết, anh ấy không còn cách nào khác."

"..." Chân Ý lặng thinh.

Ngôn Cách hờ hững hỏi: "Chị giải thích với anh nhà thế nào về nguyên nhân giết người?"

Câu hỏi của người này đúng là đuổi cùng giết tận, câu nào cũng mấu chốt! Da đầu Thôi Phỉ nổ tung: "Giải thích thế nào chứ? Còn không phải thêu dệt vớ vẩn ư. Một khóc hai làm loạn để khiến anh ấy tin tưởng do tôi làm." Chị ta ngậm miệng, không chịu nói thêm.

Ngôn Cách lẳng lặng nhìn chị ta, cũng không hỏi nữa.

Chân Ý: "Sau đó, hai người cùng lên kế hoạch phi tang thi thể ư?"

"Đúng."

"Bởi vì không yên lòng về tôi, nên trước khi tôi tới anh chị đã di dời hiện trường, đưa Tiểu Anh tới phòng khách, dùng màu vẽ pha màu máu, rồi gọi tôi đến phải không?"

"Chị không biết phải làm sao. Dù là giấu xác hay là đối mặt với câu hỏi của cảnh sát, chị đều không thể giải quyết vẹn toàn, chỉ có thể tìm cô thôi."

https://thuviensach.vn

"Khốn kiếp!" Chân Ý tiến lên một bước, suýt nữa không dằn nổi mà tát chị ta. "Vì thế chị muốn kéo tôi xuống nước, khiến tôi sống không bằng chết sao?"

"Xin lỗi, chỉ có lợi dụng ông mới có thể kéo cô vào. Coi như cô giúp chị, cầu xin cô đấy."

Chân Ý nhìn thấu, sắc mặt thêm buốt giá: "Không đúng, không chỉ như vậy. Thôi Phỉ, chị hãm hại ông nội, không chỉ để tôi giúp chị, mà còn muốn đổ tội." Cô bình tĩnh cực kỳ: "Nếu vụ phi tang thi thể xảy ra vấn đề, cảnh sát lần theo manh mối tìm đến, nếu cuối cùng có một ngày không giấu giếm nổi nữa, ông nội sẽ trở thành kẻ chịu tội thay chị. Đây mới là bảo hiểm kép của chị. Thôi Phỉ, trước khi gọi điện cho tôi chị đã di dời thi thể lập kế hoạch bước đầu cho việc thoát tội. Thậm chí không tin tưởng tôi, không để tôi biết hiện trường đầu tiên ở đâu. Chị đúng là kín kẽ quá mà."

"Chị xin lỗi, chị không có lựa chọn nào khác. Nếu để Hành Viễn biết chị đi quá giới hạn, chị sẽ mất hết mọi thứ. Chân Ý, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này. Một giờ trước cảnh sát đã phát hiện ra thi thể cô bé ở núi Nam Trung rồi."

Thôi Phỉ túm lấy Chân Ý. "Cần thời gian để xác định danh tính, nhưng chắc hẳn là Ngải Tiểu Anh. Cảnh sát tới điều tra thì phải làm sao bây giờ? Chúng ta nên chuẩn bị từ trước."

"Chúng ta?" Chân Ý như nghe chuyện cười. "Ai là chúng ta với chị?"

"Ngộ nhỡ cảnh sát đào bới được bí mật, dính líu tới ông, cô cũng mặc kệ ư?"

"Không dính líu tới ông đâu. Nếu chị dám, tôi sẽ vạch trần chuyện chị ngoại tình với Ngải Trình, chuyện Thích Hành Viễn và chị giết Ngải Tiểu Anh còn đáng tin hơn ông nội giết con bé đây."

https://thuviensach.vn

"Cô uy hiếp tôi?" Thôi Phỉ không thể tin.

"Đúng. Tôi đang uy hiếp chị đấy." Mặt Chân Ý lạnh tanh. "Thôi Phỉ, chị nghe rõ cho tôi. Nếu chị dám lôi kéo ông nội vào vụ này, dù chỉ gây ra xíu xiu tổn hại cho danh dự của ông, tôi thề tôi sẽ phá hủy cuộc sống hạnh phúc từ trước đến giờ của chị!"

Thôi Phỉ nghẹn họng nhìn trân trân, sau mười mấy giây kinh hoàng vẫn không chịu buông tay: "Chân Ý, cô muốn thoát thân ư? Cô đã tham gia phi tang thi thể rồi!"

"Tôi không tham gia!" Trong lòng Chân Ý không dám chắc, nhưng ngoài mặt lại như đinh đóng cột. "Chứng cứ đâu? Tôi giúp chị di dời thi thể, hay giúp chị gột rửa thi thể, dọn dẹp hiện hường? Khuyên chị đừng tùy tiện vu oan một luật sư."

Thôi Phỉ tức giận: "Nhưng cô bày cách cho chị!"

Chân Ý sửng sốt, ký ức rất mơ hồ, rốt cuộc cô đã dạy cho họ bao nhiêu?

Thôi Phỉ thấy Chân Ý lạnh lùng không lên tiếng, ngược lại cảm thấy luống cuống. Chân Ý chỉ họ cách xử lý, nhưng từ đầu tới cuối cũng không đích thân tham gia: "Tiểu Ý, cô đừng thế mà, chị buộc phải làm vậy thôi. Chị cũng không muốn, cô biết cuộc sống của chị vất vả đến mức nào..."

Chân Ý thờ ơ ngắt lời: "Thôi Phỉ, mỗi người đều có nỗi khổ tâm riêng, mỗi người đều sống rất vất vả, nhưng không phải ai cũng làm chuyện không bằng chó lợn. Vụ Tề Diệu tôi không quan tâm, nhưng chuyện phi tang thi thể này tôi cho chị suy nghĩ hai ngày, nếu chị không đi tự thú cùng tôi, tôi sẽ đi một mình, nhân tiện tố cáo chị luôn."

"Cô!" Thôi Phỉ kinh ngạc, còn định giải thích nhưng điện thoại đã đổ chuông.

https://thuviensach.vn

Chân Ý không đợi chị ta, quay người nhìn Ngôn Cách: "Chúng ta đi thôi."

Ngôn Cách xuống tầng cùng cô, khẽ hỏi: "Đã quyết định rồi à?"

Chân Ý cúi gằm đầu, có phần ủ rũ: "Mặc dù nhớ không rõ nhưng hình như em đã tham gia vụ việc. Dù sao cũng phải chịu trách nhiệm."

Ngôn Cách "ừ", tiếp lời: "Nhà họ Thích sẽ mời luật sư, cố chấp không thừa nhận, đẩy toàn bộ lên đầu em. Hơn nữa bây giờ chứng cứ mai một hết rồi."

“..."Mặt Chân Ý nhăn nhó. "Ngôn Cách, anh đừng đả kích em có được không?"

"Tôi chỉ trần thuật việc có khả năng xảy ra cao nhất." Anh rất vô tội, đưa bút ghi âm cho cô. "À, giao cái này cho cảnh sát, ít nhất để ông nội em phủi sạch quan hệ với chuyện này; xác định Thôi Phỉ và Thích Hành Viễn là nghi phạm; đồng thời chứng minh họ hãm hại ông nội ngay từ đầu, dùng chuyện này uy hiếp em."

Hình như anh không mấy quan tâm đến vụ án, chỉ quan tâm đến... chỉ muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất cho cô. Và anh đã làm được.

"Cảm ơn anh." Chân Ý nhận lấy chiếc bút ghi âm màu trắng, còn có thể cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay anh còn sót lại trên đó.

"Ngôn Cách?"

"Hả?"

"Anh có tin tưởng những gì Thôi Phỉ nói không?"

"Không tin."

https://thuviensach.vn

"Không tin ở điểm nào?"

"Chị ta nói Ngải Tiểu Anh là đứa trẻ xấc láo ăn nói ngoa ngoắt không buông tha cho người khác, lời này cứ như chị ta từng đối chọi trực tiếp với Ngải Tiểu Anh."

Chân Ý cau mày: "Lẽ nào người nhìn thấy Thôi Phỉ và Ngải Trình vụng trộm không phải là Tề Diệu, mà là Ngải Tiểu Anh?"

"Tôi hỏi chị ta, chị ta đã bắt đầu mâu thuẫn; mà em hỏi, chị ta cũng trộn lời nói dối và sự thật lại với nhau, quấy nhiễu phán đoán."

Chân Ý than thở: "Đây không phải Cục Cảnh sát. Chị ta không hợp tác, chúng ta cũng không thể hỏi kỹ. Thực ra cho dù có cả nhân chứng lẫn vật chứng, cũng thường xuất hiện tình huống nhiều người phù hợp."

Còn đang nói, Thôi Phỉ ở phía sau hốt hoảng cực kỳ: "Hồng Đậu làm sao cơ?... Đang yên đang lành sao ngã cầu thang được?... Thích Hành Viễn, tôi đã nói với anh từ lâu rồi..."

Chị ta nuốt mấy lời còn lại, cúp máy, đuổi theo Chân Ý và Ngôn Cách, vội nói: "Hai đứa có đi xe không, có thể đưa chị đến bệnh viện không?"

Bầu không khí ở hành lang bệnh viện vô cùng... sống động. Thích Hành Viễn và Thôi Phỉ ở trong phòng chẩn đoán, Thích Cần Cần, Thích Miễn và Tề Diệu ở bên ngoài. Ba người này chỉ có cô chị cả Thích Cần Cần là bình thường, Thích Miễn và Tề Diệu đều là sâu mọt. Mới một ngày không gặp, tay trái Thích Miễn quấn băng, Tề Diệu thì đổi sang mái tóc ngắn ngủn xấu xí cực kỳ, hai người đấu võ mồm vô cùng oanh liệt.

Chân Ý nghe đại khái được một chút, hai kẻ vẫn luôn bất hòa gặp nhau ở phòng gym, cãi vã vì máy tập chạy bộ chuyên dụng. Thích Miễn nói muốn lấy tạ tay đập chết Tề Diệu, hai người cãi cọ ầm ĩ. Về sau Tề Diệu đi tập xà đơn, mái tóc xoắn vào thiết bị bên cạnh, phòng gym trống không,

https://thuviensach.vn

không có khách, ngay cả nhân viên cũng mất tăm. Tề Diệu đau khổ giữ nguyên tư thế vắt vẻo trên xà đơn, Thích Miễn dọa Tề Diệu, nói sẽ mở thiết bị bên cạnh, treo cổ cô ta chết luôn. Đương nhiên Tề Diệu van xin anh ta, kết quả, Thích Miễn lại tìm cái kéo cắt trụi tóc Tề Diệu. Xấu xí vô cùng... Tề Diệu giận đến nổi điên, cầm thiết bị trong phòng gym đập gãy tay trái của Thích Miễn.

Chân Ý không còn gì để nói, hai con người này đã hai mươị rồi mà ấu trĩ quá đi mất! Đến bây giờ vẫn còn cãi cọ.

Thích Miễn: "Mày ác lắm, biết bố chuẩn bị rút khỏi thương trường nhưng không chừa lại phần cho mày nên lên cơn hả? Tề Diệu, nói cho mẹ mày biết, có cả đám đàn bà chủ động tới cửa muốn vác bụng bầu lừa tiền như mụ ta. Khẩu hiệu của quốc gia đã nói rồi, tri thức thay đổi vận mệnh, không phải chửa để thay đổi vận mệnh nhé. Mày nhìn đi, mày đã sống hơn hai mươi nắm rồi, đúng là lỗ vốn."

Tề Diệu giận đến mức muốn nôn ra máu: "Mày còn muốn tao đánh gãy chân mày à?"

"Vậy tao sẽ tìm người bán mày cho hộp đêm Thiên Thượng Nhân Gian. Mày "ngộ thương" tay tao, bố không nói gì. Nhưng đừng u mê như thế, lên cơn cũng đừng nhắm vào trẻ con. Không giống năm đó đâu. Mày hại tao hại chị tao, bố không có phản ứng; nếu đụng vào Hồng Đậu, bố sẽ chỉnh mày tới chết."

Chân Ý liếc nhìn Thích Cần Cần, cô ta làm như không nghe thấy gì. Trong ấn tượng, con gái cả của Thích Hành Viễn luôn bình tĩnh chín chắn. Năm đó, Thích Cần Cần và em ruột cùng bị bố tống sang nước ngoài. Thích Miễn chỉ mải ăn chơi; cô ta lại dựa vào khả năng của mình làm việc tại nhiều doanh nghiệp nổi tiếng, cuối cùng trở về làm quản lý cấp cao của nhà họ Thích.

https://thuviensach.vn

Tề Diệu cười lạnh: "Không phải tao đấy, tao không đụng vào Hồng Đậu, do tự nó bước không vững thôi. Vả lại, bố thiên vị Hồng Đậu như vậy, mày với chị không ghen tị à?"

"Ghen gì với trẻ con? Tiền bố cho tao với chị đủ hưởng thụ cả đời rồi. Đâu giống mày, của hồi môn cũng không có, còn phải theo đuôi ả hồ ly Thôi Phỉ goi bằng me. Nịnh nọt cũng vô dụng thôi, nhà họ Thích không chấp nhận con ngoài giá thú. Mày chỉ là con cờ do ả hầu rượu sinh ra để lừa tiền thôi."

Chân Ý hơi nhướng mày. Tề Diệu đỏ mặt tía tai.

Thấy Tề Diệu sắp bùng nổ, Thích Cần Cần bình thản lên tiếng: "A Miễn, tranh cãi gì với con gái chứ? Không có phong độ."

Thích Miễn nghe lời chị, lập tức kiềm chế. Nhưng rõ ràng là từ "con gái" Thích Cần Cần nói rất vi diệu, từ trong cốt tủy, cô ta vốn coi Tề Diệu là người xa lạ.

Chân Ý thờ ơ ngồi một bên. Những năm tới thành phố K, cô rất ít giao thiệp với nhà họ Thích, nhà giàu nhiều thị phi, giữ khoảng cách thì tốt hơn. Khoảng thời gian này thân thiết với họ hơn một chút, quả nhiên mấy chuyện củ chuối cứ kéo đến liên tiếp.

Một giọng nói dịu dàng vang lên, là tiếng dặn dò của bác sĩ: "Ông bà Thích cứ yên tâm, Hồng Đậu chỉ bị thương ngoài da, xoa thuốc sẽ khỏi thôi." Giọng nói này, là An Dao à?

Tề Diệu vừa thấy Hồng Đậu liền nghênh đón: "Hồng Đậu ngoan, em còn đau không?"

Hồng Đậu rất sợ cô ta, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, vùi vào lòng bố. Hồng Đậu không còn nhỏ nữa nhưng vẫn được bố bế.

https://thuviensach.vn

Tề Diệu không vui cau mày: "Hồng Đậu, sao em lại sợ chị? Chị..."

"Đừng nói nữa!" Thích Hành Viễn ngắt lời: "Sau này mày tới thành phố K thì ở khách sạn đi, đừng về nhà tao nữa."

Mặt Tề Diệu co giật, cố nén nhịn. Ông ta bế Hồng Đậu rời đi, Thôi Phỉ theo sau, quay lại liếc nhìn ba đứa "con", vậy mà hết sức dịu dàng: "Tề Diệu, mẹ sẽ khuyên bố con, bao giờ bố hết giận rồi, mẹ sẽ gọi cho con."

Tề Diệu biện minh: "Mẹ nhỏ, con hoàn toàn không..." Thích Cần Cần kéo tay cô ta, ý bảo cô ta ngậm miệng lại.

An Dao chào hỏi người nhà họ Thích xong, quay đầu thấy Chân Ý và Ngôn Cách ở bên cạnh thì hơi sững sờ, khẽ mỉm cười: Đã muộn thế này rồi, sao anh lại ở đây?"

Chân Ý thấy cô ấy chỉ nhìn Ngôn Cách, không phải hỏi mình, bèn không lên tiếng. Nhưng, một giây lại một giây, hành lang yên lặng như tờ, Ngôn Cách không quan tâm. Chân Ý thấy bất thường, ngờ vực quay đầu lại, anh vẫn lặng yên cứ như không nghe thấy câu hỏi của An Dao.

Dưới cái nhìn chăm chú của Chân Ý, An Dao hơi lúng túng, khẽ gọi: "Ngôn Cách?"

Lần này thì anh quay lại: "Có việc gì à?"

An Dao xoay người định vào phòng khám chữa bệnh: "Anh có thể vào đây một lát không?"

Trái tim Chân Ý hơi khựng lại, hụt hẫng, xấu hổ.

Anh chỉ coi cô là người yêu cầu tư vấn, cần sự giúp đỡ; nhưng cô lại bất giác trầm mê. Cùng anh trở về hiện trường điều tra, ăn ý khăng khít như

https://thuviensach.vn

vậy, bình lặng mãn nguyện đến thế. Bây giờ còn không chịu thoát khỏi, nhất định cô mất trí rồi.

Nói lời điên khùng muốn chiếm anh làm của riêng gì chứ, anh vốn dĩ đâu phải của cô.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 6.1

Bác sĩ An tăng ca làm đêm, vị hôn phu của cô ấy nên đưa cô ấy về nhà thì phải? Chu đáo như vậy, thật sự không giống người lạnh nhạt như anh. Lòng Chân Y chua xót, cô cúi đầu xuống, giả bộ không quan tâm. Khóe mắt liếc thấy bóng người bên cạnh đã đứng dậy rời di. Lòng cô chùng xuống từng chút một, sau đó nghe thấy tiếng đóng cửa. Trái tim hoàn toàn lạnh ngắt. Chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ còn một mình cô ngồi giữa hành lang bệnh viện vắng tanh khuya khoắt, thật tĩnh lặng. Chân Ý không biết cảm giác trong lòng mình giờ phút này là gì, hít sâu rồi đứng dậy rời đi một mình. Cô vòng qua hành lang, đi tới bồn rửa tay.

Bệnh viện giữa đêm khuya thật im ắng, có mùi nước sát trùng thoang thoảng. Gần đây cô mới bắt đầu thích mùi này, bởi vì sẽ nghĩ tới bàn tay bác sĩ vô cùng sạch sẽ mà trắng nõn của anh. Tâm trạng chìm xuống vực sâu, cô đóng vòi nước, đứng dưới ánh đèn trắng xóa, lòng đau đến tê dại, khẽ thở dài: "Ngôn Cách, em còn thích anh đến thế, phải làm sao đây?"

Không có ai nghe thấy lời thổ lộ này. Cô vừa muốn khóc vừa muốn cười, im lặng một giây, cuối cùng lựa chọn nở nụ cười. Cô cười mình thật ngốc, khi xoay người bỗng giật thót. Ngôn Cách đứng ở khúc quanh, lẳng lặng nhìn về phía cô.

Cô sợ đến mức hồn vía suýt nữa lên mây, tập trung nhìn kỹ, lại cảm thấy không đúng ở đâu đó. Thân hình của anh chàng này rất giống Ngôn Cách, gương mặt hao hao đến chín phần nhưng không phải một người. Vẻ mặt

https://thuviensach.vn

của anh ta trống rỗng, tròng mắt rất sâu, mang vẻ đề phòng và cảnh giác, không hề nhìn cô mà là phía sau cô.

Anh ta vốn định đi về phía này, nhưng nhìn thấy Chân Ý liền dừng lại, cau mày khó khăn suy nghĩ, cứ như anh ta muốn lấy thứ gì đó nhưng Chân Ý là chướng ngại vật cản đường đi của anh ta vậy. Chân Ý quay đầu lại nhìn, không có gì khác thường cả. Cuối cùng anh ta đưa ra quyết định, dáng vẻ ủ rũ, lặng yên quay trở về. Từ đầu đến cuối không hề chạm mắt Chân Y.

Chân Ý cảm thấy quái lạ, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, lập tức đuổi theo xác định. Thấy anh ta vào phòng làm việc của An Dao, cô chạy tới gõ cửa, không đợi hồi âm đã đẩy cửa đi vào. Ngôn Cách và anh ta đều ở bên trong, An Dao dang thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm.

Ngôn Cách hơi lúng túng, không biết sao Chân Ý bỗng dưng xông vào đây; anh "Ngôn" kia đang cúi đầu chơi rubic, ngón tay trắng nõn thon dài bay múa như đánh đàn piano, anh ta hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình, như thể không biết vừa nãy có người xông vào.

Hai người đàn ông trước mặt giống y như đúc, trống ngực Chân Ý đập thình thịch, nhanh đến mức dội đến màng tai: "Ngôn Cách, em không biết anh có anh em đấy."

Cô xông vào để nói lời này, thật quái lạ; nhưng Ngôn Cách đã sớm quen với tác phong làm việc chẳng đâu vào đâu của cô, không hề để tâm, bình thản giới thiệu: "Chân Ý, Ngôn Hủ; Ngôn Hủ, Chân Ý."

Ngôn Hủ nghe thấy Ngôn Cách gọi mình, lập tức ngẩng đầu nhìn, ánh mắt đơn thuần như trẻ thơ. Ngôn Cách khẽ nghiêng đầu về phía Chân Ý, ra hiệu cho Ngôn Hủ. Ánh mắt của Ngôn Hủ mới dần dần nhìn về phía Chân Ý trở nên trống rỗng

rồi lập tức cụp mắt. Cứ như Chân Ý là vật gì đó khiến anh ta đau mắt vậy.

https://thuviensach.vn

An Dao không ngờ Ngôn Cách lại giới thiệu Chân Ý cho Ngôn Hủ biết. Với thái độ bảo vệ quá mức mà anh dành cho Ngôn Hủ, đây là việc chưa từng có. Cô loáng thoáng cảm thấy, dù là trước kia hay bây giờ, trong lòng Ngôn Cách, vị trí của Chân Ý còn sâu nặng hơn cách anh biểu hiện rất nhiều. Vì vậy, e rằng tổn thương của anh cũng sâu sắc hơn cách anh biểu hiện.

"Chào Ngôn Hủ!" Chân Ý tự nhiên chào hỏi. "Anh giống Ngôn Cách quá."

Ngôn Hủ làm như không nghe thấy, hết sức tập trung chơi rubic. Chân Ý không để tâm, tâm trạng rất tốt, ngẩng đầu cười hì hì với Ngôn Cách. Cô cho tay vào túi quần, sờ tới sờ lui, một giây sau điện thoại của Ngôn Cách kêu tít tít.

Anh lấy ra nhìn, là tin nhắn Chân Ý gửi: Anh ấy mới là bạn trai của An Dao phải không? ^_^ Gật đầu hoặc lắc đầu.

Chữ "mới" này nói rõ rất nhiều vấn đề, Ngôn Cách liếc mắt nhìn cô, thật sự bội phục trí tưởng tượng của cô. Vậy mà cô cho rằng anh sẽ ở bên người phụ nữ khác ư? Nhưng cuối cùng anh vẫn phối hợp gật đầu, vì thế, nụ cười trên mặt Chân Ý dần dần, lặng lẽ trở nên rạng rỡ. Đáy mắt đuôi mày cô ngập ý cười, càng lúc càng xán lạn, cười phô cả hàm răng trắng. Đôi mắt cong cong chỉ cười với anh, chỉ dành cho một mình anh. Lòng Ngôn Cách bỗng tĩnh lặng.

An Dao: "Ngôn Cách, anh và Ngôn Hủ xuống bãi đỗ xe chờ em nhé, em tìm vài thứ đã. Chân Ý, cô giúp tôi với."

Ngôn Cách và Ngôn Hủ đi trước, tâm trạng Chân Ý vẫn vui vẻ: "Cần tôi giúp gì?"

"Đã nghĩ xong chuyện phù dâu chưa?"

https://thuviensach.vn

"OK."

“Cô không cảm thấy ngại nữa à?"

"Trước kia tôi tưởng rằng bạn trai của cô là Ngôn Cách."

An Hao hỏi: “Cô còn thích Ngôn Cách ư?"

"Ừ." Cỏ khẳng khái thừa nhận.

An Dao cầm túi đi ra ngoài, được vài bước lại hỏi: "Cô vẫn sẽ theo đuổi anh ấy ư?"

"Đương nhiên."

An Dao lại im lặng. Đến khi vào thang máy, cô bỗng lên tiếng: "Chân Ý, đừng quấy rầy Ngôn Cách nữa, được không?"

Chân Ý khó hiểu, mất hứng: "Mắc mớ gì tới cô?"

"Niềm vui cô có từ anh ấy đã đủ lắm rồi. Năm nay trở về Thâm Thành, đám đàn em đều nhắc đến cô. Nữ sinh hư hỏng tán đổ nam thần Thâm Thành. Cô vẫn luôn là truyền kỳ."

Chân Ý ngang ngạnh: "Những thứ hư ảo ấy có liên quan gì tới tôi? Tôi ở bên ai chỉ vì thích chứ không phải vì lòng hâm mộ của người khác. Tỏi yêu đương không phải để người khác nhìn.

Rất nhiều phụ nữ không phân biệt nổi thứ mình thích là hào quang hay con người, nhưng tôi không phải như vậy.”

An Dao hơi sửng sốt, cô phát hiện mình đã hiểu lầm tình cảm Chân Ý dành cho Ngôn Cách, cô vốn tưởng nó có tập chất. Nhưng nếu thích, tại sao hồi ấy Chân Ý lại khiến Ngôn Cách tổn thương thê thảm như vậy?

https://thuviensach.vn

“Cô quá cảm tính, thích thì theo đuổi điên cuồng, không quan tâm tới cảm nhận của anh ấy, dùng mọi thủ đoạn ép buộc anh ấy ở bên cô, cô không cảm thấy mình quá đáng sao? Hãy suy nghĩ kỹ càng đi, cô có thích hợp với anh ấy không, có xứng đôi với anh ấy không?”

Chân Ý không lên tiếng. Từng câu nói này như lưỡi dao đâm vào từng dây thần kinh cô.

Trong tấm gương của thang máy, mặt cô trở nên lạnh lùng. Lúc thang máy sắp tới tầng dưới cùng, cô chợt ấn nút dừng khẩn cấp, thang máy lập tức dừng lại, ánh đèn màu đỏ chớp lóe, âm u kỳ dị. Chân Ý quay đầu lại, ánh đèn chiếu lên mặt thật đáng sợ, An Dao không khỏi lùi ra sau một bước. Trong tấm gương đặt song song, ánh đỏ và bóng người chồng lên nhau vô tận.

"Xin lỗi, tôi là hạng đàn bà ích kỷ như thế đấy. Không biết nghĩ cho người khác, chỉ khư khư cho bản thân. Nếu tôi không thích ai, tất cả tiền bạc danh dự dịa vị đều không thể giữ chân tôi; nhưng nếu như tôi thích ai, hết thảy đều đừng hòng ngăn trở tôi; bao gồm người tôi thích. Chuyện của tôi, cô bớt can thiệp vào đi!"

Vẻ tàn bạo trong phút chốc khiến An Dao kinh hãi.

Xoay người nhấn nút, thang máy âm u ánh đỏ đã sáng choang trở lại, cô khôi phục vẻ bình tĩnh, cứ như vừa nãy chưa xảy ra chuyện gì cả.

Cô đi giày cao gót, uyển chuyển khom lưng kề sát vào tấm gương, hơi há miệng, ngón giữa vuốt ve lớp son bóng trên môi, động tác khá quyến rũ. Ngón tay thoa lên xương gò má, vòng quanh khóe mắt. Son bóng trong suốt tôn lên đôi mắt vừa đen vừa sáng của cô, vô cùng cuốn hút. Chân Ý thoa vài lượt, hài lòng mới chậm rãi đứng thẳng, nói: "Biết anh ấy là hoa chưa chậu, bỗng dưng muốn tán tỉnh quá."

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt An Dao bình thản, cô biết Chân Ý không thích mình, cô cũng thế. Cô chỉ không mong anh trai Ngôn Hủ bị tổn thương, càng không mong Ngôn Hủ không vui vì anh trai bị tổn thương.

Ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm, tài xế và Ngôn Hủ đã lên xe, được tấm kính tối màu che khuất. Chỉ có mình Ngôn Cách đút tay túi quần đứng cạnh xe, Chân Ý cho rằng anh đang chờ tạm biệt cô, hớn hở chạy đến đứng bên anh, ngẩng đầu, cười như hoa hướng dương.

Ngôn Cách hơi gượng gạo rời mắt đi, khẽ gật đầu: "Tạm biệt."

Vừa định xoay người, Chân Ý đã chọc chọc cánh tay anh, cười tít mắt: "Anh lại đây, em có lời muốn nói với anh."

Ngôn Cách cùng cô đi sang bên cạnh, đã đoán được đại khái. Từ khi anh nhận được tin nhắn kia và gật đầu với cô, không khí bao quanh sợi tóc đến mũi giày cao gót của cô đã thay đổi hoàn toàn. Mỗi ánh mắt mỗi nụ cười, tất cả ngôn ngữ nhỏ nhặt trên cơ thể đều đang nói một câu: Anh bị cô để mắt rồi.

Tính chất hệt như cái lần của mười hai năm về trước.

"Tin nhắn em vừa gửi vẫn chưa hỏi hết vấn đề."

"Ừ." Ngôn Cách vẫn ung dung.

"Anh có bạn gái chưa?" Chân Ý không hề xấu hổ, vẫn thẳng thừng như hồi niên thiếu, nhìn thẳng vào mắt anh, không chút né tránh.

Ngôn Cách không trả lời. Trái lại cô nhìn anh chằm chằm, một giây sau cô nhoẻn môi cười: "Không có rồi."

Dường như anh đã có dự cảm, biết cô sẽ nói lời của mười hai năm trước ấy: Em làm bạn gái của anh nhé?

https://thuviensach.vn

Nhưng tiếp theo, không biết cô nghĩ đến chuyện gì, nụ cười vơi bớt, khi cất tiếng khuôn mặt lại thoáng qua vẻ chần chừ, tiếp tục mỉm cười: "Ừ, em rất vui." Không còn gì nữa.

Trong mắt anh, sự biến chuyển ngắn ngủi này thật ra khiến anh hơi hụt hẫng. Nhưng anh cũng không biết nên nói gì cho phải.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau vài giây, cô nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn luyến tiếc, chậm rãi kiễng chân, ngẩng đầu kề sát vào anh.

Hai tay anh đút trong túi quần, đứng thẳng tắp không hề né tránh.

Cô kề sát từng tấc một, mùi hương từ mái tóc anh khiến tâm tư cô ngẩn ngơ trong thoáng chốc, môi cô gần như chạm lên vành tai anh, giọng nói khẽ khàng như lông vũ: "Ngôn Cách, chờ em nhé, khoan hãy đến với người khác, có được không anh?"

Ngôn Cách cụp mắt nhìn cô, không hề chớp mắt, cũng không lên tiếng, cô ghé sát tai anh, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng, mơn trớn trên cổ anh. Đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn anh chăm chú, giọng nói như đang thương lượng, nhưng biểu cảm 1ại kiêu ngạo ra lệnh. Trước nay cô đều như vậy, những năm ấy đeo bám theo đuổi anh, ngoài miệng nói: "Có dược không, cầu xinn anh đấy", nhưng thật ra không chút hèn mọn, như thể anh sinh ra đã thiếu nợ cô, cô đòi hỏi anh những gì cô đáng được hưởng.

"Hứa với em được không?" Cô khẽ há miệng, ngậm lấy vành tai anh.

Cô sợ anh đẩy cô ra nên nhanh chóng rụt lại. Nhưng anh không làm vậy, ngoài mặt thờ ơ, thật ra đáy lòng đã gợn sóng.

"Cứ xác định như vậy nhé." Cô siêu hài lòng với phản ứng của anh, má lúm như hoa nhìn anh, lưu luyến lùi một bước, hai bước, tha thiếtt quay đi. Đi dược một bước lại quay về. “Giao hẹn rồi đấy nhé."

https://thuviensach.vn

Ngỏn Cách đứng nguyên tại chỗ vài giây rồi mới quay về xe. Vừa ngồi vào, Ngôn Hủ đã ngẩng đầu gọi anh: "Anh!"

"Sao thế?"

"Em thích cô ấy."

"Cảm ơn." Trong xe rất tối, không thấy rõ sườn mặt của Ngôn Cách.

An Dao lặng thinh. Cô hiểu Ngôn Hủ đang thể hiện sự ủng hộ Ngôn Cách. Mà câu cảm ơn kia của Ngôn Cách xem như bày tỏ thái độ. Cô hơi nghi ngờ, cô cho rằng Ngôn Hủ và người nhà họ Ngôn đều không muốn nhắc tới hai chữ “Chân Ý” kia. Chẳng lẽ cô đã lầm tưởng?

Xe ô tô chậm rãi lăn bánh, Ngôn Cách vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi, xe chạy lướt qua chiếc gương quan sát trong bãi đỗ xe, trong chiếc gương lõm tròn vành vạnh, Chân Ý nho nhỏ đang đuổi theo xe. “Dừng xe.” Anh ra lệnh. Tài xế đạp phanh xe.

Ngôn Cách nhấn nút hạ cửa kính, Chân Ý lao vụt tới, thò người vào túm chặt lấy tay áo anh. Có người ngồi trên ghế lái phụ quay đầu lại nhìn, Ngôn Cách đưa mắt ngăn cản.

Chân Ý chạy đến mức thở không ra hơi, nói ngay tắp lự: “Này, khi nãy chúng ta vẫn chưa giao hẹn xong đâu! Anh đừng vì trốn em mà chạy tới mấy nơi như Mỹ, Mauritius hay Ethiopia gì đó nhé. Chuyện này không được, tuyệt đối không được.”

“Em đi giày cao gót chạy nước rút trăm mét để nói mấy lời này à?” anh là bác sĩ khoa tâm thần, nhưng nhiều khi anh không hiểu nổi trong đầu cô chứa cái gì.

“Ớ, anh lo em trẹo chân à?” Cô rất cảm động.

https://thuviensach.vn

“...Ý tôi là không phải có thể gọi điện sao?” Quả nhiên họ đến từ hai hành tinh khác biệt.

“...” Chân Ý không biết nói sao. “Đừng đánh trống lảng, anh không được trốn em đâu.”

“Em đâu phải bệnh dịch, tôi trốn em làm gì?”

Tay Chân Ý hơi thả lỏng, ngẫm nghĩ một lát lại níu chặt lấy: “Anh nói phải giữ lời đấy, nếu dám chơi trò mất tích, em sẽ cho nổ tung bệnh viện tâm thần của bọn anh.”

Ngôn Cách: “Làm luật sư, nói lời thế này có thích hợp không?”

Chân Ý dẩu môi, buông hẳn tay anh ra, thấy tay áo anh nhàu nhĩ lại cười tít mắt đưa tay vuốt lại cho anh. Ngôn Cách cụp mắt nhìn, không cử động cũng không ngăn cản, khẽ hỏi: “Muộn lắm rồi, không lái xe tới đây sao?”

Chân Ý vừa nghe đã nghĩ chẳng lẽ anh muốn đưa cô về? Cơ hội tốt thế này dĩ nhiên phải nói dối rồi, “Không có.” Dầu cô lắc lia lịa, vẻ mặt khá thành thật.

Ngôn Cách vừa nhìn đã biết tỏng, nói: "Ừ, vậy bắt xe đi." Hồi lâu sau còn quan tâm như có như không: "Chú ý an toàn."

Chân Ý:"..."

Đồ khốn! Chân Ý đứng thẳng người, oán hận nhìn xuống anh, thầm nghiến răng: Cái tên thối tha, đến khi anh trở thành bạn trai em thì xem em sẽ trừng trị anh thế nào! Sưởi tay, bóp chân, đấm vai, mát-xa lưng, làm đệm giẫm, một đêm mười ba lần cho anh kiệt sức chết luôn!

Nhưng "tên thối tha" kia không thèm ngẩng đầu, không thấy vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi của cô.

https://thuviensach.vn

Chân Ý không hề để tâm, cúi người xuống vẫy tay với cửa sổ, cười ngọt ngào cứ như mấy cô tiếp viên: "Tạm biệt Ngôn Cách, tạm biệt Ngôn Hủ."

Ngôn Cách khẽ gật đầu: "Tạm biệt Chân Ý." Còn Ngôn Hủ cúi đầu phớt lờ cô, mang vẻ thờ ơ cách xa con người ngàn dặm.

Chân Ý vừa định xoay người rời đi, bên cạnh chợt vang tiếng còi xe, là một chiếc Land Rover màu trắng. Cửa sổ xe hạ xuống, công tố viên Doãn ngồi ở ghế lái, khuôn mặt điển trai, anh ngẩng đầu khẽ mỉm cười, để lộ hàm răng trắng muốt: "Luật sư Chân không lái xe à? Anh đưa em về."

Sau cùng, anh nói thêm một câu sâu xa: "Đêm đã khuya, để con gái như em về nhà một mình thật khiến người ta không yên tâm."

Công tố viên Doãn trên tòa án lập luận logic rõ ràng, xét hỏi sắc sảo, ngoài tòa án thì ngoại hình khôi ngô mát mắt, mỉm cười càng thêm phần điển trai. Chân Ý dao động trước nụ cười lôi cuốn ấy, nhớ có lần cùng Dương Tư dự thính màn biện luận trên tòa án của anh, thật sự quá xuất sắc. Cô không tài nào kiềm chế nổi, đùa vui: "Nếu có thể học tập anh ấy, dù phải quy tắc ngầm tớ cũng chịu."

Dương Tư không biết nói sao: "Học tập là giả, quy tắc ngầm mới là thật chứ gì?"

Mà giờ đây, thần tượng bỗng từ trên trời rơi xuống, chủ động đề nghị đưa cô về nhà? Chân Ý hơi cúi người chào theo phản xạ có điều kiện: "Chào tiền bối!"

Trong mắt Ngôn Cách, sự cung kính và thành khẩn của cô có phần xa lạ, ánh mắt anh lạnh nhạt, thờ ơ liếc nhìn Doãn Đạc. Doãn Đạc không hề nhìn Ngôn Cách mà chăm chú nhìn Chân Ý, trêu chọc: "Anh già đến thế à?"

"Ha ha." Chân Ý cười rạng rỡ. "Đúng rồi, khoảng thời gian trước em đã gửi cho anh một bản kế hoạch của phiên tòa xét xử, muốn được anh chỉ bảo

https://thuviensach.vn

đây."

"Anh thấy rồi. Rất ấn tượng." Nụ cười của Doãn Đạc sâu thêm, để lộ lúm đồng tiền. "Nhưng có nhiều người tìm anh quá, nếu trả lời từng người một thì anh bận chết mất." Vẻ tự tin và kiêu ngạo của phái nam biểu hiện rõ rệt, song giọng điệu của anh thay đổi bất ngờ. "Tuy nhiên trên đường về chúng ta có thể thảo luận xem thế nào. Lên xe đi."

Cơ hội thế này đương nhiên Chân Ý phải nắm bắt, cô hớn hở chạy tới ghế lái phụ, lúc mở cửa xe mới nhớ tới gì đó, quay đầu lại nhìn, cửa sổ xe Ngôn Cách đã được nâng lên, chiếc xe đã nổ máy, dần dần chạy xa.

Chân Ý ngồi lên xe, nhớ ra gì đó bất chợt cảm thấy khó xử: "Ui, ngại quá, thật ra em có xe."

"Em không có." Doãn Đạc nói.

"Dạ? Xe của em đỗ ở cổng bệnh viện."

"Không có."

"Hả?"

"Xe của em dừng trên lối thoát hiểm, đã bị kéo đi rồi."

"Chỗ đó có đánh dấu thoát hiểm ạ?"

"Có, nhưng bị bông cây che mất." Anh rất chắc chắn.

"..." Chân Ý á khẩu, liếc nhìn đồng hồ đeo tay. "Quá nửa đêm rồi ai lại có ý thức công cộng báo cảnh sát cho người kéo xe em đi thế?"

"Anh." Nụ cười của anh tươi hơn. "Cảm ơn đã khen ngợi."

https://thuviensach.vn

"..." Trong ấn tượng cùa Chân Ý, anh là người dịu dàng nho nhã, không hề xấu xa như vậy, hơn nữa hình như bên trong còn có thâm ý nào đó.

"Tại sao ạ?"

"Cho em một cơ hội quang minh chính đại để gặp mặt thỉnh giáo anh, chẳng lẽ em không nên cảm ơn anh sao?"

Nói hành vi "sáng tạo cơ hội bằng thủ đoạn bất chính" theo cách đường hoàng lại tự luyến như vậy không phải là tuyệt kỹ của cô sao? Chân Ý quả thực đã gặp phải đối thủ rồi.

Ngẫm lại cẩn thận, cô thấy hơi lúng túng, không biết Doãn Đạc đang nghĩ gì. Nhưng suốt quãng đường, Doãn Đạc chỉ thảo luận những chuyện liên quan đến nghề nghiệp cùng cô. Chân Ý nghĩ, anh gọi người kéo xe cô đi hơn phân nửa là xuất phát từ bệnh nghề nghiệp của công tố viên. Cô cười mình tự luyến và ngay sau đó quên bẵng luôn.

Đến dưới tòa nhà chung cư, Chân Ý vẫy tay tạm biệt rồi nói cảm ơn, Doãn Đạc đáp lại: "Anh hơi khát nước, có thể xin cốc nước nhà em không?" Lời này thật sự khiến người ta không thể chối từ.

"..." Chân Ý cười nói: "Bên kia có Family Mart, để em đi mua cho anh chai nước."

"Haiz!" Doãn Đạc bất đắc dĩ than thở: "Thật ra con người có ba cái gấp."

"..." Rốt cuộc cô hiểu lầm hay là suy nghĩ của người này nhanh nhẹn đến độ có thể tận dụng mọi cơ hội?

Họ lên thang máy, cả quãng đường không thấy bóng người, Doãn Đạc hỏi bâng quơ: "Tòa nhà này có nhiều người ở không?"

https://thuviensach.vn

"Dạ, nhiều ạ. Nhưng giờ muộn quá rồi nên không thấy ai."

"Vậy thì tốt, an toàn."

Một câu nói làm cho Chân Ý ấm lòng, lặng lẽ thở hắt ra. Một khi kiểu đàn ông như anh Doãn để ý ai đó, e rằng người ấy rất khó kháng cự.

Anh nhìn mấy con số tăng dần, chậm rãi hỏi: "Đã muộn thế này, sao Ngôn Cách không đưa em về nhà?"

"À, anh ấy không phải bạn trai em."

"Ồ, xin lỗi." Nói vậy nhưng khóe môi khẽ cong lên.

Mở cửa vào, trong nhà có người, Dương Tư đang nấu mì trong bếp, cả căn nhà thơm ngào ngạt. Chỗ cô ấy trọ ở xa, thi thoảng làm thêm giờ không kịp bắt tàu điện ngầm nên Chân Y cho cô ấy một bộ chìa khóa.

"Ý, lại đây ăn khuya..." Dương Tư quay đầu lại thấy Doãn Đạc thì ngẩn người, không kìm nổi nhìn anh thêm mấy lượt, tâm trạng khó có thể bình ổn lại. Là công tố viên Doãn thần tượng của các cô đấy! Đàn anh truyền kỳ hồi trung học đấy!

Thấy Doãn Đạc vào phòng vệ sinh, Dương Tư kéo Chân Ý qua một bên, khẽ hỏi:

"Có phải tớ quấy rầy hai người rồi không, hay là bây giờ tớ đi nhé?"

"Không cần đâu, anh ấy đi nhờ phòng vệ sinh thôi. "

"Sao cậu và anh ấy lại đi với nhau?"

"Tình cờ gặp."

https://thuviensach.vn

Doãn Đạc đi ra, ánh mắt lướt qua Dương Tư rồi nhìn Chân Ý: "Cảm ơn, anh đi trước nhé."

"Vâng." Chân Ý tiễn anh tới cửa, quay trở về thấy vẻ mặt hiu quạnh của Dương Tư thì lấy làm lạ. "Sao thế?"

"Không có gì." Dương Tư cười cười, quan tâm nói: "Ý, cậu phải chú ý bảo vệ bản thân đấy."

"Gì cơ?"

"Chuyện như vậy, con gái thường thiệt thòi hơn."

"Nào có chứ?" Chân Ý cau mày. "Lúc ở bên các cậu tớ mới biểu hiện cường điệu thôi, đâu có không biết chừng mực. Tớ chỉ không biết chừng mực với một mình Ngôn Cách thôi."

Giọng cô không vui, Dương Tư không khỏi hốt hoảng: "Tớ nói đùa thôi mà, nhưng cậu cũng không thể tơ tưởng Ngôn Cách phải không."

Vừa nghe đến Ngôn Cách, Chân Ý lại cười tươi: "Anh ấy không có quan hệ gì với An Dao cả, một thời gian nữa tớ sẽ theo đuổi anh ấy."

"Lại theo đuổi? Bây giờ cậu hơn hai mươi tuổi rồi, đâu phải là con bé mười mấy tuổi nữa. Con gái theo đuổi như vậy, đàn ông sẽ không quý trọng đâu."

Chân Ý lắc đầu: "Có đàn ông sẽ vậy, nhưng Ngôn Cách thì không. Ngôn Cách không biết biểu đạt, cũng không biết nói mấy lời bùi tai, nhưng trong lòng anh ấy biết rõ, cũng nhớ hết mọi lời tớ nói, mọi chuyện tớ làm. Tớ khẳng định đây. Chỉ vì là anh ấy nên tớ mới dám theo đuổi không chùn bước, bởi vì những gì tớ làm sẽ không bị chế giễu, không bị cười nhạo, không bị khinh thường, cũng không bị lấy ra làm đề tài câu chuyện..." Nói

https://thuviensach.vn

đến một nửa, cô khoát tay: "Thôi, mọi người đều không hiểu đâu, chỉ có tớ biết thôi."

Dương Tư đúng là không hiểu, bèn không nhiều lời nữa, quay sang hỏi: "Nghỉ ngơi một tháng rồi, cậu chuẩn bị đi làm chưa?"

Nghe vậy, Chân Ý ậm ừ, còn hai ngày nữa, cô phải chờ để đưa Thôi Phỉ đi tự thú. E rằng không thể đi làm nữa rồi. Nghĩ thế, một mình cô trở về phòng, ra ngoài ban công. Ngắm nhìn bóng tối tĩnh lặng và cảnh đêm rực rỡ của thành thị, cô hít sâu một hơi, lấy can đảm gọi điện cho Biện Khiêm.

"Anh, em dã giải quyết mọi chuyện rõ ràng rồi, nên mới thẳng thắn với anh." Cô nhắm mắt lại, quyết định nói toàn bộ mọi việc cho anh hay. Nói xong, cô như trút được gánh nặng. "Em quyết định phải tự thú cùng chị họ."

Ở bên kia, Biện Khiêm im lặng hồi lâu, cuối cùng tự trách: "Xin lỗi, hôm đó anh ở cửa khẩu nên tín hiệu không tốt, về sau lại không thể nào liên lạc với em. Nếu anh có thể..."

"Đừng nói như vậy." Chân Ý không hy vọng anh áy náy như Ngôn Cách. "Việc này do em xử lý không ổn thỏa. Nói đến cũng lạ, em không nhớ rõ tình hình xảy ra hôm ấy. Nghĩ sao cũng không ra."

"Có lẽ em bị mất trí nhớ tạm thời do bị kích thích."

"Có lẽ vậy." Chân Ý nói: "Nếu bị rút giấy phép thì em không thể tiếp tục làm việc nữa." Nói đến đây, cô hơi buồn.

Nhưng Biện Khiêm lại ôn hòa an ủi: "Không sao đâu, em biểu hiện cho tốt, Chánh án sẽ xử nhẹ. Anh quen vài người ở Sở Tư pháp và Nghiệp đoàn luật sư, chỗ nào cần móc nối anh sẽ giúp em."

Chân Ý cảm động đến mức không biết nói sao: "Anh tốt quá."

https://thuviensach.vn

Anh khẽ cười: "Văn phòng luật sư của anh chỉ có em tiền đồ xán lạn nhất, em không thể đập vỡ biển hiệu của anh đâu đấy."

Hôm nay, đám nghiên cứu sinh theo học Ngôn Cách ở phòng thí nghiệm của viện nghiên cứu tâm thần đều rất tò mò. Có một cô gái xuất hiện bất thình lình, cứ quấn quýt lấy vị nam thần lạnh nhạt như nước, không nhiễm bụi trần của họ. Ngôn Cách không hề bị ảnh hưởng, điềm nhiên làm việc của mình, thi thoảng đáp lại cô mấy câu, phân nửa thời gian là để ngoài tai. Đám nghiên cứu sinh bắt đầu xôn xao, nhưng bởi vì tính tình của Ngôn Cách nên không ai dám tìm hiểu trước mặt anh cũng không dám hỏi Chân Ý.

Suy nghĩ của Chân Ý rất đơn giản, Thôi Phỉ bảo ngày mai đi tự thú. Thế nên không còn những ngày tốt đẹp nữa, dĩ nhiên phải tận dụng một ngày cuối cùng ở bên Ngôn Cách.

Giờ phút này, Ngôn Cách đang ghi chép phản ứng tinh thần sau khi trị liệu bằng thuốc ở khỉ. Chân Ý chống cằm ngồi bên quan sát. Hệt như trước kia, cô hào hứng xem xét, anh hết sức tập trung làm việc, căn phòng im phăng phắc. Thỉnh thoáng có tiếng kêu ré của khỉ, nhưng cũng thanh nhàn.

Cô nhìn hồi lâu, cảm thấy anh thật đẹp trai, nhìn sao cũng thấy đẹp. Nhất thời không kiềm chế nổi, nhân lúc tâm trạng thảnh thơi cuối cùng để đùa giỡn, lên tiếng: "Ngôn Cách, nếu anh là một cái bánh bao, em thật sự muốn chén sạch anh."

Phong cách ăn nói đậm chất Chân Ý: Ý nghĩa rõ ràng, lời lẽ thẳng thắn, không che đậy, chính vì muốn anh dứt khoát hiểu rõ ý cô, không chừa lại chỗ trống cho hiểu lầm.

Ngôn Cách đưa lưng về phía cô, không buồn quay lại: "Xin lỗi, tôi không phải là bánh bao."

https://thuviensach.vn

"Điều này không gây trở ngại, em vẫn muốn chén sạch anh." Chân Ý mặt dày vô cùng. "Trong mắt em, anh chính là cái bánh bao, còn em là con cún!"

Ngôn Cách: "..." Chuyện giết địch một nghìn tổn thất một vạn thế này, chỉ có mình cô làm được.

Con cún hưng phấn cực kỳ: "Gâu, bánh bao nhân gì đây? Bánh bao đậu xanh, bánh bao sữa, bánh bao xá xíu... Có thể cho em nhìn bên trong không?" Ý tứ ve vãn của cô thật lộ liễu.

Ngôn Cách đã quen từ lâu. Hệt như hồi trước, dù là ám hiệu hay công khai, anh đều bình tĩnh phớt lờ; trái lại mấy con khỉ trong lồng tò mò nhìn quanh. Chân Ý dẩu môi, tiếp tục nhoài người trên bàn nhìn anh.

Mười mấy giây sau, Ngôn Cách hỏi: "Muốn ăn bánh bao, em đói rồi à?"

Cô lập tức hoàn hồn: "Anh đi cùng em sao?"

Anh khẽ "ừ". Nói không thì cô cũng bám theo.

Ra ngoài, Ngôn Cách hỏi: "Ngày mai dự định đến Cục Cảnh sát cùng Thôi Phỉ à?"

"Ừ." Trông Chân Ý không hề buồn thương.

"Nếu chị ta không đi, em có tố cáo không?"

"Có. Nhưng sẽ rất phiền phức. Không có chứng cứ, em bị dính líu, nhưng có lẽ chị ấy sẽ bình yên vô sự. May mà cho chị ấy thời gian để chị ấy đưa ra quyết định đúng đắn cuối cùng." Chân Ý hít sâu. "Bây giờ đó là kết quả tốt nhất, một là chị ấy tự thú tốt hơn để em tố cáo; hai là không cần lo lắng vụ chứng cứ. Nếu chị ấy khăng khăng phủ nhận, điều tra vụ này sẽ rất hóc búa."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách cụp mắt nhìn gương mặt nghiêng kiên định dứt khoát của cô, nhớ lại vẻ buồn thương và do dự khi cô muốn nói gì đó nhưng chỉ thốt lên "Em rất vui." trong đêm ở bãi đỗ xe bệnh viện, chắc hẳn phần nào có liên quan tới chuyện này.

Đi vòng qua hành lang, họ bắt gặp Tiểu Kha đi tới anh ta lễ phép chào hỏi: "Thầy Ngôn, cô Chân."

Ngôn Cách khẽ gật đầu, Chân Ý gật đầu, khoảnh khắc đi lướt qua nhau, cô quay đầu lại gọi: "Tiểu Kha."

"Chờ em chút nhé.” Chân Ý dặn dò Ngôn Cách, rảo bước đến bên Tiểu Kha, cảnh giác nhìn Ngôn Cách rồi nhỏ giọng nói: "Tiểu Kha, về sau mọi người đều phải gọi tôi là sư mẫu đấy nhé."

Tiểu Kha kinh ngạc nhìn Ngôn Cách, vẻ mặt anh vẫn bình thản, như thể ngầm thừa nhận. Vụ scandal tình ái cuối cùng đã được chứng thực, Tiểu Kha có được tin tức độc quyền vui vẻ gật đầu, hứa hẹn đầy trách nhiệm: "Được ạ."

"Đến lúc đó, tôi sẽ mời mọi người ăn kẹo." Chân Ý mỉm cười. Qua ngày mai, cô sẽ không thể tới đây một khoảng thời gian, trước tiên đánh dấu chủ quyền Ngôn Cách đã, để mấy cô nghiên cứu sinh xinh đẹp kia chùn bước. Cô xoay người, biết Tiểu Kha nhìn nên cố ý đi tới bên Ngôn Cách, níu lấy tay áo anh, nhẹ nhàng nói: "Đi thôi."

Ngôn Cách vừa nhìn nét mặt của cô đã biết có điều bất thường, nghĩ không ra cô lại giở trò quỷ gì. Nhưng anh không hề tò mò, cũng không thử tránh thoát móng vuốt của cô, bởi vì chắc chắn cô sẽ ôm rịt lấy anh bằng cả cánh tay.

Chưa đi được mấy bước, điện thoại di động của Chân Ý đổ chuông, giọng nói của Biện Khiêm qua điện thoại thật bình lặng, có phần căng

https://thuviensach.vn

thẳng: "Chân Ý, có người ủy thác chỉ đích danh em ra tòa. Phí ủy thác gấp mười vụ Tống Y."

"Nhiều thế ư?" Chân Ý kinh ngạc, nhưng nhớ tới chuyện bản thân, định cự tuyệt. "Sếp à, em..."

"Anh biết em định tự thú, nhưng vụ án này có thể giúp em làm rõ chuyện ông nội." Nói xong, hình như Biện Khiêm thầm lo lắng, hỏi: "Từ sáng đến giờ em không xem tin tức à?"

"Không có, sao thế ạ?"

"Trước khi quyết định em hãy xem đoạn phim này trước. Đã gửi link sang di động của em rồi."

Chân Ý buông tay áo Ngôn Cách, nhấn vào link. Là một đoạn phim vừa đăng sáng nay, đến giờ đã có hơn một triệu lượt xem. Đoạn phim lấy từ camera giám sát, hình ảnh đen trắng không có âm thanh. Thang máy gặp trục trặc, cabin thang máy bị kẹt giữa hai tầng, hai phần ba chiều cao bị lấp dưới tường, còn một phần ba lộ ra ngoài. Trong thang máy có một cô gái, cố gắng leo ra nhưng thang máy kẹt quá sâu, không có điểm đặt chân nên cô ta cố gắng mấy bận cũng vô ích. Một chất lỏng trong suốt giội vào từ bên ngoài, người cô gái ướt đẫm, chỉ ra ngoài chửi bới.

Không bao lâu sau. lại có chất lỏng trong suốt giội vào, cô gái gần như phát điên.

Chân Ý hãi hùng khiếp vía, đã có dự cảm chẳng lành: "Là trò đùa tai quái phải không?"

"Thật không may." Biện Khiêm nói: "Em quen nạn nhân, là Tề Diệu. con gái ngoài giá thú của họ Thích."

https://thuviensach.vn

Bỗng chốc, đầu óc cô như bị ai đó xé rách, Chân Ý choáng váng khó hiểu, tay bắt đầu run leên. Trong đoạn phim, cô gái vội vàng tránh khỏi cửa thang may, lùi lại vào góc; cùng lúc đó, một đốmm lửa bị ném vào trong, cabin thang máy lập tức chìm trong biển lửa. Ngọn lửa hừng hực, bóng người bốc cháy giãy giụa chạy loạn trong không gian chật hẹp. Sắc mặt Chân Ý trắng bệch, hai chân nhũn ra, lồng ngực như dồn nén tảng đá ngàn cân, không tài nào thở nổi. Ký ức nhiều năm trước như lũ lụt thú dữ ùa bủa vây lấy cô, khiến cô gần như ngạt thở.

"Bộp", điện thoại rơi xuống đất.

Một giây sau, cô nhìn thấy Ngôn Cách nắm chặt tay cô, ánh mắt kiên định, đang nói gì đó. Nhưng bên tai cô là rất nhiều những tạp âm, khiến cô không nghe rõ. Hình như Ngôn Cách đang bảo cô hít sâu, cô rất cố gắng nhưng không thể thở nổi!

Không gian xung quanh tràn ngập mùi tro tàn thiêu rụi, ánh lửa ngất trời, những sinh mệnh non nớt đang kêu la thảm thiết. Cô bị quên lãng ở góc trong cùng, trong lòng chỉ có một âm thanh bi ai mà tuyệt vọng: Sao bố mẹ không tới cứu con.

"Chân Ý, nhìn vào mắt tôi, hít sâu vào. Chân Ý..." Ngôn Cách nắm chặt cánh tay cô, nhưng cô run rẩy như chiếc lá rơi giữa cơn gió mùa thu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đôi mắt tràn đầy vẻ sợ sệt. Lúc nhìn thấy đoạn phim kia anh đã muốn ngăn cản, nhưng không kịp nữa rồi.

Dù anh gọi cô thế nào, cô cũng không nghe thấy.

Người cô cứng đờ, không có bất cứ phản ứng nào, như thể chìm vào cơn mê sâu thẳm nhất, ánh mắt sợ hãi như thấy địa ngục kia khiến lòng người đau nhói. Nhưng vào khoảnh khắc cuối cùng, ánh nước trong mắt cô chậm rãi tản ra. Ánh mắt cô trở nên yên lặng mà trấn tĩnh, không một gợn sóng, vô cùng xa lạ.

https://thuviensach.vn

"Ngôn Cách." Lạnh lùng, ngạo nghễ, không phải giọng của Chân Ý. "Anh trở lại rồi."

Tim anh chợt chùng xuống, nhưng anh không buông cô ra, nhìn cô chăm chú, cất tiếng gọi: "Chân Ý, nhìn tôi, tôi là Ngôn Cách." Ánh mắt cô chợt dại ra, dần dần nước mắt trong suốt bao phủ hốc mắt, rưng rưng xao động, yên ắng không một âm thanh, khiến người ta nhói lòng.

"Ngôn Cách." Cô thì thào yếu ớt mà tủi thân. "Anh đã trở về rồi ư?"

Trái tim bỗng dưng đau xót, anh ôm chặt cô vào lòng tựa như tìm lại được thứ đã đánh mất.

Giây phút trước, anh lại một lần nữa tự tiện sử dụng thuật thôi miên, khiến cô ngất lịm trong lòng anh...

Trước năm mười sáu tuổi, Chân Ý từng gặp hai lần hỏa hoạn. Lần đầu tiên, cô cho rằng bố mẹ sẽ cứu cô, nhưng người cứu cô là chị gái; lần thứ hai, cô cho là Ngôn Cách sẽ cứu cô, nhưng người cứu cô vẫn là chị gái.

Hồi nhỏ, cô đi học ở lớp của mẹ, thân hình nho nhỏ ngồi hàng cuối cùng. Cô quá nghịch ngợm phá phách, luôn chuồn ra sân trường chơi, mẹ lấy dây buộc chân cô vào bàn, đến khi tan học mới cởi ra.

Trận hỏa hoạn đầu tiên xảy ra lúc lớp học đang nghỉ trưa, đám trẻ nằm nhoài trên bàn ngủ, không biết sao lại xảy ra hỏa hoạn.

Buổi trưa, cả trường đang say giấc. Chân Ý bị nóng tỉnh lại, khi ấy đã không khống chế được ngọn lửa nữa. Đám trẻ nháo nhác tỉnh giấc, kêu khóc ầm ĩ. Chân Ý ở gần cửa, muốn chạy nhưng chân bị buộc vào bàn. Sức cô yếu, mắt cá chân cọ xát rướm máu mà không tha nổi cái bàn.

Mấy đứa trẻ có thể chạy thì lao ra như điên, còn bị lửa ngăn lại thì gào khóc thảm thiết, gọi cô gọi mẹ. Mẹ chúng chưa tới, mẹ Chân Ý thì tới rồi,

https://thuviensach.vn

còn có bố nữa.

Họ vọt vào đám cháy cứu tụi trẻ từng lượt một, nhưng không nhìn thấy Chân Ý ở cửa sau. Cô vươn đôi tay nhỏ bé, kêu khóc vụn vỡ tim gan: "Bố, mẹ, con ở đây, con ở đây mà!"

Thật ra vị trí của cô rất an toàn, gần cửa, cách xa đám lửa, sinh mệnh của những đứa trẻ khác nguy khốn hơn. Nhưng cô chỉ là đứa trẻ, không biết so sánh phân tích, cô sợ hãi.

Nhưng họ không nhìn thấy cô, có lẽ cho rằng cô đã trốn ra sân trường như thường lệ. Họ cứu sống mười bảy đứa trẻ, bố trở thành "liệt sĩ", mẹ tàn tật tự sát; tivi báo chí ca ngợi công đức, kêu gọi đông đảo thầy cô giáo và công nhân viên chức học tập tinh thần cao thượng cúc cung tận tụy đến chết mới thôi và hi sinh cái nhỏ vì cái lớn của cặp vợ chồng giáo viên này. Phụ huynh mang theo con trẻ được cứu dập đầu khóc lóc trước linh cữu. Nhà báo hỏi nhóc Chân Ý quỳ gối trước linh cữu để tang: "Có bố mẹ anh hùng như vậy, con có tự hào không?"

Thật ra cô rất sợ lửa. Nhưng thời học cấp ba, cô lại gặp một lần nữa. Khi ấy, Chân Ý gần kết thúc lớp 11, Ngôn Cách học lớp 12 gần tốt nghiệp. Các học sinh lớp 12 tranh thủ từng giây để học tập, Ngôn Cách vẫn như thường ngày, toàn bộ thời gian sau giờ học đều dành cho cô. Chân Ý không lo lắng chút nào, Ngôn Cách học giỏi như vậy, có thể dễ dàng thi đỗ Đại học K mà!

Cô bắt đầu thích học, thời gian ở bên anh đều nhờ anh dạy cô giải đề. Đến khi anh lên đại học rồi, lớp 12 cô phải dành trọn cho học tập mới không trống trải, mới có thể thi đỗ trường đại học gần anh nhất, cùng một thành phố với trường đại học của anh. Các anh chị lớp 12 đường ai nấy đi, học sinh lớp 11 ở lại như cô còn buồn bã hơn họ. Ngày ngày nhoài người bên bệ cửa sổ lớp họ, xem họ xé sách gấp máy bay giấy, cô buồn chết đi được. Ngôn Cách đi rồi, cô sẽ nhớ anh chết mất.

https://thuviensach.vn

Mùa hè ấy, không biết có phải cũng hoài niệm như cô hay không mà ngày nào Ngôn Cách cũng ở bên cô, đi xe buýt lượn khắp phố phường không mục đích. Thâm Thành rộng lớn như vậy, họ đã đi khắp phố lớn ngõ nhỏ, núi rừng bờ biển. Anh không tham gia bất cứ cuộc tụ hội nào của bạn bè, một lần cũng không.

Chập tối một ngày, Chân Ý ăn kem, nắm chặt tay Ngôn Cách đi ven đường, tình cờ gặp được bạn cùng lớp của Ngôn Cách. Tất cả mọi người đều nhiệt tình, nói có buổi tụ hội muốn mời Ngôn Cách đi, bảo rằng tụ hội bao lần nhưng Ngôn Cách chưa từng xuất hiện lấy một lần.

Ngôn Cách không hề lung lay; nhưng mấy nam sinh quen biết Chân Ý dụ dỗ: "Chân Ý, đi chơi cùng đi, sau này bọn anh lên đại học rồi không dễ gặp mặt đâu!" Chân Ý nhìn Ngôn Cách, ánh mắt mong đợi; anh bèn đồng ý.

Quán karaoke rất ầm ĩ, Ngôn Cách lặng yên ngồi trong góc, rất nhiều nữ sinh mời mọc nhưng anh đều từ chối. Chân Ý cũng không ca hát, ngoan ngoãn ngồi cạnh Ngôn Cách, để anh bóc vải cho cô ăn. Dáng điệu bóc vải của anh rất sạch sẽ, không như cô, toàn để tay dính đầy nước. Giữa chừng anh ra ngoài nghe điện thoại. Cô ngồi yên tại chỗ, mấy nữ sinh bên cạnh chúc mừng An Dao, đại ý là cô ấy sắp sửa đến trường Northwestem nổi tiếng ở Mỹ học đại học, rất giỏi giang. An Dao nhận thấy ánh mắt của Chân Ý, quan tâm hỏi sau này Chân Ý dự định thế nào.

Chân Ý nói, cô muốn học hết lớp 12, sau đó thi đại học ở thành phố K, ở cùng một thành phố với Ngôn Cách. Mấy nữ sinh tiếc mắt nhìn nhau.

"Sao vậy?"

Đám nữ sinh nhìn cô với ánh mắt thương hại, cười: "Ngôn Cách định tới Havard, em không biết ư?"

Trái tim Chân Ý lạnh toát. Những người khác cũng tỏ vẻ thương tiếc tội nghiệp. Sớm nên biết, Đại học K xa không với tới đối với cô hoàn toàn

https://thuviensach.vn

không thể giữ chân anh.

Chân Ý không biết mình ra ngoài thế nào, một mình lén trốn trong phòng vệ sinh lau nước mắt, ngoài kia âm nhạc hỗn loạn, lòng cô lại quạnh quẽ. Ngồi xổm trong buồng toilet khóc không biết bao lâu, chợt nghe tiếng báo cháy thảm thiết vang dội cả tòa nhà, cô hốt hoảng ngừng khóc, muốn chạy nhưng kéo cửa mãi không ra. Mãi lâu sau, không ai biết cô ở góc đó, cũng không ai đến tìm cô. Lúc hỏa hoạn xảy ra, những người vào quán karaoke cùng cô không một ai nhớ đến cô cả. Ngôn Cách cũng không đến...

Chân Ý chậm rãi mở mắt ra, Ngôn Cách ngồi bên cạnh cô, khuôn mặt thanh tú nhìn cô chăm chú. Giờ phút này nhìn thấy anh, tưởng chừng như đã cách mấy đòi.

Hôm ấy cô chìm trong khói lửa, sợ hãi và tuyệt vọng đến vậy, nhưng anh chưa từng xuất hiện; ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa, rất nhiều ngày về sau cũng không xuất hiện, cứ thế ra đi không lời giã từ, ngay cả câu chia tay cũng không có. Cô không hiểu. Rõ ràng một giây trước cậu thiếu niên còn đặt quả vải múp míp vào lòng bàn tay cô, lúc cầm di động ra ngoài còn quay lại nhìn cô; một giây sau chính là bóng lưng xa cách sau tám năm, nói không còn nhớ cô nữa.

Chân Ý không biết tại sao mình lại hôn mê, chỉ biết đau khổ vô vàn, không thể tự kiềm chế, nhưng lại được giải thóat trong nháy mắt, rơi vào giấc mơ an bình. Cô ngồi dậy, day huyệt thái dương, thu hết cảm xúc vào đáy lòng, cười như không có chuyện gì: "Mấy hôm nay thức đêm, thế nào lại mệt đến ngất đi, thật mất mặt quá."

"Vậy ư?"

Chân Ý khẽ "ừ", đối mặt với anh, lần đầu tiên không biết nói sao, cô nhìn xung quanh: "Có ai gọi điện cho em không?" Điện thoại di động không ở bên người.

https://thuviensach.vn

"Có." Anh 1ấy di dộng từ túi áo blouse trắng, đưa cho cô. "Tắt tiếng rồi."

"Cảm ơn anh." Cô mở máy, có cuộc gọi nhỡ của Biện Khiêm, một tin nhắn của Thôi Phỉ: Không đi nữa. Chị ta đổi ý không tự thú.

"Ngôn Cách, em muốn có thêm thời gian, muốn tiếp nhận vụ kiện này, ra tòa lần cuối. Có lẽ không đúng, nhưng em cảm thấy chuyện này nhất định có liên quan tới cái chết của Ngải Tiểu Anh. Bao giờ chuyện này kết thúc, em nhất định sẽ tới Cục Cảnh sát."

"Ừ."

Chân Ý đứng dậy: "Vậy em... ra ngoài gọi điện đây."

Ngôn Cách gật đầu, đưa mắt nhìn cô rời đi.

Ánh nắng chiều hắt vào, gò má anh bao phủ trong ánh sáng, gần như trong suốt. Thật ra vừa rồi để cô ngủ rất nguy hiểm. Ôm cô trong trạng thái hôn mê vào phòng nghỉ, anh bỗng có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô, anh biết ngay lúc này, những gì cô nói đều là thật. Nhưng từng giây từng phút trôi qua, anh chăm chú nhìn cô say ngủ trong khoảng thời gian ấy, cuối cùng lại không hỏi gì cả. Anh không chắc trong đầu cô, ký ức ấy có rõ ràng hay không.

Nói cũng lạ, mười hai năm trước cô xông vào cuộc sống của anh, người nhà điều tra cô từng li từng tí, nhưng anh không chịu xem, cũng không muốn xem. Tám năm trước, sau khi họ chia ly, anh mới bắt đầu chú ý tới quá khứ của cô. Ngày gặp lại cô anh đã nói dối, thật ra cho tới bây giờ anh chưa từng quên cô.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 6.2

Ra hành lang, Chân Ý gọi điện trả lời Biện Khiêm. Nghĩ tới phí ủy thác hậu hĩ Biện Khiêm nói, Chân Ý đã ngờ ngợ: "Nghi phạm là Thích Miễn ư?"

"Cậu ta bị bắt rồi."

Xem ra chứng cứ vô cùng xác thực. "Được, em làm thu tục bảo lãnh chờ xét xử giúp cậu ta trước."

"Em quyết định rồi à?" Biện Khiêm không cảm thấy bất ngờ, nhưng tâm trạng vẫn mâu thuẫn. "Anh biết em sẽ đồng ý, nhưng anh hơi lo lắng. Tiểu Ý, em phải hiểu rõ, vụ án này vô cùng ác liệt, cực kỳ vô nhân đạo. Trước đó em đại diện cho

Đường Thường, công chúng đứng về phía em; về sau Tống Y giết Lâm Tử Dực, nhưng mọi người đồng tình với cô ấy, ngrời hâm mộ phim tưởng nhớ cô ấy. Nhưng lần này..."

Chân Ý hít sâu vào, đối với cô danh tiếng đã là hào quang cuối cùng: "Em hiểu. Hung thủ này quá tàn nhẫn, dù có bất cứ lý do gì cũng không đáng được thông cảm."

"Nếu Thích Miễn không phải hung thủ thì rất tốt; nhưng nếu cậu ta là hung thủ, dù em có tài giỏi đến đâu, về sau sẽ rất khó tiếp tục làm nghề này."

https://thuviensach.vn

Vốn không làm nổi nữa mà! Nhưng, chỉ cần làm luật sư một ngày thì... Chân Ý nghĩ tới lời Ngôn Cách: "Thứ trói buộc em không phải là đạo đức, mà là quy chế. Dù là hung thủ, cậu ta vẫn có quyền được lên tiếng."

Cất điện thoại, cô quay đầu lại. Ngôn Cách đứng ở bên cửa, anh đã nghe thấy lời cô vừa nói. "Đã quyết định rồi à?"

"Ừ." Chân Ý thoải mái nói: "Bác sĩ không thể chọn bệnh nhân, luật sư cũng không thể chọn người ủy thác."

"Nói thật vĩ đại." Vậy mà giọng điệu của anh lại mang vẻ dịu dàng lơ đãng.

"Không phải anh cũng vậy ư? Chẳng lẽ anh thấy chết không cứu?"

"Xem tâm trạng đã." Anh thản nhiên nói, hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý.

"Tâm trạng?" Cô suýt bật cười. "Anh mà cũng có tâm trạng à?"

Ngôn Cách nhìn cô: "Đúng, tôi cũng có tâm trạng, chẳng qua không thất thường thôi."

"Ở bên em, tâm trạng anh có tốt không?" Cô đúng là không bỏ lỡ dịp nào.

Ngôn Cách không đáp. Thật ra, sau khi quen cô anh mới biết tâm trạng là gì. Anh chuyển sang đề tài khác: "Nếu cần giúp đỡ, có thể tìm tôi."

Chân Ý hoài nghi: "Ngôn Cách, gần đây sao anh... đối xử với em tốt vậy?" Cô dẩu môi: "Tự dưng tỏ vẻ ân cần, không phải kẻ gian thì là đạo chích."

"Nói cứ như em không thích vậy." Ngôn Cách nói.

https://thuviensach.vn

Chân Ý vừa nghe, nhoẻn miệng cười: "Vậy em bảo anh đi theo em có được không?" Thấy Ngôn Cách xem chừng muốn từ chối: "Anh có thể giúp em nhận định cảnh sát và đương sự có nói dối không!"

"Em coi tôi là máy phát hiện nói dối biết đi đấy à?" Ngôn Cách hỏi không hề nể nang, nhưng giọng nói lại trầm ấm.

Máy biết đi?

"Ngôn Cách, anh nói vậy sẽ khiến em cảm thấy mình đang bị anh chòng ghẹo đấy..."

Rốt cuộc ai chòng ghẹo ai? Ngôn Cách dứt khoát phớt lờ cô.

Cuối cùng anh vẫn cùng cô đến Cục Cảnh sát. Chứng cứ của phía cảnh sát vô cùng đầy đủ, còn khó giải quyết hơn Chân Ý tưởng. Họ gặp người nhà họ Thích tới phối hợp điều tra.

Chân Ý hỏi Thích Hành Viễn: "Tôi muốn biết tình hình xấu nhất anh có thể chấp nhận là gì?"

Sắc mặt Thích Hành Viễn không tốt, cố gắng kiềm chế cảm xúc: "A Miễn sẽ không làm vậy đâu. Tôi trả phí luật sư cao như vậy có nghĩa là dù thế nào đi nữa cũng không chấp nhận tội mưu sát."

"Tôi sẽ cố hết sức."

Thôi Phỉ ở bên bình tĩnh quan sát, Thích Hành Viễn vừa đi, chị ta đã kéo Chân Ý sang bên: "Tề Diệu là hung thủ giết Ngải Tiểu Anh đã chết rồi, không cần thiết phải tự thú nữa." Rồi nói thêm: "Không thể chấp nhận tội mưu sát. Như vậy chẳng khác nào chứng thực phóng hỏa giết người, ảnh hưởng nghiên trọng tới danh tiếng của nhà họ Thích."

https://thuviensach.vn

Chân Ý buồn nôn như nuốt phải ruồi. Thôi Phỉ lại nói với vẻ sâu xa: "Chân Ý, người trả tiền cho cô là Hành Viễn, cô đang làm việc cho anh ấy đấy."

Chân Ý thầm cảm thấy không đúng. Nhà họ Thích đang mua chuộc cô ư?

Tư Côi dẫn Chân Ý và Ngôn Cách đến phòng quan sát theo dõi người nhà họ Thích trần thuật, vừa đi vào, cửa đã được đẩy ra.

"Chân Ý!" Là Doãn Đạc, mặc áo sơ mi giản dị chuyên nghiệp mà không mất vẻ nhẹ nhàng. "Thật có duyên, phải làm đối thủ rồi."

Công tố viên là anh. Chân Ý hưng phấn nói: "Vô cùng mong đợi."

Ngôn Cách nhận ra vẻ mong mỏi và phấn khích trong giọng nói của cô, ánh mắt liếc tới. Mắt cô tỏa sáng, khuôn mặt nhu lấp lánh ánh hào quang, mang vẻ tự tin bẩm sinh, trông xinh đẹp rực rỡ. Nhưng lại nhìn Doãn Đạc.

Không hiểu sao... anh thấy hơi khó thở... Anh khẽ cau mày, chắc hẳn không gian chật hẹp này có nhiều người quá, chen chúc khiến anh không thoải mải. Ừ, đúng vậy. Thế nên người dư thừa nên ra ngoài.

Anh lẳng lặng liếc nhìn "người dư thừa" kia, anh ta cười dịu dàng, nói với Chân Ý: "Anh cũng vô cùng mong đợi."

"Chân Ý, nếu gặp phải vấn đề gì khó khăn, em có thể thỉnh giáo anh."

"Cảm..."

"Nhưng anh không chỉ bảo em đâu."

"..." Chân Ý á khẩu. "Đàn anh đang đùa em ạ?"

https://thuviensach.vn

"Đâu có." Doãn Đạc bật cười. "Nói thật, nếu cảm thấy áp lực lớn, sợ thua, có thể nói với anh."

"Dạ, được..."

"Nhưng anh không nể tình đâu đấy."

Chân Ý vừa giận vừa buồn cười, ngược lại cảm thấy vui vẻ.

Tư Côi thấy họ "trò chuyện vui vẻ", nhân cơ hội nhìn Ngôn Cách. Anh đứng bên cạnh, ngoài mặt không tỏ vẻ gì cả, nhìn sao cũng thấy không quan tâm. Tư Côi nhớ tới đêm đó Chân Ý mất khống chế khóc nức nở mà đau lòng cho cô bạn.

Chân Ý ngừng tán gẫu, đi tới bên cạnh Ngôn Cách, thấy anh im thin thít bèn nói bằng khẩu hình: "Ghen à?"

Ánh mắt anh mờ mịt. Ngược lại cô thấy hơi nhói lòng, dẩu môi: "Vừa nãy đó."

"Không có." Đáp gọn lỏn.

"..." Chân Ý không biết nói sao nữa.

Người bị thẩm vấn đầu tiên là Thích Hành Viễn vẻ mặt ông ta đau khổ. Theo lời ông ta, hôm đó một công ty ngoại biên dưới trướng họ Thích tổ chức họp báo ra mắt sản phẩm, không cần ông ta có mặt. Ông ta vẫn ở công ty. Ông ta lặp đi lặp lại rằng Thích Miễn không giết người, nói đến chỗ xúc động, mấy lần nghẹn ngào. Cảnh sát hỏi tính cách thường ngày của Thích Miễn, ông ta nói Thích Miễn nóng nảy bộp chộp dễ nổi giận, thường đánh nhau với người khác.

Kế đó là Thôi Phỉ, hôm đó chị ta tham gia buổi xã giao ở đại sảnh buổi họp báo tầng hai, rất nhiều người nhìn thấy chị ta. Thái độ của Thôi Phỉ

https://thuviensach.vn

thản nhiên hơn, dù sao từ khi phát hiện ra thi thể của Ngải Tiểu Anh đến nay vẫn chưa có đầu mối, bây giờ ngay cả Tề Diệu cũng chết rồi. Nhận xét của chị ta về Thích Miên rất tệ, thậm chí còn chà đạp người chết, nói: "Tề Diệu còn thậm tệ hơn Thích Miễn."

Cuối cùng Thích Cần Cần rất bình tĩnh, nói cô ta vẫn ở đại sảnh, không tạt qua phòng khách; còn nói bố chuẩn bị chia công ty đó cho Tề Diệu. Cảnh sát hỏi liệu Thích Miễn có ghen tị với Tề Diệu vì cô ta được công ty không.

"Công ty đó chỉ là con số lẻ, có thể thấy cảnh ảm đạm từ con số ít ỏi những phóng viên có mặt ở đó." Từ đầu đến cuối vẻ mặt cô ta không chút cảm xúc, chỉ khi nói đến Thích Miễn mới hơi buông lỏng. "Em trai tôi nuôi ba con chó hoang, chăm sóc rất tốt. Người như vậy sẽ không thiêu sống người khác đâu."

Rời khỏi phòng quan sát, Chân Ý loáng thoáng cảm thấy có chỗ bất thường, chợt nghe Thích Cần Cần gọi cô: "Luật sư Chân!"

"Hả?"

Đi qua một bên, cô ta khẽ nói: "Tôi muốn trả tiền cho dì dưới danh nghĩa Thích Miễn."

"Nhưng tôi đã nhận tiền của bố cô rồi... Có phải cô biết điều gì không?"

Lúc nay, không biết một cô bé chạy từ đâu ra, đụng vào chân Thích Hành Viễn, ông ta ngồi xổm xuống lau khuôn mặt lấm lem cho cô bé.

Thích Cần Cần nhìn từ xa, thản nhiên nói: "Bố rất thích bé gái."

Chân Ý tưởng mình không nghe rõ: "Gì cơ?"

https://thuviensach.vn

Thích Cần Cần không nói gì: "Tôi không được gặp A Miễn, phiền dì quan tâm tới thằng bé. Nếu quần áo nó bẩn, nhờ dì mua hộ nó bộ đồ sạch sẽ."

“Được."

Chân Ý trở về bên Ngôn Cách, lẩm bẩm: "Cả nhà họ đều quái lạ."

“Bởi vì họ đều đang che giấu và nói dối." Lúc đó họ đã rời khỏi đại sảnh.

"Anh nhận ra à?"

"Ừ..." Lời còn chưa dứt, anh đã nhận điện thoại, tạm thời có việc đi trước.

Tư Côi tình cờ quay đầu lại, thấy Chân Ý đứng ở cánh cửa lớn, cố chấp trông theo hệt như bức tượng. Ngoài kia mưa rơi lất phất, Ngôn Cách bước nhanh xuống thềm đá, tới bãi đỗ xe lái xe đi. Chân Ý đứng trên bậc thềm, ánh mắt vẫn dõi theo anh. Ánh mắt ấy không buồn thương, bình lặng, yên ắng, vui thích. Mưa bụi vương trên mặt và mái tóc cô, cô vẫn không hay, hãy còn trông ngóng.

Tư Côi đứng bên cạnh cô: "Cậu nhìn anh ta như vậy nhưng anh ta chưa từng biết, cũng chưa từng quay đầu lại. Cần gì chứ?" Tư Côi đau lòng thay bạn: "Chân, bỏ đi. Có lẽ anh ta không phải ly trà kia của cậu."

Chân Ý lắc đầu. Không thể bỏ được. Dù cô không rõ vì sao mình đắm đuối anh đến vậy, nhưng cô chỉ yêu mỗi anh thôi, đã mười hai năm rồi.

"Chân, cảm giác thích anh ta là gì?"

"An toàn."

"An toàn?"

https://thuviensach.vn

"Ừ. Tớ không biết vì sao mình lại thích anh ấy, nhưng tớ hy vọng anh ấy yêu tớ. Tớ rất cố gắng, hy vọng anh ấy yêu tớ. Bởi vì tớ biết kiểu người như anh ấy một khi yêu ai sẽ mãi mãi không xa rời cô ấy. Nếu anh ấy yêu tớ, sẽ không bao giờ rời khỏi tớ. Tớ rất chắc chắn."

"Nhưng như vậy cực khổ lắm!"

"Không cực." Chân Ý mỉm cười. "Bởi vì vừa nãy cậu nói sai rồi."

"Sai ư?"

"Ừ." Chân Ý nhìn bóng lưng thẳng tắp giữa màn mưa phùn.

"Tớ không cảm thấy cực khổ, bởi vì anh ấy luôn biết rằng tớ sẽ đứng nguyên tại chỗ nhìn anh ấy, hơn nữa lần nào anh ấy cũng quay đầu, lần nào cũng vậy."

Còn chưa dứt lời, trái tim Tư Côi sững lại, bởi vì: Giữa màn mưa lất phất, người đàn ông đến trước cửa xe đã quay đầu lại... Dù không thấy rõ vẻ mặt, nhưng quả thật anh đã nhìn về phía Chân Ý, không sai lệch, dừng lại vài giây.

Tư Côi nhìn Chân Ý, cô dõi mắt theo anh, cứ như vậy, thuần túy một lòng, bình thản lặng yên, thật hạnh phúc. Cô không buồn thương, đứng lặng ngóng trông, còn anh thì trao cô một cái quay đầu.

Từ đó, Tư Côi nhớ như in nụ cười hạnh phúc, thỏa mãn, dại khờ, thành kính trên mặt Chân Ý lúc ấy. Và cả khoảnh khắc Chân Ý cất giọng kiêu hãnh mà dịu dàng: "Lần nào cũng vậy."

Thật ra có chuyện Chân Ý không nhớ, Ngôn Cách cũng đã sớm quên. Họ đều không biết, lần đầu tiên hai người gặp nhau không phải mười hai năm trước, mà từ tận mười bảy năm trước.

https://thuviensach.vn

Trận hỏa hoạn hồi tiểu học ấy, bệnh viện hỗn loạn vô cùng, tiếng khóc lóc của trẻ con và phụ huynh liên miên không dứt. Nhóc Chân Ý không khóc, cô bé nằm trên cáng, im lặng. Bởi vì không khóc nên nhân viên cứu hộ đều quên mất, để cô bé ở trong góc. Trên mặt, trên người cô bé đầy vết máu, muốn tự bò đi tìm bác sĩ nhưng không nhúc nhích được. Quần áo cô bé rách nát, bộ ngực bằng phẳng của trẻ con và phần bụng lộ ra ngoài, vừa lạnh vừa đau.

Đám phóng viên ùa vào chụp ảnh quay phim, ghi lại thảm cảnh sau đám cháy. Cô bé bần thần ngơ ngác, nhìn chăm chăm vào máy ảnh, xấu hổ cực kỳ. Bàn tay nhỏ bé ra sức kéo, nhưng quần áo rách rồi, chẳng che được bao nhiêu.

Có người nhận ra cô bé là con gái của cặp thầy cô giáo anh hùng, vô số đèn flash chĩa về phía cô bé, ca tụng cặp thầy cô giáo vĩ đại xả thân cứu đám trẻ, hỏi cô bé có nhớ bố mẹ không, có tự hào không? Cô bé vừa u mê vừa sợ hãi, không biết gì cả, chỉ biết mình gần như không mặc quần áo, quẫn bách đến mức muốn chui xuống hố.

Nhưng lúc ấy, có một cậu bé đi tới, choàng chiếc áo khoác kiểu hải quân nho nhỏ của mình lên người Chân Ý. Trong nháy mắt, cô bé được bao bọc lại, chỉ để lộ cái đầu bẩn thỉu. Đó là một cậu bé rất đẹp, khuôn mặt tinh khôi tuấn tú, đôi mắt như vì sao trên trời. Cậu không cười, không nói, thậm chí không dừng lại mà lập tức xoay người rời đi. Chỉ thoáng nhìn, Chân Ý bé nhỏ không kịp ghi nhớ mặt cậu.

Không kịp ghi nhớ.

Nhưng năm năm sau, cô gặp chuyện bất bình rút gậy bóng chày đánh lui một đám đầu gấu, quay đầu liền thấy một cậu thiếu niên đẹp tựa cơn gió. Trong thoáng chốc, không hiểu sao, không hề báo trước, không thể giải thích, cô vừa gặp đã yêu người con trai này. Muốn ở bên anh suốt đời.

https://thuviensach.vn

Chân Ý ngồi sau xe, ung dung gọi điện cho Ngôn Cách. Lần trước ở Cục Cảnh sát, anh nói người nhà họ Thích có gì bất thường, Chân Ý cũng cho rằng như vậy. Ngôn Cách đang làm việc, bên kia loáng thoáng nghe thấy tiếng chim hay chuột đang kêu lít chít. Qua điện thoại, giọng anh bình lặng mà chậm rãi, rất êm tai: "Đầu tiên là Thích Hành Viễn, ông ta rất đau buồn, nói không tin Thích Miễn giết người, nhưng ngay sau đó ông ta lại khách quan bình tĩnh nói tính cách Thích Miễn nóng nảy; khi cảnh sát chưa hỏi, ông ta đã chủ động nói anh ta thường đánh nhau."

Chân Ý: "Đúng. Rõ ràng Thôi Phỉ không muốn để Thích Miễn sống, hành động của Thích Hành Viễn lại khá khó hiểu. Ngoài mặt ông ta tỏ vẻ muốn giúp Thích Miễn, thật ra không phải vậy. Tề Diệu đã chết, họ không đau lòng, có phải bởi vì Tề Diệu biết sự thật về cái chết của Ngải Tiểu Anh không."

"Em chắc chắn như vậy còn hỏi tôi làm gì?"

Chân Ý nhoẻn môi cười: "Đúng rồi, Thích Cần Cần nhắc đến một chi tiết, bố cô ta định giao công ty đó cho Tề Diệu, nhưng lần trước ở bệnh viện, Thích Miễn nói bố anh ta sẽ không cho Tề Diệu một xu. Em nghi ngờ họ muốn mua chuộc Tề Diệu."

"Ừ."

Chân Ý nhớ tới lời của Thích Cần Cần. "Ngôn Cách?"

"Hả?"

"Anh có ấn tượng thế nào về Thích Cần Cần?"

"Là sao?"

"Em cảm thấy Thích Cần Cần biết chuyện gì đó nhưng không nói."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách nhận xét: "Cô ta là người rất thông minh, vô cùng lý tính."

"Tại sao?"

"Cô ta không nói lời thừa thãi. Lúc thẩm vấn, mỗi câu cô ta nói đều có ý nghĩa, ví dụ như cô ta nói Thích Hành Viễn muốn giao công ty cho Tề Diệu. Hơn nữa cô ta cũng không nói một cách cảm tính rằng mình không tin Thích Miễn giết người, mà đưa ra ví dụ nuôi chó."

Đúng vậy, lúc ấy Chân Ý nghe thấy câu này cũng mềm lòng. "Sao cô ta không nói thật, rõ ràng cô ta rất quan tâm Thích Miễn." Chân Ý nhíu mày: "Cô ta còn nói một câu kỳ quặc."

"Nói gì?"

"Cô ta nói Thích Hành Viễn rất thích bé gái."

Bên kia điện thoại không còn âm thanh nữa. Một lúc lâu sau: "Em có thể đưa ra chứng cứ không?"

"Ặc, không thể." Chân Ý cắn môi, hiểu ý anh, khẽ nói: "Biết rồi em sẽ không phân tâm, trước tiên lo liệu vụ Thích Miễn đã." Cô thỏ thẻ thương lượng bằng giọng điệu ngoan hiền, bên anh lại im bặt.

Một lát sau anh mới cứng nhắc nói: "Không có việc gì tôi cúp máy trước đây."

Trong căn phòng thăm hỏi không xem là rộng rãi đặt một chiếc bàn hình chữ nhật, hai chân Thích Miễn bị còng vào ghế, tinh thần sa sút, lớp râu trên cằm lún phún, thảm hại vô cùng, ở phía đối diện, Chân Ý ngồi thẳng tắp; Giang Giang và Dương Tư làm trợ lý cùng nhân viên ghi chép ngồi hai bên.

Trải nghiệm mấy ngày ở tù, Thích Miễn tức giận cực độ, vừa mở miệng đã chứa đầy bất mãn: "Tại sao luật sư của tôi lại là cô? Thôi Phỉ bảo cô tới

https://thuviensach.vn

hại tôi à." Trẻ con, coi mình là trung tâm.

Hai tay Chân Ý đan lại đặt lên bàn, cô hơi nghiêng người về phía trước: "Để có được ngày hôm nay tôi phải nỗ lực chiến đấu từng bước một, hi sinh vị trí hiện tại của tôi để đi hại cậu, cậu đã soi gương chưa?"

Cô không hề che giấu vẻ châm biếm trong giọng nói, Thích Miễn cứng họng: "Được, tôi không nghi ngờ chuyên môn và thành tựu của cô, bây giờ làm thủ tục bảo lãnh chờ xét xử cho tôi." Anh ta vênh mặt hất hàm sai khiến, bực bội giãy khỏi còng chân.

Ánh mắt Chân Ý hờ hững, lời nói ra hệt như tin tức: "Phóng hỏa giết người trong thang máy, tình huống cực kỳ nghiêm trọng, ảnh hưởng vô cùng ác liệt, mối hiềm nghi của cậu rất lớn, còn có nguồn lực và khả năng chạy trốn. Xin lỗi, trước khi phán quyết, cậu sẽ..."

"Bị nhốt ở đây mãi á?" Thích Miễn nhảy dựng lên như bị pháo đốt. "Vậy cô nói mấy lời nhảm nhí gì chứ! Cô tới cũng chẳng có ích lợi quái gì cả!"

Chân Ý nhướng mày, khiêu khích: "Bao giờ bị xử chung thân, ở giữa nhà tù và trại cải tạo, cậu sẽ thấy mấy lời nhảm nhí của tôi sẽ có ích lợi quái gì!" Thích Miễn bất động vài giây, đang nghĩ xem những lời cô nói có ý gì.

Dương Tư bên cạnh chột dạ, luật sư phải hợp tác và người ủy thác mà, Chân Ý không sợ người ủy thác phàn nàn đổi luật sư ư? Cô lén nhìn Giang Giang, Giang Giang nhún vai, ra vẻ chị ấy chảnh thế đấy, em chịu thôi.

Thích Miễn hiểu ra, nhất thời sụp đổ, gào lên: "Chết tiệt, cô đã kết án cho tôi rồi còn biện hộ làm quái gì! Nói cho cô biết, tôi không giết người, tôi không thiêu chết Tề Diệu. Tôi không thể chấp nhận ngồi tù chung thân gì gì đó mà cô nói!"

Chân Ý không đánh giá lời anh ta nói là thật hay giả, trở lại chuyện chính: "Nếu không thể chấp nhận, hãy nói cho tôi biết mọi chuyện. Tôi bảo

https://thuviensach.vn

đảm sẽ tranh thủ lợi ích lớn nhất cho cậu từ sự thật cậu nói."

Không biết vì lời hứa hẹn hay giọng điệu chân thành của cô mà Thích Miễn giây phút trước còn gắt gỏng giờ đã trở nên yên tĩnh.

Dương Tư bất giác nhìn Chân Ý thêm một lượt, cô khá tập trung, bởi vì tập trung nên khuôn mặt trắng ngần như thể bao phủ một vầng sáng, khiến người ta không thể rời mắt. Dương Tư cảm thán, Thích Miễn không hợp tác, nhưng lời nói cử chỉ của Chân Y khiến tâm lý anh ta như ngồi tàu lượn siêu tốc, giờ đây chắc hẳn anh ta đã lơi lỏng phòng bị.

Quả nhiên Thích Miễn cúi đầu, bất lực: "Hôm đó tôi vốn không muốn đi, nhưng Thôi Phỉ nói rằng bố tôi bảo tôi đi. Đồ lừa đảo! Chính bố tôi có xuất hiện đâu. Buổi họp báo của công ty hạng ba chán phèo, tôi không ngồi thêm được nữa bèn xuống tầng. Đến cửa phòng nghe thấy Tề Diệu đang hô hoán, nó bị nhốt trong thang máy nhân viên, tôi cười nó mấy câu rồi đi luôn. Mấy phút sau, tôi cảm thấy vẫn phải đi cứu nó. Nhưng lần này đi, bên trong đã bùng cháy, Tề Diệu biến thành quả cầu lửa. Tôi sợ hãi bỏ chạy."

Nghe xong, Chân Ý không hỏi chi tiết mà nói: "Đây là lời cậu khai với cảnh sát, tôi đã xem rồi. Nói thật là tôi không tin. Thích Miễn, cậu ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt tôi."

Bả vai Thích Miễn run lên, chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng vào Chân Ý. Đôi mắt của cô gái trẻ đen trắng rõ ràng, như thể một đầm nước không gợn sóng, chứa đựng vẻ thâm sâu khó lường. Thích Miễn nuốt khan, nghe Chân Ý nói: "Những gì cậu nói vừa nãy là thật à? Nhìn vào mắt tôi trả lời."

"Là thật..." Thích Miễn chưa gật đầu xong, chỉ nghe "vút" một tiếng Chân Ý đứng dậy, bỏ đi mà không ngoảnh đầu lại.

Thích Miễn hoang mang lúng túng. Dương Tư và Giang Giang liếc nhìn nhau, cũng theo ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Chân Ý khoanh tay đứng trước cửa, quan sát Thích Miễn qua tấm kính trên cánh cửa, vẻ mặt không rõ cảm xúc: "Anh ta vẫn không chịu nói thật."

Dương Tư lo lắng: "Chân Ý, anh ta đang che giấu. Chứng cứ đã sờ sờ ra đó rồi mà anh ta vẫn không chịu hợp tác, cậu cẩn thận đừng để anh ta liên lụy. Vụ án này có mức ảnh hưởng ác liệt, cậu biện hộ giúp hung thủ sẽ bị người ta mắng chết mất!"

Cô có thể tưởng tượng cảnh tượng sau khi mở phiên tòa, cô đi theo Chân Ý tới đâu sẽ bị nhà báo truy hỏi nhục mạ đến đó. Thật sự không hiểu Chân Ý đã có nền tảng vững chắc như vậy rồi hà tất phải lội vũng nước đục chứ. Con người quá khát khao danh tiếng và sự chú ý, dù là sự chú ý tiêu cực cũng không e dè ư?

Chân Ý làm như không nghe thấy những gì Dương Tư nói, cúi đầu liếc nhìn đồng hồ đeo tay, năm phút đã trôi qua, đủ để tạo áp lực tâm lý rồi.

"Đừng than phiền, bắt đầu làm việc thôi."

Khoảng thời gian Chân Ý bỏ ra ngoài, Thích Miễn vốn thấp thỏm không yên, một mình anh ta bị nhốt trong phòng, chờ mãi cô mới trở vào. Anh ta gần như bị ép điên, nổi khùng hỏi: "Rốt cuộc cô có dám chắc cứu được tôi ra không?"

Chân Ý khoan thai ngồi xuống, thong thả nói: "Đây là vấn đề khó khăn."

Thích Miễn nện một phát xuống bàn: "Vậy cô tới đây làm gì?"

Người trông coi nhà giam đẩy một cánh cửa khác, quát: "Đàng hoàng chút đi!"

Thích Miễn nào từng bị người ta dạy dỗ, hết sức bực bội ngồi trở lại.

https://thuviensach.vn

Chân Ý quan sát vẻ mặt anh ta, chế giễu: "Vừa muốn ra ngoài, vừa nói dối tôi. Thích Miễn, đầu cậu chỉ chứa len sợi thôi sao? Hiện giờ trên đời này chỉ có một mình tôi có thể giúp đỡ cậu, cậu còn xích mích với tôi."

Cô rút một tờ giấy in trong tay Giang Giang, đưa tới trước mặt anh ta. Ngón tay trắng mịn gõ mạnh lên trên: "Mở to mắt nhìn cho rõ, dân mạng bỏ phiếu, 98% số người kêu gào hủy bỏ hình phạt chung thân, phán cậu tử hình, 2% còn lại cho rằng thiêu cháy cậu thích hợp hơn cả."

Thích Miễn nhìn chằm chằm vào tờ giấy, sắc mặt trắng bệch.

"Bây giờ cậu đang đứng nơi đầu sóng ngọn gió của dư luận, ngài Chánh án nói sẽ giải quyết theo pháp luật, không bị ảnh hưởng bởi dư luận. Cậu có tin không?"

Ngón tay nắm mép bàn của Thích Miễn run rẩy, cuối cùng thốt ra: "Tôi hết đường cứu rồi, nhân chứng vật chứng đều có cả."

"Trước tiên nói thật cho tôi biết hôm đấy đã xảy ra chuyện gì, để tôi nhận định xem cậu còn đường cứu vãn hay không." Chân Ý nói.

Dương Tư phát hiện, trong lúc lơ đãng, Chân Ý luôn khí thế ngời ngời.

Thích Miễn vẫn rầy rà, giọng điệu Chân Ý chậm lại: "Thích Miễn, dù cậu nói gì đi nữa, chúng tôi đều không nói ra, chúng tôi đã ký cam kết giữ bí mật rồi." Hàng mày Thích Miễn cau chặt, đôi môi run rẩy, nhưng không mở miệng được.

Trạng thái im phăng phắc kéo dài mấy phút. Chân Ý nhìn đồng hồ đeo tay, trong vòng một phút đầu, phòng tuyến tâm lý của Thích Miễn sẽ yếu dần, rơi xuống mức thấp nhất. Nhưng sau quãng thời gian này mà anh ta vẫn không chịu mở miệng, chứng tỏ phòng tuyến lại được xây lên, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không lên tiếng nữa.

https://thuviensach.vn

Sau khi nhận định rõ ràng, Chân Ý không hề chờ anh ta: "Cậu không nói, vậy để tôi hỏi. Đầu tiên nói một chút về động cơ giết người của cậu nhé."

"File ghi âm trong điện thoại di động." Cô ra hiệu cho Dương Tư mở bút ghi âm, lời nguyền rủa lạnh lẽo của Thích Miễn vang lên. "Tề Diệu, tao cảnh cáo mày, mày còn dám hại tao, tao sẽ giết mày!"

Thích Miễn cãi cố: "Đây là lời nói lúc tức giận!"

"Xin lỗi, thứ này sẽ trở thành chứng cứ trước tòa. Khi phán định phạm tội, điểm mấu chốt là động cơ giết người, cậu đã có rồi." Chân Ý đưa cho anh ta một tờ giấy, khoanh một vòng ở mục "Động cơ giết người".

Khoanh xong không buồn quan tâm tới ánh mắt Thích Miễn, cô nhìn về phía Giang Giang, Giang Giang mở cặp tài liệu, đọc: "Nhân viên nghiệm chứng đã phát hiện ra dấu vân tay và dấu chân của anh trên sàn nhà chỗ cửa thang máy."

Thích Miễn: "Tôi thấy lửa nên chạy tới, hoảng sợ lại chạy đi."

Chân Ý: "Xin lỗi, trợ lý của tôi không nói rõ. Chứng cứ cho thấy vết chân qua lại hai lần, vô cùng phù hợp với thói quen tâm lý trở lại xem xét hiện trường của hung thủ. Chúc mừng cậu, vật chứng then chốt cũng có rồi." Chân Ý vươn người khoanh một vòng ở mục "vật chứng". Khoanh xong lại búng tay: "Giang Giang, tiếp tục."

"Nhân viên khách sạn đầu tiên thấy anh chạy ra từ thang máy vào lúc ba giờ chiều. Màn hình giám sát cho thấy thời gian giội chất lỏng dễ cháy vào thang máy là 2 giờ 59 phút 10 giây chiều. Thời gian bốc cháy là 3 giờ 2 phút 38 giây. Khoảng 3 giờ 4 phút, nhân chứng thứ hai nhìn thấy anh cầm bật lửa chạy ra ngoài." Giang Giang đã theo Chân Ý làm việc trong khoảng thời gian dài, vô thức học được giọng điệu lạnh lùng mà nhanh gọn của cô. "Cảnh sát đã tìm thấy thùng sơn, trong đó còn sót lại hỗn hợp xăng và sơn

https://thuviensach.vn

cùng dấu vân tay của nghi phạm. Ngoài ra, cảnh sát đã tìm thấy chiếc bật lửa Zippo và chiếc giày thể thao sẫm màu xuất hiện tại một góc trong đoạn băng tại nhà của nghi phạm."

Chân Ý dứt khoát kéo tờ giấy lại, khoanh tròn liên tiếp: "Nhân chứng, hung khí, công cụ gây án đều đầy đủ rồi."

Chuỗi động tác này khiến mặt Thích Miễn xám ngoét. Chân Ý đẩy tờ giấy đến trước mặt anh ta: "Thích Miễn, tại sao cậu lại giết Tề Diệu?"

Thích Miễn trợn trừng mắt, vừa định lên tiếng, Chân Ý đã giơ tay lên ngăn cản: "Cảnh sát đã điều tra rõ ràng, cậu và Tề Diệu luôn bất hòa. Hồi bé mẹ cô ta cám dỗ bố cậu, thường xuyên gây chuyện. Cậu coi cô ta và mẹ cô ta là tội nhân phá hoại gia đình cậu. Thù hận chất chứa quá sâu. Khoảng thời gian trước hai người gây gổ tại phòng tập gym, cậu cắt tóc cô ta, cô ta đập gãy tay cậu."

Đến giờ phút này, Thích Miễn lại bình tĩnh hẳn, không cáu kỉnh ngông cuồng như trước đó nữa. vẻ mặt anh ta trở nên lạnh lùng, cắn môi theo bản năng.

Chân Ý phán đoán dựa trên ngôn ngữ cơ thể của anh ta. Anh ta đã ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, đang suy nghĩ, anh ta sẽ quyết định hợp tác. Ngữ điệu của cô cũng ôn tồn lại, trấn an: "Thích Miễn, khi nãy tôi nói rằng hãy cho tôi biết sự thật, tôi sẽ tranh thủ lợi ích lớn nhất cho cậu. Có nghĩa là tôi có thể tranh thủ lợi ích lớn nhất mà luật sư có thể tranh thủ cho cậu. Cậu có muốn hay không?"

Dương Tư kinh ngạc, lời này của Chân Ý gần như tương đương nói "Tôi là người giỏi nhất trong số tất cả luật sư", không biết sự tự tin và khí phách của cô từ đâu ra. Mà hiển nhiên Thích Miễn đã khiếp sợ trước giọng điệu và lời nói đầy tự tin của cô, anh ta đã tin tưởng.

https://thuviensach.vn

Thích Miễn nghẹn ngào, như thể nói mỗi một chữ đều cực kỳ khó khăn: "Luật sư Chân, tôi biết lần này tôi chết chắc rồi."

Chân Ý lắc đầu: "Đừng nói mấy lời chán chường như vậy."

"Tôi tới hai lần. Những nhân chứng vật chứng kia đều là thật. Tôi xong rồi. Bởi vì lần đầu tiên quả thật tôi đã xách thùng tới giội hết vào thang máy. Nhưng mà..." Anh ta há miệng, đôi mắt lấp lánh hơi nước.

Chân Y không hỏi mà chờ anh ta.

"Nhưng..." Anh ta cúi đầu, nước mắt rơi lã chã: "Thứ tôi giội... là nước."

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 6.3

"Tình hình của Thích Miễn như thế quả thật khiến em đau đầu." Chân Ý mặc đồng phục y tá tình nguyện, bưng khay thức ăn đi theo Ngôn Cách.

Cả buổi sáng cô bám lấy anh kể lể tình trạng công việc gần đây của mình. Mà cả buổi sáng anh chăm chăm làm thí nghiệm, không mấy chú tâm tới những lời ríu rít của cô.

"Nếu ban đầu anh ta muốn giết Tề Diệu, giội chất lỏng dễ cháy không châm lửa, bỏ dở việc phạm tội giữa chừng, lại mang đến tiện lợi cho kẻ mưu sát khác. Án lệ này rất hiếm gặp, rất khó gỡ gạc, nhưng đầy tính thử thách. Nếu thứ anh ta giội là nước, nhưng trong lúc rời đi lại có người giội chất lỏng dễ cháy, anh ta trở lại châm lửa dọa Tề Diệu, nhưng bốc cháy thật, đây chính là sơ suất." Chân Ý vừa nói vừa mở hộp cơm trưa của anh, bỗng khựng lại, xen vào một đề tài khác. "Ngôn Cách, ăn trưa với anh thế này có cảm giác như trở lại hồi trung học vậy."

Ngôn Cách không nói không rằng, cầm khăn giấy lau đôi đũa vừa rửa.

Chân Ý tiếp tục: "Đáng tiếc không phải hai tình huống em vừa nói. Chứng cứ cho thấy Thích Miễn hắt hỗn hợp sơn và xăng rồi châm lửa. Đó chính là mưu sát, mà tính chất rất ác liệt."

Ngôn Cách bưng một bát canh dưa chuột đặt lên khay của cô, dặn dò: "Từ từ thôi."

https://thuviensach.vn

Cô gật đầu, chậm rãi cùng anh đi tới chỗ ngồi, miệng vẫn không ngừng nghỉ.

Thật ra từ lần đầu tiên gặp cô hồi trung học, Ngôn Cách đã cho rằng cô nói hơi nhiều.

"Thích Miễn nói thứ anh ta giội là nước, không châm lửa. Nhưng hiện giờ không có chứng cứ chèo chống. Thật nhức đầu. Làm thế nào để tìm thấy chỗ sơ hở trong chứng cứ hiện có đây?" Giọng điệu của cô như người dẫn chương trình trên kênh Discovery. "Anh nói xem?"

Ngôn Cách cầm thìa khuấy canh, hờ hững: "Nói gì cơ?"

"Em nói nhiều như vậy, anh không có gì để nói à?"

"Ừ." Cái thìa trong tay anh dừng lại, anh ngước mắt nhìn cô. "Sao bọn Tiểu Kha lại lén gọi em là sư mẫu?"

"Anh cũng nghe thấy à?" Cô làm ra vẻ "trùng hợp quá, em cũng vừa mới biết".

"Tôi không điếc."

"Có lẽ họ cảm thấy chúng ta rất đẹp đôi." Chân Ý chớp mắt vô tội.

"..." Ngôn Cách cúi đầu ăn canh.

Vài giây sau, Chân Ý không kiềm nổi: "Anh giận đấy à?"

"Không." Anh nói như thường. "Những gì em nói đều không ảnh hưởng tới tôi."

"..." Nếu đổi lại là cô gái khác, có lẽ đã thầm tổn thương rồi. Nhưng Chân Ý vui vẻ cực kỳ, ánh mắt sáng chói, được voi đòi tiên. "Thật à? Vậy em có thể nói chúng ta đang sống chung, bác sĩ bảo cưới không?"

https://thuviensach.vn

"..." Trái lại Ngôn Cách không đến mức bị sặc, chỉ im lìm nhìn cô. Đôi mắt kích động của cô lấp la lấp lánh, hệt như bóng đèn. Bác sĩ bảo cưới? Chỉ có cô mới nghĩ ra được.

"Nếu có một ngày phân tích được cấu tạo đầu em, chắc tôi sẽ nhận dược giải thưởng Nobel Sinh lý học hoặc Y học." Ngôn Cách nói.

"Được anh nghiên cứu nhiều một chút, em phối hợp với anh."

"Nói vậy có lợi ích gì cho em?"

"Bao giờ em có thời gian, em phải theo đuổi anh mà. Nó vậy để đẩy lùi những cô gái khác, không ai cạnh tranh với em "

Cạnh tranh? Ngôn Cách nghi ngờ. Không ai có thể cạnh tranh với cô, con gái bình thường không thể theo nổi những gì cô đã làm, dù chỉ là một việc.

"Đối thủ cạnh tranh tiềm tàng của em là...?"

"Trong phòng thí nghiệm của anh có cả đống nữ nghiên cứu sinh, nữ bác sĩ." Chân Ý dẩu môi, để bụng. "Số tuổi xấp xỉ, còn là mối tình thầy trò cấm kị, và cả anh nữa!" Ánh mắt cô khinh khinh. "Mặc áo blouse trắng tinh tươm, đây là sự lôi cuốn của đồng phục."

"..." Ngôn Cách im lặng một giây, lành lạnh nói: "Không phải ai cũng như em."

Chân Ý: "Ặc, em quá dở hơi, không màng thể diện ư?"

Ngôn Cách: "Ừ, không còn ai cố chấp như em."

"Không có cô gái nào ám chỉ hay tỏ ý với anh à?" Chân Y giống như bà chủ nhà kiểm tra mùi nước hoa trên áo chồng.

https://thuviensach.vn

"Không có." Anh quả quyết.

Thật ra là có, có điều anh không thu được tín hiệu thôi. Không để tâm, không hiểu, cũng không nghĩ trên phương diện đó, càng không khắc ghi trong lòng. Dần dà, các cô gái liền bỏ cuộc. Dẫu sao, có mấy ai giống như Chân Ý chứ?

Chân Ý nghiêng đầu nhìn Ngôn Cách, lông mi anh rất dài, đen đậm dày đặc, sống mũi cao cao, khi ngậm thức ăn môi sẽ hơi mím theo thói quen. Từ hồi trung học đã vậy, vẫn không thay đổi.

Trong thoáng chốc, cô phần nào hoài niệm quãng thời gian ấy; cô ôm đàn guitar nghêu ngao hát ở cửa lớp 8-1: "Anh hỏi em yêu anh sâu đậm đến đâu, em yêu anh đến mức muốn kết hôn...(*)"

(*)Bài hát Ánh trăng nói hộ lòng em của Đặng Lệ Quân, được Chân Ý cải biên.

Ngôn Cách ngồi trong lớp đọc sách, làm như không nghe thấy; học sinh toàn trường đều chen chúc ở lan can hóng hớt.

Chân Ý nhớ lại chuyện xưa, cầm đũa chọc đồ ăn trong khay của anh, rõ ràng đồ ăn giống nhau. Ngôn Cách không ngăn cản, để cô tùy ý.

Đám nghiên cứu sinh, bác sĩ và ý tá cũng đang ăn trưa, bác sĩ Ngôn dẫn theo y tá nhỏ vốn đã đủ thu hút ánh nhìn rồi; còn thân mật chia thức ăn, quả thực là chuyện quá bắt mắt. Ngôn Cách vẫn phớt lờ ánh mắt của mọi người như trước kia; nhưng Chân Ý tự mãn, một mặt khinh thường bản thân giả dối, một mặt hưởng thụ vô cùng, ngôn ngữ toàn bộ cơ thể đều đang tuyên cáo: Ngôn Cách là của tôi, là của tôi; tôi đã nhắm rồi, đã nhắm rồi đấy; không ai được phép tranh đoạt, không được phép đâu.

Chân Ý đá anh dưới gầm bàn: "Em nói với anh biết bao nhiêu điều về vụ án của Thích Miễn, sao anh chẳng có phản ứng gì hết vậy. Hừ, trước kia ai

https://thuviensach.vn

dịu dàng nói với em "Chân Ý thân yêu, nếu cần giúp đỡ cứ việc tìm tôi". Bây giờ thì sao? Không thèm nói câu nào."

Ngôn Cách ngước mắt lên, nguyên văn của anh chắc hẳn không phải là vậy. "Tôi cho rằng tới bây giờ, em vẫn ứng phó được. Em nói ngần ấy chuyện với tôi, chẳng qua muốn thuyết minh mức khó khăn của vụ án. Như vậy, bao giờ em nghĩ ra phương án giải quyết, tôi sẽ cảm thấy: "Ôi, Chân Ý giỏi quá đi"."

Chân Ý bị nhìn thấu, nghiến răng lườm anh: "Hơi tí là nhìn thấu người ta, tên đàn ông chết tiệt nhà anh đúng là nhạt nhẽo."

Cô nhoài người trên bàn: "Em nghi ngờ hung thủ là người khác, nhưng không thể khẳng định 100%, cũng không thể dám chắc rằng Thích Miễn không nói dối."

"Dù thế nào đi nữa, em vẫn dự định đứng về phía anh ta. Bởi vì em là luật sư của Thích Miễn." Anh hiểu rõ tâm lý của cô.

"Phải." Cô nhếch miệng cười, tràn trề lòng tin: "Dù hiện giờ chứng cứ gây bất lợi cho anh ta, nhưng em đã chuẩn bị sẵn sàng thách đấu." Nói xong, cô nắm chặt tay, nhìn anh bằng ánh mắt rực sáng.

"..." Anh đã thấy ánh mắt cầu xin được khích lệ và an ủi này vô số lần. Anh biết mỗi khi cô toát ra ánh mắt này đều muốn nghe chính miệng anh nói.

Ngôn Cách lặng thinh hồi lâu, không tránh nổi ánh mắt của cô bèn thờ ơ bất đắc dĩ nói: "Ừ, bạn Chân Ý thân yêu, cố gắng lên nhé."

"Vâng!" Chân Ý cười tít mắt: "Em phải đến khách sạn nơi vụ án xảy ra, anh đi cùng em nhé." Sự mong mỏi trong mắt cô không cho phép chối từ.

https://thuviensach.vn

"Chiều nay tôi có thời gian..." Anh nói được một nửa, lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn. Người có thể khiến anh khai báo hành trình... Là Ngôn Hủ ư?

Thu dọn xong xuôi, họ lên thang máy rời đi, Ngôn Cách hỏi: "Em cảm thấy cái chết của Ngải Tiểu Anh có mối liên hệ với cái chết của Tề Diệu phải không?"

"Ừm. Thật ra nhà họ Thích rất kỳ lạ, dù Thích Miễn có phải hung thủ hay không, em vẫn muốn biết rõ mối liên quan giữa hai chuyện này."

Nói rất kiên quyết, Ngôn Cách lơ đãng cụp mắt. Bởi vì làm nhân viên tình nguyện nên hôm nay cô không trang điểm, trông ngây thơ, thanh tú và tinh khôi hơn khuôn mặt "luật sư" thường ngày, nhìn rất thoải mái.

Cô có khuôn mặt trẻ con, nhiều khi phải trang điểm để tăng độ tuổi, gia tăng độ tin cậy trong công việc. Trút bỏ lớp trang điểm, mắt cô đen nhánh, chân thành và mềm mại; dạn dĩ, khờ dại, hệt như ánh mắt ngơ ngác nhìn anh thuở trước. Cô gái hơi mím môi, hình như ánh mắt xa xăm, trầm tư, mang sự cố chấp ngấm ngầm.

Trong ký ức, cô làm việc gì cũng chỉ nhiệt tình được một lúc, luôn phân tâm, như thể con vật chốc thì nhặt dưa hấu lát lại ném hạt vừng trong truyện cổ tích. Nhưng, không ngờ cô lại cố chấp với anh đến thế, mười hai năm nhớ mãi không quên.

Chân Ý lơ đãng quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh thì ngẩn ngơ một giây, ngay sau đó nhoẻn môi cười: "Lại nhìn em!"

Trái lại Ngôn Cách không hề xấu hổ, thong thả rời mắt đi.

"Đừng ngượng mà." Cô chắp tay sau lưng, nghiêng đầu kề sát vào anh. "Em là của anh, anh muốn làm gì cứ nói thẳng."

https://thuviensach.vn

"..." Ngôn Cách phớt lờ cô.

Cô vui vẻ tự đắc cười khanh khách, cười trong chốc lát mới nói việc chính: "Em hỏi anh việc này, em cảm thấy vụ thiêu cháy này có thủ đoạn quá hung tàn. Người bình thường cho dù giết người vì trả thù, liệu có tàn nhẫn như thế không?"

"Xem tình hình." Ngôn Cách giữ cửa thang máy để cô ra ngoài trước.

"Hình như có không ít vụ kiểu như chặt xác, tạt axit..."

"Chặt xác là khái niệm hoàn toàn khác." Ngôn Cách ra khỏi thang máy.

Chân Ý thử phân tích: "Tuy chặt xác làm nhục người chết gấp bội nhưng đa số tình huống đều vì giấu xác nên phải bất đắc dĩ, đúng không?"

Ngôn Cách "ừ" một tiếng: "Dù có tức giận, nhưng cách trả thù giữa người với người không giống nhau. Đều là nảy sinh cãi vã với bạn cùng phòng, đều là tâm lý yếu ớt, cảm xúc dị thường, anh Mã chọn rút dao giết người, nhưng Diêu Phong lại tạt axit."

"Vì thế Diêu Phong tàn nhẫn hơn anh Mã?"

"Có thể nói như vậy. Ví dụ như vụ thiêu người này nghe giống cái gì?"

"Giống chuyện phần tử khủng bố mới làm." Chân Ý nổi da gà, chà cánh tay theo bản năng.

"Thông thường người bình thường sẽ không giết người kiểu ấy, dù có thù hận sâu nặng cách mấy cũng hiếm có người lựa chọn phương thức báo thù tàn bạo đến vậy. Bởi vì con người bình thường hoặc nhiều hoặc ít đều có khả năng đồng cảm."

"Khả năng đồng cảm?" Chân Ý cảm thấy xa lạ.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách giải thích: "Con người sẽ thương hại những thứ bé nhỏ, thông cảm với khổ đau, là bởi vì anh ta có khả năng cảm thụ và thấu hiểu tình cảm của người khác."

"Có người cực kỳ tàn nhẫn, bởi vì họ thiếu khả năng đồng cảm?"

"Ừ, thiếu khả năng đồng cảm thường liên quan tới rối loạn nhân cách kiểu chống xã hội."

Chân Ý nhíu mày ngẫm nghĩ: "Lần trước em miêu tả trạng thái cái chết của Ngải Tiểu Anh, anh nói hung thủ bị rối loạn nhân cách kiểu xung đột, lần này ý anh thế nào?"

"Tôi vừa mới nói rồi." Anh nói ngắn gọn.

Thiếu khả năng đồng cảm, bạo lực, xung đột, chống xã hội? Thích Miễn là người thế này ư? Cô không chắc. Nhưng, giao lưu tư tưởng, trao đổi suy nghĩ và va chạm trong ý tưởng mà không hề có chướng ngại với Ngôn Cách thế này, cô rất vui, như thể lúc trời nóng ran có cơn gió mát thổi qua vậy. Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, tâm tình rất tốt, cười lộ hàm răng trắng sáng.

Ngôn Cách:"..."

Cô luôn thi thoảng lộ ra nụ cười và ánh mắt như hồ ly thấy gà con thế này.

Nhưng hôm nay, thái độ anh khác thường, hỏi: "Cười cái gì?"

"Nói chuyện với anh rất vui." Cô nói: "Ngôn Cách, chúng ta ăn rơ như vậy, không đến với nhau đúng là thiên lý khó tha."

Bất cứ lúc nào, bất kể thảo luận vấn đề gì, cô đều có thể không hề áp lực, không hề liên quan mà chuyển về đề tài này. Mà một khi nhắc tới chủ

https://thuviensach.vn

đề này thì anh lại cứng họng.

Mắt Chân Ý cong cong, cười vô tư lự: "Không sao, Ngôn Cách. Anh không cần áp lực đâu, là em thích anh, em cố gắng là được rồi."

Em cố gắng được rồi. Có mấy cô gái có thể mạnh mẽ nói ra lời này?

* * *

Ngoài bệnh viện có xe chờ. Họ lên xe, Ngôn Hủ đã có mặt ở đó. Chân Ý kinh ngạc, Ngôn Cách gửi tin nhắn không phải để hủy bỏ cuộc hẹn với Ngôn Hủ, mà để gọi anh ấy qua đây.

"Ngôn Hủ!" Cô chào anh. Như thường lệ, anh vẫn làm như không nghe thấy mà chỉ mải chơi iPad. Chân Ý liếc nhìn, không phải chơi game mà đang dùng phần mềm thiên văn tính toán tham số các vì sao, trong tay là bầu trời sao sâu thẳm.

"Kỳ diệu quá." Cô ca ngợi.

Ngôn Hủ vẫn phớt lờ.

Chân Ý ở bệnh viện tâm thần bấy lâu, đoán được Ngôn Hủ mắc chứng tự kỷ rất nặng, không phải anh không để ý tới cô, mà anh thật sự không có cảm giác về cô. Không nhìn thấy, không nghe thấy không cảm nhận được. Anh hoàn toàn chìm đắm vào thế giới thuần khiết của mình.

Lúc Ngôn Cách không đi làm, cuộc sống của anh rất đơn giản: ở bên Ngôn Hủ. Vì thế anh mới xuất hiện cùng An Dao tại trung tâm thương mại và tiệc mừng thọ. Những lúc ấy đều có Ngôn Hủ, có điều Chân Ý không thấy mà thôi.

Chân Ý nhìn Ngôn Cách, anh lại nhìn em trai. Cô dẩu môi thầm mìắng anh "tên cuồng em trai", mắng xong lại thấy mềm lòng.

https://thuviensach.vn

Ánh nắng chiều nhẹ nhàng và biếng nhác, xuyên thấu qua lớp kính sẫm màu. Một lớp sáng mỏng manh dịu dàng hắt lên khuôn mặt anh, để lại một cái bóng trên đôi mắt sâu thẳm của anh. Bởi vì tia sáng mà ngũ quan của anh trông rõ nét hơn, cái bóng nơi hốc mắt cùng sâu thêm. Ánh mắt anh nhìn Ngôn Hủ tuy vẫn bình lặng, nhưng mang nét dịu dàng và bao dung, chứa đựng tình thân, sự tận tụy và chuyên chú.

Trái tim Chân Ý mềm nhũn, anh chỉ để lộ vẻ mặt như vậy với người nhà mà thôi. Nếu cô trở thành người nhà của anh, anh sẽ nhìn cô như vậy.

Ngôn Cách, em rất muốn trở thành người nhà của anh, rất muốn, rất muốn.

Cô nhìn anh tha thiết, hàm chứa nguyện vọng nhỏ nhoi, đáy lòng vừa sáng láng vừa đau thương. Trên đời này, không có mấy thứ khiến cô yêu thích, khiến cô để tâm; trên đời này, chỉ có một người đáng để cô dốc hết tất cả mà theo đuổi thôi.

Ngôn Cách nhận thấy gì đó, chậm rãi quay đầu lại liền bắt gặp ánh mắt thẳng thắn mà dịu dàng, cố chấp mà thành kính của cỏ. Anh ngẩn ngơ, trái tim như bị thứ gì đó chạm phải.

"Nhìn gì thế?" Tiếng anh thanh nhã, khẽ hỏi.

Khóe môi cô nhoẻn lên, nụ cười ngây thơ hệt như đứa trẻ mong mỏi chiếc kẹo, cô nói: "Hâm mộ quá đi."

Nghe có vẻ không đâu vào đâu, nhưng Ngôn Cách lại hiểu, nhất thời không biết nói sao.

Cứ như vậy, cả quãng đường tĩnh lặng tới đích.

Giang Giang và Dương Tư chờ ở khách sạn, thấy Chân Y xuất hiện cùng một đôi mỹ nam, họ đều sửng sốt. Dương Tư ngạc nhiên hơn cả, Chân Ý lại

https://thuviensach.vn

theo đuổi Ngôn Cách rồi ư?

"Hi, Ngôn Cách." Dương Tư nhiệt tình chào anh.

Ngôn Cách nhìn sang, ngẫm nghĩ giây lát rồi khẽ gật đầu: "Xin chào." Anh không có ấn tượng với cô gái này.

Dương Tư cảm thấy chán nản, tốt xấu gì hồi học sinh cô là bạn thân của bạn gái anh đấy.

Giang Giang vô tâm vô tư, sau mấy giây ngắm mỹ nam, cô lập tức hướng về thần tượng: "Chị Ý, chị xác định biện hộ vô tội ạ? Chứng cứ của bên kiểm sát vô cùng xác thực, không phải quá khó sao?"

Chân Ý cười: "Không xét khó bao nhiêu, mà chỉ xét chúng ta cố gắng đến đâu."

Họ tới thang máy hiện trường vụ án trước, đứng ở góc tầng lầu. Sau một trận hỏa hoạn, giếng thang máy, cửa thang máy, nắp trên của cabin thang máy đen sì. Trong vách thang máy có vài vệt tro đen, e rằng đó là dấu vết thân thể bốc cháy của Tề Diệu để lại. Không biết có phải do tâm lý hay không, bầu không khí như có mùi thân thể con người cháy khét. Dương Tư buồn nôn, che miệng chạy tới phòng vệ sinh.

Chân Ý cau mày, thấy rất muốn nôn. Tâm tư cô hơi dao động, trước mắt xuất hiện ánh lửa. Cô ôm trán, có phần choáng váng. Một giây sau, có một đôi tay ấm áp mà mạnh mẽ ôm lấy cô. Mông lung ngẩng đầu lên, cô trông thấy khuôn mặt trầm tĩnh của Ngôn Cách. Anh nắm lấy cánh tay cô, giọng nói trầm âm: "Chân Ý."

Cô không thể khống chế mà nhìn vào mắt anh, trong suốt sáng ngời sâu thăm thẳm. Trái tim cô bỗng bình yên, dần dần hoàn hồn: "Hả?"

https://thuviensach.vn

"Lùi ra sau một chút đi. Khu vực gần thang máy có thể vẫn còn sót lại khí độc." Anh nói dối mà cũng bình thản ung dung, tìm một lý do thích đáng.

"Ừm. " Cô nghe lời cách xa ra.

Tại sao Tề Diệu lại đi thang máy nhân viên trong góc chứ? Có ai gọi cô ta đến ư? Muốn bí mật làm gì? Bên này là ngõ cụt, ngoài cầu thang ra không có phòng khách nào nữa Cách đó mười mấy mét, hành lang uốn quanh, đằng kia là phòng khách và bàn trực. Thích Miễn chạy ra từ đằng đó, hai lần bị hai nhân viên phục vụ bắt gặp. Người thứ nhất thấy anh ta hoảng hốt chạy vào phòng, người thứ hai thấy anh ta cầm bật lửa chạy vào phòng.

Thang máy đặt đối diện thang bộ, cạnh cửa có biển báo "đang sửa chữa". Đẩy cửa ra, bên trong nồng nặc mùi fomanđêhít (*). Sáng nay lúc lấy bản vẽ mặt bằng hiện trường, cô đã hỏi Thích Miễn vì sao khi thấy Tề Diệu bị thiêu cháy, anh ta không chạy theo đường cầu thang bộ. Thích Miễn trả lời rằng cầu thang bộ đang sửa, còn đề biển “Sơn chưa khô”. Ở quá gần thang máy xảy ra hỏa hoạn, sơn dễ cháy, anh ta không dám đi theo lối đó.

(*) Hợp chất hữu cơ fomanđêhít (tormaldehyde), ở điều kiện bình thường là một chất khí có mùi hăng mạnh, có thể được tạo ra từ sự cháy không hoàn toàn của các vật liệu chứa cacbon. Nó có mặt trong khói của các đám cháy rừng, khí thải ô tô và khói thuốc lá.

Chân Ý định đi xem hành lang phòng khách, quay đầu thấy Ngôn Hủ chăm chú quan sát thang máy, thò đầu vào giếng thang nhìn lên nhìn xuống. Ngôn Hủ biết thứ này ư? Chân Ý vừa định hỏi, Ngôn Cách đã hành động trước: "Sao thế?"

Giò mới nhận ra, Ngôn Hủ sẽ không để ý tới lời cô nói. Cử chỉ nhỏ này của Ngôn Cách khiến cô ấm lòng.

https://thuviensach.vn

"Hệ thống cuộn cửa thang máy một chiều, tệ hại, kém chất lượng." Ngôn Hủ lẳng lặng nhận xét, ngón tay lướt trên màn hình iPad. Màn hình vũ trụ biến mất, xuất hiện một chương trình vẽ. Loáng cái, trên màn hình lập tức hiện ra một sơ đồ trạch điện phức tạp nhưng có trình tự. "Trợ lực JKM, dòng điện chạy qua trục quay DM, điện trở RKM mở cửa..." Anh giải thích cặn kẽ nguyên lý mạch điện, sự thay đổi tốc độ lúc mở cửa và đóng cửa của loại thang máy này.

Chân Ý như lọt vào sương mù, Ngôn Cách lại vô cùng chăm chú. Một người nghiêm túc giảng giải, một người lắng tai nghe, đúng là đôi bạn khăng khít vô cùng.

"Lúc cửa cabin mở ra thì không thể khép lại, bởi vì điểm giới hạn ở đầu cuối bị hỏng, nên cửa cabin vẫn giữ trạng thái mở." Nói đến đây, Ngôn Hủ lắc đầu. "Ngôn Cách, loại thang máy này quá thô sơ, không tinh xảo, em không thích."

Rồi anh đưa tay xóa, những thứ vừa được vẽ lên máy tính bảng biến mất hoàn toàn. Sau đó lập tức đổi giao diện, tiếp tục vùi đầu nghiên cứu dải ngân hà.

Chân Ý: "..." Cô còn tưởng khi nãy anh phân tích thang máy là để giúp mình, thì ra đơn giản chỉ là quái thai thích cơ khí.

Cô không kìm được: "Ngôn Hủ, thang máy bị kẹt ở đây do khách quan hay chủ quan vậy?" Ngôn Hủ không nghe thấy, cứ làm việc của mình.

Chân Ý chờ vài giây, nhìn Ngôn Cách cầu cứu, anh hỏi: "Tại sao thang máy lại kẹt ở đây?"

"Tình huống đơn giản nhất là thang máy gặp trục trặc." Ngôn Hủ không ngẩng đầu, vừa tính toán vừa phân tâm đáp lại. "Nếu việc này là do con người tác động, vậy đầu tiên người trong cabin phải nhấn nút ngừng gấp, sau đó dùng tay mở cửa cabin. Dù là trục trặc hay có người tác động, thì

https://thuviensach.vn

vẫn phải có người ở ngoài dùng chìa khóa tam giác mở cửa. Bởi vì cabin đã hạ xuống quá sâu, người đứng trong thang máy không thể mở cửa bằng sức người được."

Trong số vật chứng không có chìa khóa tam giác, Chân Ý chỉ chỗ bị cháy mở tung trên nóc cabin, hỏi: "Đây là cái gì?"

"Cửa thoát hiểm." Ngôn Cách đáp.

Không còn gì có thể khai thác nữa Chân Ý vòng quanh, đi từ hành lang phòng khách tới ban trực. Dừng ở đó nhìn về chỗ ngoặt, không xa không gần, tầm nhìn rất rõ. Hai nhân chứng nhìn thấy Thích Miền từ đằng này. Ban trực sắp xếp đơn giản mà chuẩn mực, nhưng không có ai trông coi. Chân Ý liếc nhìn màn hình máy tính, trên thanh tác vụ là baofeng(*) máy còn cắm tai nghe, cô lập tức chụp ảnh lại.

(*)Tên một phần mềm chạy video và website upload phim của Trung Quốc.

Mọi người rời đi, tới cửa, Chân Ý nói: "Hôm nay tới đây thôi."

Giang Giang gật đầu, Dương Tư do dự: "Ý, cậu không đi cùng bọn tớ à?"

"Không, tớ còn có việc."

Ngôn Cách và Ngôn Hủ đã lên xe, Dương Tư nhìn theo chiếc Rolls-Royce màu đen khiêm tốn, khẽ hỏi: "Có phải cậu với Ngôn Cách..."

"Ha ha, tớ sắp yêu đương rồi." Chân Ý cười thoải mái, đôi mắt cong cong.

"Thế còn công tố viên Doãn?"

https://thuviensach.vn

"Tớ và anh ấy vốn dĩ không có gì." Chân Ý nhanh bước đi xuống bậc thềm, vẫy tay mà không quay đầu lại, tung tăng rời đi.

Trong xe, Ngôn Hủ cúi đầu, chăm chú làm việc của mình. Ánh sáng mờ tối, vẻ mặt Ngôn Cách không rõ: "Ngôn Hủ."

"Dạ?"

"Nếu em trả lời Chân Ý, anh sẽ rất vui." Giọng điệu bình thản, không mang vẻ trách cứ. "Dù sao, sau này em sẽ thường xuyên gặp cô ấy."

Ngôn Hủ lặng im vài giây mới chậm chạp ngẩng đầu, nhìn anh trai, ánh mắt thuần khiết như trẻ thơ, rất ngoan ngõan nhận lời: "Em sẽ cố gắng."

Ngôn Cách mím môi, gật đầu.

Một giây sau, Chân Ý mở cửa lên xe, không gian lập tức trở nên sống động. Cô gần như nhảy vào, ngồi phịch xuống ghế khiến chiếc xe hơi rung.

Ngôn Hủ ngồi ở đầu bên kia cũng bị ảnh hưởng, tay vừa dao động, hình vẽ trên máy tính bảng xuất hiện thêm một đường màu đen thô kệch. Trước nay anh không biết rằng xe chưa nổ máy sẽ rung chuyển, còn tưởng là động đất, bàng hoàng mất mấy giây mới ngơ ngác quay đầu nhìn Chân Ý.

Ngôn Cách cũng nhìn Chân Ý. Bởi vì kích động mà đôi mắt cô ngời sáng, rực rỡ như có thể chiếu sáng cả thế giới.

Cô vui vẻ khoe khoang: "Ha ha, vụ này em thắng chắc rồi."

Nghe vậy, Ngôn Cách hơi cau mày, vừa nãy ở trong thang máy không hề có chứng cứ gì đặc biệt: "Em đã xác định được hung thủ rồi ư?"

"Sao có thể chứ?" Chân Ý trợn mắt. "Chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, em đâu phải là Sherlock Holmes."

https://thuviensach.vn

"Em nói..."

"Em xác định Thích Miễn có thể thoát tội, anh nói xem như thế có phải là thắng vụ này không?"

Ngôn Cách hiểu ra, chứng cứ là một chuyện, định tội là chuyện khác: "Em đã tìm được điểm tác động có thể tấn công nhân chứng và vật chứng."

Nếu nhân chứng và vật chứng xuất hiện vết nhơ, dù là thật cũng không thể sử dụng.

"Ừm!" Chân Ý ngẩng đầu lên, thấy Ngôn Cách nghiêm túc đợi cô nói tiếp liền hé miệng cười. "Muốn biết phải không, bao giờ mở phiên tòa anh phải đi dự thính đấy nhé."

"Phải xem có thời gian không đã."

"Hứ!" Chân Ý bĩu môi, ló đầu nhìn Ngôn Hủ. "Ngôn Hủ anh có đi không? Tôi rất giỏi đấy."

Ngôn Hủ cúi đầu, ban đầu phớt lờ cô, cả mười giây sau đến khi Chân Ý bỏ cuộc rồi, anh mới ngẩng đầu lên, nói đều đều: "Cô có mặc chiếc áo sơ mi kia không?"

"Sơ mi?" Chân Ý không hiểu, đưa mắt cầu cứu Ngôn Cách.

"Nó nói chiếc áo sơ mi em mặc hôm ở bệnh viện, màu trắng, bên trên có rất nhiều hình khối màu đen." Ngôn Cách khẽ nói: "Nó rất đam mê số học và hình học."

“..." Chân Ý bỗng vỡ lẽ, nhớ tới lúc bắt gặp ở hành lang bệnh viện, Ngôn Hủ nhìn cô chằm chằm, ánh mắt rối rắm mà không dám tới gần. Thì ra là một tên nhạy cảm với hình khối. Không hiểu sao trong đầu cô xuất hiện một nhóc Ngôn Hủ chibi, giậm chân gào thét trong lòng: "Tôi muốn

https://thuviensach.vn

hình khối, tôi muốn hình khối, nhưng tôi không muốn lại gần loài người, không muốn lại gần loài người."

Chân Ý giải thích: "Trên tòa không thể mặc như vậy."

"Ồ, tiếc quá." Ngôn Hủ nói: "Vậy tôi không đi."

"..." Chân Ý á khẩu. Nhưng chàng trai này là em trai của Ngôn Cách, nhất định phải làm thân. Cô cần mẫn lôi kéo làm quen, thấy khối rubic trên xe, cô cầm lên chơi: "Ngôn Hủ, anh rất thích rubic nhỉ."

Ngôn Hủ lại phải mất vài giây mới ép mình nghe thấy lời cô nói. Trong lòng anh thầm tính toán khoảng cách thời gian giữa mỗi câu thoại của cô, phát hiện tần suất mình bị cô gọi tên quá nhiều, cao hơn cả Ngôn Cách. Nhưng anh đã hứa với Ngôn Cách phải trả lời cô, anh mong Ngôn Cách vui vẻ, vì thế anh rất cố gắng nói: "Tôi biết hai mươi chín cách đưa rubic trở về như cũ."

Chân Ý tò mò: "Thật ư?"

"Nhưng sẽ không nói cho cô cách nào đâu." Anh nghiêm túc nói thật.

"..." Anh nhỏ mọn theo cách đáng yêu như vậy, anh trai anh có biết không?

Cô quay đầu nhìn Ngôn Cách.

Ngôn Cách: "..."

Ngôn Hủ đã rất cố gắng rồi, thật đấy.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 7.1

Tại phiên tòa công khai, xét xử vụ Thích Miễn phóng hỏa giết người lần thứ nhất, các kênh truyền thông và quần chúng chen chúc trước cửa tòa án đông nghìn nghịt. Chân Ý đi vào, làn sóng người bắt đầu trào dâng.

"Dù đã có bằng chứng rõ ràng, luật sư Chân vẫn bào chữa cho tội phạm sao?"

"Luật sư Chân đặt nạn nhân ở vị trí nào?"

"Luật sư Chân làm luật sư cho nghi phạm, liệu có biết sự thật hay không?"

"Xin hỏi, cô tin rằng nghi phạm vô tội, hay biết rõ anh ta giết người nhưng vẫn muốn giúp anh ta thoát tội?"

Chân Ý đeo kính râm, vẻ mặt thờ ơ, đi vào tòa án với sự giúp đỡ của bảo vệ. Có người buông ra những lời mắng chửi thậm tệ, kích động như thể Tề Diệu là con gái hay vợ của hắn vậy. Chân Ý làm ngơ, Giang Giang đi theo Chân Ý bấy lâu đã sớm quen rồi; còn Dương Tư rất ít khi gặp phải tình huống như thế, xấu hổ đến đỏ mặt.

Phiên tòa xét xử được sắp xếp tại phòng xử án số một. Lúc chờ ngoài cửa, Giang Giang đột nhiên hỏi Chân Ý: "Chị Ý, chị tin Thích Miễn à?"

"Không biết, nhưng chị chỉ có thể làm việc theo phương thức tin tưởng thôi, buộc lòng phải vậy." Chân Ý nói lời thật lòng. Sau vụ Tống Y, cô

https://thuviensach.vn

không thể tin người ủy thác được nữa, nhưng đây là nghề nghiệp của cô.

Phía sau vang lên giọng nói mạnh mẽ trong trẻo của Doãn Đạc: "Chân Ý, cần anh cổ vũ em không?"

"Công tố viên Doãn." Chân Ý quay đầu lại, hơi gật đầu. Sắp đối kháng trên tòa án, cô sửa cách xưng hô, không gọi anh là tiền bối nữa.

Anh nở nụ cười tươi rói: "Bào chữa vô tội, em rất dũng cảm, thử thách với khó khăn, anh đánh giá cao."

Chân Ý cười: "Không phải dũng cảm, mà là nếu thắng phiên tòa này, em sẽ trở thành đại luật sư nổi tiếng như công tố viên Doãn năm đó. Cơ hội tốt như vậy, dĩ nhiên không thể từ bỏ rồi." Lời cô nói mang vẻ thực dụng, thật ra là đang cổ vũ bản thân. Đây rất có thể là phiên tòa cuối cùng cô được đứng trên cương vị luật sư.

Chín giờ sáng, phiên tòa chính thức bắt đầu.

Công tố viên và luật sư bào chữa tiến vào, tòa án im phăng phắc. Chân Ý đưa mắt về phía dãy ghế dự thính, nhìn thấy Ngôn Cách và Ngôn Hủ. Hai người vốn cao, dáng ngồi còn cực kỳ nghiêm chỉnh, nổi bật giữa đám người.

Ngôn Hủ như đứa trẻ đi nhầm chỗ, người khác đều nhìn lên, chỉ có mình anh cúi đầu, ngồi cạnh anh trai, bình thản nghịch khối rubic trong tay. Lúc Chân Ý đi vào, anh có liếc nhìn cô một lượt, nhưng sau khi phát hiện trên áo cô không có hình vẽ lại mất hứng cúi đầu.

Ngôn Cách yên lặng nhìn về phía Chân Ý, khiến lòng cô có thêm chút động lực.

Toàn thể đứng dậy, Chánh án và bồi thẩm đoàn bước vào; sau khi nhân viên có mặt đông đủ, các công tác chuẩn bị được hoàn thành, Chánh án

https://thuviensach.vn

tuyên bố mở phiên tòa. Thích Miễn được đưa đến ghế bị cáo. Chánh án trưng cầu ý kiến Thích Miễn theo quy trình, sau đó giới thiệu các thành viên bồi thẩm đoàn, nói rõ quyền lợi và nghĩa vụ của đương sự, luật sư bào chữa và công tố viên, sau đó công tố viên Dõan Đạc tuyên đọc đơn khởi tố.

Phiên tòa nhanh chóng tiến vào phân đoạn công tố và bào chữa. Công tố viên Doãn tiến hành thẩm vấn Thích Miễn.

Chân Ý nhìn không chớp mắt, tim đập hơi nhanh. Cô biết Doãn Đạc rất giỏi, lần đầu đứng ở phía đối lập, không biết ai thắng ai thua.

Doãn Đạc: "Thích Miễn, anh có ý kiến gì với lời tố cáo trong đơn khởi tố không?"

"Có." Thích Miễn có vẻ hơi kích động, vừa định giải thích rằng mình không giết người, bên tai lại vang lên lời của Chân Ý: "Có sao nói vậy, không hỏi không đáp, thà rằng nói ít. Không được đáp nhiều. Cho dù tình thế có vẻ bất lợi, tuyệt đối không được nhiều lời. Bởi vì con người một khi lâm vào tình thế cấp bách sẽ nói lỡ lời." Cô còn dặn: "Cậu hãy cố gắng kiềm chế, việc còn lại giao cho tôi!"

Thích Miễn kiềm chế im miệng.

Doãn Đạc biết Thích Miễn thuộc dạng nóng nảy vốn chỉ chờ anh ta thốt lên: "Tôi không giết người." thì anh sẽ bất chấp nguy cơ mớm cung mà nói: "Tôi không hỏi, anh chột dạ gì?", để khiến anh ta gấp gáp hoảng loạn. Nhưng tình huống này không hề xuất hiện.

Câu tiếp theo: "Anh có giết Tề Diệu không?"

"Không."

"Đổi lại cách hỏi, anh có châm lửa thiêu chết Tề Diệu không?"

https://thuviensach.vn

Chân Ý đã từng huấn luyện Thích Miễn về vấn đề này. Lúc đó anh ta rất khinh thường, hỏi ngược lại: "Hai câu hỏi này có gì khác nhau à?"

Chân Ý bình tĩnh nói: "Nếu cậu cảm thấy mục đích của cậu là phóng hỏa, Tề Diệu chỉ bị liên lụy, như vậy hai câu hỏi này khác hẳn nhau."

Vì thế, giờ phút này Thích Miễn không cho Doãn Đạc cơ hội cất lời, chỉ đáp ngắn gọn: "Không."

"Khi vụ việc xảy ra, anh có đi qua hiện trường không?"

"Có."

"Đi qua mấy lần?"

"Hai lần."

"Lần đầu tiên đến làm gì?"

"Nghe tiếng Tề Diệu kêu cứu, tôi đi xem."

"Hãy miêu tả tình huống lúc đó."

"Thang máy bị kẹt bên dưới, cô ta không leo lên được nên gọi tôi cứu cô ta." Lúc ấy Thích Miễn giễu cợt Tề Diệu, cãi nhau với cô ta. Nhưng Chân Ý không để anh ta nói, bảo rằng công tố viên sẽ níu láy không tha, tạo cho bồi thẩm ffoàn ấn tượng anh ta giết người vì tức giận.

"Anh có cứu không?"

"Lúc đầu không nghĩ như vậy."

"Tại sao? Bởi vì anh hận cô ấy, muốn cô ấy chết sao?"

Thích Miễn chưa trả lời, Chân Ý đã kháng nghị: "Phản đối, tố viên có lời lẽ mớm cung!"

https://thuviensach.vn

"Phản đối hữu hiệu. Công tố viên, xin đưa ra chứng cứ liên quan." Chánh án nói.

Doãn Dạc gật đầu, xin được phát băng ghi âm. Trong băng ghi âm, Thích Miễn nghiến răng nghiến lợi nói: "Tề Diệu, tao cảnh cáo mày, mày còn dám hại tao, tao sẽ giết mày!" Giọng nói quá dữ dằn, trên tòa có người bàn luận xôn xao.

"Yên lặng!"

"Công tố viên, xin hãy hỏi tiếp."

"Thích Miễn, anh đã nói những lời này phải không?"

"Phải." Anh ta hơi lúng túng rụt vai lại.

"Anh muốn giết Tề Diệu?"

"Không." Anh ta kiềm chế không nhiều lời.

"Vậy tại sao anh lại nói như vậy?"

"Lời nói lúc tức giận thôi."

"Thấy Tề Diệu bị kẹt trong thang máy, anh tạt chất lỏng dễ cháy là sơn và xăng lên người cô ấy phải không?"

"Không."

Doãn Đạc không kinh ngạc lắm, bởi vì theo lời khai, Thích Miễn không thừa nhận mình đã giội chất lỏng dễ cháy. Anh lấy hình ảnh cắt từ băng theo dõi: "Camera quay được giày của nghi phạm, tương tự với giày thể thao sẫm màu của anh. Chúng tôi có thể hiểu, người xuất hiện trong camera và giội chất lỏng xuống thang máy là anh không?"

https://thuviensach.vn

"Đúng là tôi."

"Vậy tôi hỏi lại lần nữa, anh giội chất lỏng dễ cháy lên người Tề Diệu phải không?"

"Không."

"Vậy anh giội cái gì?"

"Nước."

"Nước?" Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Doãn Đạc.

"Nước, lúc ấy tôi giội nước."

Mọi ngươi ồ lên.

Doãn Đạc im lặng vài giây: "Tại sao anh lại hắt nước?"

"Như mọi người nghe thấy trước đó, tôi và Tề Diệu không hợp nhau, thấy cô ta bị kẹt trong thang máy, tôi muốn dạy dỗ cô ta, làm cô ta xấu mặt, nên tạt nước vào người cô ta." Điều này quả thật đáng tin hơn chuyện cãi vã rồi châm lửa thiêu người ta.

Doãn Đạc không hỏi anh ta: Tại sao sau đó lại bốc lửa? Bởi vì anh biết, nhất định Thích Miễn sẽ trả lời theo cách Chân Ý dặn: Đấy là chuyện cảnh sát nên điều tra, các vị không thể đổ hết tội lỗi lên đầu tôi vì không tìm được hung thủ như vậy.

Anh hỏi: "Lần thứ hai anh đến làm gì?"

"Tôi thấy đùa đủ rồi, nên tới cứu cô ta."

"Anh tới cứu cô ấy? Kết quả thế nào?"

"Cô ta đã bắt lửa, rất đáng sợ. Tôi sợ hãi nên bỏ chạy."

https://thuviensach.vn

"Anh không châm lửa ư?"

"Không."

"Tại sao anh không báo cảnh sát?"

"Tôi rất sợ, không nghĩ đến." Lúc đầu Thích Miễn trả lời Chân Ý: "Cô ta chết chắc rồi, báo cảnh sát hay tìm đội chữa cháy cũng vô dụng." Câu trả lời này bị Chân Ý phủ quyết: "Cậu nghĩ như vậy không sai, nhưng cậu nói như vậy là chui đầu vào rọ."

"Thích Miễn, nhân chứng nhìn thấy anh cầm bật lửa chạy đến, anh giải thích thế nào?"

"Tôi không có."

"Ý cúa anh là nhân chứng nói dối?"

"Tóm lại tôi không có."

Doãn Đạc trầm ngâm trong chốc lát, mắt nhìn chằm chằm vào Thích Miễn như chim ưng, cuối cùng lại cười: "Tôi tạm hỏi đến đây thôi."

Thích Miễn thở phào như trút được gánh nặng, nhưng Chân Ý lại không nhẹ nhõm chút nào. Cô biết Doãn Đạc vẫn chưa ra tay.

Tiếp theo Chân Ý hỏi Thích Miễn, cô cố gắng dẫn dắt những người có mặt tại đây đến một khả năng khác: Thứ Thích Miễn giội chính là nước, nhưng có người thứ ba nhân lúc Thích Miễn rời đi, đổ sơn và xăng lên người nạn nhân.

Mà Doãn Đạc hỏi nhân chứng, lại mang đến ấn tượng là nhân chứng thành thật đáng tin, chứng cứ vô cùng xác thực. Phán đoán của mọi người chia làm hai ngả.

https://thuviensach.vn

Chân Ý không quan tâm đến tiếng xì xào ở hàng ghế dự thính, tinh thần tập trung cao độ. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, màn tranh tụng diễn ra theo thứ tự, mạch nước ngầm cuộn trào. Rất nhanh, đã đến lượt cô hỏi nhân chứng.

Nhân chứng đầu tiên là nhân viên khách sạn - Tiểu Trương. Lúc Doãn Đạc hỏi, cô ta nói rằng trước lúc thay ca nhìn thấy Thích Miễn đi ra từ khúc ngoặt.

Chân Ý: "Tại sao cô lại có ấn tượng về Thích Miễn?"

"Bởi vì bên kia khúc ngoặt không có phòng khách, cầu thang bộ đang sửa nên không ai có thể đi từ bên kia tới."

Chân Ý mỉm cười: "Thích Miễn vừa ra ngoài cô đã trông thấy, tôi có thể hiểu rằng cô rất tận tụy, luôn chú ý đến tình hình hành lang phòng khách."

Tiểu Trương được khen ngợi, nhẹ nhõm hẳn: "Chúng tôi luôn quan tâm tới khách hàng, xem họ có nhu cầu gì không."

Chân Ý gật đầu, nụ cười vơi bớt: "Ba giờ đúng, cô nhìn thấy Thích Miễn trở về phòng từ khúc quanh, vậy cô có thấy trước đó bị cáo đi từ phòng đến chỗ ngoặt không?"

"Việc này..." Tiểu Trương hơi lúng túng: "Tôi, tôi nhìn thấy."

"Nhưng trong lời khai, tôi không thấy cô cho cảnh sát biết điều này."

"Tôi cho rằng không quan trọng."

"Được, lúc cô nhìn thấy Thích Miễn đi tới chỗ ngoặt, tại sao cô không nhắc nhở anh ta rằng lối đó đã bị chặn?"

"Việc này..." Tiểu Trương không biết trả lời thế nào, Doãn Đạc kháng nghị: "Phản đối, câu hỏi không liên can."

https://thuviensach.vn

Chánh án gật đầu: "Luật sư bào chữa, xin hãy trình bày tính tương quan trong câu hỏi của cô."

Chân Ý bảo Giang Giang trình lên sổ tay nhân viên và ảnh chụp: "Trong sổ tay có nhắc, nhân viên nên nhắc nhở khách về biển cấm và biển chỉ dẫn, như không hút thuốc, không phận sự miễn vào, hoặc như..." Cô giơ ảnh chụp góc ngoặt của khách sạn lên: "Biển nhắc nhở ở giữa cầu thang và thang máy nhân viên. Hôm đó, cầu thang bộ đang sửa."

Chánh án bác bỏ Doãn Đạc: "Phản đối vô hiệu."

Chân Ý quay đầu nhìn Tiểu Trương, cô ta cúi đầu.

"Lúc đầu cô nói, bởi vì không có ai đi ra từ chỗ ngoặt nên mới có ấn tượng về Thích Miễn. Nhưng cô thấy khách đi tới khúc quanh, tại sao không nhắc nhở?"

Tiểu Trương hơi bối rối, hơi thở dồn dập, vội nói: " Tôi nhớ nhầm, tôi không thấy anh ta đi tới đó, chỉ thấy anh ta đi ra."

Chân Ý ép sát từng bước: "Nhớ nhầm ư? Liệu có khả năng cô nhớ nhầm toàn bộ, vốn dĩ không thấy anh ta đi ra không?"

Doãn Đạc: "Phản đối, suy luận không liên can!"

Chánh án: "Phản đối hữu hiệu."

Gây ảnh hưởng đến bồi thẩm đoàn như vậy là đủ rồi. Chân Ý đổi lại câu hỏi: "Xin hỏi, sau khi thấy Thích Miễn đi ra từ bên đó cô có qua xem không?"

"Đi đâu cơ?"

"Đến khu vực xung quanh phòng Thích Miễn, đến khúc quanh xem xét tình hình?"

https://thuviensach.vn

"Không có, không có." Tiểu Trương mơ hồ.

"Chắc chắn chứ?" Chân Ý nhấn mạnh lần nữa.

"Không, bởi vì không có chuyện gì đặc biệt cả." Tiểu Trương hoang mang.

Chân Ý lại gật đầu: "Cô có nhớ thời gian chính xác lúc nhìn thấy Thích Miễn không?"

"Có. Ba giờ chiều."

"Tại sao cô nhớ chính xác như vậy?"

"Bởi vì đó là thời gian tôi thay ca."

"Theo camera theo dõi, thời gian Thích Miễn hắt chất lỏng vào thang máy là 2 giờ 59 phút 10 giây. Vì vậy, rất phù hợp với thời gian anh ta giội chất lỏng rồi rời đi."

"Vâng. Tôi nhìn thấy anh ta vào lúc đó."

"Ừm." Khóe môi Chân Ý cong lên, nụ cười này khiến Tiểu Trương thấp tha thấp thỏm, cô ta không hiểu tại sao cô luật sư trông có vẻ ôn hòa dễ gần này luôn đột ngột tấn công sắc bén như vậy.

Mà câu hỏi tiếp theo của Chân Ý suýt nữa khiến cô ta hồn vía lên mây: "Sau khi Thích Miễn hắt nước, chẳng lẽ cô không nghe thấy tiếng hét của Tề Diệu ư?"

Tiểu Trương trợn to mắt.

Chân Ý đột nhiên thay đổi sắc mặt, tốc độ nói rất nhanh: "Tôi đã xem lời khai của cô, cô không nhắc đến điều này. Nếu lúc đó cô thấy Thích Miễn đi ra từ khúc quanh, sao cô không nghe thấy tiếng hét của Tề Diệu, sao không

https://thuviensach.vn

đi tới xem xét? Cô Trương, cô có nhìn thấy thật không? Hay là cô nghe thấy nhưng không tới cứu? Vậy cô không làm tròn bổn phận quá rồi..."

"Phản đối..." Doãn Đạc lên tiếng, nhưng Chân Ý không đợi quyết định của Chánh án đã cất lời mau lẹ, vẻ mặt nghiêm nghị: "Thật ra cô chẳng nhìn thấy cũng không nghe thấy gì cả, bởi vì cô giao ban trước giờ, nhưng sợ bị giám sát xét hỏi, nên không thể không nói cô nhìn thấy đương sự của tôi đi ra từ khúc quanh!"

... Sắc mặt Tiểu Trương trắng bệch, không tài nào mở miệng. Câu hỏi dồn dập của Chân Ý vẫn còn vang vọng trong đại sảnh, phòng xử án yên lặng như tờ.

Dương Tư ngồi bên, cảm giác bản thân sởn cả gai ốc.

"Bên khởi tố phản đối vô hiệu." Chánh án đẩy kính, liếc nhìn Chân Ý: "Luật sư bào chữa xin hãy tuân thủ quy định của tòa án."

"Vâng." Chân Ý gật đầu. "Tôi đã hỏi xong nhân chứng SỐ một."

"Tôi..." Tiểu Trương cuống đến độ mặt đỏ bừng, nhưng Chân Ý đã cắt đứt cơ hội lên tiếng của cô ta, cô ta bị người hướng dẫn đưa đi khỏi ghế nhân chứng.

Thứ Chân Ý muốn chính là hiệu quả này, không cần Tiểu Trương giải thích, để cho bồi thẩm đoàn nghi ngờ cô ta nói dối là đủ rồi.

Nhân chứng thứ hai là Tiểu Vương, 3 giờ 3 phút, cô ta nhìn thấy Thích Miễn kinh hoàng hốt hoảng chạy từ khúc quanh trở về phòng, không lâu sau đó lại vội vàng chạy ra khỏi phòng, rời khỏi khách sạn.

Giọng nói của Chân Ý rất thản nhiên, như đang tán gẫu, cứ như cô gái hung hãn vừa nãy không phải là cô: "Lúc cánh sát lấy lời khai, cô nói cô nhìn thấy Thích Miễn vào khoảng 3 giờ 3 phút."

https://thuviensach.vn

"Đúng."

"Tại sao thời gian lại chính xác như vậy?"

"Bởi vì 3 giờ 5 phút tôi phải có mặt, nhưng tôi đến trước một hai phút, vừa hay nhìn thấy Thích Miễn chạy tới từ khúc quanh."

"Sau đó, cô đi kiểm tra tình hình, phát hiện đám cháy nên báo cảnh sát."

"Vâng."

"Trong lời khai, cô còn nhìn thấy Thích Miễn bối rối chạy ra khỏi phòng, sau đó rời khách sạn?"

"Đúng vậy."

Chân Ý ôn hòa nói tiếp: "Xin thuật lại trình tự diễn ra ba sự kiện này. Xem xét tình hình, nhìn thấy Thích Miễn chạy tới từ khúc quanh rồi chạy vào phòng, nhìn thấy Thích Miên lao ra khỏi phòng sau đó rời khách sạn."

Tiểu Vương trả lời nhẹ nhàng: "Nhìn thấy anh ta chạy vào phòng rồi chạy ra, sau đó tôi đi xem xét tình hình."

Chân Ý làm như vô ý hỏi: "Tại sao cô không đi kiểm tra lúc Thích Miễn chạy vào phòng, mà phải chờ đến khi anh ta rời khỏi mới kiểm tra?"

"Tôi..." Tiểu Vương sửng sốt một lát, phản ứng cực nhanh. "Anh ta vào phòng rồi ra ngay."

"Ừ, lúc 3 giờ 3 phút cô nhìn thấy anh ta chạy vào phòng?"

"Đúng vậy." Tiểu Vương không hiểu tại sao cô lặp lại câu hỏi.

"Thích Miễn chạy ra khỏi phòng ngay sau đó, vội vàng hấp tấp rời đi bằng thang máy dành cho khách."

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy."

"Sau đó, cô đi xem xét tình hình, rồi báo cảnh sát."

"Vâng." Vừa nãy Tiểu Vương đã trả lời như vậy, không thể thay đổi đáp án.

Chân Ý đi tới cạnh bàn, cầm một tờ giấy đưa cho Tiểu Vương: "Đây là hình ảnh thang máy nhân viên và thang máy của khách, 3 giờ 2 phút 28 giây, thang máy nhân viên bốc cháy, 3 giờ 10 phút 11 giây, Thích Miễn rời đi theo lối thang máy cho khách. Khoảng cách ở giữa tầm tám phút, nhưng theo như câu trả lời của cô, cô nhìn thấy Thích Miễn chạy vào rồi chạy ra ngay."

"Tôi..." Tiểu Vương nheo mắt nhìn rõ hình ảnh, cứng họng không nói được tiếng nào, tranh cãi: "Không phải, tôi..."

Chân Ý giơ tay lên ngăn cô ta lại: "Theo nhật ký cuộc gọi của 110, cô báo cảnh sát lúc 3 giờ 13 phút, liệu tôi có thể cho rằng, thật ra lúc 3 giờ 10 phút cô mới nhìn thấy Thích Miễn chạy ra, chứ không phải là 3 giờ 3 phút khi hỏa hoạn xảy ra không?" Bất giác, giọng cô gắt lên.

"Không phải." Chân Ý làm Tiểu Vương sợ hãi, khiến cô ta hoảng loạn. "Không phải vậy, lúc tôi vào ca làm, đã nhìn thấy Thích Miễn chạy vào phòng, tôi thật sự nhìn thấy anh ta chạy vào rồi chạy ra. Có điều tôi không ngờ thời gian lại kéo dài như vậy."

"Tám phút không dài lắm. Cô đang làm gì vậy? Tề Diệu bị thiêu, lúc đầu sẽ kêu la thảm thiết, sao cô không nghe thấy?"

Đầu Tiểu Vương toát mồ hôi, không lên tiếng.

Chân Ý gặng hỏi: "Cô Vương, xin hãy trả lời câu hỏi của tôi, lúc đó cô đang làm gì?"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của mọi người đều tập trung lại đây, tựa như cũng đang tra hỏi. Mặt Tiểu Vương tái mét, đầu cúi gằm.

Chân Ý lại cất cao giọng: "Tám phút trôi qua cực nhanh, cô không nghe thấy âm thanh bên ngoài, cô đang làm gì thế?"

Cô lại lấy ra một tấm ảnh nữa, đặt vào máy chiếu: "Đây là hình ảnh bàn trực của các cô, trên thanh tác vụ có chương trình chạy video, máy lại cắm tai nghe. Xin hỏi, xem phim khi trực là tình trạng bình thường của các cô ư? Lúc ấy cô đang

phim, quá mải mê nên không kịp đứng dậy xem xét tình hình sao?"

Lời chất vấn nghiêm nghị của cô rung động bên tai mỗi người trong tòa án, bất chợt phòng xử án im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, rồi thoắt cái trở nên ồn ào huyên náo.

"..."Tiểu Vương đứng ngồi không yên. "Tôi thật sự đã nhìn thấy Thích Miễn..."

"Cô Vương, trả lời câu hỏi của tôi là được, không cần suy rộng ra đâu." Chân Ý nghiêm khắc ngắt lời cô ta, cũng cắt đứt mấy lời xì xầm. Phòng xử án phút chốc im phăng phắc, không khí căng như dây đàn.

Tiểu Vương im miệng, không lên tiếng.

"Cô Vương, xin hãy trả lời câu hỏi của tôi!" Chân Ý hùng hùng hổ hổ, hai tay nắm lấy bục nhân chứng trước mặt Tiểu Vương. "Lúc đó, có phải cô đang đeo tai nghe xem phim không?"

"Phản đối! Câu hỏi mớm cung!" Doãn Đạc đứng dậy.

Chánh án nói: "Phản đối vô hiệu, mời nhân chứng trả lời câu hỏi của luật sư bào chữa."

https://thuviensach.vn

"Không..."

Tiểu Vương vừa mở miệng, Chân Ý đã lớn tiếng nhắc nhở: "Nhân viên kỹ thuật có thể phân tích máy tính cô hoạt động như thế nào trong thời gian đó. Cô Vương, cô muốn ngụy tạo chứng cứ sao?"

Tiểu Vương không thể nói dối, xấu hổ cúi đầu: "Vâng."

Phòng xử án xôn xao cả lên, Chân Ý thừa cơ hỏi tiếp: "Tôi có thể cho rằng thật ra cô không nhìn thấy Thích Miễn không?"

"Không, tôi nhìn thấy!" Tiểu Vương nóng vội. "Mặc dù tôi không đi tới đó ngay lập tức, nhưng tôi thật sự nhìn thấy anh ta chạy tới từ khúc quanh!"

Doãn Đạc: "Phản đối, suy luận không liên can!"

Chánh án đưa mắt nhìn Chân Ý: "Phản đối hữu hiệu, mời luật sư bào chữa đưa ra câu hỏi có căn cứ."

"Vâng." Bỗng chốc Chân Ý trở nên lịch sự, hỏi thêm một câu: "Cô nhìn thấy Thích Miễn cầm bật lửa?"

"Đúng vậy." Tiểu Vương ngồi thẳng người, rất chắc chắn, vội nói: "Tôi nhìn thấy Thích Miễn lúc 3 giờ 3 phút và 3 giờ 10 phút, không nói dối. Bởi vì tôi đang xem phim, nên mới biết thời gian chính xác..."

"Tôi nói rồi, trả lời câu hỏi là được, đừng suy rộng ra." Chân Ý quan sát vẻ mặt cô ta, biết cô ta nói thật, không thể bới móc thêm về phương diện này nữa, hỏi nhiều ngược lại còn khiến Chánh án cho rằng: Mặc dù cô ta nói dối, nhưng phương diện này lại nói thật.

Giọng cô quá hung dữ, Tiểu Vương lặng lẽ rụt người lại.

Chân Ý hỏi lại: "Cô nhìn thấy Thích Miễn cầm bật lửa?"

https://thuviensach.vn

"Vâng."

"Xin hãy miêu tả."

"Kim loại, hình chữ nhật."

Chân Ý gật đầu: "Cô là nhân viên của khách sạn, thi thoảng cô nhìn thấy khách dùng bật lửa không?"

"Có."

"Bình thường khách ra vào khách sạn cô dùng loại bật lửa nào?"

"Đều là loại dắt đỏ."

Chân Ý mỉm cười: "Phần lớn là kim loại, hình chữ nhật."

Tiểu Vương sửng sốt, hạ giọng: "... Vâng."

"Vậy có khả năng, thật ra cô không nhìn thấy bật lửa, nhưng bởi vì tư duy theo quán tính, nên cô cho rằng cô nhìn thấy không?"

"Không phải." Tiểu Vương cất giọng chói tai.

"Phản đối!"

Chân Ý im lặng một lát, đổi câu hỏi: "Cô Vương, vừa nãy lúc tôi cho cô xem bằng chứng, cô nheo mắt vài lần. Xin hỏi, có phải cô bị cận thị nhẹ không?"

"Vâng." Tiểu Vương hơi cụp mắt xuống.

Chân Ý nhìn ra, hiểu ngay tức khắc: "Lúc cô đang xem phim ở khoảng cách gần, lại nhìn Thích Miễn ở khoảng cách xa, cô có thể thấy rõ bật lửa trong tay anh ta không?"

https://thuviensach.vn

Không đợi Tiểu Vương trả lời, Doãn Đạc đã kháng nghị: "Phản đối!"

Mà gần như đồng thời, Chân Ý xoay người nhìn Chánh án, cúi người: "Tôi đã hỏi xong nhân chứng thứ hai."

Ghế dự thính bàn tán xôn xao.

"Trật tự!"

Tiểu Vương lo lắng rời khỏi phòng xử án.

Lúc trở về vị trí, Chân Ý liếc mắt nhìn Doãn Đạc, anh không hề sốt ruột, giơ ngón cái với cô, dáng vẻ thong dong tự tin.

Ở ghế dự thính, Ngôn Cách vẫn mang dáng vẻ không hề hứng thú cũng chẳng chán ngắt; Ngôn Hủ cúi đầu chơi rubic của mình. Chân Ý thấy anh vài giây đã xoay rubic về đúng màu, vài giây sau lại đảo lộn, như thể người máy. Tự đùa tự vui, không hề buồn chán.

Tiếp theo là thẩm vấn nhân viên giám định, trong vụ án này chính là nhân viên pháp chứng. Hỏi những người này đơn giản hơn nhân chứng, vì họ chỉ trình bày sự thật. Lần này, người đại diện cho cơ quan công quyền làm giám định là một cảnh sát họ Trần.

"Cảnh sát Trần, hiện tại vật chứng đưa ra tố cáo đương sự của tôi gồm có dấu chân, dấu vân tay trên thùng sơn và dấu vân tay trên bật lửa, đúng không?"

"Đối với dấu chân và dấu vân tay trên thùng sơn, đương sự của tôi đưa ra lời giải thích. Xin hỏi, cảnh sát có phát hiện ra dấu chân của người khác trên sàn nhà không?"

"Có những dấu giày như của nhân viẻn khách sạn, chúng tôi đã loại bỏ."

https://thuviensach.vn

Chân Ý đưa ra trọng điểm: "Như vậy, không chỉ có dấu chân của đương sự tôi?"

"Đúng."

"Thế còn thùng sơn ở hiện trường vụ án, trên đó chỉ có dấu vân tay của đương sự tôi phải không?"

"Phải."

"Xin hỏi các anh đã kiểm tra xem thùng sơn kia có từng chứa nước chưa?"

"Điều đó thì chưa."

"Trên đó chỉ có dấu vân tay của đương sự tôi, điều này có tuyệt đối chứng tỏ chỉ có đương sự tôi từng cầm thủng sơn không?" Chân Ý nhấn mạnh hai chữ "tuyệt đối".

Cảnh sát Trần ngẫm nghĩ trong chốc lát: "Xét trên ý nghĩa nghiêm ngặt thì không thể."

"Tại sao?" Chân Ý biết rõ còn cố hỏi.

"Bởi vì nếu người khác đeo găng tay sẽ không để lại dấu vân tay." Mượn miệng của người thuộc cơ quan công quyền nói ra lời này sẽ mang lại hiệu quả tốt hơn.

Chân Ý rất hài lòng, hỏi: "Tôi có thể giả thiết rằng, nếu đương sự tôi cầm thùng sơn hắt nước, rồi có ai đó đeo găng tay cầm thùng hắt hỗn hợp sơn và xăng, cũng sẽ để lại tình trạng khiến người ta cho rằng đương sự tôi giội chất lỏng dễ cháy hay không?"

"Có thể nói như vậy."

https://thuviensach.vn

"Về dấu vân tay trên bật lửa, đó vốn là bật lửa của đương sự tôi, thật ra không thể dùng làm vật chứng phái không?"

"Phải."

"Và còn giếng thang máy, bởi vì thang máy bị kẹt bên dưới, có thể dễ dàng leo lên nóc cabin. Sơn và chất lỏng dễ cháy trong cabin đã bị đốt cháy hết, có thể phán đoán rốt cuộc nó được hắt vào hay đổ vào không?"

"Đổ vào?" Người giám định nghi ngờ.

"Nếu thứ đương sự tôi giội là nước, sau khi anh ta đi, có người leo lên nóc cabin, mở cửa thoát hiểm rồi từ bên trên đổ chất cháy được vào theo vách cabin để tránh camera. Có thể loại trừ khả năng này không?"

"Không thể."

Chân Ý mỉm cười, đưa lên một tấm ảnh: "Bức ảnh cho thấy khóa tam giác không nằm ở vị trí cũ, tôi có thể hiểu là nhân viên đứng ngoài dùng chìa khóa mở cửa thang máy không?"

"Có thể."

"Xin hỏi các anh đã tìm ra chiếc chìa khóa tam giác kia chưa?"

"Chưa."

"Vì thế, liệu có khả năng do người thứ ba mở cửa thang máy, chứ không phải đương sự của tôi không?"

"Có."

Chân Ý quay lại, khẩn khoản nhìn Chánh án: "Tôi đã hỏi xong."

https://thuviensach.vn

Trên tòa án lại có người xì xào bàn tán, các bồi thẩm viên cũng trao đổi ánh mắt với nhau. Chân Ý thầm thở phào, cô biết, những gì cô có thể làm đã ở mức tốt nhất rồi.

Giữa chừng phiên tòa nghỉ giải lao. Chân Ý thấy Thích Miễn ở ghế bị cáo như trút được gánh nặng, cảm kích lại ngượng nghịu nhìn cô. Cô nói "Kiên trì" bằng khẩu hình rồi rời mắt.

Tại ghế dự thính, thính giả đang khe khẽ trao đổi cách nghĩ, dù sao màn lập luận khi nãy của luật sư bào chữa đã đập tan nhữnng nhân chứng vật chứng của bên công tố, thực sự quá xuất sắc. Chân Ý quay đầu lại nhìn, mọi người kê đầu rỉ tai, chỉ có Ngôn Cách ánh mắt trong suốt, dường như đang nhìn cô. Anh vẫn ngồi ngay ngắn, vô cùng tuân thủ quy định tại tòa án, xem trọng tôn nghiêm của tòa án.

Bỗng dưng tâm trọng cô rất tốt, gửi tin nhắn cho anh: Siêu không? Đẳng cấp cao không? Khắc sâu ấn tượng đấy chứ?

Anh vốn ngồi thẳng lưng, một giây sau chậm rãi cúi đầu xuống, lấy chiếc diện thoại để ở chế độ im lặng trong túi áo ra, liếc nhìn một lượt rồi ngước mắt lên nhìn cô, sau đó lại thong dong ngồi thẳng tắp.

Anh phớt lờ cô. Chân Ý "hừ" một tiếng, lại gửi tin nhắn: Thắng vụ này anh phải mời em ăn cơm đấy nhé.

Cách hơn mười mét, Ngôn Cách lại cúi đầu liếc nhìn, nhưng vẫn không có phản ứng gì. Tuy vậy ngay sau đó, anh nhắn tin trả lời cô, vẻn vẹn một chữ: Được.

Chân Ý hài lòng nắm chặt điện thoại, tuyệt lắm, tối nay coi như buổi hẹn hò đầu tiên đây!

Lúc này, Doãn Đạc đi tới, nói: "Luật sư Chân lách luật giỏi thật đấy."

https://thuviensach.vn

Chân Ý lắc đầu: "Không, em đang trình bày sự thật, bên công tố dùng chứng cứ chưa được suy xét như vậy mà đã muốn định tội cho người khác, như vậy mới gọi là lách luật."

"Hy vọng lát nữa em vẫn có thể tự tin như vậy." Anh nở nụ cười tươi rói vẫy tay, xoay người rời đi.

Dương Tư hỏi ngay: "Ý, trông công tố viên Doãn có vẻ nắm chắc cơ hội đảo ngược tình thế, chuyện gì thế này?"

Màn biện luận khi nãy của Chân Ý rất xuất sắc, không thể nào sụp đổ như lâu đài trên cát được. Cô sợ lúc ra khỏi tòa án sẽ bị các nhà báo mắng nhiếc.

Chân Ý không lên tiếng, đoán rằng Doãn Đạc chỉ tỏ vẻ thôi, hoặc là cô để sót sơ hở nào đó? Cô lập tức hồi tưởng rà soát lại, liền nghe Giang Giang nói như tâm ý tương thông: "Chị Ý, danh sách nhân chứng và vật chứng đã hoàn chỉnh rồi, không có thứ gì mới, vừa rồi lúc chị đưa ra câu hỏi, em đã ghi chép và kiểm tra ngôn từ của chị, phía chúng ta không có sơ hở đâu."

"Tốt." Cô véo mặt Giang Giang. "Giang Giang, không hổ là đệ tử của chị."

Giang Giang lè lưỡi: "Xin chị Ý về sau đừng nói mấy lời phũ phàng với em nữa."

"Chị chỉ muốn tốt cho em thôi." Cô cười. Nói như vậy nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ, hôm nay Doãn Đạc chưa biểu hiện gì cả, như vậy không giống anh.

Tại chỗ dự thính, Ngôn Hủ ngước lên nhìn rồi cúi đầu tiếp tục chơi cửu liên hoàn(*): "Ngôn Cách?"

https://thuviensach.vn

(*) Cửu liên hoàn là đồ chơi dân gian Trung Quốc. Dùng kim loại tạo thành

chín vòng tròn rồi móc những vòng tròn đó lên một thanh ngang hoặc một cái khung. Người chơi tháo chín vòng tròn ra, hoặc móc lên khung trở lại theo trình tự nhất định.

"Hả?"

"Anh để ý không?"

"Để ý gì?"

"Người mặc vest kia kìa."

"... Ừ... Hơi hơi..."

"Vậy... cố gắng lên nhé." Ngôn Hủ nói.

"..."

Tiếp tục phiên tòa, hai bên đã thẩm vấn xong xuôi, theo trình tự chỉ còn một lần đặt câu hỏi của Doãn Đạc đối với Thích Miễn. Lần này Thích Miễn không căng thẳng như lần đầu, nhưng ngược lại trong lòng Chân Ý không nhẹ nhõm như vậy.

"Anh hắt nước để dạy dỗ Tề Diệu à?"

"Đúng."

"Có chứng cứ không?"

"Chứng cứ?"

"Chứng cứ chứng minh thứ anh giội là nước."

https://thuviensach.vn

"Chắc hẳn trong thùng sơn có nước."

"Thứ này không đầy đủ." Doãn Đạc lắc đầu, lời nói lại hết sức ôn hòa. "Ví dụ như anh có đánh đổ nước ở đâu đó bên ngoài phòng hoặc sàn hành lang trong khách sạn không? Giày của anh, quần áo của anh có bất cẩn để bị ướt không?"

Chân Ý loáng thoáng có dự cảm xấu, vừa định lên tiếng phản đối thì Thích Miễn đã khó hiểu trả lời: "Không có."

"Ừ." Doãn Đạc rất bình tĩnh, không để lộ cảm xúc, hỏi: "Anh có mấy chiếc áo sơ mi giống chiếc anh mặc hôm xảy ra vụ án?"

Thích Miễn sửng sốt, nói không lưu loát: "Một, một chiếc."

"Rất không may, đây là mẫu mới của D&G, vừa hay tôi đã điều tra một chút, anh mua hai chiếc. Nhân viên nói anh có thói quen mua hai chiếc."

"Không phải, tôi tặng bạn rồi."

Doãn Đạc nói ôn hòa: "Tặng ai, chúng tôi sẽ liên lạc để chứng thực."

Sắc mặt Thích Miễn tái mét.

Chân Ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cô đã dặn anh ta, đừng nói dối trên tòa. Bởi vì công tố viên nhất định sẽ vặn hỏi được, còn khiến bồi thẩm đoàn có ấn tượng xấu!

Phản đối. Câu hỏi không liên can!" Chân Ý kháng nghị.

Chánh án: "Phản đối hữu hiệu, đề nghị công tố viên mau chóng trình bày tính cần thiết của câu hỏi."

Doãn Đạc xoay người, giọng nói vang dội: "Chúng tôi nghi ngờ bị cáo thay áo sơ mi sau khi xảy ra vụ án, vì trên áo sơ mi của bị cáo có để lại

https://thuviensach.vn

chứng cứ quan trọng!"

"Phản đối!"

"Đề nghị công tố viên đưa ra bằng chứng!"

Doãn Đạc trình lên một chiếc áo sơ mi, cổ tay áo đã cứng lại, cộng thêm một đoạn băng cho thấy hình ảnh bức tường bao khách sạn.

"Bị cáo ở một mình trong phòng tám phút, điều này khiến tôi rất băn khoăn. Tôi nghĩ, liệu bị cáo có thay quần áo không?"

Chân cô khẽ run lên. Chết tiệt, cô sơ suất điểm này.

Doãn Đạc tiếp tục: "Tôi từng đi tới phòng Thích Miễn, từ cửa sổ phòng có thể trông thấy camera giao thông ở ngã tư. Tôi tới Cục Giao thông tra tìm, bất ngờ phát hiện hôm đó camera quay được hình ảnh mấy căn phòng trong khách sạn, góc trên bên trái vừa hay là phòng Thích Miễn..."

"Phản đối!" Chân Ý đứng phắt dậy. "Công tố viên Doãn không đưa ra chứng cứ này từ trước, cũng không ghi vào danh sách chứng cứ. Tôi nghi ngờ tính hữu hiệu và hợp pháp của bằng chứng này!"

Doãn Đạc không đợi Chánh án tuyên bố đã biện luận ngay: "Bởi vì vấn đề thời gian và thủ tục, vừa nãy chúng tôi mới có được tài liệu này."

Chánh án và bồi thẩm đoàn bàn bạc một hồi, nói: "Chúng tôi xem trước rồi quyết định có sử dụng hay không."

Trong đoạn phim không hề có nội dung đáng khai thác, thời gian là 3 giờ 0 phút 5 giây chiều hôm vụ án phát sinh, Thích Miễn chạy đến cửa sổ kéo rèm lại, sau đó không còn gì nữa. Nhưng lời của Doãn Đạc lại khiến mọi người tưởng tượng xa xôi, "Đây là thời điểm năm mươi lăm giây sau khi giày của Thích Miễn xuất hiện trong đoạn băng quay thang máy, hắt

https://thuviensach.vn

chất lỏng vào bên trong. Tôi nghi ngờ Thích Miễn thay quần áo, vì thế chúng tôi vẫn luôn điều tra công ty bảo vệ môi trường, cuối cùng tìm thấy chiếc áo sơ mi ấy ở bãi đổ rác của quận Thanh Giang, cách nơi xảy ra vụ án 10km theo đường chim bay, giống với chiếc áo Thích Miễn mặc hôm đó, tỷ lệ sơn và xăng trên tay áo hoàn toàn phù hợp với thùng sơn vật chứng. Xin hỏi..." Ánh mắt sắc bén của anh nhìn Thích Miễn chăm chú. "Anh nên giải thích thế nào đây?"

Tình thế đột ngột lật ngược, phòng xử án chợt im phăng phắc, mọi người nín thở nhìn chăm chú. Càng không thể tin chính là, Doãn Đạc lại vì một chiếc áo sơ mi mà lật tung bãi đổ rác khắp thành phố K.

Lòng Chân Ý dần chùng xuống, nhìn đăm đăm vào Thích Miễn sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, cô không biết có phải đã bị anh ta lừa không. Hay là Thôi Phỉ, Thích Hành Viễn tìm mọi cách vu oan hãm hại. Nhưng cô vẫn lựa chọn tin tưởng. Tuy nhiên, nếu không phải, vậy tất cả những gì cô biện bạch giúp anh ta tại phiên tòa ngày hôm nay sẽ trở thành trò cười lớn nhất trong lịch sử luật sư.

Thích Miễn không trả lời, mà Doãn Đạc bỗng dưng khí thế ngút trời, giọng điệu nghiêm nghị, gần như khiển trách: "Thật ra anh đã đổ cả thùng sơn dễ cháy, anh đã giết Tề Diệu..."

Chân Ý: "Phản đối!"

Doãn Đạc: "Thích Miễn, anh đang nói dối!"

Thích Miễn: "Tôi không làm vậy!"

Ba lời nói cất lên cùng một lúc, vội vàng mà căm phẫn, bầu không khí như muốn nổ tung.

"Trật tự!" Chánh án gõ mạnh chiếc búa. "Đề nghị tuân thủ kỷ luật tòa án!"

https://thuviensach.vn

Lập tức cả phòng xử án im phăng phắc, không khí như sau buổi chiến tranh, không một tiếng động, nhưng ngập ngụa khói thuốc súng, nguy cơ khắp mọi nơi. Doãn Đạc và Chân Ý đều ngậm miệng. Chánh án đã lên tiếng, ai giải thích trước người đó sẽ đụng phải họng súng.

Nhưng Thích Miễn kích động và sợ hãi, sớm đã bùng nổ: "Tôi không giết người! Các người vu oan cho tôi, các người hãm hại tôi. Bên khởi tố đổ tội cho tôi!"

Chân Ý sa sầm mặt, hận không thể bịt cái miệng ngu ngốc kia lại, cô đã dặn dò vô số lần, Chánh án đại biểu cho cơ quan công quyền, tuyệt đối không thể nói lời này trước tòa, không thì...

"Nghi phạm coi thường tòa án, giải ra khỏi phòng xử án, giam giữ giáo dục!" Sắc mặt Chánh án xanh mét, lại gõ búa.

Thích Miễn bị dẫn đi còn định kêu la, nhưng bất chợt bắt gặp ánh mắt ngăn cấm của Chân Ý liền im bặt.

Chánh án không nể nang nhìn về phía Chân Ý, khiển trách: "Luật sư Chân, về sau nhất thiết phải dạy bảo đương sự của cô biết thế nào là quy định và phép tắc tại tòa án!"

Ghế dự thính yên lặng như tờ, mọi ánh mắt đều hướng về phía cô. Mặt Chân Ý đỏ như sắp rỉ máu, khom lưng cúi đầu: "Vâng ạ."

Cô biết Ngôn Cách nhìn từ phía sau, không dám quay đầu lại, vừa ngượng vừa thẹn, chưa bao giờ nhục nhã như giờ phút này. Mắt cô mờ mịt, bắt gặp ánh mắt do dự và không đành lòng của Doãn Đạc, không hiểu sao cô cảm thấy Doãn Đạc còn có thể cho cô thêm một đòn trí mạng. Mà hôm nay trong phiên tòa cuối cùng của đời luật sư, cô thất bại trong gang tấc như vậy.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, khi Thích Miễn được dẫn lại phòng xử án, Doãn Đạc nghiêm mặt đưa ra nhân chứng cuối cùng: Thích Hành Viễn.

Thích Miễn thấp thỏm vô cùng, không rõ vì sao Thích Hành Viễn lại trở thành nhân chứng tố cáo.

Chân Ý lập tức phản đối, nhưng Doãn Đạc khăng khăng nói rằng sau lúc "đấu tranh giữa tình thân và đạo đức", nhân chứng then chốt này mới đồng ý ra tòa làm chứng vào giây cuối cùng. Mà sau khi thảo luận, Chánh án và bồi thẩm đoàn một lần nữa đứng về phía Doãn Đạc.

Doãn Đạc hỏi Thích Hành Viễn: "Tại sao trước đó ông không muốn ra tòa làm chứng?"

"Bởi vì nó là con trai tôi." Thích Hành Viễn ra vẻ đau khổ.

"Vì sao bây giờ ông quyết định phải ra tòa làm chứng?"

"Bởi vì việc nó làm là sai lầm nghiêm trọng, tôi bao che nó như vậy, về sau sẽ khiến nó tiếp tục phạm sai lầm, vậy sẽ là tội lỗi của tôi." Ông ta cúi đầu, bi thương vô cùng.

Phòng xử án tĩnh lặng, tất cả đều có dự cảm, Thích Miễn cũng dự cảm được ông ta muốn nói gì, kinh ngạc trợn trừng mắt, không nói nên lời.

Doãn Đạc: "Trước đó ông nói hôm ấy ông không có mặt ở khách sạn."

"Thật ra tôi có mặt."

"Tại sao ông lại nói dối?"

"Bởi vì tôi không muốn làm chứng."

"Ông cho rằng ông có thể làm chứng gì?"

https://thuviensach.vn

"Nhân chứng."

"Nhân chứng?" Doãn Đạc hỏi: "Ông thấy gì ư?"

"Tôi không thấy biển báo của khách sạn, đi vào cầu thang bộ, tôi..." Ông ta che mắt, giọng nói run rẩy. "Tôi nhìn thấy A Miễn dùng bật lửa đốt một tờ giấy, ném vào thang máy..."

Tất cả ồ lên. Thích Miễn bỗng dưng thảng thốt, kinh ngạc, sợ hãi, tuyệt vọng, nhiều hơn cả là nỗi bi thương và căm phẫn của đứa con bị vứt bỏ.

"Ông nói dối!" Anh ta dứng phắt dậy, gào thét khản đặc và bi thương. "Thích Hành Viễn! Ông là đồ khốn kiếp! Tôi chửi cả tổ tông nhà ông!"

Mắt anh ta đỏ ngầu, khuôn mặt vặn vẹo, gần như muốn bổ nhào tới ghế nhân chứng. Phòng xử án lập tức trở lên hỗn loạn, mấy cánh sát tại tòa án xông tới tóm lấy Thích Miễn, ghì anh ta xuống sàn. Tiếng hét tuyệt vọng phẫn uất của Thích Miễn át hết tiếng bàn tán trên tòa: "Thích Hành Viễn! Tôi chửi tổ tông nhà ông! Tôi chửi cả nhà ông!"

Cảm xúc của anh ta quá dữ dội, cảnh sát tòa án không khống chế được, lấy dùi cui điện ra quật. Anh ta cuộn mình dưới dất, co giật run rẩy, không chửi rủa dược nữa, đột nhiên bật khóc hu hu, buồn thương bi thảm: "Không! Bố, bố không thể đẩy con vào chỗ chết như vậy! Con là con trai của bố, con là con trai của bố mà!"

Cảnh sát tòa án chế ngự anh ta, dẫn anh ta rời đi.

Phòng xử án hoàn toàn rối loạn, Chánh án gõ búa mấy lần mọi người mới im lặng trở lại.

Phiên tòa ầm ĩ đến mức này, sắc mặt Chánh án cực kém. Chân Ý đón nhận ánh mắt nghiêm khắc của Chánh án, bèn đứng dậy, vẻ mặt dứt khoát

https://thuviensach.vn

kiên quyết, chậm rãi nói: "Phía chúng tôi nghi ngờ tính hợp lý, hợp pháp và chân thực của nhân chứng và bằng chứng mới mà bên khởi tố đưa ra."

Dưới con mắt của tất cả mọi người, cô đứng thẳng tắp, vẫn tranh thủ lợi ích cuối cùng cho Thích Miễn.

Phòng xử án lại chìm vào màn tĩnh lặng kỳ dị, Dương Tư ôm trán, Chân Ý ngốc quá, chứng cứ xác thực như vậy, cô ấy còn chống chế, thế này là dán cái nhãn "U mê cố chấp bào chữa cho hung thủ" lên người mình. Nhân dân cả nước đang nhìn, cô ấy muốn chết ư? Giang Giang cắn môi, nhìn bóng lưng gầy yếu nhưng thẳng tắp hệt như người chiến sĩ của Chân Ý, có phần muốn khóc.

Tại ghế dự thính, Ngôn Hủ không chơi rubic nữa, lẳng lặng nhìn Chân Ý. Một lát sau, anh quay lại nhìn Ngôn Cách liền sững sờ. Anh thấy được tròng mắt không hề gợn sóng của Ngôn Cách mang một thứ cảm xúc rất hiếm thấy: Đau lòng.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 7.2

Phiên tòa xét xử dừng lại tại đây, Chánh án và bồi thẩm đoàn rời ghế, bồi thẩm đoàn tiến hành thảo luận. Không lâu sau đó, Chân Ý và Doãn Đạc cùng bị gọi đến phòng làm việc của Chánh án.

Mới vừa bước vào, Doãn Đạc đã bị Chánh án mắng mỏ một trận: "Cậu kiếm những bằng chứng này từ đâu ra, sao không báo từ trước?"

Doãn Đạc: "Tôi thật sự vừa mới tìm được, tìm một chiếc áo ở bãi rác khắp thành phố đúng là mò kim đáy bể. Về phần Thích Hành Viễn, trợ lý của tôi cũng vừa mới thuyết phục ông ta. Trước đó ông ta không chịu ra tòa, nên không liệt vào danh sách nhân chứng và bằng chứng."

Chân Ý yên lặng lắng nghe, cô biết mình đã bị Thích Hành Viễn bán đứng.

Chánh án không buồn nhìn Doãn Đạc, ánh mắt sắc bén Nhìn Chân Ý: "Còn cô, có phải cô bảo Thích Miễn nói mình giội nước không?"

Chân Ý lắc đầu: "Không phải ạ, tôi không biết chuyện, hiện giờ cũng không thể xác định thứ anh ta hắt chính là chất dễ cháy..."

"Tôi không quan tâm giữa cô và đương sự xảy ra chuyện gì. Cũng không quan tâm cô có nói dối hay không!" Chánh án ngắt lời. "Luật sư Chân, cô có thể tranh thủ quyền lợi cho đương sự, có thể lách luật, còn có thể lợi dụng thiếu sót của pháp luật, nhưng cô không thể phạm luật, không thể xuyên tạc sự thật giúp tội phạm nói dối, nếu không giấy phép luật sư của cô

https://thuviensach.vn

sẽ bị thu hồi! Mấy năm nay cô đi lên rất nhanh, nhưng đừng đắc ý vênh váo không biết giới hạn. Cô phải nhớ, trèo càng cao thì ngã càng đau."

Chân Ý như bị đánh một bạt tai, mặt đỏ tới độ rướm máu, đỏ rực tới tận mang tai.

Cô không giải thích, Chánh án nhìn Doãn Đạc: "Bất chấp hết thảy, không bỏ qua bất cứ thứ gì, dốc sức tìm chi tiết và chứng cứ, cậu làm rất tốt, hãy tiếp tục giữ vững sự nghiêm túc của cậu. Nhưng hãy chú ý phương pháp của mình, tới phiên tòa sau, tôi không muốn nhìn thấy chứng cứ bỗng dưng xuất hiện của cậu."

Doãn Đạc gật đầu: "Vâng ạ."

"Công tố viên giao bằng chứng mới cho cảnh sát điều tra và giám định, luật sư bào chữa tiếp tục chuẩn bị biện hộ." Chánh án đứng dậy. "Hai tuần sau mở phiên tòa phúc thẩm, có ý kiến khác không?"

"Không ạ."

"Không ạ."

Mọi người trở lại phòng xử án.

"Toàn thể đứng dậy!" Tiếng người đứng lên răm rắp.

Chánh án tuyên bố: "Phiên tòa sơ thẩm vụ án Thích phóng hỏa giết người kết thúc tại đây, bồi thẩm đoàn đã suy xét kỹ lưỡng ý kiến của công tố viên, bị cáo và luật sư bào chữa, tiến hành thảo luận nghiêm túc, bởi vì chứng cứ của bên khởi tố chưa đủ tính hợp lý, quyết định ngày X tháng X sẽ mở phiên tòa phúc thẩm tại Tòa án Nhân dân quận Nam Thành."

Tiếng búa gõ xuống.

https://thuviensach.vn

Sau khi kết thúc phiên tòa, Chân Ý vừa ra đến cửa đã bị cánh truyền thông vây chặt: "Luật sư Chân bảo Thích Miễn nói dối phải không?"

"Hành vi của luật sư Chân phải chăng đã vi phạm pháp luật?"

"Xin hỏi vì sao cô chuyển từ hóa thân của chính nghĩa sang kẻ bao che cho tội phạm giết người?"

Giang Giang che chở Chân Ý, khó khăn gạt đám phóng viên ra. Toàn bộ người thuộc giới truyền thông, bảo vệ, nhân viên xúm lại, chật như nêm cối. Trong lúc hỗn loạn, có người cầm lấy tay Chân Ý.

Thật ra Ngôn Cách rất ghét nơi đông người, đặc biệt là chen chúc giữa đám người nhốn nháo như lúc này.

"Chân Ý!" Anh nắm chặt tay cô, không chịu buông ra, đám người xung quanh ra sức xô đẩy chen lấn. Cô quay đầu lại, vẻ mặt âm u như bão táp, xa lạ, tàn độc.

Trái tim Ngôn Cách chùng xuống, càng siết chặt lấy tay cô, nhưng cô trở tay giằng ra, lòng bàn tay anh trống rỗng.

Sóng người cuộn trào, cô xoay người biến mất tăm.

Trong phòng giam.

Thích Miễn ngồi trong góc, tuyệt vọng, đờ đẫn, bơ phờ; cánh cửa lạch cạch mở ra.

Chân Ý đi vào, anh ta lập tức nhảy dựng lên, muốn nhào tới hỏi chuyện Thích Hành Viễn là sao. Nhưng khi nhìn thấy vẻ u ám như ma quỷ của cô, anh ta sợ tới mức giật thót, nhớ tới lời nói dối của mình đã hại cô thê thảm. Anh ta hoảng sợ và bất an, không dám nhìn Chân Ý, đảo mắt khắp nơi.

https://thuviensach.vn

Giọng Chân Ý lạnh lùng, như cất lên từ địa ngục: "Xin tránh mặt ba mươi giây, tôi có việc muốn nói với đương sự của mình!"

Hai cảnh sát tòa án đứng ở ngoài cửa, đóng cửa lại. Người Thích Miễn cứng đờ.

Sau một giây tĩnh lặng, Chân Ý bước từng bước về phía anh ta, tiếng giày cao gót nện vào lòng anh ta, một hơi thở nguy hiểm tiến tới gần, anh ta hốt hoảng tới mức không thở nổi.

Cô đã tới gần, Thích Miễn vừa ngẩng đầu đã thấy ánh mắt sắc bén như dao của cô, nó xa lạ, giận dữ, lạnh lẽo và khủng khiếp. Anh ta sợ đến độ co rúm người lại, lập tức cúi đầu, nhưng Chân Ý đã tóm lấy tóc anh ta, kéo đầu anh ta lên, động tác thô bạo khiến Thích Miễn tưởng rằng da đầu mình đã bị cô xé toạc. Sống lưng anh ta lạnh toát, không dám thở mạnh.

Chân Ý giật đầu anh ta lên, khóe miệng khẽ mấp máy, từng câu từng chữ gần như rít ra từ kẽ răng: "Thích Miễn, tôi cảnh cảo cậu trước, cậu còn dám nói dối tôi, tôi sẽ quyên góp phí ủy thác của vụ án này. Sau đó! Cho cậu! Đi chết!"

Lần đầu tiên Thích Miễn bị một cô gái làm cho sợ hãi tới mức không dám mở miệng, người run lẩy bẩy.

"Cậu đã nghe rõ chưa?"

Thích Miễn gật đầu một cái, tóc bị kéo đau nhói.

"Rất tốt." Cô cười lạnh. "Tôi hỏi cậu một lần cuối cùng, rốt cuộc cậu hắt nước hay chất dễ cháy lên người Tề Diệu?"

Thích Miễn hoảng sợ, nhìn cô chăm chú mà không dám trả lời, nhưng ánh mắt cô hệt như khối sắt khổng lồ, bức bách khiến anh ta không thở nổi,

https://thuviensach.vn

cuối cùng anh ta suy sụp, đôi môi run rẩy dữ dội, thốt lên: "Chất... chất dễ cháy..."

"Bốp!" Một tiếng vang dội, cú tát giáng mạnh lên mặt anh ta: "Khốn kiếp!"

Thích Miễn bị đánh sứt môi chảy máu, mắt nổ đom đóm. Cảnh sát tòa án xông vào, chỉ thấy Chân Ý đá Thích Miễn, sắc mặt anh ta trắng bệch, ôm bụng lăn lộn dưới đất...

Mùa hè đã đến, cây anh đào trong sân đã sớm không còn một bông hoa, nhú lên những chồi lá mơn mởn. Cây chuối tây xanh mướt, cây kim ngân nõn nà, màu xanh biếc dần dần ôm trọn cả khoảnh sân nhỏ.

Chân Ý ngồi trên ghế mây, mệt mỏi nhìn ra cửa sổ. Sau sự cố lần hước, ông nội đã tới bệnh viện điều dưỡng tâm thần, ngôi nhà nhỏ ở sau trường học trở thành cảng tránh gió của một mình cô. Chêm gỗ chống cánh cửa sổ, trên bệ đặt mấy chậu hoa hướng dương vàng rực nho nhỏ. Cơn gió lướt qua, từng khóm đua chen. Chân Ý không mấy hứng thú, tâm trạng u ám như bầu trời giăng đầy mây đen. So sánh với ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ đúng là nực cười.

Chiếc điện thoại cũ kỹ đổ chuông reng reng, cô mệt mỏi không muốn nhúc nhích, chống mình dậy bắt máy: "Ai đấy ạ?" Cô nghe thấy giọng mình rất mong manh.

"Chân Ý." Giọng Ngôn Cách trầm thấp, qua ống nghe dường như nhẹ nhàng mềm mỏng hơn bình thường.

Cổ họng cô như thít lại, không nói nên lời. Rõ ràng hôm ấy cô đã hẹn đi ăn, nhưng cô thua cuộc nên bỏ chạy. Tắt điện thoại, mất tăm mất tích. Cô biết, nếu không làm vậy cô sẽ bị văn phòng luật, người ủy thác và phóng viên công kích.

https://thuviensach.vn

Cô không biết sao Ngôn Cách đoán được cô trốn ở đây, nhưng khi bạn biến mất, đời có người luôn biết bạn ở đâu, cảm giác này đúng là... khiến người ta muốn rơi lệ.

Cô nắm chặt ống nghe, ngẩn ngơ không lên tiếng. Ngôn Cách nói: "Anh ở ngoài cửa, có thể mở cửa cho anh vào không?" Ống nghe và cửa sổ cùng truyền tới tiếng đẩy cửa gỗ kẽo kẹt ngoài sân, chồng khớp lên nhau.

"Được." Giọng cô rất yếu, cô đặt điện thoại xuống ra mở cửa.

Ngoài nhà, Ngôn Cách cất điện thoại, bước lên bậc thềm, cửa gỗ liền mở ra.

Khuôn mặt tái nhợt và yếu ớt của Chân Ý xuất hiện trước mắt anh. Cô đi dép lê, chiều cao thấp hơn bình thương một chút, mặc chiếc váy ngủ mỏng tang, nổi bật thân hình gầy gò, không đứng thẳng nổi của cô.

Cô mở cửa, không thèm liếc nhìn anh mà xoay người đi vào, leo lên ghế mây nằm gọn lỏn, không buồn nói chuyện. Anh liếc nhìn khắp nhà, quần áo bẩn chất đầy sofa, hộp và giấy đóng gói thức ăn mua ngoài vứt khắp bàn, vết nước và vết bẩn thức ăn vương vãi mọi nơi. Anh đi tới bên cô, cô nhìn thẳng tắp ra ngoài cửa sổ.

"Tâm trạng không tốt à?"

"Vì sao tâm trạng không tốt chứ?" Mắt cô liếc về, nhìn chằm chằm anh với vẻ bực bội.

"Vụ kiện gặp vấn đề, Thích Miễn lừa em, Thích Hành Viễn hãm hại em, báo chí đều nói em là luật sư tồi." Ngược lại anh thẳng thắn.

"Anh muốn làm em tức chết đấy à?" Chân Ý thiếu điều nhảy dựng, tiếc rằng thể lực không đủ, lại ngã trở về, ngực phập phồng. "Vì chuyện ấy mà

https://thuviensach.vn

tâm trạng em không tốt ư? Anh xem thường em quá đấy." Cô quay ngoắt đi. "Bởi vì lời của anh bây giờ tâm trạng của em không tốt rồi."

Ngôn Cách đút tay vào túi quần, hất cằm chỉ phòng khách: "Đây không giống trạng thái sinh hoạt của người có tâm trạng tốt." Tiếp đó ánh mắt dừng tại khuôn mặt tái nhợt đến độ hơi tiều tụy của cô: "Trông em cũng không giống người có tâm trạng tốt.

"Đó là bởi vì..." Chân Ý bất đắc dĩ nhắm mắt lại. "Em bị tiêu chảy."

"..."Ngôn Cách liếc mắt, chậm rãi lặp lại: "Tiêu chảy?"

"Ăn gì ra đấy, tinh thần của em có thể tốt sao?" Chân Ý uể ỏai nói: "Bây giờ ngay cả nước em cũng không dám uống."

"..." Có thể nhìn ra được, môi cô khô nứt cả rồi.

"Tại sao không tới bệnh viện?"

"Không muốn!" Cô ôm bụng, khó chịu lầm bầm: "Chịu đựng một chút là được, trước kia em cũng thế. Em chỉ cần tới bệnh viện tiêm hoặc uống thuốc sẽ chuyển thành táo bón. Tiêu chảy là giải độc, em thích."

"..."Ngôn Cách không hiểu nổi trong đầu phụ nữ chứa gì. Vì cái gọi là đẹp mà có thể chịu đựng vất vả như vậy. "Mấy ngày rồi?"

"Mới một ngày."

"Mới." Ánh mắt anh nghiền ngẫm.

"Nhìn gì? Em không muốn táo bón, đây là tự do của em!"

"Chân Ý." Anh kiên nhẫn giải thích: "Như vậy sẽ khiến cơ thể mất nước, rối loạn điện giải..."

https://thuviensach.vn

Chân Ý ngoáy tai một cách cường điệu, quay đầu đi: "Nói cứ như em sẽ nghe vậy."

Ngôn Cách á khẩu, nhìn cô vài giây rồi xoay người rời đi.

Chân Ý tưởng anh định đi, vội vàng ngoái đầu, lại thấy anh vào bếp. Ngay sau đó, cô nghe thấy tiếng nước chảy và tiếng hạt gạo nhảy lách tách, tinh tế và rất đỗi dịu dàng. Không hề có tiếng nồi niêu xoong chậu va chạm, anh vào bếp cũng tựa như không nhiễm khói lửa.

"Em không cần ăn gì đâu, ăn rồi sẽ tiêu chảy." Chân Ý hô lên. Bên kia làm ngơ.

Chân Ý mặc kệ anh, nghiêng đầu nằm xuống. Ánh mặt trời xuyên qua ngọn cây anh đào chiếu xuống ấm áp; không khí phảng phất hương hoa kim ngân dịu dàng, bên tai là tiếng vào bếp của người đàn ông, ấm cúng. Cô bỗng thấy buồn ngủ, cái bụng trống rỗng đang kêu ùng ục, nhưng cơn buồn ngủ đã ập tới. Trong lúc mơ màng, dường như cô ngửi thấy mùi cơm. Không biết đã ngủ bao lâu, có ai đó lay nhẹ cô.

Cô mở mắt ra, Ngôn Cách một tay bưng bát, một tay đỡ bả vai cô: "Dậy ăn chút đi."

Chân Ý dụi mắt, thấy là cháo, liền buồn bã lẩm bẩm: "Thật sự không thể ăn mà, ăn vào sẽ ra ngay."

"Ăn cháo không sao đâu, nghe lời bác sĩ." Anh kiên trì, giọng nói lại dịu dàng.

"Thật à?"

"Ừ, mặc dù lúc này nó sẽ ảnh hưởng tới khẩu vị của em, nhưng gạo có thể thúc đẩy chất bài tiết trở thành dạng rắn." Anh cố gắng chọn từ uyển chuyển.

https://thuviensach.vn

Chân Ý nhận lấy cái bát sứ nóng ấm, chẳng hề thấy ngán, ngược lại rất thèm ăn. Bát cháo bốc hơi nghi ngút, ngào ngạt mùi hương tự nhiên, nấu rất đặc, dinh dính, nước và gạo như thể hòa quyện vào nhau, màu sắc cũng rất đẹp, trắng như ngọc, lóng lánh trong suốt, múc một thìa, nằng nặng. Chân Ý không biết cháo nấu ở nhà có thể được như vậy, cho rằng đây là ngón nghề của quán cháo. Thổi phù phù bay hơi nóng, cô đưa thìa cháo vào miệng, cảm giác đặc quánh, hơi mặn, rất thơm ngon. Cô biết chắc chắn anh đã bỏ muối, bởi vì trước đó không lâu anh nói tiêu chảy sẽ làm rối loạn chất điện giải.

"Trước kia hồi học trung học, bác bảo em nấu cháo. Mỗi lần em nấu, gạo ra đằng gạo, nước ra đằng nước, chỉ có thể gọi là cháo loãng."

Cô quay đầu nhìn Ngôn Cách. Anh xắn tay áo dọn dẹp phòng khách, bỏ quần áo bẩn vào sọt, gom rác vào túi nilon rồi buộc lại. Vừa chăm chú quét dọn, vừa trả lời cô: "Đó là do em không đủ kiên nhẫn."

"Kiên nhẫn?" Chân Ý ăn thìa cháo lớn. "Đây được xem như bí quyết nấu cháo ư?"

"Không có bí quyết gì cả, chỉ cần luôn canh chừng."

Luôn canh chừng? Chân Ý liếc nhìn đồng hồ treo tường, đã qua một tiếng rồi! Anh nấu hơn một giờ. Cô thật sự không kiên nhẫn, nấu cháo rất phiền phức, đậy vung thì nước sẽ trào ra ngoài; không đậy vung thì nước cạn rất nhanh. Buộc phải đứng bên cạnh, thêm nước từng lần, cầm thìa khuấy từng vòng mới có thể nấu được.

Cô nghĩ tới hình ảnh anh đứng cạnh bếp một tiếng đồng hồ, khuôn mặt thanh tú vẫn tinh khôi bình thản, không sốt ruột chút nào. Lòng cô bỗng được an ủi, ấm áp mà cảm động, như được ngâm mình trong dòng suối nước nóng vậy.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách bỏ quần áo vào máy giặt, lấy khăn ra lau bàn trà, tiếp đó lấy cây lau nhà ra định lau nhà.

Chân Ý hơi ngại: "Anh để đó, lát nữa em tự làm."

Ngôn Cách ngẩng đầu lên: "Không phải, chỗ này bẩn quá, khiến anh cảm thấy không thoái mái."

“..."Ối giời, bác sĩ Ngôn cuồng sạch sẽ, cô thích nhất.

Cô ăn hết bát cháo to, dạ dày dễ chịu hơn nhiều. Đến khi dọn dẹp xong xuôi, Ngôn Cách mở hết cửa sổ gỗ ở tầng một, căn phòng lập tức thông thoáng sáng sủa. Anh ngồi xuống, lại thấy cái bát trên bàn không vừa mắt, lẳng lặng cầm đi rửa.

Khi trở về phòng khách, anh ngồi xuống chiếc ghế cạnh Chân Ý. Hai người im lặng ngắm nhìn sắc xanh ngoài cửa sổ. Mãi lâu sau, Ngôn Cách lơ đãng quay lại nhìn cô. Không biết cô đang nghĩ gì, ánh mắt đờ đẫn tĩnh mịch, ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt an tĩnh và dịu dàng. Cô nằm nghiêng, váy ngủ rất mỏng, dán sát trên đùi để lộ hai bắp chân thon thả như ngó sen.

Có mấy lời cô nói hệt như lời nguyền, vẫn văng vẳng bên tai anh. Anh nhớ lại nhiều năm về trước, cô thỏ thẻ: Cặp giò đẹp của em đẳng cấp thế giới đấy! Ngôn Cách kìm nén rời mắt đi, chầm chậm lên tiếng: "Vẫn bận tâm chuyện Thích Miễn à?"

Chân Ý nhìn anh: "Anh có tin em không bảo Thích Miễn nói dối không?"

Ngoài mặt mạnh miệng, quả nhiên vẫn để bụng. Ngôn Cách vừa nhìn đã biết tỏng, nói: "Anh biết em là kiểu người gì."

Một câu nói bình thản lại khiên sống mũi Chân Ý cay cay.

https://thuviensach.vn

"Anh biết là tốt rồi, em mặc kệ đám người kia."

Cô quật cường nói. Hôm ấy cô buồn bã nhất, bẽ mặt nhất, chẳng qua vì anh đang nhìn từ ghế dự thính. Vốn muốn cho anh thấy phương diện khí phách nhất, giỏi giang nhất; lại để anh chứng kiến dáng vẻ luống cuống, chật vật và thảm hại cùng cực của cô. Cô chưa bao giờ khuất nhục đến vậy, đứng giữa tòa mà chỉ hận không thể chui xuống hố. Bây giờ nhớ lại sự quẫn bách lúc ấy, cô vẫn xấu hổ đến đỏ mặt.

Ngôn Cách thấy sắc mặt cô rầu rĩ, bèn an ủi đầy lạ lẫm: "Chân Ỷ, đừng buồn nữa, hãy vui lên đi."

Chân Ý ngờ vực nhìn anh, hoảng hốt vô cùng, không tin lời này có thể thốt ra từ miệng anh. Trước kia anh chưa từng an ủi cô. Cô quay người nhìn anh, thật ra từ khoảnh khắc anh gọi điện tới, tâm trạng cô đã tốt lắm rồi. Cô duỗi chân, bàn chân ngoắc lấy đùi anh: "Muốn em vui à? Ngủ với em, ngủ với em thì em sẽ vui ngay mà."

Ngôn Cách nói: "Vẫn còn lòng dạ đùa giỡn, xem ra tâm trạng không tồi."

"Hừ." Chân Ý dẩu môi, lại quay ngoắt đi. Những lúc thế này, anh không biết nói gì cả.

Buổi chiều ngày hạ, căn phòng yên tĩnh đến lạ, trong phòng khách còn vương lại mùi cháo thoang thoảng. Chân Ý nghiêng người nằm trên chiếc ghế mây bập bênh lớn, cố chấp mở to mắt. Không biết tại sao, tâm trạng cô trở nên bất ổn, khẽ hít vào, cô đơn nói: "Anh không bao giờ dỗ dành em cả. Lúc là bạn gái của anh, anh không dỗ; bây giờ không phải, anh càng không dỗ. Lần nào em cũng phải tự dỗ mình."

Cô nói lời này thật đau thương, nhưng lòng không hề bi ai, cũng không buồn bã, ngược lại rất bình lặng. Cô nhìn ánh mặt trời chói chang trên tán cây ngoài cửa sổ, suy nghĩ đến ngẩn ngơ. Cơn gió mùa hạ lùa vào, chiếc

https://thuviensach.vn

ghế bập bênh đung đưa, cô tưởng đó là ảo giác, nhưng ngay sau đó cái ghế dao động trên phạm vi lớn. Ngôn Cách ngả người cạnh cô, cùng cô chen chúc nằm ngủ.

Không gian trên ghế tựa hơi nhỏ, thân thể hai người gối lên nhau, thậm chí cô có thể cảm nhận được lồng ngực anh phập phồng theo quy luật. Cô tựa bên anh, được thân thể cao lớn của anh bao phủ toàn bộ, trái tim hoàn toàn loạn nhịp. Thân mật quá đi mất! Anh chưa bao giờ như vậy.

Cô thấp thỏm ngẩng đầu lên nhìn anh, hé môi nhưng nói không nên lời.

"Thế này có được xem là ngủ cùng em không? Em có vui không?" Giọng anh bình lặng. Dứt lời, anh uể oải khép mi, hình như thật sự chuẩn bị chìm vào giấc ngủ. Khuôn mặt lúc ngủ của anh trầm lắng, khiến cô không thể rời mắt.

Hình như anh cảm thấy gì đó, mở mắt ra nhìn cô, bỗng dưng, anh hơi sửng sốt.

Anh chưa bao giờ thấy cô có vẻ mặt như vậy, không chớp mắt, ngỡ ngàng, thậm chí dại khờ, mặt đỏ bừng, thế mà cô lại xấu hổ. Thật ra cô từng có cử chỉ thân mật hơn với anh, nhưng lần nào cũng do cô chủ động, vì thế cô không thể xấu hổ luống cuống. Còn lần này, bởi vì anh chủ động nên cô trở về là cô gái bình thường. Anh chợt thấy hơi áy náy, áy náy vì anh luôn quên thật ra cô là con gái.

Cuối cùng cô cũng phản ứng lại, cụp mắt, kiêu căng dẩu môi: "Không vui, đồ chỉ biết chơi chữ. Hừ, em muốn phúc lợi trọn gói cơ." Cô trở mình, ôm lấy người anh, đầu ngả vào vai anh, tìm vị trí thoải mái gối lên. "Không được phép đẩy em ra, nếu không em sẽ trèo lên người anh, anh không quăng nổi đâu." Nói cứ như cô chưa từng bám dính lấy anh, còn anh chưa từng được trải nghiệm vậy... Thật ra anh không hề đẩy cô.

https://thuviensach.vn

Cùng cô nằm trên chiếc ghế mây, đung đưa chầm chậm, cảm giác thoải mái cực kỳ. Đầu óc Chân Ý mông lung, tản mạn và lười biếng. Cô nói: "Hôm đó em bị Chánh án rầy la một trận."

"Tại sao vậy?"

"Dù Thích Miễn lừa em, nhưng em không đủ khả năng suy xét." Mặt cô ửng đỏ, sai lầm khiến cô xấu hổ, nhưng cô phải nỗ lực tự cứu vớt. "Em sai rồi, em muốn khoe mẽ, tốn bao nhiêu tâm tư vào màn hùng biện và lập luận màu mè hoa lá, lại không dồn công sức vào bước chuẩn bị cho ra ngô ra khoai, xem nhẹ điều ưa cơ bản. Doãn Đạc quả là đại luật sư, đáng để em học tập."

Cô khiêm tốn như vậy khiến anh bất ngờ. So sánh thất bại, từ đó tìm ra bài học; thảo nào cô trưởng thành nhanh đến vậy. Có điều, đừng nhắc tới Doãn Đạc được không. Anh khẽ nhíu mày: "Phạm lỗi, sớm còn hơn muộn."

"Ừ."

Cơn gió mát hiu hiu, mùi hương trong lành tràn vào. Không biết là của hoa kim ngân hay đến từ cơ thể anh. Cô dần dần buồn ngủ, lẩm bẩm nói: "Em hơi thất vọng vì chuyện Thích Miễn."

"Ừ?" Anh hơi cúi đầu, hơi thở của cô ấm áp mà nhẹ nhàng mơn trớn từ cổ tới lồng ngực anh râm ran. Vừa cúi đầu mở mắt, đã trông thấy khuôn mặt biếng nhác mà trắng ngần của cô đang gối trên vai anh. Thân thể nhỏ nhắn mềm mại của cô kề sát anh, trái tim anh đập hơi lọan nhịp. Lắng lặng quan sát cô hồi lâu, cuối cùng anh yên lòng nhắm mắt lại.

Cô nhắm mắt: "Dù có giao dịch tiền bạc, dù đã ký cam kết giữ bí mật, anh ta vẫn không tin em. Phải tin tưởng một người, sao lại khó khắn đến thế?"

https://thuviensach.vn

"Em bảo không hoàn toàn tin lời nói của người ủy thác, nhưng thật ra em thiên về tin tưởng bọn họ."

"Phải, em xử sự quá cảm tính, đáng lẽ ngã một lần phải khôn ra mới phải." Cô cắn môi, nhích gần tới anh.

Chiếc ghế bập bênh đung đưa chầm chậm, bên tai còn có tiếng tim đập mạnh mẽ của anh. Đáy lòng Chân Ý thảnh thơi an bình: May mà cô tin anh, may mà anh đáng để cô tin. So với không được ai tin tưởng, cô cho rằng, không có ai để tin đáng buồn hơn.

Anh yên tĩnh bên cạnh cô, lại dường như cảm nhận được ý nghĩ của cô, chậm rãi gọi: "Chân Ý."

"Hả?"

"Hôm ấy em gọi điện cho anh, anh không nhận được, anh thật sự xin lỗi."

"Ừ."

Thế giới tĩnh lặng, gió lay ngọn cây, ánh dương tuyệt dẹp. Anh nói: "Cảm ơn em đã tin tưởng anh như vậy." Niềm tin có thể phó thác sinh mạng ấy quý báu xiết bao.

"Không cần cảm ơn."

Cô nhắm mắt lại, cuộn mình trong lòng anh, khóe mắt ngấn giọt lệ nhưng khóe môi ẩn chứa nụ cười.

Chiếc ghế bập bênh vẫn lay động nhẹ nhàng, ôm nhau ngủ như vậy thật tốt. Có thể say giấc cùng anh, lòng cô trọn kiếp bình yên.

Trước giờ mở phiên tòa, Chân Ý năn nỉ Ngôn Cách đi dạo phố cùng cô, bảo rằng cần mua thứ đồ mà phải có đàn ông đi cùng mới mua được, là

https://thuviensach.vn

quần áo nam. Tác dụng của Ngôn Cách là... mắc áo, tác dụng của Ngôn Hủ... còn chờ khám phá.

Chân Ý đứng trên bậc thang, đưa lưng về hướng chạy của thang cuốn: "Thích Miễn khăng khăng nói anh ta hắt sơn, anh ta không biết trong có pha xăng, cũng không châm lửa."

Ngôn Cách ngước mắt lên: "Em cho rằng Thích Miễn dừng lại trong quá trình chuẩn bị giết người hay chỉ hắt chất dễ cháy vô tình làm lợi cho người khác?"

"Có phải vậy hay không cũng không quan trọng." Chân Ý nhoẻn môi. "Bởi vì em sẽ tiếp tục bào chữa vô tội."

"Vô tội?"

"Ừ, trước đó Thích Hành Viễn trả phí luật sư, sau phiên sơ thẩm ông ta muốn chấm dứt hợp đồng, nhưng Thích Cần Cần đã lén đưa tiền cho em, bảo em cứu em trai cô ta." Cô cười rạng rỡ, ra vẻ tham tiền. "Siêu siêu nhiều tiền luôn, em sắp phát tài rồi, đương nhiên phải bào chữa vô tội cho cậu ta chứ."

Ngôn Cách lặng thinh. Anh đoán trước được Chân Ý sẽ tiếp tục giúp Thích Miễn, bởi vì Thích Miễn giống cô, đều là đứa trẻ bị người thân vứt bỏ. Thật ra cô không nhất thiết phải giả bộ tham tiền trước mặt anh, bởi vì anh hiểu cô hơn cô tưởng tượng nhiều.

Trung tâm thương mại tiếng nhạc du dương, thang cuốn di chuyển chầm chậm lên trên. Ánh mặt trời chiếu lên mặt cô trắng ngần mà duyên dáng, tôn lên đôi mắt trong veo vô cùng cố chấp.

Đúng là cô gái ương ngạnh, Ngôn Cách nghĩ. "Anh đoán, Thích Miễn nói anh ta đổ sơn để làm Tề Diệu xấu hổ chứ không muốn giết cô ta, còn em thì tin anh ta."

https://thuviensach.vn

"Đúng, em tin. Lần này là tin tưởng khách quan." Chân Ý nghiêm túc hẳn lên. "Anh ta nói dối là hắt nước vì Tề Diệu bị thiêu chết bởi chất dễ cháy do anh ta hắt, anh ta sợ. Em còn cảm thấy anh ta nói dối vì có người bảo vậy. Nhưng dù thế nào đi nữa, anh ta vốn chỉ muốn làm xấu mặt Tề Diệu, đổ sơn chính là thủ đoạn bôi xấu thường dùng. Chẳng qua vừa hay là sơn dễ cháy, còn có người trộn lẫn xăng."

"Đây chỉ là khuynh hướng và khả năng." Ngôn Cách hỏi: "Chứng cứ khách quan thì sao?"

"Bật lửa! Cảnh sát tìm thấy bật lửa trong thùng rác phòng khách sạn của Thích Miễn, cho rằng đây là hung khí. Trên áo Thích Miễn dính sơn, anh ta nghĩ đến việc lái xe đem vứt, vậy mà lại ném bật lửa ở khách sạn à?"

"Chân Ý." Ngôn Cách nhắc nhở: "Em cần chứng cứ mang tính quyết định."

"Có chứ, xem như Doãn Đạc tặng em thu hoạch bất ngờ." Chân Ý nhếch miệng cười, ngoắc ngón trỏ với anh, giọng điệu bất giác trở nên nũng nịu. "Muốn biết à? Tới gần thêm chút, em nói thầm với anh."

Ngôn Cách không tò mò lắm, cũng không cảm thấy hứng thú gì cho cam, nhưng thấy nụ cười rạng rỡ vui vẻ của cô, anh vẫn phối hợp hơi nghiêng người, kề tới sát cô. Chân Ý rất hài lòng, ghé người qua nói khẽ vào tai anh. Ngôn Cách lắng tai nghe, không hề kinh ngạc, giống như anh nghĩ.

"Đúng, Thích Miễn thật sự không phải là hung thủ."

Chân Ý đứng trên bậc thang, kề tai Ngôn Cách thầm thì. Thang cuốn đi tới điểm cuối, bậc thang thấp dần, chiều cao của cô cũng chầm chậm giảm xuống, đôi môi lơ đãng sượt qua tai anh như chuồn chuồn lướt nước... Hai người đều hơi khựng lại không hề nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Bậc thang chậm rãi san bằng, đôi môi mềm mại hé mở của cô mơn trớn gò má lành lạnh của anh, lướt theo một đường, chạm tới cần cổ thon dài rắn chắc, rồi xuống dần... sượt qua lồng ngực ấm áp của anh. Tiếng lòng rung động.

Thân thể cô được bóng dáng cao ráo của anh bao phủ, tầm mắt rộng rãi bị che lại toàn bộ. Không gian chật hẹp tràn ngập mùi hương tươi mát và kích thích của anh. Đầu óc cô ngây ngẩn, quên mất thang cuốn đã tới điểm cuối, quên luôn cả việc nhấc chân. Gót giày bị kẹt, cô bừng tỉnh, lảo đảo lùi ra sau. Lúc sắp ngã, Ngôn Cách nắm lấy hông cô, kéo cô trở lại, cô đâm sầm vào lồng ngực anh.

Trống ngực cô đập thình thịch, không nỡ buông ra. Cô tựa lên ngực anh, níu lấy áo anh, quyến luyến không chịu buông tay.

Hai người vẫn đứng ở đầu cầu thang cuốn, Ngôn Hủ đứng sau chơi N liên hoàn, theo thang cuốn đi lên bất chợt đụng phải lưng Ngôn Cách. Chân Ý vẫn chưa đứng vững, suýt nữa bị xô ngã; Ngôn Cách ôm chặt lấy cô hơn theo phản xạ.

Vài giây sau, Ngôn Hủ tháo xong cái vòng trên tay mới mông lung ngẩng đầu lên: Ồ, vừa mới xảy ra sự cô' giẫm đạp ư? Vài giây sau: Có cần báo cảnh sát không? Sau vài giây nữa, anh suy nghĩ cực nhanh: Điện thoại của cảnh sát là 110, đổi thành số hệ nhị phân là 1101110, hệ tam phân là 11002, hệ tứ phân là 1232, ngũ phân là 420, lục phân là 302... tam thập lục phân là 32... Sau khi suy nghĩ mấy số liên tiếp trong chớp nhoáng thì đã kẹt cứng... Dùng số nào để gọi điện đây? Cau mày rối rắm hồi lâu, ồ, không cần nữa, không xảy ra sự cố giẫm đạp... Anh lại cúi đầu chơi tiếp.

Ngôn Cách hơi sửng sốt, buông Chân Ý ra rồi lẳng lặng rời mắt đi, chuyển sang vấn đề khác: "Lúc nãy trên đường tới đây, em nói muốn suy luận cùng anh mà."

https://thuviensach.vn

"Toàn phá hỏng không khí, đồ chán òm!" Chân Ý lườm anh, rất luyến tiếc buông tay áo anh ra.

Nhưng cô lập tức hân hoan trở lại, cô thích thảo luận với anh về chuyên môn của từng người. Cô không phải là bác sĩ, cũng không phải nhà khoa học, nhưng nghe anh nói đến tất cả những gì có liên quan đến tâm thần, thần kinh hay bệnh tâm lý... vừa hay cô đều rất có hứng thú.

Anh không phải là luật sư, cũng không phải cảnh sát, nhưng mỗi khi cô nói đến mọi chuyện liên quan tới trinh thám, đặt câu hỏi, phát hiện nói dối, xét xử... anh đều có thể bình tĩnh đưa ra quan điểm. Mỗi người có lĩnh vực riêng của mình, mỗi người cũng có thể hiểu được đối phương, cũng sẽ chìm đắm vào đó, cảm giác như vậy quá tuyệt diệu.

Trung tâm thương mại phảng phất mùi hương, âm nhạc nhẹ nhàng.

"Mặc dù mấy ngày qua bận việc của Thích Miễn, nhưng em rất quan tâm hung thủ là ai. Đầu tiên là động cơ gây án, tập trung vào người nhà họ Thích, Tề Diệu không chơi với ai ở thành phố K này, không thể gây thù oán trong thời gian ngắn. Gần đây thành phố K không xảy ra vụ án ác liệt tương tự, cũng không phải tội phạm chống xã hội giết người liên hoàn lựa chọn mục tiêu ngẫu nhiên."

Ngôn Cách cụp mắt nhìn cô, dáng vẻ khi cô nghiêm túc và chuyên nghiệp thật đẹp.

"Tiếp theo là cách gây án, tại sao Tề Diệu lại đi thang máy của nhân viên? Có người hẹn cô ta, góc hành lang không có camera cũng không có nhân viên trực ban, là nơi giao dịch tốt nhất."

"Giao dịch?"

"Đúng vậy. Rất có khả năng Tề Diệu không phải là hung thủ giết chết Ngải Tiểu Anh, trái lại cô ta đã phát hiện ra điều gì đó, dùng thứ này uy

https://thuviensach.vn

hiếp. Vừa hay đêm đó Thích Miễn cũng có mặt, kết quả anh ta bị vu oan. Sơn ở cầu thang đã khô từ lâu, nhưng biển báo viết sơn chưa khô, kẻ đó ép Thích Miễn không thể chạy trốn theo đường thang bộ, chỉ có thể đi lối hành lang để người ta nhìn thấy. Còn cái bật lửa trong thùng rác, hung thủ muốn hãm hại anh ta."

Ngôn Cách: "Vì vậy, không phải là Thích Cần Cần."

"Đúng vậy, quan hệ của hai chị em họ rất tốt, em trai chỉ nghe lời chị gái, chị gái cũng chỉ quan tâm em trai. Nếu Thích Cần Cần giết Tề Diệu sẽ không vu oan cho Thích Miễn. Vì thế chỉ còn Thôi Phỉ và Thích Hành Viễn thôi."

"Vậy em định làm thế nào?" Ngôn Cách hỏi. Dù gì Thôi Phỉ cũng là chị họ của cô, cô được bác và chị họ nuôi nấng.

Chân Ý hít vào: "Trước tiên cứu Thích Miễn đã, sau đó tự thú."

Ngôn Cách gật đầu, đăm chiêu. Chân Ý không muốn không khí lúng túng, nhìn quanh quất rồi thò người ra sau anh: "Ngôn Hủ, đừng đi lạc đấy nhé!"

Một lúc lâu sau, Ngôn Hủ bị gọi tên nghi ngờ cau mày: Tại sao mình phải đi lạc chứ?

Đi dạo trung tâm thương mại cùng Ngôn Cách và Ngôn Hủ có cảm giác rất lạ lùng. Bên cạnh là hai mỹ nam giống nhau như đúc, toát lên khí chất lạnh nhạt kỳ quặc. Dưới ánh mắt của mọi người, trái tim Chân Ý bùng nổ, cả quãng đường vui phơi phới. Lúc mua đồ, ngược lại cô không cố ý giở thói hoạnh họe, nghiêm túc so sánh mấy cửa hiệu, cuối cùng chọn một bộ vest thiết kế trẻ trung sáng sủa: "Ngôn Cách, thử bộ này đi."

"Anh ư?"

https://thuviensach.vn

"Đúng. Vóc dáng anh tương tự người đó."

Người đó? Vóc dáng anh tương tự người đó ư? Gần đây anh từng gặp một người, có nghề nghiệp rất hợp với luật sư Chân.

"Không muốn." Hình như anh đang chống đối.

"Ơ?"

"Anh không muốn thử." Giọng nói lạnh tanh.

Chân Ý hoang mang, vừa nãy còn tốt mà. Vậy không cần thử nữa, dù gì người thật không tới, luôn có sai lệch. Cô cầm bộ vest ướm thử trước mặt anh, chăm chú ngắm nghía ở cự ly cách một cánh tay: "Ừm, vóc dáng người đó khá hơn anh một chút, nhưng vẫn mặc được. Da không trắng bằng anh nhưng vừa hợp."

Ngôn Cách mím môi: Hừm, nói thân thể anh không cường tráng, màu da anh không khỏe mạnh.

Chân Ý mua vest, chọn áo sơ mi, lúc ra cửa nói: "Mua mấy cái quần lót nam nữa."

"Anh không đi." Ngôn Cách lẳng lặng nói, quay đầu đi về phía khác. Ngôn Hủ đuổi theo không rời một bước. Chân Ý vội kéo người dẫn đầu. Thấy tay cô nắm chặt lấy tay áo anh, lòng dạ Ngôn Cách như được xoa dịu, chuyển mắt nhìn cô.

Chân Ý hỏi: "Sao lại không đi, viện nghiên cứu có việc gì đột xuất à?"

Anh không lên tiếng, không ngờ Chân Ý cho rằng anh ngầm thừa nhận, đương nhiên cô không so đo, một mình đi mua cũng được, bèn rộng lượng thoải mái nói: "Vậy anh nhanh đi đi. Nhưng nói cho em biết trước đã, quần lót nam giới có cùng một cỡ hay chia lớn nhỏ thế?"

https://thuviensach.vn

"Có hết cả." Anh hơi ra sức, giằng tay cô ra.

"Ừm." Chân Ý xoay người đi, còn hớn hở vẫy tay với anh.

"Anh đi mau đi."

Ngôn Cách đứng lặng hồi lâu. Ngôn Hủ đi đến bên anh, cúi đầu chơi cửu liên hoàn, thuyết minh giúp anh: "Ừ, tôi muốn đuổi theo.”

"..." Ngôn Cách im lặng vài giây, cuối cùng đi theo Chân Ý. Đi một lát, anh hỏi bâng quơ: "Mua cho ai thế?"

"Thích Miễn!"

"Thích Miễn?" Điều này quả thật nằm ngoài dự liệu của anh.

"Mong rằng anh ta trông không chán chường như vậy nữa, mà tôn nghiêm một chút."

Vừa rồi anh làm gì thế không biết? Ngôn Cách: "Không phải ra tòa phải mặc áo tù sao?"

"Đã xin được đặc cách rồi." Chân Ý nói: "Về phần quần lót, là chị gái anh ta bảo em nhân tiện mua luôn."

Ngôn Cách đưa tay lên day ấn đường.

"Anh mệt à?" Chân Ý cau mày.

"Ừ." Anh nói qua quít.

"Vậy em sẽ nhanh một chút."

Mua đồ xong xuôi, Chân Ý muốn tới trại tạm giam thăm Thích Miễn, Ngôn Cách nói đi cùng cô. Chân Ý quan tâm. "Nhưng không phải anh cảm thấy mệt sao, hơn nữa viện nghiên cứu còn có việc, hay là anh về trước đi."

https://thuviensach.vn

"..."

Ngôn Hủ ngẩng đầu nhìn Ngôn Cách: Anh trai từng bảo, nói dối sẽ bị vạch trần. Quả nhiên...

"Không sao, thuận đường." Ngôn Cách nói ngắn gọn như thường. Ngôn Hủ cúi đầu: Nói dối nhiều lần liên tiếp, đáng khinh bỉ.

Chân Ý vừa định lên xe lại trông thấy con đường phía đối diện có cửa hàng sô-cô-la, đôi mắt sáng rực: "Sô-cô-la có thể giảm bớt mệt mỏi, bổ sung năng lượng. Anh đợi em nhé!"

Ngôn Cách còn chưa kịp nói gì cô đã chạy đi như bay. Nhưng khóe mắt thoáng thấy thứ chẳng lành, lòng dạ anh lạnh toát, băng đi như cơn gió. Bởi vì trong lúc đó, như thể chờ đợi đã lâu, một chiếc xe tải bỗng dưng xuất hiện, tăng tốc lao về phía Chân Ý.

"Chân Ý!"

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 7.3

Thôi Phỉ ngồi ở ghế dự thính, vẻ mặt thong dong nhìn Thích Miễn ở ghế bị cáo. Chánh án và bồi thẩm đoàn đều đã ra tòa, Chân Ý lại chưa xuất hiện.

Chánh án hỏi: "Luật sư Chân đâu rồi, cô ta không hiểu kỷ luật của tòa án sao?"

Dương Tư nhìn Giang Giang, Giang Giang đứng dậy: "Thưa Chánh án, luật sư Chân gặp tai nạn giao thông. Nếu chị ấy có thể tới, nhất định sẽ tới ngay."

Chánh án nói: "Tòa án có quy định của tòa án, cô ta cứ việc nghỉ ngơi cho khỏe đi, không cần đến nữa."

Thôi Phỉ hơi nhoẻn khóe môi, đôi mắt lóe lên tia sáng sắc bén, nó sẽ không tới đâu.

"Toàn thể đứng dậy." Thôi Phỉ mỉm cười đứng dậy, chờ đợi tuyên bố mở phiên tòa, đến lúc đó không ai có thể bước vào nữa.

"Xin chờ một lát ạ!"

Giọng của Chân Ý ư? Thôi Phỉ kinh ngạc quay đầu lại. Chân Ý lao tới, trên tay quấn băng, chạy đến mức không thở ra hơi.

Mọi người bàn tán xôn xao, Chánh án nhìn cô cảnh cáo. Thôi Phỉ vẫn không thể tin. Có người đến ngồi bên cạnh, là Ngôn Cách. Lúc ngồi xuống, tay áo anh cuộn lên, để lộ lớp băng vải trắng tinh chói mắt trên cổ tay. Thôi

https://thuviensach.vn

Phỉ hiểu ra đại khái, không ngờ lại lôi cả Ngôn Cách vào vụ này, thử dò hỏi: "Cậu và Tiểu Ý hẹn hò rồi à?"

Ngôn Cách không nhìn chị ta, đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng, ánh mắt vẫn ghim chặt vào người Chân Ý.

Phần đầu của phiên tòa xét xử không dậy một gợn sóng, nhân viên khách sạn ra tòa lần trước không đáng tin cậy nên hủy bỏ tư cách nhân chứng; đến phiên tòa phúc thẩm, Chân Ý mời một nhân chứng mới, bác sĩ Tiểu Kha. Đây là đề nghị của Ngôn Cách.

"Bác sĩ Tiểu Kha, có thể giới thiệu thân phận của anh không?"

"Nghiên cứu viên tâm thần và tội phạm học tại Viện nghiên cứu Tâm thần sô' I."

"Nghiên cứu tâm thần và tội phạm học là có nghĩa gì?"

"Nghiên cứu mối quan hệ giữa người có vấn đề tâm thần và phạm tội."

"Người có vấn đề tâm thần và người bình thường phạm tội có gì khác biệt?"

"Người có vấn đề tâm thần tuân theo quy luật phạm tội riêng, bởi vì xã hội hiện đại có rất nhiều người mắc phải vấn đề tâm thần ở mức độ khác nhau, vì vậy không dễ phân chia. Nhưng những chứng bệnh nặng sẽ khá nổi bật."

"Có thể đưa ví dụ không?"

"Ví dụ như rối loạn nhân cách chống xã hội."

"Người dân đều nói hung thủ của vụ phóng hỏa trong thang máy này khá tàn nhẫn vô tình, thủ đoạn khiến người ta căm phẫn, qua cái nhìn chuyên nghiệp của mình, anh có thể nhận thấy điều gì?"

https://thuviensach.vn

"Hung thủ là kẻ vô cảm tàn nhẫn, rất có thể không có khả năng đồng cảm, chắc hẳn mang nhân cách chống xã hội. Người như vậy tồn tại sẽ mang lại nguy hại rất lớn cho xã hội."

"Ừ," Chân Ý gật đầu. "Mười ngày trước tôi đã yêu cầu tòa án mời các anh giám định cho người ủy thác của tôi, xin hỏi kết thế nào?"

"Anh Thích Miễn không bị rối loạn nhân cách chống xã hội."

"Vì thế, anh cho rằng anh Thích Miễn có khả năng không phải là hung thủ?" Chân Ý nhấn mạnh năm chữ cuối.

"Đúng."

Mọi người bắt đầu suy tư, không phải Thích Miễn ư?

Chân Ý cầm một tờ giấy được đựng trong cái bao mỏng tang. "Đây là giấy giám định tâm thần của Viện nghiên cứu Tâm thần số I thành phố K."

Trợ lý trình lên cho Chánh án và bồi thẩm đoàn. Mục đích của Chân Ý rất đơn giản, chứng cứ như giấy giám định rất khó phản bác. Cô muốn dẫn dắt ý nghĩ cùa mọi người, mặc dù đồng thời mạo hiểm nguy cơ bị chỉ trích, cô cũng không màng, bởi vì cô càng muốn...

Chân Ý ngồi xuống, Doãn Đạc bắt đầu hỏi: "Bác sĩ Tiểu Kha, vừa rồi luật sư Chân hỏi anh, anh Thích Miễn có khả năng không phải là hung thủ phải không?" Anh nhấn mạnh ba chữ "có khả năng".

"Đúng."

"Có khả năng?" Đặc biệt nhấn mạnh.

"Đúng."

"Vì vậy không thể tuyệt đối."

https://thuviensach.vn

"Phải."

Doãn Đạc: "Nếu tôi hỏi anh, anh có thể khẳng định anh Thích Miễn không phải hung thủ không, anh sẽ trả lời thế nào?"

"Tôi không thể khẳng định." Bác sĩ Tiểu Kha rất thành thật: "Chỉ nói là có khả năng rất lớn không phải là hung thủ."

Doãn Đạc tiếp tục: "Bác sĩ Tiểu Kha cho rằng người bị rối loạn nhân cách chống xã hội có hành vi phóng hỏa giết người là hoàn toàn nằm trong phạm vi hợp lý phải không?"

"Đúng."

"Nếu suy ngược lại, phóng hỏa giết người nhất định do người bị rối loạn nhân cách chống xã hội gây nên, suy luận như vậy không thể được xem xét."

Đây là lỗi logic theo thói quen thường bị bỏ quên. Tiểu Kha suy nghĩ trong chốc lát: "Đúng, là như vậy."

Giang Giang và Dương Tư liếc nhìn nhau, Chân Ý rất bình tĩnh.

"Tôi đánh giá rất cao sự thành thật của anh." Doãn Đạc mỉm cười, nói thong thả: "Người bị rối loạn nhân cách chống xã hội sẽ có hành vi tàn nhẫn với người xa lạ mà không hề mang gánh nặng tâm lý phải không?"

"Đúng."

"Nhưng giữa Thích Miễn và Tề Diệu có thù hằn, vì vậy dù anh ta không có nhân cách chống xã hội cũng sẽ gây ra hành vi như vậy do bị mối thù sai khiến."

"Chuyện này tôi không dám chắc."

https://thuviensach.vn

"Tại sao không chắc?"

"Thù hận sẽ sai khiến con người ta giết người, đâm dao, bóp cổ, ẩu đả, nhưng mức độ tàn nhẫn của thiêu cháy rất cao, tôi không cho rằng một người bình thường sẽ vì hận thù mà làm vậy." Doãn Đạc nhận ra câu trả lời này đã được Chân Ý trau chuốt.

"Nhưng anh cũng không thể khẳng định hoàn toàn?"

"Đúng vậy."

"Vì thế, nếu Thích Miễn thật sự làm chuyện như vậy, mức độ tàn nhẫn của anh ta rất khủng khiếp phải không?"

Mượn lực chống lực, giỏi lắm!

Chân Ý đứng lên phản đối: "Phản đối. Công tố viên suy luận kết quả chưa được chứng minh, còn dùng suy luận ấy gây ảnh hưởng ngược lại tới kết quả." Trong môi trường áp lực cao mà vẫn nhạy cảm với logic như vậy chỉ có thể là đầu óc của luật sư.

Ghế dự thính im lặng như tờ, đều bị thu hút đến mê mẩn trước màn đấu trí. Giang Giang và Dương Tư cũng hơi run rẩy bởi bầu không khí kịch liệt này.

"Phản đối hữu hiệu."

Doãn Đạc gật đầu: "Tôi đã hỏi xong."

Tiếp đó, Thích Hành Viễn ra tòa làm chứng một lần nữa, Doãn Đạc đặt câu hỏi trước, biểu hiện của ông ta không khác gì lúc sơ thẩm, lời khai nghẹn ngào vì đại nghĩa diệt thân quá rung động và đầy sức thuyết phục, một lần nữa khiến phán đoán trong lòng mọi người dao động.

https://thuviensach.vn

Thích Miễn mặc bộ vest phẳng phiu, bình thản tĩnh lặng, cảm xúc không kích động như trước nữa, từ đầu đến cuối nét mặt vẫn không thay đổi. Gần một tháng sợ hãi và đau khổ trong nỗi hoang mang mờ mịt tại nơi tạm giam đã khiến anh ta gầy đến mức đáng sợ, không còn là cậu ấm dám trêu ghẹo Chân Ý hồi đầu nữa. Nhưng vì ăn mặc sạch sẽ nên vẫn còn bóng dáng của anh chàng điển trai.

Đến lượt Chân Ý đặt câu hỏi. Lần trước Thích Hành Viễn ra tòa bất thình lình khiến cô không kịp ứng phó, lần này cô sẽ không bối rối như vậy nữa. Chân Ý hỏi: "Xin trần thuật mối quan hệ giữa ông và đương sự tôi."

"Cha con."

"Theo ý của ông, người cha có nghĩa là?"

Câu hỏi của cô khiến Thích Hành Viễn sững sờ, ánh mắt của Thích Miễn cũng liếc tới.

"Cha là người sinh thành nuôi nấng con trai, có quan hệ máu mủ." Ông ta giải thích.

"Bài vở quá, tôi tưởng câu trả lời của ông sẽ có tình cảm hơn chứ?"

"Tôi..."

"Lúc ông trả lời câu hỏi của công tố viên Doãn, ông nói ra: yêu con trai, bởi vậy mới không thể nhìn anh ta phạm sai lầm. Ông đã trải qua đấu tranh tình cảm, hồi đầu muốn che giấu nhưng về sau lý trí chiến thắng tình cảm, một giây cuối cùng lại ra tòa làm chứng. Phải vậy không?"

"Đúng."

"Tổng kết lại, ông rất quan tâm yêu thương con trai, nhưng chỉ có thể nén đau thương mà tô' giác." Trọng điểm ở câu nói phía sau.

https://thuviensach.vn

"Phải."

"Nhưng theo tôi được biết, ông không quan tâm anh ta lắm, trong quá trình trưởng thành cũng không thương yêu gì cho cam." Trọng điểm trở lại nửa câu đầu.

"Tôi... không."

"Đương sự nói cho tôi biết, hồi anh ta còn bé, ông hiếm khi quản giáo và quan tâm anh ta, ngay cả khi anh ta đổ bệnh nằm viện một tháng ông cũng không ngó ngàng, chứ đừng nói là họp phụ huynh hay tâm sự, phải không?"

Sắc mặt Thích Hành Viễn thay đổi. Doãn Đạc: "Phản đối câu hỏi không liên quan."

Chánh án: "Đề nghị luật sư bào chữa đi thẳng vào chủ đề."

"Vâng." Chân Ý cao giọng: "Mối quan hệ cha con giữa ông và đương sự của tôi khá ác liệt, ông làm chứng không phải vì yêu, mà bởi vì hận."

"Không phải vậy!" Thích Hành Viễn giận dữ quát lên, tức tối đập bàn nhưng không nói được gì thêm.

"Ông Thích, tôi đã đụng phải vết thương của ông ư? Đây là tòa án xin hãy khống chế cảm xúc của mình." Cô nở nụ cười chân thành, cắn ngược lại một phát.

Ghế dự thính xì xầm bàn tán.

"Vừa rồi bác sĩ Tiểu Kha nói người châm lửa rất có khả năng bị rối loạn nhân cách chống xã hội, xin hỏi nhà họ Thích có kiểu người như vậy không? Có người nào đó vừa hay ông muốn bảo vệ sao? Ví dụ như vợ ông, ví dụ như bản thân ông - kẻ "thậm chí không thương yêu con trai ruột của mình"?" Lột bỏ từng lớp từng lớp, hệt như mèo vờn chuột.

https://thuviensach.vn

"Cô nói vớ vẩn." Thích Hành Viễn đỏ mặt tía tai, suýt nữa đứng vụt dậy khỏi ghế nhân chứng.

"Phản đối!"

"Phản đối hữu hiệu."

Chân Ý không hỏi kỹ hơn nữa. Không sao, đã đạt được mục đích rồi. Điều cô muốn chỉ là nói những lời này trước mặt công chúng: Ngay cả con trai ruột của mình cũng không thương yêu. Một khi Thích Miễn không còn bị tình nghi nữa, đương nhiên mọi người sẽ bắt đầu nghi ngờ người cha ruột Thích Hành Viễn này vì sao phải làm chứng giả. Đến lúc đó, vấn đề của Chân Ý sẽ thành đầu đề, đổ mối nghi ngờ lên đầu Thích Hành Viễn và Thôi Phỉ.

Cô tiếp tục: "Ông Thích, ông thấy Thích Miễn châm lửa bằng tay phải đúng không?"

"Đúng."

"Không phải là tay trái à?"

"Không phải, tay trái nó bị thương, hôm đó còn quấn băng nữa."

"Vì thế ông nhìn thấy anh ta châm lửa bằng tay phải?" Chân Ý lặp lại.

"Đúng. Khi đó đã không kịp nữa, bởi vì là con trai tôi nên tôi không báo cảnh sát ngay từ đâu. Là lỗi của tôi." Thích Hành Viễn than thở: "Là tôi hại nó..."

Chân Ý ngắt lời: "Ông chắc chứ?"

"Chắc." Ông ta khẳng định: "A Miễn dùng tay phải đốt một tờ giấy, sau đó ném giấy vào thang máy."

https://thuviensach.vn

"Có thể miêu tả trạng thái tay phải của Thích Miễn không?"

Câu hỏi rất kỳ lạ. Thích Hành Viễn trở nên cảnh giác, suy nghĩ hồi lâu lại không rõ nguyên cớ, hỏi: "Trạng thái gì cơ?"

"Miêu tả tay phải của đương sự tôi mà ông thấy."

"Tôi... tôi không chú ý."

"Ông không thấy ư?" Chân Ý lén đổi khái niệm, kích động ông ta.

Quả nhiên Thích Hành Viễn mắc mưu: "Tôi có thấy, rất bình thường, không có gì đặc biệt cả."

"Vậy ư? Nhưng chiếc áo sơ mi công tố viên Doãn tìm thấy lại cho thấy trên cả ống tay áo bên phải đều là sơn và xăng. Khi đó, ông không thấy tay áo anh ta ướt sũng dính chặt trên cánh tay ư?"

Doãn Đạc ở bên cạnh chợt hiểu ra, anh đã sơ suất, hoặc là, anh đã bị cô đánh bại rồi. Chứng cứ anh tìm thấy lại trở thành tiền đề cho Chân Ý đánh bại anh!

"Cô nói thứ đó à. Tôi nhìn thấy mà." Thích Hành Viễn nói: "Tay áo nó ướt sũng, tay cũng ướt. Là nó hắt, nó châm lửa."

Chân Ý nhíu mày, nghiêm nghị nói: "Ông chắc chứ? Ông có thể lặp lại một lần nữa được không?"

"Tôi nhớ rất rõ." Thích Hành Viễn lặp lại lời khai.

Vẻ mặt Chân Ý nghiêm cẩn: "Ông Thích, ông biết hậu quả của việc khai man chứ?"

Cô căng thẳng như vậy, ngược lại Thích Hành Viễn càng chắc chắn hơn: "Tôi biết, tôi không nói dối, tôi đảm báo sẽ gánh chịu trách nhiệm pháp luật

https://thuviensach.vn

cho lời nói của mình."

Câu nói dõng dạc khiến mọi người tin tưởng. Nhưng trong giây phút yên lặng, khóe môi Chân Ý dần dần cong lên. Thích Hành Viễn bỗng dưng hoảng hốt, nụ cười của Chân Ý biến mất hoàn toàn trong nháy mắt, lớn giọng quát dẫy nghiêm nghị: "Ông nói dối!"

Cô bước đến trước ghế nhân chứng, nắm lấy mép bàn, nhìn xuống từ trên cao, khí thế ngút ngàn: "Đề nghị ông Thích trả lời tôi, trên tay Thích Miễn dính đầy chất lỏng dễ cháy, lúc anh ta bật lửa, tại sao không cháy lan đến tay mình vậy? Tay anh ta cầm tờ giấy bốc cháy ném vào thang máy, tại sao ngọn lửa không lan khắp tay anh ta chứ? Thích Hành Viễn, ông khai man!"

Thích Hành Viễn kinh ngạc. Sau giây phút im phăng phắc, phòng xử án dậy tiếng bàn tán xôn xao.

Chân Ý giơ tay lên chỉ vào ông ta, tốc độ nói cực nhanh, chỉ trích với vẻ mặt nghiêm nghị: "Thích Hành Viễn, ông vu oan cho con trai để anh ta đi chịu chết ư? Tại sao vậy? Bởi vì ông biết thủ phạm là ai, bởi vì ông muốn bảo vệ thủ phạm nên không tiếc hi sinh con trai ruột của mình. Hổ dữ không ăn thịt con, ông còn không bằng cầm thú! Nói! Thủ phạm là ai? Hung thủ khiến ông đổi bằng con trai mình là ai? Có phải là..."

"Cô ngậm máu phun người, nói xằng nói bậy! Tôi không có!" Thích Hành Viễn nổi giận, nhưng lời phản bác của ông ta không có trọng lượng, chỉ có thể gầm thét thô bạo mà yếu ớt.

"Trật tự!" Chánh án gõ búa thật mạnh, bảo cảnh sát tòa án chế ngự ông ta. "Ông Thích, ông giải thích thế nào đây?"

Thích Hành Viễn mềm nhũn trên ghế nhân chứng, vẻ mặt đờ đẫn, tự biết đã hết hy vọng.

https://thuviensach.vn

"Ông Thích, ông bị nghi ngờ khai man, che giấu sự thật, đề nghị sau khi phiên tòa này kết thúc hãy phối hợp với cảnh sát điều tra thêm một bước nữa."

Xoay chuyển 180 độ, phòng xử án xì xào ầm ĩ. Thời gian nghỉ giải lao ngắn ngủi, nhân viên có phận sự rời khỏi phòng xử án. Theo thường lệ, Chân Ý và Doãn Đạc bị Chánh án gọi đi, lần này Doãn Đạc bị mắng một trận.

"Là sơ suất của tôi." Doãn Đạc thừa nhận sai lầm. "Tôi không chú ý chi tiết này, may có luật sư Chân, nếu không đã đổ oan cho người vô tội rồi."

Chánh án vẫn không buông tha: "Cho dù không có chi tiết này, với khả năng của mình mà cậu không nhận ra Thích Hành Viễn nói dối ư?"

Doãn Đạc đỏ mặt: "Xin lỗi, là tôi nóng ruột. Thích Hành Viễn rất thông minh, đến thời điểm cuối cùng mới bằng lòng ra tòa, tôi không có thời gian..."

Chánh án không buồn nhìn anh, quay đầu lại: "Luật sư Chân, cô làm tốt lắm."

"Cảm ơn!"

Doãn Đạc im lặng hồi lâu, nói tiếp: "Nhưng chúng ta cũng không biết nếu hung thủ không châm lửa, Thích Miễn có châm lửa hay không."

"Ý của công tố viên Doãn là phạm tội nửa chừng?" Chân Ý nhướng mày, không quan tâm anh là đàn anh, nói dõng dạc: "Em không chấp nhận. Bác sĩ Tiểu Kha - nhân chứng của em - đã chứng minh dù không phải là người thứ ba châm lửa, khả năng Thích Miễn châm lửa rất thấp."

"Dù thế nào đi nữa, Thích Miễn đã tạo điều kiện cho hung thủ." Doãn Đạc nói.

https://thuviensach.vn

"Không phải." Thái độ Chân Ý kiên quyết. "Anh ta không biết trong sơn có trộn xăng. Bản thân hành động hăt sơn này không hề có tính nguy hiểm chủ quan như giội xăng, em kiên trì phóng thích vô tội."

Doãn Đạc không nhường một bước: "Còn một khả năng khác: Thích Miẻn biết chuyện, đồng mưu với kẻ khác."

"Đây là phiên tòa khởi tố Thích Miễn tội giết người, nếu công tố viên Doãn nghi ngờ, xin hãy tìm ra hung thủ khác, rồi tổ chức khởi tố thêm lần nữa, kiện đương sự em tội đồng lòa." Cô đấu tranh, giọng nói quật cường không hề lùi bước.

Sau một hồi im lặng, Doãn Đạc ngẩng đầu lên, thở dài: "Tiểu sư muội à, anh phục em rồi."

Cách gọi này khiến Chân Ý hơi sững sờ.

Chánh án nói: "Tôi biết rồi. Bồi thẩm đoàn sẽ tiếp tục bàn bạc, cô cậu chờ kết quả trước đã."

"Tất cả đứng dậy!"

"... Thích Miễn vô tội, phóng thích ngay tại tòa."

Ghế dự thính ồn ào, có người ủng hộ, có người còn ngờ vực. Trong khoảnh khắc nghe thấy lời tuyên bố kia, trái tim Thôi Phỉ như rơi xuống vực sâu. Chân Ý quá ác độc, không chỉ giúp đỡ Thích Miễn, còn ở ngay trên tòa án hướng đầu mối thủ phạm về phía nhà họ Thích, nói họ chống xã hội, Thích Miễn được thả trắng án có nghĩa là khổ nạn của gia đình họ sắp bắt đầu. Chị ta xách túi đứng dậy. Hiện giờ phải lập tức đi tìm Thích Hành Viễn và luật sư, bàn bạc cách giải quyết.

"Có thể chiếm dụng mười giây của chị không?" Giọng nam lành lạnh hờ hững cất lên bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Chị ta nhìn anh: "Có chuyện gì?"

Ngôn Cách đút tay vào túi quần, đứng dậy, thản nhiên nói: "Chị nhớ cho kỹ, cũng nhân tiện chuyển lời cho Thích Hành Viễn, nếu một lần nữa có mưu ôồ với Chân Ý nhằm làm hại cô ấy, hoặc người bên cạnh như ông nội hay bạn bè của cô ấy, tôi sẽ khiến các người trắng tay."

Vẻ mặt anh lạnh tanh, giọng nói rõ ràng: "Trắng tay ý là tôi sẽ khiến các người mất đi tất cả. "Tất cả" này không chỉ giới hạn ở danh dự, địa vị, tiền tài, tính mạng."

Thôi Phỉ sửng sốt. Người đàn ông đối diện vẫn bình thản, nói xong liền lịch sự mà kiềm chế khẽ gật đầu, sống lưng thẳng tắp rời đi. Ngay cả khi uy hiếp người ta vẫn điềm đạm, gia giáo và tu dưỡng đâu ra đây. Thôi Phỉ chợt cảm thấy cơn lạnh lẽo toát lên từ lòng bàn chân.

Nghe tuyên bố phóng thích vô tội, Chân Ý kích động nhảy phắt lên, ôm Giang Giang và Dương Tư chúc mừng.

"Luật sư Chân, cảm ơn cô!"

Thích Miễn xông tới từ phía sau, xoay người cô lại ôm vào lòng. Chân Ý lập tức đẩy anh ta ra, không nể nang gì mà vỗ đầu anh ta một phát: "Tên nhóc thối tha, nhân cơ hội sàm sỡ tôi à."

Thích Miễn xoa đầu, cười xấu hổ. Phía sau anh ta có một cô gái ăn vận xinh đẹp, khẽ mỉm cười.

"Đi đi, chị cậu tới đón cậu rồi."

Thích Miễn ngoái lại nhìn Thích Cần Cần đứng đằng xa rồi quay trở về: "Chân Ý, tôi không cố ý lừa cô chuyện hắt nước."

Chân Ý biết tỏng, gật đầu: "Tôi biết chứ."

https://thuviensach.vn

Thích Miễn nhìn cô cười, càng nhìn càng luống cuống mất tự nhiên: "Chân Ý..."

Không khí kỳ lạ. Giang Giang và Dương Tư nhìn quanh nhìn quẩn. Chân Ý cảnh giác: "Cậu làm gì thế? Tôi không chơi trò phi công trẻ. Nhỏ hơn một tháng cũng không được."

Thích Miễn sửng sốt, mặt ửng đỏ. Cậu công tử thuận lợi trên đường tình ấp úng ừ à, kém cỏi giải thích: "Tôi chỉ muốn nói tiếng cảm ơn thôi, cô tự luyến quá."

Chân Ý cười ha ha: "Thì ra tôi hiểu nhầm."

Hiểu nhầm à! Thích Miễn cười lúng túng, xoay người rời đi.

"Thích Miễn." Chân Ý gọi anh ta lại. Lòng anh ta run lên, quay đầu lại.

Vẻ mặt Chân Ý nghiêm túc: "Thích Miễn, nếu tôi là cậu, tôi sẽ sống thật tốt, sẽ không trẻ con thương tổn bản thân để có được sự quan tâm của bố mẹ, bởi vì trên đời này người thật sự có thể tin tưởng chỉ có bản thân thôi. Tôi càng không trả thù bố mẹ bằng cách sa ngã, bởi vì kiểu đọ sức này, kẻ tổn thương sâu sắc nhất vẫn là mình. Nhớ kỹ, đừng lấy cuộc đời mình giận dỗi với bất cứ ai. Người tổn thương là cậu nhưng người khác chẳng quan tâm đâu. Cũng đừng để chị gái cậu dọn bãi chiến trường hộ cậu nữa."

Đây không phải những gì Thích Miễn kỳ vọng được nghe, nhưng từng chữ từng câu lại gõ vào trái tim anh ta. Giờ khắc này, tâm tư muốn theo đuổi cô luật sư nhỏ ban đầu đã tan thành mây khói. Trước mặt cô, tiền bạc, địa vị, vẻ ngoài điển trai, những chiêu trò tán gái đáng tin cậy nhất không hề đáng giá một đồng.

Bỗng nhiên, anh ta chợt hối hận. Tại sao quãng đời trước đó không chăm lo làm ăn, cố gắng phấn đấu chứ? Tại sao không để mình có những phẩm chất kẻ khác không đoạt đi được, ví dụ biết kiềm chế, có tầm nhìn và

https://thuviensach.vn

nhiều thứ khác nữa... Vì vậy, lúc gặp người thật sự xuất sắc chỉ có thể hối hận, thật ra bản thân không xứng.

"Cảm ơn, tôi nhớ rồi." Anh ta nhìn cô sâu sắc mà cảm động, xoay người rời đi.

Doãn Đạc đi tới: "Chân Ý, coi như anh bị em đánh bại rồi."

Anh vỗ đầu cô như bậc đàn anh khích lệ. Giang Giang lùi lại một bước làm nền, đây không phải đào hoa thì là gì?

Chân Ý vuốt tóc: "Công tố viên Doãn đúng là không nể nang gì cả."

"Không gọi anh là anh Doãn nữa à?" Anh cười.

"Đang ở trên tòa mà." Chân Ý khịt mũi tỏ vẻ bất mãn: "Người ủy thác của em vô tội, anh lại muốn anh ta chịu phạt."

"Xử phạt thích hợp là cần thiết mà, có ai lại đổ sơn lên người bị kẹt trong thang máy?" Doãn Đạc nói: "Không thể thả nhầm một phần tử nguy hiểm được."

Anh hơi nghiêng người, nhích tới gần cô: "Vả lại em đã thắng anh rồi, còn muốn trách anh? Anh đáng thương quá đi mất." Giọng nói thoáng vẻ dung túng.

Giang Giang chọc vào lưng Chân Ý, nhắc nhở cô hoa đào tới rồi. Chân Ý gạt tay cô ấy ra, với tư duy của cô sao có thể không biết chứ? Cô mới là chuyên gia tán tỉnh. Nhưng đây không phải là hoa đào cô muốn.

Vừa định lên tiếng thì một tiếng "Chân Ý" khẽ khàng cất lên.

Giang Giang ngửa mặt lên trời: Người sau còn đẹp hơn người trước...

Chân Ý hốt hoảng, lập tức rời mắt: "Sao anh lại tới đây?"

https://thuviensach.vn

Lúc chiếc xe tải đâm tới, vì cứu cô nên anh bị thương. Cô rảo bước tới bên Ngôn Cách, nhìn tới nhìn lui, lại vô thức đi một vòng quanh anh hệt như con cún. "Sao anh lại tới đây, sao không nghỉ ngơi thêm?"

Cô không ý thức được mình đã lặp câu. Ngay lập tức, tâm trạng Ngôn Cách bình ổn trở lại. "Không phải em nói không muốn anh bỏ qua màn bào chữa của em sao?" Giọng nói nhẹ tênh. Nếu là bình thường, anh chỉ nói hai chữ "không sao", không biết vì sao giờ phút này lại nói vậy, như đang thanh minh gì đó.

Sao Doãn Đạc không hiểu chứ, anh nhìn sang, giao mắt với Ngôn Cách. Đó là đôi mắt cực kỳ tĩnh lặng mà trong suốt, không một gợn sóng. Nửa giây sau, Ngôn Cách khẽ gật đầu coi như chào hỏi, cực nhẹ, khó gần, thoáng lộ ra áp lực từ trên cao ập xuống. Doãn Đạc hiểu rõ, đó là sự kiêu ngạo và lời tuyên cáo của phái nam. Ồ, có thử thách, hay lắm. Anh cũng gật đầu đáp lễ, rồi nhìn Chân Ý, mỉm cười dịu dàng: "Tạm biệt tiểu sư muội nhé."

Câu "tiểu sư muội" kia bao hàm tình cảm rõ mồn một.

Một dòng điện chạy lên theo sống lưng Chân Ý. Giang Giang nổi da gà, tiết mục hai người đàn ông tranh giành một người phụ nữ mà âm thầm phân cao thấp khiến người ta sôi máu. Dương Tư không kích động mấy, nhớ lại những ngày cùng Chân Ý hâm mộ Doãn Đạc. Hiện giờ cô ấy đã có Ngôn Cách, thậm chí không thèm để mắt tới công tố viên, mà công tố viên lại nhớ Chân Ý nhỏ hơn anh bốn lớp. Vẫn như thế, dù cô và Chân Ý đi tới đâu, bạn học đều không nhớ được người xinh đẹp như cô, mà sẽ nhận ra "kẻ điên" Chân Ý.

Doãn Đạc đi rồi, Ngôn Cách hỏi Chân Ý: "Sao anh ta lại gọi em là tiểu sư muội?"

https://thuviensach.vn

"Anh ấy là đàn anh Doãn Đạc hồi trung học. Lớn hơn anh ba lớp, là "hoa mỹ nam" truyền kỳ trước anh đấy."

Ngôn Cách không có ấn tượng với bất cứ bạn học nào. Nhưng "hoa mỹ nam", không phải cô cũng nói anh là "hoa mỹ nam" sao? Tại sao lại có hai "hoa mỹ nam" vậy kìa?

"Em đúng là hứng thú với mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ này." Cuối cùng anh nói.

Vừa dứt lời, Biện Khiêm đã tới khích lệ Chân Ý, tay anh ta quang minh chính đại vỗ vai Chân Ý mấy cái. Mà lần này khác với Doãn Đạc, thậm chí Chân Ý không lúng túng hay câu nệ. Ngôn Cách không khỏi quan sát Biện Khiêm vài lượt. Hai người họ nói chuyện rất hài hòa tự nhiên, mang theo sự quen thuộc và thân mật khó tả, không phải tình yêu giữa nam và nữ mà giống tình thân giữa anh em hơn. Anh đã gặp người này ở tiệc mừng thọ của giáo sư Chân, về sau anh biết, tám năm anh không ở đây, trong cuộc đời Chân Ý đã có một người đàn ông không thể thiếu tên là Biện Khiêm. Không phải bạn bè nam nữ mà giống một thành viên trong gia đình. Nghĩ đến tám năm anh vắng bóng trong đời cô, là Biện Khiêm chu đáo chăm sóc cho cô, khiến cô tin tưởng ỷ lại, Ngôn Cách không biết trong lòng là biết ơn hay cảm xúc trái ngược nào đó.

Rời khỏi tòa án, khi phóng viên ùa lên phỏng vấn, khác với trước kia, Chân Ý dừng bước.

Đèn flash chớp nháy: "Luật sư Chân, tất cả mọi người đều đã thấy biểu hiện xuất sắc của chị. Xin hỏi, đây là cứu người vô tội trong lúc ngàn cân treo sợi tóc hay lách luật một cách tuyệt đẹp, giúp tội phạm thoát tội?" Có kẻ xảo quyệt hỏi.

Chân Ý mỉm cười: "Chứng cứ rất xác thực, người có IQ đều nhận thấy."

"..."

https://thuviensach.vn

"Lúc sơ thẩm, nhân chứng vật chứng mới do công tố viên Doãn bất thình lình đưa ra khiến chị trở tay không kịp, phiên phúc thẩm chị lại phản công bằng nhân chứng vật chứng của anh ấy, chị có lời gì muốn nói với công tố viên Doãn - người tiêu biểu trong giới tố tụng không ạ?" Có người mong đợi Chân Ý khiêm nhường sùng bái như một hậu bối.

Chân Ý: "Cảm ơn đã giúp đỡ!"

"..."

"Chị chỉ ra rằng Thích Hành Viễn khai man để bảo vệ hung thủ thật sự, còn ám chỉ đầu mối dẫn tới hung thủ, có thể nói người đó là ai không?" Có người mong đợi moi được chân tướng.

Chân Ý: "Tôi đâu muốn nhận khiếu nại phí báng."

"..."

Phóng viên nào muốn phỏng vấn luật sư cơ chứ?

Chân Ý thấy Thôi Phỉ đi ra từ đám đông, liền cười: "Tôi chỉ suy luận vô trách nhiệm thôi, Thích Hành Viễn và vợ ông ta gần với sự thật nhất. Mọi người không ngại cứ đi hỏi chị ấy đi." Cất giọng gọi: "Chị Thích..."

Toàn bộ phóng viên quay đầu lại, vây tới như ong vỡ tổ: "Xin hỏi tại sao ông Thích Hành Viễn lại khai man để hại con trai ruột?"

"Ông Thích đang bảo vệ ai vậy?"

"Bảo vệ chị hay bản thân ông Thích?"

Thôi Phỉ lạnh mặt không đáp, chỉ một lòng muốn chạy nhưng khó dời bước. Chị ta quay đầu lại oán hận lườm nguýt Chân Ý, lại thấy cô lạnh lùng nhếch nửa khóe miệng, ngạo mạn, không buồn ngó ngàng, còn giơ ngón giữa...

https://thuviensach.vn

Dương Tư: "Ý, đó là chị họ anh rể của cậu, như vậy không hay lắm thì phải?" Có người thân giàu có là chuyện tốt biết mấy.

Giang Giang trố mắt: "Hở? Chị Ý là người nhà của đại gia à?"

Chân Ý nhún vai: "Ai thích thì tặng cho người đó."

Tư Côi đi ra từ đám người, ôm một bó hoa to, cười hớn hở: "Chân, chúc mừng cậu."

Chân Ý: "Sao cậu biết chắc chắn tớ sẽ thắng?"

"Vốn định mua để an ủi."

"Cút đi!"

"Cảnh sát Tư, chị Ý nhà em giỏi lắm, chị không tới dự thính thật đáng tiếc."

Giang Giang kéo Chân Ý khoe khoang.

"Nhìn đi, phủ sóng khắp tivi mạng mẽo, chậc chậc chậc, con nhóc này tiến thân vào hàng ngũ luật sư nổi tiêng rồi." Tư Côi véo mặt Chân Ý. Còn Chân Ý chỉ mỏm cười, hơi cô đơn: Luật sư nổi tiếng ư... Gần trong gang tấc, vừa chạm tới đã vỡ rồi.

Biện Khiêm đứng bên cạnh, liếc thấy vẻ mặt cô đơn của Chân Ý bèn vỗ vai cô. Chân Ý vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy ánh mắt tin tưởng và động viên của anh. Cô hiểu ý anh, mỉm cười gật đầu.

Ánh mắt của Tư Côi cũng bất giác liếc nhìn Biện Khiêm. Hồi đại học, cô thường xuyên thấy anh. Anh luôn mời Chân Ý ăn cơm, giúp cô ấy này nọ, nhưng vẫn duy trì thái độ giữa anh trai và em gái. Khi ấy đám bạn trong ký túc hâm mộ Chân Ý vì có người anh trai như vậy. Sau khi tốt nghiệp đi

https://thuviensach.vn

làm, cô bận rộn hơn một chút, rất ít khi gặp lại Biện Khiêm. Hôm nay chạm mặt, đúng là đàn ông chất lượng tốt.

Mặc dù là giữa hè, khu nghỉ dưỡng lại không một bóng người. Thích Hành Viễn bị điều tra, việc kinh doanh xuống dốc không phanh. Chân Ý xuyên qua lùm cây um tùm tiến vào biệt thự, Thôi Phỉ đang đợi cô. Cảnh sát đang lục soát biệt thự của nhà họ Thích ở quận Thanh Giang, trái lại không ngó ngàng tới khu nghỉ dưỡng. Thôi Phỉ thoạt nhìn không tốt cũng chẳng tệ, vẫn trang điểm xinh đẹp, mặt không cảm xúc.

Chân Ý vẫn còn một câu hỏi: "Tại sao Thích Hành Viễn lại nhẫn tâm để Thích Miễn ngồi tù chung thân?"

Thôi Phỉ nhếch khóe môi đầy khinh miệt: "Cô tưởng tình thương của cha mẹ là không cầu lợi, nên có thể phung phí tùy tiện ư? Không, tình thân còn vững bền hơn tình yêu tình bạn, bởi vì bồi đắp qua từng tháng ngày, nhưng nó cũng phai nhạt theo thời gian. Thích Miễn đã vắt cạn tình thương yêu của bố. Từ nhỏ không nghe lời, thời niên thiếu lại phản nghịch, lớn rồi còn nghiêm trọng hơn. Quan hệ với bô' nó quá ác liệt, ở bên nhau là gây gổ. Trong lòng người bô', đứa con trai như vậy chỉ là cái vỏ rỗng tuếch."

Vì vậy hi sinh cậu ta. Chân Ý không biê't Thích Hành Viễn nói những lời từ tận đáy lòng này bằng thái độ thế nào, nhưng chúng thốt ra từ miệng Thôi Phỉ lại trào phúng vô cùng.

"Đúng. Thích Hành Viễn đã hi sinh thời gian quan tâm đến con vợ trước, hi sinh sự nhẫn nại khi nói chuyện với con mình, hi sinh tâm tình lắng nghe, hi sinh tình thân đôi lấy doanh nghiệp kếch xù và tiền bạc của cải, dâng toàn bộ cho chị và Hồng Đậu hưởng thụ."

Thôi Phỉ sượng mặt, cười trừ: "Trách ai đây? Tại số cả thôi."

Chân Ý ngắt lời, nói việc chính: "Hiện giờ cảnh sát đang điều tra mối liên quan giữa Thích Hành Viễn và cái chết của Tề Diệu, nhưng không ai

https://thuviensach.vn

nhắc tới Ngải Tiểu Anh, vụ của con bé không thể trở thành án chưa giải quyết. Cả hai người đều góp phần mưu đồ thiêu sống Tề Diệu, tôi không thể để chị ung dung tự tại ở đây đâu."

"Tôi không biết gì cả." Thôi Phỉ khoanh tay, cười lạnh: "Tôi sẽ thuê luật sư ra tòa. Hành Viễn sẽ không sao đâu, tôi lại càng không, bởi vì kẻ hắt sơn và xăng chính là Thích Miễn. Tại sao cô không nói Thích Miễn cùng một nhóm với chúng tôi?"

"Không, ngay từ đầu việc này đã nằm trong dự liệu của hai người, cũng là điểm kỹ lưỡng của chị và Thích Hành Viễn." Trước người chị họ sống với nhau từ bé, trái tim Chân Ý đã chết lặng, rét căm: "Quan hệ giữa Tề Diệu và Thích Miễn rất tồi tệ, gần đây chuyển biến xấu vô cùng, chị góp phần nhiều lần khích bác sau lưng. Hôm ấy phòng từ tầng ba đến tầng bảy của khách sạn đã được họ Thích bao hết, phòng Thích Miễn ở khúc quanh góc sâu nhất của tầng ba. Chỉ có anh ta nghe thấy tiếng kêu cứu của Tề Diệu, vì sao chứ? Bởi vì người ở tầng ba đều là khách VIP của buổi họp báo, không thể bỏ đi giữa chừng mà ở hội trường suốt. Còn chị một mặt hẹn Tề Diệu vào thang máy, một mặt nói với Thích Miễn rằng Thích Hành Viễn đã giao công ty này cho Tề Diệu. Anh ta tức giận bỏ đi. Lúc ấy bắt gặp Tề Diệu, đương nhiên hai người chửi bới nhau, vừa hay bên cạnh thang máy lại đặt thùng sơn chị đã chuẩn bị sẵn."

"Trên lý luận thì có thể, nhưng đặt tỷ lệ giết người thành công vào mặt này không khỏi quá bấp bênh đúng không? Cô cảm thấy tôi sẽ làm chuyện như vậy à?" Thôi Phỉ khinh thường.

Chân Ý nở nụ cười quạnh hiu: "Chính là chị, chỉ có chị mới làm như vậy. Chị quá cẩn thận, rất kiên nhẫn, vì một tội ác hoàn mỹ mà có thể đợi lâu đến vậy. Lần thứ nhất không được thì lần thứ hai, lần thứ hai không được thì lần thứ ba, thí nghiệm mãi cho đến khi cơ hội hoàn mỹ xuất hiện."

"Gì cơ?"

https://thuviensach.vn

"Trước đó chị đã thử nghiệm rồi, nhưng không thành công. Thích Miễn và Tề Diệu xích mích ở phòng gym vì chị làm thẻ tập giống nhau để ghép hai người lại. Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi hai người đó gặp mặt lại xảy ra chuyện, lần đó cũng không bất ngờ. Hôm ấy Thích Miễn có thể treo Tề Diệu lên chiếc máy bị hỏng để cô ta bị siết chết, hoặc ngồi im không quan tâm, chị sẽ xuất hiện tạo sự bất ngờ. Nhưng anh ta lại lựa chọn cắt trụi tóc Tề Diệu. Quyết định trẻ con mà vô hại này đã giúp Tề Diệu sống thêm mấy ngày, nhưng lại hại bản thân anh ta."

Mặt Thôi Phỉ rúm ró. Đúng vậy, lần lượt lên kế hoạch muốn để Thích Miễn giết Tề Diệu nhưng anh ta hoàn toàn không có tâm tư này, không hề ra tay. Đến lần này đã xếp đặt hoàn hảo lại bị Chân Ý phá hỏng.

"Cô tới chỉ nói với tôi những lời này thôi à?"

"Tôi dẫn chị đi tự thú."

"Tự thú?" Chị ta cảm thấy buồn cười.

"Đúng."

"Tôi nói không, cô làm gì được tôi?"

"Trình báo."

"Trình báo gì chứ? Bây giờ Hành Viễn đã bị điều tra rồi."

"Ông ta bị điều tra là vì Tề Diệu. Nhưng tôi nói vụ Ngải Tiểu Anh."

Thôi Phỉ cười lạnh: "Cô đâu thoát khỏi dính líu tới vụ Ngải Tiểu Anh chứ!"

"Tôi biết. Hôm nay tôi tới để cùng chị xuống địa ngục đây." Chân Ý lấy chứng minh thư, hộ chiếu và giấy phép hành nghề luật sư đập lên bàn, mang sự quyết tuyệt để cho cảnh sát điều tra, cấm hành nghề, nhân tiện tước giấy

https://thuviensach.vn

phép, bất chấp tất cả. "Chị, Thích Hành Viễn, bác gái và tôi, đừng hòng có ai chạy trốn được."

Tính toán như vậy người chịu thiệt vẫn là Thôi Phi: "Chân Ý, cô điên rồi, muốn cả thế giới ca tụng khen ngợi cô vì đại nghĩa diệt thân ư? Cô còn mấy người thân nữa, muốn tất cả chúng ta xong đời hết sao?"

Chân Ý lạnh lùng liếc nhìn chị ta, chưa bao giờ cảm thấy chị ta xấu xí đến vậy.

"Thôi Phỉ, đời này tôi chưa từng hối hận vì bâ't cứ chuyện gì đã làm, chỉ có việc duy nhất tôi không nhớ rõ lắm, chắc hẳn tôi đã giúp chị xử lý Ngải Tiểu Anh. Nếu không có thuốc hối hận, vậy chỉ có thế đền bù thôi."

Vẻ mặt bình tĩnh của Thôi Phỉ lập tức bị xé toạc: "Đồ vong ơn bội nghĩa. Chân Ý, ai nuôi mày lớn? Ai đón mày về từ trại trẻ mồ côi? Bây giờ mày còn muốn kéo cả mẹ tao vào vụ này nữa. Mày đúng là đồ súc sinh!"

Chân Ý giận quá hóa cười: "Nếu không phải nể tình bác gái và chị, tôi đã báo cảnh sát luôn chứ không khuyên chị tự thú đâu. Về phần bác gái, không phải là tôi kéo bác vào, mà là chị. Nếu chị thú, tôi có thể che giấu chuyện bác tham dự. Ngoài ra, người đón tôi từ trại trẻ mồ côi về là ông nội."

"Sao mày lại nói được lời như thế?" Thôi Phỉ tức đến nổ phổi, khua môi múa mép với luật sư đúng là không hay ho gì.

Nói lý không nổi, lôi tình cảm ra cứng mềm đều không ăn thua.

Thôi Phỉ giận đến mức méo mặt, trong cơn tuyệt vọng, chị ta quỳ phịch xuống đất. "Chân Ý, chị không thể xảy ra chuyện gì được nếu không Hồng Đậu sẽ không còn bố mẹ nữa. Chị sai rồi, chị bảo đảm sau này không tái phạm nữa. Em bỏ qua cho chị đi, cầu xin em đấy."

https://thuviensach.vn

"Tôi không tin lời cam đoan của chị, chị muốn Thích Miễn chết." Chân Ý cúi đầu nhìn chị ta, tỉnh táo vô cùng: "Còn muốn tôi chết."

"Không." Chị ta mở to mắt, giọt lệ tuôn trào: "Em không thể như vậy, chúng ta là người thân mà. Chân Ý, em còn nhớ hồi bé không, chị và em thân thiết biết bao. Hồi em lên tiêu học, ngày nào chị cũng đưa em đi đón em về; em không muốn đi thì chị cõng em. Mẹ chị bận việc, chị đi họp phụ huynh cho em. Quần áo em mặc, thức ăn em ăn đều do chị đi làm thêm kiếm tiền mua cho em. Em quên rồi, em đã quên hết rồi sao?" Chị ta ôm lấy cô gào khóc: "Tiểu Ý, em không thể ép chị đi chết được!"

Mặt Chân Ý không cảm xúc, nhưng hốc mắt rưng rưng. Cô nhớ chứ, cô nhớ hết cả. Vì vậy trái tim cô mới đau đến rướm máu. Chị gái, bởi vì chị mà em không có giây phút nào không tự trách, mang theo vết nhơ thương tổn Ngải Tiểu Anh suốt cả cuộc đời, chị hại em thảm rồi. Bởi vậy, phần đời về sau của em sẽ vô cùng kiên định, sẽ không mông lung nữa. Một lát sau, Chân Ý hít sâu, gạt nước mắt: "Bởi vì tôi nhớ chị là chị họ của tôi nên mới khuyên chị tự thú. Có thể xử nhẹ, tôi sẽ giúp chị tranh thủ lợi ích."

Tiếng khóc của Thôi Phỉ im bặt, chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầm đìa nước mắt, nhìn chằm chằm Chân Ý với nỗi tuyệt vọng và oán hận, không tin sự quyê't tuyệt vô tình của cô. Chị ta đẩy cô ra, đứng phắt dậy, lạnh lùng mà căm hận: "Tôi sẽ đi, nhưng hãy rút lại thiện ý giả tạo của cô đi."

"Cảm ơn." Mặt Chân Ý không chút cảm xúc. "Rô't cuộc ai giết Ngải Tiểu Anh?"

"Thích Hành Viễn."

"Tại sao chị lại giúp ông ta xử lý thi thể?"

"Đương nhiên tôi không muốn giúp ông ta." Thôi Phỉ cười lạnh: "Nhưng nếu ông ta xảy ra việc gì, tôi cũng chẳng còn gì nữa. Hà, tôi và Thích Hành

https://thuviensach.vn

Viễn bằng mặt không bằng lòng, tôi có tình nhân của tôi, ông ta có thú vui của riêng mình. Nhưng nếu tôi nắm được bí mật của ông ta, sẽ có thêm vốn liếng đàm phán."

"Thích Hành Viễn ra tay nặng với Ngải Tiểu Anh đến vậy sao?"

"Không phải đã nói với cô ông ta có thú vui của riêng mình ư?" Thôi Phỉ cười quái gở.

Một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi làm vậy với một cô bé sáu tuổi... Buồn nôn quá. Sắc mặt Chân Ý khó coi, không còn gì để nói. Thôi Phỉ vào phòng vệ sinh chuẩn bị, Chân Ý ngồi trên ghế sofa, phòng khách vắng lặng, hình như trong đầu cô lóe lên gì đó...

Cô ôm trán, cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra đêm hôm ấy. Loáng thoáng cảm thấy ký ức có thứ gì đó, hình như không đúng lắm thì phải. Nhưng sao nghĩ mãi không ra?

Chân Ý và Thôi Phỉ rời khỏi khu nghỉ dưỡng, bất ngờ phát hiện xe Ngôn Cách đỗ bên đường. Anh đứng bên xe chờ đợi với vẻ trầm ngâm. Thôi Phỉ chợt nhớ tới lời cảnh cáo trên tòa của anh, bất giác có chút lo sợ, ngoảnh đầu đi chỗ khác.

“Sao anh lại tới đây?"

"Dẫn em đến một nơi."

Anh cúi đầu nhìn cô, tia nắng như đang nhảy nhót trên mái tóc.

"Bây giờ ư?" Chân Ý hơi bất ngờ: "Em phải đến Cục Cảnh sát."

"Không làm lỡ bao nhiêu thời gian của em đâu." Anh kiên trì nói.

"Nhưng..." Cô thoáng do dự nhìn Thôi Phỉ. Cô không tin Thôi Phỉ, mất bao công sức mới thuyết phục được chị ta đi tự thú, ngộ nhỡ chị ta...

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách hiểu rõ tâm tư cô, nói: "Anh không để chị ta bỏ chạy đâu."

Ven đường còn một chiếc xe khác, mấy người đàn ông mặc vest thân hình cường tráng bước ra. Chân Ý nhớ hôm gặp lại đã từng thấy những người này trên xe anh.

Thôi Phỉ nổi giận: "Các người dựa vào cái gì mà hạn chế quyền tự do của tôi?"

Ngôn Cách coi chị ta như không khí, chẳng buồn để tâm mà lùi lại một bước, mở cửa xe, nói với Chân Ý: "Lên xe đi."

Trên xe, Chân Ý thoáng chút buồn bã, nghiêng đầu nhìn anh. Ánh nắng ban trưa rất đẹp, soi lên khuôn mặt tuấn tú của anh, trắng trẻo tinh khôi.

"Nhìn gì?" Anh liếc gương chiêu hậu, giọng rât khẽ.

"Ừm." Cô rời mắt đi.

"..."

Ngôn Cách ho nhẹ rồi lên tiếng: "Em có thể nhìn tiếp."

"..."

Tâm trạng có vẻ đã tốt hơn. Anh không tỏ chút cảm xúc, cô lại bị anh khơi dậy tiếng lòng, một cảm giác thật kỳ lạ khó tả.

"Ngôn Cách, bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Có một con đường rất giống ở Thâm Thành, có lẽ em sẽ thích."

Cô sắp tự thú, thế nhưng anh lại dẫn cô đi xem một con đường? Chân Ý bối rối: "Đường gì cơ?"

"Có rất nhiều cây to."

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, cô luôn thích con đường rợp bóng cây, tốt nhất là che kín cả bầu trời. Con đường thênh thang mà ít người qua lại, tựa như một ốc đảo tĩnh lặng giữa thành thị ồn ào huyên náo. Thâm Thành có rất nhiều con đường như thế, nhưng thành phố K cách đó một vịnh biển lại rất hiếm thấy. Cây không lớn như vậy, đường cũng không rộng lắm. Đi ngắm đường ư?

Những ngày giữa hè, bầu trời thành phô' K hiếm khi trong vắt ngút ngàn như vậy, xanh ngắt khiến lòng người ngây ngất. Giữa con đường xanh mướt rộng lớn và tĩnh lặng là một chiếc xe hơi màu trắng đậu ngang. Con đường dài tít tắp, những tia nắng dịu dàng len lỏi qua kẽ lá, tưởng như cõi mơ giữa ánh sáng. Cơn gió lướt qua, bóng cây lay động, ánh nắng loang lổ. Ngôn Cách và Chân Ý nằm song song giữa đường, nhắm mắt tận hưởng anh mặt trời lốm đốm. Đang là giữa trưa song mặt đường không hề nóng, mà thoáng hơi lạnh.

"Dừng xe giữa đường không sợ bị phạt à?" Chân Ý hỏi.

"Vậy thì phạt đi." Ngôn Cách đáp.

Chân Ý á khẩu. "Ngôn Cách, em rất thích con đường này." Cô nhìn lên khoảng không trời xanh lá biếc, tâm trạng bỗng dưng tốt lên, rất bình lặng.

"Anh cũng thích." Anh chậm rãi mở mắt, lá cây trên bầu trời được ánh sáng bao phủ chuyển thành màu xanh nõn trong suốt. "Chân Ý."

"Hả?"

"Tám năm nay em đã làm gì vậy?" Gặp lại bấy lâu, đây là lần đầu tiên anh hỏi.

"Sau khi anh đi, em lên lớp 12. Em không chơi bời, hằng ngày học hành chăm chỉ, về sau em nộp nguyện vọng và được nhận vào Đại học Công an Thành phố K. Khi lên đại học em cũng ngoan, ngày nào cũng vùi mình trong thư viện. Lúc ấy người ta đều đi chơi cả. Em trái ngược với bọn họ."

https://thuviensach.vn

Chân Ý nhẹ nhàng khái quát mấy câu. "Bởi vì học hành suốt nên hình như không có gì đặc biệt để nói. Thế còn anh?"

"Không khác em mấy." Anh nói ngắn gọn.

"Nghe nói..." Từ này thật tế nhị: "Anh học y ở Mỹ?

"Ừ."

"Thảo nào không xem Đại học K là gì." Cô nghiêng người, mỉm cười: "Có nhiều người đẹp theo đuổi anh không?" Hình như cô luôn quan tâm vấn đề này.

Anh không đáp, đưa mắt nhìn cô: "Còn em?"

"Không có ai hết."

Anh lắc đầu: "Không tin."

"Thật mà, em là gái, sao gái đẹp theo đuổi em được? Ha ha!"

"..."Xem ra tâm trạng không còn tồi tệ nữa.

Cô cười khanh khách rồi nằm xuống trở lại, vừa lúc con gió lướt qua, một chiếc lá lìa cành phất phơ trước mặt cô, cổ tay trắng nõn của cô vươn lên bắt lấy. Anh lẳng lặng nhìn cổ tay mảnh khảnh của cô đu đưa trước gió, đợi cô cười xong anh hỏi: "Sao lại học công an?"

Chân Ý cụp mắt, cầm lấy cuống lá rồi nhẹ nhàng xoay, chiếc lá di chuyển phấp phới: "Em nghĩ, làm cảnh sát có thể tìm ra anh..."

Anh "ừm" một tiếng, không biết nên nói gì nữa.

Thế giới lặng thinh. Chân Ý nhớ tới chuyện trước kia, dậy nỗi căm phẫn: "Vốn đang làm ngon nghẻ, kiểm tra tâm lý hằng năm lại không đạt

https://thuviensach.vn

yêu cầu, muốn chuyển em qua làm văn phòng, thật là tức chết. Em bèn thôi việc luôn. Không biết tên thần kinh nào soạn ra đề kiểm tra đấy. Rõ ràng em rất tốt mà."

Ngôn Cách không lên tiếng.

"À đúng rồi, sao anh lại làm bác sĩ khoa tầm thần?"

Ngôn Cách ngẩn ngơ, nói gì đây nhỉ? Lẽ nào nói bởi vì anh muốn ở bên em sao. Anh đành đáp: "Còn em, làm luật sư bởi vì rất thích phải không?"

"Rất thích." Chân Ý nói xong, nụ cười thảnh thơi trên mặt phút chốc ảm đạm.

"Nhưng em không đủ tư cách. Mặc dù em không nhớ rõ nhưng biết luật còn phạm luật thì em đã bôi nhọ trường đại học của mình rồi."

Mặt đất thênh thang, bầu trời cao vợi.

Chân Ý hít sâu, nói chậm rãi: "Luật sư phải lạnh lùng, em không thích hợp. Đối chọi với người thuộc phe cánh của đối thù, em có thể bộc lộ tài năng, có thể tàn nhẫn vạch trần lời nói dối của họ. Nhưng đối với người ủy thác, em lại thường xử trí theo cảm tính. Với Tống Y là vậy, với Thích Miễn cũng là như thế. Tống Y nói khát khao bảo vệ người khác trong em quá mạnh mẽ, đúng vậy, em luôn muốn bảo vệ họ, nhưng luôn không đủ lý trí và bình tĩnh, luôn bất giác phán đoán người ủy thác có thành thực hay không bằng tình cảm chứ không dùng chuyên môn. Điều này thật là nguy hiểm và sai lầm. Tống Y và Thích Miễn nói dối em, hại em thê thảm, đây không phải lỗi của họ, mà phải trách em không lý trí vạch trần lời nói dối của họ, càng trách em không rạch ròi trong mối quan hệ, không phân rõ quan hệ lợi ích ngắn ngủi giữa người ủy thác và luật sư."

Lòng anh thoáng dao động, thật không ngờ rằng cô có thể phân tích bản thân thấu đáo đến vậy.

https://thuviensach.vn

"Chân Ý, anh phải nhìn em bằng cặp mắt khác xưa rồi." Giọng nói chân thành mà thuần khiết, câu chữ giản đơn nhưng lại khiến Chân Ý nghẹn ngào, người mà phút trước còn thao thao bất tuyệt giờ đã không thốt nên lời.

"So với rất nhiều đồng nghiệp khác, em đã giỏi hơn nhiều rồi. Ngôn Cách nói: "Chân Ý, ngoài những khiếm khuyết em vừa nói thì em là một luật sư rất có tình người. Luật sư như vậy rất ít thấy. Em rất hiếm có."

Cỏ nằm dưới đất, khẽ run lên một cách kỳ lạ, không biết tại sao đã xúc động và xốn xang như thế mà vẫn thấy rất thoải mái.

"Không biết em còn nhớ không." Giọng anh rất khẽ, nghe ấm áp mà trong vắt: "Có hai điều khiến chúng ta càng nghĩ đến thì càng tán thưởng và kính sợ, đó là..."

"Bầu trời đầy sao trên đầu và quy luật đạo đức ở trong mỗi chúng ta." Chân Ý mỉm cười nói tiếp, đó là đoạn văn được khắc trên bia mộ của Immanuel Kant(*). Những năm ấy cùng anh lượn khắp thư viện đọc sách triết, lúc nhàm chán cô đã từng học thuộc một vài đoạn. Vì vậy mà giờ đây mới có thể hóa thành sự ăn ý và giao lưu tư tưởng trọn vẹn đến thế, giây phút này thật tốt đẹp biết bao.

(*) Immanuel Kant (1724 -1804): Một trong những triết gia quan trọng nhất của nước Đức, hơn nữa là một trong những triết gia lớn nhất của thời kỳ cận đại, của nền văn hóa tân tiến và nhiều lĩnh vực nhân văn khác.

Mặt đường vẫn cứng rắn và mát lạnh, bầu trời vẫn xanh thẳm và cao xa. Cô nhìn trời, lồng ngực thầm dấy lên bao cảm xúc đối nghịch: Thấp thỏm mà yên bình; sợ hãi mà ấm áp. Cô sắp phải bắt đầu cuộc đời mới, và lời khích lệ khiêm nhường mà trĩu nặng của anh sẽ giúp cô luôn dũng cảm, bình an tiến bước.

https://thuviensach.vn

Tại cửa Cục Cảnh sát quận Thanh Giang, chiếc xe hơi màu trắng dừng ven đường.

"Quyết định xong chưa?" Ngôn Cách quay sang, nhìn Chân Ý ngồi trên ghế lái phụ.

"Ừ." Đến khoảnh khắc cuối cùng, cô hơi thấp thỏm, buồn bã, ngón tay không ngừng vuốt ve tờ giấy phép. "Sớm biết ngày mất đi sẽ luyến tiếc như vậy thì từ đầu không nên phạm sai lầm. Thật là... không đành lòng." Cô nghiêng đầu, áp má lên và khẽ cọ, hệt như đứa trẻ không chịu buông bỏ món đồ chơi của mình, nói một hồi nước mắt lại rưng rưng. "Sau khi thôi làm cảnh sát em học luật giữa chừng, hai mươi tư tiếng được dùng như bốn mươi tám tiếng, học thuộc từng quyển sách, xem từng phiên tòa. Lúc tiếp nhận vụ án đầu tiên, em ghi hết một quyển sổ tay, mỗi ngày chỉ ngủ có ba tiếng..." Cô nghẹn ngào, không nói được nữa. "Hết rồi, hết thật rồi."

“Bây giờ em đang nghĩ gì?"

"Rất mông lung, sợ hãi và do dự."

"Vì sao lại mông lung, sợ hãi và do dự?"

Cô cụp mắt, tùng giọt lệ rơi lã chã: "Nếu không thể làm luật sư được nữa, không biết sau này nên làm gì đây."

Anh quay đầu lại: "Nếu là Chân Ý thì việc này có gì phải khóc chứ?"

Cô thảng thốt ngẩng đầu lên: "Gì cơ?"

"Anh luôn cảm thấy, một cô gái nhiệt tình, chuyên tâm và tràn đầy sức sống như Chân Ý, dù làm gì cũng xuất sắc hơn người khác." Giọng nói trầm tĩnh mang sự khẳng định không thể bỏ qua. "Vì vậy, nếu là Chân Ý thì có gì phải mông lung, sợ hãi và do dự kia chứ?"

https://thuviensach.vn

Chân Ý lập tức ngừng khóc, có được sự khẳng định cao như vậy từ anh, trái tim cô tuôn trào từng luồng sức mạnh ấm áp và vô tận. Đúng, tương lai rất mờ mịt, nhưng không phải cũng rất có tính thử thách sao? Cô là Chân Ý, là Chân Ý luôn luôn tràn trề sức sống, lạc quan cầu tiến, là Chân Ý chỉ cần để tâm vào việc nào đó thì có thể dốc cạn sự nhiệt tình và nỗ lực gấp trăm lần. Nếu vẫn là cô thì dù rằng từ ngày hôm nay hai hàn tay trắng, cô cũng có thể bắt đầu lại từ đầu, cô vẫn có thể xuất sắc một lần nữa!

Đôi mắt sầu lo bất an dần dần bình yên trở lại: "Cảm ơn anh, Ngôn Cách." Cô thở dài: "Cuối cùng có thể kết thúc chuyện Ngải Tiểu Anh rồi. Ngẫm lại thì thật ra như vậy là tốt nhất." Cô đẩy cửa xe, đặt một chân xuống rồi quay đầu lại: "Em đi đây."

Anh "ừ", nửa giây sau lại nói: "Chân Ý, cố lên!"

Vụ án mạng của Ngải Tiểu Anh từ đầu đến cuối cảnh sát vẫn không có tiến triển, nhưng bởi Chân Ý dẫn Thôi Phỉ đến tự thú mà có được bước đột phá quan trọng.

Chân Ý tội nhẹ, cô không tham gia vụ giết người, chỉ vì bảo vệ người thân trực hệ mà bị lừa gạt, càng không trực tiếp tham gia phi tang thi thể. Bây giờ dẫn Thôi Phỉ đến giao nộp cái chặn sách làm chứng cứ thì xem như có lập công. Hôm đó cô được cho về nhưng được thông báo rằng một tuần sau phải ra tòa chịu xét xử.

Về phần Thôi Phỉ, mặc dù chị ta đã tự thú vụ Ngải Tiểu Anh, nhưng cảnh sát nghi ngờ chị ta tham gia vụ Tề Diệu. Luật sư nhà họ Thích xin bảo lãnh chờ xét xử, đưa chị ta rời khỏi Cục Cảnh sát. Thích Hành Viễn xem chừng lại không ổn thỏa như vậy. Trước đó đã tiếp nhận điều tra, nhưng bởi vì lời khai của Thôi Phỉ nên ông ta bị nhốt vào trại tạm giam, không được phép bảo lãnh.

https://thuviensach.vn

Lúc bị bắt, ông ta đang họp hội đồng quản trị của công ty họ Thích. Một giờ sau, tin Thích Hành Viễn thích xâm hại trẻ nhỏ và đốt sống con gái đã càn quét giới báo chí truyền thông. Đồng thời, tin về Chân Ý cũng lập tức chuyển từ "luật sư đắt giá nhất" trờ thành "kẻ đồng lõa xử lý thi thể bé gái", lan rộng khắp chốn ai ai cũng biết. Điện thoại như nổ tung, tất cả đều là cuộc gọi xin phỏng vấn của giới truyền thông. Được Ngôn Cách khuyên nhủ, tâm trạng của Chân Ý tốt vô cùng, cô tắt điện thoại, ở nhà ăn vặt xem hoạt hình, vui vẻ cực kỳ. Chiều tối khi Dương Tư đến, thấy trạng thái vui tươi của Chân Ý thì rất kinh ngạc: "Cứ lo tâm trạng cậu không tốt."

"Rất tốt mà." Chân Ý đang xem One Piece, cười sặc sụa.

Dương Tư ngồi xuống: "Chân, sếp bảo CẬU chuẩn bị thôi việc à?"

"Ừ." Trông cô không hề buồn bã.

Dương Tư không biết nói gì cho phải liền chuyển đề tài: "Còn nhớ Diêu Phong không?"

"Sao thế?" Chợt nhớ đến đôi vợ chồng đáng thương ấy, Chân Ý dừng phim.

"Lúc trước người nhà của người bị hại nói không cần tiền của bố mẹ Diêu Phong, chỉ cần phạt nặng, bây giờ tất cả đều tới tìm bố mẹ Diêu Phong đòi bồi thường."

Chân Ý xoa chân mày, không biết nói sao. Dương Tư mỉm cười: "Cậu xem đi, làm luật sư cũng không tốt đẹp gì cho cam, toàn là mấy thứ u ám tiêu cực thôi."

Đã hơn mười một giờ đêm, Chân Ý mở điện thoại di động: "Tìm Tư Côi cùng đi ăn khuya đi."

https://thuviensach.vn

Vừa mở máy, điện thoại đã đổ chuông, không phải nhà báo mà là bác gái. Lòng Chân Ý khựng lại, hồi hộp bắt máy: "Đồ lòng lang dạ sói! Tao mất công nuôi mày lớn thế này, mày nhất định phải hại chết chị gái mày sao? Tao giết Ngải Tiểu Anh đấy, tao đi chết đây, mày bỏ qua cho chúng nó đi..." Chân Ý cúi đầu cắn môi, không còn lời nào để nói.

Bị mắng mười mấy phút, cô cúp điện thoại, đầu óc nặng nề đến mức muốn nổ tung. Cô nhẹ nhàng nói với Dương Tư: "Hôm khác đi, bây giờ tớ có chút việc."

Dương Tư muốn ở lại cùng cô, nhưng thấy sắc mặt kỳ quái, lạnh lùng dến xa lạ của cô thì bèn rời đi. Chân Ý chui vào chăn, đầu óc ong ong, rối tinh rối mù, chẳng thể kìm nén mà nghĩ đến Ngải Tiểu Anh qua đời. Sao không nhớ nổi nhỉ? Ở Cục Cảnh sát cũng vậy, Thôi Phỉ nói rất nhiều chuyện cô không có ấn tượng.

Cô ra sức đập lên đầu mình, ký ức bỗng thoáng vụt qua. Lần thôi miên nông hôm ấy bị Ngôn Cách cắt ngang, cô nhớ Ngải Tiểu Anh đeo túi, bên trong có cái lược nhựa bỏ túi, giày cao gót tí hon, còn có quần áo tí hon... Tất cả đều là đồ dùng của búp bê... Nhưng hiện trường lại không có... búp bê Barbie!

Cô ngồi phắt dậy gọi cho Tư Côi, nói ra suy đoán của mình: "A Tư, Thôi Phỉ và Thích Hành Viễn không nhắc tó\ới búp bê Barbie của Ngải Tiểu Anh, họ đang nói dối. Bây giờ chúng ta phải đi lục soát nhà họ."

"Mới tờ mờ sáng đi đâu kiếm lệnh lục soát đây?"

"Thôi Phỉ được bảo lãnh chờ xét xử rồi, nếu tối nay chị ta bàn bạc với hung thủ thực sự, tiêu hủy chứng cứ, vậy chúng ta sẽ không bao giờ biết được sự thật đâu."

Đêm mịt mùng. Chân Ý và Tư Côi len lén tiến vào khu nghỉ dưỡng. Tới cửa biệt thự tối đen như mực, Chân Ý ngăn Tư Côi lại: "Cậu chờ ở cửa."

https://thuviensach.vn

"Tại sao?"

"Cậu là cảnh sát, tự ý xông vào nhà dân, ngộ nhỡ bị phát hiện, cậu muốn bị xử phạt à?"

Tư Côi thoáng ấm lòng rồi lo lắng: "Tớ sợ cậu một mình xảy ra chuyện."

"Đêm hôm khuya khoắt thế này xảy ra chuyện gì chứ? Cậu ở ngoài cũng tốt, nếu có ai tới cậu có thể nhắc tớ."

Chân Ý lén lút tiến vào, bên trong không một bóng người.

Phòng khách tối tăm và trống rỗng, cô không hề sợ hãi, chỉ khó chịu, khó chịu muôn phát tiết. Búp bê Barbie của Ngải Tiểu Anh có thể ở một góc nào đó trong biệt thự. Cô chậm rãi đi qua phòng khách, ống quần không cẩn thận mắc vào ngăn kéo bàn trà. Cô xoay người đóng vội ngăn kéo lại mà lồng ngực lạnh toát đầy khó hiểu. Dưới màn đêm mờ tối, một bức tranh đặt ngay trong ngăn kéo. Ánh đèn chậm rãi đưa tới, góc phía dưới bên trái bức tranh là thang máy, trong cabin ngọn lửa rừng rực như đóa hoa, bóng một người nhảy múa trong lửa, ánh lửa xuyên thấu qua cửa thang máy chiếu sáng hành lang bên ngoài. Đám lửa đó chia bức tranh thành hai nửa, tia sáng mỏng manh, trên hành lang ánh sáng bày các tĩnh vật như bình hoa. Còn bóng tối hai bên chất đống vô số xác chết, hình thù quái dị, lại đặt ở tư thế kỳ cục.

Chân Ý bỗng nhớ tới bức tranh treo trên hành lang trong đêm đi cùng Ngôn Cách, trong lòng dấy lên phỏng đoán đáng sợ. Cô lên tầng chạy tới trước bức tranh rùng rợn kia, tháo nó xuống, không ngờ phía sau lại có chốt mở. Chân Ý thử vặn mở, đằng sau vang lên tiếng máy móc nặng nề, quay đầu lại, tượng gỗ trang trí trên tường mở ra một lối vào. Phía trước xuất hiện một cầu thang uốn khúc, đi xuống dưới là hầm rượu, chứa đầy rượu Tây đủ mọi màu sắc. Từng hàng giá gỗ chất đầy chai thủy tinh, không có gì khác thường. Chẳng lẽ mình cả nghĩ? Dưới ánh đèn mờ ảo, chai rượu phản

https://thuviensach.vn

xạ ánh sáng lạnh lẽo u ám. Chân Ý đi giữa những giá rượu, ngay lúc quay người lại, thoáng liếc thấy một chai rượu có tạp chất. Là hàng cuối cùng trên giá rượu.

Cô chầm chậm đi tới, tầm mắt bị che khuất dần dần sáng tỏ, cô chợt hít sâu. Những chiếc chai thủy tinh trong suốt đặt ở đây ngâm hàng loạt thứ kỳ quái như khăn tay đỏ, khăn quàng xanh... Cô vội vàng lấy điện thoại ra chụp, vừa quay đầu lại cô sợ đến mức hồn bay phách tán, cỏ một chai rượu ngâm con búp bê Barbie đã bị chọc rơi mất mắt, khuôn mặt bị cắt nát bươm, khiến người ta sởn hết gai ốc.

Đang dịnh xoay người đi, Chân Ý lại trông thấy rất nhiều tranh vẽ. Toàn bộ được đóng khung, phong cách quái dị cực kỳ. Cô xem từng bức, hơi lạnh dần dần thấm khắp người. Đều là phong cách giống nhau. Ví dụ như có một bức, góc trên bên phải là dòng xe nườm nượp phồn hoa, ánh mặt trời chiếu vào nắp cống ngầm trống trơn, dưới cống là một cô bé mặc váy hoa. Trong cống, mép tối hai bên rìa ánh sáng là một mảng thế giới dưới cống, chất đầy rác thải, đổ bỏ đi và vô số những thi thể. Thôi Phỉ, Thích Hành Viễn, hai người diễn hay lắm! Còn định xem tiếp, cô bỗng cảm thấy rờn rợn, sống lưng lạnh buốt, toàn thân nổi đầy da gà.

Chân Ý từ từ quay đầu lại, một cô bé mặc chiếc váy màu đỏ như máu, đứng trên cầu thang gỗ cao cao, ánh mắt đờ đẫn nhìn cô. Cô bé đứng ở lối vào, ánh đèn sáng choang ngoài hành lang chiếu tới, tạo thành cảnh đối lập rõ ràng với hầm rượu tối đen. Chân Ý chợt nhớ tới hàng loạt bức tranh kia. Sắc mặt Thích Hồng Đậu tái nhợt đến đáng sợ, vẻ mặt của đứa trẻ chín tuổi trống rỗng tựa thần chết, có một cái bóng lướt qua đỉnh đầu con bé, từ từ nhích tới gần.

Cô bé đứng trên cao, giơ tay nhấn nút trên tường, giá rượu liền di chuyển một cách máy móc, tất cả đổ ập xuống đất, chất cồn tung tóe, tiếng thủy tinh vỡ vụn kịch liệt vang lên hết lần này tới lần khác...

https://thuviensach.vn

Thích Hồng Đậu nói đều đều: "Mẹ, cô ta biết rồi. Thiêu chết cô ta đi."

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 8.1

Chai rượu rơi liên tiếp, tiếng thủy tinh vỡ vụn đinh tai nhức óc. Rượu Tây nồng độ cao trút ra ào ạt, không gian chật hẹp nồng nặc mùi cồn, cay mũi sặc sụa. Chân Ý hiểu ra mọi chuyện trong phút chốc, là Thích Hồng Đậu. Không chỉ giết chết mà nó còn đập vỡ đầu Ngải Tiểu Anh rồi bóp chết tươi, kẻ chống xã hội mà Ngôn Cách nói chính là nó. Vì muốn bảo vệ con gái, Thôi Phỉ và Thích Hành Viễn giá họa cho ông nội. Tề Diệu biết sự thật nên bị thiêu sống. Về phần Thích Miễn, đêm hôm đó anh ta xuất hiện tại biệt thự ở khu nghỉ dưỡng, nếu anh ta phát hiện ra điều gì bất thường thì bí mật sẽ bại lộ. Chỉ có biến Thích Miễn thành người chết thay thì chuyện này mới kết thúc được. Thích Hành Viễn biết sự thật lại hãm hại con trai mình. Xấu xa! Hèn hạ! Chân Ý ghê tởm đến mức muốn nôn.

Chai thủy tinh vỡ hàng loạt, rượu cồn lênh láng khắp sàn nhà. Cô muốn lao lên cầu thang nhưng Thích Hồng Đậu đã châm bật lửa, ngọn lửa màu lam nhảy múa trên tay nó. Chân Ý đứng im, lấy điện thoại ra ấn phím tắt vừa cài đặt để gọi cho Tư Côi nhưng không có tín hiệu. Cô hơi hoang mang, vội vàng đẩy khung ảnh nằm ngang trên sàn nhà rồi đặt chân lên để người không dính rượu. Tuy Vodka nồng độ cao cháy tới cuối cùng sẽ còn lại một phần nước, nhưng đến lúc đó thì hầm rượu bằng gỗ cháy rụi rồi.

Cô nhìn thấy Thôi Phỉ đứng sau lưng Hồng Đậu: "Chị muốn giết tôi?"

"Cô biết quá nhiều." Vẻ mặt của Thôi Phỉ giống hệt Hồng Đậu lẫn thêm chút oán hận, "Không phải vừa rồi cô cũng ép tôi vào chỗ chết sao?"

https://thuviensach.vn

"Tâm lý Hồng Đậu có vấn đề, tại sao chị bao che nó? Thoát được một lần có thoát được cả đời không? Nó chỉ là trẻ con, sẽ không vào tù đâu. Chị nên đưa nó đi khám mới phải."

Giọng Thôi Phỉ đanh thép: "Tôi không giao Hồng Đậu ra đâu, cũng sẽ không cho thế giới bên ngoài gán cái danh ma nữ lên người nó, để rồi cả đời bị chửi bới khinh thường. Sống dưới sự chỉ trích của người khác sẽ khiến con người ta sống không bằng chết! Con gái tôi không thể sống như vậy. Chân Ý, điểm khác biệt lớn nhất giữa cô và tôi là tôi nguyện hủy hoại tất cả mọi người vì người thân nhất của mình."

Chân Ý không thể nào nói tiếp với Thôi Phỉ. Hy vọng dùng lý lẽ thuyết phục trong cô tan biến, nỗi sợ dần dần ập đến, chỉ muốn thốt "Dù giết tôi rồi thì cũng sẽ có người khác nghi ngờ chị thôi" nhưng cuối cùng đành kìm lại, cô không muốn Tư Côi, Giang Giang, Dương Tư... và cả Ngôn Cách cũng chết ngoài ý muốn. Nghĩ đến anh, trái tim cô như bị xé toạc, đau đớn tột cùng, muốn khóc thét lên. Cô sắp chết rồi, sẽ không còn gặp lại Ngôn Cách nữa phải không? Bây giờ anh đang làm gì? Chuẩn bị đi ngủ hay đứng trước chiếc đèn bàn yên lặng đọc sách? Nhớ tới dáng hình lặng yên cúi đầu đọc sách của anh, cô đau đến mức không thở nổi. Cô không muốn chết, muốn kết hôn với anh, muốn ngủ cùng anh, còn muốn sinh con cho anh...

"Thôi Phỉ." Chân Ý cố gắng ổn định hơi thở, nhưng không dằn nổi mà nghẹn ngào: "Chị không thể giết tôi, không thể. Chị đừng giết tôi." Vừa mở miệng nước mắt đã tuôn rơi. Cô nhớ Ngôn Cách, cô không muốn chết.

Thôi Phỉ không lên tiếng cũng không nhúc nhích, cụp mắt xuống. Vẻ mặt Thích Hồng Đậu hờ hững: "Có lẽ thiêu không chết đâu." Nó quăng thứ trong tay xuống, chiếc bật lửa kim loại rơi leng keng, ngọn lửa màu lam lóe lên, lan tràn như gợn nước. Chân Ý hoảng sợ rụt mình lại, cõi lòng lập tức bị nỗi sợ hãi chiếm trọn, không còn tri giác.

https://thuviensach.vn

Cửa hầm rượu đóng lại. Lúc đầu ngọn lửa còn cháy dìu dịu, xinh đẹp, không sắc bén, bé nhỏ mang màu lam nhạt phiêu đãng theo ngọn sóng. Nhưng ngay sau đó gặp phải giá rượu bằng gỗ, ngọn lửa bám lên liếm láp khắp trần nhà như dây leo.

Chân Ý ngồi xổm trên khung thủy tinh, nỗi sợ hãi giống như một đôi tay bịt lấy mũi miệng cô, cô ôm đầu, run rẩy liên hồi, nước mắt rưng rưng. Cô muốn chạy nhưng hai chân không nhúc nhích được, ai đó đã trói chặt chân cô lại, ai đó đang khóc lóc thê lương: "Mẹ, cứu con với. Con ở đây, con ở đây mà!"

Giá rượu đổ rầm rầm, mặt đất chấn động, thêm nhiều chai rượu rơi vỡ lốp bốp dấy lên tia lửa lớn hơn nữa. Khung ảnh và lớp thủy tinh dưới chân lay động, bỗng nhiên lún xuống vỡ vụn, mảnh thủy tinh cứa vào chân cô, máu chảy ròng ròng nhưng cô không cảm thấy đau đớn. Cô chỉ ôm đầu run bần bật. Khói ngập tràn, hun vào khiến mắt cô không mở ra được, nước mắt cứ rơi lã chã nhưng vẻ mặt cô dần dần không còn cảm xúc. Cô không ngạt thở mà chết đây chứ?

Ánh mắt cô mông lung, lẩm bẩm hỏi: "Chị gái, sao chị vẫn chưa tới cứu..."

"Chân Ý!" Giọng của Ngôn Cách đây ư?

Mắt Chân Ý lập tức tập trung trở lại, ngẩng phắt đầu lên. Sắc đỏ trong hầm rượu hừng hực ngất trời, khói lửa mịt mùng. “A!" Cô đau đớn hét lên, cúi đầu nhìn, trên đùi toàn mảnh thủy tinh và máu tươi. Bị thương lúc nào thế?

"Chân Ý!"

"Ngôn Cách!" Cô mới mở miệng đã hít đầy khói đặc ,không khí bị nung đến mức nóng ran, cô ho sù sụ. "Ngôn Cách, em ở đây, em ở đây!" Chưa dứt lời, Ngôn Cách đã mở cửa hầm rượu, trông thấy ngọn lửa rừng rực và

https://thuviensach.vn

màn khói cuồn cuộn bên dưới thì hơi sửng sốt, nhưng ngay sau đó đã quay đi mất tăm... Chân Ý trợn mắt há mồm, đầu óc phút chốc trống rỗng, không dám tin vào mắt mình. Đó là Ngôn Cách, nhưng anh chạy mất rồi ư? Trái tim rơi vào vực thẳm trước nay chưa từng có, cô cắn răng, nước mắt tràn mi: "Ngôn Cách, đồ khốn kiếp nhà anh!"

Vừa dứt lời, Ngôn Cách lại xuất hiện, lần này cả người ướt đẫm, cầm thứ gì đó trong tay nhảy xuống cầu thang. Giá rượu ở phía sau sụp đổ, anh nhào tới trong màn lửa, dùng một chiếc khăn tắm ướt bọc lấy cô kín mít từ đầu đến chân như bọc trẻ con. Trong không khí rực lửa, khăn tắm mát lạnh. Anh ôm cô vào lồng ngực, thân hình cao lớn bao bọc lấy cô. Người anh ướt đẫm, lạnh buốt. Chân Ý ôm anh khóc òa lên, nhưng chợt thấy yên lòng. Giá gỗ bốc cháy nổ bôm bốp. Chân Ý giật mình, nhón chân ngẩng đầu nhìn qua bờ vai anh, vừa liếc nhìn Ngôn Cách đã ấn chặt đầu cô vào lồng ngực. "Ưm..." Miệng cô bị chặn bởi ngực anh, không phát ra âm thanh nào. Anh ôm cô quá chặt.

Anh vỗ vai cô, giọng nói hơi khàn: "Đừng sợ." Bẩm sinh anh không biết dỗ dành, nghe vụng về mà ngốc nghếch.

Chân Ý sửng sốt, sống mũi cay xè, hơi ấm bao vây cô như thủy triều. Thích anh lâu như vậy, dài đến thế, thật đáng giá.

Ngôn Cách dùng khăn tắm bịt mũi cô, bản thân cũng cúi đầu bịt miệng mũi mình, má hai người chỉ cách một lớp vải ẩm ướt. Không biết có phải bởi vì nhiệt độ đám cháy hay không mà thân thể anh nóng đến đáng sợ, hai má đỏ lên. Dù cách lớp khăn ướt vẫn có thể cảm thấy nhiệt độ hơi thở phả bên tai cô khác thường. Cô vừa muốn hỏi gì đó thì anh mở miệng, giọng anh truyền qua tấm khăn không rõ ràng lắm: "Em vừa nói anh cái gì ý nhỉ?"

Chân Ý: "... Bây giờ là lúc hỏi điều này à, ra ngoài thế nào đây?"

https://thuviensach.vn

"Hình như không ra được rồi." Anh có vẻ hơi tiếc nuối, "Xem ra chắc sắp bị nướng thành thịt khô."

Chân Ý: "..." Rốt cuộc anh tới làm gì?

Vừa định nổi cơn thịnh nộ lại nghe có tiếng cát đá rơi. Ngoài kia có người đổ đất vào hầm rượu. Cảnh sát ư? Không đúng, cảnh sát sẽ dùng bình chữa cháy... Là... Chân Ý ngẩng phắt đầu lên: "Em biết anh có cách mà." Nói xong lại vùi đầu cọ nhẹ vào ngực anh, giọng khẽ khàng, vẻ sùng bái mập mờ trong mắt trở nên rõ ràng, ánh mắt lấp lánh viết nên hàng chữ "lấy thân báo đáp".

Ngôn Cách: "..."

Người bên ngoài nhanh chóng rải đất thành một con đường. Hầm rượu ngập ngụa khói, Ngôn Cách đỡ Chân Ý đi ra. Chân Ý bị hun nóng cả người, đầu óc choáng váng, mắt không mở nổi, dựa cả vào người anh, đi theo bước chân vững vàng của anh. Bên cạnh bỗng dậy tiếng nổ ầm. Cô quay đầu lại, thấy cọc gỗ bị đốt gãy, mang theo ngọn lửa đổ về phía cô. Cô còn chưa kịp suy nghĩ đã bị đẩy ra. Nơi khóe mắt, người dập lửa thảng thốt nhìn chằm chằm về phía sau cô, vội vã vọt tới. Cô sao không đoán được, hoảng sợ quay đầu lại. Ngôn Cách khuỵu một gối trên mặt đất, tay áo trái bị cháy thành một lỗ to, chiếc giá đã sớm bị người ta đá sang một bên.

Chân Ý nhảy phắt dậy, xông qua: "Để em xem!"

"Có gì đẹp đâu." Anh nghiêng người, tay phải cầm khăn tăm quấn chặt lấy cô, vòng tay khoác lên vai cô, cố định lại. "Đi thôi." Nói chưa hết câu đã ho sù sụ.

Ra khỏi hầm rượu, họ xuống tầng đi tới phòng khách. Mấy người đàn ông đứng nghiêm trang, cách đó không xa văng vẳng tiếng còi xe Cảnh sát. Tư Côi đứng cạnh ghế sofa nhìn chằm chằm Thôi Phỉ, thấy Chân Ý ra ngoài thì vội vàng tới xem. Thôi Phi tái mặt ngồi trên ghế sofa, thấy Chân Ý mặt

https://thuviensach.vn

mũi lem nhem lại nhếch nhác thì không ngẩng đầu lên nổi, trái lại Thích Hồng Đậu cực kỳ điềm tĩnh. Nó ăn mặc như công chúa, giày Hermes, váy D&G, ngay cả dây buộc tóc cũng của Chanel. Có điều, anh trai chị gái nó thậm chí Tề Diệu đều xinh đẹp, chỉ có bề ngoài của nó... Hình như Thích Hành Viễn già rồi nên chất lượng tinh trùng giảm xuống thì phải.

Chân Ý không khỏi liếc nhìn Thích Hồng Đậu lần nữa. Khuôn mặt nó thật khiến cho người ta khó chịu, trán dẹp, xương quai hàm bạnh, gò má cao, mặt lệch, mắt hơi xếch, hình dạng đầu cũng kỳ lạ. Chân Ý bất giác nhớ tới một từ cô đã đọc: Tội phạm bẩm sinh.

Vừa ra ngoài Chân Ý đã hỏi: "Sao anh biết em ở đây, anh sớm biết là Thích Hồng Đậu phải không?"

"Đúng vậy." Giọng Ngôn Cách rất thấp, bước đi chậm chạp, sức nặng tì trên vai cô cũng tăng thêm.

" Vậy mà không nói sớm, không phải chờ tới lúc em sắp bị nướng chín mới xuất hiện bát thình lình đấy chứ..." Cô bắt đầu liến thoắng.

"Chân Ý..." Anh thều thào gọi cô một tiếng, vai Chân Ý trĩu xuống, chân như nhũn ra, suýt nữa ngã nhào. Khoảnh khắc trước đó, đầu anh cúi xuống, tất cả sức nặng dồn lên người cô. Chân Ý hoảng sợ quay lại, đầu anh đã gục lên vai cô, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch.

"Ngôn Cách!" Chân Ý quay nhanh lại ôm lấy, nhưng không đủ sức, anh khuỵu xuống khiến cô phải khom người, "Ngôn Cách, anh sao thế? Đừng dọa em!"

Trước đó khi bị xe tải đâm, vì cứu cô anh đã bị thương nặng, nhưng không hề nói cho cô biết...

Chân Ý - kẻ đầu sỏ - ngồi bên giường bệnh sám hối. Trong số những người trông chừng Ngôn Cách có một người cực kỳ không có cảm tình với

https://thuviensach.vn

cô. Anh ta nói Ngôn Cách vốn bị xe sượt qua, bị thương nặng, vậy mà khăng khăng chạy đi nghe tòa xử. Sau phiên tòa nghe cô nói muốn tự thú thì lại đi cùng. Sau một phen hành hạ vất vả, đến tối anh mới đến bệnh viện. Nhưng lo lắng công chúng kích động vì tin tức sẽ làm hại Chân Ý nên cho người theo dõi cô, kết quả người theo dõi nói xe cô chạy tới khu nghỉ dưỡng, vì vậy...

Ngôn Cách trên giường bệnh sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy. Anh ngủ mê man, khuôn mặt tĩnh lặng, không hề mang vẻ đau đớn. Anh vẫn luôn như vậy, ngay cả lúc ốm đau cũng lặng yên. Chân Ý gục bên giường, ngón tay đặt lên lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng vẽ vòng tròn. Chỉ tay anh rõ ràng từng nét, đường tình cảm không phân nhánh, thẳng tắp, rất dài. Cô mơn trớn đường chỉ tay ấy, thầm thì: "Rõ ràng quan tâm em như vậy thì tại sao phải giữ khoảng cách chứ?"

Lúc Ngôn Cách tỉnh dậy, liền cảm thấy lòng bàn tay ngưa ngứa như có sâu bò, lại như bị lông vũ mơn trớn. Liếc mắt sang, trông thấy Chân Ý đưa gáy về phía anh, nằm nhoài thổi hơi nói chuyện với lòng bàn tay anh. Cô đúng là người nói nhiều, lúc tâm trạng tốt hễ mở miệng là không dừng lại được. Ví dụ như giờ phút này đây: "... Họ nói không phải, nhưng em cảm thấy rất đúng mà. Đường tình cảm trên tay anh dài như vậy chứng tỏ anh là người nặng tình, em cũng vậy, so thử nhé."

Cô vuốt ve tay anh, bàn tay nho nhỏ đưa tới lòng bàn tay anh, từ từ úp lên, giữ chặt, kề sát. Cô thò đầu nhìn: "Ơ? Chỉ tay của anh còn dài hơn của em này, sao có thể chứ? Ổ, bởi vì tay anh lớn hơn..."

"..." Anh đau ốm đến mức này mà tâm trạng cô lại có thể tốt đến thế.

Ngôn Cách đúng lúc nhúc nhích ngón tay.

"Anh tỉnh rồi à?" Chân Ý giật mình, như con gấu nhỏ sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Anh lãnh dạm: "Không, hồi dương thôi." Còn có tâm trạng nói ngược xem ra ổn rồi.

Chân Ý cúi đầu, thẳng thắn nhận sai: "Xin lỗi, hại anh mạo hiểm vì em, em sai rồi, mong anh tha thứ." Lời nói thành khẩn như học thuộc lòng, thật ra nghe không hề áy náy, nói được một nửa liền nhếch miệng cười, "Anh làm gì em cũng được."

"Nghe vẫn thấy là em được lợi." Anh nhận ra giờ phút này cô rất vui, khóe miệng vẫn luôn nhoẻn góc 45 độ, nét cười ở đáy mắt đuôi mày rạng rỡ. Ngôn Cách chợt hiểu, thì ra như vậy cô sẽ vui. Anh lại không nghĩ vọt vào đám cháy cứu cô là chuyện gì đáng ca tụng, nhưng cô lại vui đến thế, cười thật ngốc nghếch.

Tay vẫn bị cô nắm, Ngôn Cách rút nhẹ ra nhưng không suy chuyển. "Sao không buông tay ra?"

"Em đang nói chuyện với tay anh mà." Cô mân mê tay anh.

"Anh ở đây, nói gì với nó chứ." Anh không hiểu nổi suy nghĩ của cô.

"Nói với anh, anh có nghe đâu, bàn tay nối liền với trái tim, như vậy anh sẽ nghe thấu." Chân Ý nói thản nhiên, không hề khó chịu. Ngôn Cách lặng thinh. Anh đâu có không nghe chứ, rõ ràng từng câu cô nói đều khắc vào lòng rồi. Nếu bây giờ cô hỏi, giờ nào ngày nào tháng nào năm nào cô nói với anh điều gì, anh không cần suy nghĩ đã có thể trả lời chính xác.

Chân Ý vuốt tay anh nghịch, bất chợt động lòng, cúi đầu đặt một nụ hôn lên tay anh. Hơi thở phả lên lòng bàn tay anh ướt át và ấm nóng. Anh không động đậy, cũng không rụt tay lại.

Ngón tay cử động muốn chạm vào mặt cô. Quá lâu, quá lâu rồi, anh vẫn nhớ xúc cảm mềm mại, nõn nà trên má cô, rất muốn chạm vào nó.

https://thuviensach.vn

Ba tiếng gõ cửa ngắt ngang hai người. "Là Ngôn Hủ." Anh nói.

Một giây sau, Ngôn Hủ và An Dao cùng đi vào. Chân Ý chào: "Hi, Ngôn Hủ."

Ngôn Hủ vốn chỉ muốn nhìn Ngôn Cách, bỗng bị Chân Ý điểm danh thì đứng khựng lại như con cún bị kinh sợ, đôi mắt đen láy đờ đẫn nhìn Chân Ý, xử lý vài giây mới cứng ngắc đáp lại: "Ừm, Chân Ý."

Chân Ý không làm khó anh, nhìn sang: "An Dao."

"Ừ." An Dao cười rất nhạt, không thân thiết cũng không xa cách.

Phòng bệnh yên tĩnh trở lại, Ngôn Cách không hay nói chuyện, Ngôn Hủ bị tự kỷ, An Dao cũng không lên tiếng. Chân Ý lại rất thoải mái, vừa vẽ vòng tròn trên lòng bàn tay Ngôn Cách vừa hỏi: "Vết bỏng trên tay còn đau không?"

"Không đau."

"Thật ư?" Cô chọc vào lớp băng.

"..." Ngôn Hủ đứng bên thầm nhủ: Như vậy sẽ đau đấy.

"Bác sĩ nói có để lại sẹo không?" Cô ân cần.

"Để lại sẹo hay không đều không sao cả."

"Sao lại không sao chứ?" Cô trừng mắt, "Để lại sẹo không đẹp."

"Ừ." Anh cảm thấy không đẹp cũng chẳng sao.

Chân Ý cười: "Không sao cả, không đẹp em cũng thích."

“..."Anh nghĩ, cô đúng là thay đổi xoành xoạch, tự mình mâu thuẫn.

https://thuviensach.vn

Chân Ý lấy chiếc bút đánh dấu màu đỏ trong túi, ôm lấy cánh tay anh, viết lên lớp băng. Ngôn Cách sửng sốt, muốn giằng ra nhưng Chân Ý giữ lấy tay anh, siết thật chặt: "Giãy gì chứ? Chỉ viết một câu thôi, ngoan, không đau không đau." Nói rồi làm bộ thổi phù phù cho anh.

"Ngôn Cách (trái tim) Chân Ý." Chân Ý viết xong, buông anh ra.

"Ơ, sao mặt anh đỏ thế?"

"Hơi nóng." Anh nói ngay.

"Vậy bật điều hòa." CHân Ý quay đi, "Ngôn Hủ."

Ngôn Hủ ngồi cạnh bàn trà, đờ đẫn ngẩng đầu lên, ánh mắt liếc xung quanh rồi nhìn An Dao: "Như Sanh, điều khiển ở cạnh em."

Như Sanh? Chân Ý lấy làm lạ, An Dao đổi tên rồi à?

Chân Ý không nghĩ nhiều, hỏi việc chính: "Ngôn Cách, anh biết lý luận tội phạm bẩm sinh của Lombroso (*) không?"

(*) Cesare Lombroso (1835-1909): Nhà tội phạm học người Ý, được coi là nhà tiên phong của tội phạm học thời kỳ cuối thế kỷ XIX đầu thế kỷ XX.

Ngôn Cách nhận ra ý nghĩ của cô: "Em muốn nói Thích Hồng Đậu ư?"

"Ừ, nó có nhân cách chống xã hội mà anh nói đó."

"Không phải."

"Không phải ư?" Chân Ý không hiểu.

"Dựa theo cách nói kinh điển của nhà tâm lý học, sau khi trưởng thành con người mới hình thành nhân cách, vì vậy chúng ta không thể nói người

https://thuviensach.vn

vị thành niên có nhân cách chống xã hội được." Anh lẳng lặng nói, "Nên nói là rối loạn hành vi."

"Vậy nó bị rối loạn hành vi à? Nó không có khả năng đồng cảm cũng như không bị trói buộc bởi quy tắc và tình cảm sao?"

Chân Ý cau mày theo thói quen, "Nhưng nó còn bé như vậy, tâm lý u tối đó đến từ đâu chứ. Vừa rồi em nhìn nó liền nghĩ đến tội phạm bẩm sinh của Lombroso, nó có vẻ ngoài gần như quái dị. Thế nên em nghĩ liệu có phải nó cũng vậy không."

"Em tin lý luận đó à?" Ngôn Cách hỏi ngược lại, "Tin rằng bản chất tội phạm tồn tại trong gien di truyền?"

"Không tin lắm. Nhưng em đã từng tra rất nhiều vụ án, phát hiện có vài đứa trẻ giết người đúng là..." Cô không nói thêm, nói ra nghe cứ như đang kỳ thị.

Ngôn Cách day chân mày, khẽ nói: "Về sau Lombroso đã sửa quan điểm của mình, cho rằng trừ nguyên nhân bẩm sinh, còn có nhân tố sau này nữa, từ đó hình thành lý luận tổng hợp về nguyên nhân phạm tội."

Chân Ý biết sai, mặt ửng đỏ, ngượng ngùng nhún vai: "Em hoàn toàn bị hấp dẫn bởi quan điểm mới lạ "nhìn mặt đã nhận ra kẻ phạm tội", không nhớ tới điều khác."

"Bản thân quan điểm mới lạ dễ gây chú ý. Vả lại, quan điểm của Lombroso khá đối chọi với nhân chi sơ tính bản thiện." Ngôn Cách nói, "Về phần anh, anh không cho rằng nhân chi sơ tính bản thiện, cũng không nhận định nhân chi sơ tính bản ác; vì thế, gia đình, trường học và xã hội mới là điều cực kỳ quan trọng."

"À, em biết rồi." Cô lè lưỡi, bật tivi, định mở chương trình hài hước cho Ngôn Cách xem, lại bất ngờ nhìn thấy một tin...

https://thuviensach.vn

Nghi phạm Thôi Phỉ trong vụ phóng hỏa đã bị bắt, cảnh sát tìm thấy trong máy tính ở nhà họ Thích và của Thích Hành Viễn có rất nhiều phim và hình ảnh bé gái. Theo như lời khai của Thích Hành Viễn, Tề Diệu phát hiện ra ông ta thích bé gái, dùng điều này uy hiếp yêu cầu 20% cổ phần của họ Thích nên dính phải họa sát thân.

Đến giờ vẫn không nhắc tới Ngải Tiểu Anh. Quả nhiên Thôi Phỉ và Thích Hành Viễn rất lợi hại. Để che giấu sự thật Thích Hồng Đạu giết chết Ngải Tiểu Anh, trước họ lợi dụng bệnh của ông nội lôi kéo Chân Ý vào vụ việc, khi Chân Ý nghi ngờ và có được đoạn băng ghi âm, họ không đổ oan cho ông nội được nữa liền quay sang hãm hại Tề Diệu, người biết được sự thật; họ lại lợi dụng mối bất hòa giữa Thích Miễn và Tề Diệu, hết lần này đến lần khác thử nghiệm khích bác, cho đến khi coơ hội xuất hiện thì ra tay chuẩn xác. Thậm chí họ còn muốn ra tay với Chân Ý. Một khi tội lỗi vỡ lở, họ lập tức nhận sai. Về phần phim và ảnh bé gái của Thích Hành Viễn, rốt cuộc ông ta thật sự biến thái thích bé gái, hay hao tổn tâm trí chuẩn bị từ trước, chờ khi ngộ nhỡ chuyện Ngải Tiểu Anh bại lộ, ông ta có đẩy đủ động cơ giết người để gánh tội thay Thích Hồng Đậu? Cuối cùng "vật kỷ niệm" ngâm trong hầm rượu là sở hữu của một mình Thích Hồng Đậu, hay cả nó và Thích Hành Viễn cùng chung tay cất giấu? Phải làm thế nào mới vạch trần sự thật được đây?

Chân Ý ở bệnh viện chăm nom Ngôn Cách cả ngày, chập tối cơm nước với Ngôn Cách xong xuôi, cô nhận được điện thoại của Tư Côi, mấy đứa bạn rủ đi chơi. Chân Ý liền từ biệt. Lúc tới của thang máy, cô nghe thấy An Dao gọi cô: "Chân Ý."

"Hả?" Chân Ý quay đầu lại, "Ngôn Cách làm sao à?" Cô không nghĩ ra An Dao có chuyện gì cần nói với cô.

An Dao lắc đầu, vẻ mặt lạnh nhạt: "Tôi có mấy câu muốn nói với cô."

https://thuviensach.vn

Chân Ý bỗng dưng lúng túng. Hồi trung học cả trường đồn ầm lên rằng An Dao yêu thầm Ngôn Cách, nhưng Chân Ý không hề ghét cô ấy. Bởi vì cô ấy chưa từng theo đuổi anh, không biểu lộ cũng không giải thích. Chân Ý cảm thấy tính cách của cô ấy rất thờ ơ, tuy không hòa đồng nhưng có vẻ cũng không làm chuyện xấu. Thế nhưng lời cô ấy nói trong thang máy hôm đó tại khiến Chân Ý để tâm. Có điều gần đây Chân Ý và Ngôn Cách rất ổn thoả, An Dao cũng không gây trở ngại. Chân Ý lại còn nhận ra chỉ cần có mặt Ngôn Hủ, toàn bộ sức chú ý của An Dao liền dồn lên Ngôn Hủ.

An Dao cụp mắt, đã thanh cao thành thói nên hơi mất tự nhiên: "Tôi rút lại những lời đã nói trong thang máy hôm đó và nhận lỗi với cô. Nếu cô và Ngôn Cách đã đến với nhau, tôi thật lòng chúc phúc cho cô." Thật ra cô không buồn chú ý tới người cô không quan tâm, cũng không muốn gây gổ, nhưng khoảng thời gian trước như bị tẩu hỏa nhập ma, may mà không muộn. Cô coi Ngôn Cách như người thân, tám năm trước, nhà họ Ngôn thù hận Chân Ý, họ mong Ngôn Cách ở bên bất kỳ cô gái nào khác, chỉ cần không phải là Chân Ý - kẻ hại anh bị thương thê thảm. Nhưng hiển nhiên duyên phận của họ quá sâu nặng, không phải ai cũng có thể ngăn cản.

"Chân Ý." An Dao không quen cười, ngay cả khi nhận sai cũng bình thản chừng mực, "Lúc mới đầu tôi thật sự không mong cô và Ngôn Cách ở bên nhau, nhưng như cô nói, chuyện này không liên quan đến tôi. Dù sao Ngôn Cách vui vẻ là quan trọng nhất. Tôi nên nói cho cô biết, sau khi cô xuất hiện, ngày nào Ngôn Cách cũng vui vẻ. Dĩ nhiên, tôi không nhận ra, là Ngôn Hủ cảm thấy thế."

Vẻ mặt cô không hề gợn sóng, giọng điệu hờ hững không trầm không bổng, cũng không mang vẻ cực kỳ buồn đau hay áy náy, nhưng Chân Ý vẫn cảm động. "An Dao, cảm ơn cô đã nói với tôi những chuyện này, tôi..."

"Đừng nói cảm ơn, còn một việc nữa." An Dao cau mày, khá khó nhọc.

https://thuviensach.vn

Vừa định mở lời thì có người bệnh đi qua: "Bác sĩ An, hôm nay cô đi làm à, y tá nói cô nghỉ. Vết thương của con tôi..."

Hôm nay quả thật An Dao nghỉ làm, nhưng vừa nghe bệnh nhân nói vậy liền cau mày chăm chú lắng nghe. Cô quay đầu nhìn Chân Ý, không chút biểu cảm: "Tôi tìm cô sau."

Chân Ý gật đầu, xoay người đi vào thang máy.

Phòng trà tĩnh lặng treo mấy bức màn trúc, trên màn là tranh cung nữ màu nước, cửa sổ gỗ chạm trổ theo phong cách cổ xưa treo mấy chiếc đèn lưu ly, ánh sáng mờ ảo mà ấm áp. Trên chiếc bàn gỗ màu đỏ thẫm, ấm trà thủy tinh đun trà hoa quả, màu sắc tươi đẹp, miếng trái cây khiêu vũ ngược xuôi, hương hoa quả trong veo ngập tràn. Lâu rồi Chân Ý không tụ họp với bạn bè, nhưng vì bận lòng chuyện Ngải Tiểu Anh nên không vui chơi hết mình, từ đầu đến giờ vẫn lười nhác ngồi một bên cời đèn cồn đun trà. Tư Côi biết Chân Ý đã đi tự thú, vốn định xoa dịu tâm trạng cô bạn nhưng xem ra hiệu quả không tốt lắm. Suy nghĩ hồi lâu, cô hỏi, "Này, anh Biện Khiêm của cậu đã có bạn gái chưa?"

Vừa hỏi, Dương Tư lại ngẩng đầu nhìn sang.

"Chưa đâu." Chân Ý cười mờ ám, "Cậu để ý anh ấy à? Lúc học đại học là nên theo đuổi rồi. Biện Khiêm siêu tốt luôn. Học giỏi, thông minh, làm đâu giỏi dó. Cậu xem anh ấy đi, không học luật nhưng lại quản lý văn phòng luật đâu ra đấy." Nhắc tới ưu điểm của Biện Khiêm, Chân Ý nói liến thoắng: "Giao thiệp rộng nhưng không gây chuyện, cũng không a dua làm bậy cùng lũ bạn vớ vẩn kia. Cuộc sống riêng tư sạch bong, cực kỳ tốt." Cô càng nói càng kích động: "Bây giờ cậu nhắc tới, tớ cảm thấy hai người rất đẹp đôi."

Giang Giang cũng phụ họa: "Tư Côi, tóm lấy sếp Biện của bọn em đi. Trong văn phòng có nhiều người đẹp mê anh ấy lắm, nhưng anh ấy không

https://thuviensach.vn

đa tình chút nào, lúc nói chuyện với nữ đồng nghiệp không hề mờ ám."

Dương Tư nghịch điện thoại, trong lòng hơi khó chịu.

Tư Côi hỏi: "Anh ấy thích kiểu con gái gì?"

Chân Ý: "Chủ động, cậu theo đuổi anh ấy đi."

Tư Côi nghi ngờ: "Ăn ốc nói mò."

"Kiểu đàn ông ưu tú như vậy hơn nửa đều kiêu ngạo, con gái phải chủ động theo đuổi mới được. Cậu thích thì hãy theo đuổi, không thích thì để người khác theo đuổi chứ sao."

Tư Côi lườm Chân Ý. Dương Tư nhíu mày, cô cho rằng con gái chủ động theo đuổi đàn ông là quá tầm thường. Nhưng nghe Chân Ý xúi Tư Côi theo đuổi Biện Khiêm, cô lại không mấy dễ chịu. Cảm thấy người mình chọn bị người khác để ý, lại buồn bã vì mình không thể hành động.

Chân Ý cười đùa xong, quay sang hỏi: "Đúng rồi, tình hình của Thôi Phỉ và Thích Hành Viễn đúng như trên bản tin à?"

Tư Côi: "Thích Hành Viễn thích trẻ con, còn bổ sung chuyện búp bê Barbie. Nói rằng ông ta định quấy rối nhưng Ngải Tiểu Anh phản ứng dữ dội quá nên ông ta lỡ tay giết chết cô bé. Về phần hầm rượu, Thôi Phỉ nhận chị ta châm lửa." Thích Hồng Đậu bị gạt đi hoàn toàn. Tư Côi hỏi: "Về chuyện ra tòa, cậu đã nghĩ kỹ chưa?"

"Đàn em của công tố viên Doãn sẽ giúp tớ ra tòa."

Dương Tư hỏi: "Chân Ý, anh Doãn đối xử với cậu tốt thật đấy, anh ấy không thích cậu đấy chứ?"

"Có đâu? Chỉ là đàn anh đàn em thôi." Chân Ý cầm dĩa chọc quả vải trong chén, "Vả lại, cả thế giới đều biết tớ thích Ngôn Cách, anh ấy ngốc

https://thuviensach.vn

sao?"

Dương Tư mở to mắt: "Cậu bắt đầu theo đuổi Ngôn Cách rồi à?"

"Vẫn chưa, nhưng anh ấy chắc chắn là của tớ rồi."

"Cậu không để tâm à?"

"Để tâm gì chứ?"

"Tám năm trước, anh ta không nói tiếng nào đã biến mất khỏi quán karaoke rồi không xuất hiện nửa, thậm chí không nói được câu chia tay." Dương Tư cau mày, "Khoảng thời gian ấy cậu chạy khắp nơi tìm anh ta như kẻ điên, cứ như không còn hồn phách, tóm lấy từng bạn học hỏi Ngôn Cách đi đâu rồi. Cậu không còn nhớ nữa sao?"

Tư Côi và Giang Giang im bặt, không ngờ Chân Ý trải qua nỗi đau như vậy. Nụ cười của Chân Ý vơi bớt, cụp mắt giây lát rồi lắc đầu: "Không để tâm."

"Sao có thể không để tâm chứ, con gái sao có thể dễ dàng tha thứ cho hành động này của con trai như vậy?"

"Ngôn Cách không phải loại người như cậu nói." Chân Ý khẳng định, "Chắn chắn anh ấy có nguyên nhân của mình, đến thời điểm thích hợp anh ấy sẽ giải thích. Tớ chỉ cần chờ là được. Tớ tin anh ấy."

"Chỉ sợ thứ cậu chờ được là sự ra đi không lời từ biệt và biến mất tám năm của anh ta!"

Mắt Chân Ý thoáng hiện nỗi đau. Tư Côi cau mày, đạp Dương Tư một phát. Sau vài giây lặng thinh, Chân Ý lắc đầu: "Vậy cũng không sao cả. Anh ấy quá đặc biệt nên không sao cả. Dù mỗi lần anh ấy ở bên tớ một năm

https://thuviensach.vn

rồi biệt tăm tám năm, cùng không sao cả. Tớ sẽ càng thêm quý trọng quãng thời gian ở bên anh ấy."

"Chân Ý, cậu..."

"Các cậu đều nói tớ si tình còn anh ấy vô tình, không phải đâu, anh ấy đối tốt với tớ chỉ có tớ biết, anh ấy tốt bao nhiêu đáng giá thế nào chỉ có tớ hay. Lòng tớ rất rõ ràng." Chân Ý bình tĩnh trở lại, giọng nói cứng rắn, "Vì vậy, sau này nếu còn lặp lại những lời như thế nữa, tớ sẽ giận đấy."

Phòng trà nghi ngút khói, nước trà róc rách, yên tĩnh đến kỳ dị.

Điện thoại Tư Côi đổ chuông phá vỡ sự lúng túng, cô vội cầm sang một bên nghe, một lát sau nghiêm nghị bước vội tới: "Lại xảy ra chuyện rồi."

"... Đoạn phim khiến công chúng bàn tán xôn xao quay cảnh cô bé mặc đồng phục đánh một cô bé nhỏ tuổi hơn. Cô bé bị đánh rơi xuống cống ngầm mất nắp, cố gắng leo ra ngoài nhưng cô bé đánh người giơ chân giẫm mấy chục phát! Cuối cùng cô bé kia biến mất dưới cống. Cảnh sát chứng thực đây là Quyên Quyên học lớp 1, thi thể được tìm thấy ở con hào bao quanh thành phố từ nửa tháng trước... Nguyên nhân tử vong là chết đuối, cảnh sát từng suy đoán rằng do trời mưa cô bé sẩy chân ngã xuống cống... Quyên Quyên bị thương nặng rơi xuống cống ngầm, lại thêm đêm đó đổ mưa rào..."

Trên xe yên tĩnh, không khí nặng nề và đầy căm phẫn. Trong đoạn phim, một cô bé nhiều lần đạp đá cô bé còn nhỏ hơn mình đang đau khổ giãy giụa bên thành cống, không ai ngờ một đứa trẻ có thể hành động tàn nhẫn như thế. Lòng dạ Chân Ý không dễ dàng dao động nữa, bởi vì cô bé đánh người trong đoạn phim chính là Thích Hồng Đậu. Ngải Tiếu Anh không phải nạn nhân đầu tiên của nó.

Giang Giang cầm điện thoại xem đoạn phim, mắt hoen đỏ, giận đến độ chửi rủa mấy lượt, lời nói càng lúc càng kích động: "Trên mạng nói nó là

https://thuviensach.vn

ma nữ. Con gái do tên Thích Hành Viễn cuồng trẻ con đó nuôi nấng cũng là tội phạm giết người. Có người dùng thuyết âm mưu lý luận rằng có lẽ Ngải Tiểu Anh không do Thích Hành Viễn giết. Có thể cha con, mẹ con chúng hợp mưu cũng nên, cả nhà biên thái!"

Dương Tư xem ảnh Thích Hồng Đậu bị tung lên mạng: "Vừa nhìn đã thấy con bé này có khuôn mặt của tội phạm giết người. Tư Côi, có phải có nhận định rằng tồn tại tội phạm bẩm sinh đúng không?"

Chân Ý nghe vậy, ngước mắt lên.

Tư Côi cầm lái, sắc mặt rất tệ. Cô đã chứng kiến rất nhiều vụ giết người, nhưng như ngày hôm nay quả thật khiêu chiến giới hạn của cô. "Ừ." Giọng cô hơi run, gắng gượng đè nén cơn giận, "Tội phạm bẩm sinh có tâm lý khiếm khuyết, không tuân thủ quy tắc và cũng không có tình cảm."

Chân Ý không đưa ra quan điểm, quan điểm trên mạng và công chúng cũng không nằm ngoài những điểm này, nhưng cô chỉ nhớ lời Ngôn Cách.

Sau lúc kích động, tất cả yên tĩnh trở lại. Giang Giang như tiêu hao hết sức lực, chán nản co ro trên ghế buồn bã nói: "Nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, chẳng thể nào trừng trị nó được. Bởi vì căn bản không có điều luật dành cho trường hợp này."

"Tớ nhớ lại một câu nói từng đọc hồi trước." Chân Y nói, "Trẻ con không có quan niệm đúng sai là sinh vật đáng sợ nhất trên đời, chúng có sự tò mò, khả năng hành động và phá hoại, lại còn Luật bảo vệ người vị thành niên."

Mọi người trên xe đều biết, vì thế tất cả càng tỏ vẻ bất lực, bi ai.

"Các cậu không thấy kỳ lạ sao?" Chân Ý vô cùng bình tĩnh nói: "Quyên Quyên chết từ một tháng trước, nửa tháng trước được phát hiện, đoạn băng này không phải từ camera trên đường, mà từ máy quay hay điện thoại di

https://thuviensach.vn

động, tại sao không công bố ngay mà phải đợi đến bây giờ? Hon nữa tại sao người đó không cứu Quyên Quyên mà để con bé chết dần dưới cống?"

Họ nhanh chóng tới nhà chính của Thích Hành Viễn, đó là một biệt thự cao cấp ở quận Thanh Giang. Bảo vệ không cho Dương Tư và Giang Giang vào, hai người ở lại bên ngoài. Thôi Phỉ và Thích Hành Viễn đều ở trại tạm giam, chỉ có người giúp việc và Thích Cần Cần ở nhà, cảnh sát Lâm đã tới điều tra, Tư Côi chỉ đến phối hợp.

Bất ngờ là Ngôn Cách cũng có mặt. Anh ngồi trên sofa nói chuyện với Thích Hồng Đậu. Chân Ý đi vào, anh không hề phân tâm, từ đầu đến cuối chỉ nhìn Thích Hồng Đậu, vẻ mặt thuần khiết và bình thản, không mang bất cứ tình cảm tích cực hay tiêu cực nào, khá khách quan.

Hồng Đậu ăn mặc như cô công chúa nhỏ cao quý, vẻ mặt điềm tĩnh, phải nói là tê liệt. Chân Ý không kìm nổi mà quan sát nó, vẫn thấy Hồng Đậu không đẹp bằng anh chị, chỉ vậy mà thôi. Nghĩ lại mấy năm trước, hồi còn nhỏ hơn, dáng vẻ của nó không kỳ quặc như bây giờ. Hồi năm sáu tuổi ăn mặc đẹp nhìn cũng đáng yêu, dù là bây giờ hay thậm chí hôm mừng thọ, lúc vui vẻ và khi khuôn mặt có biểu cảm, nó không đáng sợ như giờ phút này. Gương mặt nó rất sắc nét, không giống người phương Đông nên đám trẻ nói nó xấu xí. Nhưng nếu nó không mang biểu cảm như thần chết, đổi lại là sự non nớt của trẻ con thì có lẽ...

Nó nói: "Lần này cháu không mơ thấy người nữa, chỉ có một con bướm."

"Con bướm." Ngôn Cách lặp lại.

"Đúng vậy, con bướm. Cầu thang không bật đèn, lối thoát hiểm có ánh sáng màu xanh lá cây u ám, rất tối, nhưng không tối hẳn. Cháu chạy lên cầu thang, thở hồng hộc, nó cứ đuổi theo phía sau cháu."

"Thứ trong khóm hoa à?"

https://thuviensach.vn

"Lúc đầu là vậy." Thích Hồng Đậu đưa ngón tay vẽ, "Nó có hoa văn nền đen, vỗ cánh phành phạch, càng ngày càng to, cháu chạy lên một tầng nó lại to thêm một chút. Thân nó rất nhỏ rất ngắn, chỉ bằng chiều cao thân trên của cháu, cánh nó còn to hơn cả chiều rộng cửa thoát hiểm. Xúc giác của nó rất thô, cọ vào cháu suốt.

Hoa văn nền đen của nó rất đẹp, khi lớn hơn biến thành vô số mắt và miệng. Cháu chạy tới sân thượng, nhưng cửa lên sân thượng bị khóa kín."

Mấy người giúp việc liếc nhìn nhau, cảm thấy đứa bé này thật đáng sợ. Ngôn Cách yên lặng nghe xong, điềm tĩnh gật đầu ra hiệu cho nó tiếp tục. "Nó nhào tới, sáu chân ôm lấy người cháu, cái miệng dài ngoằng như sợi dây quấn lấy cổ cháu, thân nó đầy lông tơ, mềm nhũn, còn có mùi hôi của côn trùng." Vẻ mặt Hồng Đậu đờ đẫn, khịt mũi như ngửi thấy thứ gì đó. Động tác này lập tức khiến người lớn sởn gai ốc, buồn nôn, sống lưng lạnh toát. "Nó bao lấy cháu bằng đôi cánh khổng lồ, từng lớp từng lớp như chăng kén. À, cánh nó toàn phân, thấm vào da cháu, muốn độc chết cháu. Nó tưởng dùng miệng có thể ghìm chết cháu, cái miệng dài như ống hút thức ăn của nó dần dần buông cổ cháu ra, tiến sâu vào miệng cháu." Nó há miệng làm mẫu, vẻ mặt như thể giờ phút này có một con bướm khổng lổ bao lấy nó, có thể thấy nó không sợ chút nào. Nhưng những người khác đã tái mét mặt.

Ngôn Cách lẳng lặng hỏi: "Cháu có sợ không?"

"Sợ á?" Nó lắc đầu, "Sao thợ săn lại sợ con mồi được?"

Mọi người đều không hiểu. Ngôn Cách hỏi: "Cháu ăn nó à?"

"Vâng, ống hút thức ăn của nó thò vào bụng cháu, đầu đặt trước miệng cháu. Nhưng đây là cái bẫy của cháu, trong bụng cháu có độc, con bướm không nhúc nhích được nữa. Cháu cắn đầu nó, gần cắn đứt được rồi, nó lập tức buông sáu chân và cánh, ra sức vùng vẫy. Mắt trên cánh nó co rúm lại,

https://thuviensach.vn

trông ghê lắm. Cháu cũng không nhả ra, cắn thêm từng miếng, nuốt từng chút một, nuốt cả mắt trên cánh nó. Sau khi ăn no, cháu mở đèn khắp cầu thang trong nhà, mở cửa lên sân thượng ngủ." Dứt lời, nó hài lòng nói thêm, "Đã hiểu chưa?"

"Ừ." Giọng Ngôn Cách không thể hiện bất cứ cảm xúc nào.

Cảnh sát Lâm nghi ngờ: "Vậy là sao?"

Thích Hồng Đậu ngước mắt lên: "Cháu là động vật ăn thịt, cháu sẽ bắt giết kẻ yếu, đây là quy luật của tự nhiên. Thỏ ăn cỏ, sói ăn thỏ, chú có thể nói thỏ không đúng, sói phạm tội không?" Một câu nói khiến tất cả người lớn ở đây á khẩu không trả lời nổi. Kinh ngạc, khó hiểu và hãi hùng. Một con quỷ dữ cư ngụ trong cơ thể đứa bé, linh hồn nó đã lệch lạc đến cỡ nào?

Chân Ý chợt phát giác giao tiếp với nó là một chuyện vô cùng khó khăn và xa xỉ. Thích Hồng Đậu nói xong, Ngôn Cách im lặng mười mấy giây, dưới hàng mày rậm, đôi mắt dài mà sâu thẳm dường như chứa đựng rất nhiều thứ, nhưng lại trong suốt vô ngần, nhìn Thích Hồng Đậu chăm chú. Không đúng, con bướm trong giấc mơ của cô bé ắt hẳn còn mang một ý nghĩa khác.

Cảnh sát Lâm hỏi: "Sao lại giết chúng?"

Ánh mắt Thích Hồng Đậu trống rỗng rợn người, không buồn đáp lại.

Ngôn Cách hỏi: "Cháu chọn con mồi thế nào?"

"Ý trời." Thích Hồng Đậu đáp. Mọi người không hiểu, Ngôn Cách lại hiểu, có nghĩa là lựa chọn ngẫu nhiên, xét theo tâm trạng. Nhưng anh vẫn hỏi: "Quyên Quyên và Ngải Tiểu Anh, lời nói và cử chỉ nào của hai bạn ấy khiến cháu nổi giận?"

https://thuviensach.vn

Thích Hồng Đậu hơi cau mày, rồi bình thường trở lại: "Không có. Tự cháu tức giận thôi, mà hai đứa nó xuất hiện là ý trời, sự xuất hiện của chúng nó là để cháu trút giận." Giọng nói tự nhiên, thẳng thắn, không hề áy náy khiến mọi người ở đây đều hận không thể cho nó vài cái bạt tai.

Ngôn Cách vẫn bình tĩnh thản nhiên như trước: "Chuyện gì khiến cháu tức giận?"

"Bố và mẹ." Câu trả lời này khiến mọi người sửng sốt.

"Sao họ lại khiến cháu tức giận? Chúng ta nói về ngày cháu và Quyên Quyên đánh nhau trước nhé?" Từ đầu đến cuối Ngôn Cách vẫn khoan dung, trước đó không nói "Tại sao lại giết họ", bây giờ cũng không nhắc đến "Cháu đẩy Quyên Quyên xuống cống ngầm".

Nhìn sườn mặt anh chăm chú không mang sự phê phán, thậm chí ôn hòa và đầy khích lệ, Chân Ý bỗng ngẩn ngơ. Nếu anh làm bố, chắc chắn sẽ giáo dục con cực tốt. Tim cô loạn nhịp, cô muốn anh trở thành bố của con cô quá đi mất.

Phòng khách im lìm, Thích Hồng Đậu nói: "Bố mẹ không đón cháu tan học, cháu rất tức giận." Chân Ý nhớ tới lời chửi rủa "ma nữ ác độc hợm hĩnh" của cư dân mạng, cô cũng cảm thấy không thể khuyên răn. Chỉ vậy đã khiến nó ra sức đánh đập Quyên Quyên đi ngang qua, rồi giẫm cô bé rơi xuống miệng cống ư?

"Bình thường họ đều cùng đón cháu tan trường à?"

"Không phải, đều là bố đón, đôi khi là mẹ." Thích Hồng Đậu nói, "Họ đều không tới sẽ có vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Chắc chắn họ đang cãi cọ, mắng chửi, đánh nhau."

https://thuviensach.vn

"Hai người họ?"

Mặt Thích Hồng Đậu không hề thay đổi: "Người lớn rất buồn cười, luôn cho rằng giả bộ không có chuyện gì trước mặt trẻ con thì bọn cháu sẽ không biết. Nhưng trẻ con cảm nhận được, biết hết cả. Trẻ con hiểu hết mọi động tác, lời nói và vẻ mặt của họ, họ lại cho rằng bọn cháu không hiểu gì. Cháu nhìn lén. Thấy họ giật tóc xé áo, mắng chửi nhau."

Mọi người lặng thinh. "Lúc đó cháu sẽ nổi giận ư?" Ngôn Cách hỏi.

Thích Hồng Đậu gật đầu, vẫn không cảm xúc.

"Hôm ấy bố mẹ không đi đón cháu, cháu cho rằng họ đánh nhau à?"

"Chắc chắn là vậy." Nó khẳng định.

Ngôn Cách trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi hỏi: "Họ nhờ ai đến đón cháu?"

Tư Côi và Chân Ý kinh ngạc liếc nhìn nhau. Khi nhìn thấy đoạn băng ấy, họ đều tức giận, hãi hùng và lên tiếng phê phán ngay hành vi ác liệt của ma nữ như bao người khác, nhưng không nghĩ tới tại sao nó làm vậy, càng không nghĩ tới lúc ấy người giám hộ của nó ở đâu!

"Chú tài xế." Thích Hồng Đậu ngẩng đầu lên, "Và... chị cả."

Trong căn biệt thự ban đêm, chủ nhà, người giúp việc, cảnh sát và người ngoài đều chìm vào suy nghĩ riêng của mình, phòng khách im lìm. Trên tường có treo bức tranh hoa hướng dương mô phỏng phong cách Van Gogh với màu vàng rực rỡ.

Thích Cần Cần đứng sau sofa, vẻ mặt bình thản. Cô ta mặc bộ váy công sở, mái tóc vấn thành búi xinh đẹp, chỉnh tề không một sợi tóc thừa. Nghe thấy câu trả lời của Thích Hồng Đậu, cô ta thản nhiên thừa nhận: "Hôm ấy là tôi đón Hồng Đậu tan học."

https://thuviensach.vn

Tư Côi: "Tại sao cô không trông chừng Hồng Đậu cẩn thận?"

"Tôi đi mua kem cho nó." Lý do đơn giản mà không chút sơ hở.

Ngôn Cách hỏi Thích Hồng Đậu: "Ngải Tiểu Anh thì sao, tại sao cháu lại đánh nhau với bạn ấy?"

"Cháu không thích Barbie." Lại một lý do khó bề tưởng tượng. Có người giúp việc cau mày: Bởi vì không thích con búp bê mà lấy chặn sách đập đầu rồi bóp chết chủ nhân nó ư?

Ngôn Cách hỏi: "Nhìn thấy Barbie cũng khiến cháu nổi giận à?"

"Vâng, rất tức giận."

"Tại sao vậy?"

"Thấy mấy thứ xinh đẹp sẽ khiến cháu tức giận, bởi vì cháu xấu xí."

Ngữ điệu không lên không xuống, rõ ràng chỉ có chín tuổi nhưng giọng điệu không hề non nớt, lời nói cũng thực tế vô cùng. Lòng Chân Ý không thoải mái lắm, nghe một đứa trẻ chín tuổi nói thẳng thừng như vậy, cô thấy hơi tàn nhẫn. Tư Côi cũng bình tĩnh trở lại, không biết đã nguôi giận chưa.

" Ai nói với cháu?"

"Bạn trong trường đều nói cháu xấu, đặt rất nhiều biệt danh, còn chế nhạc thiếu nhi cho cháu." Nó không buồn cũng chẳng tủi, khiến lồng ngực người lớn tắc nghẹn. Có lẽ, họ vốn rất phẫn nộ và muốn chất vấn, nhưng giờ đây lại không thể nào thốt nên lời.

Mắt Chân Ý hơi nhòe đi, cô biết ánh mắt và lời nói của đám bạn đồng trang lứa sẽ nghiền nát người ta, cô đã từng trải qua rồi. Lần đó... Chỉ là không biết Ngôn Cách có còn nhớ không. Ai đó đã nói, trường học là nơi có chế độ cấp bậc nghiêm ngặt nhất, trong mỗi đứa trẻ đều có một cái thước đo

https://thuviensach.vn

thực tế, ai xinh ai xấu, ai giỏi ai kém, ai khỏe mạnh ai khiếm khuyết... Đôi khi sự xu lợi và nhạy cảm của trẻ nhỏ khiến chúng trở nên thực tế một cách tàn nhẫn.

Ngôn Cách nói ôn hòa: "Chỉ vậy thôi ư? Bởi vì tức giận nên đánh bạn ấy. Vậy tại sao đánh bạn ấy rồi còn muốn bóp cổ bạn ấy?"

Gò má Thích Hồng Đậu nhúc nhích nhưng không trả lời. Ngôn Cách đưa mắt nhìn nó hồi lâu, suy nghĩ gì đó nhưng không hỏi nữa.

Cảnh sát Lâm và Tư Côi không phải đợi lâu, Thích Cần Cần và luật sư nhà họ Thích đã giải thích hành động của Thích Hồng Đậu như sau: Trẻ con đánh nhau là điều không thể đoán trước, mà Quyên Quyên thì bị mưa xối chết, không trực tiếp do Thích Hồng Đậu gây ra; về phần Ngải Tiểu Anh, cũng có đánh nhau, nhưng Thích Hành Viễn đã thừa nhận thích trẻ nhỏ nên giết người. Không có chứng cứ chứng minh chuyện này có liên quan đến Thích Hồng Đậu. Trong lòng mọi người đều rõ nhưng họ không thể nào buộc tội con ma nữ nhỏ này. Ngôn Cách đưa cho Thích Cần Cần tấm danh thiếp của bệnh viện, đề nghị cô ta đưa Hồng Đậu đi tiếp nhận trị liệu phục hồi.

Ra ngoài, Chân Ý lướt xem tin tức trên điện thoại, đi ở sau cùng: "Vừa nãy nghe đoạn đối thoại giữa anh và Hồng Đậu, em thấy hơi buồn. Nó đáng trách nhưng không chỉ mình nó đáng trách. Thôi Phỉ và Thích Hành Viễn khó thoát khỏi trách nhiệm này. Nói rộng ra còn có những kẻ xa lạ và học sinh lan truyền mấy lời ác ý, mình thậm chí không thể trách cứ họ. Người lớn đều khó có thể tưởng tượng được năng lượng tiêu cực và ác ý do mình truyền đi sẽ tạo thành hiệu ứng bươm bướm cho người khác như thế nào, huống chi là đứa trẻ nhanh miệng vô tâm? Nhưng mọi người ngoài mắng nhiếc chỉ biết chửi rủa."

Cô nhìn điện thoại di động, lòng thoáng phiền muộn, lúc xuống cầu thang sơ ý, chân bước không vững, đột nhiên mất trọng lực ngả về phía

https://thuviensach.vn

trước. Anh vội vã kéo cô lại. Trái tim cô thoáng ngừng đập rồi tăng tốc, thình thịch loạn nhịp. Chợt đụng mạnh vào ngực anh, túm lấy theo phản xạ có điều kiện, ôm anh như con gấu nhỏ ôm lấy thân cây, mãi không chịu buông tay, đầu còn cọ lên vai anh.

Ngôn Cách: "..." Dường như trở về những năm tháng vừa chạm vào đã không thể dứt ra. Anh lại không thấy chán ghét. Gió đêm mơn man, mùi hương trên mái tóc cô quẩn quanh bên môi anh. Anh không thoải mái lắm, nhẹ nhàng đẩy cô ra, đỡ bả vai để cô đứng thẳng. Chân Ý cười tít mắt, tiếp tục xem điện thoại.

"Có gì hay đâu chứ." Ngón tay dài của anh giật lấy điện thoại, nhìn lướt qua rồi cất vào túi cô, "Mọi người đều quá tin đôi mắt mà không tin đầu mình."

"Gì cơ?" Ý kiến này thật mới lạ.

"Ngôn luận trước mắt và chứng cứ thị giác quá trực quan, nên cho rằng trực quan tương đương với toàn diện, không thèm tìm hiểu nguyên do nữa." Ngôn Cách ngẩng đầu nhìn vẽ phía trước, cơn gió thổi mái tóc lòa xòa trên trán anh, đế lộ vầng trán tròn đầy và trắng nõn, "Ví như Đường Thường và Thích Hành Viễn, mọi người cho rằng trực quan nghĩa là chân thực, không buồn nghĩ tới có khả năng là giả. Như Thích Hồng Đậu, mọi người cho rằng trực quan chính là toàn diện, không màng nghĩ tới nguyên nhân chôn giấu dưới vẻ ngoài. Công chúng chỉ biết a dua, sợ bị bỏ lại ngoài luồng, cũng chẳng có dũng khí nghi ngờ, không có trí khôn dò xét. Vì vậy anh nói họ quá tin tưởng đôi mắt mà không tin đầu mình."

Nội tâm Chân Ý được gột rửa, không kìm được mà hít sâu vào. Ý nghĩ trong đầu cô vốn mông lung mơ hồ, không biết nói từ đâu, còn anh lại mạch lạc, thong thả, làm rõ mọi ý nghĩ của cô, biểu đạt rõ ràng và tường tận. Cảm giác ăn ý này khiến nỗi muộn phiền trong lòng cô vơi đi nhiều, cô hỏi: "Anh cảm thấy Thích Hồng Đậu nên bị phạt thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Đây không phải trách nhiệm của anh." Ngôn Cách nói thản nhiên, "Trong mắt anh, con bé là bệnh nhân, chỉ thế thôi."

Cô thật sự bội phục tính cách bình thản và chuyên tâm của anh.

"Nếu hồi bé đứa trẻ không được đối xử tử tế, làm sao em có thể trông cậy nó trưởng thành sẽ đối xử tử tế với xã hội này được?"

"Đúng vậy." Cô ngước mắt lên, nội tâm anh luôn ôn hòa, nên lời nói ra mới luôn khắc kỷ mà khoan dung. Cô cúi đầu cười khẽ: "Ngôn Cách, anh thật tốt."

Cơn gió mát buổi đêm thổi xuống từ ngọn cây, lành lạnh. Bóng cây lay động, ánh đèn đường ẩn hiện theo gió. Ánh sáng kéo thành hai cái bóng nghiêng dài, dịu dàng đặt chồng lên nhau. Anh không đáp lời, nhìn "cô" dưới đất, nghĩ thầm, không phải đứa trẻ nào không được đối xử tử tế cũng u ám và muốn trả thù xã hội. Vì thế cô mới vô cùng đáng quý, vô cùng tốt đẹp. Anh nói tiếp: "Nếu trong nhà có trẻ con mắc bệnh, thì cả nhà xem như vô phương cứu chữa."

Chân Ý nhớ tới dáng vẻ của anh khi trò chuyện với Thích Hồng Đậu ban nãy, trong lòng trào dâng cảm xúc: "Ngôn Cách, anh nhất định là một người cha tốt."

Ngôn Cách sững sờ, vẻ mặt kỳ lạ, không đáp lại cô.

Chân Ý xoắn ngón tay, lẩm bẩm: "Ngôn Cách?"

"... Hả?" Anh hơi chần chừ, thoáng cảm thấy cô không nói được lời nào hay ho.

"Thật ra gien em rất tốt. Thật đấy." Cô ngẩng đầu lên, cười như đóa hoa hướng dương, "Lạc quan sáng sủa, hoạt bát đáng yêu, xinh đẹp quyến rũ, nhiệt tình lương thiện... Nếu em làm mẹ của con anh, anh sẽ rất lời đấy."

https://thuviensach.vn

Đúng là anh được lời, nhưng: "Da mặt đứa trẻ chắc sẽ khá dày." Anh nói, "Chân Ý, em nói một hơi nhiều tính từ như vậy, có xấu hổ không hả?"

"Sự thật sẽ luôn luôn đúng." Cô tinh nghịch nghiêng đầu, dùng lời anh nói lúc uống trà trò chuyện trong căn nhà nhỏ hôm ấy để đáp lại anh. Giờ đây nhớ lại những chuyện xưa kia, hình như hương trà cũng nhè nhẹ bay đến từ miền ký ức.

Anh không nói gì mà chỉ tiếp tục đi về phía trước. Trong màn đêm, khóe môi anh cong lên cực khẽ. Tới sân biệt thự, Ngôn Cách dừng lại: "Em đi trước đi, anh chờ em."

"Sao anh biết em định quay lại?"

"Không tại sao cả, anh biết thôi." Anh nói lời này bằng giọng hờ hững trầm thấp, hàm ý thật huyền diệu.

Đèn đường mông lung, cơn gió dìu dịu. Chân Ý khẽ nói: "Chờ em nhé, em sẽ ra ngay thôi."

Cô quay người đi trở về biệt thự, cánh cửa vẫn chưa đóng. Người giúp việc và Thích Hồng Đậu cũng không có mặt, chỉ còn Thích Cần Cần tựa bên sofa, xé vụn tấm danh thiếp trong tay rồi ném vào thùng rác. Đó là địa chỉ và cách liên lạc của bệnh viện mà Ngôn Cách đưa cho cô ta. Cô ta quay đầu nhìn Chân Ý, khuôn mặt xinh đẹp lạnh nhạt không hề gợn sóng.

"Sao lại xé đi? Hồng Đậu cần điều trị."

"Thích Hành Viễn giao công ty và Hồng Đậu cho tôi chăm nom. Nó cần điều trị hay không do tôi quyết định." Cô ta gọi bố là "Thích Hành Viễn", trịnh trọng, kiểu cách và đầy xa lạ.

Chân Ý khựng lại hồi lâu, cuối cùng hỏi: "Thích Cần Cần, cô sắp đặt tất cả mọi chuyện phải không?"

https://thuviensach.vn

"Sắp đặt gì chứ?" Cô ta ngồi xuống ghế sofa, đôi mắt phượng liếc nhìn cô, kiều diễm mà lạnh băng.

"Cô không thoát khỏi liên can đến cái chết của Quyên Quyên và Ngải Tiểu Anh đâu."

"Vậy à?"

"Cô hận Thích Hồng Đậu, muốn loại bỏ Tề Diệu, khiến Thích Hành Viễn thân bại danh liệt, đẩy Thôi Phỉ vào cảnh tù tội." Nói ra những lời này, sống lưng Chân Ý lạnh toát, không thể nào tưởng tượng nổi một cô gái trẻ như vậy lại bày trăm phương ngàn kế để gây ra những chuyện này, "Cô rất giỏi, hiểu rõ tính cách của từng người trong nhà, biết thứ gì có thể chọc giận Hồng Đậu, biết Thôi Phỉ quá để tâm tới thế lực và thể diện, sẽ sai càng thêm sai khiến mọi chuyện ngày một rối ren, chưa kể chị ta lại rất quan tâm tới Hồng Đậu. Thích Hành Viễn cũng vậy, có thể trả giá hết thảy vì Hồng Đậu. Hôm mừng thọ có rất nhiều trẻ con, tại sao Ngải Tiểu Anh phát hiện ra khu rừng nhỏ thú vị lại không gọi bạn tới chơi cùng? Là cô lừa nó tới. Tại sao lựa chọn Ngải Tiểu Anh? Bởi vì nó xinh xắn, tính cách ngoa ngoắt, dễ chọc giận Hồng Đậu, hơn nữa bởi vì thân phận của nó đặc biệt, Thôi Phỉ sẽ không báo cảnh sát, sợ chuyện bồ bịch ngày nào bị phanh phui. Tôi đoán, Thích Hành Viễn về hưu muốn giao phần lớn tài sản cho Hồng Đậu, việc này đã kích thích cô. Có lẽ lúc đầu cô chỉ muốn loại bỏ Thôi Phỉ, Hồng Đậu và Tề Diệu. Về phần Thích Hành Viễn, cô hơi do dự. Nhưng ông ta đã làm chứng hãm hại Thích Miễn, điều này khiến cô hoàn toàn thất vọng thậm chí căm hận ông ta. Lúc ông ta chuẩn bị sẵn sàng gánh tội thay Thích Hồng Đậu nếu mọi chuyện không lấp liếm nổi nữa, thì cô ám chỉ rằng động cơ của ông ta chưa đầy đủ, bảo ông ta tạo chứng cứ mình mê trẻ con. Nếu không một doanh nhân cẩn thận khôn khéo như ông ta sao có thể để chứng cứ dung tục là mình mê trẻ con ở ngay máy vi tính làm việc và cá nhân chứ?"

"Cô luôn thích để trí tưởng tượng bay cao bay xa như thế sao?"

https://thuviensach.vn

"Không. Có người quay được đoạn băng Thích Hồng Đậu đá Quyên Quyên xuống công ngầm ngay từ đầu, nhưng một tháng sau mới đăng tải, đúng lúc chuyện Thích Hành Viễn mê trẻ con đầy biến thái bị truyền thông tung ra. Nếu đăng tải từ trước, ông ta sẽ không thể gánh tội thay Hồng Đậu được, cô cũng không thể vùi dập ông ta. Cô hiểu rõ người nhà mình, lúc đoán được Thôi Phỉ không ngừng khích bác muốn mượn tay Thích Miễn giết Tề Diệu, cô không hề ngăn cản. Bởi vì cô biết em trai cô tâm địa đơn thuần mềm yếu, dù nóng nảy đến đâu cũng không giết người."

"Trùng hợp thôi." Thích Cần Cần thản nhiên nói, "A Miễn suýt nữa xảy ra chuyện, dù xem như tôi hại mọi người thì cũng không hại nó."

"Cô sẽ không hại anh ta. Người ngoài chỉ thấy chứng cứ vô cùng xác đáng, với trí thông minh của mình cô cũng nhận ra rằng như vậy chưa đủ để kết tội. Cô bảo anh ta đưa ra lời khai giả, nói dối rằng thứ anh ta tạt là nước. Cô đã chuẩn bị chiếc áo giống hệt cho anh ta, để anh ta thay lúc tháo chạy. Một người tới khách sạn dự buổi họp báo ngắn ngủi mà phải chuẩn bị thêm một chiếc áo, như vậy không kỳ lạ sao? Cứ như anh ta biết trước áo mình sẽ bẩn vậy."

"Đây là quy tắc và sự cẩn thận trong thương trường, dù đi đâu cũng phải mang theo một bộ dự phòng để tránh gặp phải tình huống đột xuất."

Chân Ý nói: "Đúng, nhưng người đến từ thương trường là cô, chứ không phải Thích Miễn. Điều cô không ngờ chính là Thích Hành Viễn lại mở to mắt nói dối. Ngồi ờ ghế dự thính, nghe ông ta làm chứng chống lại Thích Miễn, tình thân cô dành cho ông ta đã tan biến hoàn toàn."

Thích Cần Cần im lặng vài giây, ngước mắt nhìn cô, điềm tĩnh nói: "Nói nhiều như vậy, chứng cứ đâu?"

"Không có chứng cứ, vì cô vốn dĩ không tham gia. Mấy câu vô ý, ám chỉ bâng quơ. Người nói vô tâm, người nghe có ý, cứ như vậy cô đã xúi giục họ

https://thuviensach.vn

làm theo." Chân Ý bội phục, lòng càng lạnh giá, "Thôi Phỉ và Thích Hành Viễn đã mất tự do, chỉ mình cô có thể chăm sóc Hồng Đậu, thậm chí họ sẽ không nói với cảnh sát rằng cô biết rõ mọi chuyện. Cô tính toán quá kỹ lưỡng rồi."

Thích Cần Cần vẫn không lung lay, trước lời vạch trần cô ta không phủ nhận cũng không thừa nhận. Chân Ý hiểu rõ. không thừa nhận vì cô ta quá cẩn thận không để lại chứng cứ, không phủ nhận vì cô ta không thèm nói dối, cũng rất tự tin là cho dù Chân Ý biết sự thật, cũng không thể làm gì cô ta. Một cô gái thông minh đến mức này, Chân Ý không biết mình nên miêu tả cô ta là người mạnh mẽ hay đáng sợ.

"Tại sao cô làm như vậy? Đây là nhà cô mà."

"Tôi không còn nhà từ lâu rồi." Khỏe môi đỏ sẫm của cô ta khẽ nhếch, toát lên nỗi bi thương cực nhạt. Suốt nãy giờ lần duy nhất để lộ cảm xúc là khi nhắc tới "nhà". "Mọi người đều ước mẹ là chỗ dựa của con cái. Bây giờ nhìn lại, quả nhiên là vậy.

Thích Cần Cần cười lạnh như tự giễu, "Có điều, ông ta cũng là bố của A Miễn, thế mà lại đâm một dao sau lưng nó."

Chân Ý vốn muốn nói gì đó, nhưng thấy nỗi quạnh hiu trong mắt cô ta thì lại nuốt xuống. Ngôn Cách đã trao đổi với cô, tính phản nghịch suốt đời của Thích Miễn rất dễ giải thích - muốn có được sự chú ý của bố. Nếu thời thơ ấu không được yêu thương đầy đủ, dù anh ta lớn đến đâu, dù đến khi tóc trắng bạc phơ, trong lòng vẫn luôn có khoảng trống. Cho đến hiện tại, anh ta vẫn là đứa trẻ chưa lớn, vẫn muốn có được niềm tin và sự chờ che của bố mình, nhưng anh ta đã bị bố vứt bỏ hoàn toàn. Thích Cần Cần cũng vậy, dù thành công đến đâu đi nữa, trong lòng mãi mãi mang lỗ hổng không thể nào lấp kín. Khi gió thổi qua, lạnh lẽo thấu buốt.

https://thuviensach.vn

"Sau khi Thích Hành Viễn làm chứng, tôi đã cầu xin ông ta tha cho Thích Miễn, thế nhưng..." Cô ta mỉm cười, mắt đỏ đến rướm máu, "Ông ta thật quá thương yêu Hồng Đậu, thương đến độ khi nghe người ta nói xấu nó, ông ta cũng không đành bỏ rơi. A Miễn nhà tôi thì sao?"

Chân Ý hiểu, cô ta nói Thích Miễn cũng là nói đến bản thân mình. "Ông ta rất quá quắt. Không bao giờ bỏ lỡ bất kỳ một cuộc họp phụ huynh hay lớp vẽ nào của Hồng Đậu, nó tới cung thiếu nhi tập múa, ông ta ngồi đợi cả buổi chiều. Nhưng hồi bé tôi bị lao phổi nằm viện một tháng, ông ta bận chuyện đưa sản phẩm ra thị trường nên không tới thăm dù chỉ một lần. A Miễn ngã cầu thang ở trường, ông ta bảo tài xế tới giải quyết. Càng đừng nhắc đến mỗi khi ông ta bực bội ở ngoài về nhà nổi giận, tranh cãi kịch hệt liền đánh mẹ, đánh tôi, đánh A Miễn. Vậy mà ông ta thương Hồng Đậu đến mức người giúp việc chỉ làm nó không vui thôi, ông ta đã bắt họ quỳ xuống đất xin tha thứ. Thật không công bằng." Môi cô ta nở nụ cười bi ai, "Tôi lớn thế này rồi, còn tranh dành tình thương của cha cùng con nhóc chín tuổi, có xấu mặt không cơ chứ."

"Chúng tôi mới là những người chịu khổ cùng ông ta. Mẹ tôi góp tiền để ông ta gây dựng sự nghiệp, cả nhà ăn tiêu tiết kiệm cực khổ cùng ông ta. Mẹ tôi hi sinh cả tuổi thanh xuân, thậm chí hiến dâng cả tính mạng. Nhưng Thôi Phỉ ngoài ngồi mát ăn bát vàng thì đã làm được gì chứ? Ả bợ đỡ, tham tiền mê của. Trừ Hồng Đậu ra, ngay cả người ở nhà mẹ đẻ cũng hại. Mấy năm nay, Thôi Phỉ không làm chuyện gì xấu cả, đã cắt đứt với Ngải Trình từ lâu. Hồi trẻ vụng trộm một hai lần, về sau lại thật lòng yêu thương ba tôi. Cô biết tại sao không? Biết Hồng Đậu nhìn thấy họ gây gổ đánh nhau là đang làm gì không? Họ có ham mê kỳ lạ với ngược đãi và bị ngược đãi. Được lắm, họ là một đôi trời sinh, vì dứa con gái quý báu chuyện gì cũng làm được, có thể thương tổn bất cứ ai. Họ diễn vở kịch này quá xuất sắc. Thôi Phỉ tự nguyện mang tiếng ngoại tình, Thích Hành Viễn nói mình mê trẻ con. Tôi không quan tâm, nhưng ông ta định giao cho Hồng Đậu sản nghiệp mà mẹ tôi đã hi sinh cả đời để gây dựng. Tuyệt đối không thể nào.

https://thuviensach.vn

Ông ta vô tình nên Hồng Đậu bị báo ứng. Vốn dĩ ông trời chỉ cần Hồng Đậu và Thôi Phỉ trở thành hung thủ, thế nhưng ông ta lại muốn hại đứa con trai duy nhất của mẹ tôi để đổi lại hạnh phúc của nhà họ. Vậy nên ông ta cũng phải bị báo ứng. Nếu yêu gia đình hiện tại đến vậy thì cứ trở thành kẻ chết thay là được rồi."

Chân Ý cảm thấy buồn thương: "Thích Cần Cần, khi người cha hơn năm mươi tuổi của cô vì để có được động cơ giết người đầy đủ mà nghe lời cô sưu tầm đủ thứ đồ chứng tỏ mình mê trẻ con, rốt cuộc trong lòng cô đã hả giận hay vẫn đang đau đến rỉ máu?"

Thích Cần Cần mỉm cười vô cùng nhã nhặn, rất đối trái ngược với những lời phá hủy nội tâm con người của cô ta. "Đáng đời. Tim ông ta làm từ sắt đá, chỉ có Hồng Đậu mới mở ra được. Hôm đi cầu xin ông ta bỏ qua cho Thích Miễn, tôi khóc còn vật vã hơn đứa trẻ, vậy mà ông ta nói đó không phải là vấn đề của Thôi Phỉ và Hồng Đậu, là thời điểm không đúng. Hồi trẻ chỉ muốn gây dựng sự nghiệp, không có thời gian nghĩ đến gia đình. Vốn tưởng rằng người nhà không bao giờ chia lìa, dù thương tổn vẫn có thể tha thứ. Nhưng ngày qua tháng lại, sự lơ là đã khiến khoảng cách trong tình thân lớn dần. Người nhà trách ông ta lo bận việc, ông ta trách người nhà không chu đáo, càng lúc càng không tìm thấy niềm vui. Hồng Đậu chính là sự khởi đầu mới sau thất bại hôn nhân của ông ta, là cơ hội để ông ta bắt đầu làm một người cha tốt." Thích Cần Cần ngước mắt nhìn trần nhà, ánh sáng màu trắng nhói lòng lóe lên trong mắt cô ta: "Xét về ý nghĩa nào đó, chúng tôi chỉ là vật thí nghiệm của ông ta, thất bại liền vứt bỏ."

Chân Ý: "Chắc không phải là..."

"Ừ. Lúc đến trại tạm giam thăm Thích Miễn, ông ta nói tình thương của cha mẹ là có tư tâm, tổn thương từ gia đình là lỗi của đôi bên, nếu sự trưởng thành của một đứa trẻ gây quá nhiều đau khổ cho ông ta, ông ta cũng sẽ thất vọng, vết nứt trong tình cảm cha con quá sâu, ông ta thật khó đền bù. Đúng vậy, vết nứt quá sâu, chút ân huệ đã không thể hàn gắn. Vì vậy ông ta dứt

https://thuviensach.vn

khoát quay lưng, xem như vết nứt kia không tồn tại, xem chúng tôi - những kẻ bên bờ vết nứt là thứ vô hình. Cô biết A Miễn nói thế nào không?" Sắc mặt Thích Cần Cần bình thản, giọng nói lại thoáng run rẩy, "Nó nói... Nếu em làm cha, em sẽ không lấy sự nghiệp làm cái cớ để hi sinh gia đình, em sẽ toàn tâm yêu thương các con, yêu thương mẹ chúng, em sẽ dự mọi cuộc họp phụ huynh của con em, xem từng món thủ công do chúng làm, lúc con ốm em sẽ cho nó uống thuốc, lúc chúng buồn bã em sẽ vỗ về an ủi. Em nhất định sẽ chủ động cho đi, chứ không phải trách cứ đứa trẻ không hiểu chuyện, chẳng thể mang đến niềm vui cho em, bởi vì nó chỉ là một đứa trẻ mà thôi. Hôm ấy, A Miễn khóc sướt mướt, nó van xin Thích Hành Viễn, nó không muốn bị tù chung thân, nhưng Thích Hành Viễn sẽ không cho bất cứ ai phá hủy cơ hội làm cha lần thứ hai mà ông ta phải bỏ bao công sức mới có được."

Chân Ý quay đi, nước mắt tuôn trào. Tất cả tình cảm trên đời này đều như thế, ai bận lòng người đó sẽ thua cuộc. Nó vốn không phải là một mệnh đề logic, phù hợp với quy luật thì cho ra kết quả; cũng không phải trao đổi ngang giá, thứ bạn bỏ ra có ý nghĩa hay không hoàn toàn phụ thuộc việc người ta có quan tâm hay không.

Thích Cần Cần khẽ nói: "Cô cho rằng tình cha mà ông ta dành cho Hồng Đậu là đơn thuần ư? Không, rất ích kỷ." Cô ta điềm nhiên đến mức cay độc, "Người ông ta thương không phải Hồng Đậu, mà chính là bản thân ông ta, là ảo ảnh ông ta mang đến cho Hồng Đậu. Suốt đời ông ta luôn tranh đấu mưu tính, mải mê danh lợi mà bỏ quên tình cảm, đến khi tuổi già mới có thể nghỉ xả hơi. Hồng Đậu là vật cứu tế đến muộn, là tình thân đến muộn của ông ta. Cũng không thể trách ông ta, ông ta nói rất đúng, là tôi và A Miễn sinh không đúng lúc, luôn thù hằn đối chọi với cha mình. Hai bên bỏ quên nhau lại chính là giải thoát cho nhau." Chân Ý không nhận thấy vẻ châm biếm trong lời nói của cô ta, chỉ có nỗi niềm ghen tị.

https://thuviensach.vn

"Hồng Đậu còn nhỏ, nếu không được chữa bệnh, cô biết sau này nó sẽ trở thành thế nào không?"

"Tôi biết chứ." Đôi mắt Thích Cần Cần lóe lên tia nhìn kỳ lạ khó đoán.

Lòng dạ Chân Ý lạnh toát, hơi lạnh quẩn quanh khắp người. Cô gái trước mặt rất xinh đẹp, nhưng vẻ mặt không một gợn sóng. Khuôn mặt ấy có rất ít biểu cảm, hệt như đang mang một chiếc mặt nạ tinh xảo. Chân Ý cảm thấy gió buốt từng cơn, sởn hết gai ốc. Cánh cửa vang tiếng kẽo kẹt, cô giật bắn, hoảng sợ quay đầu lại.

"Chị, em xem bảng tài chính quý trước..." Thích Miễn từ cửa bước vào, thoáng thấy Chân Ý thì sửng sốt vài giây, nhưng ngay sau đó nở nụ cười tươi tắn, "Chân Ý, sao cô lại ở đây?"

Cô hoàn hồn, sau một đêm Thích Miễn đã thay đổi rất nhiều, mặc bộ vest nghiêm chỉnh, cầm cặp tài liệu, khoảnh khắc trước đầy vẻ chín chắn và nghiêm túc, lúc này đã thoải mái hơn. Anh ta bắt đầu thay đổi rồi.

"Đã ăn cơm tối chưa?"

Chân Ý chậm chạp gật đầu.

"Sao sắc mặt kém thế?" Thích Miễn cúi người, nghiêng đầu nhìn cô, khuôn mặt điển trai lớn hơn ở cự ly gần.

Chân Ý lẳng lặng lùi ra sau một bước: "Không có gì."

"A Miễn." Thích Cần Cần gọi anh ta, giọng nói không còn vẻ lạnh lùng mà rất ôn hòa, "Tắm rửa đi rồi ăn khuya, chị nấu cho em bát cháo hải sản."

"Vâng." Thích Miễn cười, quay sang nhìn Chân Ý, "Ở lại ăn khuya đi."

Chân Ý nhoẻn môi đầy miễn cưỡng, bấy giờ Thích Miễn mới lên tầng. Thấy anh ta mất hút, Chân Ý nói: "Tôi đi trước đây."

https://thuviensach.vn

Thích Cần Cần đi cùng cô tới cửa, nói như có như không: "Sau chuyện này, A Miễn đã thay da đổi thịt, trở nên tốt hơn. Rất đáng giá." Sống lưng Chân Ý lại rét lạnh, thậm chí Thích Cần Cần còn tính toán được cả chuyện Thích Miễn tìm được đường sống trong cõi chết để rồi thay hình đổi dạng sau cơn tuyệt vọng vì bị vứt bỏ. Cô gái này... Dù Chân Ý vẫn luôn nhanh mồm nhanh miệng, thì ngay giờ phút này cũng không nói nên lời.

Thích Cần Cần đứng ở cạnh cửa: "Chân Ý, tôi tiễn cô tới đây thôi." Cô ta đứng ở rìa ánh sáng và bóng tối, khuôn mặt xinh đẹp một nửa sáng ngời, một nửa tối tăm. Cô ta khẽ cười, Chân Ý biết cô ta bấy lâu, đây là lần duy nhất cô ta cười thật lòng, rất nhạt nhòa: "Chân Ý, sau này tôi và người nhà mình sẽ rất hạnh phúc, còn những người từng tổn thương tôi sẽ gánh chịu nỗi thông khổ kéo dài suốt đời suốt kiếp." Cô ta lui ra sau một bước, khẽ cười đóng cửa lại.

Tiếng "rầm" nện vào lòng Chân Ý, người cô bỗng nhiên run rẩy. Cô ta không phạm pháp, cũng không phạm tội, nhưng lại đẩy mọi người vào vực thẳm. Dù Chân Ý đã chứng kiến bao nhiêu tội phạm IQ cao cũng chưa từng gặp người như cô ta. Không làm chuyện gì cả nhưng lại khiến nhà họ Thích long trời lở đất, kẻ thù nhận kết cục vô cùng thê thảm, em trai sửa sai làm lại cuộc đời. Không biết tại sao, cô không hề ghét Thích Cần Cần: Một đứa con gái thương xót mẹ mình, một đứa con gái mong mỏi tình thương của cha, một người chị ghen tị với đứa em gái cùng cha khác mẹ, một người chị ra sức bảo vệ em trai. Chị gái vốn là vậy, nhẫn nhịn, bao dung, trưởng thành rất sớm, lặng lẽ gánh vác hết thảy, dành trọn ánh mặt trời rực rỡ cho các em mình. Hình như cô cũng có một người chị như thế.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 8.2

"Ông Tô, xin ông đấy, ông thay đồ đi có được không?" Chân Ý mặc bộ đồng phục y tá tình nguyện, ôm bộ quần áo sạch sẽ đuổi theo một ông lão lôi thôi. Hôm nay nhiệm vụ của cô là thay quần áo sạch cho hai mươi cụ già ở Khu I Viện điều dưỡng, nhưng người đầu tiên đã làm cô mất hơn nửa tiếng.

Ngôn Cách vừa đi vừa xem bệnh án, vòng qua hành lang, bất giác ngẩng đầu lên, trông thấy cô y tá nhỏ Chân Ý gần như sụp đổ, eo cong như cái cây non bị xoay vần bởi cơn cuồng phong đuổi theo một ông lão bẩn thỉu khóc lóc van xin: "Ông ơi... con xin ông đấy, thay quần áo đi mà, người ông bốc mùi cả rồi!"

Ông cụ hừng hực tiến về phía trước: "Ai nói thế, tôi là ngô nướng thơm ngào ngạt!"

Chân Ý thiếu điều cuộn người lại co quắp dưới đất: "Ông à, cầu xin ông đấy, ông thay đồ đi, con múa cho ông xem nhé?"

"Không. Chim cánh cụt múa xấu òm!" Ông cụ dẩu môi, đôi chân ngắn già nua cứ thế chạy thình thịch.

Trong mắt ông, cô thế mà lại là chim cánh cụt ư? Chim cánh cụt không có màu sắc gì đấy ư? Chân Ý lắc đầu ngửa mặt lên trời nguýt dài, giữa chừng thì nhìn thấy Ngôn Cách mặc bộ đồ trắng tinh, thân hình cao lớn, nghiêng người đứng trên hành lang, trong tay còn cầm cặp bệnh án, vẻ mặt khó hiểu. Sao cô toàn để anh thấy mấy chuyện mất mặt thế nhỉ? Chân Ý vội

https://thuviensach.vn

vàng điều chỉnh nét mặt làm trò của mình, dịu dàng khom lưng: "Chào buổi sáng, bác sĩ Ngôn."

Tiểu Kha đi theo sau Ngôn Cách, cảm thán trong lòng: Sư mẫu đáng yêu quá.

Ngôn Cách hỏi: "Không chịu thay đồ à?"

"Ừ."

Chân Ý vội vàng gật đầu, nhìn chằm chằm Ngôn Cách với vẻ van nài, phát âm bằng khẩu hình: Giúp chút đi.

Ngôn Cách xoay người đi đến trước mặt ông cụ kia, ôn hòa nói: "Sao ông không phối hợp với y tá vậy? Công việc của cô ấy cũng rất vất vả."

Chân Ý sửng sốt, có phần ngượng ngùng. Ông cụ chu miệng, chắp tay ra sau lưng: "Tôi không muốn thay đồ. Hừ!"

Ngôn Cách nói: "Nhưng thay đồ mới sẽ được các bà ái mộ."

Đôi mắt của ông cụ lập tức bừng sáng: "Thật à?"

Chân Ý:"..."

Ngôn Cách đi ngang qua, gõ nhẹ bệnh án lên vai cô, giọng nói lành lạnh: "Nhớ múa cho anh xem."

"..." Chân Ý lảo đảo trong gió, cô không nghe nhầm đấy chứ?

Tiểu Kha theo sau, chợt nhớ tới khi nãy làm việc, Ngôn Cách có nói: "Cậu lại đây đo hàm lượng hoóc môn chỗ này... Đúng rồi, một người đàn ông gọi một cô gái là "tiểu sư muội" trong trường hợp nào vậy?"

Tiểu Kha không hiểu.

https://thuviensach.vn

Đến chiều, Chân Ý mới thay xong quần áo cho tất cả các cụ, ôm quần áo bẩn tới phòng giặt, cuối cùng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ. Trên đường đến phòng thay đồ, cô đi ngang qua một căn phòng kính, bên trong có một người mặc đồ trắng đang ngồi. Cô nhớ rằng gã tên Lệ Hữu. Nhớ lại lần gặp mặt trước đó, bước chân cô đột nhiên chậm lại. Vừa ngẩng đầu lên, trái tim cô bỗng giật thót. Không biết gã đã quay lại từ lúc nào, nhìn cô chăm chú, mày rậm mắt sáng, ánh mắt thẳng băng mà sâu thẳm, hệt như một cái giếng. Chân Ý bất giác cảm thấy người đàn ông này rất nguy hiểm, nhưng không sao giải thích được, có lẽ bẩm sinh gã đã có sức cuốn hút chí mạng như thế. Lần này cô vẫn không tránh được, ma xui quỷ khiến tiến đến gần gã.

Cô đứng lại ngoài cánh cửa kính và song sắt, tuy dè dặt nhưng lại tò mò nhìn gã. Nhìn nhau vài giây, gã nở nụ cười ấm áp: "Cô gái, cô có cô đơn không?" Qua lớp kính, âm thanh không chân thật đến kỳ lạ.

Chân Ý suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

"Nói dối." Gã khoan dung trách cứ, "Lúc cô lẻ loi không chốn nương tựa, không có ai ở bên cạnh và cũng không ai có thể cho cô gửi gắm niềm tin."

Chân Ý không trả lời, Lệ Hữu giơ tay lên, đưa về phía cô: "Hãy tin tôi, hãy để tôi lắng nghe nỗi phiền muộn trong cô." Gã đặt tay lên tâm kính, mười ngón tay thon dài, lòng bàn tay trắng nhách.

Chân Ý cau mày, khẽ nói: "Ý anh nói là lắng nghe tinh thần à?"

"Thông minh." Nụ cười của gã tươi hơn.

"Tôi không cần." Chân Ý nói, "Tôi không tin thứ nay."

Lệ Hữu không để tâm, bĩu môi nói: "Cô giải thích thế nào về chuyện tôi biết mọi việc trong ký ức của có, nhất là những thứ khiến cô tổn thương đó?"

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Chân Ý hơi cứng lại, cố chấp lắc đầu: "Tôi không bị tổn thương."

"Nhưng tôi thấy ký ức của cô rất đau khổ." Ngón tay gã chậm rãi nắm chặt trên tấm kính, như thế nắm lấy khuôn mặt trắng ngần của cô, "Nói yêu em đi, lừa em cũng được. Nhưng anh ta thậm chí còn không muốn lừa cô."

"Sao anh biết những chuyện này?"

"Ngôn Cách nói cho tôi biết."

"Không thể nào." Cô nổi giận.

“Trong một khoảnh khắc, cô thật sự đã nghi ngờ anh ta, giận anh ta nói chuyện này cho người khác biết để bêu rếu cô."

"Không có!"

"Chân Ý, tôi biết cô đang nghĩ gì trong đầu."

Sao gã lại biết tên cô? Chân Ý lùi lại một bước, bắt đầu cảnh giác.

Lệ Hữu cười dịu dàng, cùng với khuôn mặt tuyệt đẹp của gã, thoạt nhìn vô hại với đời như vậy, nhưng mỗi lời gã nói ra lại khiến người ta tò mò: "Nói chuyện khác đi, trò chuyện với tôi một chút nhé, tôi buồn lắm."

"Nói gì?"

"Tôi cho rằng thể xác là vật dẫn của tinh thần, mà tinh thần độc lập với suy nghĩ, cô có đồng ý với quan điểm của tôi không?"

Chân Ý gật đầu.

"Cô biết nguyên lý cộng hưởng trong vật lý không?"

https://thuviensach.vn

Chân Ý biết, hồi trung học Ngôn Cách đã nói cho cô biết:"Hai vật thể có cùng tần số dao động, khi một vật thể dao động sẽ khiến vật thể kia dao động theo. Tương tự, đối với một vật chất có thể biến đổi tần số dao động, khi tần số của nó tiến gần tần số dao động của một vật chất khác, sẽ tạo nên cộng hưởng."

Lệ Hữu mỉm cười: "Sóng điện tư duy của con người là vật chất như vậy đấy, khi tần số giống nhau có thể cộng hưởng. Như con người có thể tìm được cộng hưởng từ những tác phẩm âm nhạc, sách vở, phim ảnh... Tác phẩm có thể tạo nên cộng hưởng sẽ khác nhau ở mỗi cá thể. Nói vậy không khó hiểu chứ?"

"Không khó." Ngược lại, cô hoàn toàn bị lý luận kỳ lạ của gã hấp dẫn.

"Nếu tôi nói, tác phẩm tôi tạo ra có thể sinh cộng hưởng với cô, thật ra là bởi vì suy nghĩ của chúng ta có tần số tương đồng ở một điếm nào đó."

Chân Ý: "Những thứ đó có liên quan gì đến việc anh biết ký ức của tôi?"

"Tôi nói rồi, tần số sóng điện của tư duy con người thay đổi không ngừng, nên bình thường thứ có thể cộng hưởng giữa con người và con người chỉ là một điểm, nhiều nhất là một đường thẳng, rất hiếm khi xuất hiện một mặt phẳng. Nhưng..." Lệ Hữu nhìn thẳng vào cô, gã biết cô đang hết sức chăm chú lắng nghe, "Khi tần số tư duy của hai người đồng bộ mọi lúc thì chúng có thể luôn luôn cộng hưởng. Kiểu cộng hưởng này là lập thể, bốn chiều. Ngoài tình cảm, âm thanh, còn có hình ảnh. Ví dụ như khi trông thấy một người xa lạ, cô sẽ cảm thấy hình như đã từng quen biết, dường như có thể nhìn thấy quá khứ và cuộc sông của anh ta. Rất nhiều người có trải nghiệm này. Nó được quyết định bởi độ tương đồng của tần sô'."

Cô hoàn toàn kinh ngạc.

"Chân Ý, tôi hiểu tâm trạng của cô hơn bất kỳ ai khác." Ánh mặt trời chiếu vào đáy mắt gã, như mặt hồ mê hoặc tĩnh lặng, bất giác cô không thể

https://thuviensach.vn

rời mắt đi.

"Đưa tay qua đây." Giọng gã êm dịu như thôi miên, ngón tay thon dài tuyệt đẹp đặt lên tấm kính, "Lại đây, cảm nhận một chút, chẳng lẽ cô không muốn thử một lần?"

"Thử cái gì?"

"Thử nhìn vào quá khứ của tôi."

Chạm tay cách tấm kính là có thể nhìn thấy thứ gã nói sao? Ngón tay Chân Ý chuyển động, hơi sợ hãi, lúc này có người gọi cô: "Y tá Chân."

Quay đầu lại, là y tá Tiểu Lan chịu trách nhiệm quản lý nhân viên tình nguyện.

"Tôi đi trước đây."

Chân Ý bỏ chạy trối chết, chạy được mấy bước lại quay đầu nhìn, Lệ Hữu đứng trong căn phòng kính, ánh mặt trời bao phủ bộ đồ trắng của gã, toát lên vẻ hư ảo. Gã nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, chậm rãi nói: "Nhảy xuống đi."

Chân Ý đi tới, y tá Tiểu Lan hỏi: "Cô không nói chuyện với anh ta đấy chứ?"

"Không."

Trong viện quy định không được nói chuyện với gã, nguyên nhân rất tào lao: Gã là phần tử tà giáo. Chân Ý không hỏi nhiều, nói cho cùng ở những nơi chú trọng quy chế thì người tò mò đều không được chào đón. Chi bằng đi hỏi Ngôn Cách. Cô thay đồng phục y tá tình nguyện, đến viện nghiên cứu.

https://thuviensach.vn

Chân Ý thò đầu nhìn vào phòng làm việc, Ngôn Cách đứng trước bàn thí nghiệm, quay lưng về phía cô, cúi đầu làm gì dó. vẫn chiếc áo blouse trắng, vẫn đẹp như vậy, dáng người cao gầy, cô nhìn biết bao lần cũng không thấy chán. Thật muốn có thể nhảy phắt lên ôm lấy cổ anh không buông tay như hồi niên thiếu.

Cô gõ cửa "cộc cộc". Anh không đáp lại. Cô vốn hiểu rõ thói quen của anh, nhẹ bước đi vào.

"Tại sao mọi người lại bảo người tên Lệ Hữu kia thuộc tà giáo?"

Ngôn Cách ngẩng đầu lên: "Em đã nói chuyện với anh ta." Giọng khẳng định.

Chân Ý thấy anh nghiêm túc thì vội nói: "Không. Chỉ là người trong bệnh viện luôn nói không nên đến gần anh ta, nhưng lần trước anh có trò chuyện với anh ta nên em thấy hơi tò mò."

Ngôn Cách cúi đầu, không trả lòi câu hỏi của cô. Chân Ý không bỏ cuộc, chạy tới đối diện anh, nhảy phốc ngồi lên bàn: "Sao anh ta lại bị giam trong bệnh viện thế?"

"Biết bác sĩ khoa tâm thần điều trị bệnh nhân mắc chứng hoang tưởng và phân liệt thế nào không?" Ngôn Cách nói, "Thuốc men, vật lý, tự nhiên, thôi miên, liệu pháp tâm lý. Nhưng trên thế giới này, có một bộ phận bác sĩ làm điều ngược lại."

"Ngược lại ý là..."

"Họ sử dụng thuốc men và các liệu pháp để làm cho người khỏe mạnh hoặc người bệnh nhẹ mắc bệnh."

“Họ làm được sao?”

https://thuviensach.vn

"Tại sao không thể? Y học càng phát triển, chúng ta càng nghiên cứu thấu đáo bệnh lý và cách điều trị chứng bệnh nào đó thì lực tác động và sự hủy hoại theo hướng ngược lại càng có khả năng nảy sinh."

"Thật là nguy hiểm. Nhưng chắc hẳn anh ta không thể tự mình hoàn thành việc này phải không?"

"Ừ. Anh ta là thành viên của Hiệp hội điều trị bệnh hoạt động bí mật xuyên quốc gia, cảnh sát chỉ bắt được mỗi anh ta."

Nghe có vẻ rất cơ mật, Chân Ý không nhiều lời, quay lại nhỏ giọng nói: "Nghe Tư Côi nói, Thích Hành Viễn và Thôi Phỉ sẽ bị tù chung thân."

"ừ."

"Ngôn Cách?"

"Hả?"

"Thích Hồng Đậu lớn lên sẽ trở thành thế nào?"

"Tội phạm giết người liên hoàn tàn nhẫn."

"Trong trường hợp không điều trị à?"

Ngôn Cách ngước mắt lên khỏi cuốn sổ ghi chép: "Nói thật, dù được điều trị cũng rất khó duy trì đến cùng, phải có người khuyên bảo mọi lúc. Nếu lơi lỏng một chút, họ cũng rất dễ bị kích động."

Chân Ý: "Em vốn tưởng không thể chữa khỏi bệnh tâm thần, sau khi đến đây phát hiện thật ra có thể hồi phục; nhưng sau chuyện Thích Hồng Đậu, em lại nhận thấy còn cần phải phân chia chủng loại. Có loại có thể chữa khỏi, có vài loại chỉ có thể khống chế và xoa dịu, không có khả năng trị tận gốc phải không?"

https://thuviensach.vn

Ngón tay Ngôn Cách dừng lại, ánh mắt chậm rãi nhìn xuống, không tỏ thái độ: "ừ, đúng là hiện giờ có vài loại bệnh không thể trị tận gốc. Có thể gọi chúng là ung thư trong tâm thần."

"Thật đáng thương." Chân Ý than thở.

Ngôn Cách hơi mím môi: "Hơi đáng thương."

"Em nói bác sĩ thật đáng thương."

Ngôn Cách sửng sốt.

Chân Ý giải thích: "Những người bị ung thư thể xác ít ra còn có ý thức đấu tranh tự cứu bản thân. Nhưng người bị ung thư tâm thần chỉ có thể dựa dẫm vào sức lực của một mình bác sĩ, muốn không tái phát cần có bác sĩ trông nom cả đời, từng li từng tí. Lơi lỏng một chút là bệnh nhân sẽ tái phát, bao nhiêu công sức của anh ta sẽ đổ sông đổ biển cả. Anh nói xem, có phải bác sĩ rất đáng thương không?"

Ngôn Cách lặng thinh.

"Ngôn Cách, có bác sĩ nào vừa kiên nhẫn lại rộng lượng đến thế không?"

Đôi mắt anh trở nên ôn hòa: "Phải xem bệnh nhân là ai đã."

"Hả?" Chân Ý không hiểu. Đang định hỏi thì chuông điện thoại vang lên, cô bắt máy, là cuộc gọi của Tư Côi: Thôi Phỉ nhảy lầu tự tử ở trại tạm giam.

Khi Chân Ý và Ngôn Cách chạy tới bệnh viện, hộ lý đang đẩy cáng, dưới tấm vải trắng là hình người, bác gái gục bên trên khóc lóc thống thiết: "Con tôi, con tôi!"

https://thuviensach.vn

Thích Cần Cần lạnh lùng nắm tay Hồng Đậu đứng một bên; Hồng Đậu không khóc cũng không làm loạn, đờ dẫn nhìn chằm chằm vào tấm vải trắng, không nói một lời. Chân Ý ngơ ngẩn đứng ở hành lang, đầu óc trống rỗng. Chị họ Thôi Phỉ chết rồi ư? Đúng, hai chị em họ càng lúc càng xa nhau, không thân thiết như thời thơ ấu nữa. Đúng, khoảng thời gian này hai người căm hận lẫn nhau, Thôi Phỉ chỉ mong cô mất mạng, cô cũng kiên quyết đẩy Thôi Phỉ vào cảnh tù tội, nhưng... Bây giờ chị họ chết thật rồi. Nhảy lầu ư? Tự sát ư? Là cô ép chị họ phải chết sao?

Mũi Chân Ý cay xè, mắt rát buốt, trái tim đau xót vô cùng. Mắt cô nhòe dần, cô gượng đứng vững, bước từng bước đi tới trước tấm vải trắng, nhẹ nhàng vén lên. Khuôn mặt đẫm máu không còn sức sống của Thôi Phỉ chói lòa lấp lánh trong màn nước mắt của cô. Chị họ mất thật rồi. "Chị..." Chân Ý nghẹn ngào, lay bả vai chị ta, "Chị..."

"Cút ngay!" Bác gái tát mạnh vào mặt cô, "Đều do mày làm hại!"

Mắt Chân Ý tối sầm, đầu óc nổ tung, tai đau như bị xé rách. Cô đứng không vững, lảo đảo suýt ngã nhào nhưng được Ngôn Cách đỡ lấy. Bác gái tức giận cùng cực mà sinh nỗi buồn thương, còn muốn đánh cô nữa. Ngôn Cách siết cô vào lòng, nghiêng người ngăn trở, cổ lập tức bị cào xước một vệt. Thích Miễn tiến lên kéo bác gái ra. Bà bác giàn giụa nước mắt, gào thét: "Đồ vô on! Đồ lấy oán báo ân, hồi đầu nên để mày lại trại trẻ mồ côi cho tự sinh tự diệt, cho mày chết luôn đi! Tao bị mù mới nuôi mày lớn thế này..."

Chân Ý tựa vào lồng ngực Ngôn Cách không nhúc nhích, không có bất kỳ phản ứng nào, đau lòng đến mức không còn tri giác, đôi tai được bàn tay ấm áp của anh che lại. Cô bỗng muốn khóc. Ngôn Cách cúi đầu, thấy tóc cô rối bù, má đỏ rần, mắt ngấn lệ, vẻ mặt thẫn thờ, tâm tư anh chợt dậy sóng. Mặc dù lý luận với một phụ nữ bốn mươi, năm mươi tuổi thật sự không ổn, nhưng... "Thưa bà..." Anh bình thản lên tiếng, giọng nói kiềm chế đến mức lễ phép, nhưng sự sắc bén thoáng hiện khiến người ta hoảng hốt, "Khi con

https://thuviensach.vn

gái bà vì lợi ích riêng mà định vu oan hãm hại người cha mắc chứng Alzheimer đã từng nuôi nấng bà, bà có nghĩ đến ân tình của cha bà không?"

Một câu nói khiến bác gái sững sờ. Lẽ nào đây là báo ứng? Vẻ mặt Ngôn Cách tuy không tốt lắm, nhưng vẫn khắc kỷ gật đầu chào bà ta rồi dẫn Chân Ý đi.

Đến cầu thang, anh mới buông cô ra. Cô vẫn ngây dại, vẻ mặt mông lung, vết đỏ trên mặt như lan ra, đỏ tới mang tai. Hồi lâu sau, cô ngước mắt nhìn anh, anh mím môi rất khẽ, đôi mắt cụp xuống, sâu thẳm và tối tăm như đang thầm chịu đựng điều gì đó. Anh nổi giận rồi.

"Em không sao đâu." Cô nói.

Vẻ mặt anh trông vẫn thật khó coi, tay anh bất giác giơ lên, muốn chạm vào mặt cô nhưng sợ cô đau, cuối cùng dừng giữa không trung. "Chân Ý, đừng cả nghĩ. Mỗi người đều có chí hướng và lựa chọn của riêng mình. Chị ta lựa chọn sống hay chết không liên quan gì tới em."

Trái tim Chân Ý bỗng thắt lại, đau đớn một lúc lâu rồi lại chợt thấy ấm áp. "Em biết rồi." Cô gượng cười, "Hơn nữa, em cảm thấy chị họ sẽ không tự sát đâu."

Ánh mặt trời lúc ba giờ chiều đã không còn gay gắt, Chân Ý đứng ở dưới cây ngô đồng ven đường chờ Ngôn Cách. Mặc dù cái chết của Thôi Phỉ không hợp tình hợp lý, nhưng vì không có điểm đáng ngờ nên cảnh sát kết luận đây là án tự sát. Tâm trạng của Chân Ý không tốt cho lắm, trong thời gian đợi phiên tòa xét xử cô nhân tiện tìm việc làm. Một quý ông đam mê triết học (bị tâm thần) từng nói: "Nếu bạn cố chấp chán ghét việc nào đó, hãy tìm hiểu nó và trở thành một phần của nó." Vì thế Chân Ý nộp đơn làm trợ lý biên đạo cho đài truyền hình thành phố K, không ngờ vừa ứng tuyển đã được chọn, không lâu nữa sẽ gia nhập hàng ngũ phóng viên mà cô từng ghét nhất. Hôm nay là ngày cô nhận được đề nghị công việc. Chợt nhớ

https://thuviensach.vn

lâu lắm rồi không vận động, muốn đi đánh bóng chày, thế là cô nói xe hỏng để nhờ Ngôn Cách đưa đi. Ai đó chỉ nghe giọng đã biết cô nói dối nhưng vẫn đồng ý.

Đương lúc chờ đợi, điện thoại di động bỗng đổ chuông. Là An Dao, nói muốn gặp cô. Gần đây cô ấy phải tham gia mấy ca phẫu thuật, chỉ có thời gian mỗi chiều nay. Nhưng Chân Ý đã có hẹn, đành hẹn lại tuần sau. 3 giờ kém 3 phút, Chân Ý cúi người sát cái gương nhỏ trên chiếc xe ven đường sửa lại tóc tai. Không làm luật sư nữa, cô như trẻ lại sau một đêm. Không trang điểm, không ăn mặc kiểu cách, áo phông quần short, mũ lưỡi trai, buộc tóc đuôi ngựa, đơn giản thoải mái như sinh viên.

Đang mải mê soi gương, cô nghe thấy một tiếng còi vang lên. Ngôn Cách tới rồi! Cô vui mừng đứng thẳng người, quay đầu lại. Không phải. Cửa sổ xe hạ xuống, nụ cười của Doãn Đạc tươi rói: "Đi đâu thăng chức vậy?"

"Làm phóng viên." Chân Ý cười lôi kéo làm quen, "Sau này đàn anh có tiếp nhận phỏng vấn nhớ liên lạc với em trước nhé. Số điện thoại không đổi."

"Nghề phóng viên này của em dễ làm quá, không cần tạo mối quan hệ tốt với anh luôn."

"Quan hệ của chúng ta còn chưa tốt à?" Chân Ý vô cùng niềm nở, cười tươi như hoa. Gương mặt búp bê vốn không cần trang điểm, chỉ cần cô ăn vận đơn giản là cứ như trở về thời học sinh, không khác hồi trung học là bao.

Nụ cười của Doãn Đạc nguôi dần, giọng nói nghiêm túc: "Chân Ý, anh rất khâm phục việc em làm."

"Làm phóng viên có gì hay để khâm phục chứ?"

https://thuviensach.vn

"Chuyện tự thú."

"Lại càng không nên, sửa sai mà."

"Không nếu là anh, anh sợ rằng mình sẽ lưu luyến tất cả những gì đang có. Vì thế anh khâm phục em."

Chân Ý được khen mà ngượng ngùng. Doãn Đạc vừa định tạm biệt, trong gương chiếu hậu xuất hiện một chiếc xe màu trắng chậm rãi tiến tới gần, anh vẫy tay với Chân Ý. "Đây là số điện thoại và email của văn phòng anh."

Anh lấy danh thiếp từ hộp đựng đồ lặt vặt, Chân Ý cúi người, thò vào cửa sổ nhận lấy.

Ngôn Cách dừng xe. Trong tầm mắt, Chân Ý cúi người, cánh tay đặt lên cửa sổ xe của Doãn Đạc, nụ cười rạng rỡ. Cô ăn mặc thoải mái, vòng eo thon nhỏ, hai chân để hở thẳng tắp mà thon dài. Anh cụp mắt nhìn xuống.

Doãn Đạc mỉm cười: "Anh đi đây. Cần giúp đỡ nhớ tìm anh."

Chân Ý vẫy tay tạm biệt, bỏ danh thiếp vào túi quần sau, quay lưng lại liền thấy một chiếc xe màu trắng đỗ cách đó vàimét, cách tấm cửa sổ kính nên cô không thấy rõ vẻ mặt anh lắm, chi cảm thấy bên trong lẳng lặng yên ắng. Vừa rồi lẽ ra cô nên nghĩ người có tính cách như anh thì nào biết bấm còi chứ? Khiến nụ cười mà cô chuẩn bị lại khi không tặng cho Doãn Đạc.

Chân Ý đi tới xe anh, gõ cửa sổ. Tấm cửa kính hạ xuống, vẻ mặt anh vẫn bình thường. Cô bất mãn: "Tới bao lâu rồi? Con người anh thật là, không chịu lên tiếng, có miệng đế làm gì chứ?"

Anh lặng thinh ngồi thẳng tắp, ánh mặt trời xuyên qua lớp kính, chiếu lên chiếc mũi với độ cong hoàn mỹ của anh.

https://thuviensach.vn

Cô cúi người, nằm nhoài trước cửa sổ đùa giỡn: "Có miệng là để hôn à?"

Anh liếc mắt, thấy cô nghiêng đầu cười tinh nghịch, tóc đuôi ngựa lả lướt trên bờ vai mảnh khảnh, có vài lọn tóc nhảy nhót dưới ánh mặt trời, sáng lấp lánh. Cô khẽ căn đôi môi thoa son nước màu thạch hoa quả, trông mềm mại mọng nước. Cô giỏi nhất trong việc tán tỉnh.

Ánh mắt Ngôn Cách dừng trên mặt cô, bàn tay lại lẳng lặng kéo mở cửa rồi đẩy nhẹ. Chân Ý lùi lại, đầu đập phải sườn xe.

"Đau chết mất." Cô ôm đầu, kêu la vẻ cường điệu.

"À, xin lỗi." Anh khách sáo đẩy cửa xuống xe, đứng thẳng người nhìn cô từ trên xuống, vẻ mặt bất ổn, bầu không khí xung quanh cũng thấp thoáng vẻ bất thường.

Chân Ý lùi ra sau một bước, cười he he, "Lừa anh thôi, không đau đâu."

"Anh cũng nghĩ như vậy." Anh nhếch khóe môi, sải chân đi tới bên kia, mở cửa ghế lái phụ, "Lên xe đi."

"ừ." Chân Ý nhanh nhảu vòng qua anh leo lên xe.

Suốt chặng đường, cô cứ ngờ ngợ, tự dưng sao lại thấy hôm nay anh hơi kiêu ngạo nhỉ? Vẻ mặt anh trầm lắng, bất chợt lên tiếng hỏi: "Sao lại gặp công tố viên Doãn?"

"Anh ấy đi ngang qua." Chân Ý không cảm thấy khác thường, "Phóng viên là ngành nghề cần giao thiệp, một thời gian nữa phải phỏng vấn một mình, cũng có thể tận dụng mạng lưới quen biết trước kia."

Sự chú ý của anh dừng lại ở hai chữ "một mình": "Phỏng vấn công tố viên Doãn một mình?"

https://thuviensach.vn

"Ừm. Anh Doãn tốt lắm, sẵn lòng giúp đỡ em." Chân Ý chống cằm, "Mấy người có qua lại với Dương Tư đều không đáng tin, nếu có người như đàn anh thì tốt quá." Cô càng nói càng hăng hái, "Điển trai giàu có, tuổi trẻ tài cao, làm việc nguyên tắc, gặp khó khăn không chùn bước, ngoài đời lại hài hước thú vị, dịu dàng chu đáo. Khó ai có thể kháng cự người đàn ông như vậy."

Ngôn Cách mím môi, đôi đồng tử hơi tối đi, ngón tay dài nắm chặt vô lăng, lặng lẽ hít sâu, nhưng không hiểu vì sao vẫn thấy hơi khó thở. Anh không hiểu mấy ưu điểm cô vừa liệt kê nên đương nhiên sẽ không phản bác. Nhưng, "Đàn anh." Ngữ điệu của anh trầm lặng, thoáng toát lên vẻ mạnh bạo, "Anh cũng hơn em một lớp, sao cứ gọi Ngôn Cách Ngôn Cách suốt ngày, không biết lớn nhỏ."

Chân Ý lấy làm lạ, hôm nay anh sao thế? Nghĩ lại, từ hồi đầu cô đã không gọi anh là đàn anh... "Không phải gọi quen từ lúc đầu rồi sao? Anh để bụng à?" Nghĩ lại tính cách vừa bảo thủ lại kỳ quặc của anh, không chừng thật sự đã để bụng cách xung hô.

"Không để bụng." Anh nói thật lòng, vài giây sau chuyển giọng khách quan trình bày sự thật, "Tiểu Kha nói, trong tiểu thuyết võ hiệp, chẳng ai đến với tiểu sư muội của mình cả." Nói xong, tâm trụng bỗng dưng thoải mái.

Chân Ý ngẫm nghĩ trong chốc lát, kinh ngạc mở to mắt: "Ngôn Cách, không phải anh đang ghen đấy chứ?"

Ai đó bỗng cứng mặt: "Không có."

"Ghen mà ghen mà, anh có ghen mà." Chân Ý vui sướng như trúng giải độc đắc, cười ha ha. Cô kề sát tai anh, nhõng nhẽo lại dịu êm: "Đừng ghen mà, chẳng lẽ anh không biết em chỉ thích mình anh."

Anh im lặng một lát, khẽ nói: "Anh biết."

https://thuviensach.vn

Chân Ý lại sửng sốt, không biết tại sao, người mặt dày như cô lại đỏ mặt vì những lời này.

Xuống xe, Chân Ý hỏi: "Anh chỉ xem thôi à, có muốn em dạy anh đánh bóng chày không?"

Anh lắc đầu.

"Không có hứng thú à? Những môn khác cũng được mà."

Tennis, bóng bàn, bóng rổ, bóng chuyền, cô thành thạo tất. Hồi đi học, giờ nghỉ giữa tiết và tiết thể dục là thiên đường của cô. Anh còn nhớ rõ dáng vẻ tràn trề sức sống của cô khi chạy nhảy trên sân thể dục.

"Ngôn Cách, anh phải vận động nhiều vào." Chân Ý đã bắt đầu vận eo khởi động, "Anh thế này, cẩn thận về già bị lú lẫn đấy."

"Em thế này, cẩn thận về già bị tăng động đấy." Anh nói.

"Ơ?" Chân Ý bật cười ha ha, "Ngôn Cách, anh đáng yêu quá." Cô ôm bụng cười, không thẳng người dậy nổi.

Anh nhìn cô như cỏ non đong đưa trong gió, không hiểu lắm, củng không thấy buồn cười chút nào, nhưng điều này lại không hề cản trở anh thích nhìn cô cười ngất ngư.

An Dao tan làm đi tới bãi đỗ xe. Buổi chiều rảnh rỗi nhưng không hẹn được Chân Ý, cô định trở về bầu bạn với Ngôn Hủ. Nếu lái xe nhanh một chút, còn có thể tận tay làm bữa tối cho anh. Ấn chìa khóa, chiếc Ferrari màu trắng sáng đèn, đây là quà đính hôn nhà họ Ngôn tặng cô. Đối với cô, chiếc xe này quá huênh hoang. Cô vẫn thích chiếc Honda nhỏ của cô hơn. Nhưng mẹ Ngôn Hủ nói xe không chạy sẽ bị hỏng, vậy nên thi thoảng cô mới chạy một lần. Chiếc xe đã dậy lên bao lời đồn đại nhảm nhí trong bệnh viện, may mà cô không buồn quan tâm. Vừa mở cửa xe, có người gọi cô lại

https://thuviensach.vn

từ sau lưng: "An Dao." Thì ra là người bạn trung học, không biết sao lại gặp ở đây. Những năm này kẻ cô ra sức trốn tránh nhất chính là những người bạn thời trung học.

"Là cô à." An Dao nhoẻn môi, ôn hòa mà lạnh nhạt, không có ý ôn chuyện.

"ừ." Cô bạn cũng không nhiệt tình, liếc nhìn xe cô, "Nhà chồng chưa cưới của cô ra tay hào phóng quá."

An Dao không lấy làm kiêu, đây không phải điều cô để tâm.

"Hình như họ Ngôn thì phải?" Cô bạn hỏi, "Ngôn Cách và Chân Ý lại đến với nhau à?"

"Sẽ ở bên nhau thôi." An Dao nói.

"Nếu họ biết chuyện cô làm thì phải làm sao đây?"

"Gì cơ?"

"Tám năm trước ở phòng karaoke, cô đã nói với Chân Ý là Ngôn Cách không tới thành phố K mà ra nước ngoài. Nhưng nghe cô giáo Tần nói, Ngôn Cách xin bảo lưu một năm, đợi khi Chân Ý lên lớp 12 thì cậu ta sẽ ở lại Thâm Thành cùng con bé."

"Về sau tôi mới biết chuyện này." An Dao thành thật.

Người kia thấy cô vẫn thản nhiên bình tĩnh thì cười lạnh: "Lúc hỏa hoạn, mọi người cho rằng Chân Ý đi tìm Ngôn Cách, nhưng con bé lại bị nhốt ở phòng vệ sinh. Sau đám cháy, Ngôn Cách trở lại tìm Chân Ý, mọi người lại nói con bé tức giận bỏ đi. Thật ra, khi chuông báo cháy vang lên, lớp trưởng từng hỏi thăm Chân Ý, chính cô là người đầu tiên nói con bé tức giận bỏ đi."

https://thuviensach.vn

An Dao "ừ" một tiếng, đây là điều cô muốn thẳng thắn với Chân Ý. Là cô không xác định rõ vị trí của Chân Ý mà đã kết luận xằng bậy.

"Lúc ấy ngồi cạnh cô là Dương Tư - con bé hay qua lại với lớp trưởng, chính nó đá túi và điện thoại của Chân Ý xuống dưới ghế sofa. Nếu Chân Ý đi rồi, sao không đem theo túi chứ? Cô không thấy động tác nhỏ này của Dương Tư sao?"

An Dao kinh ngạc: "Tôi không thấy."

"Ai tin chứ?" Đối phương lộ bộ mặt thật, "Mong rằng cô cho tôi gì đó ngon nghẻ chút."

"À." An Dao cười khẽ, "Xin lỗi, tôi đã định thẳng thắn với Chân Ý những chuyện này rồi." Người kia giật thót.

"Chưa xác định vị trí của cô ấy đã ác ý nói cô ấy đi rồi. Đây là chuyện mất mặt nhất tôi từng làm trong đời." Hồi niên thiếu chỉ một lần bị ma xui quỷ khiến đã trở thành vết nhơ tinh thần suốt đời, "Tôi sẽ thành thật với Chân Ý, xin cô ấy tha thứ. Tôi nhất thời suy nghĩ nông cạn đã khiến hai người họ hiểu lầm. Nhưng sau khi Ngôn Cách đi, tôi đã lập tức đi tìm cô ấy."

"Đáng tiếc Chân Ý đã được người khác cứu rồi." Cô bạn cay nghiệt, "Không ai biết cô đã định bụng đi cứu cô ta, chỉ cần tôi nói ra, tất cả mọi người sẽ biết cô là kẻ lòng dạ ác độc, muốn giết Chân Ý."

"Tôi không như vậy." An Dao vẫn thản nhiên.

"Chuyện tôi muốn cô làm chỉ dễ như trở bàn tay mà thôi." Người nọ hổn hển đưa ra yêu cầu.

An Dao kiên quyết lắc đầu: "Tôi sẽ không bị cô uy hiếp đâu. Cô muốn nói thì cứ nói, còn tin hay không là chuyện của họ."

https://thuviensach.vn

Cô xoay người định đi, nhưng người kia nhất quyết không buông tha: "Thẳng thắn vô tư vậy sao? Xem ra cô đã quên mình từng là kẻ trộm."

Bước chân An Dao hơi chậm lại, bàn tay nắm chìa khóa hơi run lên, gương mặt xinh đẹp dần dần tái nhợt. Cảm giác hổ thẹn trào dâng trong lòng. Lúc nhỏ cô bơ vơ không nơi nương tựa, vì sinh tồn đã hồ đồ đi ăn trộm. Khi lên lớp 5, cô đã trộm tiền của một bạn học nữ, bạn kia cho rằng cô bạn cùng bàn lấy trộm nên mắng chửi ầm ĩ. Cô bạn cùng bàn bị bệnh tim, đột nhiên phát bệnh. Về sau An Dao không dám ăn trộm nữa, từ lần đó cô vừa hối hận vừa đau khổ. Nhiều năm nay, tháng nào cô cũng lén gửi tiền cho người nhà của cô bạn kia. Cô tưởng rằng sẽ không ai biết chuyện này.

"Nếu chồng chưa cưới của cô biết cô từng là tên tội phạm may mắn, liệu anh ta có còn yêu cô không?"

"Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ không làm tiếp bất cứ chuyện gi không xứng với Ngôn Hủ. Đừng hòng uy hiếp, tôi sẽ không giúp cô đâu. Tôi không quan tâm tới tiền tài, danh vọng hay lợi ích. Bởi vì bây giờ tôi quá kiêu hãnh, tôi xem thường chúng."

Hết chương 8.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Một tuần sau, Chân Ý bị xét xử, cô bị phạt tiền và phục vụ xã hội ba tháng, công việc luật sư cũng bị đình chỉ. Hết kỳ hạn, cô cần phải xin lấy lại giấy phép hành nghề luật sư. Sau khi có phán quyết, Chân Ý rời khỏi toà án, tuy có chút hụt hẫng nhưng cũng nhẹ nhõm. Ngoài kia ánh mặt trời thật rực rỡ, Ngôn Cách đứng đợi cô ở bên bậc đá cẩm thạch, Tư Côi cũng xuất hiện, ôm một bó hoa to, dè dặt giữ khoảng cách hai, ba mét với Ngôn Cách, nhìn trời đếm chim bay. Cô không chịu nổi bầu không khí tẻ nhạt xung quanh Ngôn Cách.

Vừa thấy Chân Ý, Tư Côi lập tức như được giải thoát: "Chúc mừng cô bé mà tớ thương nhất nhé, từ nay xem như thoát khỏi cái nghề luật sư phải trái lẫn lộn đổi trắng thay đen nhất này rồi, trở về với thế giới trong sạch thôi. Hoan hô!"

Mọi người vỗ tay rầm rầm, Giang Giang làm vòng hoa đeo lên cổ cô. Chân Ý á khẩu: "Có cần quá đáng thế không? Tớ đang chịu phạt đấy. Nghiêm túc một chút đi được không?"

Tư Côi: "Nỗi khổ của cậu chính là niềm vui của bọn này."

Chân Ý đá bay cô nàng.

Ánh mắt Ngôn Cách từ đầu đến cuối tập trung nhìn về Chân Ý, dõi theo từ xa đến gần, đợi cô đứng lại trước mặt thì hỏi: "Có ổn không?"

https://thuviensach.vn

"Rất ổn." Cô nhún vai, mím cười, "Em đã gửi tiền biện hộ vụ Thích Miễn cho nhà Ngải Tiểu Anh rồi. Lúc dầu bố mẹ Tiểu Anh không chịu nhận, nói đáng nhẽ phải do Thôi Phỉ bồi thường, em nói đây chính là tiền của Thôi Phỉ." Cô nhón chân, hít sâu: "Không còn nợ nần đúng là nhẹ người."

Tư Côi: "Chân, đi bar đi, xả stress thôi."

"Chân, đi đi mà, không đi bar thì tới karaoke, ăn lẩu hay lang thang đâu đó, cái gì cũng được."

"Ý, đi đi mà." Dương Tư đẩy cô.

Chân Ý không lên tiếng, lén liếc nhìn Ngôn Cách, vẫn muốn ở bên anh: "Thôi, lần sau đi."

Dương Tư và Giang Giang thấy vẻ khác lạ, đưa mắt nhìn nhau. Tư Côi đánh bạo tiến về phía trước: "Thầy Ngôn, anh đi cùng đi."

"Tôi không đi đâu, các cô đi đi." Đi cùng một nhóm người xa lạ và ăn cơm ở bên ngoài là hai điều anh không thể chịu đựng được. Chân Ý hơi hụt hẫng, gần đây tâm trạng cô rất tốt, nhưng hôm nay phải đóng gói cất giữ tất cả mọi thứ có liên quan tới luật sư, trong một lúc khó tránh khỏi chạnh lòng. Cô không muốn náo nhiệt và tiệc tùng, chỉ muốn ở bên anh. Dù không nói lời nào cũng được. Ngôn Cách vẫn chưa nói xong, nhìn về phía Chân Ý: "Các cô ấy đi với nhau, em đi cùng anh."

Trái tim Chân Ý xốn xang như ngồi tàu lượn siêu tốc. Anh biểu đạt thẳng thừng như vậy khiến cô đỏ ửng mặt trước bạn bè mình. Tư Côi đụng nhẹ vào thắt lưng Chân Ý: "Trọng sắc khinh bạn!"

"Cảm ơn đã khen ngợi."

https://thuviensach.vn

"Lên tinh thần nắm bắt thật chặt rồi về chia sẻ kinh nghiệm cho chị em nhé." Tư Côi nhéo eo Chân Ý ra hiệu, cười xong, ánh nhìn dừng ở Biện Khiêm điển trai. Cô đã quen làm cảnh sát, ánh mắt nhìn người thẳng tắp một đường, từ trên xuống dưới, ngang nhiên quan sát một lượt rồi chậm rãi nở nụ cười: "Chân, anh Biện Khiêm nhà cậu càng ngày càng trẻ tuổi đẹp trai."

Đám con gái yên lặng lùi lại, giọng điệu chọn trai này quá lộ liễu. Biện Khiêm khẽ gật đầu, như đáp lễ: "Đã lâu không gặp cảnh sát Tư, càng ngày em càng xinh đẹp."

Tư Côi cười: "Xa cách đã lâu, nay mới gặp lại, không mang quà cáp, đành mời anh uống trà vậy."

"Uống trà mà cảnh sát Tư nói là loại uống trà nào vậy?"

"Đến quán trà uống trà chứ sao." Tư Côi tỏ vẻ yêu mến con dân, ôn tồn đáp. "Nếu anh không muốn, mình đến Cục Cảnh sát uống cũng được."

Đám con gái sầm mặt, như thế này có được coi là lợi dụng chức vụ ép buộc mỹ nam sa chân lỡ bước không? Biện Khiêm bật cười, nụ cười rộng dần không thu lại được nữa. Khi hai người trao đổi số điện thoại, Tư Côi buông một câu đúng lúc: "Quân dân thắm thiết như cá và nước!"

Cá... nước... thắm thiết... Chân Ý vỗ trán, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, lớp sóng này còn "sóng" hơn lớp sóng kia(*)... Giang Giang thầm thì: "Chị Ý, cảnh sát Tư đã tốt nghiệp thành tài từ chỗ chị, sau này chị nhớ truyền thụ bí quyết cho em nhé."

(*) Từ "sóng" ở trường hợp này còn có nghĩa "phóng túng". Câu trên còn có nghĩa: Người này phóng túng hơn người kia.

"..."

https://thuviensach.vn

Mỗi người rời đi mỗi hướng.

Chân Ý đến bên cạnh Ngôn Cách, lòng bàn chân giậm xuống nền đất, giả vờ thẹn thùng: "Anh bảo em đi cùng anh làm gì?"

Ngôn Cách: "Không phải em nói nếu vụ kiện của Thích Miễn thắng lợi anh sẽ mời em ăn cơm sao?"

À, anh vẫn còn nhớ.

Đích đến của họ là một khách sạn năm sao. Chân Ý hiểu, anh không tin mức độ vệ sinh của quán ăn bình thường nên mới đến đây ăn cơm. Cô nhớ hình như anh không ăn cay được, cô cười híp mắt, tiến tới gần: "Ngôn Cách, chúng ta ăn món Trung nhé?"

"Được." Anh không ý kiến. mặc dù vừa nhìn nụ cười của cô đã biết chắc hẳn cô lại giở trò quỷ.

Sau khi an vị, anh đưa thực đơn cho Chân Ý. Cô không hề khách sáo, chọn gà xào ớt, cá nướng cay, kim chi cải thảo, rau cải sốt sa tế, lại còn chọn dòng "cay đặc biệt". Ngôn Cách ngồi đối diện, không hiểu tại sao cô gọi món lại vui vẻ như vậy, không kìm được nhoẻn miệng cười trộm. Chân Ý chọn xong, đôi mắt đảo một vòng, ừ nhỉ, anh cũng không biết uống rượu. Đây quả là cơ hội tốt, cô suýt nữa đã ngửa mặt lên trời cười phá lên, cố nén đến mức mặt méo xẹp, lại lẳng lặng chọn hai lon coca và hai chai rượu trắng ở phần thức uống. "Không cần thực đơn nữa, mau mang đồ ăn lên đi." Chân Ý đưa thực đơn điện tử cho nhân viên phục vụ.

Phòng phục vụ món Trung mang sắc thái cổ xưa, dưới ánh đèn mờ ảo là hòn non bộ róc rách nước hòa quyện tiếng đàn sáo du dương. Trên bàn đốt lư hương, thi thoảng phất phơ làn khói. Chân Ý chống cằm, nở nụ cười ngọt ngào: "Tới đây ăn cơm có cảm giác như hẹn hò vậy!”

https://thuviensach.vn

Hẹn hò? Ngôn Cách lẳng lặng nhìn cô chăm chú, có lẽ do ánh đèn, trông cô dịu dàng là thế, lúm đồng tiền cứ thoáng hiện tạo nét hoạt bát, khóe môi cong cong tôn vẻ xinh đẹp. Nếu chỉ với đôi mắt trong suốt đen láy, làn da láng mịn, đó đã là người đẹp bình lặng thường thấy; nhưng bởi vì có tâm hồn ẩn chứa dưới vẻ ngoài ấy mà khuôn mặt này mới trở nên rục rỡ sinh động, dạt dào sức sống. Hệt như một luồng sáng, khiến tám năm qua mỗi khi nhớ đến lại làm anh vừa đau thấu tâm can vừa mê muội không chút hối hận.

Anh bình thản rời mắt đi, cầm cốc chậm rãi uống nước. Hồi lâu sau anh nói: "Nghỉ ngơi cho tốt, sau này đừng thức khuya nữa."

"Thức khuya? Sao anh biết?" Chân Ý thấy lạ.

Ngôn Cách không lên tiếng. Dưới mắt cô có quầng thâm rất nhạt, ánh mắt khi nhìn anh cứ thẳng tắp ngây ngô tựa như con thú mộng du. Hương xông thoang thoảng, Chân Ý dụi mắt: "Khoảng thời gian trước tìm việc phỏng vân suốt, nghề phóng viên rất thích hợp với em. Có thể tiếp xúc với rất nhiều việc, xem như có thể vận dụng chút kiến thức từng học trước kia."

Ngôn Cách nhìn cô qua chiếc cốc thủy tinh, hơi phân tâm, lơ đãng nói: "Trước đây chắc hẳn em là cảnh sát tốt."

"Hơ, em là nữ cảnh sát đẹp nhất thành phố K đấy!" Cô giỏi nhất việc dát vàng lên mặt mình, cho ít màu cô liền mở phường nhuộm.

"Không làm nữa có tiếc nuối không?"

"Bình thường." Cô vực dậy tinh thần, nghiêng đầu hỏi anh, "Còn anh? Nghề nghiệp hiện tại có phải ý muốn ban đầu không?"

"Không phải." Thật ra năm đó anh cảm thấy hứng thú với Triết học và Toán học hơn.

https://thuviensach.vn

Cô kinh ngạc như nghe thấy bí mật động trời: "Ơ? Anh không thích công việc và ngành nghiên cứu bây giờ sao?"

"Không phải vậy. Không thích nhưng cũng chẳng ghét." Anh nói nhẹ tênh, không tiếc nuối cũng không cảm thán.

"Nhưng anh nói học ngành này tốn rất nhiều thời gian. Nếu không thích, chắc nhàm chán lắm nhỉ?"

Anh nói khẽ: "Chỉ cần là việc mà bản thân dốc tâm sức thì đều có thể trở thành sở trường, mình cứ thế chấp nhận nó thôi."

"Ừ, thật ra công việc của nhiều người đều là như vậy." Biết rõ anh không cần, Chân Ý vẫn an ủi theo bản năng, nói xong chính cô lại sửng sốt, "Khoan đã, anh..." Lồng ngực như bị kim đâm, "Với em anh cũng như vậy sao?"

Ngôn Cách sững sờ, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, anh thấy mắt cô dường như hoen đỏ, gắng gượng nhìn anh, như thể buồn thương tự giễu, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất. Cô mỉm cười trở lại, có vẻ không để tâm: "Với em, anh cũng thế phải không? Không thích nhưng cũng không ghét, miễn cưỡng tiếp thu, rồi chấp nhận như vậy ư?"

"Chân Ý..."

"Em biết." Cô không dám nghe câu trả lời của anh, ngắt lời, "Bây giờ anh cũng không ghét nữa phải không? Vậy anh có thể tiếp nhận và đến với em một lần nữa dù trong tạm bợ được không?" Trái tim cô tê tái, không biết mình đã nói ra lời này với tâm trạng gì, nhưng cô vẫn mỉm cười, vừa mong mỏi lại khát khao. Đối diện ánh đèn mờ tối, màu mắt Ngôn Cách trong như nước, chưa kịp nói gì nhân viên phục vụ đã chắn giữa hai người, giọng nói dịu dàng: "Thưa quý khách, lên món ạ."

https://thuviensach.vn

Chân Ý hít sâu, kìm nén lại tâm trạng nhìn thức ăn. Từ rất lâu trước đây, hồi còn bé xíu, tâm trạng cô đã có thể xoay chuyển 180 độ. "Wow! Trông ngon quá." Thấy thức ăn, hai mắt cô phát sáng.

Ánh mắt Ngôn Cách không tỏ rõ cảm xúc, cuối cùng chậm rãi rời khỏi mặt cô, liếc nhìn mấy tô thức ăn đỏ rực bóng mỡ. Anh lặng thinh. Chân Ý thấy anh nhìn chằm chằm vào thức ăn không lên tiếng bèn vung quả đấm, trừng mắt: "Dám lãng phí món ăn của em, cẩn thận em nện anh một trận."

"Anh đâu nói vậy." Anh nhấc đũa lên, cân nhắc vài giây, cuối cùng chọn món rau cải sốt sa tế có vẻ không cay. Chân Ý thầm lắc đầu: Đúng là trẻ tuổi không có kinh nghiệm! Đây là món cay nhất đấy!

Quả nhiên vừa ăn miếng đầu tiên Ngôn Cách đã dừng đũa lại, sau đó khó nhọc nuốt xuống như uống thuốc độc. Đối với anh, món này đúng là quá cay. Sau khi nuốt vào, anh như mụ người đi, trầm ngâm không lên tiếng, hơi há miệng, khẽ hít sâu, kiềm chế và nhẫn nại.

Tâm trạng Chân Ý quả thật quá hả giận. Cô nhấc đũa lên ăn ngấu nghiến, vừa sung sướng nói ngon quá đi mất, vừa nham hiểm gắp thức ăn cho anh. Cô biết rõ anh có thói quen không để thừa thức ăn trong bát. Ôi... Cô thích nhất một bác sĩ Ngôn không lãng phí thức ăn.

Ngôn Cách bị cay đến mơ hồ, trước hành động gắp thức ăn điên cuồng của Chân Ý, anh đờ đẫn nhìn mười mấy giây vẫn chưa phản ứng lại. Đến khi lên tiếng: "Anh không ăn nữa", vội ôm bát về thì đã đầy ắp rồi. Chân Ý ăn đến sướng cả người, nhưng Ngôn Cách lại như bị tra tấn, chỉ chốc lát sau, mặt anh đã đỏ gay gắt, ăn càng nhiều, số lần cần dừng lại lắng lặng hít sâu cũng nhiều thêm. Chân Ý thấy anh cay đến mức gần như không thể nói chuyện, bèn rót hai cốc coca pha rượu trắng, đẩy một cốc đến trước mặt anh: "Này, anh uống đi, uống vào sẽ không cay nữa."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt anh hơi dại ra, lắc đầu, muốn nói gì đó, nhưng vừa mở miệng lại cay đến độ không nói nên lời. Cô hiểu ý anh, nói: "Rượu bị coca pha loãng rồi, giống nước thôi. Anh không uống, muốn bị cay chết sao?"

Cô đặt cốc thủy tinh vào tay anh. Ngôn Cách cầm lấy uống một hớp, coca lạnh như băng, rượu trắng nóng như lửa, vị cay lập tức nguôi bớt. Cứ như vậy, mỗi khi ăn một miếng thức ăn, anh lại uống vài hớp rượu trắng coca. Chân Ý cười gian như hồ ly. Nhưng sau bữa cơm, Ngôn Cách bình tĩnh lại, ngồi thẳng tắp hệt như không bị làm sao cả. Uống rượu ngược lại giúp anh khôi phục vẻ thản nhiên vốn có.

Chân Ý đột nhiên cảm thấy chán nản, đứng bên bồn rửa tay nhổ nước súc miệng, liếc nhìn anh bình thản rửa tay rửa mặt súc miệng. Cô nổi nóng muốn đập anh một trận. Rời khỏi nhà hàng cùa khách sạn, bước chân anh vẫn vững vàng. Đến đại sảnh, Chân Ý còn chưa từ bỏ ý định, cất giọng thương lượng: "Uống rượu không thể lái xe, chúng ta ở lại đây đi."

Ngôn Cách gật đầu: "Ừ, được. Anh buồn ngủ rồi." Giọng nói ôn hòa chừng mực đến bất ngờ. Một câu nói đã để lộ vấn đề.

"..."Chân Ý nhìn anh như trúng số độc đắc.

Anh nói xong lại gật đầu thêm một cái, suy nghĩ vài giây lại gật đầu thêm cái nữa. Mỗi lần gật đầu đều đúng mực và lịch lãm.

Chân Ý hớn hở kéo anh đi check-in, vài giây trước cô còn nghiêm chỉnh, vừa vào thang máy đã quấn lấy tay Ngôn Cách, lúc ra khỏi thang máy còn ôm lấy hông anh. Mặc dù Ngôn Cách đứng thẳng tắp, nhưng đầu óc đã không còn tỉnh táo nữa, đành mặc cô. Mãi đến trước khi mở cửa phòng, anh còn lịch sự và kiêu ngạo hỏi: "Em ở phòng bên cạnh à?"

Chân Ý theo anh vào phòng, nói dối: "Ừ, bây giờ vẫn còn sớm, em vào ngồi một lát."

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt cô đã bổ nhào tới, hai tay ôm lấy cổ anh, chân co lên đạp cửa đóng lại, chiếc giày cao gót bị đá bay, ôm anh lao vào phòng ngủ. Ngôn Cách còn phải cố sức gắng gượng thì sao cản được cô chứ? Anh liên tục lùi về sau, chỉ một lúc đã bị cô đè ngã xuống giường.

Người đã say rượu cho dù gắng gượng đến đâu đi nữa, một khi ngả lưng xuống thì cầm chắc không tỉnh nổi. Một giây trước Ngôn Cách còn cố gắng gạt cô khỏi cổ mình, một giây sau đã nặng nề khép mi. Con người như anh ngay cả say rượu cũng yên lặng.

Vốn chỉ muốn trêu anh để trút giận, không ngờ làm anh say thật. Cô nằm nhoài trên lồng ngực anh, không kìm được vuốt ve khuôn mặt góc cạnh nhưng cực kỳ mềm mại của anh, hơi thở ấm áp len lỏi giữa kẽ tay cô, nhồn nhột... Cô kề sát tới, mượn ánh trăng ngắm nhìn anh. Trong ánh sáng mờ tôi, mày mắt anh như vẽ, khuôn mặt điển trai trắng nõn như ngọc, ngủ mê mệt, thế mà lại có phần mềm yếu.

"Haiz..." Cô bặm môi, "Sao em lại thích anh thế không biết?" Lời còn chưa dứt, trái tim đã nghe đau nhói. Cô nhẹ nhàng cọ lên mũi anh, chạm vào bờ môi anh, như con cún thấp thỏm bất an hít hà niềm thương của mình. Có lẽ bởi vì say rượu, bờ môi anh mềm mại nóng bỏng khác lạ, hơi nóng ấy như dội vào đáy lòng cô, bỏng tới mức khiến nội tâm cô run rẩy. Cô khẽ hôn anh từng lần một, hôn lông mi anh, mắt anh, mũi anh, môi anh, thành kính như một tín đồ. Ngôn Cách chợt nhíu mày, trở mình, thoáng cái đã đẩy cô xuống nghiêng người ôm cô vào lòng. Chân Ý giật mình khôn tả, rúc vào lòng anh không nhúc nhích. Anh vẫn cau mày, ngủ không say mà còn có vẻ khó chịu. Vài giây sau, hàng mi anh động đậy, bâ't chợt mở mắt ra. Cô hốt hoảng cùng cực, anh tỉnh rồi à? Mắt anh tuy ửng đỏ nhưng lại trong veo, tinh khiết vô cùng, chăm chú nhìn cô vài giây rồi chậm rãi nhắm mắt lại. Cô nằm trong lòng anh, ấm áp đến độ cổ họng chua xót. Bởi vì khoảnh khắc trước, anh nhẹ nhàng nhích đến gần, nghiêng đầu kề sát đầu cô, rồi mới yên bình chìm vào giấc ngủ. Cô dịch tới bên anh, ôm lấy eo anh,

https://thuviensach.vn

ngả đầu lên lồng ngực nghe tiếng trái tim anh đập, mạnh mẽ đầy sức sống là thế. Cô khẽ mở miệng, mỉm cười, đôi mắt lấp lánh ánh nước: "Ngôn Cách, anh không thích em, nhưng cũng không ghét em phải không?"

"Ngôn Cách, chúng ta ở bên nhau nhé?"

"Ngôn Cách, anh đừng sống một minh nữa có được không? Cô đơn lắm. Hay là chúng ta đến với nhau đi! Có người nói, khi yêu nhau, hai bên cùng dốc lòng mới hạnh phúc được. Ngôn Cách, không sao cả, anh không yêu em như vậy thì em yêu anh gấp đôi nhé. Tình yêu của anh nếu ít ỏi thì em sẽ yêu anh nhiều hơn một chút, cống hiến nhiều hơn một chút là đủ rồi. Em không quan tâm đâu. Anh không thích ai cả, cũng chẳng hứng thú với bất kỳ ai, vậy hãy đến với em đi. Bởi vì không có ai yêu anh nhiều như em đâu."

Cô vuốt ve mặt anh, gọi anh hết lần này đến lần khác, "Ngôn Cách?"

Anh bị cô đánh thức, chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt như ngọc đen được rửa qua nước, thuần khiê't và trong veo. Anh nhìn cô, trong đó chỉ có bóng dáng nhỏ bé của cô, duy nhất và tính khôi. Trong nháy mắt, lòng cô mềm như nước, vừa buồn thương vừa mừng rỡ một cách khó hiểu. Cô kề tới, dịu dàng hôn mỏi anh - làn môi mềm mại ấm áp. Anh vẫn lơ mơ, không kháng cự, ánh mắt vẫn trong veo.

"Ngôn Cách?"

"Hả?"

"Anh biết em là ai không?"

" ..."

Anh lặng yên nhìn cô, không lên tiếng, trái tim cô bắt đầu đau đớn, nhưng...

https://thuviensach.vn

"Chân Ý." Giọng anh trầm thấp đến lạ, chậm rãi khép mắt lại.'"Em là Chân Ý." Anh lẩm bẩm như kể lại giấc mộng, yên bình thiếp đi.

Dạ dày Ngôn Cách khó chịu cực kỳ, giày vò bỏng rát như thiêu đốt, đầu óc cũng hỗn loạn như rót chì, cảm giác khó chịu miên man như kéo tơ. Trong lúc mơ màng, anh nghe thấy có giọng nói đang gọi anh: "Ngôn Cách!", "Ngôn Cách!" Anh nhận ra giọng cô, cô nói chuyện vẫn luôn như vậy, luôn thích gọi Ngôn Cách Ngôn Cách mãi, mỗi một câu nói với anh, mở đầu luôn phải kéo tên anh vào: "Ôi chao, Ngôn Cách, sô-cô-la này ngon quá! Cho em hết à?"

"Ngôn Cách, anh nhìn đi! Hôm nay mắt em biến thành ba mí rồi, hehe. Có phải đẹp lắm không?"

"Ngôn Cách, anh giỏi quá! Sao có thể nhớ được hai mươi nghìn chữ số sau số pi chứ?"

"Ngôn Cách... Đi cùng em đi, cuộc thi quyền anh hay lắm, có thể thấy võ sĩ bị đánh "bụp" một phát chảy máu mũi."

"Ngôn Cách!"

"Ngôn Cách?"

"Ngôn Cách..."

"Ngôn Cách, tôi không thích anh nữa! Anh chán chết, tẻ nhạt như vậy còn sống làm gì? Ở bên anh, tôi cũng trở nên nhạt nhẽo. Ở bên anh, tôi trở thành người mà ngay cả tôi cũng không thích. Nhìn gì? Buông tay... Buông tay! Tôi không thích anh nữa! Không! Thích! Anh! Nữa! Không hiểu sao?"

Anh đau khổ xoay người, vùng vẫy giữ chặt cô, phải tỉnh lại! Mở mắt ra, anh lại thấy khuôn mặt cô gần trong gang tấc, lo lắng mà bình lặng nhìn anh.

https://thuviensach.vn

"Ngôn Cách, anh biết em là ai không?" Cô hỏi.

"... Chân Ý." Anh đáp.

Sao anh không biết cô là ai chứ? Chân Ý, em là Chân Ý. Chia xa tám năm, anh không nhớ lại nụ cười của em, không nhớ lại tiếng gọi của em. Anh không dám về trường, cũng không đặt chân tới những con đường chúng ta từng đi; anh không nói với ai về em, cũng không muốn người khác nhắc đến em. Ngay cả trong cơn mơ em cũng không tới. Là anh không cho em niềm vui, là anh không xứng đáng được em nhớ đến. Có một giấc cuối cùng anh trở về trường, cuối cùng cũng nhìn thấy em, con tim bỗng rơi đâu mất: Nhìn đi, Chân Ý vẫn còn ở đó, mình biết mà. Em quá rực rỡ, tựa vào cửa sổ lớp như luồng sáng hư ảo, khuôn mặt mờ nhạt. Anh không dám gọi: "Chân Ý", nhưng em quên anh mất rồi. Em nghiêng đầu, dường như đang cười hỏi: "Anh là ai?"

Anh nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi. Giữa chừng tỉnh giấc, mọi âm thanh đều im bặt, trăng trong như nước. Chân Ý nằm nghiêng rúc bên người anh, đã ngủ say. Anh đắp chăn, cô lại ngủ bên trên chăn, quấn một lớp chăn nhung hệt như đứa trẻ trong tã lót, chỉ để lộ phần đầu. Trong ánh sáng mông lung, khuôn mặt khi ngủ của cô thật tĩnh lặng, bình yên và có phần yếu ớt.

Giữa bóng tối, làn da càng trắng ngần, sợi lông trên tấm chăn lay động lúc có lúc không theo nhịp thở đều đặn của cô. Ngôn Cách vươn tay ra khỏi chăn, đầu ngón tay chạm vào góc chăn nhung, nhẹ nhàng nắm lấy rồi nhắm mắt lại.

Hôm sau dậy sớm, Chân Ý không tỏ vẻ gì khác thường, từng người đi rửa mặt. Lúc ra khỏi phòng, cô giật thót. Mấy người đàn ông đứng thẳng xếp thành hai hàng đều tăm tắp trước cửa, bộ vest phẳng phiu, khuôn mặt vô cảm. Người dẫn đầu có khuôn mặt rắn rỏi, ánh mắt nhìn Chân Ý vẫn không có cảm tình như vậy. Sau phút sửng sốt, Chân Ý chắn trước người Ngôn Cách, ngẩng đầu gườm gườm trừng mắt nhìn đám người đến đây. Cái

https://thuviensach.vn

trừng mắt này lại khiến người kia luống cuống, nhìn về phía Ngôn Cách thì bị ánh mắt anh chặn lại, vội vã rời mắt đi. Chân Ý cảm thấy trong đó có một người quen mặt, lúc ấy mới phản ứng lại, lúng túng vô cùng, vừa định nhích ra thì bàn tay đã được Ngôn Cách nắm chặt lấy. Anh kéo tay cô, tiến bước hơi nhanh tới cửa thang máy.

"Ting", thang máy mở ra. Bên trong, một người phụ nữ với khuôn mặt ưu nhã khí chất tuyệt vời ngẩng đầu lên, hơi mở to mắt, không nhìn Ngôn Cách được bao lâu đã lập tức liếc về phía Chân Ý, khép hờ vẻ dò xét, rồi lướt xuống đôi tay đang nắm chặt của Ngôn Cách và Chân Ý, lắng lặng trầm lắng. Ngôn Cách kéo Chân Ý vào thang máy.

Thang máy lồng kính đi xuống từng tầng. Sau một khoảnh khắc, Ngôn Cách mới ý thức được trong lòng bàn tay có một thứ mềm mại, lặng yên một lúc mới chầm chậm buông cô ra. Chân Ý lặng lẽ quan sát người phụ nữ kia, cảm thấy bà ta xinh đẹp vô cùng. Mặc chiếc váy vẽ hình mưa phùn thủy mặc, như bước ra từ bức tranh cổ xưa, tóc vấn thành búi, cài bằng chiếc trâm hổ phách. Quả là quốc sắc thiên hương. Bà ta nhận thấy ánh mắt của Chân Ý, liếc tới, trầm lặng sắc bén, không dễ tiếp cận. Chân Ý sửng sốt, đôi mắt đào hoa xinh đẹp của người phụ nữ chuyển sang Ngôn Cách, bình thản hỏi: "Ở đây suốt đêm qua à?"

Ngôn Cách hờ hững hỏi ngược lại: "Nhiệm vụ của mẹ là theo dõi con?"

Chân Ý khó hiểu, chẳng lẽ Ngôn Cách giờ nào xuất hiện ở đâu đều có người theo dõi ư? Người lớn ngần này có cần thế không? Thảo nào ánh mắt của đám người kia cứ gườm gườm, chắc chắn cho rằng cô đã làm gì anh.

"Ngôn Hủ lo lắng có chuyện xảy ra, mất ngủ cả đêm."

"Con không sao, mẹ nhắn lại cho nó đi."

Chân Ý kinh ngạc, đây không phải là... Ngay lập tức, cô nở nụ cười đẹp nhất, tự động có ý thức của người sắp làm con dâu, muốn lân la làm quen

https://thuviensach.vn

mẹ chồng tương lai. Ngôn Cách kéo tay cô, không đợi cô nói "cháu chào bác gái" đã ra khỏi thang máy.

Chân Ý ngồi trên ghế lái phụ, muốn hỏi chuyện vừa rồi nhưng thấy sắc mặt Ngôn Cách không ổn lắm, hình như mối quan hệ giữa mẹ con anh không hòa hợp, bèn nuốt lời định nói lại. Cô rối rắm chau mày nhìn trời, cô là con dâu tương lai của nhà họ Ngôn đấy, vậy mà Ngôn Cách lại phá hỏng cơ hội tạo dựng mối quan hệ giữa cô và mẹ chồng. Tên này thật không có tính giác ngộ.

Ngôn Cách đang lái xe, nửa chừng hỏi: "Hôm gặp nhau ở bệnh viện đó, xương chân mày của em bị thương là chuyện thế nào vậy?"

Chuyện xa lắc xa lơ, sao anh lại lôi ra nhỉ? "Không phải em đã nói với anh là em liều mình vì việc nghĩa sao?"

"Đó gọi là tự chuốc khổ."

"Sao lại nói thế?"

"Một mình chạy tới quán bar không có một người để chất vấn nghi phạm, chuyện như vậy có đáng để khen thưởng không?" Ngữ điệu của anh vẫn bình thường, lời nói lại mang vẻ trách móc kín đáo, "Kéo tên ăn cắp bỏ chạy trên thang cuốn có đáng được khích lệ không?"

Chân Ý mạnh miệng: "Chẳng lẽ cứ bỏ mặc kẻ xấu không quan tâm. Không đúng, sao anh biết nguyên nhân em bị thương xương chân mày?"

Ngôn Cách bối rối phút chốc, lập tức che giấu, thản nhiên nói: "Hành sự phải liệu sức mà làm."

"Hừ, kiểu người như anh chắc chắn sẽ không liều mình vì việc nghĩa."

https://thuviensach.vn

"ừ, anh sẽ không làm vậy." Anh thẳng thắn thành khẩn như vậy lại khiến Chân Ý không nói nên lời: Thậm chí ngay cả chuyện của mình cũng chưa chắc anh đã quan tâm, huống chi là người khác.

Yên lặng vài giây, lại nghe anh nói: "Dây an toàn."

"Ừm." Chân Ý hoàn hồn, lập tức cài dây, trong lòng thoáng gợn hơi ấm mỏng manh. Lúc kéo dây, cô phát hiện cái chốt mới cứng, không một dấu vết, liền vui mừng "a" một tiếng. "Chưa ai ngồi ghế lái phụ của anh à?"

Ngôn Cách hiểu ra cô vui vì điều gì. Chỉ một chuyện nhỏ xíu cô cũng có thể vui vẻ thật lâu.

Trên đường đi, dường như toàn thân cô đều đang cười. Vừa rung chân, đầu vừa lắc la lắc lư, hớn hở hồi lâu mới phát hiện không có nhạc. Cô thò người lục hộp CD trên xe anh: "Bình thường anh thích nghe nhạc gì?"

Loạt soạt kéo ra, trống trơn. "... Ồ, không thích nghe à."

Không biết tại sao trái tim cô thoáng lạnh, hơi đau đớn. Anh không nghe nhạc, không hát hò, không chơi bóng, không đánh cờ, không có bất cứ sở thích hay đam mê nào, ngay cả học tập và bắn cung dường như cũng không xuất phát từ chủ ý của mình, chưa từng hưởng thụ nhiều, cũng chẳng thích thú là bao. Như thế trên đời này không có bất cứ việc gì khiến anh vui vẻ, thậm chí cũng không có việc gì khiến anh không vui. Anh như vậy khiến cô rất đau lòng.

Cô chậm rãi đậy nắp lại. Buồng xe lặng thinh, cô thấy giọng mình rất khẽ: "Ngôn Cách, anh biết vui vẻ là cảm giác gì không? Anh đã từng vui vẻ chưa?" Anh không đáp.

Cô quay đầu, dưới ánh ban mai, khuôn mặt thanh tú của anh đẹp đẽ đến thế, đôi mắt sâu thẳm, sống mũi cao thẳng, lại quá đỗi cô độc.

https://thuviensach.vn

"Ngôn Cách, em muốn làm cho anh vui vẻ. Cuộc đời dài đằng đẵng, phải sống nhiều năm đến thế, một mình không cô đơn ư? Ngày nào cũng vậy, một mình lái xe đến bệnh viện, một mình trở về nhà, không ai nói lời thật lòng với anh, anh cũng không để bất cứ ai bước vào trái tim mình. Như vậy không cô đơn sao?" Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mỉm cười: "Anh như vậy em sẽ đau lòng, vì vậy, dù thế nào đi nữa em cũng không buông tay đâu."

Ngôn Cách, em hy vọng nhìn thấy anh vui vẻ biết bao, hy vọng có thể mang niềm vui cho anh biết bao. Vì vậy, dù thế nào đi nữa, em cũng sẽ luôn theo đuổi anh. Em thì si tình, anh lại thờ ơ. Không sao cả, em không giận đâu."

Buồng xe trở về với tĩnh lặng, gương mặt Ngôn Cách hòa trong ánh mặt trời sắc vàng chói lụi, nhạt dần di. Ngôn Cách, anh biết vui vẻ là cảm giác gì không? Anh biết chứ.

Ví như lần đó, giữa mùa hè nóng nực. A, lại là mùa hè. Mùa hè của Thâm Thành sao lại dài đến thế? Chân Ý xuất hiện bất thình lình theo cách thức nhất quán của cô, nhảy đến trước mặt anh, chắp tay sau lung, cái đầu nghiêng nghiêng: "Ngôn Cách, em phát minh ra hoa quả kim cương, anh có muốn ăn không?"

Anh lắc đầu: "Không muốn."

"Tại sao không muốn?"

Cô chu miệng, níu chặt lấy cánh tay anh: "Kim cương lấp lánh ánh pha lê chứa đựng đủ loại hoa quả sắc màu, đẹp lắm dó! Đẹp thế nhất định ngon lành!"

Anh không có hứng thú, nhưng vẫn không ảnh hưởng anh chỉ ra chỗ sai: "Rốt cuộc là kim cương hay pha lê vậy? Hơn nữa, rất nhiều thứ nhìn đẹp mắt thật ra lại có độc."

https://thuviensach.vn

Cô nổi cáu: "Dù có muốn hay không vẫn phải muốn!"

Anh ung dung: "Vậy em còn hỏi anh làm gì?"

Chân Ý kéo Ngôn Cách vào nhà, bưng ra một dĩa hoa quả đông lạnh, dâu tây, dâu tằm, kiwi, xoài, đủ mọi sắc màu, khoác lên mình lớp đá mỏng manh, thoáng nhìn rất giống khối kim cương lớn khảm đầy hoa quả. Cô lôi ghế ra, nhấn anh ngồi xuống, "Ngôn Cách, anh có muốn chơi trò chơi không?"

"Không muốn." Anh thành thật nói.

"Không được!"

"..."

Cô chớp chớp mắt, cười tủm tỉm, "Chúng ta chơi trò đoán hoa quả đi."

Cô nhìn anh chăm chú, anh biết nên đến lượt mình lên tiếng, ngờ nghệch phối hợp: "Ồ, trò chơi đoán hoa quả, chơi thế nào đây?"

"Bịt kín mắt lại, em cho anh ăn hoa quả, anh đoán là loại nào."

"... Thiểu năng quá." Anh quả thật không thể phối hợp.

"Mặc kệ, dù sao em cũng muốn chơi."

Cô không nói năng gì thêm, cứ thế cầm miếng vải đen bịt kín mắt anh.

Ngay sau đó, cô lần lượt đưa từng miếng hoa quả đến miệng anh. Giữa bóng tối, anh cảm thấy hoa quả ướp đá tỏa ra hơi lạnh thấm vào người.

Anh nghe thấy giọng nói vui vẻ của cô: "Ngôn Cách, đây là vị gì?"

Anh há ra ngậm vào miệng, viên đá chậm rãi tan ra, chất lỏng ngọt mát tràn ngập khoang miệng, "Quả kiwi."

https://thuviensach.vn

Cô nhanh chóng tiếp, "Ngôn Cách, đây là vị gì?"

"Măng cụt." Anh không ngờ hoa quả có thể ngon đến vậy.

Lại một lần nữa, "Ngôn Cách, đây là vị gì?"

Hơi đá lạnh toát quanh quẩn bên môi anh. Anh bị bịt mắt, chầm chậm há miệng nhưng cô không bỏ hoa quả vào miệng anh, thay vào đó là một thứ mang xúc cảm mềm mại mà ấm áp, tiến vào miệng anh... Tim anh đột nhiên ngừng đập, toàn thân căng cứng. Hơi thở của cô nóng hổi mà gấp gáp, phả lên mặt anh, nhột vô cùng.

Cô dạng chân ngồi lên chân anh, vuốt ve mặt anh qua tấm vải, tiếng cười yêu kiều mà ương ngạnh: "Ngôn Cách, đây là vị gì?"

Nói xong cô cúi đầu, lại một nụ hôn sâu khiến người ta như ngừng thở. Đã nhiều năm trôi qua, mỗi khi trông thấy quả kiwi, anh đều nhớ tới vị mùa hạ trong nụ hôn của cô, trong lành, chua chua ngọt ngọt, ghi lòng tạc dạ. Nụ hôn đầu, hôn sâu có vị thế nào? Là mùi kiwi và măng cụt trong mùa hạ.

Đến bệnh viện, họ bất ngờ trông thấy Thích Cần Cần, bộ vest nữ màu đen tôn lên sắc mặt trắng toát của cô ta. Đôi mắt phượng dài hơi xếch dưới hàng mày thanh mảnh của cô ta không mang bất cứ cảm xúc nào. Thích Hồng Đậu mặc chiếc áo thể thao Mickey màu trắng, nhỏ thó đứng bên cô ta, cũng chẳng chút cảm xúc. Thích Cần Cần đưa Hồng Đậu vào viện, không biết tại sao cô ta chợt thay đổi ý nghĩ. Làm thủ tục xong xuôi, cô ta không dặn dò gì cả, giao Thích Hồng Đạu cho y tá rồi chuẩn bị rời đi. Thích Hồn Đậu đờ đẫn nãy giờ bỗng hoàn hồn, chạy đến, bàn tay nhỏ bé nắm lấy ống quần Thích Cần Cần, giọng hơi gấp, có phần sợ hãi, nhưng vẻ mặt vẫn cứng nhắc: "Chị cả, chị sẽ đến đón em phải không?"

Ánh mắt hoảng sợ của Thích Hồng Đậu khiến lòng người chua xót. Thích Cần Cần không quay đầu lại, bóng lưng mảnh mai, giọng nói không lạnh lùng như lúc trước: "Có chứ."

https://thuviensach.vn

Nói xong vuốt tay cô bé ta, Hồng Đậu đứng lặng vài giây, lại tiến đến nắm lấy, bàn tay run rẩy đầy hoang mang, khuôn mặt vô cảm, khóe miệng nhúc nhích: "Chị cả, chị đừng quên em đấy nhé. Nhất định phải trở lại đón em."

"Được." Cô ta không quay đầu lại, Hồng Đậu ngơ ngẩn trông theo.

Đi chưa được bao xa, cô ta rảo bước trở về, dắt tay Hồng Đậu đi tới trước mặt Ngôn Cách, hỏi: "Có thể cho nó ở nhà, sau đó mỗi ngày đến đây điều trị được không?"

"Có thể."

"Được. Phiền bác sĩ kiểm tra cho nó trước, tôi chờ ở đây... Lát nữa tôi sẽ cùng nó về nhà."

Lúc Chân Ý nhận được thư tuyển dụng của đài truyền hình thành phố K, cô gửi tin nhắn cho Ngôn Cách. Tâm trạng cô rất tốt, rửa mặt lên giường nằm từ sớm, lên tinh thần để sáng hôm sau đi làm. Cô nằm trên giường chuẩn bị ngủ mà vẫn chưa thấy tin nhắn trả lời của Ngôn Cách. Nỗi phiền muộn trong cô đột nhiên dâng trào. Còn lâu cô mới cần anh. Xí! Chân Ý trùm chăn nhắm mắt. Chưa đến một khắc, cô đã nhảy phắt dậy khỏi giường, gửi thêm một tin nhắn: Ngôn Cách, tay anh bị gãy rồi hả, trả lời tin nhắn sẽ chết sao? Hơ, tâm trạng đỡ hơn nhiều rồi. Ngủ thôi.

Một phút sau điện thoại đổ chuông. Tiếng chuông là giọng nói nũng nịu của cô: Chân Ý Điện thoại của trai kìa! Mau nhận đi! Là Ngôn Cách. Chân Ý giật mình bật dậy, bên kia giọng anh rất hờ hững: "Anh đợi em dưới nhà."

"Ớ?" Cô trượt xuống giường, mặc chiếc váy cotton bằng tốc độ ánh sáng, đi dép xỏ ngón lạch bạch chạy ra.

Trời đêm mùa hạ rất đẹp. Ngôn Cách hơi cúi đầu, đứng cạnh xe, mái tóc lòa xòa che mắt, toát lên phong thái trầm tĩnh ung dung. Nghe thấy tiếng

https://thuviensach.vn

bước chân, anh ngẩng đầu lên. Cô nhanh như chớp vọt đến trước mặt anh, trái tim anh căng lên khi nghĩ rằng cô sẽ bổ nhào vào mình, cô chợt phanh gấp, đứng lại. Mắt anh vừa đen vừa tĩnh mịch, hàng mi rủ xuống một cách tùy tiện, giữ trọn bóng hình cô trong đáy mắt.

Chiếc váy dài cotton bình thường, hệt như trở về thuở học sinh đáng yêu đơn thuần. Tóc cô hơi ẩm, đôi mắt trắng đen rõ ràng, sống động mà tò mò nhìn anh, đôi môi khẽ mím, khóe môi mang niềm vui không thể nào che giấu. Bóng đêm tôn khuôn mặt cô như thứ ngọc tuyệt đẹp hiếm có, khẽ nâng đã vỡ vụn. Giọng nói vui vẻ của cô kéo anh trở lại: “Sao lại tới đây giờ này?"

"Ngày mai em nhận công việc mới, anh tới tặng chút quà nhậm chức."

Anh đưa cho cô một chiếc hộp màu hồng, nho nhỏ, thắt nơ, bao gói tinh xảo.

"Chẳng qua là việc lặt vặt thôi, nhậm chức gì đâu?" Cô dẩu môi, nhưng lại ngọt lịm tận tâm can. "Bây giờ có thể mở ra không?"

"Ừ."

Là chiếc ví đựng danh thiếp màu trắng, đơn giản mà nền nã. Cô vui mừng nói: "Đẹp quá, nhưng giờ em trở về cấp thấp nhất, không có danh thiếp nữa!"

"Sau này sẽ có." Ngôn Cách nói: "Dù làm công việc gì đi nữa, Chân Ý đều có thể làm rất tốt."

Chân Ý hơi sửng sốt, thì ra anh đến tặng quà khích lệ, trái tim lập tức mềm nhũn, thư thái và mãn nguyện. "Cảm ơn anh."

Cô hớn hở nói xong, nhất thời không biết nói gì khác nữa. Có lẽ vì quá vui quá nhẹ nhõm, chỉ nhìn anh là đủ rồi, lục lọi khắp đầu cũng chẳng tìm

https://thuviensach.vn

đâu ra đề tài nói chuyện. Anh cũng lặng thinh, cứ như vậy nhìn cô không hề kiêng dè, nhìn nụ cười lộ má lúm đồng tiền như hoa, nhìn mái tóc tơ khẽ tung bay trong gió, cứ điềm tĩnh tự nhiên như thế, không hề lúng túng, mặt đối mặt nhìn nhau mấy mươi giây.

Cơn gió đêm đắm say, con chim nhỏ vỗ cánh. Chân Ý hỏi: "Anh ăn cơm tối chưa?"

"Anh ăn rồi."

"..." Chân Ý nói: "À, em định mời anh ăn khuya. Lên tầng nhé?"

Anh nhìn cô chăm chú: "ừm, không cần đâu, cám ơn."

Chân Ý không vui: "'Vậy tạm biệt."

"Được." Anh lịch sự gật đầu.

Chân Ý thầm oán: Được em gái nhà anh! Sau đó hai người lại im thin thít.

Giọng cô bực bội: "Đi đi, sao còn chưa đi?"

Anh không tự nhiên lắm, hơi mím môi, nói: "Nhìn em đi vào rồi anh đi."

À... Thì ra là thế... Cô "ừm" rất khẽ, đầy uất ức, xoay người chậm rãi rời đi nhưng trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Vuốt chiếc ví đựng danh thiếp, cô phát hiện bên trong có tấm danh thiếp, rút ra nhìn, là tấm giấy gỗ đàn hương, khắc hai chữ "Chân Ý" màu lam gãy gọn, là nét chữ thanh tú tĩnh mặc của anh, phía sau còn một dòng: Cầu vồng nói rằng em thật huyền diệu. Lúc ấy cô đã bước vào đại sảnh, quay đầu lại nhìn, anh vẫn đứng cạnh xe, tư thế nổi bật. Anh đang dõi theo, đợi cô ngoảnh lại. Thật tốt biết bao.

Người của Phòng Tin tức Xã hội Đài truyền hình thành phố K không xa lạ gì với Chân Ý, cô từng vài lần là đối tượng phỏng vấn của họ. Lần này cô

https://thuviensach.vn

trở thành phóng viên dưới trướng Trần Mặc - nhà biên đạo chuyên mục tài ba. Trần Mặc tính tinh kỳ quặc, mới gặp mặt đã nói: "Có thể làm một chương trình về cuộc sống quản thúc cưỡng chế trong vòng mấy tháng này của cô không? Đầu đề là "Biết vậy chẳng làm"."

Chân Ý:"..."

Buổi sáng vừa làm quen nghiệp vụ, buổi chiều đã bị sai đi tìm tư liệu hiến tạng thực tế. Địa điểm: Bệnh viện số 3. Người liên lạc đầu tiên là An Dao. Cô ấy rất phối hợp. Nhưng dạo này bận bịu quá nên chỉ có thể vừa đi vừa nói chuyện, giới thiệu đại khái về hiện trạng hiến tạng và cấy ghép. Con người An Dao vốn hờ hững, nói chuyện đều đều không lên không xuống, không biết có phải do bác sĩ vốn nhẫn nại bình tâm hay không, cô nghe mà thoải mái đến lạ. Chân Ý nghĩ, Ngôn Hủ bị tự kỷ mà lại thích cô ấy, cô ấy hẳn có điểm tốt của mình.

An Dao bận đến mức chân không chạm đất, thường bị bệnh nhân và y tá quấy rầy. Chân Ý không nấn ná mà rời đi ngay. Có ba người cần liên lạc, như được vận mệnh kỳ diệu gắn liền với nhau. Từ Tiếu, 25 tuổi, giới tính nữ, bị bệnh bạch cầu cấp tính, chờ tế bào gốc phù hợp, tỷ lệ một trên hai trăm nghìn. Hoài Sinh, 26 tuổi, giới tính nam, nhiễm trùng đường tiết niệu, đang chờ nguồn thận, tỷ lệ phù hợp không thấp, nhưng tỷ lệ cung trên cầu là một phần mười nghìn. Hứa Thiến, 25 tuổi, giới tính nữ, bệnh tim bẩm sinh.

"Hôm ấy y tá đẩy tôi dạo mát trên bãi cỏ, gió rất lớn, thổi bay cả mái tóc giả. Có một anh chàng đi ngang qua, nhặt lên mang đi rửa giúp tôi. Anh ấy gọi tôi là người đẹp. Ha ha." Từ Tiếu ngồi cạnh cửa sổ, kể chuyện trước kia với Chân Ý, vì bệnh tật mà khuôn mặt cô ta tái nhợt, nụ cười lại tinh khiết vô cùng, "Trước kia cũng có người gọi tôi là người đẹp, nhưng sau khi trọc đầu thì không còn nữa. Tóc giả bị ướt, anh ấy đưa tôi một chiếc khăn lụa, phong cách Bohemian, buộc lên đầu trông rất xinh. Đương nhiên rồi, chính miệng anh ấy khen xinh. Tôi ngượng lắm."

https://thuviensach.vn

"Quen nhau như vậy à?" Chân Ý hỏi.

"ừ. Quen nhau như vậy đấy." Từ Tiếu chống cằm, mỉm cười, "Y tá nói anh ấy tên Hoài Sinh, bị nhiễm trùng đường tiết niệu, phải duy trì mạng sống bằng lọc thận. Tôi khen anh ấy rất đẹp trai, y tá liền nói may mà cô không nhìn thấy anh ấy trước lúc lọc thận, khi đó anh ấy bị phù thũng. Ha ha." Cô ta cười thật trong sáng, Chân Ý cũng bật cười. "Lần gặp mặt thứ hai, anh ấy tặng tôi bộ tóc giả sặc sỡ. Cô nhìn đi, màu xanh da trời đội lên đẹp lắm."

Cô ta chỉ đầu mình. Chân Ý vừa chụp ảnh cho cô ta. Da Từ Tiếu rất trắng, đội mái tóc giả màu xanh lam, trông như thiếu nữ ngoại quốc trong truyện tranh.

“Còn màu nào khác nữa không?"

“Có cả màu hồng, màu xanh lá, tôi thích màu trắng nhất."

Từ Tiếu lấy màu trắng thay, lập tức trở thành tiên nữ xứ tuyết.

“Đẹp quá!" Chân Ý cảm thán.

“Đúng vậy." Từ Tiếu leo lên giường ngồi.

“Lúc Hoài Sinh tặng tôi bộ tóc màu trắng, anh ấy nói..." Im lặng.

“Nói gì vậy?"

Nụ cười mỉm khẽ khàng của cô ta mỏng manh như ánh mặt trời ngày đông: “Anh ấy nói, Từ Tiếu, bao giờ em già, mái đầu bạc trắng, em vẫn đẹp như vậy."

Chân Ý chợt không nói nên lời, nỗi buồn đau chầm chậm lấp đầy trong lòng.

https://thuviensach.vn

“Chân Ý." Giọng Từ Tiếu nhẹ như tơ: “Tôi thật sự... rất muốn già đi!"

Cô ta cười, đôi mắt to ngấn lệ, lấp lánh ánh nước: "Rất nhiều người muốn trẻ trung mãi mãi, nhưng tôi không muốn, càng không muốn trẻ trung mãi mãi bằng cách này. Tôi mường tượng, thiếu nữ mười mấy hồn nhiên, cô gái đôi mươi kiều diễm, phụ nữ ba mươi gợi cảm, tuổi bốn mươi quyến rũ, tuổi năm mươi tao nhã, tuổi sáu mươi bình thản, tuổi bảy mươi trầm tĩnh, tuổi tám mươi độ lượng; tôi muốn tiếp nhận sự phát triển tự nhiên, trải nghiệm sự tốt đẹp ở mỗi thời khắc, không chậm rãi, không vội vã. Tôi muốn già đi từng ngày, vậy sẽ hạnh phúc biết bao."

Chân Ý mỉm cười: “Tôi hoàn toàn đồng ý."

Từ Tiếu chớp mắt, cơn gió thổi khô giọt nước mắt, lại cười rạng ngời: “Hà, không chừng ngày nào đó sẽ tìm được tế bào gốc phù hợp."

"Lát nữa tôi cũng thử một chút, xem có thể giúp cô không."

"Cảm ơn, thật sự hy vọng kỳ tích xuất hiện. Chữa bệnh tốn rất nhiều tiền của gia đình, nếu không đợi được thì... bố mẹ tôi sẽ khánh kiệt mất. Ốm đau một trận liền táng gia bại sán." Giọng Từ Tiếu lại hạ thấp, "Phí điều trị quá cao, vốn định không chữa trị. Sợ ngày nào đó tôi chết rồi, bố mẹ mất con gái, còn phải trả nợ, nhưng..." Cho dù cơ hội chỉ có một phần vạn, dù nợ nần chồng chất vô vàn, thì liệu cha mẹ có thể bỏ rơi đứa con của mình không.

Chân Ý: "Trong tình huống này, sao cô lại quyết định hiến tạng?"

"Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác thôi." Cô ta nói nhẹ tênh."Điều trị bệnh quá đau khổ. Nếu đến ngày cuối cùng, bố mẹ tôi uổng phí công sức, hy vọng bố mẹ người khác không phải tuyệt vọng như chúng tôi."

https://thuviensach.vn

Chân Ý cảm thấy giờ phút này không có thứ ngôn ngữ nào có thể diễn tả tấm lòng rộng lớn dào dạt của cô gái ấy.

"Cứu giúp là phúc. Chết rồi vẫn có thể cứu người, thật tốt." Từ Tiếu nói, "Cô phải phỏng vấn Hứa Thiến đấy, cô ấy là bạn thân của tôi, cũng ký giấy hiến tạng, thận cô ấy vừa hay thích hợp với Hoài Sinh."

"Hoài Sinh biết vậy thì nói thế nào?"

"Không nói gì cả." Từ Tiếu bĩu môi, "Hứa Thiến vẫn còn rất khỏe, điều trị rất tốt. Hoài Sinh nói anh ấy có thể từ từ chờ đợi, hy vọng Hứa Thiến khỏe mạnh xuất viện."

"Tấm lòng ba người đều tốt cả."

Từ Tiếu ngồi dậy: "Cô muốn đi gặp Hoài Sinh không? Đi cùng nhé. Tôi cũng muốn gặp anh ấy."

Đến phòng lọc thận, không khí lặng ngắt. Trong phòng bệnh rộng mấy mươi mét vuông đặt mấy dãy máy móc, bệnh nhân nằm đầy phòng, dường như đang ngủ say, lại như thể không còn sức lực để phản kháng. Trên khuôn mặt mỗi người đều viết hai chữ đau khổ, không khí tuôn chảy hơi thở đày đọa, chỉ có tiếng động trống rỗng của máy móc hòa lẫn mùi nước sát trùng, tựa hồ chất chứa nỗi tuyệt vọng thấu khắp đất trời của con người khi chạm vào ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết, đau thương mà vùng vẫy.

Hai người thay giày và áo khoác, rón rén đi vào. Từ Tiếu liếc nhìn đã thấy Hoài Sinh. Là một anh chàng thanh tú, vẻ mặt khi ngủ yên bình, nhưng hai hàng mày thoáng chút đau đớn, khuôn mặt cằn cỗi xám xịt, nhìn mà khiến lòng người đau nhói. Người anh ta cắm đầy ống, dòng máu đục ngầu được rút ra, qua phân tích chia tách trong máy rồi một lần nữa đưa vào cơ thể.

https://thuviensach.vn

Mấy con số màu đỏ trên màn hình cứ tăng dần. Từ Tiếu nói mỗi lần lọc máu phải rút hơn 3kg phế dịch từ trong cơ thể, bây giờ mới được 1,3 lít, anh ta còn phải nằm trên máy hai ba tiếng nữa. Mỗi tuần hai lần. Từ Tiếu nắm lấy bàn tay xám xịt của anh ta, khẽ nói: "Chỉ có người mắc bệnh mới hiểu được nỗi đau ngút ngàn bên trong, khi người khỏe mạnh cảm nhận được, hết thảy đã quá muộn rồi. Ở đây có rất nhiều người giàu có, nhưng đôi khi, bệnh tật không thể được miễn giảm bằng tiền bạc."

Hai người thầm thì, tay Hoài Sinh hơi nhúc nhích, một giây sau, anh ta mở mắt ra.

"Xin lỗi. Có phải đã đánh thức anh không?"

"Không, anh đang thấy chán đây." Hoài Sinh cười rất đẹp. "Tiếu Tiếu, hôm nay tóc em đẹp quá, như chiếc kẹo que đào mật anh thích ăn hồi nhỏ vậy."

Từ Tiếu vuốt mái tóc mới thay, đáp lại anh ta bằng một nụ cười vui vẻ.

Chàng trai luôn tràn đầy khao khát và lạc quan vào cuộc sống hệt như Từ Tiếu. Chân Ý thầm cảm thán. Nhìn hai người họ nắm chặt tay nhau, cô không muốn quấy rầy, có thể gặp được luồng sáng trong lúc sinh mệnh yếu ớt nhất rồi cùng dìu dắt nhau vượt qua bóng tối cuộc đời đã xem như món quà của trời cao. Cô rời khỏi phòng bệnh, bất ngờ gặp được người quen: Hoài Như - chị gái của Hoài Sinh. Cô ta là đàn chị thời cấp ba của Chân Ý. Hoài Như nhìn thấy Chân Ý cũng rất bất ngờ: "Không phải cô là luật sư nổi tiếng sao?"

Chân Ý xua tay, khảng khái nói: "Cô không xem tin à, tiếng tăm tôi thối um rồi."

Hoài Như vội xin lỗi, nghe nói Chân Ý tới làm phỏng vấn, cô ta rất phối hợp. Chân Ý ghi chép từng câu, ngẩng đầu thấy Hoài Như đứng ở cửa

https://thuviensach.vn

phòng bệnh, ngắm nhìn Hoài Sinh và Từ Tiếu ở bên trong, ánh mắt ấy quá đỗi bất lực và bi thương.

"Hai người họ rất đẹp đôi."

Giờ khắc này, Chân Ý rất khâm phục Trần Mặc. Có quá nhiều tin tức về bệnh bạch cầu và suy thận khiến công chúng chán ngán. Nhưng cặp đôi xấu số luôn lạc quan ấy lại mang trong mình một tình cảm quá mãnh liệt.

"Đúng vậy." Hoài Như nói: "Tôi và Hoài Sinh là trẻ mồ côi, sống nương tựa từ tâm bé, tôi rất muốn cứu nó, tiếc là thận tôi và nó không phù hợp. Hai đứa nó thật hạnh phúc. Nếu Hoài Sinh có thể tìm được thận thích hợp, Tiếu Tiếu cũng tìm được tủy phù hợp, ở bên nhau thì thật tốt."

Phía sau chợt truyền đến giọng nói âm u: "Người nhà bệnh nhân đều rất vô sỉ."

Chân Ý quay đầu lại, Hoài Như nhíu mày: "Hứa Thiến?"

Cô gái như người đẹp Tây Vực, làn da màu mạch, đường nét rõ ràng. Cô ta là con nhà giàu, bạn của Từ Tiếu, khoảng thời gian trước đột nhiên lên cơn co thắt ngực, khám ra thì biết mắc phải bệnh tim. Cô ta chẳng chút khách sáo nói: "Ai trong phòng bệnh này cũng đều kỳ vọng được thay thận, nói trắng ra là mong đợi người vô tội nào đó lập tức chết đi rồi lấy thận về. Có phải rất xấu xa không?"

Chân Ý thoáng kinh ngạc, lắc đầu: "Hy vọng sống sót lại là cái chết của một người khác, rất chân thật, rất bất đắc dĩ, thế mà dù đầy mỉa mai nhưng ai dám nói ý nghĩ mong được thay thận là sai chứ?"

Ánh mắt Hứa Thiến liếc tới, ngạo mạn dò xét. Chân Ý hỏi: "Cô đã nghĩ như thế, sao lại ký giấy hiến tạng?"

"Cô quản tôi à?" Cô ta "hừ" một tiếng rồi rời đi.

https://thuviensach.vn

Chân Ý mặc kệ cô ta, có điều ánh mắt ban nãy cô ta nhìn vào bên trong thật quá kỳ lạ. Cô không suy đoán nhiều, bỗng thấy Dương Tư xách giỏ trái cây bước đến. Gần đây hai người không có nhiều cơ hội gặp gỡ, gặp nhau ở đây khiến cả hai đều kinh ngạc. Dương Tư chỉ Hoài Như: "Tớ lớn lên cùng chị ấy. Phải rồi, cậu tìm được việc rồi à?"

Hoài Như trả lời thay Chân Ý: "Là trợ lý của biên đạo Trần Mặc nổi tiếng."

"Vậy làm cho tốt nhé." Dương Tư tấm tắc. Chân Ý đổi nghề quá thuận lợi, còn tưởng rằng cô sẽ ủ dột một thời gian. Trên đời này dường như luôn có một dạng phụ nữ như thế, chuyện gì đến trước mặt cô ta cũng đều thuận lợi suôn sẻ.

Hàn huyên mấy câu, Chân Ý tạm biệt, "Tớ đi xét nghiệm tủy đây, đi trước nhé."

Chập tối thứ Sáu, Giang Giang mời Chân Ý đi bar, nhưng thật ra cố ý làm mối và giúp đỡ Tư Côi cưa Biện Khiêm. Đối với chuyện làm bà mối này, Chân Ý tán thành cả hai tay hai chân. Tư Côi làm cảnh sát, thường ngày hiếm khi gặp được người đàn ông "bình thường", Chân Ý cũng lo lắng cô nàng không tìm được bạn trai, bây giờ hạ quyết tâm theo đuổi Hiện Khiêm, dĩ nhiên cô ủng hộ. Chân Ý cực kỳ hài lòng với Biện Khiêm, không nói đến việc được anh chăm nom chu đáo, năm đó cô thôi việc ở Cục Cảnh sát, thất bại trong công việc, là anh góp ý bảo cô đi học luật, giúp cô lấy lại lòng tin. Đúng lúc anh lập nghiệp mở văn phòng luật sư, vừa hay cho cô một chốn đặt chân. Cô trưởng thành như ngày hôm nay, công lao của anh không nhỏ. Người đàn ông tốt như vậy, tính tình còn ôn hòa, cuộc sống riêng sạch sẽ, rất xứng đôi với Tư Côi.

Lúc Chân Ý nhận được điện thoại, cô đang hỏi thăm Ngôn Cách về tình hình những người hiến tạng của bệnh viện. Cúp máy, cô thuận miệng hỏi: "Tối muốn đi bar với em không?"

https://thuviensach.vn

Anh hờ hững "ừ" một tiếng. Chân Ý không ngờ anh sẽ đồng ý, trợn tròn mắt: "Đi quán bar đó."

Anh thờ ơ ngước mắt: "Tai anh không bị làm sao cả."

Thực tế chứng minh, đưa Ngôn Cách đi bar là chuyện sai lầm khủng khiếp. Đèn màu lập lòe, điệu nhảy mờ ám, nam nam nữ nữ quẩy hết mình. Ngôn Cách yên lặng ngồi ở góc khuất nhất, trước mặt đặt một cốc nước, trông lạnh nhạt vô cùng, không mảy may cảm thấy bầu không khí tĩnh lặng quanh anh trái ngược hoàn toàn với quán bar huyên náo. Chân Ý ngồi cạnh uống cocktail, trò chuyện với bạn bè. Nói được một hồi, cô chợt trông thấy bốn bóng dáng quen thuộc: Hoài Như, Hoài Sinh, Từ Tiếu, Hứa Thiến. Cô kinh ngạc, Hoài Sinh xuất hiện còn dễ hiểu, nhưng cơ thể Từ Tiếu rất yếu, còn Hứa Thiến vẫn đang nằm viện. Cô lập tức gọi điện cho bác sĩ của Từ Tiếu và Hứa Thiến, bác sĩ của Từ Tiếu nói cảm ơn, còn bác sĩ của Hứa Thiến là An Dao lập tức chạy đến.

Sau khi quán bar Ecstasy sửa sang lại đã tăng thêm trò chơi kiểu Tây. Chính giữa sàn nhảy đặt một con bò giả màu đỏ khổng lồ. Người ngồi lên, nhân viên nhấn công tắc, con bò cứ động loạn xạ như sống dậy, lắc lư trái phải trước sau lên lên xuống xuống. Người trên con bò nắm chặt dây thừng, nằm sấp kiểu chó, chỉ tích tắc đã bị con bò hất xuống. Một loạt tiếng la ó bao quanh.

Người khiêu chiến tiếp theo là Hứa Thiến. Chân Ý đứng dậy, cô ta bị bệnh tim có thể chơi trò này ư? Hoài Sinh và Từ Tiếu đều lo lắng nhìn, sau khi Hứa Thiến trèo lên, con bò lại điên cuồng hất người. Cô ta uốn mình, thực hiện mấy động tác thuần phục con bò tuyệt đẹp, dậy lên tiếng hoan hô ồn ã. Xem ra không có vấn đề gì. Nhưng về sau cô ta rối loạn tiết tấu, cũng bị quăng xuống.

Tiếng than tiếc nuối vang lên. Cô ta quay lại nhìn đám Hoài Sinh, vừa giận vừa thẹn, đạp mạnh một phát vào con bò. Giang Giang nói: "Quán bar

https://thuviensach.vn

có trò chơi, ai có thể ở trên lưng bò trong thời gian một bài hát thì sẽ được phần thưởng là một chiếc iPad mini, quá hấp dẫn. Nhưng đảm bảo em bị quăng xuống từ giây đầu tiên cho coi."

"Để chị đi." Chân Ý nói. Dù ở đâu, cô luôn là người chịu trách nhiệm giành phần thưởng.

Ngôn Cách ngẩng đầu lên: "Em định tham gia thi?"

"Sao vậy?"

"Đừng để ngã nhé."

"Khinh em đấy à?" Chân Ý giơ ngón cái quẹt chóp mũi, "Không được nhắm mắt đâu đấy, xem bạn gái tương lai của anh thuần phục bò thế nào nha."

Chân Ý xuống tầng, chạy đến bên cạnh con bò, cường điệu ôm lấy hôn lên mũi nó, mọi người ồ lên cười vui vẻ. Cô vung cổ tay, búng tay với DJ, tiếng nhạc vang lên. Giữa từng nhịp tiết tấu, hai tay cô đưa lên đỉnh đầu, thân thể mảnh mai cao ráo xoay quanh con bò, vòng eo đong đưa, động tác quyến rũ cùng điệu nhảy. Áo sơ mi trắng, váy bút chì, giày cao gót, thân thể mảnh khảnh linh hoạt và nhanh nhẹn như sóng nước. Cô nhảy đến rìa sân, ngửa người ra sau, ngón tay thon dài chụp tới, đoạt lấy mũ cao bồi từ tay nhân viên, đội lên đầu, lập tức toát lên khí chất hùng dũng hệt con trai. Thân thể lắc lư tùy ý theo điệu nhạc, gợi cảm, thướt tha, mạnh mẽ.

Cô nhún nhảy đến trước con bò, nắm lấy vạt áo sơ mi nhẹ nhàng vén lên, buộc thành cái nút xinh xắn, để lộ cái bụng quyến rũ bằng phẳng và cái mông vểnh cao. Cô ngồi lên, con bò nghiêng ngả dao động cực nhanh. Nhưng cô nàng chọi trâu rất thành thạo, một tay kéo dây thừng buộc bò, một tay vút "roi", mượn lực chống lực, vòng eo đung đưa tùy ý theo tiết tấu, hiên ngang thuần phục con bò. Tiếng hoan hô rền vang, không khí sôi sục cao trào.

https://thuviensach.vn

Dương Tư nhìn Chân Ý đứng giữa sàn nhảy, thu hút ánh nhìn của những người xung quanh, thấy lạ vì sao mọi người lại thích kiểu "õng à õng ẹo" này. Hệt như hồi trung học, Chân Ý là cô gái hư hỏng vô cùng. Lòng cô chua xót, cô không biết nhảy kiểu ấy, không thể tạo nên không khí lôi cuốn tuyệt vời chỉ bằng một cái nhíu mày hay một nụ cười như vậy, cũng không có tự tin nắm bắt ánh mắt của tất cả mọi người. Là ai nói, nếu có cơ hội, mỗi cô gái đều muốn một lần trở nên hư hỏng. Dương Tư lập tức gạt đi suy nghĩ này, quay đầu nhìn Ngôn Cách đang lẳng lặng xem Chân Ý vui vẻ chơi đùa trên lưng con bò. Ánh đèn quán bar mờ ảo mà nóng bỏng, gương mặt nghiêng của anh lại lạnh nhạt yên bình, đôi mắt sâu thẳm, mang vẻ trầm tư khó phát giác.

Không khí sôi nổi ở quán bar tăng dần, đè tại lồng ngực khiến Dương Tư khó chịu vô cùng. Cô vẫn không thể nào hiểu, tại sao người điên khùng như Chân Ý luôn có sức hấp dẫn chí mạng đối với đàn ông như thế, khiến họ không thể rời mắt. Khi Dương Tư hoàn hồn lại, con bò điên cuồng trước mặt đã bị cô nàng mạnh bạo thuần phục. Khúc nhạc kết thúc, Chân Ý huýt một tiếng sáo trong trẻo, vung cổ tay lên, mũ cao bồi bay vào đám người khiến họ thi nhau tranh giành. Cô nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi lưng bò, vừa đi vừa đập bàn tay chìa ra của mọi người, trèo lên bậc thang trong tiếng hét rộn rã của đám đông. Ngôn Cách đứng đó, ánh mắt hững hờ, dần dần đuổi theo cô. Cô mỉm cười nhìn anh, nghênh đón. Cô đứng lại cạnh anh, nghiêng đầu, giọng điệu mờ ám: "Đẹp không?"

Anh cụp mắt, nhìn khuôn mặt sáng rỡ vì vận động và hưng phấn của cô, hơi thở không đều. Cô tiến lên trước một bước, kề sát người anh, ngẩng đầu lên: "Có cuốn hút không?"

Anh vẫn không nói, lại nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Cô chậm rãi kiễng chân, áo sơ mi nhẹ nhàng ma sát với áo anh, hướng lên trên. Cô gần như áp vào môi anh: "Anh có muốn hôn em không?"

https://thuviensach.vn

Dưới ánh đèn mờ ảo, mắt cô sáng lấp lánh như chứa vì tinh tú. Anh lẳng lặng điều chỉnh hơi thở, lần này không dám gật đầu nữa.

"Em cho là anh ngầm đồng ý đây nhé." Cô khẽ nói, bàn tay bất giác trườn lên cổ anh, níu lấy. Đầu ngón tay vuốt chân tóc anh, cảm giác ngưa ngứa ghim vào lòng bàn tay. Cô kiễng chân, nhìn anh qua ánh đèn mờ tối. Tiến đến môi anh từng chút từng chút một. Cô cảm nhận được, hình như anh trở nên căng thẳng, hơi thở khẽ khàng của anh lướt qua môi cô. Cô lờ mờ nhớ mùi hương giữa răng môi anh, thanh khiết, trong veo, nam tính... Một nơi nào đó sâu trong thân thể cô không khỏi run lên một hồi.

Cô như chênh choáng, vừa muốn nhắm mắt lại trong mông lung, đột nhiên có lực mạnh đẩy đến, cô bị một đôi tay mạnh mẽ ghìm xuống đất. Ngôn Cách nắm chặt bả vai cô, vẻ mặt khắc chế.

Anh không nói gì cả, đi lướt qua cô. Tim Chân Ý loạn nhịp một giây, bất chợt trở nên trống vắng, quay người đuổi theo giữ lấy tay áo anh. Anh quay đầu lại, cô vừa há miệng cổ họng đã đau buốt, nỗi buồn thương bủa vây lấy cô như thủy triều. Cô thẳng thừng như vậy, ngang ngạnh đến thế, nhưng cô không tin dược câu nói tiếp theo của mình lại trở nên hèn mọn: "Ngôn Cách, anh không thích em như vậy phải không?"

Thời gian như trở lại đêm biệt ly tám nắm trước, cô băn khoăn rối rắm giữa những gì mình thích và những gì anh thích, hành hạ bản thân đến mức đau khổ không chịu nổi, gần như phát điên. Cô khẽ mỉm cười, giọng nói lại hơi run rẩy: "Anh không thích hết thảy những gì em làm đêm nay phải không?"

Ngôn Cách hơi sửng sốt, nghiêng người tới khẽ lắc đầu: "Không phải vậy."

Nói xong, thấy dáng vẻ tủi hờn của cô, anh không kìm lòng được cúi đầu kề tới: "Chân Ý, anh cho rằng em như vậy cũng rất tốt. Đây chính là

https://thuviensach.vn

em, không ai bắt chước được. Không cần lo lắng gì cả, không cần thay đổi gì hết, cứ là chính em đã rất tốt rồi."

Đầu óc Chân Ý mông muội, không tin lắm vào lời anh nói. Đến tận bây giờ, cô vẫn tưởng rằng anh không có gì để nói với cô cả, tưởng rằng anh rất vất vả lặng lẽ chịu đựng một loạt hành vi kỳ quái điên cuồng của cô.

"Không phải là anh muốn đi, em đừng hiểu lầm." Anh kiên nhẫn giải thích, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên bàn tay đang níu lấy tay áo anh của cô, cầm lấy rồi chậm rãi đẩy ra, chỉ về hướng khác, "Chỗ An Dao xảy ra chút chuyện."

Chân Ý sửng sốt, quay đầu lại nhìn. Bên kia, Hứa Thiến bực hội đẩy An Dao đụng vào tường rồi bước vào đám đông. Chân Ý chỉnh đốn lại tâm trạng, cùng Ngôn Cách bước qua tìm An Dao.

Còn chưa đến gần, quán bar chợt dậy lên tiếng hét hoảng hốt. Họ đẩy đám người ra chạy đến, Hứa Thiến ngã dưới đất, ôm bụng nôn mửa, run rẩy, co quắp, như con rắn bị rút gân lột da. Từng ngụm máu tươi tuôn trào khỏi miệng, cô ta hoảng sợ mở to mắt, hai tay che miệng, nhưng máu không ngừng tuôn ra từ đầu ngón tay. Chân Ý kinh ngạc đến ngây người, cho rằng điều này chỉ có trong phim ảnh, những tưởng con người ta không thể chảy máu như vậy.

Người trong quán bar la hét ầm ĩ không ngừng. Tư Côi lập tức gọi 120. "Xe cấp cứu sẽ đến ngay."

"Cầm chăn lông và túi nước lạnh tới đây."

An Dao ngồi xổm xuống, đặt thân thể Hứa Thiến nằm ngửa, vạch miệng cô ta ra quan sát khoang miệng, quay đầu lại nhìn Chân Ý, "Nâng chân của cô ấy lên."

https://thuviensach.vn

Chân Ý vội vàng làm theo, phát hiện chân Hứa Thiến lạnh toát. An Dao cầm chăn bọc lấy Hứa Thiến, đắp túi nước lạnh lên bụng trên bên trái của cô ta, đỡ đầu cô ta nghiêng về một phía, sợ máu cô ta nôn lấp kín khí quản. Đám người vây quanh hỗn loạn vô cùng, chỉ có An Dao bình tĩnh, lời nói ra chậm rãi mà mạnh mẽ: "Hứa Thiến, đừng căng thẳng, cầm lấy tay tôi, đúng rồi. Không sao đâu, không có chuyện gì."

Nơi này gần bệnh viện, chưa tới hai phút xe cấp cứu đã chạy tới. Nhân viên cấp cứu đặt Hứa Thiến lên băng ca, An Dao rảo bước đi cùng, vừa đi vừa nói rất nhanh: "Nôn khoảng 500cc máu, màu đỏ tươi ngả tối, lẫn với máu đông, có mùi rượu, không có thức ăn. Bệnh nhân tạm thời vẫn tỉnh táo, nhịp tim, huyết áp giảm mạnh, thân nhiệt giảm, móng tay chuyển xám, da..."

Người ở quán bar vẫn trong cơn kinh hoảng, Chân Ý đi theo sau, khẽ than: "An Dao giỏi quá."

"Ừ." Ngôn Cách khẽ nói, "Không cứu được Hứa Thiến rồi."

An Dao và bác sĩ Lưu mổ chính mặc đồ giải phẫu đi ra từ phòng cấp cứu. Cô tháo khẩu trang, khuôn mặt chỗ ửng đỏ chỗ trắng bệch, ướt đẫm mồ hôi. Bác sĩ Lưu nói gì đó với bố mẹ Hứa Thiến đứng chờ bên ngoài. Mẹ Hứa Thiến thoáng chốc ngã sụp xuống đất, gào khóc bi thương: "Bác sĩ, tôi van xin anh, cứu con gái tôi đi, không thể bỏ cuộc được, cầu xin anh đấy..."

Sắc mặt An Dao xám xịt, mệt mỏi dựa lên tường, đôi môi mấp máy nhưng không nói một lời. Chân Ý đứng bên, trong lòng rất khó chịu. Hoài Như cũng có mặt, nhìn chằm chằm vào phòng cấp cứu với ánh mắt thành kính thậm chí ngây dại. Hoài Sinh và Từ Tiếu nắm chặt tay nhau, vẻ mặt buồn thương mà thấp thỏm, hoảng hốt mà ngỡ ngàng. Mấy chuyên gia lấy cơ quan cấy ghép mang theo thùng dụng cụ, chuẩn bị tiến vào phòng cấp cứu, trong đó có một người nhẹ nhàng nói gì đó với bố mẹ Hứa Thiến.

https://thuviensach.vn

Mẹ Hứa Thiến lập tức nhào tới tóm chặt lấy chuyên gia kia, hét đinh tai nhức óc: "Không được, không được phép đụng vào. Không ai được phép đụng vào con gái tôi! Nó thích xinh đẹp nhất, không cho phép các người đào bới nó tan tành!"

Các chuyên gia dừng lại, họ đã gặp phải tình huống người nhà đổi ý kiến vào phút cuối cùng rất nhiều lần, mặc dù tiếc nuối cũng không thể khác hơn. Nhưng đối với đám Hoài Như, chuyện này đúng là sét đánh giữa trời quang. Hoài Sinh mắc bệnh nhiễm trùng đường tiết niệu từ hồi niên thiếu, đến nay đã lọc thận được bảy, tám năm, sinh mệnh bắt đầu khô cạn. Bỏ qua lần này, rất có thể lần tiếp theo sẽ là cái chết.

Sắc mặt Hoài Sinh tái nhợt, trầm mặc mà im lìm đứng thẳng, bóng lưng chất chứa muộn phiền. Từ Tiếu bối rối nhìn mẹ Hứa Thiến, lại nhìn Hoài Sinh, bi thương mà hoảng sợ. Hoài Như nắm lấy tay bố mẹ Hứa Thiến, nước mắt lưng tròng, toàn thân run rẩy: "Chú dì à, chú dì không thể như vậy, không thể được. Hoài Sinh nhà cháu..." Cô ta nghẹn ngào, nước mắt rơi lã chã, "Hứa Thiến đã ký giấy hiến tạng rồi, cô ấy đã đồng ý rồi mà! Chú dì cũng ký tên rồi. Cháu xin chú dì đừng như vậy. Bây giờ đổi ý thì Hoài Sinh nhà cháu phải làm sao? Nó còn trẻ như vậy, sau này phải làm sao bây giờ?"

Mẹ Hứa Thiến vẫn chìm đắm trong nỗi đau con gái đột ngột qua đời, bi thương thống thiết hét ầm lên: "Đừng nói với tôi những chuyện này! Có ký cũng không được! Tôi sẽ không để họ lấy nội tạng của con gái tôi, tuyệt đối không thể!"

Hoài Như kinh ngạc đến ngẩn ngơ, khuôn mặt tràn ngập nỗi tuyệt vọng, quỳ phịch xuống khóc lóc: "Chú dì à, đừng như vậy, cháu xin chú dì đừng như vậy. Hoài Sinh thật sự không chống đỡ được bao lâu nữa, nếu không có thận, nó sẽ chết mất."

https://thuviensach.vn

Nước mắt cô ta tuôn như mưa, cuống cuồng cúi người dập đầu trước bố mẹ Hứa Thiến, dập từng lượt xuống sàn nhà. Hoài Sinh cũng rơi nước mắt, tiến đến kéo chị gái: "Chị, chị đứng dậy đi. Em không cần, em vẫn đợi được. Em thật sự không cần."

Vẻ mặt các chuyên gia trĩu nặng, không đành lòng, lại không biết phải làm sao. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, họ trao đổi một lát rồi quay người rời đi.

Hoài Như vẫn đang dập đầu, thấy chuyên gia rời đi, cô ta hoảng sợ lao tới, níu giữ họ không buông tay, khóc như đứt từng đoạn ruột: "Các ông không thể đi được, xin hãy cứu Hoài Sinh nhà tôi đi, van xin các ông đấy!"

Chuyên gia than thở: "Người bệnh đã tử vong, không được người thân đồng ý, chúng tôi không thể xử lý. Khi qua thời điểm tốt nhất, nội tạng thiếu máu quá lâu sẽ không dùng để cấy ghép được. Dù về sau lấy ra cũng không thể sử dụng..."

Hoài Như như dính phải tai ương, sắc mặt phút chốc trống rỗng chết lặng, như một bức tượng. Hoài Sinh ôm cô ta khóc nức nở: "Chị, chị đừng buồn, chúng ta đợi được mà, nhất định sẽ đợi được."

Từ Tiếu buồn thương ôm lấy Hoài Sinh, khuôn mặt giàn giụa nước mắt. Bỗng nhiên, mũi cô ta tuôn rất nhiều máu, sắc mặt tái nhợt, ngã xuống đất ngất lịm. Lần này, cô ta không cấp cứu được.

An Dao mặc áo blouse trắng, cầm vải trắng vệ sinh phòng làm việc. Đúng là cô bác sĩ xinh đẹp, như mỹ nhân Giang Nam duyên dáng tuyệt đẹp bước ra từ trong tranh. Bộ đồ trắng đơn giản, tóc buộc thành đuôi ngựa thấp, vẫn cứ xinh xắn. Chân Ý đứng cạnh bàn làm việc, có phần lo lắng. Sau khi Hứa Thiến qua đời, An Dao nôn mửa trong phòng vệ sinh hồi lâu. Chân Ý đi vào, nghe thấy cô ấy khóc thút thít. Cô nhớ lại bao lần thấy An Dao đi kiểm tra phòng bệnh luôn nhắc nhở bệnh nhân chú ý phấn hoa, thấy

https://thuviensach.vn

cái đai trên cổ tay của trẻ con bị nới lỏng thì lẳng lặng buộc lại, thấy dưới đất có nước đọng thì vội nhắc nhở bệnh nhân chú ý, bảo y tá lau đi.

"An Dao, đây không phải là lỗi của cô." Chân Ý lên tiếng, phát hiện mình an ủi rất tệ.

An Dao lau giá sách, thản nhiên nói: "Tôi không làm bác sĩ được nữa rồi."

Chân Ý giật mình: "Nghiêm trọng thế á?"

"Chuyện gì quan trọng hơn mạng người chứ?" An Dao nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

Chân Ý cứng họng. An Dao đứng cạnh cửa sổ, giơ tay lên giữa không trung, bàn tay của bác sĩ ngoại khoa mảnh mai thon dài, được ánh mặt trời chiếu lên trong suốt, khẽ di chuyển, khéo léo linh hoạt như cánh ve sầu.

"Mười hai năm. Từ khi quyết chí làm bác sĩ ngoại khoa, tôi không chơi các loại bóng, không học nhạc cụ để bảo vệ nó. Sau này không cần cẩn thận như vậy nữa. Có người nói, bác sĩ ngoại khoa không thể cứu sống tất cả bệnh nhân. Lần đầu tiên thấy bệnh nhân chết sẽ bị đả kích rất mạnh, quen rồi sẽ ổn." Cô chậm rãi nói, cô độc mà thanh cao, "Nhưng tôi không bao giờ quen được."

Chân Ý không biết an ủi thế nào, im lặng hồi lâu rồi chuyển đề tài: "Nghe nói thận của Từ Tiếu cũng phù hợp với Hoài Sinh."

"Nếu là tôi, chết đi mà có thể cứu được người thương thì tôi sẽ rất hạnh phúc." An Dao nói.

Chân Ý hơi xúc động, cụp mắt nhìn khung ảnh trên bàn làm việc, là Ngôn Hủ. Anh ấy ngồi trong khoảnh sân cổ xưa, cúi đầu, ánh nắng ấm áp, cây xanh phủ bóng, sườn mặt vô cùng cuốn hút, tuyệt đẹp. Có thể thấy

https://thuviensach.vn

người chụp ảnh thương anh biết bao. Cô thử an ủi: "Nghỉ ngơi một khoảng thời gian cũng được. Nghe Ngôn Cách nói, cô và Ngôn Hủ sắp kết hôn rồi, phải về Thâm Thành."

Nhắc tới Ngôn Hủ, An Dao quay đầu lại, khuôn mặt thoáng hiện vẻ dịu dàng: "ừ, một tháng nữa trở về Thâm Thành. Cô có đi không?"

"Dĩ nhiên." Chân Ý rất tự giác, "Tôi sắp là người nhà họ Ngôn rồi. Nếu Ngôn Cách dám bỏ tôi lại, tôi sẽ đập cho anh ấy một trận."

An Dao khẽ nhoẻn khóe môi: "Anh ấy hết cách với cô rồi." Ai thích ai, thì ai sẽ hết cách với ai.

"Chân Ý, tôi có việc phải xin lỗi cô."

"Gì cơ?"

An Dao kể chuyện tám năm trước Ngôn Cách trở về quán karaoke cho cô biết. "Khinh thường tôi lắm phải không." Mặt An Dao ửng đỏ, "Tôi không hiểu khi đó tại sao mình lại độc ác như vậy, may mà cô không sao."

Chân Ý sững sờ trong chốc lát, khảng khái khoát tay: "Không sao đâu! Cô có thể nói ra đã tốt lắm rồi. Nếu Ngôn Cách trở về tìm tôi, tại sao về sau lại biến mất tăm chứ?"

An Dao ngây người, Chân Ý không biết hay không nhớ đây. Nhưng rõ ràng mẹ Ngôn Hủ nói chính cô ấy làm hại mà. Dù thế nào đi nữa, nếu Chân Ý không biết đã xảy ra chuyện gì, hẳn nên hỏi Ngôn Cách. Cô là người ngoài cuộc, không nên bình luận bừa.

"Anh ấy gặp sự cố bất ngờ, không phải là ký ức tốt đẹp gì. Tôi nghĩ, nếu anh ấy chuẩn bị sẵn sàng chắc chắn sẽ nói cho cô biết, cô đừng giận anh ấy nhé."

https://thuviensach.vn

"Tôi là Chân Ý, sao có thể giận Ngôn Cách chứ." Chân Ý nói, "Tôi vốn cũng định chờ anh ấy chuẩn bị sẵn sàng rồi giải thích với tôi. Tôi không muốn nghe từ miệng người khác, chỉ mong anh ấy nói cho tôi biết."

An Dao nói: "Quả nhiên cô xứng đáng được anh ấy thích."

"Cô cũng xứng đáng được Ngôn Hủ thích."

An Dao sửng sốt, khẽ cong khóe môi: "Ngôn Hủ là người rất tốt."

Chân Ý hiếm khi thấy An Dao cười, không khỏi cảm thán: "An Dao, lần đầu tiên tôi cảm thấy cô rất yêu Ngôn Hủ."

"ừ, rất yêu. Có điều tôi không giỏi bày tỏ, không thích ồn ã. Thích ai cũng âm thầm, không muôn chia sẻ với người khác và chẳng đưa lên mạng xã hội. Không giống cô, để cả thế giới cùng biết. Đừng hiểu lầm, tôi không phải nói cô không tốt, chỉ là cách thức mỗi người khác nhau."

"Tôi nào có hiểu lầm?"

An Dao rót cốc nước cho cô rồi tự rót cho mình một cốc, tựa bàn trò chuyện. "Quen Ngôn Hủ, lần đầu tiên tôi có cảm xúc muốn yêu một người nào đó. Dù hồi đầu tôi tưởng anh ấy bị câm điếc, còn mắc chứng hoang tưởng."

"Sao có thể?"

"Khi đó tôi thực tập tại bệnh viện ở Mỹ. Anh ấy đeo chiếc khẩu trang màu đen, để lộ hàng mày và đôi mắt tuyệt đẹp nhưng lạnh lùng, không nói lời nào, tôi tưởng anh ấy bị câm. Tôi đeo ống nghe lên, thế nhưng anh ấy lại hoảng sợ trốn ra sau. Tôi nói anh trốn gì chứ, kết quả tôi dồn anh ấy tới bức tường không còn đường lui. Tay đặt lên lồng ngực anh ấy, nghe tiếng tim đập thình thịch cực nhanh hệt nai con vậy. Tôi giật mình, sao có người lại có nhịp đập cực nhanh trong trạng thái yên bình như vậy chứ?" Hồi ức tràn

https://thuviensach.vn

về, đôi mắt hạnh của An Dao càng xinh đẹp ngút ngàn, "Ngẩng đầu lên nhìn, cơ thể anh ấy căng thẳng tựa sát lên tường, tai đỏ rực, cụp mắt, xấu hổ vô cùng. Chỉ là kiểm tra nhịp tim mà anh ấy đã ngượng đến vậy. Không biết tại sao, khi đó tôi hơi động lòng. Sức khỏe anh ấy không có vấn đề, lúc rời khỏi tôi hơi hụt hẫng, cười mình có tật, động lòng với một người mình chưa hề thấy tướng mạo."

Bản tính An Dao vốn tĩnh lặng, ngay cả nụ cười cũng nền nã tinh tế như một vệt sương ngoài tầm với, "Ngày hôm sau, hôm sau nữa, rất nhiều ngày sau, anh ấy lại tới. vẫn đeo khẩu trang không nói một lời. Tôi tưởng anh ấy mắc chứng hoang tưởng, lần nào cũng nhấn mạnh rằng anh ấy không có bệnh. Tưởng anh ấy không nghe thấy, tôi còn bỏ công học ngôn ngữ của người câm điếc. Mỗi ngày kiểm tra nhịp tim là một lần anh ấy căng thẳng đỏ mặt. Về sau, mỗi khi rời đi, anh ấy đều để lại trên bàn một món quà nhỏ được gói ghém tinh xảo. Có lúc là miếng sô-cô-la, thỉnh thoảng là đóa hoa cúc nhỏ, còn có vỏ sò, lông vẹt..."

"Trời ạ." Chân Ý dâng trào máu nóng, không dám tưởng tượng, "Là Ngôn Hủ sao? Lãng mạn quá!"

"Ừ." An Dao gật đầu, "Về sau mới biết, hồi bé anh ấy từng gặp tôi, nhưng tôi không nhớ. Trong ba tháng đó anh ấy không nói một câu, sau này nhìn thấy mặt anh ấy, tôi hơi kinh ngạc. Nhưng Chân Ý à, khi đó tôi đã quên Ngôn Cách từ lâu rồi. Tình cảm trước đó tôi dành cho anh ấy chỉ là niềm mong mỏi hồ đồ. Sau chuyện xảy ra ở quán karaoke, tôi đã mất một quãng thời gian dài xem xét lại bản thân. Cảm giác mến mộ dành cho anh ấy không khiến tôi trở nên tốt hơn, ngược lại khiến tôi cố chấp. Thứ tình cảm ấy không hề tốt cho tôi. Thứ dành cho Ngôn Hủ mới thật sự là tình yêu. Đây cũng là lý do tại sao tôi không liên lạc với bạn học. Tôi quá yêu Ngôn Hủ, không muốn người khác nhìn thấy anh ấy để rồi tùy tiện phán đoán, nói anh ấy là vật thay thế của Ngôn Cách. Không phải đâu. Anh ấy là tình yêu đích thực của tôi, yêu đến mức nếu người ta nói anh ấy như vậy tôi

https://thuviensach.vn

sẽ đau lòng. Bất cứ người nào liên quan tới quá khứ xuất hiện, tôi đều bài xích. Về phần Ngôn Cách, thời trung học anh ấy không có ấn tượng gì về tôi, ngược lại bởi vì Ngôn Hủ nên mới biết tôi. Như thế không có gì khó xử cả."

Chân Ý thấy An Dao đã mở lòng, rất khâm phục. Nhưng nghĩ lại bình thường Ngôn Hủ và An Dao hình như không trao đổi gì, bèn hỏi: "Yêu người tự kỷ có phải rất cực khổ không?"

"Không đâu. Anh ấy rất tốt, có điều rất dễ căng thẳng xấu hổ, dù là người thân anh ấy cũng vô cùng cẩn trọng dè dặt. Những lúc chỉ có chúng tôi đều rất tốt. Hai người yên lặng, thỉnh thoảng mới nói vài lời đã vui lắm rồi. Tôi có thể chăm sóc tốt bản thân mà không cần anh ấy dỗ dành." Giọng An Dao tành lạnh trầm thấp, bình thường ít nói, nhưng nhắc tới Ngôn Hủ lại không dừng được, "Bởi vì tôi biết, không phải anh ấy không muốn dỗ dành, mà đối với anh ấy, chuyện đó rất khó khăn. Anh ấy bị bệnh, không có cảm giác an toàn. Anh ấy không thể tiếp xúc bình thường, thậm chí không thể thân mật bằng ngôn ngữ. Biểu đạt tình cảm và thân mật với anh ấy, hoặc nói bất cứ lời nào liên quan tới việc thiết lập mối quan hệ ổn định cũng sẽ khiến anh ấy sợ hãi. Nhưng anh ấy chấp nhận tôi thì tôi chắc rằng tôi là duy nhất của anh ấy, nên không có hình thức cũng không sao cả."

Chân Ý cảm thán: "An Dao, hai người thật tốt."

"Tình yêu có rất nhiều dạng, tìm được người thích hợp với mình nhất là thoải mái nhất, như thế đủ rồi."

Lúc này, y tá gõ cửa: "Bác sĩ An, viện trưởng tìm cô."

"Ừ."

An Dao thu lại nụ cười, đặt cốc nước xuống, rút ra một tập báo cáo từ ngăn kéo. Chân Ý liếc thấy tiêu đề có chữ "Hứa Thiến", "tử vong", "tai nạn", "trách nhiệm" liền cảnh giác: "An Dao, cô bị điều tra à?"

https://thuviensach.vn

"Làm chết người đương nhiên phải điều tra." An Dao khôi phục vẻ bình thản, "Uống hết nước rồi hãy về, lúc đi nhớ khóa cửa."

Chân Ý "ừ" một tiếng. Lúc ra khỏi cửa, An Dao quay đầu lại nhìn cô: "Chân Ý, xác suất mắc bệnh tự kỷ song sinh cao tới 60%."

Chân Ý thất thần như bị nện mạnh vào gáy. Bên tai bất giác vọng lên lời miêu tả của An Dao về Ngôn Hủ khi nãy: "Mà đối với anh ấy, chuyện đó rất khó khăn, biểu đạt tình cảm và thân mật với anh ấy sẽ khiến anh ấy sợ hãi, anh ấy đang mắc bệnh."

Cô thẫn thờ rửa cốc cất đi, lại nghe có người gõ cửa. Là cảnh sát Lâm. "An Dao có ở đây không?"

"Đi họp rồi, hình như vì chuyện Hứa Thiến."

"Vừa hay, tôi cũng đến vì chuyện này."

"Sao thế?" Chân Ý loáng thoáng cảm thấy bất thường.

"Có người viết thư nặc danh nói An Dao cố ý sát hại Hứa Thiến, chúng tôi đến để điều tra sự tình."

Dù là phía bệnh viện hay cảnh sát cũng không điều tra được bất cứ điểm đáng ngờ nào từ chỗ An Dao. Đầu tiên là động cơ giết người: Cô ấy và Hứa Thiến không có thù oán gì; tiền lương cô ấy cao, lái xe Ferrrari, hình như gia cảnh hiển hách kín đáo, không cần nhận tiền làm việc cho kẻ khác; hồ sơ của cô ấy cũng tốt, từ nhỏ đến lớn luôn là học sinh ưu tú, trong thời gian học hành và thực tập ở Mỹ luôn được bác sĩ và thầy cô miêu tả là kỹ thuật y khoa rất xuất sắc, giàu y đức. Tiếp theo là thủ đoạn giết người: Bệnh án ghi rất rõ ràng, phương pháp điều trị và đơn thuốc được bác sĩ trong khoa tán đồng, sau khi trao đổi và đồng thuận, bệnh nhân hoàn toàn hiểu rõ và phối hợp; Hứa Thiến tự tiện trốn khỏi bệnh viện đi bar, uống rượu khiến dạ dày xuất huyết, đây không phải là điều An Dao có thể không chế. Cuối cùng,

https://thuviensach.vn

cảnh sát điều tra qua loa cho xong và kết luận thư nặc danh được viết bởi người trong bệnh viện ghen tị với An Dao. Bệnh viện cũng bảo vệ An Dao, thậm chí không kết luận là tai nạn trong điều trị, mà nói do bệnh nhân không làm theo lời dặn của bác sĩ, không quý trọng tính mạng, tự rước họa vào thân. Bố mẹ Hứa Thiến hiểu rõ tính cách kiêu căng ngoa ngoắt của con gái, cũng không gây chuyện, chấp nhận cách nói của bệnh viện.

An Dao là trợ lý bác sĩ trẻ nhất và có tiền đồ nhất khoa tim mạch trong hơn năm mươi năm lịch sử của bệnh viện số 3, không ít đồng nghiệp cho rằng cô ấy có thiên phú. Chân Ý và An Dao đã trò chuyện, An Dao vẫn thản nhiên như nước, nói rằng: "Học y gần tám năm, vốn định ở Mỹ tiếp tục thực tập bốn năm rồi ở lại đó, bởi vì Ngôn Hủ mới trở về. Bao nhiêu năm qua tôi không có gì ngoài công việc, không vui chơi không du lịch, chỉ có y học. Trong tám năm học những gì người khác học trong mười sáu hay hai mươi năm, đây là thiên phú ư?"

Thế mà giờ khắc này, An Dao ngồi trước máy vi tính gõ đơn từ chức. Cứ như vậy từ bỏ tất cả những gì trong quá khứ, Chân Ý thấy bối rối, cô vốn không hiểu lắm, lại có phần hiểu quyết định này. Một tháng sau, kỳ hạn chịu phạt kết thúc, cô tự hỏi liệu mình có thực sự can đảm và không thẹn với lòng để lấy lại giây phép hành nghề luật sư không? Ngôn Hủ đứng cạnh cửa sổ, nhìn chằm chằm cây trầu bà đến ngẩn người. Ngôn Cách liếc mắt nhìn giá sách của An Dao, bỗng lên tiếng: "Anh có thể xem bệnh án của Hứa Thiến không?"

An Dao ngẩng đầu lên khỏi màn hình, khuôn mặt bị ánh sáng của máy vi tính hắt lên: "Đó là việc riêng tư của bệnh nhân."

"Có lý." Anh nói, "Bây giờ Hứa Thiến quan tâm đến chuyện riêng tư nhất."

"..."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách cầm lấy bệnh án, mở ra liếc nhìn một lượt, khẽ lẩm bẩm: "Chụp X-quang động mạch vành để xác nhận tình trạng bệnh, bệnh tim bẩm sinh, cuống tim, cuống não, động mạch vành đã xơ cứng. Bác sĩ phẫu thuật đề nghị phẫu thuật đặt stent(*), trợ lý bác sĩ cũng chính là em lại phản đối, cho rằng thuốc dùng trong phẫu thuật sẽ khiến bệnh nhân chảy máu, mặt trước cuống tim bị chặn, dễ dàng dẫn tới thiếu máu và chết cuống tim."

(*)Đặt stent hay đặt giá đỡ động mạch là kỹ thuật đặt các ống đỡ được làm bằng lưới kim loại, giúp mở rộng những lòng mạch bị tắc hẹp hoặc suy yếu. Có hai loại stent thường được sử dụng là stent thường và stent phủ thuốc.

Chân Ý nghe mà thấy khó hiểu.

"Đúng." An Dao đáp, "Em là bác sĩ điều trị chính, những bác sĩ khoa khác cũng tán thành phương án điều trị truyền thống bằng thuốc tan huyết khối."

"Theo anh được biết, bác sĩ Lưu mổ chính rất giỏi, phẫu thuật đặt stent nắm chắc thành công, đây cũng là điểm mạnh của em."

Trong phòng làm việc chật hẹp, không khí bắt đầu đông cứng.

"Bệnh nhân không muốn mổ, hiện tại cũng chưa cần. Sau khi trao đổi với cô ấy, cô ấy tự mình lựa chọn điều trị truyền thống."

"Tác dụng của thuốc tan huyết khối sẽ ảnh hưởng đến toàn thân, có thể khiến những bộ phận khác xuất huyết. Vừa hay Hứa Thiến bị loét dạ dày và chưa chữa khỏi hoàn toàn, cộng với kích thích của chất cồn, sẽ khiến dạ dày xuất huyết nhiều." Ngôn Cách gập bệnh án lại, nhìn An Dao hỏi, "Là bác sĩ điều trị chính, em không biết Hứa Thiến bị loét dạ dày chưa chữa khỏi sao?" Giọng nói bình thản, nhưng từng câu từng chữ đều mang ý sâu xa. Không khí đã xuống đến điểm đóng băng.

https://thuviensach.vn

Chân Ý hiểu rồi. An Dao không phải may mắn, cũng không hắn xui xẻo. Nếu Hứa Thiến không uống rượu vào lúc ấy, mà từ từ xuất hiện nguy hiểm thì ít nhất An Dao sẽ không thoát khỏi rủi ro trong điều trị. Bởi vì nếu Hứa Thiến quan tâm đến sức khỏe bản thân, không uống rượu, cô ta vẫn bị xuất huyết kéo dài rồi chết.

Không khí băng giá, Chân Ý là người bàng quan, lúng túng ái ngại không dám hít thở. Ngôn Hủ vẫn đưa lưng về phía họ, nhìn cây trầu bà trên bệ cửa sổ đến ngẩn người. An Dao cắn môi, một hai giây sau mới nói: "Hứa Thiến đã từng bị loét dạ dày, nhưng cô ấy không chữa trị, có lẽ tự mua thuốc uống, nên không ghi chép trên bệnh án. Em đã hỏi cô ấy có bị bệnh dạ dày không, cô ấy nói không có."

Ngôn Cách không dừng lại, đôi mắt dài dưới hàng mày rậm hơi nheo lại, nói đầy phán xét: "Thứ đầu tiên cần nghĩ đến khi kê thuốc này là kiểm tra xem bệnh nhân có bị loét dạ dày hay không."

"Đúng." An Dao nhíu mày, giọng điệu lại bình thản, "Hứa Thiến không chịu làm nội soi, sợ đau; cũng không chịu uống bari sulfat(*), sợ khó chịu. Cô ấy nói cô ấy chưa từng bi bệnh dạ dày. Em kiên quyết bảo cô ấy uống bari sulfat, nhưng xác suất chính xác của uống bari sulfat không phải là 100%, có bỏ sót những triệu chứng nhỏ cũng rất bình thường."

(*)Bari sulfat là một muối kim loại nặng không hòa tan trong nước và trong các dung môi hữu cơ, rất ít tan trong axit và hiđrôxít kiềm. Bari sulfat thường được dùng dưới dạng hỗn dịch để làm chất cản quang trong xét nghiệm X-quang đường tiêu hóa.

Ngôn Cách chậm rãi gật đầu, có vẻ lơ đãng nói: "Bác sĩ chuyên nghiệp có thể quan sát khoang miệng và sắc mặt bệnh nhân để xem có mắc bệnh loét dạ dày không." Giọng anh thản nhiên, không khí vừa dịu đi lập tức căng chặt như kéo lên vô số dây cung.

https://thuviensach.vn

Hai người này vẫn bình thản nhưng thấp thoáng không khí giao tranh, đàn áp đối phương. Chân Ý có cảm giác rằng dù là ai cũng không thoát khỏi lời chất vấn của Ngôn Cách. Công việc thích hợp nhất với anh đâu phải bác sĩ tâm thần mà là thẩm vấn viên. Người bại trận trước là An Dao. Cô ấy ôm mày, cố gắng chống đỡ, ngón tay run rẩy: "Xin lỗi, là sơ suất của em."

Nhưng lời này không đủ để nhận được sự bỏ qua của anh. "Những bác sĩ khác sẽ sơ suất, nhưng An Dao, em sẽ sơ suất sao?" Ngôn Cách nhìn mắt An Dao chằm chằm. Ý anh rất rõ ràng. An Dao kinh hoàng, ngẩng đầu nhìn anh với vẻ không thể tin nổi, rồi lại hoảng hốt nhìn Ngôn Hủ, nhanh chóng cúi đầu, bả vai chán nản sụp xuống, nói: "Mấy ngày qua em bị vài chuyện riêng quấy rầy khiến tâm trạng bất ổn, xin lỗi..." Càng nói giọng cô càng thấp, "Là em sơ suất, sau khi cho bệnh nhân uống bari sulfat kiểm tra thấy không có vấn đề, em xem như đó là kết quả cuối cùng, không nghĩ đến chuyện xác nhận lại lần nữa. Là em thất trách." Cô đưa tay che mắt, gắng sức kiềm chế, nhưng đôi môi vẫn run rẩy.

"Ngôn Cách." Ngôn Hủ xoay người lại, khẽ gọi anh một tiếng. Muốn nói gì đó nhưng cuối cùng không cần lên tiếng Ngôn Cách đã hiểu. Ngôn Cách liếc nhìn Ngôn Hủ, lại lẳng lặng nhìn An Dao: "Mọi người đều phạm lỗi, phải khắc ghi rút kinh nghiệm, nhưng cũng không cần chìm đắm trong tự trách." Lời nói ngắn gọn lành lạnh, nhưng đã là khích lệ lớn lao.

Bả vai An Dao hơi run lên một chút, càng che mặt kín hơn, không thấy rõ cảm xúc, Chân Ý cảm thấy có lẽ cô ấy khóc rồi. Đôi mắt Ngôn Cách lạnh nhạt, thoáng nhìn Chân Ý rồi sải chân bước ra cửa, ra hiệu bảo cô cũng ra ngoài.

Chân Ý theo anh ra hành lang. Vừa rồi lời chất vấn thản nhiên sắc bén của anh khiến trái tim cô ngổn ngang vô cùng. An Dao cố ý giết người ư? về sau Ngôn Cách sửa lời là do xuất phát từ đáy lòng hay vì Ngôn Hủ? Muốn hỏi quá đi mất. Nhưng nghĩ lại vẻ thờ ơ lạnh lùng khi chất vấn An

https://thuviensach.vn

Dao của anh, cô thấy hơi sợ. Cô cúi đầu phồng mang trợn má hết lượt này đến lượt khác.

"Em là con ếch à?" Giọng anh lạnh nhạt, không biết ánh mắt anh lướt đến từ bao giờ.

"..."

Anh lặng thinh nhìn cô một hồi, nói: "An Dao không liên quan tới chuyện này."

"Hả?" Anh là con giun trong bụng cô ư? "Nếu cô ấy không liên quan tới chuyện này, sao anh còn chất vấn khiến cô ấy khóc?"

Vẻ mặt Ngôn Cách cứng đờ: "Anh làm cô ấy khóc lúc nào chứ? Không phải vì được anh an ủi nên cô ấy cảm động rồi khóc sao?"

Đầu Chân Ý hiện ba vạch đen: Tư duy của anh không bình thường như vậy, em trai anh có biết không?

"Em đảo ngược trình tự logic rồi." Ngôn Cách nghiêm mặt nói: "Không phải anh đã phát hiện chuyện này không liên quan đến cô ấy lại còn đi chất vấn, mà là thông qua quá trình xét hỏi, anh phát hiện cô ấy không liên quan gì đến chuyện này."

Chân Ý nghi ngờ, "Trong mắt em, những lời anh hỏi khiến An Dai bị tình nghi."

"Anh nghi ngờ cô ấy và cô ấy bị tình nghi, hai vế này ngang bằng à?"

Chân Ý hơi đỏ mặt, rõ ràng không hợp logic: "Sao anh đoán được cô ấy không nói dối?"

"Nét mặt và ngôn ngữ cơ thể."

https://thuviensach.vn

"Xin lắng tai nghe." Cô chắp tay sau lưng và nghiêng đầu đầy hào hứng. Ánh mắt hứng thú của cô khiến tâm trạng anh tốt lên, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt: "Người bình thường khi bị chất vấn sẽ hơi căng thẳng, lời nói hỗn loạn, nhưng bản thân An Dao là người logic chặt chẽ và lạnh nhạt, nên lúc đầu cô ấy biểu hiện bình tĩnh là không có gì bất thường cả."

"Ừ." Chân Ý chột dạ gật đầu. Tiểu thuyết trinh thám luôn nói người điềm tĩnh mà trật tự’ đâu ra đấy thường chuẩn bị từ trước, vì vậy cô vẫn hơi nghi ngờ An Dao. Bây giờ nghĩ lại, vẫn hơi lúng túng.

"Lúc anh hỏi tại sao cô ấy chắc chắn rằng Hứa Thiến không bị loét dạ dày, cô ấy cúi đầu vuốt xương mày, ấn đường nhíu chặt, xấu hổ mà buồn bã, tay cũng đang run chứng tỏ cô ấy vẫn luôn tự trách." Ngôn Cách thong thả nói tiếp: "Lúc anh nói bác sĩ chuyên nghiệp có thể quan sát qua khoang miệng, ánh mắt cô ấy mất khống chế mà nhìn xuống đất, miệng luôn mím, có xu hướng muốn đưa tay che lại, đây là biểu hiện xấu hổ cực độ. Anh thể hiện rõ rằng mình nghi ngờ cô ấy thì cô ấy kinh ngạc, con ngươi lớn hơn, tức giận, nhưng ngay sau đó lại chuyển thành vẻ hổ thẹn ẩn nhẫn."

"Khoan đã." Chân Ý nghe đến mê mẩn, ngắt lời: "Vẻ mặt thay đổi ngay lập tức, lẽ nào không phải giả vờ sao?"

Ngôn Cách cụp mắt xuống nhìn cô, vẻ mặt không rõ ràng: "Trái ngược với cách em nghĩ, biểu cảm kinh ngạc chân thật khá ngắn ngủi, cho dù nhìn vẫn như giữ nguyên, thật ra biểu cảm thay đổi so với giây thứ nhất. Đa số sẽ trở nên mờ mịt, thẫn thờ."

"Ồ... như vậy à." Chân Ý chột dạ hơn nữa, cô đã giả vờ kinh ngạc trước mặt anh hàng vạn lần rồi... Bị anh thấy rõ hết sao.

"Lúc anh nói câu cuối cùng, nhấn mạnh "Đừng chìm đắm trong tự trách", nghe thấy chữ "tự trách", bả vai cô ấy căng lên rồi lại thõng xuống.

https://thuviensach.vn

Bởi vì anh nói trúng tâm tư của cô ấy, cô ấy cảm thấy đau nhói nhưng hơi được an ủi trong tiềm thức."

"Ngôn Cách, anh giỏi quá đi mất."

Cô nhìn khuôn mặt điển trai của anh, ca ngợi, thật lòng cảm thấy dáng vẻ thản nhiên của anh khi phân tích quá đẹp trai và gợi cảm. Ngôn Cách trông thấy ánh mắt lấp lánh sao của cô, người vẫn luôn bình thản cũng hơi ngượng ngùng, vội rời mắt đi.

"Qua xem xét chứng cứ khách quan và ghi chép trên bệnh án, An Dao kiên quyết cho Hứa Thiến uống bari sulfat là sự thật. Độ chính xác của uống bari sulfat không phải là điều cô ấy có thể khống chế, đây cũng là sự thật. Vì vậy, hiện tại anh nghiêng về tin tưởng cô ấy."

"Tại sao lại là nghiêng về?"

"Mọi chuyện đều không có tuyệt đối. Luôn để lại khả năng rất nhỏ khác." Anh nói một cách tự nhiên.

Cô hết cách với cái tính nghiêm túc của anh, nhưng cô cũng trở nên nghiêm túc lúc nào chẳng hay, "Vậy anh nói khả năng rất nhỏ kia cho em nghe đi."

"Nếu Hứa Thiến bị giết hay không bị giết thì sẽ ra sao?" Ngôn Cách nhìn cô, "Khám ra loét dạ dày thì sẽ đổi cách điều trị cho cô ta, để cô ta được sống. Nếu không khám ra thì sẽ giết cô ta bằng cách điều trị đúng đắn nhưng nguy hiểm."

Chân Ý giật mình, lơ là tùy ý như vậy còn khủng khiếp hơn giết người có chủ đích: "Ngôn Cách, anh đùng nói như vậy. Em cảm thấy An Dao không giống người xem mạng người là trò đùa."

"Là không giống." Ngôn Cách hờ hững đánh giá.

https://thuviensach.vn

"Không phải anh vừa phán đoán bằng cách nhìn nét mặt của cô ấy sao?" Chân Ý cố gắng nói giúp An Dao, chẳng may cô ấy thật sự như vậy thì Ngôn Hủ đáng thương lắm.

"Người thường rất khó che giấu biểu cảm, dù có che giấu cũng sẽ rút dây động rừng, vi thế anh tin tưởng cô ấy. Nhưng như anh nói, mọi việc đều không có tuyệt đối."

Chân Ý im lặng, rốt cuộc là thế nào chỉ có An Dao biết rõ.

Cô trầm lặng một lát, chợt cười: "Ngôn Cách?"

"Ừ?"

"Anh có cảm thấy hai chúng ta rất hợp nhau không?"

"..." Quả nhiên, bất cứ lúc nào cô cũng có thể chuyển sang đề tài này. Anh lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt đang hỏi: Xin đưa ra luận điểm.

Cô không gặp áp lực trong việc giải nghĩa, chạy đến trước mặt anh, chắp tay sau lưng, lùi từng bước nhỏ theo từng bước tiến của anh, nụ cười tươi rói: "Vừa nãy đó, anh nói em nghe, em hỏi anh đáp. Em sẵn lòng lắng nghe thế giới của anh, anh cũng sẵn lòng giải đáp thắc mắc của em. Không ai nhàm chán, cũng không ai khô khan, chẳng lẽ không phải là thích hợp vô cùng sao?"

Anh không lên tiếng. Anh đã sớm phát hiện ra điều này rồi. Cô và anh rất ăn ý, rất toàn vẹn. Chân Ý thấy anh không phản ứng thì không hài lòng: "Anh nói đi, có phải không vậy? Nói đi!"

Anh hơi mím môi, gật đầu cực nhẹ.

Nụ cười của cô lại rạng ngời hơn nữa, đuôi mày đáy mắt tràn ngập nét cười không thể che lấp. Ngẩng đầu lên, cô đắc ý đi lùi. Đi được vài bước,

https://thuviensach.vn

cô nhớ đến gì đó, khẽ hỏi: "Thỉnh thoảng em nói dối anh, có phải anh đều nhận ra không?"

"Thỉnh thoảng?" Ngôn Cách hơi nhướng mày, cảm thấy cần phải bàn lại cách dùng từ của cô. "Là thường xuyên."

Thoáng cái, mặt cô bỏng rát, nhớ tới những lúc cô mở to mắt nói lời bịa đặt để dụ dỗ anh, cảm thấy quá mất mặt khiến cô muốn đào lỗ chui xuống. Anh liếc mắt, thấy cô cúi đầu quay lại bước song song với anh, mặt đỏ ửng, như quả cà chua di chuyển chậm rãi, trái tim không khỏi hơi thót lên. Anh ngẩng đầu nhìn về phía trước, cất giọng trầm lắng: "Ngượng gì chứ, anh có để bụng đâu." Em thích nói dối, anh thích phối hợp, vậy là được rồi.

Không hiểu sao trái tim Chân Ý lỡ một nhịp đập, dường như mùi thuốc sát trùng trong không khí đã chuyển thành mùi hương tươi mát. Màu đỏ trên mặt dịu dần, một kẻ thích đánh một người cam chịu có gì phải xấu hổ chứ? Đến khúc quanh, Ngôn Cách nói: "Tới hỏi thăm đương sự ngày hôm đó đi."

Đến phòng bệnh của Hoài Sinh, họ bất ngờ phát hiện Ngôn Hủ và An Dao cũng sớm có mặt tại đó. An Dao dựa lưng vào tường, chán nản nghiêng đầu đi, ngẩn ngơ nhìn khóm cây ngoài sổ, Ngôn Hủ đứng cạnh, che lấp nửa bóng người của cô. Anh trò chuyện với Hoài Sinh ngồi trên giường, hai tay đút túi dáng vẻ anh tuấn trong veo, giông hệt Ngôn Cách. Chân Ý hơi lấy làm lạ. Trước nay Ngôn Hủ luôn mang dáng điệu xa cách né tránh trước mặt người lạ, nói chuyện với nhau đã như đòi mạng anh. Nhưng giờ phút này, anh lại đứng ra vì cô gái phía sau anh.

Hoài Sinh đang ở giai đoạn chuẩn bị cuối cùng cho phẫu thuật cây ghép thận, nhưng vẻ mặt anh ta mỏi mệt, bi thương vô cùng. Dù đã nhận được quả thận quý giá, nhưng đó là của Từ Tiếu. Hoài Như nhíu mày ngồi trước giường bệnh, không vui khi mấy người đến tìm hiểu, rất bài xích: "Có gì hãy chờ Hoài Sinh mổ xong hẵng nói. Bây giờ sức nó yếu lắm."

https://thuviensach.vn

Ngôn Hủ không nghe thấy, đôi mắt màu đen dưới hàng mày rậm trong suốt, sâu thẳm, chỉ nhìn chằm chằm vào Hoài Sinh: "Anh có bạn gái à?"

"Đúng."

"Ước mơ của cô ấy là gì?" Nghe không ăn nhập chút nào.

"... Múa."

Ánh mắt Hoài Sinh buồn thương. Ngôn Hủ gật đầu, anh giống Ngôn Cách, giọng nói lôi cuốn, êm tai bẩm sinh, nhưng không lên bổng xuống trầm: "Bác sĩ điều trị chính của người chết là vợ chưa cưới của tôi, cô ấy là bác sĩ khoa tim rất ưu tú, tuy hiện giờ chỉ là trợ lý phẫu thuật, nhưng nhất định sẽ trở thành bác sĩ mổ chính, cứu sống rất nhiều người, đây là ước mơ của cô ấy. Nhưng bây giờ bởi vì có người chết nên cô ấy không dám cầm dao mổ nữa."

Anh nói cứ như chiếu lệ mà làm, rất cứng ngắc, không chút tình cảm, nhưng An Dao nghiêng đầu lại nhìn bóng lưng anh, đôi mắt rưng rưng.

Chân Ý bỗng cảm động. Đã từng gặp Ngôn Hủ và An Dao rất nhiều lần, hai người chưa từng nắm tay nhau trước mặt người lạ, thậm chí chẳng nói được mấy câu, cô không biết khi riêng tư hai người cư xử với nhau thế nào. Cô cho rằng An Dao giống cô, cũng yêu rất cực khổ, nhưng thật ra không phải vậy. An Dao xứng đáng được Ngôn Hủ thích và Ngôn Hủ cũng xứng đáng được An Dao thích như thế.

Đối với Ngôn Hủ, nhìn vào mắt người khác, nói chuyện với họ, nghe họ trả lời là chuyện khó khăn và đáng sợ đến nhường nào. Nhưng anh ấy nguyện làm vậy vì An Dao. Chân Ý thay đổi ý nghĩ, lại nghĩ tới Ngôn Cách. Anh cũng vậy. Bởi vì cô mà giờ đây anh đã có thể làm được như người bình thường. Mặc dù trong mắt người bình thường, anh vẫn không bình thường chút nào.

https://thuviensach.vn

Vừa rồi là đoạn hội thoại dài nhất đối với người xa lạ mà Ngôn Hủ từng nói trong đời, anh không quen lắm, cụp mắt, dừng lại một lát rồi ngẩng đầu lên, nhìn Hoài Sinh: "Anh có hiểu được không?"

Hoài Sinh gật đầu, không để ý lời khuyên can của Hoài Như, quyết định đáp lại câu hỏi. Anh ta cũng hỏi: "Anh có hiểu được nỗi buồn khi mất người yêu của tôi không?"

Ngôn Hủ im lặng hồi lâu, nói rất thành thật: "Không thể, bởi vì người yêu tôi chưa chết."

Chân Ý nhẹ nhàng vuốt mũi.

Ngôn Hủ không cảm thấy lời mình nói có gì bất thường, hỏi thẳng việc chính: "Đêm đó tại sao người chết lại trốn khỏi bệnh viện và cùng hai người tới quán bar?"

"Chúng tôi không cho Thiến Thiến đi nhưng cô ấy nằng nặc đòi đi theo. Hôm ấy tôi và Tiểu Tiểu muốn đi. Sức khỏe Tiểu Tiểu càng ngày càng tệ, rất nhiều chuyện muốn làm vẫn chưa làm được..." Nói đến đây, Hoài Sinh nghẹn ngào không cất tiếng dược. Phòng bệnh tràn ngập nỗi ưu thương, chỉ có Ngôn Hủ vẫn mang vẻ mặt cứng nhắc không hề cảm động, ngoại trừ vẻ ngoài tuyệt đẹp, anh không có chút biểu cảm nào cả. Anh chỉ tóm chặt lấy điểm mình quan tâm: "Đây không phải lần đầu anh đưa cô ấy trốn ra sao?"

"Đúng." Bệnh tật trong người khiến sắc mặt Hoài Sinh tái nhợt, "Cô ấy sợ sau này không còn cơ hội, cứ một khoảng thời gian lại bảo tôi làm một việc cùng cô ấy..."

Ngôn Hủ không quan tâm, ngắt ngang: "Người chết là bạn thân của bạn gái anh sao?"

"Phải."

https://thuviensach.vn

"Người chết đang nằm viện, tại sao lại đưa cô ta ra ngoài?"

Chân Ý nghe giữa chừng, cảm thấy không ổn, về sau mới phát hiện Ngôn Hủ bỏ qua tên họ, hoàn toàn gọi bằng thân phận. Hoài Sinh còn chưa lên tiếng, Hoài Như thấy anh ta quá mệt mỏi, trả lời thay anh ta: "Hứa Thiến ưa náo nhiệt, rất ham chơi, nghe chúng tôi định đi bar, cô ta ầm ĩ đòi đi. Cô ta nói mình rất khỏe, là bố mẹ cô ta chuyện bé xé ra to ép cô ta nằm viện. Chúng tôi không quan tâm. Cô ta vẫn hay giở tính đại tiểu thư, chúng tôi đã quen rồi, chuyện cô ta muốn làm không ai cản nổi."

Chân Ý xen vào: "Lúc trước Hoài Sinh và Từ Tiếu ra ngoài, Hứa Thiến đều ầm ĩ đòi theo sao?"

Hoài Như sửng sốt, chần chừ một lát. Hoài Sinh trả lời: "Đúng. Cô ấy và Tiếu Tiếu rất thân, đến đâu cũng đi cùng."

Ngôn Hủ tiếp tục: "Tại sao đêm đó cô ta uống rượu?"

"Cô ấy chơi đấu bò, sau khi xuống có rất nhiều người mời rượu cô ấy."

Ngôn Hủ cau mày không hiểu. Chân Ý giải thích: "Trong quán bar, khi đàn ông có ấn tượng tốt với phụ nữ, họ sẽ mời rượu. Hứa Thiến thể hiện rất tốt trong màn đâu bò, đương nhiên thu hút sự chú ý."

Nghe vậy, Ngôn Cách hơi ngẩn người: Anh chưa mua rượu cho cô.

Hoài Như phụ họa: "Hứa Thiến là con gái nhà giàu, tính tình ngang bướng. Cô ta nằng nặc đòi uống, tôi không cản được, còn bảo Hoài Sinh khuyên cô ta. Nhưng..."

Ngôn Hủ đờ đẫn, vấn đề gần như khâu lại kín kẽ: "Tại sao cô ta lại chơi đấu bò? Cô ta bị bệnh tim, tại sao các người không ngăn cản?"

Hoài Sinh nói: "Cô ấy nóng nảy vô cùng, chúng tôi không ngăn được."

https://thuviensach.vn

Ngôn Hủ khép mi ngẫm nghĩ, nghe thấy giọng nói lạnh nhạt vẻ dò xét của Ngôn Cách cất lên: "Lúc đó cô ấy đang nổi giận sao?"

Chân Ý sửng sốt, cảm thấy anh đúng là nhạy bén đến mức không bỏ sót bất cứ điều gì dù chỉ là góc nhỏ.

"Vâng."

"Tại sao vậy?"

"Cô ấy vốn hay giận dỗi. Một giây trước còn yên ổn, ngay sau đó đã thay đổi sắc mặt rồi."

"Ai chọc giận cô ấy à?"

"Không có ai cả."

Ngôn Cách khựng lại, đổi cách nói: "Anh nói một giây trước còn yên ổn."

"Đúng."

"Trước lúc tâm trạng cô ấy thay đổi, ai nói chuyện với cô ấy, và nói những gì?"

Lông mày Hoài Sinh cau chặt, nghi ngờ: "Không có gì đặc biệt cả."

"Anh cảm thấy không đặc biệt." Logic của anh chặt chẽ đến mức có thể khiến người ta suy sụp, "Chính xác là có người đã nói gì đó."

"Chị tôi nói Tiểu Tiểu múa đẹp, khả năng thăng bằng tốt, nếu không phải bị bệnh, có thể đấu bò được hết một bài hát."

Hoài Như giải thích: "Tiểu Tiểu học múa."

Ngôn Cách không dừng lại: "Sau đó?"

https://thuviensach.vn

"Thiến Thiến nói cô ấy cũng rất giỏi. Chúng tôi đều không nói gì." Hoài Sinh ôm trán, có phần phát điên, "Thật sự không có ai nói gì cả."

Chân Ý hiểu ra, bởi vì mọi người đều không nói gì nên đã gây tổn hại tính hư vinh và lòng tự ái của Hứa Thiến.

Rời khỏi phòng bệnh, Chân Ý và An Dao liếc nhìn nhau: Màn dò hỏi ngắn gọn lại không chê vào đâu được của hai anh em này đã giúp họ có phỏng đoán trong lòng. Nhưng không ngờ, Ngôn Cách nói với Ngôn Hủ: "Hoài Như hơi căng thẳng, Hoài Sinh không nói dối, người chết uống rượu rất có thể là tự nguyện."

"Hả?" Chân Ý kinh ngạc, "Em cảm thấy đây là âm mưu của Hoài Như. An Dao, đúng không?"

An Dao gật đầu.

"Tại sao?"

Chân Ý nói: "Hứa Thiến thích ganh đua so sáng với Từ Tiếu, nghe họ nói Từ Tiếu giỏi, cô ta bị quấy nhiễu bởi lòng hư vinh và muốn chứng minh mình giỏi. Có lẽ cô ta thích Hoài Sinh nên mới ba lần bốn lượt đi theo họ. Đàn ông khác mời rượu, Hoài Sinh khuyên cô ta không nên uống, trái lại cô ta càng uống nhiều hơn."

An Dao tán đồng: "Có lẽ cô ấy không biết tính nghiêm trọng, cảm thấy làm mình bị thương sẽ khiến đàn ông đau lòng."

Ngôn Cách và Ngôn Hủ mím môi, ra chiều khó hiểu. Ngôn Cách: "Tại sao phụ nữ lại có ý nghĩ kỳ quặc này nhỉ?"

Chân Ý: "..."

https://thuviensach.vn

Uổng công anh có bản lĩnh chất vấn đến nỗi khiến người ta suy sụp mà chuyện nhân tình thế thái lại không thông một chữ! Cô định nói gì đó, bỗng cảm thấy khúc quanh phía trước có người thần bí nhìn về phía họ, thật quái lạ, hệt như đang nhìn trộm. Ngôn Cách thấy ánh mắt của cô, cũng nhìn sang nhưng cái bóng kia đã tránh đi rồi. Chân Ý chỉ cho rằng đó là kẻ rỗi hơi. An Dao không thấy, nói: "Em là bác sĩ điều trị chính của Hứa Thiến, trong lúc tiếp xúc có thể nhận ra Hứa Thiến thích Hoài Sinh. Chắc chắn Hoài Như cũng biết, có lẽ còn biết bệnh tình của Hứa Thiến nên dễ dàng làm cho Hứa Thiến..."

Ngôn Hủ nhíu mày: "Tại sao cô ta làm vậy?"

An Dao và Chân Ý liếc nhìn nhau, khẽ nói: "Thận của Hứa Thiến."

"Thận của Hứa Thiền phù hợp Hoài Sinh, nhưng bệnh của cô ấy điều trị rất tốt, có thể Hoài Như quá nóng lòng."

Chân Y cảm thấy trĩu nặng, cầu cứu Ngôn Cách, "Vừa nãy anh có thấy gì từ nét mặt cô ta không?"

"Cô ta hơi căng thẳng, còn rất chống đối." Ngôn Cách vẫn luôn khách quan.

Chân Ý "ồ" rồi hỏi: "Vậy chúng ta phải làm sao mới làm rõ mọi chuyện được?"

"Tại sao phải làm rõ chứ?" Câu trả lời theo phong cách điển hình của Ngôn Cách. Chuyện không liên quan hay có liên quan đến mình, anh đều thờ ơ.

An Dao khẽ thở dài: "Cho dù Hoài Như thật sự cố ý cũng không có chứng cứ. Người có tính tình như Hứa Thiến rất dễ bị người ta lợi dụng."

https://thuviensach.vn

Còn chưa dứt lời, cô đã quay đầu lại. Trong khoảnh khắc, Ngôn Hủ chạm vào mu bàn tay cô rồi lại bỏ tay vào túi áo, ngờ nghệch nói: "Như Sanh, anh đói rồi." Một giây sau, "Như Sanh, em đói không?"

An Dao khẽ nhoẻn khóe môi, giọng dịu dàng: "Chúng ta đi ăn cơm thôi."

Chân Ý lập tức giơ tay: "Lần trước tôi và Ngôn Cách đã ăn món Tứ Xuyên, ngon cực kỳ."

Ngôn Cách: "..."

Chân Ý trừng mắt: "Anh có ý kiến gì à?"

"Không..." Ngôn Cách đáp.

Chân Ý nhìn vẻ dò hỏi: "Ngôn Hủ thì sao?" Anh có ý kiến gì về món Tứ Xuyên không.

Ngôn Hủ đứng bên cạnh An Dao, độ mười giây sau lặng lẽ ngước mắt: "Tôi ở đây."

"..."

Vài giây sau đó liền cất tiếng khẽ khàng, "Cô không thấy tôi sao?"

"..." Có hỏi anh cái này đâu kia chứ... thôi vậy, cũng như nhau cả.

Hết chương 9.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Những ngày làm việc ở đài truyền hình bận rộn vô cùng, lúc rảnh rỗi, Chân Ý tranh thủ đến bệnh viện tâm thần làm tình nguyện. Trên đường nhận được tin nhắn nhắc nhở, còn một tháng nữa cô sẽ kết thúc thời gian phục vụ xã hội. Đến lúc đó cô có thể lấy lại giấy phép hành nghề luật sư. Cô có muốn quay lại làm luật sư nữa không? Cô vẫn chưa nghĩ tỏ. Đối với cô, hiện giờ làm phóng viên đã khó rồi, làm luật sư còn khó hơn và làm tình nguyện viên ở bệnh viện tâm thần là khó nhất.

Sau bữa cơm trưa, Ngôn Cách làm việc còn Chân Ý đọc sách. Mỗi khi cô rảnh rang sẽ đến bên anh. Trong phòng làm việc sạch tinh tươm, anh đứng bên này chiếc bàn dài, ghi chép số liệu. Cô ngồi đằng kia, vùi đầu lật sách, viết chữ vẽ tranh. Thi thoảng cô sẽ ngẩng đầu lên nhìn dáng hình thanh tú tuyệt đẹp của anh, có lúc anh sẽ đưa mắt nhìn bộ dạng bình yên chuyên tâm của cô. Thời gian cứ thế trôi đi lặng lẽ bình thản.

Cô chăm chú như vậy khiến Ngôn Cách không khỏi nhớ lại những năm ấy, anh đã xem xét hết thảy thông tin có liền quan đến cô, có bài báo viết "Thầy giáo nhân dân làm thêm giờ nửa tháng liên tục để bổ túc cho học sinh". Anh điều tra được câu chuyện phía sau: Lúc Chân Ý ba tuổi, cô bị sốt không được bố mẹ chăm sóc, bà nội không biết gì, ròng rã mười ngày, cô suýt nữa bị sốt hỏng não. Bác sĩ nói, về sau đứa trẻ này có thể sẽ không tập trung, học hành kém. Đúng là cô không tập trung thật. Đi học không nghe giảng, xoay tới xoay lui nói chuyện riêng như con quay. Nói chuyện riêng cũng không tập trung, rõ ràng đang buôn chuyện hăng say với bạn này, một

https://thuviensach.vn

giây sau lập tức bỏ qua hóng hớt người khác. Nói chuyện với anh cũng vậy, trong một phút đổi mười mấy đề tài, thậm chí có đề tài chỉ nói một nửa.

Lúc ấy anh đang đọc sách trong thư viện, cô hớn hở ngồi cùng anh, không đến một phút đã sột sà sột soạt như một con thú nhỏ bất an và buồn tẻ. Một quyển sách đọc một lát đã phải chuyển sang quyển khác, tới tới lui lui đổi N lần. Ngôn Cách thì không bị ảnh hưởng nhưng đám bạn xung quanh bị quấy rầy liền ném cho Chân Ý ánh mắt khác thường. Lần nào cô cũng cười hì hì lè lưỡi, giơ tay lên thái dương ra hiệu xin lỗi. Nhưng khi lặp lại quá nhiều lần, anh sẽ gọi cô bằng chất giọng cực khẽ: "Chân Ý."

"Hả?" Cô chán muốn chết, nghe giọng anh lập tức vui mừng quay qua.

"Ngồi xuống, không được nhúc nhích." Ngữ điệu anh bình lặng, Chân Ý lại nghe như mệnh lệnh.

"Anh không bảo em đứng lên thì không được đứng lên, cũng không được phát ra âm thanh."

"Vâng..." Cô ỉu xìu ngồi xuống, chưa được một lát cái mông đã nhích tới nhích lui, đổi đủ kiểu tư thế như thể trên ghế có côn trùng cắn cô.

Có lần anh đọc xong sách, thấy vẻ mặt cô buồn rười rượi, vô cùng do dự xoay tròn trên ghế như đang vặn cái bánh cuộn thừng. Anh ngẩn người: "Em bị ốm à?"

Vừa nghe giọng anh, cô gào lên như được giải phóng: "Ôi, cuối cùng anh cũng lên tiếng rồi. Em muốn đi vệ sinh."

Mọi người ngẩng đầu từ trang sách nhìn cô nện bước kỳ lạ chạy đi như một làn khói, để lại Ngôn Cách không nói một lời thu dọn sách vở giúp cô.

Không tập trung là thế, nhưng sự chú ý cô dành cho anh lại chưa bao giờ vơi bớt. Trước cổng trường, trên sân thể thao hay dù anh chỉ đi ngang qua

https://thuviensach.vn

khu vực bên rìa tầm mắt cô, cô cũng có thể phát hiện trong tích tắc, sau đó buông bỏ bất cứ việc gì cô đang làm, chạy nước rút trăm mét lao đến bên anh. Các bạn học đều chọc cô gắn trên người máy theo dõi Ngôn Cách. Có lần cô bị phạt quét sân thể thao, một mình nắm cây chổi lớn đánh võ viu viu trên thảm cỏ, lá cây cọng cỏ bay khắp trời, chơi đùa cực kỳ vui vẻ, rồi một khắc nào đó bỗng dừng lại, quay đầu như linh cảm được gì đó.

"Ngôn Cách!" Cô phấn khích, giọng nói rõ to.

Đàn chim kinh hoàng bay khỏi ngọn cây, cô xách chiếc chổi lao đi trên thảm cỏ, như phù thủy Kiki trong Majo no Takkyubin (*) - bộ phim hoạt hình của Miyazaki Hayao. Từ đó cô lại có thêm biệt danh mới. Bây giờ nhớ lại, anh không rõ lắm, cũng luôn không hiểu được tại sao cô thích anh như vậy.

(*)Majo no Takkyubin: Một bộ phim hoạt hình do hãng Studio Chibli thụv hiện với sự đạo diễn của Miyazaki Hayao, được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của Kadono Eiko. Phim được công chiếu lần đầu vào năm l989. Bộ phim xoay quanh cô gái phù thủy tập sự vừa bước sang tuổi mười ba là Kiki, cô lên thành phố để gặp người bạn thân Jiji cùng với con mèo của mình bằng cây chổi bay. Bộ phim nói về vách ngăn giữa sự tự lập và sự lệ thuộc của các cô bé tuổi thiếu niên tại Nhật Bản.

Về phần anh, tại sao anh lại thích cô như vậy? Rất đơn giản, trong thế giới của anh chỉ có mình cô mà thôi. Đang nghĩ ngợi chợt điện thoại đổ chuông réo rắt. Cô ở gần điện thoại, Ngôn Cách không buồn ngẩng đầu lên: "Nhận đi."

Trái tim Chân Ý đập thình thịch, cô bắt máy với cảm giác thành tựu xen lẫn hạnh phúc khi có nơi nương tựa, vô cùng lễ phép dịu dàng: "A lô?"

Bên kia không có âm thanh, không nói tiếng nào nhưng cũng không ngắt máy. Ồ, chắc là Ngôn Hủ.

https://thuviensach.vn

Tay anh không rảnh, Chân Ý đưa điện thoại tới bên tai anh. Bởi vì nương theo chiều cao của cô, anh hơi nghiêng đầu, sợi tóc ngắn mơn trớn đầu ngón tay cô, rất mềm mại. Tim cô thót lên. Trong mắt cô, tư thế này mang tới ảo giác như anh đang nghiêng đầu vùi mặt vào lòng bàn tay cô. Rất thân mật, rất khến người ta động lòng. Ngôn Cách nghe điện, "ừ" một tiêng, đôi mắt liếc tới nhìn Chân Ý chằm chằm, đen nhánh, ương suốt và sâu thẳm. Chân Ý bất giác run rẩy, đang nói về cô ư? Cúp máy, Ngôn Cách nói: "Lễ phục của An Dao được đưa tới rồi, cô ấy không có bạn, Ngôn Hủ mong em giúp cô ấy xem."

Căn hộ của An Dao được bố trí sạch sẽ đơn giản theo phong cách của thành phần tri thức, không hề mang cảm giác của thiếu nữ mộng mơ. Trong phòng khách không lớn bày mấy chiếc giá áo bằng gỗ, treo mấy chục bộ lễ phục kiểu Hán xinh đẹp, trên bàn đặt đầy hộp gỗ, trong đựng đồ trang sức châu báu đủ mọi màu sắc. Cả căn phòng bừng sáng. Chân Ý chưa từng thấy lễ phục nào kết hợp phong cách cổ kính và hiện đại hoàn mỹ như vậy, kinh ngạc than: "Đám cưới mặc thứ này à? Đẹp hơn váy cưới phương Tây nhiều. Tôi còn tưởng sẽ mặc sườn xám."

"Nhà họ Ngôn thuộc dân tộc Hán nên sẽ theo phong cách thời Hán."

Nhà thiết kế nói nhẹ nhàng.

An Dao cảm ơn nhà thiết kế: "Cất công từ Thâm Thành tới đây, chị vất vả rồi."

"Nên vậy mà. Còn hơn nửa tháng nữa, nếu không hợp hay không thích, vẫn còn thời gian chỉnh sửa may lại."

Thiết kế tuyệt đẹp, tay nghề tinh xảo, nào có không thích chứ.

Chân Ý: "Phải mặc hết chỗ này à?"

"Ừ. Đám cưới có quá nhiều lễ nghi. Bộ này mặc lúc tế tổ."

https://thuviensach.vn

An Dao chỉ một bộ trang phục mũ miện màu đỏ chính thống, váy rộng tay áo rộng, tà váy thêu hoa khai cẩm tú bằng chỉ màu vàng và đen, hoa lệ kín đáo. Tay áo màu đen thều hoa văn biểu tượng, nét chữ nhật nguyệt kiều giáp cốt. Chân Ý từng thấy mấy lần, là huy hiệu của gia tộc họ Ngôn.

"Bộ này mặc lúc tiếp khách." Không tầng tầng lớp lớp như bộ trước, hiện đại mà đơn giản, áo hai vạt màu hồng, váy dài màu trắng, tà váy uốn lượn dải hoa nhỏ màu vàng và dây leo màu xanh đua nở. Chi tiết ở đai lưng và cổ áo hết thảy đều tinh tế. Tế trời, tế thần, lạy cha mẹ, lạy quỳ, đón khách, tế trăng... Nghi thức phức tạp, đủ kiểu đủ loại. Trừ trang phục mũ miện tế tổ là đồ cổ trang chính thống, còn lại chỉ mang phong cách thời Hán như áo ngắn váy dài, thiết kê' dung hòa cảm giác hiện đại, không rườm rà, món nào cũng xinh đẹp. Chân Ý hâm mộ muốn chết. Sau khi nhìn kỹ từng vật, lại liếc thấy một cái váy màu trắng lưng cao quây ngực, tơ tằm bồng bềnh, buông rũ nhẹ nhàng. Cơn gió lướt qua cửa sổ như khói sóng mênh mỏng, phiêu đãng xuất trần.

"Bộ này mặc lúc nào thế, thật thuần khiết quyến rũ."

An Dao không đáp, mặt hơi ửng đỏ. Nhà thiết kế cười khẽ: "Sau khi hôn lễ kết thúc, trở về phòng mặc."

Thì ra là động phòng.

Mắt Chân Ý đảo quanh, ồ, thật muốn mặc cái này đi quyến rũ Ngôn Cách.

An Dao thử từng bộ, mỗi khi thử đều đổi kiểu tóc và đồ trang sức bao gồm khuyên tai, lắc tay, vòng tay và dây chuyền. Phỉ thúy, trân châu, men pháp lang, san hô, hổ phách, ngọc thạch, pha lê, mã não... đủ mọi chất liệu, cao quý hoa lệ có, trẻ trung thoát tục cũng có. Lần nào đi ra từ phòng thay đồ An Dao cũng thấp thỏm, mỗi lúc như thế Chân Ý đều nhìn bằng ánh mắt ngơ ngẩn kinh ngạc, chỉ biết lặp đi lặp lại: "Thật xinh đẹp."

https://thuviensach.vn

Mười mấy tạo hình mất một buổi chiều, An Dao mệt mỏi ngã xuống sofa. Hồi lâu sau, Chân Ý mới hoàn hồn từ cảnh đẹp, không ngừng rung đùi đắc ý: "An Dao, cô xinh quá. Thật sự xinh quá."

An Dao chỉ cười nhạt.

Chân Ý hỏi: "An Dao, cô có mắc chứng khủng hoảng tiền hôn nhân không?"

"Không có. Tôi rất hạnh phúc và muốn nhanh chóng kết hôn, càng nhanh càng tốt."

"Nghe như thể phong cách của tôi, chẳng giống cô gì cả."

An Dao cười: "Bởi vì tôi và anh ấy thật sự rất ổn. Được sống bên anh ấy cả đời là điều tôi rất mong đợi nên không sợ hãi gì cả." Nhắc đến Ngôn Hủ, cô ấy liền nói nhiều hơn, "Ngôn Hủ đơn thuần lắm. Có lần đi leo núi, tôi nói đừng mang đồ ăn, trên núi có rất nhiều khỉ. Anh ấy nhìn tôi đầy kinh hãi, do dự hồi lâu rồi hỏi: Em muốn ăn khỉ trên núi à?" Kể lại chuyện lý thú này, An Dao không nhịn được mà đưa mu bàn tay khẽ chạm chóp mũi.

Chân Ý cười không đứng nổi, "Đáng yêu chết mất. Anh ấy thật đáng yêu!"

"Đúng vậy, siêu đáng yêu luôn. Có lần đến ngày Valentine, đàn ông đi ngang qua đều cầm hoa hồng. Ngôn Hủ im lìm bực bội cả đêm, lúc tạm biệt xoắn xuýt hỏi tôi: Tại sao người khác có hoa hồng còn anh không có?"

Chân Ý ngạc nhiên mở to mắt: "Chuyện như vậy tôi đã gặp với Ngôn Cách."

"Hèn chi." An Dao cảm thấy thật trùng hợp, "Về sau Ngôn Hủ nói với Ngôn Cách rằng hóa ra hoa trong tay mấy người đàn ông hôm Valentine là

https://thuviensach.vn

tặng cho phụ nữ, chứ không phải được phụ nữ tặng. Ngôn Cách đáp: Anh biết thừa rồi. Anh ấy biết từ chỗ cô."

Chân Ý cười ha ha: "Hai anh em họ tâm ý tương thông hay là thế nào vậy?"

Hai người họ quả đúng là tâm ý tương thông. Nụ cười của An Dao vơi bớt, bỗng nhớ đến lời mẹ Ngôn Hủ kể. Ngôn Hủ không đi học mà được giáo dục tại nhà. Một ngày năm ấy, anh ngồi trong sân tính toán cơ học. Trong khoảnh khắc nào đó, bàn tay cầm bút của anh bỗng run rẩy, chiếc bút rơi đập xuống bàn. Anh siết chặt mép bàn, đau đớn đến mức tái mặt, nhìn bầu trời phương Bắc, vẻ mặt trống rỗng và hoang liêu, nói: "Ngôn Cách xảy ra chuyện rồi."

Cả tuần nay, tinh thần Chân Ý vẫn luôn hớn hở, sắp đến đám cưới rồi, cô có thể đến nhà họ Ngôn xem rốt cuộc đó là gia tộc thế nào. Là chị dâu tương lai của Ngôn Hủ và An Dao, cô càng phải chăm nom và giúp đỡ họ nhiều hơn. Chân Ý xin Trần Mặc cho nghỉ, Trần Mặc đồng ý, nhưng trước khi nghỉ phép cô phải hoàn thành một công việc. Cô đã ký cam kết giữ bí mật, cùng nhà quay phim Dịch Dương tới Cục Cảnh sát lấy tin. Cục Cảnh sát và kênh luật pháp của đài truyền hình thường xuyên hợp tác, Chân Ý không lấy làm lạ. Cô rất có hứng thú, lúc nhận được thông báo còn hưng phấn hỏi: "Tại sao lại là em, vì em có bối cảnh chuyên môn liên quan sao?"

Trần Mặc liếc xéo cô: "Bởi vì không ai muốn đi."

"..."

Người liên lạc ở Cục Cảnh sát là Tư Côi. Chân Ý và Dịch Dương tìm hiểu tình hình bước đầu rồi cùng cảnh sát xem lại băng ghi hình ở bệnh viện lúc xảy ra vụ việc. Trong phòng sơ sinh, đám trẻ con nằm trong nôi riêng, hoặc đạp chân hoặc ngủ khì. Giữa chừng có một người phụ nữ mờ mờ ảo ảo, tóc dài, mặc ao rộng ôm một đứa trẻ đi rất nhanh. Chân Ý nghĩ, chuyện

https://thuviensach.vn

bắt cóc trẻ con dù không thường gặp nhưng cũng không hiếm thấy. Cục Cảnh sát đã lập phương pháp phá án khoa học và tiêu chuẩn. Có lẽ tác dụng của phóng viên trong vụ này là quay lại hình ảnh sáng suốt uy phong của cảnh sát. Nhưng ngay sau đó, đoạn băng ghi hình tiếp theo xuất hiện.

Người phụ nữ mờ ảo dáng người cao ráo, không nhìn rõ mặt mũi, ôm đứa trẻ đi trong bệnh viện. Có một bác sĩ mở cửa hành lang, vừa lúc gặp mụ ta, bác sĩ thấy đứa trẻ trong tay mụ, định bụng đến gần đứa trẻ. Trong nháy mắt, người kia chìa ra một con dao, tóm chặt cổ bác sĩ kéo cô ra ngoài.

Bác sĩ đó là An Dao. Cô ấy và đứa trẻ đều bị bắt cóc.

Lúc Chân Ý đến bệnh viện, ngoài phòng trẻ sơ sinh chăng dây cảnh báo, mọi người vây quanh tò mò theo dõi. Toàn bộ cảnh sát tập trung lại bàn bạc đối sách. Ngôn Cách cũng có mặt, hai tay anh đút túi quần đứng trong hành lang, nhìn đám con nít bi ba bi bô trong phòng sơ sinh qua lớp cửa kính. Anh đang nói chuyện với nhóm cảnh sát xung quanh, Chân Ý chỉ nhìn thấy chân mày gọn gàng, hàng mi dài, sống mũi cao thẳng, đường cằm hoàn mỹ của anh. Gương mặt anh cũng phảng phất khí chất oai phong đầy sức trấn áp.

Rõ ràng anh rất nghiêm túc và chăm chú, nói được một nửa bỗng ngừng lại, như thể cảm nhận được gì đó, anh rời mắt nhìn về phía cô. Khuôn mặt vẫn mang nét lạnh lùng nghiêm túc khi làm việc trước đó, đôi đồng tử đen nhánh trong suốt, nghiêm nghị như không thể đến gần. Chân Ý chưa từng thấy biểu cảm khác lạ này của anh, bất giác ngớ ra. Nhưng biểu cảm ấy thoáng qua rồi biến mất nhanh chóng, ánh mắt anh dịu đi, vẻ mặt cũng vậy. Anh nhìn cô một giây ngắn ngủi rồi quay đầu đi.

Mấy nhân viên pháp chứng ra ra vào vào. Một nữ cảnh sát đứng an ủi bố mẹ đứa bé đang buồn thương. Bà mẹ khóc lóc kể lể cho biết họ không xích mích với bất kỳ ai thì không thể có người bắt cóc con trả thù họ. Hơn nữa, họ thuộc tầng lớp làm công ăn lương, không phải là kẻ giàu có gì cho cam.

https://thuviensach.vn

Cảnh sát Lâm thấy Tư Côi đến liền thuật lại tình hình cho cô: "Theo quan sát từ camera ghi hình, nghi phạm tóc dài áo rộng, mặc đồ phụ nữ. Nhưng sau khi phân tích dấu chân ở phòng trẻ sơ sinh và cửa phòng làm việc của bác sĩ An, nhân viên pháp chứng đã nhận định rằng nghi phạm là đàn ông, chân trái từng bị thương, chiều cao khoảng 1m75 đến 1m80."

"Đàn ông ư?" Tư Côi kinh ngạc. Xét trên xác suất gây án, đa số kẻ bắt cóc trẻ con là phụ nữ.

"Đúng vậy. Có khả năng gã ta bị nghiện mặc đồ nữ hoặc cũng có thể chỉ là ngụy trang. Tuy nhiên, phần lớn nghi phạm bắt cóc trẻ con là phụ nữ, chúng ta không thể loại bỏ trường hợp thần kinh gã có vấn đề."

Chân Ý chợt ngộ ra. Vì vậy thầy Ngôn - chuyên viên nghiên cứu tâm thần và hành vi phạm tội cũng tới đây.

Cô đi tới phía sau Ngôn Cách, vì không đi giày cao gót nên chợt phát hiện bóng lưng anh rất cao. Tốc độ nói của anh hơi nhanh nhưng rõ ràng từng chữ một: "Anh ta đã thông qua giáo dục bậc cao, vẻ ngoài vô hại, tuấn tú đẹp trai, nhưng không thích trao đổi ánh mắt với người khác, hay lặp lại và cố chấp làm một việc nào đó. Anh ta không có việc làm, là dân thất nghiệp sống nay đây mai đó, nhưng gia cảnh tốt dẹp, cha mẹ khỏe mạnh và đang sống cùng anh ta. Anh ta có một người chị gái hoặc em gái xấp xỉ tuổi, hoặc chị em họ thân thiết. Anh ta thích một cô gái, chỉ là bạn tình, không phải bạn gái. Cô gái kia từng phá thai ở bệnh viện này hoặc sảy thai ngoài ý muốn và rất có thể đã qua đời. Mọi người hãy chú ý ffiều tra bệnh nhân phụ khoa. Anh ta từng khám bệnh hoặc nằm viện ở đây, hiện giờ đã phục hồi, xin hãy tập trung sàng lọc bệnh nhân khoa cơ xương khớp. Tôi nghĩ trong vòng hai giờ nữa các anh sẽ có được tên nghi phạm."

Anh nói một mạch, xung quanh thoáng yên lặng, như vậy đã tìm được rồi ư? Chân Ý nghe mà thấy vô cùng kỳ diệu, không kiềm chế được bèn hỏi: "Tại sao lại thế?"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của mọi người đổ dồn qua, có một người lạ Chân Ý chưa từng gặp mỉm cười với cô: "Cô bé, đây là nghiên cứu tâm lý học tội phạm."

Tư Côi giải thích bên tai cô: "Chuyên gia tâm lý tội phạm mới về nước, Quý Dương."

Chân Ý không hề hứng thú với tay Quý Dương chuyên gia tâm lý tội phạm này, chỉ chăm chăm nhìn bóng lưng Ngôn Cách.

Ngôn Cách quay lại, đôi mắt dài và sáng ngời nhìn cô chăm chú, bình thản và kiên nhẫn giải thích: "Nghi phạm đóng giả phụ nữ, chứng tỏ anh ta đã chuẩn bị kế hoạch toàn vẹn chặt chẽ, có ý thức cao trong việc bảo vệ bản thân. Bắt cóc trẻ con ở bệnh viện rất dễ dàng, nhưng mắt xích trong kế hoạch phạm tội càng về sau sẽ càng gặp rủi ro, làm sao bế đứa trẻ ra khỏi bệnh viện, rời đi bằng cách nào, sắp đặt ra sao cũng có vấn đề. Nghi phạm này can đảm cẩn trọng, dám mạo hiểm, chắc chắn trình độ học vấn không thấp."

Chân Ý nhíu mày, thoáng vẻ không tán đồng.

Ngôn Cách nhìn thấu vẻ mặt cô, hơi cau mày nhưng không dừng lại: "Anh ta bị hoang tưởng nhưng không có đam mê mặc đồ khác giới. Tóc giả và quần áo phụ nữ mà anh ta chuẩn bị được phối hợp hài hòa từ đầu đến chân, không kích thích thị giác hay mang cảm giác đối nghịch nhau. Cách phối hợp và mắt thẩm mỹ khá tốt, có thể bắt nguồn từ người thân là phái nữ. Quần áo là hàng hiệu cho thấy gia cảnh nghi phạm rất tốt."

Chân Ý thật không chú ý đến điểm này, mắt cô mở to vẻ tán thành và sửng sốt.

Nét mặt và tâm tư của cô được anh thu hết vào tầm mắt: "Về phần tại sao tôi nói vẻ ngoài tuấn tú, vì suốt quãng đường anh ta không thu hút ánh mắt của người bên cạnh, đóng giả phụ nữ cũng không khiến người ta bất ngờ hay có cảm giác thô thiển khác thường." Anh dừng một giây rồi nói,

https://thuviensach.vn

"Bình thường, người có ngoại hình khá không dễ để lại ấn tượng xấu, cũng không dễ khiến người ta nghi ngờ."

Chân Ý gật dầu: "Quả thật là vậy." Nói xong, cô cong miệng cười, giọng nhỏ nhẹ: "Từ cái nhìn đầu tiên em đã biết anh là người tốt rồi."

Ngôn Cách không thoải mái cho lắm, khẽ hắng giọng, nói: "Chứng hoang tưởng của anh ta khá nghiêm trọng, không thể sinh hoạt làm việc bình thường, nhưng anh ta không hề lôi thôi nhếch nhác, cũng không phải gầy gò trơ xương. Người nhà của anh ta chăm sóc anh ta rất tốt. Anh ta thuận lợi tiến vào bệnh viện, gây án rồi rời đi mà không bị lạc đường, có thể thấy anh ta hiểu rõ về bệnh viện này. Tôi không cho rằng anh ta đã đi thám thính trước khi hành động, bởi vì nơi xa lạ và có nhiều người sẽ khiến anh ta lo lắng. Hơn nữa, trọng tâm bước đi của anh ta nghiêng về bên phải, có lẽ chân trái mới bị thương. Mà bệnh viện số 3 là bệnh viện quý tộc, tôi nhận thấy rằng khả năng anh ta chữa bệnh ở đây rất lớn. Anh ta bắt cóc trẻ con vì gần đây anh ta gặp phải chân động tâm lý, bị mất con. Tôi nói cô gái kia đã chết, bởi vì hai điểm: Thứ nhất, anh ta dẫn An Dao đi, chứng tỏ sẽ không lập tức bế đứa bé tới gặp cô gái đó; thứ hai, đến nay anh ta vẫn chưa gọi điện yêu cầu chúng ta liên lạc với cô gái đó."

Mọi người tâm phục khẩu phục. Cảnh sát Lâm và vài cảnh sát ở tổ khác nói: "Bác sĩ Ngôn, những lời anh vừa nói giống hệt những gì thầy Quý đã nói, xem ra chúng ta đã nắm chắc khả năng bắt được kẻ này."

Lúc này Ngôn Cách mới nhìn Quý Dương, là một người đàn ông anh tuấn với hàng mày rậm, đôi mắt hẹp dài. Quý Dương gật đầu; "Tôi cũng nghĩ giống anh. Không ngờ trong nước cũng có người nghiên cứu tâm lý tội phạm tài ba như vậy. Thật khâm phục!"

Ngôn Cách chau mày sửa lại: "Tôi không phải là người nghiên cứu tâm lý tội phạm, chỉ là bác sĩ khoa tâm thần. Tôi chỉ nghiên cứu tâm lý của bệnh nhân tâm thần."

https://thuviensach.vn

Chân Ý cúi đầu trầm tư, đầu mày càng cau càng chặt. Cô khó xử cực kỳ, không muốn bắt bẻ anh trước mặt mọi người, mà tay Quý Dương - chuyên gia tâm lý tội phạm gì đó kia cũng ủng hộ quan điểm của anh, chắc chắn anh đúng rồi. Nhưng ngộ nhỡ anh phạm sai lầm, như vậy không phải phá hủy thanh danh của anh sao. Có nên nói không đây?

Ngôn Cách rời mắt đi, ánh mắt hờ hững bao phủ mặt cô, nhìn cô rối rắm đấu tranh tâm lý, thừa biết còn cố hỏi: "Sao thế?"

Chân Ý cắn răng, đưa ra thắc mắc: "Có khả năng anh ta không bị tâm thần mà là tội phạm lừa bán trẻ con, hoặc anh ta bắt cóc âm mưu tống tiền."

Lời này vừa cất lên, những cảnh sát bên cạnh thi nhau đổ dồn ánh mắt về phía cô, như thể người lớn đang xem một đứa trẻ con nói đùa. Chân Ý khó hiểu, Ngôn Cách gật đầu nói: "Cô Chân suy nghĩ rất đúng." Giọng anh cuốn hút và dịu dàng. Nói cô Chân gì chứ... Chân Ý bỗng lúng túng.

Anh quay sang hỏi: "Canh sát Lâm, anh cảm thấy thế nào?"

Chân Ý từng làm việc ở Cục Cảnh sát, là người quen của cảnh sát Lâm, nên trái lại anh ta không lấy làm lạ với câu hỏi của cô, mà nói: "Chân Ý, khi nãy thầy Ngôn đã nhắc đến điều cô nói rồi. Anh ấy cho rằng tính khả thi thấp, nhưng không hề loại bỏ hai khả năng này. Cục Cảnh sát đã cử người giăng lưới kiểm tra toàn bộ tuyên đường chính rời khỏi thành phố. Nếu là lừa gạt buôn bán trẻ em thì tình hình của bác sĩ An rất nguy hiểm."

Chân Ý hiểu. Nếu mục tiêu của nghi phạm là trẻ em, An Dao sẽ trở thành chướng ngại và sẽ bị giết. Cô ấy chỉ còn sống trong trường hợp nghi phạm còn lừa bán cả phụ nữ, nếu vậy An Dao sẽ bị bán vào núi sâu, vĩnh viễn không thấy ánh sáng mặt trời. Nghĩ vậy, lòng cô nặng nề đến mức khó thở. Nhưng Ngôn Cách nói: "Khả năng lừa bán trẻ con rất thấp. Bình thường chúng sẽ cử phụ nữ đi bắt cóc trẻ em và cũng không cần mặc đồ nữ Givenchy đi làm việc này."

https://thuviensach.vn

À, cô không xem xét chi tiết này. Lòng thoáng lắng dịu: "Khả năng bắt cóc tống tiền cũng thấp phải không?"

Tư Côi nói: "Bảy tiếng rồi mà bố mẹ đứa bé vẫn chưa nhận được điện thoại của bọn bắt cóc."

Bảy tiếng. Nếu là bọn bắt cóc tống tiền thì đã gọi điện thoại đưa ra yêu cầu từ lâu rồi. Gã đó đang làm gì trong vòng bảy tiếng này? Có phải An Dao đã gây phiền toái cho gã không, hay là gã đã làm gì An Dao... Cô không dám nghĩ nữa.

"Cũng có bọn bắt cóc sẽ cố ý kéo dài thời gian, gây áp lực tâm lý cho gia đình người bị hại..."

Chân Ý không nói nổi nữa, đúng là có khả năng tồn tại tình huống như vậy, nhưng rất khiên cưỡng, "Bình thường bọn bắt cóc tống tiền chỉ cần tiền, chúng sẽ yêu cầu người thân không được phép báo cảnh sát.

Nhưng anh ta lại lựa chọn bắt cóc đứa trẻ ở bệnh viện, đồng nghĩa với thông báo cho cảnh sát. Dù thấy bắt cóc trẻ con là việc khá dễ dàng thì anh ta cũng sẽ liên lạc với bố mẹ đứa trẻ đòi tiền chuộc trước khi cảnh sát vào cuộc, chứ không im hơi lặng tiếng như vậy."

Sau một hồi phân tích, Chân Ý phải khâm phục khả năng suy luận của Ngôn Cách. Nghĩ tới màn chất vấn vừa rồi, mặt cô nóng bừng, anh là người suy nghĩ cẩn thận như vậy thì cô còn lo lắng gì chứ. Tại sao phải sợ anh nói sai rồi mất mặt chứ, là mình mất mặt thì có. Cô đứng giữa ánh nhìn của bao người, khuôn mặt phát sáng đỏ au. Trong mắt Ngôn Cách, khuôn mặt ấy như mặt trời nhỏ vậy.

Mắt Ngôn Cách sáng lấp lánh, hình như anh muốn nói gì đó nhưng ngập ngừng rồi thôi, cuối cùng chỉ còn đọng lại ánh mắt sâu xa. Chân Ý không hiểu nổi. Quý Dương nói: "Yên tâm đi. Mua bán, tống tiền, trả thù, chúng

https://thuviensach.vn

tôi đã cân nhắc tới những tình huống này rồi và đang loại bỏ từng trường hợp một."

Chân Ý thở phào nhẹ nhõm, Ngôn Cách lại nói: "So với những tình huống này, vụ án còn có một khả năng khác cao hơn."

"Khả năng gì cơ?"

"Nghi phạm bất mãn với bệnh viện, muốn trút giận lôi kéo sự chú ý. Vì thế anh ta lựa chọn ra tay từ trẻ con yếu ớt nhất, tiện đường bắt cóc một bác sĩ nữ. Khả năng này có xác suất cao hơn mua bán, tống tiền hay trả thù, tôi đã đưa ra nhận định này với cảnh sát và họ cũng đang điều tra."

Anh đúng là kỹ lưỡng đến mức khiến người ta phục sát đất.

Chân Ý nhìn anh chằm chằm không chớp mắt. Cảm thấy dáng vẻ tinh tế ung dung mà chuẩn xác đanh thép của anh thật quá cuốn hút!

Cùng lúc đó, Quý Dương nói với cảnh sát bằng giọng nghiêm túc điềm tĩnh: "Trong khi điều tra những khả năng này, chúng tôi cho rằng khả năng lớn nhất là nghi phạm mắc chứng hoang tưởng vừa đề cập. Mất đi người quan trọng đã khiến bệnh tình của anh ta bộc phát. Nhìn từ góc độ lâm sàng, đứa trẻ là biểu tượng của mối quan hệ ổn định và là khát vọng mà nghi phạm thiếu hụt. Anh ta rất cô độc, không thể nào tạo dựng mối quan hệ giữa hai phái. Anh ta cho rằng đứa trẻ này là của mình, muốn thông qua đứa bé này gây dựng lại gia đình và mối quan hệ ổn định."

Chân Ý hơi dẩu môi, góc độ lâm sàng? Rõ ràng là lời của Ngôn Cách mà. Cảnh sát Lâm hỏi: "Như vậy nhân tố quyết định 48 giờ và 72 giờ thường dùng trong bắt cóc không có tác dụng trong trường hợp này sao? Hơn nữa khả năng nghi phạm làm tổn thương dứa trẻ không lớn à?"

“Đúng. Mặc dù nghi phạm có khả năng không biết chăm sóc đứa bẻ, nhưng bác sĩ An có thể. So với những vụ bắt cóc trước đó, lần này mức độ

https://thuviensach.vn

an toàn của con tin bước đầu sẽ cao hơn."

“Tại sao lại là bước đầu?" Quý Dương ngừng một hồi, Ngôn Cách nói tiếp: "Nếu chứng hoang tưởng của nghi phạm biến mất, anh ta sẽ phát hiện đứa trẻ đó không phải con mình..."

Lòng ai cũng lạnh toát.

Ngôn Cách gật đầu nhẹ: "Xin các anh cảnh sát hãy cứu thoát hai con tin trước khi nghi phạm suy sụp tinh thần."

Một cái gật đầu cực khẽ lại mang sức cuốn hút thầm lặng trong tính cách đến lạ. Cái gật đầu của anh làm Chân Ý thấy được sự tín nhiệm, khiêm tốn và sức mạnh phó thác. Không biết tại sao, lòng cô ngập tràn niềm kiêu hãnh, thật ra anh là người đàn ông rất tốt. Cô đã biết điều này từ lâu rồi.

Tất cả nhân viên cảnh sát đều đang bận rộn. Chân Ý ngồi xổm trong góc ghi chép, bàn với Dịch Dương về quan điểm và lựa chọn tư liệu. Làm việc một lát, cô vào phòng vệ sinh rửa tay.

Vừa hay gặp được Tư Côi. Tư Côi vừa chà xà phòng lên tay vừa khẽ nói: "Khi nãy có người quay phim đi cùng cậu nên không tiện hỏi."

"Hỏi gì cơ?"

"Bối cảnh của nhà họ Ngôn thế nào?"

"Hả?" Chân Ý mụ mị.

"Sếp của sếp của sếp nói nếu không cứu An Dao toàn vẹn trở về thì Cục trưởng có thể xin từ chức luôn. Vậy nên mới mời đại thần Quý Dương - chuyên gia tâm lý tội phạm đắt giá về." Tư Côi bối rối, "Mấu chốt là mọi người cũng không rõ rốt cuộc sếp có lai lịch thế nào còn nhà họ Ngôn lại có vẻ rất thần bí."

https://thuviensach.vn

Chân Ý nói vòng vo: "Có lẽ An Dao có người chống lưng."

"Nào có? Vụ Hứa Thiến lần trước đã điều tra rõ ràng, cô ta là trẻ mồ côi không người thân quen. Nhưng cô ta đủ bạt mạng, đi du học nước ngoài đạt được học bổng cao nhất."

Chân Ý nghe vậy càng khó chịu: "A Tư, các cậu nhất định phải cứu được An Dao. Một tuần nữa cô ấy kết hôn rồi." Dứt lời, cô rời đi.

Tư Côi chuẩn bị ra ngoài, cửa phòng vệ sinh lại được đẩy ra, Dương Tư đi vào. "Sao cậu lại ở đây?"

"Có vụ án nhỏ."

Dương Tư nói: "Tớ tới tìm người bạn. Tư Côi, sáng nay bạn tớ mất tích, em trai cô ấy vẫn không liên lạc được, đang lo sốt vó lên kìa."

"Mất tích bao lâu rồi?"

"Tầm bảy, tám tiếng."

"Có lẽ mải làm việc thôi, thời gian ngắn vậy không đủ để lập án."

"Có lẽ thế." Dương Tư thở dài, hỏi tiếp, "Tớ vừa nhìn thấy Chân Ý, gần đây cậu ấy sống rất tốt thì phải."

"Cậu ấy à, làm gì cũng tốt cả." Tư Côi cười.

"Ừ, cậu ấy luôn may mắn."

Tư Côi nghe vậy không thoải mái lắm: "May mắn?"

"Đúng vậy." Dương Tư ôn tồn nói, "Việc khó gì đến trước mặt cậu ấy đều trở nên thuận lợi. Hồi trung học chơi bời năm năm, thành tích cuối năm gần đội sổ, lên lớp 12 cố gắng một năm đã thi đỗ đại học. Không xuất thân

https://thuviensach.vn

từ khoa Luật chính quy, nhưng bao nhiêu sinh viên luật tài cao vẫn không bằng cậu ấy, Giang Giang tốt nghiệp đại học K còn phải làm trợ lý cho cậu ấy. Sếp Biện và công tố viên Doãn đều giúp cậu ấy. Phạm tội nhưng vẫn giữ được giấy phép hành nghề, còn tìm được một bạn trai tốt với điều kiện gia thế không cần bàn, lại còn là nam thần thời trung học. Ông trời thật thiên vị, đương nhiên rồi, đây đều là những lời đồng nghiệp trong văn phòng nói, may mà Chân Ý không ở đó, nếu không cậu ấy sẽ nổi giận."

Giọng Dương Tư ôn hòa và dịu dàng nhưng Tư Côi không kìm được mà nói: "Tớ không cho rằng cậu ấy may mắn. Hơn nữa, nghe thấy những lời này, cậu ấy cũng không nổi giận."

"Cậu cảm thấy cậu ấy không may mắn sao?"

"Không liên quan đến vận may. Tớ không biết hồi cấp 3 cậu ấy ra sao, bởi vì cậu ấy chưa bao giờ nhắc đến, nhưng bốn năm đại học, cậu ấy là người nỗ lực nhất khoa tớ, kỳ nghỉ cuối tuần đều làm ổ ở thư viện. Cậu ấy học luật nửa chừng, nhưng hồi học nghiên cứu sinh thì đêm nào cũng rạng sáng cậu ấy mới đi ngủ, sáng sớm hôm sau đã thức dậy. Cậu ấy giỏi giang vì đã cố gắng chịu khó hơn bao nhiêu người khác. Đổi lại người khác, ví dụ như lúc cậu lên mạng, làm đẹp, xem phim, tìm kiếm đối tượng hẹn hò, cậu ấy chỉ làm một việc là học hành. Đừng nói Biện Khiêm giao vụ án tốt cho cậu ấy. Vụ Đường Thường, văn phòng cậu không ai dám nhận, sợ nhà họ Lâm trả thù. Vụ Thích Miễn, các cậu ai cũng nghi ngờ anh ta là tội phạm giết người, Chân Ý sẽ mất hết danh dự. Những việc mà bản thân không can đảm làm, người khác làm thành công thì nói họ may mắn sao? Dương Tư, nếu hồi đầu Đường Thường và Thích Miễn tìm cậu trước, cậu có dám nhận không?"

Dương Tư cười ngại ngùng: "Tớ có nói những lời này đâu."

"Được rồi, cậu chuyển lời cho các đồng nghiệp kia. Sau khi Chân Ý nhận tội đã gửi toàn bộ số tiền thụ lý vụ Thích Miễn không chừa một xu

https://thuviensach.vn

cho bố mẹ Ngải Tiểu Anh. Mấy triệu đấy. Nếu là cậu, nếu là họ, liệu có nỡ chủ động đưa ra không? Về phần cậu ấy và Ngôn Cách, tớ chỉ biết từ hồi đi học đến nay cậu ấy chưa từng qua lại với bất cứ nam sinh nào, cậu và cậu ấy là bạn cấp 3 ắt phải rõ hơn tớ. Rất nhiều cô gái không cố chấp như cậu ấy, không dũng cảm như cậu ấy, thấy cậu ấy theo đuổi được người đàn ông tốt liền ghen tị cười cậu ấy mặt dày mày dạn, nói đàn ông theo đuổi được thì không đáng tin. Nhưng khi biết người đàn ông kia xuất sắc nổi bật lại nói cậu ấy may mắn. Tớ cảm thấy con người đừng nên nói những chuyện nực cười như may mắn. Ngày ngày đợi đàn ông chủ động lả lơi rồi không ngừng được tán tỉnh, đây mới gọi là may mắn."

Dương Tư đỏ mặt: "Tư Côi, cậu đang nói tớ à?"

"Tớ đang nói cái đám nói xấu bạn mình kìa. Dương Tư, có lẽ những gì cậu nói là lời của người khác, nhưng cậu như vậy, tớ không rõ cậu chỉ không có chủ kiến, hay tán thành với lời của "người khác" nữa."

Chân Ý trở về phòng trẻ sơ sinh, Ngôn Cách và mấy vị cảnh sát vừa hay kết thúc cuộc hội thoại, tất cả mọi người tản đi. Chân Ý hỏi một câu vẫn chưa kịp hỏi: "Ngôn Hủ có ổn không?"

"Không ổn." Anh trả lời thẳng thừng.

Chân Ý không biết phải nói tiếp gì nữa, suy nghĩ hồi lâu rồi nói: "Cảnh sát sẽ tóm được tên tội phạm bắt cóc chứ?"

"Sẽ khoanh vùng được nghi phạm." Anh nói, "Cảnh sát đã căn cứ camera giao thông tìm ra lộ trình chạy xe của nghi phạm, đi về hướng núi Nam Trung. Nhưng họ bỏ xe lại, là chiếc xe sang tay bị trộm, chưa tìm được tin tức nào có ích."

Chân Ý hiểu: "Cho dù tìm được thông tin của nghi phạm thì cũng rất khó điều tra được vị trí của chúng."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách không lên tiếng.

Cảnh sát Lâm đi tới, nói rằng cảnh sát đã dựa theo điều kiện anh nói, tập trung vào mười nghi phạm, có năm người liên lạc được lại có chứng cứ ngoại phạm, còn năm người không liên lạc được thì đã bắt đầu điều tra.

Chân Ý khen ngợi: "Nhanh quá!"

"Vẫn chưa đủ nhanh."

Sắc mặt Ngôn Cách không tươi sáng lắm. Đối với vụ bắt cóc, mỗi phút mỗi giây đều rất quan trọng. Huống chi còn có đứa trẻ mới ra đời còn non nớt. Anh trầm tư một hồi, đi thẳng về phía trước.

"Đi đâu đây?"

"Phòng làm việc của An Dao."

Chân Ý đi theo sau anh. An Dao mất tích, Ngôn Hủ đau khổ, Ngôn Cách nhất định cũng sẽ khó chịu. Vào những lúc thế này, cô thật không biết nên an ủi người ta thế nào. Nhìn bàn tay đút trong túi quần của anh, tiếng lòng cô khẽ dao động, tiến đến bên cạnh anh, bàn tay chậm rãi thò vào túi quần anh, bao lấy bàn tay anh, mười ngón tay đan xen, dịu dàng nắm chặt.

Trái tim anh như ngừng đập, cảm giác lòng bàn tay len lỏi với nhau thật mềm mại. Cô không làm như thời trung học, cái thuở lúc nào cánh tay cũng quấn chặt, níu lấy tay anh như gấu Koala. Chỉ ấm áp nắm lấy tay anh. Ngôn Cách sững sờ, ký ức lướt qua, liếc mắt nhìn lại. Cô nhoẻn một nụ cười thật ấm, phảng phất chút hùng hồn. "Ngôn Cách, đừng lo. An Dao là người tốt, sẽ không xảy ra chuyện đâu."

Ngôn Cách im lặng, biểu lộ vẻ khó nhẫn nại, do dự vài giây, cuối cùng nói: "Chân Ý."

https://thuviensach.vn

"Sao cơ?"

"Một người là người tốt, không hề có mối liên hệ logic với việc cô ấy không xảy ra chuyện."

"..." Anh thật sự cần an ủi sao? Cô bỗng lóe lên ý tưởng: "Ngôn Cách, nếu em bị bắt cóc, anh sẽ sốt ruột và buồn bã phải không?"

Ngón tay anh hơi cứng lại, nói ngắn gọn: "Sẽ vậy."

Trên đời này, không có mấy ai có thể khiến anh sốt sắng.

Cô cười thỏa mãn, nhích tới gần anh thêm một chút, có phần kiêu ngạo: "Em biết mà." Một lát sau hỏi tiếp, "Vừa rồi lúc anh miêu tả nghi phạm có nói "Anh ta rất cô độc, không thể nào tạo dựng mối quan hệ giữa hai giới"."

"Ừ."

"Ngôn Cách." Cô nghiêng đầu nhìn anh, "Anh có cô độc không?"

Anh thoáng cụp mắt, im lặng không đáp. Anh không hiểu cái từ "cô độc" này cho lắm. Nói cách khác, trước khi quen cô, anh không cô độc, rồi từ ngày quen cô lại bắt đầu thấy cô độc.

Trong túi quần nóng bức và chật chội, bàn tay hai người ấm áp yên vui. Trong khoảnh khắc nào đó, cô buông tay anh ra, trái tim anh lập tức chùng xuống, nhưng cô không rút tay về, bàn tay nhỏ bé khẽ quấn lấy, vỗ mu bàn tay anh, hiền dịu nhẹ nhàng vuốt ve: "Ngôn Cách, đừng sợ, em sẽ luôn ở bên anh. Như vậy anh sẽ không phải cô độc nữa."

Ngôn Cách vẫn lặng thinh, cổ họng thít chặt lại, hơi thở đầy khó khăn. Chân Ý lại nắm lấy tay anh, đáy lòng không hề đau đớn, chỉ thương xót cho anh. Kể từ khi nghe An Dao kể cô đã hiểu: Trong ba năm theo đuổi anh, anh vẫn luôn âm thầm cố gắng. Từ lúc bắt đầu không có bất cứ phản ứng

https://thuviensach.vn

nào, không nhìn thấy cô không nghe thấy cô; dần dà anh đã nhìn thấy cô, nghe thấy cô; về sau nhìn thấy nghe thấy những người và chuyện có liên quan tới cô, cuối cùng nhìn thấy nghe thấy người khác. Anh vẫn luôn cố gắng đến gần bên cô, nỗ lực bước vào thế giới của cô.

Nhưng đến bây giờ cô mới biết nỗi cực nhọc của anh. Anh hắn giống hệt Ngôn Hủ, nhưng bởi vì cô, anh đã trở thành Ngôn Cách của hiện tại.

Ngôn Cách, dù là trước kia hay hiện tại, rất nhiều cử chỉ của em đều khiến anh sợ hãi phải không? Nhưng anh vẫn luôn để mặc em, thật ra, người anh thật sự thích là em phải không? Vậy là đủ rồi. Dù cả đời anh không nói ra câu "Anh yêu em" thì cũng không sao cả. Ngôn Cách, đừng sợ. Đừng sợ nhé, Ngôn Cách, em sẽ luôn ở bên anh.

Vòng qua hành lang, Ngôn Cách dừng bước, nhìn chằm chằm khoa tim mạch phía đối diện như có điều nghĩ ngợi.

"Sao vậy?"

Ngôn Cách chỉ chỗ giữa thang máy và cầu thang bộ ở phía tay phải: "Nghi phạm đi từ đây xuống tầng cũng được, sao lại băng qua phòng đăng ký và sảnh chờ ở xa tít như vậy rồi chạy đến khoa tim mạch ở đầu cuối mới đi xuống theo đường cầu thang bên kia chứ?"

Chân Ý ngẫm nghĩ một lát: "Hay mình mở đoạn ghi hình giám sát thứ hai, xem có gì đặc biệt không?"

Ngôn Cách sửng sốt: "Có đoạn ghi hình thứ hai à?"

"Anh chưa xem sao?"

Ngôn Cách lập tức quay trở lại, tìm Tư Côi yêu cầu xem băng ghi hình giám sát ở cửa phòng làm việc của An Dao. Đầu mày của anh dần cau chặt lại: "Kẻ tình nghi luôn tránh né những người đi trên hành lang, vậy mà lúc

https://thuviensach.vn

nhìn thấy An Dao thì dừng lại. Lúc An Dao mở cửa ra, ngôn ngữ cơ thể của người này là... Dừng!"

Tư Côi tạm dừng đoạn phim. Chân Ý tới gần, lập tức mở to hai mắt.

Trên màn hình, vào khoảnh khắc cửa mở ra, người đàn ông bế đứa trẻ không định xoay người tiến về phía cầu thang ở bên trái, mà hướng về bên phải - cửa phòng làm việc của An Dao. Chân Ý sửng sốt: "Mục tiêu của anh ta là An Dao!"

Đoạn phim tiếp tục phát. Lúc An Dao nhìn thấy gã, hai bàn tay giơ lên định trấn an gã, muốn ôm lấy đứa trẻ trong tay gã thì nghi phạm liền khống chế cô. Ngôn Cách chau mày, đưa ra kết luận: "Không chỉ như vậy, An Dao quen anh ta."

Chân Ý không hiểu, đang định hỏi thì cảnh sát Lâm và Quý Dương tiến vào. Ngôn Cách nói: "Anh Quý, suy luận trước đó của chúng ta cần phải điều chỉnh lại."

Quý Dương còn chưa kịp trả lời, cảnh sát Lâm đã lên tiếng trước: "Nhưng chúng tôi đã xác định được nghi phạm rồi."

Anh ta đưa tài liệu vừa lấy được cho Ngôn Cách: "Thầy Quý, thầy Ngôn, hai anh quá siêu đẳng. Trong bệnh viện có người hoàn toàn phù hợp với tình huống hai anh đưa ra. Nghi phạm tên Tiêu Nham, mấy hôm trước bị trẹo chân có đến khoa Ngoại kiểm tra. Anh ta đã tốt nghiệp được bốn năm, nhàn nhã ở nhà, gia đình giàu có. Không có bạn gái nhưng vẫn luôn theo đuổi một bệnh nhân tên Hứa Thiến. Nửa năm trước, Hứa Thiến từng phá thai ở bệnh viện này, hơn mười ngày trước đã chết ở đây."

Hứa Thiến?

"Chúng tôi đã liên lạc với người nhà và bạn bè của Tiêu Nham. Hôm qua anh ta đi họp lớp, trong lúc vô tình, nghe người ta nói nửa năm trước

https://thuviensach.vn

Hứa Thiến mang thai nhưng giấu anh ta đi phá thai. Đêm qua anh ta biến mất. Bề ngoài, tính cách và đặc điểm đặc trưng giống hệt những gì hai anh nói. Anh ta có một người chị gái. Bây giờ gia đình không liên lạc được với anh ta. Chúng tôi đã bắt đầu truy tìm."

Chân Ý ngẩn người, chuyện gì thế này? Ngôn Cách cau mày, hỏi: "Có thể điều tra mối quan hệ giữa anh ta và An Dao không? Đoạn phim thứ hai cho thấy nghi phạm nhắm vào An Dao."

Tư Côi hốt hoảng: "Nếu là vậy, đứa trẻ chính là công cụ nghi phạm sử dụng để uy hiếp An Dao. Một khi có được An Dao, anh ta sẽ vứt bỏ đứa bé. Vậy nó..." Chết chắc rồi.

Ngôn Cách lắc đầu: "Không đâu, anh ta không cần bắt cóc một đứa trẻ để uy hiếp An Dao."

Quý Dương nói: "Tôi đã xem đoạn phim thứ hai từ trước. Vì thế lúc phác họa chân dung tội phạm, tôi nhiều hơn anh một quan điểm: Nghi phạm quen biết An Dao. An Dao là bác sĩ điều trị chính của Hứa Thiến, Tiêu Nham rất có thể quen biết An Dao thông qua Hứa Thiến."

Ngôn Cách không hề tán thành: "Lúc đầu chúng ta đã phân tích, nghi phạm bắt cóc trẻ con bởi vì muốn xây dựng mối quan hệ ổn định. Nếu anh ta cho rằng đứa trẻ bị bắt cóc là con của mình và Hứa Thiến thì tại sao sau đó còn muốn bắt An Dao?"

Chân Ý: "Liệu có khả năng anh ta bắt cóc trẻ con vì cần đứa trẻ và mối quan hệ ổn định? Còn việc anh ta tìm An Dao là muốn đổ cái chết của Hứa Thiến lên đầu An Dao, muốn trả thù. Vụ bắt cóc này thật ra được chia làm hai giai đoạn."

Quý Dương nói: "Có hai khả năng. Một là trả thù như cô nói, anh ta xem An Dao là hung thủ sát hại Hứa Thiến."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách lại lắc đầu: "Không đúng."

"Không đúng chỗ nào?"

Ngôn Cách chỉ đoạn phim: "Lúc gặp An Dao, anh ta không hề thể hiện vẻ thù hằn và ý đồ tấn công mà chỉ liếc nhìn đứa trẻ trong lòng. Lúc An Dao vươn tay muốn chạm vào đứa trẻ, anh ta không lập tức biểu hiện vẻ chống đối, cho thấy anh ta vốn không có ý thù địch với An Dao."

Chân Ý sửng sốt: "Chính xác là vậy."

Quý Dương vô cùng bình tĩnh, cứ như đã nằm trong dự liệu: "Đây là khả năng thứ hai mà tôi nói: Chuyển dời tình cảm. Anh ta xem An Dao là Hứa Thiến. Tôi đã từng gặp tình huống này khi còn ở nước ngoài."

Đem kinh nghiệm ra nói thì Ngôn Cách chọn im lặng. Anh không phải chuyên gia ở phương diện này, nên tự nhận mình không đủ quyền lên tiếng.

Chân Ý vẫn còn thắc mắc: "Liệu có khả năng nghi phạm là người hâm mộ An Dao đến mức hoang tưởng, muốn lợi dụng đứa trẻ để tạo dựng gia đình với cô ấy?"

"Không loại trừ."

Chân Ý phản ứng rất nhanh: "Nếu là loại này, Tiêu Nham không phù hợp với miêu tả."

Vụ án tồn tại quá nhiều khả năng. Quý Dương nói: "Nhưng hiện giờ chỉ có thể nói khả năng chuyển dời tình cảm mà tôi đề cập tương đối lớn. Về phần nghi phạm có phải là người hâm mộ của An Dao hay không, chúng tôi sẽ điều tra bệnh viện." Đang nói, đội phó chịu trách nhiệm điều động bước nhanh tới: "Đã xác định được vị trí kẻ tình nghi gây án Tiêu Nham, nhưng khi người của chúng ta mang hình ảnh nghi phạm mặc đồ nữ trong camera theo dõi đi hỏi nhân chứng xung quanh đã phát hiện ra tình hình mới."

https://thuviensach.vn

"Tình hình gì?"

"Nhân chứng nói, có một cô gái nhìn thấy bác sĩ An ở bãi đỗ xe đã lên tiếng chào cô ấy, kết quả đã bị nghi phạm kéo lên xe. Nhân chứng cho rằng họ quen biết nhau nên không quan tâm."

Quý Dương nhíu mày: "Bổ sung thiệt hại. Như vậy hiện giờ con tin trong tay nghi phạm là hai phụ nữ và một trẻ con."

"Đúng. Cô gái kia là người thân của một bệnh nhân trong bệnh viện này, tên là Hoài Như."

Trời đã tối om. Mấy chục chiếc xe công vụ của cảnh sát đỗ ở khoảnh đất trống dưới chân núi. Trong luồng sáng loang lổ, bầy côn trùng nhỏ bé kéo bè kết lũ bay múa như bông tuyết phiêu lãng dưới cột đèn. Cảnh sát đã tìm thấy tung tích của nghi phạm Tiêu Nham, chiều nay gã đã gọi một cú điện thoại, tín hiệu cho thấy gã ở vùng núi Nam Trung, sau đó điện thoại đã tắt máy. Cảnh sát tăng nhân lực tìm kiếm cả đêm, nhưng núi non kéo dài ngút ngàn, giữa những ngọn núi là mấy chục khu biệt thự nghỉ mát của nhà giàu, đó là còn chưa kể vô số nhà nghỉ và nhà dân bản xứ cho thuê. Chân Ý ngồi trên xe uống nước gặm bánh mì, lát nữa cô phải lên núi cùng nhóm Tư Côi, hôm nay chắc phải thức thâu đêm rồi.

Ngôn Cách vặn mở nắp chai nước, ung dung uống một hớp. Đôi mắt dài đen nhánh hơi nheo lại, như đang nhìn đám côn trùng bay múa giữa ánh đèn xe, lại như đang nhìn nơi nào đó xa hơn. Sau khi rời khỏi bệnh viện, lòng anh trĩu nặng tâm sự. Chân Ý nuốt miếng bánh mì khô, sợ anh ngồi không nhàm chán nên tìm một chiếc đĩa phim trên xe anh, bỏ vào máy tính xách tay đặt trên xe bật lên xem. Cô nhai bánh mì, bò tới đâu vụn bánh mì rơi đến đó. Trên thảm, bảng điều khiển, bàn phím máy tính... vụn lớn vụn nhỏ, lắt nha lắt nhắt. Ánh mắt anh dõi theo cô, lẳng lặng quan sát, không hề nhắc nhở.

https://thuviensach.vn

Là một bộ phim điện ảnh cũ mèm, tên là Ký ức tình yêu(*). Trong buồng xe mờ tối, âm nhạc du dương và giọng nói triền miên dần dần nổi lên. Ngoài kia hoảng loạn nhốn nháo, phương trời này lại êm đềm ấm áp.

(*)Ký ức tình yêu hay Eternal Sunshine of the Spotless Mind là một bộ phim tâm lý của Mỹ công chiếu năm 2004. Bộ phim nói về câu chuyện của cặp tình nhân gặp nhiều bất đồng trong cuộc sống là Joel Barish và Clementine Kruczynski. Họ quyết định tới công ty Lacuna xóa bỏ ký ức về người kia để rồi lại thấy không thể sống thiếu nhau và phải tìm mọi cách giữ lại hình ảnh của người mình yêu trong ký ức.

Ngôn Cách vốn mải nhìn màn đêm, nghe thấy âm thanh, anh rời mắt tới. Chân Ý vừa xem phim vừa nhét bánh mì vào miệng, vừa lẩm bẩm: "Hôm nay lại gặp phải Hoài Sinh, đáng thương quá. Ca mổ thành công nhưng chị gái lại bị bắt cóc."

Ngôn Cách nghĩ, trước nay cô vốn là người dạt dào tình cảm, nỗi thảm thương của người xa lạ luôn khiến cô quan tâm và nhắc đến mãi.

Chân Ý thấy anh không đáp: "Sao anh không nói?"

"Nói gì?"

"Không phải chúng ta nên nghĩ cách giúp những người đó sao?"

"Muốn anh hiến thận cho họ à?"

"..." Suy nghĩ của người này... Chân Ý cứng họng.

Đúng vậy, nhiều khi nỗi đau của cá thể là cô độc, là điều người khác không thể giúp đỡ hay giải tỏa. Giúp đỡ đôi lúc chỉ là thái độ mang tính hình thức mà thôi.

https://thuviensach.vn

Trên màn hình máy tính, diễn viên Winslet cười dịu dàng. Ngôn Cách xem phim một lúc, thấy cô không nói gì bèn quay đầu lại: "Sao thế?"

"Ngôn Cách, nếu em bị bệnh máu trắng sắp chết, anh có ở bên em mãi cho đến khi em ra đi không?"

"Có."

"Ngôn Cách, anh tốt quá."

"Điều này không thể nói rằng anh tốt bao nhiêu, phần lớn mọi người sẽ lựa chọn như vậy."

"Sao có thể chứ?"

"Sao lại không?" Anh phân tích đầy lý trí, "Dù sao cũng không sống được bao lâu, ở bên một thời gian thôi mà."

"..."Sao người này lại... thành thật đến thế cơ chứ?

Chân Ý tựa đầu vào ghế, không muốn nói chuyện với anh nữa. Vài giây sau, có thứ gì chạm nhẹ vào cánh tay cô, cúi đầu nhìn, Ngôn Cách đưa tới một tấm danh thiếp: Quỹ từ thiện Nặc Nhất, Tổng quản lý danh dự - Ngôn Đạo.

“Bác anh. Nguồn thận và tế bào gốc phù hợp đều khó tìm, nhưng về chi phí điều trị, em có thể xin tài trợ giúp người cần thiết."

"Ngôn Cách, anh thật vĩ đại."

Mặt Ngôn Cách ửng đỏ, anh không vĩ đại như cô phóng viên nhỏ nào đó luôn quan tâm tới người khổ nạn, bất cứ lúc nào cũng muốn tìm kiếm sự trợ giúp.

https://thuviensach.vn

"Những thứ này không phải của anh. Nếu phải so sánh, anh không bằng những người ăn xin nhặt ve chai để quyên góp, họ trao tặng tất cả tiền tài mình có."

Tính cách nghiêm túc và thực tế của người đàn ông này thật là... Thích quá đi mất!

"Em có thể gọi điện thoại trực tiếp cho bác không?"

"Em nói em tên Chân Ý là được."

"Bác biết em à?"

Ngôn Cách sững sờ, đánh trống lảng: "Lúc ăn đừng nói chuyện, sẽ bị nghẹn đấy."

"Ừm..." Cô gật đầu, ngoan ngoãn xem phim.

Trong phim, diễn viên Winslet và Carrey đang đắm chìm trong tình yêu, thủ thỉ nói mãi không thôi. Ngôn Cách ngước mắt, nhìn cô qua gương chiếu hậu. Cô đã ăn xong bánh mì, ngoẹo đầu xem phim. Trong xe, ánh đèn trần trắng phau như tuyết, soi rọi mặt cô trong suốt đến độ có phần hư ảo, hơi tái nhợt. Khuôn mặt nhỏ nhắn chăm chú vô cùng, nhưng không giấu nổi mỏi mệt.

"Chân Ý."

Vừa hay, vào khoảnh khắc ấy, cô há miệng ngáp dài, nghe mình bị gọi tên, cô che miệng mơ màng nhìn anh, đôi mắt long lanh ánh nước, như con thú nhỏ vừa bị đánh thức: "Hả?"

Lòng anh mềm đi một cách khó hiểu: "Gần đây em sống thế nào?" Đôi mắt anh sâu thẳm, toát lên vẻ dịu dàng thoáng qua, "Có phải bận rộn lắm không? Trông em hơi mệt."

https://thuviensach.vn

"Nhịp độ công việc ở đài truyền hình quá nhanh." Chân Ý cởi giày, xoay người lại, tìm tư thế thoải mái, ngả lên ghế nhìn anh, "Còn anh, gần đây công việc thế nào?"

"Vẫn bình thường."

"Bệnh nhân tâm thần Lệ Hữu kia thì sao?"

Anh đưa mắt tới: "Sao lại nghĩ đến việc hỏi về anh ta?"

"Chỉ nghĩ anh ta bị giam trong bệnh viện liệu có làm việc gì xấu không..." Cô lại ngáp thêm một lượt, nước mắt lóng lánh, mơ hồ vài giây. Ngáp xong trong mắt còn đọng lại hơi nước mờ mịt, nghiêng đầu, ngơ ngác nhìn Ngôn Cách. Cô không hay biết rằng vẻ ngu ngơ trên khuôn mặt mơ màng và sóng nước dập dìu trong đôi mắt ấy lại khiến trái tim người ta loạn nhịp.

Anh rời mắt đi, nói: "Mệt như vậy thì ngủ một lát đi."

"Anh ngủ cùng em à?" Cô cuộn mình trên ghế, biếng nhác như con mèo.

Ngôn Cách không nói gì.

"Vậy thì em không ngủ đâu." Chân Ý dấu môi, lười biếng nhắm mắt lại, "Hiếm khi anh mời em xem phim, còn lâu em mới bỏ qua."

"Phim là do em tự tìm tự mở mà, anh đâu có mời em xem phim?"

Chân Ý già mồm: "Mặc kệ, phim là của anh, xe cũng của anh. Xem phim ở đây còn lãng mạn hơn xem phim ngoài rạp nhiều."

Ngoài kia màn đêm mông lung, trong này ánh đèn ấm áp, hệt như chiếc thuyền nhỏ trôi nổi trên biển, cảm giác thật yên bình.

"Không ngủ thật à? Anh cảm thấy tinh thần em không tốt lắm."

https://thuviensach.vn

Cô cong miệng cười: "Nếu anh cho em sờ soạng, tinh thần em sẽ tốt lên ngay."

"..."

Cô không cho mình ngủ. Trong xe chỉ có hai người họ ngồi trong bóng đêm xem phim, cảm thấy không thể tốt hơn được nữa. Bộ phim nói về một người đàn ông yêu một người phụ nữ, yêu quá đau khổ đến mức phải nhờ nhà khoa học giúp anh ta xóa bỏ trí nhớ. Khi ký ức về nữ chính dần dần hiện về và trôi đi, anh ta mới phát hiện thật ra nỗi khổ đau trong tình yêu cũng quý giá như niềm hạnh phúc khi được yêu, nhưng một khi chương trình xóa trí nhớ được khởi động thì không thể quay lại được nữa.

Cô dạt dào cảm xúc, không dằn được mà hỏi: "Ngôn Cách, trong khoa học, kiểu xóa trí nhớ thế này có thật sự tồn tại không?"

"Em cảm thấy thế nào?"

"Em tin, anh nói xem bọn Lệ Hữu có chế tạo loại thuốc như vậy không?"

Anh không trả lời.

"Ngôn Cách, anh nói xem, sao nam chính lại lựa chọn xóa bỏ trí nhớ? Con người sống vì trí nhớ mà."

Anh đồng ý với những lời này. Dù khoảng thời gian ấy có đau khổ hơn nữa, vừa nghĩ đến cô đã đau đến mức xuyên thấu tim gan nhưng anh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện xóa bỏ ký ức liên quan đến cô, chưa từng nghĩ tới dù chỉ một khoảnh khắc.

Bóng đêm mịt mù, buồng xe như một cái đèn lồng nho nhỏ ấm áp, trôi dạt giữa màn đêm. Người trên ghế lái phụ lẩm bẩm, giọng nói nhỏ dần, cô

https://thuviensach.vn

mệt rồi. Thời khắc nào đó, nghe tiếng cô trở mình rồi im phăng phắc. Anh hơi nghiêng đầu, cô đã khép mắt, mệt mỏi muốn ngủ.

"Ngôn Cách?" Cô mơ màng gọi anh, giọng nói dịu êm.

"Hả?" Anh khẽ đáp lời.

"Em yêu anh, không quan tâm cái giá phải trả." Cô lẩm bẩm như nói mơ, "Em sẽ không lựa chọn lãng quên anh, Ngôn Cách à. Quên anh, chẳng khác nào quên mất chính bản thân em."

Buồng xe tĩnh lặng im lìm, lòng anh cũng vậy. Cô nói khe khẽ, lim dim muốn ngủ. Bỗng nhiên có người gõ cửa sổ xe phía cô, cộc cộc, cô choàng tỉnh, ngồi phắt dậy. Vừa sợ hãi vừa hoảng hốt nhìn quanh, dù ngay lập tức bình ổn lại nhưng lồng ngực vẫn phập phồng dữ dội. Dáng vẻ hoảng sợ quá độ. Ánh mắt Ngôn Cách hơi trầm xuống, quan sát người bên ngoài với vẻ mặt không tốt lắm. Cửa sổ xe hạ xuống, là Dịch Dương: "Chân Ý, chuẩn bị một chút đi, mười phút nữa bắt đầu hành động rồi."

"OK." Trái tim cô vẫn đập thình thịch trong lồng ngực, không kịp bình ổn lại đã vội vàng lấy lược trong túi để chải đầu. Anh nhìn đôi mắt sưng húp của cô mà trong lòng đau nhói. Nhưng đây là công việc cô lựa chọn, anh không thể can dự. Cô mất vài giây để điều chỉnh lại trạng thái, vừa nghiêng đầu đã mỉm cười với anh, vẫn là cô gái như thể làm bằng sắt đó.

Giọng cô nhẹ nhàng: "Xem phim cùng anh rất vui, nhưng em phải đi đây, vẫn không muốn nói gì à?"

Anh ngơ ngẩn: "Nói gì cơ?"

"Anh có tâm sự."

Chân Ý lấy dây thun buộc tóc, giọng khẳng định: "Anh cảm thấy Tiêu Nham không phải là nghi phạm, đúng không?"

https://thuviensach.vn

Anh cụp mắt, không ngờ bị cô nhìn thấu tâm tư, "Chỉ là trực giác mơ hồ, không có chứng cứ thuyết phục khách quan. Hiện giờ toàn bộ chứng cứ khách quan đều nhằm vào anh ta. Chủ quan cũng vậy."

"Nếu chứng cứ khách quan đều nhằm vào anh ta, thì lẽ nào không phải là anh ta?" Cô cúi đầu lầm bầm, kéo sợi dây thun, mái tóc đen dài lướt qua lướt lại trong tay cô.

"Nhưng anh vẫn cảm thấy không đúng." Gò má trắng trẻo của Ngôn Cách hơi ửng hồng, lúng túng và hổ thẹn, "Lỗi của anh, không nên kết luận nhanh vậy. Nếu chỉ có đoạn phim thứ nhất thì có thể anh vẫn duy trì phân tích trước đó, nhưng..."

"Anh đừng tự trách." Chân Ý an ủi anh, "Cảnh sát đã mắc sai sót khi bàn giao với anh, không cho anh biết sự tồn tại của đoạn phim thứ hai, nhưng về sau anh đã nhanh chóng bù đắp. Vả lại, nhà tâm lý học tội phạm Quý Dương kia đã xem đoạn phim thứ hai từ đầu, nhưng kết luận anh ta đưa ra vẫn giống hệt anh. Có lẽ anh chỉ nghi ngờ vì tự trách và có thể Tiêu Nham chính là nghi phạm thật sự. Không phải Quý Dương đã nói rồi sao? Chuyển dời tình cảm."

"Anh khó có thể nói gì về chuyên môn của anh ta." Ngôn Cách quay đầu nhìn cô, "Nhưng vẻ ngoài và thân hình của Hứa Thiến hoàn toàn không giống An Dao, thậm chí còn khác biệt rõ nét. Dù có chuyển dời tình cảm thì đáng lẽ anh ta nên tìm cô gái giống Hứa Thiến. Huống chi Hứa Thiến đã chết trên bàn mổ của An Dao. Dù là hoang tưởng, anh ta cũng rất khó chuyển dời tình cảm từ Hứa Thiến sang An Dao."

Chân Ý thoáng chốc giật mình. Nếu Tiêu Nham là nghi phạm thì chuyện này đúng là không thể thông suốt được. Nhưng nếu nghi phạm không liên quan gì tới Hứa Thiến, thuần túy hâm mộ An Dao mới sinh ra hoang tưởng thì tại sao anh ta lại mang theo đứa trẻ? Trong tình huống này, anh ta nên hiểu rõ mình và An Dao không có mối quan hệ thực sự thì sao lại còn bế

https://thuviensach.vn

đứa trẻ không thuộc về An Dao để đi xây dựng một gia đình hòa hợp với cô ấy chứ? Tóm lại vấn đề nằm ở đâu?

Ngôn Cách giơ tay lên day day đầu mày: "Mục đích của nghi phạm không chỉ có một mình đứa trẻ, cũng không chỉ duy nhất An Dao, mà là hai người họ. Nhưng hiện giờ anh không thể tìm ra nguyên nhân khiến một người đàn ông chưa tùng có mối liên hệ tình cảm nào với An Dao trong quá khứ lại đi bắt cóc trẻ con và An Dao."

Chân Ý: "Anh cho rằng bất luận thê'nào thì áp đặt nguyên nhân bắt cóc hai người này lên Tiêu Nham là điều rất mâu thuẫn. Vì thế nghi phạm là người khác?"

"Ừ, trừ phi..." Anh ngẩng đầu, "Đứa trẻ và An Dao có điểm chung nào đó mà chúng ta không biết."

Chân Ý cảm thấy qua những lời anh nói, logic mới được xem là chặt chẽ.

"Em đã nghe lời khai của bố mẹ đứa trẻ, họ rất bình thường, không có kẻ thù, chủ yếu phải xem chỗ An Dao. Hay là anh gọi điện hỏi Ngôn Hủ thử. Có thể..."

"Chân Ý!" Dịch Dương đứng trước một chiếc xe công vụ, gọi cô.

"Em đi trước đây." Chân Ý vội vàng đẩy cửa xuống xe, quay đầu lại cười ngọt ngào, "Ngôn Cách, anh có biết bởi vì những lời anh vừa nói mà em cảm thấy anh càng hấp dẫn không."

Nhưng cô lại không biết, nụ cười của cô khiến tâm trạng anh nhẹ nhõm hẳn đi, như có làn gió mùa hạ thổi qua.

"Em tin anh nhất định sẽ nghĩ ra điểm không đúng, mau gọi điện cho Ngôn Hủ đi. Nếu là Ngôn Cách, nhất định có thể đưa ra đáp án chính xác."

https://thuviensach.vn

Cô vừa mới vươn người ra, nghĩ đến gì đó lại ngồi trở lại. "Ngôn Cách, hôm ở quán bar, nếu không bị cắt ngang, anh sẽ để em hôn anh chứ?" Cô nghiêng đầu, ánh mắt sáng rực.

Ngôn Cách sững sờ, dự cảm được gì đó, dừng nhịp thở một cách mất tự chủ. Chỉ thấy cô cười với tư thái ắt phải đạt được, như con báo nhỏ, thoáng cái cô nhào tới trước mặt anh. Anh ngửa ra sau theo phản xạ có điều kiện, nhưng cái ghế đã cản ở sau đầu. Môi cô chạm vào, mềm mại, ươn ướt, mút mạnh một cái, ngắn ngủi nhưng sâu thẳm. Người anh cứng đờ, nhìn thấy ánh đèn dìu dịu trên đỉnh đầu chiếu lên khuôn mặt trong suốt của cô, hàng mi đen nhánh khẽ chớp, ánh sáng vụn vỡ nhảy nhót trên đó. Cuối cùng, đầu lưỡi cô cạy mở môi anh, trêu ghẹo môi và răng anh một lượt. Mang theo mùi thơm của bánh mì và hoa quả, da đầu anh tê dại.

Cô hài lòng, buông anh ra, nhìn khuôn mặt dần dần ửng hồng của anh ở khoảng cách gần, cười đắc ý.

"Ừ, vẫn là của em." Cô nói.

Mắt anh đen nhánh, ươn ướt, trong trẻo lạ thường, trong đó chỉ có mái đầu của cô, chỉ có mình cô. Thật khiến cô lưu luyến, nhưng cô vẫn phải đi.

"Lần này tinh thần phấn chấn hẳn lên rồi..." Cô dí dỏm chớp mắt, chui xuống xe, chạy vào đêm tối.

Anh nhìn bóng dáng gầy yếu xa dần của cô, trái tim vẫn đập thình thịch trong lồng ngực. Anh đẩy cửa xuống xe, gọi cô: "Chân Ý!"

"Gì cơ?" Cô quay đầu lại.

Trong khoảnh khắc ấy, anh cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói, nhưng tất cả lại chồng chất trong lồng ngực thành một khối, không thể nói thành lời. Cô đứng giữa mấy ánh đèn xe, như bị chùm sáng hỗn loạn cắt thành

https://thuviensach.vn

mấy đường, trở nên hư ảo, không thấy rõ vẻ mặt. Nhưng anh biết, mỗi lúc nhìn anh, cô luôn mỉm cười, dù cô biết nhiều khi anh không trông thấy.

"Chú ý an toàn." Anh nói.

"Ừm!" Cô vui vẻ trả lời, nhảy cẫng lên vẫy tay với anh, làn áo phông mỏng tung bay trong gió. Cô xoay người chạy đi, quay đầu lại nhiều lần, cuối cùng mất hút giữa màn đêm.

Chiếc xe men theo con đường nhỏ chạy gần một giờ, tiến vào núi sâu. Bầu trời mênh mang, rừng cây tiêu điều lạnh lẽo, ánh trăng bị lớp mây dày cộp che lấp, xung quanh tối tăm, chỉ có hai luồng sáng trước xe chiếu rọi đường núi nhấp nhô gập ghềnh. Cảnh sát Lâm lái xe than thở: "Đường núi Nam Trung nên sửa lại rồi."

Tư Côi nói: "Khách du lịch đều ở núi đằng kia, phía này không có thắng cảnh cũng không có du khách, ai chịu bỏ tiền sửa đường chứ?"

Chân Ý kề bên tấm kính, trông ra núi rừng tối mịt bên ngoài cửa sổ, thận trọng cực kỳ. Cô quay sang trò chuyện với Tư Côi nhằm giải tỏa tâm trạng: "Này, cậu và Biện Khiêm thế nào rồi?"

"Rất tốt." Khuôn mặt Tư Côi thoáng nét cười cực nhạt, "Sắp tán đổ rồi, tớ cảm thấy anh ấy bắt đầu thích tớ rồi."

Chân Ý vui ra mặt thay cô: "Vậy thì tốt. Cậu và anh ấy đều là người siêu quan trọng đối với tớ, phải thành đôi đấy nhé."

"Biết rồi." Tư Côi dựa vào cô, nói, "Con người Biện Khiêm rất tốt, chu đáo lại lịch thiệp, được giáo dục tốt, còn bao dung tớ."

Chân Ý nghe vậy, cảm thấy thế này thật giống cô và Ngôn Cách.

https://thuviensach.vn

"Mỗi khi nhìn thấy người đàn ông dạng này, tớ đều tò mò bố mẹ thế nào mới dạy dỗ anh ta được như vậy." Tư Côi cười khẽ, "Hy vọng có ngày được gặp bố mẹ anh ấy."

Nghe vậy, Chân Ý liền hiểu Tư Côi thật lòng biết bao. Cô biết chút ít về gia đình Biện Khiêm. Nhà anh ấy rất giàu, nhưng gặp chuyện bất hạnh. Vì thế phẩm chất nho nhã của anh ấy thật đáng quý vô cùng.

Mới được nửa đường, xe bỗng chết máy. Màn đêm và đèn đều đứng lặng.

Cảnh sát Lâm khởi động lại xe, nhưng nó như ông cụ già, lụ khụ vài tiếng và run rẩy được một lúc thì không nhúc nhích gì nữa. Cảnh sát Lâm không biết làm sao: "Tư Côi, em thử chút đi."

Hai người mày mò chiếc xe mãi, Dịch Dương nhàm chán, giọng nói run rẩy: "Rừng sâu núi thẳm, ta... đến... đây..., kể chuyện ma nào..."

Cảnh sát Lâm và Tư Côi lòng dạ vững vàng, làm như không nghe thấy. Mặt Chân Ý trắng bệch.

Dịch Dương thất bại, lại âm u nói: "Vậy chúng ta nói về hung thủ giết chết tay phượt rồi chôn xác trong rừng sâu đi..."

Tư Côi ngẩng đầu lên: "Ở đâu? Dẫn tôi đi xem đi."

Dịch Dương: "..."

Chân Ý cười ha ha, bặm môi, bên ngoài tối om, bầu trời đêm không hề có ánh đèn thành thị. Cô không dám nghe, lại ngại nói sợ. Nghĩ đi nghĩ lại, hơi buồn đi vệ sinh... Nhịn thôi! Nhưng sao càng nhịn lại càng không được vậy? Vừa nãy ăn bánh mì khô không nên uống nhiều nước thế.

Chân Ý nói khẽ: "Tư Côi, cậu đi vệ sinh với tớ được không?"

https://thuviensach.vn

"Ừ." Tư Côi đẩy cửa định xuống xe.

"Khoan đã." Cảnh sát Lâm ngăn cản, "Anh đi cùng cô ấy."

Chân Ý đỏ mặt: "Không cần đâu, Tư Côi đi cùng em..."

"Để cảnh sát Lâm đi cùng cậu đi." Tư Côi nói.

Chân Ý hiểu rồi. Một là không thể để hai cô gái đi, đàn ông đi cùng an toàn hơn; hai là không thể để Dịch Dương cùng đi, cảnh sát ở lại hết trong xe. Chân Ý đỏ mặt đi theo sau cảnh sát Lâm tiến vào trong rừng, hỏi: "Cánh sát Lâm, anh cho rằng Tiêu Nham là kẻ tình nghi à?"

"Ừ, tôi cảm thấy thầy Quý nói rất có lý, mặc dù tôi không hiểu lắm." Cảnh sát Lâm gãi đầu, ngượng ngùng, "Tôi chuyển từ bên quân đội sang, rất hâm mộ những người đã từng học đại học như các cô, ăn nói mạch lạc. Không giống tôi, không biết nói gì cả, chỉ biết cắm đầu làm."

"Nào có, bọn em đâu có kinh nghiệm thực chiến như anh."

Mới đi hơn mười mét, phía trước có một dòng suối nhỏ chắn lại, tầm nhìn trống trải vô cùng. Chân Ý lúng túng cực kỳ: "Thôi, về đi."

"Tôi sẽ đi về phía thượng nguồn mười mấy mét rồi quay lưng lại." Anh ta gãi đầu, rất bối rối, "Chân Ý, yên tâm đi, tôi không nhìn lén đâu."

Thấy anh ta đi xa rồi, Chân Ý nghĩ suối chảy róc rách, chắc anh ta không nghe thấy tiếng đâu, bèn vội vàng ngồi xổm xuống giải quyết. Vừa xấu hổ đỏ mặt, vừa đếm đá cuội, vừa nhìn xung quanh. Những nơi trong tầm mắt chỉ có rừng cây âm u, quay đầu lại không thấy ánh đèn xe ô tô đâu nữa.

Chân Ý nhanh chóng kéo quần đứng dậy, chợt thấy bóng người cao cao phía trước thấp đi một khoảng. Cô sợ tới mức hồn bay phách tán, tập trung

https://thuviensach.vn

nhìn lại, cảnh sát Lâm ngồi xổm không nhúc nhích. Làn gió thổi qua, rừng cây xào xạc, như thể có vô số bóng dáng đang di chuyển. Phía trước, đằng sau đều là vậy.

Chân Ý hãi hùng, chạy nhanh về phía anh ta: "Lâm Hàm!" Năm ấy khi vào Cục Cảnh sát, chính anh ta đã dẫn dắt cô.

Lâm Hàm đang ngồi bên dòng suối, quay đầu lại: "Sao lại gọi tôi như vậy, không biết lớn nhỏ."

"Em hơi sợ mà. Được rồi, chúng ta đi thôi."

Chân Ý xoay người, giẫm phải hòn đá cuội bên dòng suối, trượt chân ngã xuống đất, tay ngập trong đống sền sệt gì đó, Cô sởn gai ốc, cúi đầu nhìn, suýt nữa hét ầm lên. Đá bên bờ suối đẫm máu, máu ấy lẳng lặng chảy xuôi theo dòng nước. Trên tay cô, ở khe đá dưới lòng bàn chân, là những nội tạng đầm đìa máu. Một đống lại một đống, dưới bầu trời mờ mịt, chúng đỏ au, nhìn thấy mà ghê người.

Lâm Hàm cảnh giác: "Vẫn còn ấm!"

Anh ta lập tức đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn quanh. Ánh trăng bị tầng mây bao phủ, đêm tối càng sâu thẳm hơn, sâu trong rừng có ánh đèn điện thoại xuyên thấu màn đêm.

"Gã ở đó!" Lâm Hàm giẫm lên tảng đá, lướt qua dòng suối nhỏ lao về phía đối diện.

Chân Ý không dám về một mình, chạy theo anh: "Cảnh sát Lâm!"

Cô thất tha thất thểu bước qua dòng suối, chạy tới khu rừng sâu hút phía trước, dốc hết sức lực chạy theo bước chân anh. Rừng cây tối đen như mực, cô cố hết sức mở to hai mắt, không dám nhắm lại, lo sợ không thấy rõ

https://thuviensach.vn

phương hướng của Lâm Hàm. Nhưng anh ta chạy quá nhanh, bóng dáng lập tức lẩn khuất giữa những bụi cây đứng lặng.

"Lâm Hàm!"

"Cảnh sát Lâm!"

Đêm tối dần dần tĩnh lặng, xung quanh chỉ có tiếng thở hổn hển và tiếng chạy của cô. Lớp lá rơi dưới lòng bàn chân gãy lìa tan tác, cơn gió ập đến, khắp không gian là tiếng xào xạc của lá cây, như thể ngân vang một bản sô-nát. Cô sợ hết hồn hết vía, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhìn quanh quất, đâu đâu cũng là cành cây run rẩy, hệt như bóng hình chuyển động. Tim cô như thể ngừng đập, ra sức chạy về hướng Lâm Hàm mất dạng. Cuối cùng, cô đã nhìn thấy anh ta, lần này bóng lưng cao cao của anh ta cũng thấp đi một nửa. Anh ta dựa vào một thân cây, không nhúc nhích.

"Lâm Hàm!" Cô chạy tới ngồi xổm xuống, nắm lấy cánh tay anh ta. Nhưng lần này anh ta không nói một lời.

Bóng đêm quá dày đặc, cô không thấy rõ nét mặt anh ta. Một lần nữa cô lại chạm tay vào chất lỏng ấm nóng mà sền sệt nào đó. Cô hốt hoảng đến mức gần như mất hồn: "Lâm Hàm, đừng ngủ, hãy giữ tỉnh táo!"

Cô lần mò thử dò xét hơi thở của anh ta, vẫn còn thở. Cô run rẩy định kiểm tra chỗ chảy máu, lấy áo băng cho anh ta. Đằng sau bỗng vang lên tiếng bước chân, nhỏ vụn, loạt soạt, đi trên vùng đất rải đầy lá rơi, vang giòn và rõ mồn một.

Toàn thân Chân Ý căng thẳng. Trong khoảnh khắc, trăng sáng chợt ló đầu khỏi mây đen, bao phủ khu rừng rậm trong lớp tơ mỏng màu trắng sữa. Ánh trăng chầm chậm lướt qua mặt Lâm Hàm, mắt anh ta nhắm nghiền, mặt bê bết máu. Và trên mặt anh ta xuất hiện một cái bóng, có người vung một thứ trông như chiếc búa lên. Trái tim cô đột nhiên ngừng đập.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách lái xe đến bên con đường nhỏ im ắng, gọi điện cho Ngôn Hủ. Nói chuyện điện thoại xong, anh hạ cửa kính xuống, tắt máy, tựa lên ghế ngẩn người. Buổi đêm tĩnh lặng, rừng cây rầm rì. Cơn gió thổi qua, không khí mát lạnh như nước suối. Hôm nay là ngày rằm, thi thoảng có tầng mây dày lướt qua, lúc sáng lúc tối. Nhưng nhìn chung, ánh trăng vẫn đẹp vô cùng, như một lớp thủy ngân. Anh không thích thú lắm, không giống ai đó, nhìn thấy trăng sáng sẽ phấn khích kêu to, nhún nha nhún nhảy.

Kỳ lạ thay, giờ phút này điều anh nghĩ đến nhiều nhất không phải là vụ án, mà là đôi mắt sưng húp và dáng vẻ ngáp dài ngáp ngắn không ngừng của cô. Bỗng chốc, một đốm sáng lướt qua kính chắn gió, rất nhỏ, chớp lóe chớp lóe. Chầm chậm bay qua, dần dần ẩn khuất trong rừng cây. Bao nhiêu năm rồi chưa thấy đom đóm.

Nhớ ngày khai giảng năm lớp 11, lớp họ tới Nam Xung du lịch mùa thu. Họ cùng đi xem đom đóm. Gió biển rất lớn, lá cỏ xào xạc, hòa với tiếng sóng biển vỗ bờ, đung đưa bay múa uyển chuyển cùng ánh trăng.

Trong lùm cỏ rậm rạp lập lòe ánh sáng, vô số đom đóm bay ra, như ánh sao bao phủ bầu trời đêm, đẹp đến nỗi khiến người ta không tài nào hít thở. Cô đứng cạnh anh, bàn tay nhỏ bé chợt lồng vào lòng bàn tay anh, chậm rãi, mười ngón tay đan xen.

Khoảnh khắc ấy, gió gần như ngừng thổi, ánh trăng dịu dàng, ánh đom đóm như dòng suối chậm rãi chảy xuôi. Cô kiễng chân, nghiêng đầu kề tới vai anh: "Ngôn Cách, chúng ta ở bên nhau nhé, được không anh?"

Anh nhớ, hôm ấy là ba năm tròn từ lúc họ quen nhau. Không nhiều hơn, không ít hơn một ngày. Đêm mùa hạ, trong một nháy mắt, sóng biển ngừng vỗ, côn trùng trong bụi cỏ cũng ngừng kêu. Anh nói: "Được."

Ánh đèn xe ở gần hơi lóa mắt, Ngôn Cách thoát dòng suy tư khỏi ký ức. Một chiếc xe quen thuộc dừng bên đường, Ngôn Hủ bước xuống từ ghế sau,

https://thuviensach.vn

lên xe anh. Khuôn mặt Ngôn Hủ không một chút cảm xúc. Nhưng Ngôn Cách cảm nhận được, nội tâm Ngôn Hủ đau khổ lo lắng vô cùng.

"Nghi phạm nhằm vào An Dao, anh muốn biết cô ấy có điểm gì đặc biệt thu hút nghi phạm, nhất là chuyện riêng tư người bình thường không biết."

Ngôn Hủ cụp mắt không nói gì. Ngôn Cách nhìn thấu: "Vậy là có rồi."

"Em cho rằng không có liên quan tới chuyện này." Ngôn Hủ nói.

"Em nói cho anh biết đã, anh sẽ phán đoán có liên quan không."

"Anh nói phỏng đoán của mình trước, rồi em sẽ nói có đúng không." Ngôn Hủ rất kiên trì. Anh sẽ bảo vệ bí mật của An Dao.

"Anh." Ngôn Hủ gọi.

"Sao hả?" Ngôn Cách sững sờ. Họ ra đòi cách nhau chỉ hai mươi phút, trước giờ Ngôn Hủ chỉ gọi thẳng anh là "Ngôn Cách".

"Nhờ anh chút việc."

"Em nói đi."

"Đừng phân tích em."

Ngôn Cách quay đầu nhìn Ngôn Hủ, im lặng vài giây, cuối cùng nhượng bộ: "Ừ. Anh đoán, có phải cô ấy từng có một mối tình khác, hoặc đã mang thai không?"

"Người trong nhà đã điều tra cô ấy tường tận, nếu có, liệu có cho phép kết hôn không?" Ngôn Hủ hỏi, "Ví dụ như Chân Ý, nhiều năm trước cô ấy chỉ tiếp cận anh mà người nhà thậm chí còn làm rõ cả nguyên nhân cái chết của vợ cũ bạn trai chị họ cô ấy."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách lặng yên hồi lâu, nói: "Anh cũng cảm thấy khả năng không lớn. Nghi phạm mắc chứng hoang tưởng, trong khoảng thời gian gần đây, không có ai yêu đơn phương hay theo dõi cô ấy sao?"

Ngôn Hủ lắc đầu: "Trong nhà có người chuyên theo dõi cô ấy."

Lái xe tới điểm dừng chân liên lạc dưới chân núi, Ngôn Cách nói: "Nếu không gây chú ý, hẳn là bệnh nhân của An Dao. Em nhớ kỹ lại, một hai tháng nay An Dao có đề cập đến ai đó đặc biệt, hoặc nói lời nào đặc biệt không?"

Cả quãng đường lặng thinh. Lúc trở về nơi trú chân, Ngôn Cách dừng xe lại, chợt nghe Ngôn Hủ nói: "Lẽ ra em nên để người chuyên theo dõi vào bệnh viện trông chừng cô ấy."

"Ngôn Hủ, đây không phải là lỗi của em."

"Phải mà." Ngôn Hủ cố chấp nói, như đứa trẻ khó dạy bảo.

"Anh không biết thế này có được xem như an ủi không, nhưng xét trên hành vi của nghi phạm lúc này, cô ấy sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng đâu."

Một lúc lâu sau Ngôn Hủ mới lên tiếng: "Ngôn Cách."

"Gì cơ?"

"Nếu hôm nay người bị bắt cóc là Chân Ý, anh sẽ nhận ra những lời này không có tác dụng."

Trái tim Ngôn Cách hơi khựng lại, khó hiểu thay, anh không thể hít thở trong phút chốc, lo lắng cho Chân Ý mà không có nguyên do. Anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay theo bản năng, Chân Ý đã rời đi được năm mươi phút rồi. Đi cùng cảnh sát nên chắc không có chuyện gì đâu. Đang suy nghĩ, điện

https://thuviensach.vn

thoại di động kêu "tít tít", là tin nhắn của người anh đang nhung nhớ: Ngôn Cách... vậy mà họ lại kể truyện ma T_____T, ẳng, sợ lắm lắm, chiếp chiếp chiếp... Bao giờ em về anh phải ôm em đấy nhá... Oa hu hu...

Kiểu tin nhắn kinh điển của Chân Ý đây mà, một đống ngôn từ làm nũng, chỉ nhìn chữ đã có thể tưởng tượng ra giọng điệu và vẻ mặt của cô khi nói những lời này, kể cả thân hình nhỏ bé quay tới quay lui không thể đứng thẳng của cô.

Lòng anh bình an trở lại, nhắn một chữ: Được, vừa định gửi đi lại quyết định thêm câu: Chú ý an toàn, nhưng còn chưa kịp...

Ngôn Hủ đứng bên lên tiếng: "Chỉ có một câu."

"Là gì vậy?"

"Có một hôm An Dao nói, cô ấy gặp một người đàn ông làm cô ấy nhớ lại thời điểm mới gặp em." Nói xong, Ngôn Hủ lại cúi đầu, "Có lẽ, cô ấy muốn biểu đạt rằng người đàn ông kia ít nói."

"Không đúng."

Ngôn Cách hiểu ra ngay, anh lập tức xuống xe, đi tới trước xe của đội trưởng Trần chỉ huy trưởng, không đợi gõ cửa đã mở cửa xe ra, nghiêm nghị nói: "Đội trưởng Trần, lập tức báo cho người trong núi rút về. Tiêu Nham không phải tên bắt cóc, tên bắt cóc thật sự có khả năng rất hung bạo. Anh ta không có mục tiêu, nhưng ai cũng là mục tiêu của anh ta. Nếu anh ta thật sự ở trong núi, và những ai vào núi khinh suất, chỉ xử sự với anh ta như kẻ bắt cóc thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng."

Nghe anh nói vậy, đội trưởng Trần cau mày: "Nhưng đội A đã bắt được Tiêu Nham rồi, đang trên đường dẫn anh ta về. Đội viên phát hiện nghi phạm đang dâm loạn với hai thiếu nữ trong biệt thự riêng, mặc dù chưa phát

https://thuviensach.vn

hiện ra những con tin khác, nhưng anh ta vẫn có khả năng bắt cóc bác sĩ An và đứa trẻ..."

"Không phải anh ta." Ngôn Cách ngắt lời, "Có lẽ bản thân anh ta là tội phạm, nhưng vụ này không do anh ta gây ra, xin hãy lập tức nhắc nhở đội viên chú ý nhân vật khả nghi."

Còn đang nói, đèn đã lóe lên, có xe lái tới, đội A đã trở về.

Mấy cảnh sát lôi Tiêu Nham xuống xe, gã ta gào thét: "Tao cho tiền, đôi bên tình nguyện. Bác sĩ y tá gì chứ, tao không nhìn thấy, đừng đổ oan cho tao."

Quý Dương đi cạnh anh ta, nói gì đó. Tiêu Nham mở to mắt, giận đến bật cười: "Vớ vẩn, tao đã không còn thích Hứa Thiến từ lâu rồi, tao chưa từng đụng một ngón tay vào cô ta. Cô ta chửa đứa con hoang của ai sao lại đổ lên đầu tao?"

Cảnh sát tóm gã rời đi.

Quý Dương đi tới, nói với đội trưởng Trần: "Bây giờ tôi sẽ trở về thẩm vấn anh ta."

"Cảnh sát Trần." Giọng Ngôn Cách rất thấp, từng chữ từng câu rõ ràng giữa đêm đen, "Nghi phạm thật sự là kẻ vừa nhìn thấy con người đã muốn móc sống trái tim của người ta. Tin tức này rất quan trọng, anh không định nhắc nhở cấp dưới của mình sao?"

Quý Dương và đội trưởng Trần đồng thời lên tiếng, "Anh nói gì?!"

"Nghi phạm tìm An Dao không phải vởi vì say đắm cô ấy, mà bởi vì cô ấy là bác sĩ khoa tim. Nghi phạm bị hoang tưởng, anh ta cảm thấy tim mình có vấn đề, sẽ chết. Anh ta muốn sống, muốn dùng trái tim của người khỏe mạnh thay vào cho mình. Anh ta bắt đứa trẻ sơ sinh kia là vì anh ta cho rằng

https://thuviensach.vn

trái tim trẻ con là tinh khiết nhất. Vì cứu đứa trẻ, nhất định An Dao sẽ nói trái tim trẻ con quá nhỏ, không thể thỏa mãn nhu cầu của cơ thể người lớn. Tôi không dám chắc anh ta có ở ngọn núi này không, nhưng nếu ở đây. lúc anh ta mang tư tưởng được ăn cả ngã về không lại nghe được tin tức này, anh cho rằng anh ta không ra tay với đội viên của anh sao?"

Ngôn Hủ nói, An Dao đã đề cập tới một người đàn ông khiến cô ấy nghĩ đến thời điểm mới gặp gỡ Ngôn Hủ. Bởi vì... người đàn ông này không ngừng tìm An Dao đòi khám sức khỏe vì cảm thấy tim mình có vấn đề. Gã ngày đêm theo dõi động thái của An Dao để rồi cuối cùng bắt cóc trái tim của gã (đứa trẻ) và bác sĩ.

Quý Dương hiểu ra ngay, nhưng đội trưởng Trần không tài nào hiểu nổi: "Bác sĩ Ngôn, tôi đã phá án hai mươi mấy năm, chưa từng thấy loại người như cậu nói. Lý do này rất khó tin, cậu hoàn toàn không có chứng cứ. Nếu những lời nghe rợn cả người này được truyền đi, sẽ khiến công chúng khủng hoàng và rối loạn..."

Còn chưa dứt lời, máy liên lạc trong xe đã cất tiếng ầm ĩ, truyền đến giọng nói hốt hoảng dồn dập của một nữ cảnh sát: "Đội E yêu cầu chi viện, một cảnh sát và một phóng viên mất tích, phát hiện nội tạng động vật vỡ nát, vị trí..."

Bàn tay nắm cửa xe của Ngôn Cách chợt buông lỏng. Anh nhận ra giọng nói này, là nữ cảnh sát đi cùng Chân Ý. Đầu óc anh xoay chuyển cực nhanh, bốn người xuất phát sẽ không để lại hai cô gái, vì thế phóng viên mất tích kia là... Chân Ý.

Anh buông cửa xe, chậm rãi đứng thẳng, đút tay vào túi quần rồi giữ nguyên trong đó. Nhất thời, anh cố gắng kiềm chế suy nghĩ của mình, nghiền ngẫm kỹ lưỡng giọng nói và vẻ mặt của Chân Ý lúc nhắn tin: Ngôn Cách... vậy mà họ lại kể truyện ma T____T, ẳng, sợ lắm lắm, chiếp chiếp

https://thuviensach.vn

chiếp... Bao giờ em về anh phải ôm em đấy nhá... Òa hu hu... Hình ảnh cô trong tin nhắn quay tới quay lui.

Vậy mà giờ đây, có kẻ sẽ móc tim cô. Mọi người xung quanh bắt đầu hớt hải, liên lạc tới vị trí cụ thể, sắp xếp gì đó. Anh đứng im lìm, lắng lặng ổn định nhịp tim, cố níu nó đừng rớt xuống vực sâu vạn trượng. Thế nhưng, dưới ánh đèn xe sáng rỡ, giữa xe cảnh sát chói lòa và đám người đi tới đi lui, anh lại đứng yên như thể đã hóa đá giữa cánh đồng hoang không một ngọn cỏ, bao trùm trong băng tuyết.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 11.1

Lúc Chân Ý tỉnh lại, đầu cô đau như muốn nổ tung. Một giây trước khi bất tỉnh, đầu cô bị đánh mạnh một phát, đau đến mức rung chuyển tại thời khắc ấy. Trong lúc mơ hồ, cô nghe thấy giọng nói dịu dàng của một người đàn ông: "Tỉnh dậy, mau tỉnh dậy đi."

Cô ôm cái đầu đau nhức, mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm nhoài trên một chiếc bàn ăn dài đặt giá cắm nến. Cô ở một đầu chiếc bàn, một người đàn ông thanh tú ở đầu còn lại. Qua ánh nến, người kia cầm dao dĩa trong tay, nụ cười chân thành, thở phào nhẹ nhõm: "Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi, tôi rất lo lắng, sợ cô chết mất. Chết rồi liền vô dụng."

Chân Ý muốn đứng dậy, nhưng đầu óc choáng váng. Cô đỡ trán nhìn xung quanh, căn phòng rất quái dị, chỉ có nến và lò sưởi, không có đèn điện, cũng không có cửa sổ.

Cô bất an: "Lâm Hàn đâu?"

"Cô nói người đàn ông trông rất xuất sắc đó à?" Gã nói nhẹ nhàng, "Đừng lo, anh ta rất ổn."

Vẻ ngoài của người đàn ông này có thể nói là hiền hòa, duy chỉ có đôi mắt là kỳ quặc. Sau mấy giá nến, đôi mắt ấy còn hừng hực như ngọn lửa, nhìn cô chằm chằm. Trong phút chốc, cô thầm nguyện cầu rằng gã đã cứu họ. Nhưng khả năng này vô cùng thấp, cô bất giác nhớ đến chứng hoang tưởng mà Ngôn Cách đã nói. Cô sởn hết gai ốc, một lần nữa quan sát xung

https://thuviensach.vn

quanh. Đây là phòng khách lớn, phong cách châu Âu, bởi vì không có đèn điện, chỉ có ánh nến nên trông âm u vô cùng.

Nhìn kỹ, trên tường có mấy cánh cửa sổ, nhưng ngoài kia không hắt sáng, tối đen như mực. Hôm nay là ngày rằm mà! Cửa sổ bị bịt kín rồi ư? Hay đều là giả?

“Tôi muốn gặp bạn tôi, có được không?” Giọng cô hơi run.

“Ừm, đợi tôi ăn nốt bữa tối cuối cùng đã.”

Dao dĩa trong tay gã cắt thứ trên đĩa, từng miếng nhỏ màu đỏ tươi, chấm mù tạc, bỏ vào miệng chậm rãi nhai kỹ, nuốt gọn. Gã như có được niềm thỏa mãn cực điểm, ôm ngực trái, thở dài: “Thoải mái hơn nhiều rồi. Chờ tôi khỏi hẳn, thì sẽ không cần ăn những thứ này nữa.”

“Cô cũng ăn chút đi.”

Gã đứng dậy, bưng đĩa đặt trước mặt cô.

Chân Ý kinh hoàng đến mức mặt mày tái nhợt, là thứ nội tạng gì đó, máu me be bét và còn sống! Cô buồn nôn, ra sức lắc đầu. Ánh mắt của người đàn ông giây trước còn dịu dàng phải phép giờ đã lập tức thay đổi, nhìn cô chằm chằm một cách quái dị: “Ăn đi, không ăn sao tim khỏe được?”

Chân Ý tựa sát vào lưng ghế, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh. Lúc này, không biết tiếng trẻ con khóc từ đâu vọng đến! Trẻ con?! Rất xa, không ở phòng khách này. Gã cau mày: “Ồ, thằng bé đói bụng, phải ăn rồi.” Nói xong, gã trở về vị trí của mình, cầm cái cốc chứa đầy chất lỏng màu đỏ như máu đi ra ngoài.

Ánh nến mờ ảo, Chân Ý nhìn vật tanh máu trong đĩa, mặt trắng bệch. Người đàn ông với ánh mắt quái dị kia đã rời đi, tiếng bước chân dần dần

https://thuviensach.vn

biến mất. Cô lập tức đứng dậy, cố dằn cảm giác choáng váng ngất trời, day mạnh huyệt thái dương, chạy ra ngoài cửa. Ra tới ngoài, có mấy hành lang chằng chịt rối rắm, trống rỗng hệt như rất nhiều cái giếng sâu. Miệng giếng hướng về cô, đáy giếng không có điểm tận cùng. Cứ cách mấy bước trên tường lại có một giá nến, không biết cơn gió lạnh lẽo tới từ đâu, ánh lửa dao động như có cái bóng u ám bò lên từ sau lưng, rất rợn người. Chân cô run lẩy bẩy, cắn răng, cố gắng khiến bản thân nhìn thẳng về phía trước, bước nhanh và khẽ xuyên qua hành lang. Nhưng nơi đây như mê cung, không tìm thấy lối ra, và càng không có cửa sổ. Dù thế nào đi nữa, chắc chắn Lâm Hàn đang ở đây, cô không thể để anh ở lại được.

Trong hành lang mờ tối tĩnh lặng, từng cánh cửa im ắng lướt qua. Cô sợ hãi sởn cả gai ốc, thử đẩy mấy cánh cửa, đều bị khóa cả. Ngay sau đó, trên bức tường tối tăm xuất hiện một cánh cửa khép hờ, có ánh sáng màu đỏ hắt ra từ khe cửa. Chân Ý nắm quả đấm cửa, ra sức trấn tĩnh bản thân, nhưng chân như nhũn ra. Cô nhắm mắt lại, còn điều gì có thể tệ hơn tình cảnh bây giờ chứ. Đẩy một cái, cánh cửa kẽo kẹt mở ra, ánh sáng màu đỏ ập tới.

Trong căn phòng trống trải sạch sẽ, ở cửa có một bể nước rộng bốn, năm mét, chi chít những điểm đỏ hình quả tim kỳ quặc nổi lềnh phềnh. Căn phòng trắng toát, còn ánh đèn lại đỏ như máu. Thoạt nhìn, nước trong bể dường như cũng màu đỏ. Ở cửa có một băng chuyền, chạy dọc vào trong nhà, len lỏi vào tấm rèm màu trắng ở đối diện, hết một vòng lại quay về cánh cửa.

Quả nhiên Lâm Hàm ở đây. Anh ta bị trói trên tủ sắt, miệng dán băng, vết máu trên đầu đã được rửa sạch, băng kín lại. Chân Ý chạy qua cái bể nhỏ tới chỗ anh ta, luống cuống cởi trói, nhưng gã kia buộc nút rất chuyên nghiệp, Chân Ý sốt ruột không gỡ ra được. Trong lúc hoảng loạn cùng cực, tay Lâm Hàm chợt nắm chặt lấy tay cô, ngăn động tác của cô lại.

Chân Ý cứng đờ, thấy có một cái bóng đã tới dưới chân cô. Trái tim cô thót lên cổ họng. Giọng nói sau lưng lạnh lẽo vô cùng: “Y tá, cô muốn trộm

https://thuviensach.vn

trái tim của tôi mang đi đâu thế?”

Chân Ý không hiểu, vừa quay đầu lại đã kinh hoàng lạnh người. Trên bức tường sau lưng đặt một bể cá thủy tinh, trong đó không có cá, nhưng có ngâm những quả tim màu đỏ tươi, đỏ sậm, đỏ thẫm! Tiếng “leng keng” lanh lảnh vang lên, cái bể mở ra, một lượng lớn nước và tim ào xuống xối xả. Nước chảy vào bể, quả tim rơi lên băng chuyền, bắt đầu chuyển động, từ xa đến gần, vòng nửa vòng rồi biến mất sau tấm rèm.

Chân Ý nhìn trân trối.

Gã ta lội qua bể nước. Chân Ý nhìn chằm chằm khẩu súng săn trên lưng gã, xoay người chắn trước mặt Lâm Hàm: “Đừng giết anh ấy!”

“Tôi không giết anh ta.”

Gã dừng lại cách Chân Ý một mét, giơ súng săn lên, kề vào ngực cô.

Ánh trăng quạnh hiu, góc núi Nam Trung sáng rực một phương trời, ai ai cũng hớt hải. Các phân đội trên mọi nẻo đường khẩn cấp chạy tới cứu viện, bộ chỉ huy bắt đầu phân tích lại một lần nữa. Bóng đêm đục ngầu, Ngôn Cách đứng cạnh chiếc xe. Đêm tối mịt mùng và ánh đèn hắt lên mặt anh, khắc lên gương mặt lặng im của anh mấy cái bóng sâu thẳm. Anh rất tĩnh lặng, khuôn mặt không một cảm xúc, đầu óc trống rỗng mười mấy giây.

Người xung quanh nói gì làm gì anh đều không thấy, cũng không nghe. Đầu óc anh chỉ bất giác lặp đi lặp lại mấy hình ảnh: Cô cuộn mình trên ghế lái phụ của anh, ngáp dài ngáp ngắn, mệt mỏi nghiêng đầu thiếp đi, lại thảng thốt tỉnh lại do có người gõ cửa. Cô nghiêng đầu tiến tới trước mặt anh, làn da dưới ánh đèn trong suốt yếu ớt, hàng mi dài rủ xuống, lại gần môi anh. Thân thể mỏng manh của cô bị ánh đèn xe cắt thành hình ảnh hư ảo và mông lung, chắc mệt lắm rồi, vậy mà còn nhảy nhót vẫy tay tạm biệt anh.

https://thuviensach.vn

Không nên để cô đi. Đầu cúi gằm, anh ra sức day mạnh ấn đường. Không thể nghĩ nữa, không thể nghĩ nữa. Vừa nghĩ liền đau, vừa đau liền không thể hít thở.

“Bác sĩ Ngôn, chúng ta mở cuộc họp.” Đội trưởng Trần đi tới, cùng với mấy cảnh sát và Quý Dương, “Nội tạng và thịt nát đội viên phát hiện được trong túi là của động vật.”

Ngôn Cách ngẩng đầu lên, vẻ ngoài vẫn lạnh nhạt khó gần, trông không khác bình thường là bao. Không đợi mọi người lên tiếng, anh đã nói ngay: “Nghi phạm nằm trong danh sách bệnh nhân khám tại phòng An Dao, không mắc bệnh, lại liên tục đến yêu cầu khám bệnh.”

Đội trưởng Trần vốn muốn anh nghe ý kiến của Quý Dương, dù sao người ta mới là chuyên gia, nhưng giờ đây mỗi lời anh nói ra đều khiến người khác không phản ứng lại được.

Tốc độ hưởng ứng như vậy khiến anh hơi chau mày, nói: “Đặc điểm bên ngoài và bối cảnh gia đình của nghi phạm không khác những gì tôi miêu tả lúc đầu, tương tự Tiêu Nham, vẻ ngoài thanh tú, gia cảnh giàu có, không có công việc ổn định, sống cùng cha mẹ, có chị hoặc em gái. Điểm khác biệt là anh ta đẹp hơn Tiêu Nham, mặt rất trắng, thân thể gầy yếu, ít bạn bè và không giỏi giao tiếp. Có lẽ anh ta đã gặp tai nạn nghiêm trọng, nhưng không hề thương tổn như có kỳ tích; hoặc anh ta bị tổn thương nặng nề ở phương diện tình cảm. Người nhà anh ta từng mắc bệnh tim. Gần đây có người bên cạnh phát bệnh tim qua đời đã kích thích anh ta. Anh ta có tiền sử ngược đãi động vật, có lẽ đã giết chó ở nhà hàng xóm, gây xích mích, cảnh sát trị an sẽ có ghi lại. Ngoài ra, có khả năng anh ta thường xuyên giết mổ, nhà anh ta có thể có một nông trường, hoặc mới mua một nông trường. Gần đây anh ta thường xuất hiện trong bệnh viện tìm An Dao khám bệnh, nhưng anh ta vốn không mắc bệnh. Xin hãy tập trung điều tra danh sách đăng ký khám chữa bệnh và hồ sơ điều trị của bác sĩ An khoa tim mạch.”

https://thuviensach.vn

Anh nói thật nhanh mà không cho bất cứ ai chen lời vào, thấy mọi người vẫn mang vẻ mặt khó tin, anh kiềm chế rồi nói: “Xin hỏi các anh còn đứng đây làm gì, chờ tôi nghĩ ra tên của nghi phạm nói cho các anh biết sao?”

Đội trưởng Trần sửng sốt, hợp tác với Ngôn Cách bấy lâu, đây là lần đầu tiên thấy anh “nổi giận”. Người trước nay vẫn luôn nho nhã lạnh nhạt, chỉ nhíu mày trầm giọng đã ngầm khiến người ta thấy áp lực. Anh ta nhìn Quý Dương, Quý Dương gật đầu: “Tôi đồng ý với quan điểm của bác sĩ Ngôn.”

Đội trưởng Trần không thể mạo hiểm lần thứ hai, thắc mắc để đảm bảo an toàn: “Mặt rất trắng, thân thể gầy yếu, ít bạn bè, tại sao vậy?”

Ánh mắt Ngôn Cách trầm lặng, không có ý giải thích, Quý Dương vội đáp: “Hoang tưởng là một quá trình chậm rãi, biến chuyển từ mức độ nhẹ đến mức độ nặng, không phải chuyện một sớm một chiều. Quanh năm suốt tháng anh ta hoang tưởng mình bị bệnh tim, sẽ tránh ra ngoài hay vận động, dần dà dẫn đến thiếu hụt ánh nắng mặt trời, thiếu rèn luyện sức khỏe, né tránh trao đổi với bạn bè.”

“Tai nạn và tình cảm thì sao?”

“Đây là điểm kích thích anh ta nghi ngờ mình bị bệnh.”

“Thế còn ngược đãi động vật?”

Quý Dương giải thích: “Anh ta muốn tìm trái tim thích hợp, theo bản năng sẽ nghiên cứu các loài động vật. Lúc đầu chỉ là động vật nhỏ, nhưng tim của động vật nhỏ quá bé, nên anh ta sẽ chuyển hướng sang súc vật lớn. Nhưng súc vật lớn không dễ có được như động vật nhỏ, anh ta phải có nông trường, hoặc thường xuyên giết mổ.”

Lần này đội trưởng Trần tâm phục khẩu phục, lập tức cử người tới bệnh viện điều tra, đồng thời gia tăng cường độ truy tìm trong rừng.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách lạnh nhạt nói: “Đừng lẫn lộn đầu đuôi, để biết được vị trí hiện tại của nghi phạm, xin hãy lập tức tìm ra nhà của hắn.”

Có cảnh sát nghi ngờ: “Anh ta trốn ở nhà ư?”

“Không. Nhưng chưa chắc anh ta trốn ở trong núi.”

Vẻ mặt Ngôn Cách lạnh tanh, “Có lẽ anh ta chỉ lái xe tới vứt xác động vật, sẵn tiện tìm kiếm trái tim thích hợp.”

Mọi người á khẩu không biết nói sao. Quý Dương tán thành: “Thay vì mù quáng tìm kiếm trong rừng rậm giữa đêm, chi bằng nhanh chóng tìm ra nghi phạm rồi phân tích nơi anh ta có thể trú chân.”

Công việc tiến hành như vậy. Không tới một tiếng, cảnh sát đã xác định được kẻ tình nghi. Lúc Ngôn Cách nhận được ảnh và tài liệu, lại mơ hồ cảm thấy bất an.

Họng súng lạnh như băng, Chân Ý nghe thấy tiếng tim mình đập gần như điên cuồng. Gã không nổ súng, chìa con dao mổ ra trước Chân Ý: “Y tá, lấy tim ra hộ tôi đi.”

Chân Ý hoảng hồn. Lâm Hàm sau lưng hít thở nặng nề, hơi thở phả lên đầu cô khiến da đầu cô tê dại. Họng súng kề lên ngực trái cô, di chuyển theo nhịp tim đập kịch liệt của cô. Dao mổ nhỏ bé toát lên ánh phản quang màu đỏ nhạt, rất chói mắt.

Chân Ý dang hai cánh tay như gà mái bảo vệ gà con. Cô sợ hãi đến độ thần kinh căng thẳng, kéo tới mang tai khiến cô đau nhói như bị xé rách, nhưng theo bản năng, cô không chịu khuất phục. Cô đón lấy tia nhìn thẳng tắp mà kỳ dị của gã, chậm rãi lắc đầu. Mắt gã hơi nheo lại, ra chiều không vui, ngón tay vuốt cò súng. Chân Ý mở to mắt, nỗi sợ choáng ngợp khiến cô không tài nào hít thở, Lâm Hàm sau lưng cố gắng nói gì đó, nhưng anh

https://thuviensach.vn

ta bị bịt miệng, chỉ có thể phát ra mấy âm điệu mơ hồ. Cô hiểu ra, anh ta đang gọi "Chân Ý".

Cô lập tức vươn tay: "Đưa dao cho tôi!"

Gã đưa cho cô, ra hiệu cô đi mặc đồ giải phẫu, và tuân theo quy trình khử trùng nghiêm ngặt. Cô làm xong hết thảy, nói với gã có thể đổi một nơi khác cho Lâm Hàm nằm xuống không. Nhưng gã không cho cô cởi trói, nói Lâm Hàm đã được khử trùng xong, bảo cô lập tức mổ lấy tim anh ta rồi bỏ vào hộp giữ lạnh. Chân Ý muốn nói mình không phải nhân viên y tế, nhưng chỉ sợ vừa nói ra, giá trị lợi dụng của cô cũng sẽ trở thành "trái tim". Cô đi tới bên cạnh Lâm Hàm, bi thương và tuyệt vọng nhìn anh ta, nhưng ánh mắt của người cảnh sát kiên định cố chấp, gật đầu với cô.

Lòng Chân Ý càng đau đớn, chậm rãi giả bộ nhắm đầu dao nhọn vào lồng ngực anh ta. Cô bỗng dừng lại, kinh ngạc nói: "Ui cha!"

Họng súng kề sát sau lưng buông lỏng, gã xáp lại nhìn, Chân Ý bắt lấy cơ hội, vung dao mổ tới, lập tức cứa vào mặt gã khiến dòng máu chảy ròng ròng. Cô nhào tới chĩa dao đâm gã, nhưng gã phản ứng cực nhanh, cô chưa đến gần gã đã cầm súng lên nện mạnh vào bụng cô. Chân Ý ngã nhào xuống đất, vẫn chưa khuất phục, tiếp tục rạch lên chân gã.

Cô vừa định bò dậy, gã đã tiến lên giẫm lên tay cô, tàn nhẫn đá vào bụng cô. Miệng Chân Ý hộc máu, cuộn tròn dưới đất, đau đến mức trước mắt tối sầm. Người đàn ông lau mặt, nhìn vết máu trên tay, đôi mắt rực lửa, nâng khẩu súng săn lên, mở chốt an toàn nhắm vào Chân Ý.

"Hứa Mạc!" Không biết giọng An Dao truyền đến từ đâu, ngăn gã lại: "Tôi đã nói với anh rồi, cô ấy là y tá của tôi, giết cô ấy, anh đừng hòng phẫu thuật!"

Hứa Mạc thu súng lại, nhưng khó nguôi giận, đi tới đưa tay nắm chặt cổ Chân Ý, kéo cô lên. Chân Ý ra sức giãy dụa, nhưng không thể thoát khỏi.

https://thuviensach.vn

Gã kéo cô tới bể nước, nhấn mạnh đầu cô xuống.

Nước trong bể tràn vào từ mọi phía, mang mùi máu tanh và vị đắng chát của nội tạng động vật xộc vào miệng, mũi và tai cô. Không khí! Cô ra sức hít thở, lại trơ mắt nhìn không khí trong miệng mình hóa thành bong bóng nổi trên mặt nước. Phổi cô cháy bỏng đau rát, cô cần không khí, nhưng mỗi khi hít thở lại có nhiều nước tràn vào hơn! Cô ra sức vùng vẫy, bể nước nổi sóng, bọt nước văng khắp nơi. Toàn bộ sức lực của gã đàn ông dồn trên cổ cô, mắt cô mờ đi, chỉ nhìn thấy quả tim màu đỏ lơ lửng chi chít dưới đáy bể. Cảm giác ngạt thở khiến toàn thân cô vặn vẹo. Lồng ngực cô muốn nổ tung!

Cô nắm chặt dao, trở tay rạch lên chân gã. Lần này gã nhanh nhẹn tránh thoát. Chân Ý lập tức nổi lên mặt nước, quỳ bên thành bể, hít từng hơi từng hơi, mỗi hơi đều bỏng rát đốt cháy đường hô hấp của cô. Hai tay cô siết chặt thành nắm đấm, nhục nhã, xấu hổ căm phẫn, đau khổ đến mức muốn khóc. Cô cố gắng nén dòng nước mắt, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy Hoài Như bị trói vào phái sau chiếc tủ trói cảnh sát Lâm. Giờ phút này cô không còn tâm trạng để ý tới cô ta, vội vàng tìm kiếm bóng dáng An Dao khắp mọi nơi, chắc chắn cô ấy ở sau tấm rèm trắng. Quả nhiên, Hứa Mạc ấn nút, chiếc rèm mở ra, đối diện… Chân Ý kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 11.2

Hứa Mạc là em trai sinh đôi của Hứa Thiến, bởi vì bác của Hứa Mạc không sinh được con, nên bố Hứa Mạc đã đưa Hứa Thiến tới nhà bác làm con gái từ lúc còn bé. Nhà Hứa Mạc ở trong tổ hợp căn hộ khách sạn hạng sang tại trung tâm thành phố, diện tích bốn năm trăm mét vuông, có thể quan sát cả trung tâm thành phố phồn hoa. Cảnh đêm chốn thành thị rực rỡ vô vàn. Bố mẹ Hứa Mạc ngồi trên ghế sô pha ôm mặt thở dài. Nữ cảnh sát kiên nhẫn hỏi thăm Hứa Mạc còn nơi nào khác để đến không, bình thường hay ở đâu, nhưng bố mẹ gã không trả lời được.

Phòng Hứa Mạc được sắp xếp sạch sẽ, không giống phòng đàn ông thông thường, không có bóng rổ và gái đẹp, cũng không có mô hình xe hơi. Ngược lại rất giống phòng Ngôn Cách, chỉ có một bức tường đặt đầy sách. Đưa mắt nhìn, tất cả đều là sách y. Ngôn Cách kiểm tra ngăn kéo của gã, ống nhòm, khẩu trang, ria mép, kính râm – đồ theo dõi. Mở tủ quần áo, vài bộ quần áo tầm thường nổi bật giữa những món đồ sang trọng – đồ theo dõi. Mở album ảnh ra, ảnh chụp cả nhà bị cắt nát – bất hòa, thù hận, bất công.

Đầu giường có một khung ảnh lớn, treo bức tranh khỏa thân của thần mặt trăng Artemis và thần mặt trời Apollo trong thần thoại Hy Lạp – chị em, tình cảm. Tới bên tủ sách, cầm mấy quyển sách được đọc tới mức cũ nhất, nói về cách bảo dưỡng và giữ gìn trang thiết bị chữa bệnh, trên sách viết đầy chú thích và nhận xét – gã không chỉ đơn giản ảo tưởng về việc thay nội tạng, mà có nghiên cứu rất hệ thống và tiêu chuẩn.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách gập sách lại, đi tới phòng khách, nói: “Anh ta cần một chỗ cực rộng và đủ bí mật để tiến hành thí nghiệm. Không chỉ có bàn mổ và dao, chỗ anh ta đang ở phải chứa cả phòng phẫu thuật, phòng chăm sóc đặc biệt, có thể chứa tất cả trang thiết bị phẫu thuật và chăm sóc người bệnh.”

Bố mẹ Hứa Mạc ôm đầu: “Chúng tôi cũng muốn cản nó, nhưng thật đáng tiếc, chúng tôi là người nội địa và cũng không mua bất động sản nào khác ở đây. Mặc dù có nhà xưởng hoặc nhà đất, nhưng đều được trông coi nghiêm ngặt, không cho phép nó bén mảng tới.”

Ngôn Cách trầm ngâm một hồi rồi nói: “Cảnh sát Trần, xin hãy cho nhân viên phòng thông tin đi điều tra xem, ngoài hệ thống khám chữa bệnh, mấy năm gần đây có cá nhân hay công ty nào liên tục mua thuốc tim, thuốc khử trùng trong phẫu thuật hay trang thiết bị phẫu thuật không. Cũng nhờ ngành vệ sinh điều tra xem, trong hệ thống khám chữa bệnh, có dàn máy móc lớn nào được đem đi thay thế, tiêu hủy hay thu hồi tái sử dụng không.”

Bố mẹ Hứa Mạc cúi đầu không nhúc nhích, nhưng Ngôn Cách nhận thấy ngón tay của người bố hơi cứng lại, tiếng khóc của người mẹ nhẹ đi. Những người khác không phát hiện ra, nhưng chi tiết ấy không thoát khỏi mắt anh. Đôi đồng tử của anh hơi co lại: “Ông Hứa, bà Hứa, ông bà biết con trai mình đang ở đâu.”

Giọng khẳng định, hùng hồn. Mười mấy con người giữa phòng khách phút chốc nghe rõ cả tiếng kim rơi. Hai vợ chồng ấy vẫn cúi đầu ôm trán, không biểu lộ thái độ.

Chân Ý nhìn về phía sau tấm rèm, ngây người. Đó là một căn phòng kính trong suốt, bao gồm phòng làm việc vô trùng với cấu trúc tinh tế và phức tạp, phòng phẫu thuật và phòng chăm sóc đặc biệt. Bên trong có bàn mổ tiêu chuẩn, đèn mổ, bàn điều khiển, một bộ trang thiết bị y học tinh vi đầy đủ. Ký hiệu màu đỏ trên đó nhấp nháy, hiện các thông số như độ ẩm không khí, lượng vi khuẩn… Ngoài phòng kính là phòng làm việc ở một

https://thuviensach.vn

đầu khác, chất từng đống tim động vật do chiếc băng chuyền vừa rồi đưa qua. Hứa Mạc có hệ thống phân loại tim cao cấp, một phần để ăn, một phần dùng để thí nghiệm phẫu thuật, thỏa mãn các nhu cầu của gã đối với việc điều trị bệnh tim. An Dao mặc đồ giải phẫu, đứng bên bàn mổ, chân bị xích, không thấy rõ vẻ mặt. Giờ Chân Ý mới hiểu Hứa Mạc không nói đùa, gã thật sự muốn thay tim. Gã vốn định giết cô, nhưng An Dao nói cô là y tá để cứu cô. Phía sau, Hứa Mạc lại cầm súng gí vào lưng cô: "Đừng làm lỡ giờ phẫu thuật của tôi, lập tức đi móc tim của người hiến tạng."

Chân Ý quay đầu lại, cố nén cơn giận: "Anh ấy không phải là người hiến tạng, anh ấy là người sống!"

Lúc nói chuyện, khóe miệng Hứa Mạc giật giật thật kỳ cục: "Mẹ tôi nói không thể giết người. Thế nên tôi không giết. Cô đi lấy tim anh ta ra đi."

Logic gì đây? An Dao níu kéo lần cuối: "Hứa Mạc, anh hãy nghe tôi nói, anh không bị bệnh, anh rất khỏe mạnh. Thật đấy, anh không cần thay tim."

"Các người lừa tôi!" Gã hét lên, giần giật nghiêng đầu, liếc nhìn bằng ánh mắt đăm đăm, "Tim tôi vẫn luôn đau lắm, nó sắp chết rồi. Chỉ còn một tiếng thôi. Các người không chịu cứu tôi nên lừa dối tôi! Tôi không muốn chết, tôi muốn trái tim đó!"

Gã gí súng vào Chân Ý: "Lấy tim anh ta ra! Tôi muốn phẫu thuật." Gã không dằn được mà run rẩy, hoảng sợ vô vàn, "Chỉ có một tiếng thôi, nếu không mổ thì tôi sẽ chết. Aaaa!"

Gã hét một tiếng thê thảm, ra sức ôm lấy ngực trái, đau đến mức khuôn mặt méo xệch, như thể tim gã đang bị róc thành từng mảnh. Nhưng bàn tay cầm súng không hề nơi lỏng, ép Chân Ý đi tới trước mặt Lâm Hàm.

Lòng cô bình lặng trở lại, đứng trước mặt cảnh sát Lâm, nhìn ánh mắt khẩn thiết mà ra lệnh của anh ta, cô khẽ cười rồi lắc đầu. Cô gái này bình thản ngang ngược đến vậy. Hứa Mạc nổi giận, đi ra sau tủ, một tiếng súng

https://thuviensach.vn

vang lên, viên đạn bắn vào chiếc tủ sắt, dậy tiếng đinh tai nhức óc. Chân Ý bịt tai theo phản xạ có điều kiện.

Dây xích trên chân Hoài Như được bắn đứt, Hứa Mạc ra hiệu cho cô ta bước qua: “Tôi không cần con tin như cô nữa, cũng không cần y tá là cô nữa. Trong số ba người, tôi muốn một trái tim! Đừng chọc tôi.”

Tay Hoài Như bị trói, run cầm cập, nhìn Chân Ý, nước mắt lã chã: “Tôi không thể chết, Hoài Sinh cần tôi chăm sóc. Chân Ý, cô nghe lời anh ta đi. Không cách nào nói cho anh ta hiểu đâu.”

Chân Ý muốn nói gì đó, lại nghe Hoài Như lên tiếng: “Không phải chức trách của anh ta là bảo vệ dân thường sao? Chẳng lẽ lại bắt chúng ta đi chết thay anh ta?”

Chân Ý lần đầu được nghe điều này, giận đến bật cười. Cô nghe nói Hoài Như nghiên cứu khoa học, cam nguyện sống trong nghèo khó, nhưng không ngờ cô ta lại có ý nghĩ này.

“Đúng, chức trách của anh ấy là bảo vệ cô, nhưng cô không thể thản nhiên hưởng thụ tính mạng của người khác như vậy!”

Hoài Như gào lên: “Anh ta là cảnh sát, anh ta không nên để người dân thường phải chết.”

Hứa Mạc hoang mang hỏi: “Anh ta là cảnh sát?”

Lòng Chân Ý chùng xuống, định ngăn cản nhưng không còn kịp nữa. “Đùng đoàng!” Hai tiếng súng nổ vang lên bên tai Chân Ý, trán Lâm Hàm nổi gân xanh, nơi ngực bụng đầm đìa máu, dòng máu tuôn trào như suối chảy. Lâm Hàm kêu lên đau đớn, nhưng âm thanh bị băng dính chặn lại, hóa thành thứ tiếng trĩu nặng trong cổ họng. Chân Ý nhào tới, bịt chặt vết thương của anh ta, gào khóc: “Thả bác sĩ An ra, để cô ấy cứu anh ấy!”

https://thuviensach.vn

An Dao vùng vẫy: “Hứa Mạc, để tôi cứu anh ấy trước đã!”

Hứa Mạc thấy sắc mặt Lâm Hàm trắng bệch thì còn hoảng hốt hơn mọi người: “Mau! Anh ta sắp chết rồi! Mau lấy trái tim của anh ta ra! Mau lấy ra!”

Đôi mắt Chân Ý đẫm lệ, cô ra sức muốn bịt lại vết thương của Lâm Hàm, nhưng dòng máu nóng hổi đặc quánh không ngừng tràn ra. Mỗi khi dòng máu túa ra thêm một chút qua kẽ ngón tay, nỗi đau khổ trong cô lại tăng gấp trăm lần: “Cầu xin các người cứu anh ấy, Hứa Mạc, anh cứu anh ấy đi!”

“Tôi bảo cô ra tay!” Hứa Mạc thấy trái tim của gã sắp chết, nâng súng bóp cò thêm phát nữa.

“Aaaa!”

Chân Ý kêu lên thảm thiết, đùi cô bị viên đạn nóng cháy sượt qua, tạo thành một cái lỗ, máu chảy ròng ròng. Cô đau như bị ngọn lửa thiêu đốt, đau đến độ gào khóc, nhưng có chết vẫn không chịu buông tay, liều mạng cũng phải bịt chặt bộ ngực của cảnh sát Lâm.

“Cứu anh ấy, van xin các người cứu anh ấy!”

Hoài Như cũng khóc lóc: “Chân Ý, cô buông tay đi. Cảnh sát Lâm không sống được nữa rồi. Nếu anh ta chết, Hứa Mạc sẽ móc tim của hai chúng ta đấy!”

Lâm Hàm cúi đầu, tựa vào bả vai Chân Ý, mơ hồ nói với cô vài thanh âm qua cổ họng: “Chân Ý, ra, tay.”

Nước mắt Chân Ý tuôn trào như suối, khóc hu hu nhưng vẫn chỉ lắc đầu. Cô cực hận sự bất lực và tuyệt vọng khi nhìn người khác chết trước mặt mình. Cô không thể giết cảnh sát Lâm, không thể nhìn anh ta chết, không

https://thuviensach.vn

thể như vậy, tuyệt đối không thể! Lại thêm một tiếng súng nữa, chân kia lại trúng đạn.

“Aaaa!”

Chân Ý quỳ phịch xuống đất, chân đau như bị chặt đứt, đau đến độ cô gần như ngất đi, nhưng tay cô vẫn ôm chặt bụng Lâm Hàm, dù chết cũng không buông tay.

Sắc mặt Lâm Hàm trắng bệch, cúi đầu nhìn cô. Người đàn ông vừa rồi trúng đạn cũng không rơi lệ, giờ đây từng giọt nước mắt nhỏ xuống tay Chân Ý. Hoài Như nấc không thành tiếng, quỳ xuống khóc lóc van xin: “Chân Ý, cô tiếp tục như vậy thì chúng ta sẽ chết hết đấy!”

Hai chân của Chân Ý mất dần cảm giác, người sặc sụa mùi máu tanh, đầu đau đến mức choáng váng, nhưng không hiểu sao lại nhớ đến Tống Y từng nói cô có “ý thức bảo hộ mãnh liệt”. Cô nào có ý thức bảo hộ mãnh liệt chứ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Ý tái nhợt, nghiêng đầu nhìn xoáy vào Hoài Như, cơn đau khiến cô nói chuyện cũng thở hổn hển: “Hoài Như, trên đời này, xưa nay không có ai phải hi sinh vì người khác, cũng không có mạng ai đáng chết hay hèn hạ hơn người khác.” Cô đau đến độ sống không bằng chết, khuôn mặt giàn dụa nước mắt, “Sinh mệnh vốn vô giá, vốn nên được tôn trọng. Một mạng người vô giá, ba mạng người cũng vô giá. Những thứ vô giá có thể sử dụng bội số để so sánh ư? Một mạng người đáng chết hơn ba mạng người sao? Xin lỗi, tôi không biết dùng mạng người để giải toán!”

Cuối cùng cô quay về phía Hứa Mạc, đôi môi đã trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, lời nói lại mang theo sự chính trực đáng kinh ngạc, từng chữ từng câu kiên gan quyết liệt: “Anh cứ giết tôi tùy ý! Bảo tôi giết người thì đừng hòng!”

https://thuviensach.vn

Lời nói ra khỏi miệng, cô dứt khoát kiên quyết. Nhưng trong lòng lại trào dâng cảm xúc lưu luyến chua xót, giờ phút này người kia đang làm gì nhỉ… “Tôi không muốn chết, tôi muốn sống. Tôi trân trọng tính mạng mình hơn bất cứ ai khác.” Cô đau vô cùng, đôi mắt lại ngân ngấn nước, “Nhưng, nếu vì cứu mạng mình mà phải giết người khác thì tuyệt đối không thể! Hứa Mạc, muốn tôi vì giữ mạng mình mà phải trở thành hung thủ giết người ư, anh mơ đi!”

Bên ngoài ban công ngắm cảnh rộng lớn, nhà nhà đèn đuốc rực sáng. Vầng trăng sáng treo trên bầu trời đêm tĩnh lặng. Dưới chiếc đèn chùm kiểu Âu lóng lánh trong phòng, vợ chồng họ Hứa ngồi lặng như chuông đồng. Trước lời chất vấn của Ngôn Cách, hai người không chút phản ứng trong phút chốc. Ngay sau đó, bà Hứa ngẩng đầu, đau thương nhìn Ngôn Cách chằm chằm: “Tôi không biết nó ở đâu, trước giờ thằng bé này làm gì đều không cho chúng tôi biết. Xảy ra chuyện như vậy chúng tôi cũng buồn lắm chứ. Nhưng chưa chắc Hứa Mạc đã là người các cậu muốn tìm.” Chân mày bà ta lơ đãng nhướng lên cực khẽ.

“Thưa bà, bà đang nói dối.” Phản ứng và vẻ mặt của bà ta khá ấu trĩ, không thoát khỏi đôi mắt Ngôn Cách, “Trên cửa phòng Hứa Mạc treo chìa khóa, anh ta không giấu giếm, rất tin tưởng ông bà. Ông bà biết rõ những gì anh ta làm trong phòng, ông bà luôn lo lắng anh ta sẽ thương tổn bản thân mình, xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Lúc vừa vào cửa, tôi đã nhìn lịch dọn vệ sinh trên hành lang, nhà ông bà không có nhân viên tòa nhà phụ trách quét dọn, nhân viên nói nhà ông bà thuê người giúp việc theo giờ bên ngoài. Tôi đoán là không có. Ông bà không muốn người ngoài tiếp xúc với con mình, ông bà biết anh ta rất nguy hiểm. Trên đầu giường anh ta có một sợi dây dùng để rung chuông, trong nhà không có giúp việc nữ. Anh ta rung chuông để gọi ông bà, đề phòng anh ta “đau thắt cơ tim đột phát” bất cứ lúc nào, ông bà có thể lập tức chạy tới trước giường “cứu” anh ta. Ảnh gia đình từng xuất hiện rất nhiều loài chó, những con chó ấy đi đâu rồi? Và tại sao ảnh gia đình với Hứa Thiến lại bị cắt nát? Hứa Thiến là đứa con gái ông bà

https://thuviensach.vn

gửi tới nhà anh trai chị dâu, cô ấy là chị gái sinh đôi của Hứa Mạc, quan hệ xuất hiện rạn nứt gì ư? Nông trường các người mua năm trước không hề có liên quan tới ngành nghề truyền thống của nhà họ Hứa. Đến giờ còn muốn che giấu ư?"

Sắc mặt bà Hứa tái nhợt, không thể nào phản bác, che mặt nghẹn ngào: "Hứa Mạc rất nghe lời tôi, tôi dạy nó không được hại người, nó rất ngoan, nó chỉ sợ hãi, chỉ quá đau khổ thôi. Nó không làm hại người ta đâu. Các cậu chạy tới nhà tôi nói nó là tội phạm, các cậu không có chứng cứ."

"Không đúng." Ngôn Cách vừa nhìn đã bắt được tâm lý bà ta, phân tích gần như tàn khốc, "Thưa bà, bà biết Hứa Mạc đã làm vậy, bà chỉ không muốn thừa nhận thôi. Hoặc bà nghĩ, chỉ cần cảnh sát không tìm được người anh ta bắt cóc thì không thể nào định tội. Hoặc là, bà đã chuẩn bị cách bảo đảm an toàn cho anh ta, giúp anh ta phi tang chứng cứ để cảnh sát không bao giờ tìm được người bị bắt cóc, và anh ta sẽ trở thành nghi phạm nhưng không thể định tội."

"Không phải vậy." Bà Hứa cúi đầu khóc. Lời Ngôn Cách nói đã khiến lòng dạ những cảnh sát có mặt ở đây lạnh toát. Nếu hai vợ chồng này thật sự quyết định bao che, rất có thể đến khi họ lựa chọn được phương án hiệu quả thì con tin đã bị nguy hiểm đến tính mạng rồi. Thậm chí, nếu Hứa Mạc xử lý sạch sẽ dấu vết trước khi cảnh sát tìm được, khi đó dù họ nhận định gã có mối hiềm nghi lớn, cũng không có cách nào đưa gã ra trước công lý.

Quý Dương tiến lên: "Hiện tại Hứa Mạc đã bắt cóc năm người! Xin hãy thông cảm cho nỗi lòng của bố mẹ những người khác."

Vẻ mặt của vợ chồng nhà họ Hứa không hề động lòng. Ngôn Cách không cố gắng khuyên họ. Anh biết mình không khuyên nổi. Anh có thể tưởng tượng được hết thảy mọi chuyện thường xảy ra trong căn nhà lớn này: Con trai có cảm xúc bất thường, chịu đựng nỗi giày vò tâm lý thê thảm. Gã bị bệnh tâm lý, bố mẹ sợ người khác cười chê gã, khinh bỉ gã,

https://thuviensach.vn

đành cho người giúp việc trong nhà nghỉ việc, hai vợ chồng đích thân chăm sóc cẩn thận. Con trai suốt ngày bảo đau tim, bác sĩ nói không bệnh tật gì, không kê thuốc cũng không tiêm, vậy mà con trai ôm ngực lăn lộn trên sàn nhà phòng ngủ, đau đến mức chết đi sống lại, sắc mặt tái nhợt, vài lần ngất đi. Trên đời không ai có thể chữa khỏi bệnh của con trai, con trai phát hiện ăn tim bổ tim, phải là tim sống. Họ không muốn con trai đau khổ, chỉ cần con trai vui vẻ khỏe mạnh là đủ. Họ mua gà vịt sống về nhưng trái tim quá nhỏ, không đủ. Con trai bắt đầu giết chó trong nhà rồi đến động vật của hàng xóm nhưng vẫn thấy chưa đủ. Về sau muốn giết cả súc vật, cuối cùng con trai quyết định giải quyết một lần cho xong, chữa khỏi hoàn toàn bệnh tim.

Có người nói, trẻ con dựa dẫm vào sự chăm lo của bố mẹ, nhưng thật ra bố mẹ cũng lệ thuộc và những gì đã dành cho con trẻ, nếu có thể suốt đời chăm sóc một đứa trẻ chỉ cần bố mẹ yêu thương, không trưởng thành và cũng không rời xa mình thì họ sẽ nguyện xông pha khói lửa. Bố mẹ như vậy không thể nào khuyên được.

Ngôn Cách xoay người lại, vào phòng Hứa Mạc, trên bàn còn đặt kế hoạch đi du học từ năm ngoái cho đến tận hai tháng trước năm nay. Chứng tỏ năm ngoái có một khoảng thời gian, trạng thái của gã chuyển biến tốt đẹp và kéo dài rất lâu, nhưng hai tháng trước đột nhiên trở nên xấu đi. Người bên ngoài không biết chuyện gì, chỉ nghe tiếng xé giấy loạt soạt bên trong. Giữa bầu không khí nghi hoặc, Ngôn Cách cầm tờ bản vẽ tài sản nhà họ Hứa, hai tay mở ra, trải lên bàn trà.

Không đợi bà Hứa kịp phản ứng, anh đã nói: “Tài sản nhà họ Hứa bao gồm ba mảng lớn là bến tàu chuyên tập kết vận tải hàng hóa, bất động sản và nhà xưởng chế biến thủy sản. Vừa nãy bà nói không thể vào xưởng chế biến và bất động sản bởi vì những nơi này đã được canh phòng nghiêm ngặt. Điều này không đúng. Nơi canh phòng nghiêm ngặt nhất phải là khu vực tập kết vận tải hàng hóa. Theo bản năng bà muốn nói dối, vì vậy phòng

https://thuviensach.vn

khám chữa bệnh của Hứa Mạc đang ở xưởng chế biến hoặc trong số bất động sản này.”

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 11.3

Mọi người kinh ngạc, từ lúc vào phòng chẳng ai quá quan tâm mấy lời nghẹn ngào của bà Hứa. Vậy mà Ngôn Cách lại có thể lật tẩy bà ta ngay từ đầu. Con ngươi bà Hứa co lại một chút. Ngôn Cách nhận thấy, cụp mắt: "Tôi nói đúng rồi."

Chiếc bút trong tay đưa nét, xóa đi một phần ba số ngôi sao năm cánh trên bản vẽ.

"Lúc tôi chất vấn bà việc mua nông trường gia súc không liên quan tới ngành nghề kinh doanh của nhà họ Hứa, bà không căng thẳng. Vì vậy cũng không phải là nông trường."

Đến đây, ông bà Hứa hốt hoảng. Lúc nói chuyện, người này có thể luôn luôn chú ý tới từng thay đổi nét mặt nhỏ xíu của họ ư? Thật không ngờ cử chỉ hốt hoảng này của họ lại khiến Ngôn Cách càng xác định, gạch chéo ngôi sao năm cánh ở nông trường.

"Giờ đang là mùa hè, dây chuyền sản xuất ở xưởng chế biến thủy sản sẽ phải hoạt động hết công suất. Người trong xưởng đều bận rộn làm việc, lưu lượng người lớn, không thích hợp cho Hứa Mạc ẩn náu."

Đầu bút đặt lên bản vẽ, ngước lên thấy đôi mắt bất lực của ông Hứa, Ngôn Cách nhanh chóng xóa tiếp một phần ba số ngôi sao năm cánh.

"Trong số bất động sản, không thể chọn nơi ở hay nhà đã sử dụng, càng không thể dùng đất thương mại hay công nghiệp đã bắt đầu kinh doanh."

https://thuviensach.vn

Bản vẽ bị gạch đi một mảng lớn. Bà Hứa nhắm mắt lại, trực giác đang giày xéo lòng bà.

Rất nhanh, trên bản vẽ chỉ còn bốn ngôi sao năm cánh, nằm ở những hướng khác nhau: “Bốn tòa nhà công nghiệp chưa hoàn thành bị bỏ hoang. Nơi này có hai tòa nhà vốn định dùng làm trạm trung chuyển, lưu trữ sản phẩm đông lạnh. Thiết kế nhà kho rất phù hợp với yêu cầu của nghi phạm.” Ngôn Cách gạch tiếp hai ngôi sao năm cánh phía trên bản vẽ.

Trên tấm bản vẽ chi chít chỉ còn hai điểm. Một cái gần sát nông trường và núi Nam Trung, cái kia rất gần nhà. Ánh mắt mọi người đều tập trung vào ngón tay thon dài đặt trên bản vẽ của Ngôn Cách. Anh trầm tư hồi lâu, quan sát bà Hứa, chậm rãi nói: “Hứa Mạc sẽ săn thú trên núi, thi thoảng lên núi vứt nội tạng động vật không dùng hết. Anh ta cũng cần thu hoạch tim động vật ở nông trường. Vì thế, anh ta sẽ ở tòa nhà gần nông trường và rừng núi.”

Bà Hứa nắm chặt hai tay, cau mày, nhắm mắt lại. Ngôn Cách lại nói: “Không đúng, chắc là chỗ gần nhà.”

Bà Hứa giật mình, mở to hai mắt. Ngôn Cách gõ bút, nhanh nhẹn đứng dậy: “Cảnh sát có thể tìm người rồi!”

Chân Ý ôm chân, vùi đầu ngồi dưới đất, không sợ hãi cũng chẳng buồn thương. Đáy lòng cô lặng thinh không có bất kỳ cảm xúc nào, trống trải như đã chết. Cảnh sát Lâm chết thật rồi, cách đó không lâu.

Cô không chịu ra tay, Hứa Mạc thấy cảnh sát Lâm sắp lịm đi, mất kiên nhẫn, nhắm họng súng vào Chân Ý và Hoài Như. Trong khoảnh khắc ấy, con dao trên tay Hoài Như đâm vào lồng ngực cảnh sát Lâm. Cô còn nhớ ánh mắt kinh ngạc và không cam lòng của anh ta lúc ấy, nhìn Hoài Như chằm chằm. Dần dần, ánh mắt anh ta rũ xuống, nhìn vào mặt Chân Ý. Anh ta nhíu mày thật chặt, muốn nói gì đó, cổ họng khàn khàn cất lên hai chữ

https://thuviensach.vn

“Chân Ý” không rõ tiếng. Con dao trong tay Hoài Như run lên, rạch xuống dưới. Ánh sáng trong mắt cảnh sát Lâm đờ đẫn chết lặng. Tim anh ta bị móc ra, ấm nóng, đỏ thắm, có ảo giác như còn đang đập.

Chân Ý quỳ rạp ra đất nôn mửa, nôn hết cả mật đắng. Cuối cùng, nước mắt cô tuôn trào dữ dội, nhưng không phát ra được âm thanh nào. Nhớ lại lời anh nói: “Tôi chuyển từ bên quân đội sang, rất hâm mộ những người đã từng học đại học như các cô, ăn nói mạch lạc. Không giống tôi, không biết nói gì cả, chỉ biết cắm đầu làm việc.”

Chân Ý cúi đầu, đầu óc trống rỗng, trái tim đau đến cùng cực, mất hết tri giác.

Họng súng của Hứa Mạc lại hướng về phía cô, mang theo hơi lạnh, đẩy cô, ra lệnh: “Đứng lên, phụ giúp bác sĩ giải phẫu cho tôi!”

Chân Ý không động đậy, như một pho tượng đã chết. Trong lúc mơ hồ, cô nghe thấy chị gái đang gọi: “Chân Ý?”

“Dạ?” Cô chậm rãi mở mắt.

“Chị giết anh ta nhé, có được không?”

Cô chỉ muốn khóc, nửa giây sau lại nghe có người gọi: “Chân Ý.”

Cô ngẩng đầu lên, là chị ư?

Nhìn lại theo tiếng gọi, là An Dao. Vẻ mặt cô ấy bình thản, nhưng khó che lấp đau thương: “Chân Ý, cô lại đây.”

An Dao duỗi tay về phía cô, khẽ nói: “Đi về phía tôi.”

Chân Ý giơ tay lên, dùng tay áo lau nước mắt, cố gắng muốn đứng dậy, nhưng hai chân bị thương đau như dao cắt. Vừa nhúc nhích, vết thương càng nghiêm trọng, máu tươi lại tuôn ra. Cô vùng vẫy, làm cách nào cũng

https://thuviensach.vn

không đứng dậy nổi, cuối cùng đành dùng cả tay lẫn chân kéo lê người, bò từng chút vào phòng kính, đến cạnh An Dao.

An Dao quỳ xuống, nắm lấy tay cô, nước mắt tuôn trào: “Chân Ý, cô đừng khóc.”

Chân Ý lau nước mắt cho An Dao: “Cô cũng đừng khóc. Chúng ta nhất định sẽ ra ngoài. Ngôn Hủ vẫn đang chờ cô.”

An Dao gật đầu: “Ừ.” Rồi nhìn về phía Hứa Mạc, “Tôi xử lý vết thương cho cô ấy một chút.”

“Tùy cô.”

Hứa Mạc nói xong, một mình đi chuẩn bị. Nghe âm thanh có lẽ gã đang thay quần áo, khử trùng sát khuẩn cho mình.

Chân Ý không thể tin. Tên điên ăn tim tàn bạo này muốn giao cơ thể mình cho An Dao sao? Gã không sợ An Dao giết gã ư?

“Bác sĩ An!” Hoài Như bị trói lại ở ngoài khu làm việc khẽ gọi, phát âm bằng khẩu hình, ra hiệu chờ Hứa Mạc nằm lên bàn mổ, An Dao hãy khống chế hoặc giết chết gã. Nhưng trước Hứa Mạc coi bản thân là bệnh nhân, liệu An Dao có ra tay được không?

Hứa Mạc nhanh chóng mặc đồ bệnh nhân đi ra, không còn vẻ thô bạo khi nãy nữa, cau mày ra chiều nén cơn đau, ôm ngực khom lưng với An Dao: “Nhờ bác sĩ.”

An Dao yên lặng vài giây, hỏi: “Sao lại để tôi làm? Tôi chưa từng mổ chính, hơn nữa tôi không thể cứu sống chị gái Hứa Thiến của anh.”

Hứa Mạc lắc đầu: “Những bác sĩ khác đều có lịch sử đen. Cô thì không. Hơn nữa, không phải cô không thể cứu sống Hứa Thiến, ngược lại, cô đã

https://thuviensach.vn

tìm ra bệnh của chị ấy. Tôi đã điều tra rồi, cô là bác sĩ xuất sắc. Cô sẽ không giết tôi đâu."

Chân Ý sửng sốt, không ngờ Hứa Mạc lại nói vậy, gã đúng là tên thần kinh. Tay An Dao nắm lấy bàn mổ, khẽ run rẩy.

"Thuốc gây mê đâu?"

Hứa Mạc chỉ lên bàn điều khiển, An Dao nhìn: "Không đúng. Thứ này chỉ gây mê cục bộ."

"Gây mê toàn thân, để cô lừa gạt qua mặt tôi sao? Mặc dù tôi tin cô, nhưng nếu cô kề dao lên cổ họng tôi thì tôi phải phản kháng. Tôi muốn đảm bảo tim tôi được thay mới và khỏe mạnh. Tôi không muốn ăn những thứ đó nữa, cũng không muốn đổi lại lần hai."

Không thể nào dò xét Hứa Mạc bằng cách nghĩ của người bình thường. An Dao không nói gì, lẳng lặng chuẩn bị sát khuẩn, đội mũ mổ, đeo găng tay cao su, bảo Chân Ý cũng chuẩn bị sẵn sàng. Trên bàn mổ đặt đầy thuốc men và trang thiết bị cần dùng trong ghép tim. Căn phòng kính hình vuông sáng ngời tĩnh lặng như tờ.

Hứa Mạc nằm lên bàn mổ, đèn phẫu thuật bật sáng. An Dao nhìn Chân Ý phía đối diện, đôi mắt dần dần ngấn nước, không lên tiếng, đôi môi mấp máy. Chân Ý hiểu, cô ấy đang nói: "Xin lỗi Chân Ý, tôi rất muốn ra ngoài, cũng rất muốn cho cô ra ngoài, nhưng bác sĩ không thể để bệnh nhân chết trên bàn mổ được."

Chân Ý thấy cay xè sống mũi, bỗng dưng muốn khóc. Cô nhớ lại lời An Dao, ngày còn học y, thầy giáo từng nói với cô ấy: Nếu em là đầu bếp thì phải nấu ăn cho người đói, dẫu rằng sau khi ăn no kẻ đó đối địch với em; còn nếu em là bác sĩ thì phải điều trị cho bệnh nhân, dù cho sau khi khỏi bệnh kẻ đó chiến đấu với em.

https://thuviensach.vn

Cách ánh đèn phẫu thuật, An Dao nén nước mắt, cười thê lương, Chân Ý cũng khóc, gật đầu: An Dao, tôi biết cô không giống anh ta. An Dao giơ tay lên, dưới ánh đèn, ngón tay xinh đẹp của cô gần như trong suốt, bên dưới không có bóng, cũng chẳng lưu chút bóng đen. Đâu đâu cũng có ánh sáng!

Cô chuẩn bị gây mê cho gã, nhưng chuông cảnh bảo trong phòng đột nhiên vang lên. Tít… tít… ánh đỏ lập lòe.

Hứa Mạc lập tức bật dậy từ bàn mổ, cảnh giác mà đau đớn nhìn ra cửa. Gã nhảy xuống, phút chốc trở nên lo lắng bất an, mang theo nỗi căm phẫn uất hận sâu sắc khi ca mổ bị gián đoạn. Vừa chạm chân xuống đất, gã đã ôm ngực, đau đến mức mồ hôi lạnh ướt đẫm vầng trán. Chân Ý nhìn mà không khỏi nghi ngờ, gã thật sự đau tim ư? Hứa Mạc cố nén "cơn đau", rời khỏi phòng kính, khóa cửa kính, cầm súng săn đi tới bên cửa.

Lúc này Chân Ý mới thấy, ngoài cửa có một camera theo dõi, hiển thị toàn bộ cảnh tượng bên ngoài. Là cánh cổng của một xưởng công nghiệp bỏ hoang, trống huơ trống hoác. Cô sửng sốt, sau khi bị Hứa Mạc đánh ngất, cô bị chuyển ra khỏi núi ư? Rất nhiều cảnh sát mặc thường phục xông vào, theo cùng là bộ đội trang bị khí giới chỉnh tề. Trong đám người kia, cô thấy một bóng dáng cao ráo trầm tĩnh, nổi bật hơn người, lẳng lặng đi tới cùng mọi người. Cách một khoảng xa, hình ảnh cũng nhỏ, nhưng lòng cô bỗng tuôn nước mắt. Không hề thay đổi, dù trong hoàn cảnh nào đi nữa, cô vẫn có thể thoáng nhìn đã nhận ra anh.

Đội ngũ cảnh sát nhanh chóng bao vây nhà xưởng cũ kỹ bị bỏ hoang này. Tiến vào khu xưởng trống trải, đội ngũ tản ra mọi ngả tìm kiếm. Tòa lầu ba tầng, nhiều dãy hành lang, phân xưởng và nhà kho, tất cả được lục soát khắp lượt nhưng chỉ trống không. Khắp nơi đều là bụi đất xám xịt, không có bất cứ dấu vết nào cho thấy có người đã xuất hiện, cũng không có đường hầm nào. Lục soát ba lần kỹ lưỡng vẫn không thu hoạch được gì. Ngay cả chó cảnh sát cũng không ngửi thấy mùi máu khác thường. Ai ai

https://thuviensach.vn

cũng hoang mang. Ngôn Cách nắm lấy đèn pin, đứng trong nhà xưởng tối mịt, nhíu mày suy tư.

Lúc trước ở nhà Hứa Mạc, có mấy cảnh sát từng chất vấn anh về lập luận dựa trên quan sát vẻ mặt của bố mẹ Hứa Mạc. Giờ đây, hình như thực tế đã chứng minh anh sai lầm thật. Có cảnh sát hỏi đội trưởng Trần: "Làm sao đây?"

Đội trưởng Trần suy nghĩ hồi lâu, xoay người đi: "Trở về phân tích lại."

Cảnh sát nhanh chóng rút khỏi.

Ngôn Cách chậm rãi rời khỏi nhà xưởng. Anh đứng giữa màn đêm, trước mặt là vùng đất hoang bạt ngàn, đằng xa là ánh đèn thành thị và bầu trời sao rực rỡ. Nơi này cách thành thị rất xa, tĩnh lặng vô cùng, chỉ có nhà xưởng u ám và tiếng gió hun hút. Không có bóng dáng của Chân Ý.

Chân Ý nhìn chằm chằm màn hình camera không chớp mắt, chỉ có hình ảnh cảnh sát tiến vào cánh cổng rồi đứng im trong màn hình. Cô chờ có người tiến tới cứu họ. Nhưng thời gian trôi đi từng giây từng phút, họ không vào mà vội vã ra khỏi cánh cổng, rời đi. Chân Ý ngẩn ngơ nhìn An Dao, cô ấy cũng không thể tin nổi. Tại sao cảnh sát không tìm ra chứ? Một lát sau, Ngôn Cách xuất hiện trong màn hình. Bóng lưng màu trắng đen có phần mơ hồ, như chiếc ti vi cũ kỹ. Tay anh nắm một chùm sáng, đứng giữa ranh giới của ánh sáng và bóng tối trong nhà xưởng, không một cử động. Tấm lưng thanh tú kia trông cô độc quạnh quẽ vô cùng. Đứng lặng hồi lâu, anh rảo bước rời đi, biến mất khỏi màn hình.

Lòng Chân Ý không biết là nhẹ nhõm hay mất mát. Cảnh sát không tìm được vị trí của họ, Ngôn Cách cũng bỏ qua. Tốt quá, thật ra cô không mong anh đến, Hứa Mạc có súng, anh đến đây cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Mọi người trong camera giám sát đã rời đi, Hứa Mạc lại không hề buông lơi, vẫn cảnh giác đứng ở bên cửa, ghé tai nghe động tĩnh. Chân Ý loáng

https://thuviensach.vn

thoáng phát hiện ra điều bất thường, chợt ngộ ra: Họ ở dưới mặt đất, mà cửa vào nhà kho dưới lòng đất không có trong nhà xưởng! Nhưng cảnh sát trong đoạn ghi hình đã thong thả rời đi, chứng tỏ họ không phát hiện ra điểm kỳ lạ này.

Lại thêm một lúc lâu nữa, thế giới vẫn không có tiếng động, Hứa Mạc xoay người trở về, vẻ mặt khó coi, bị chọc giận rồi. Gã cất giọng thâm trầm: "Làm muộn giờ của tôi, trái tim của tôi không hoàn mỹ nữa rồi."

An Dao tái mặt, nói: "Không đâu, máy móc và trang thiết bị giữ tạng của anh đều là dòng tiêu chuẩn chuyên dùng cấy ghép cơ quan nội tạng, trái tim đó vẫn có thể dùng được."

Sau phút trầm lặng ngắn ngủi khiến người ta không thở nổi, đầu mày gã giãn ra, nói: "Cô nói cũng đúng." Gã dường như tự an ủi, nhìn chòng chọc cái hộp đựng tim một lúc vẻ không hài lòng như trước nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận. Gã ngồi lên bàn mổ, cúi đầu, vẻ mặt do dự thương cảm, khẽ nói: "Bác sĩ An, trái tim đó có đủ hoàn mỹ không? Thay vào rồi, tim tôi sẽ không đau nữa chứ?"

An Dao không biết nên trả lời thế nào. Chân Ý cũng rối rắm. Cô sợ gã, sợ gã phẫu thuật tim xong vẫn "bị đau", gã sẽ tuyệt vọng rồi lặp đi lặp lại hành vi ngày hôm nay, thậm chí còn nghiêm trọng hơn. Tình cảnh nào đã khiến gã trở thành thế này. Gã chán nản ngồi đó, cong như một con tôm. Vẻ tuyệt vọng, sợ hãi và bất lực của gã đều là thật. Dưới đèn phẫu thuật, nét mặt gã trông thật đơn côi. Có thứ lóng lánh rơi xuống. Gã lau nước mắt, nức nở nói: "Tôi chỉ muốn tìm một bác sĩ tốt cứu tôi, nhưng bác sĩ nào cũng từ chối, nói tôi không bị bệnh. Không bị bệnh sao tôi lại đau chứ?"

Lau hết nước mắt, vẻ mặt lại lạnh nhạt: "Không có bác sĩ nào bằng lòng cứu tôi. Bác sĩ An, ngay cả cô chấp nhận cứu tôi cũng là do bị ép." Giọng gã lạnh băng, An Dao và Chân Ý không dám đáp lời tùy tiện nữa.

https://thuviensach.vn

Lúc này, căn phòng yên ắng truyền đến tiếng mở cửa cực khẽ, có người nhẹ nhàng gọi tên gã: “Hứa Mạc.”

Hứa Mạc nhảy phắt lên, lập tức ôm súng xoay người nhắm vào anh. Chân Ý kinh hoảng: “Đừng nổ súng, anh ấy là bác sĩ.”

Hứa Mạc không nổ súng, gồng người lên, giơ súng nhắm vào Ngôn Cách. Chân Ý kinh hồn bạt vía, còn hoảng sợ hơn lúc mình đối mặt với họng súng trước đó: “Hứa Mạc, anh ấy là bác sĩ, anh ấy có thể chữa bệnh cho anh.”

Ngôn Cách cố gắng kiềm chế, nhưng không dằn nổi mà liếc nhìn Chân Ý. Cô quỳ bên bàn mổ, quần bị cắt bỏ, bắp chân đầm đìa máu, tóc ướt đẫm, đôi mắt đen trắng rõ ràng rưng rưng nước mắt. Cô không nhìn anh, hoảng hốt và căng thẳng cao độ nhìn ngón tay đặt trên cò súng của Hứa Mạc, vẻ mặt như gặp phải tai họa khủng khiếp. Bàn tay nhỏ bé của cô siết lại, níu chặt lấy ga giường, cắn răng, quai hàm đang run bần bật.

Tim anh tự dưng trĩu nặng, đau như bị xé toạc. Anh hẳn là bác sĩ, nhưng vì sao hết lần này đến lần khác không cứu được cô? Ánh mắt lại lướt qua, cảnh sát Lâm đứng cách đó bốn, năm mét, đầu cúi gằm, miệng bị bịt băng dính, lồng ngực trống rỗng, toàn thân đẫm máu. Phần dưới của áo đầy nếp nhăn, dưới chân là vũng máu lớn, cách đó một khoảng là hai vũng nhỏ, là của Chân Ý. Anh đại khái mường tượng được chuyện gì đã xảy ra. Nghĩ tới nỗi tuyệt vọng bất lực của cô, sự kiên gan quyết liệt của cô, rõ ràng sẽ yếu đuối rơi nước mắt nhưng lại bướng bỉnh không chịu buông tay, rõ ràng nhát gan sợ chết nhưng lại liều mạng cố giữ.

Anh khẽ mím môi, trái tim đau đến mức thắt lại. Nhưng anh kiềm chế rời mắt đi, nhìn về phía Hứa Mạc. Hứa Mạc không thay đổi tư thế, chất vấn: “Sao anh lại tìm đến đây? Anh vào bằng cách nào?”

https://thuviensach.vn

Đối mặt với họng súng, Ngôn Cách rất bình tĩnh. Anh không giải thích gì nhiều, phát hiện được căn phòng dưới lòng đất là nhờ một người say mê với kiến trúc và mô hình nói cho anh biết. Về cách đi vào: “Chỉ cần nhìn dấu vân tay để lại trên máy mật mã và độ mài mòn của nút ấn, rồi ghép lại thành dãy số có ý nghĩa với anh là được.”

“Rốt cuộc anh là ai?”

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 11.4

“Bác sĩ. Hứa Mạc, tôi có thể chữa khỏi bệnh của anh. Không cần thay tim cũng có thể hết bệnh.” Giọng anh ôn hòa, nghe có vẻ rất khiến người ta tin tưởng, nhưng Hứa Mạc không suy suyển: “Tôi không tin.”

Ngôn Cách không hề nhụt chí: “Chúng ta có thể làm thí nghiệm, chứng minh tôi hiểu rõ suy nghĩ của anh, cũng như tôi có thể dựa trên phím số anh bấm mà đoán được tổ hợp mật mã của anh.”

“Tôi không chấp nhận thí nghiệm của anh.” Hứa Mạc chống đối ngoài dự liệu, “Nhưng anh phải chấp nhận giao dịch của tôi.”

Hứa Mạc lấy ra hai cái cốc giấy nhỏ cao bằng ngón cái, bỏ hai viên thuốc giống hệt nhau vào, rót nước cất, đặt cốc lên cái giá chuyển động. Rời khỏi phòng kính, đẩy một cú, chiếc cốc chuyển đến trước mặt Ngôn Cách: “Cốc gần anh là thuốc, cốc xa anh là độc, anh uống cốc nào? Nếu anh còn sống, tôi sẽ xem xét liệu pháp tốt hơn thay tim của anh. Nếu anh chết, tôi sẽ móc tim anh.”

Ngôn Cách lội qua bể nước, bình tĩnh cầm lấy một trong hai cốc giấy nhỏ, nâng đến bên môi.

Chân Ý hoảng hồn: “Ngôn Cách!”

Anh ngước mắt lên từ viền cốc giấy, nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm và tĩnh lặng. Ngón tay dài giơ cốc lên, uống cạn.

https://thuviensach.vn

Trong căn phòng tĩnh lặng mà quái dị, Chân Ý nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch dữ dội trong lồng ngực. Cô biết chắc chắn Ngôn Cách có thể phán đoán Hứa Mạc nói thật hay không, nhưng cô vẫn không thể khống chế nỗi sợ hãi. Ngôn Cách chậm rãi uống hết nước trong cốc, dốc ngược chiếc cốc ra hiệu với Hứa Mạc. Sau đó đặt vững nó trên bàn.

Vẻ mặt anh trước giờ vẫn trầm lặng bình thản. Chân Ý quá quen với nét mặt của anh, những người khác không phát hiện ra, nhưng cô thấy đầu mày của anh chau lại cực khẽ, hình như thứ uống vào khiến anh không thoải mái lắm. Thời gian chầm chậm trôi đi, trông anh có vẻ vẫn ổn.

Hứa Mạc lên tiếng: “Sao anh biết?”

“Tôi là bác sĩ nên biết anh đang nghĩ gì.”

“Tôi thấy trái tim mình có vấn đề.” Giọng nói của bệnh nhân rầu rĩ không vui.

“Anh bị bệnh thật rồi.” Ngôn Cách nói, “Rất nhiều bác sĩ đều không cứu được.”

Bàn tay giữ cò súng của gã buông lơi, Chân Ý chợt hiểu ra, gã không cần bác sĩ nói gã không bị bệnh, thứ gã cần là bác sĩ chịu cứu gã.

Ngôn Cách đã nhận thấy sự thả lỏng trong tâm trạng gã, thong thả nói: “Tôi đã xem bức tranh trong phòng anh, Apollo và Artemis quấn quýt lấy nhau, là vật trước kia anh rất thích.”

Hứa Mạc im lặng.

“Họ là chị em sinh đôi, giống anh và Hứa Thiến. Thời niên thiếu, anh thích một cô bé, nhưng cô ấy là chị gái của anh. Người nhà quở mắng anh, trách cứ anh bằng từ ngữ mà anh không thể nào chấp nhận. Họ tách anh khỏi cuộc sống của cô ấy, không để anh đến gần, nói anh biến thái. Anh chỉ

https://thuviensach.vn

có thể dõi theo. Thấy cô ấy không có anh mà vẫn sống rất rạng ngời như bươm bướm, thấy cô ấy có rất nhiều bạn trai, trái tim anh bắt đầu đau."

Khẩu súng trong tay Hứa Mạc hạ xuống, khuôn mặt mù mịt và quạnh hiu.

Giọng Ngôn Cách không nhanh không chậm, nhưng toát lên sức mạnh, từng chữ vang dội trong căn phòng yên tĩnh: "Càng đau càng dữ dội, ngày không thể làm gì, đêm không thể an giấc. Anh bắt đầu uống thuốc giảm đau chống trầm cảm nhưng vô dụng, trái tim lại đau đớn thêm, nhưng bác sĩ không chẩn đoán ra bệnh của anh, không chịu điều trị và cũng không chịu kê đơn."

Nghe vậy, Chân Ý lặng im. Rất nhiều bác sĩ có kiến thức y học nhưng lại không biết chữa tâm bệnh. Họ chỉ dựa trên tiêu chuẩn sinh lý để nhận định không bị bệnh, nhưng liệu bệnh nhân có thật sự khỏe mạnh? Ngôn Cách dừng lại một giây, nhớ lại lúc Tiêu Nham bị cảnh sát khống chế đã từng chửi rủa đứa con hoang dị dạng của Hứa Thiến vốn không liên quan đến anh ta.

"Anh nhờ đến phương thuốc cổ truyền, nhưng chúng chỉ có thể làm dịu đi chứ không thể trị tận gốc, vẫn đau. Cơn đau tim bắt nguồn từ chị gái, anh cho rằng cô ấy là thuốc của anh, anh theo dõi cô ấy, nhân lúc cô ấy say rượu bất tỉnh đã chiếm đoạt thân thể cô ấy. Đêm đó, anh hưng phấn điên cuồng, chưa bao giờ vui sướng như vậy. Một thời gian dài sau đó không tái phát, anh cho rằng mình đã khỏi bệnh, dừng uống thuốc. Anh lên kế hoạch đi du học, chuẩn bị lấy bằng TOEFL và GRE. Nhưng mấy tháng trước, chị gái đột nhiên lên cơn đau thắt cơ tim phải nằm viện, bác sĩ khám ra cô ấy bị bệnh tim. Anh hoảng hốt, cảm thấy bệnh của anh đã chuyển sang chị gái. Chị gái trước giờ vẫn rất khỏe mạnh, bác sĩ An Dao – người chẩn đoán được bệnh của chị gái – rất giỏi, thế là anh tìm cô ấy khám bệnh, nhưng cô ấy nói anh không sao cả. Sau đó, chị gái qua đời, bệnh đau tim của anh lại bộc phát, còn đau đớn dữ dội hơn trước. Thế là anh lại đi kiểm tra, lần này

https://thuviensach.vn

bác sĩ An không khám nữa, những bác sĩ khác thì nói anh không bị bệnh. Anh hoàn toàn tuyệt vọng.” Ngôn Cách nói, “Vì vậy đã xảy ra chuyện trong bệnh viện ngày hôm qua.”

Lời nói vừa dứt, căn phòng trở nên im phăng phắc.

Chân Ý quên khuấy nỗi sợ, chỉ còn cảm giác quá đỗi kinh ngạc giữa mông lung. Nào ngờ Hứa Mạc lại có một quá khứ kỳ dị đến thế. Hồi thiếu niên gã thích chị ruột của mình, chuyện nhìn trộm vỡ lở, bị người nhà trách mắng thậm tệ. Từ hành vi và độ chú ý của gã về sau, có thể thấy được tình yêu dành cho chị gái đã phai nhạt, điều gã đau đáu chỉ còn là bệnh đau tim. Nhưng khi đó không ai nghĩ rằng đứa trẻ chỉ mê man và lạc lối trong thời kỳ trưởng thành, nếu được chỉ dẫn sẽ sửa đổi tâm tính. Chẳng ai nghĩ đến cả. Ánh mắt khinh thường miệt thị của họ cộng thêm mấy từ như du côn loạn luân khiến gã càng đi càng sai đường. Cuối cùng, không xuất phát từ mục đích tình cảm, chỉ vì mục tiêu tìm thuốc chữa bệnh mà gã đã cưỡng hiếp Hứa Thiến. Thật mỉa mai biết bao.

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, lời Ngôn Cách nói ra từng câu từng chữ đều đúng cả, bởi vì Hứa Mạc đã buông súng xuống. Gã đi tới đi lui dọc theo bức tường kính, đắn đo lựa chọn. Bước chân càng lúc càng gấp rút, biểu hiện tranh đấu nội tâm ngày một rõ nét. Bỗng dưng, gã dừng lại, nhìn chằm chằm vào Ngôn Cách: “Ai nói cho anh biết, có phải anh đã gặp mẹ tôi không?”

Ngôn Cách không trả lời thẳng câu hỏi của gã: “Tôi là bác sĩ, những gì tôi nói khi nãy là chẩn đoán bệnh của anh.”

Anh bắt đầu từ cảm xúc của Hứa Mạc, chọn cách thức nói chuyện khiến gã dễ dàng chấp nhận và tin tưởng nhất.

Nghe vậy, vẻ tàn ác toát ra từ con người Hứa Mạc mới vơi bớt đi. Gã đang do dự, nghi ngờ, đấu tranh, còn Ngôn Cách luôn biết cách vỗ về. Hơi

https://thuviensach.vn

thở quanh người Hứa Mạc yên ổn trở lại, thấy vậy, dây cung căng chặt trong đầu Chân Ý cũng lơi lỏng phần nào, lúc này mới dám quay lại nhìn Ngôn Cách. Anh đứng bên bể, vì lội nước tới đây nên ống quần và giày ướt sũng. Bàn tay không bỏ vào túi như trước nữa, điều đó sẽ khiến bệnh nhân tâm thần nghi ngờ và căng thẳng. Trong khoảng thời gian nói chuyện khi nãy, anh không vừa nói vừa nhích đến gần, bệnh nhân tâm thần thường nhạy cảm, sẽ phát hiện ra, và cảm thấy mục đích của anh chỉ là tiếp cận họ, mức độ tin tưởng đối với lời anh nói sẽ giảm sút nghiêm trọng.

Trước nay anh là người chú trọng chi tiết. Cô nhìn anh, anh cảm nhận được, đôi mắt liếc tới trong thoáng chốc. Ở khoảng cách vừa phải, ánh mắt anh sâu thẳm, rất tĩnh lặng, cũng rất bình yên. Cô đã sớm học được cách đọc ý nghĩ trong ánh mắt. Chỉ một ánh mắt cô đã hiểu, anh đang nói: Chân Ý, đừng sợ. Phút chốc, trái tim cô vừa đau vừa ấm áp, suýt nữa tuôn trào nước mắt. Có anh ở đây, cô nào sợ chứ?

Hứa Mạc ngẫm nghĩ hồi lâu, có chút dao động, dò xét: “Vậy anh hẳn sẽ biết vừa nãy tôi cho anh uống thuốc gì.”

Gã cho Ngôn Cách uống thuốc? Chân Ý giật thót, phải rồi, vừa nãy Hứa Mạc có nói một cốc là độc, một cốc là thuốc. Ngôn Cách trông thấy vẻ mặt hốt hoảng của cô, hờ hững nói: “Ừ, thuốc chữa bệnh.” Giọng nói như thể không đáng nhắc tới, “Hứa Mạc, anh không hợp với loại thuốc này đâu, nó không thể chữa khỏi bệnh cho anh được.”

Hứa Mạc lại được anh nói trúng ý. Mỗi khi phát bệnh uống thuốc là đỡ, nhưng tần số phát bệnh và mức độ đau đều ngày một tăng cao. Bởi vì cả thế giới chỉ có một loại thuốc này có thể giảm bớt cơn đau của gã nên dù biết không có tác dụng, gã vẫn không còn lựa chọn khác.

Cuối cùng gã hỏi: “Anh biết chữa thế nào không?”

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách đáp một tiếng “ừ” ngắn gọn, không nói chữa thế nào, cũng không đề xuất sẽ chữa cho gã, mà giao quyền chủ động cho gã, nói: “Tôi đưa anh địa chỉ bệnh viện, lúc anh cần thì tự đi.”

Hứa Mạc không lên tiếng.

Chân Ý lại phát hiện, Ngôn Cách có thể nghĩ cho tâm tư của bệnh nhân trong mọi chi tiết. Chỉ cần anh muốn, anh có thể dễ dàng giành được lòng tin của bất cứ bệnh nhân nào. Anh lấy một tấm danh thiếp từ trong túi, đặt vào cốc, đẩy cái giá đến trước mặt gã. Hứa Mạc nhìn đăm đăm vào tấm danh thiếp vài giây, không có ý muốn nhận. Chân Ý hơi căng thẳng, nhưng Ngôn Cách trông vẫn thản nhiên, bấy giờ cô mới ý thức được, thật ra Hứa Mạc đã ghi nhớ chi tiết trên danh thiếp rồi.

Mấy phút sau đó, Hứa Mạc không nói một lời, Ngôn Cách không chủ động đưa ra bất cứ yêu cầu nào, cũng không chủ động đào sâu tâm lý của gã. Hình như hai người họ đang đọ sức trong im lặng. Hứa Mạc đa nghi, còn muốn thăm dò Ngôn Cách đến tận cùng, nhưng từ đầu đến cuối Ngôn Cách không hề đưa ra điều gì có thể tiết lộ nội tình. Căn phòng im phăng phắc đến nỗi có thể nghe thấy tiếng vận hành rất khẽ của máy móc. Chìm trong sự tĩnh mịch kéo dài khiến Chân Ý và An Dao dần dần căng thẳng, không dám thở mạnh. Đột nhiên, Hứa Mạc cúi đầu khẽ kêu đau, một tay chống lên bức tường kính, một tay ôm ngực trái, người cong xuống, hết sức đau khổ. Trán gã nổi gân xanh, sắc mặt trắng bệch, cắn răng, túa mồ hôi lạnh.

Ngôn Cách vẫn không tới gần, cũng không lên tiếng. Hứa Mạc đau đến mức bộ quần áo bệnh nhân ướt đẫm mồ hôi, nước mắt tuôn chảy, không cất nổi thành câu: “Ăn tim… bổ tim… vô dụng… Thay tim, cũng vô dụng… Bác sĩ…” Gã cuộn người lại, đau khổ rít khẽ, “Bác sĩ Ngôn!” Quả nhiên gã đã thuộc lòng tấm danh thiếp.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách đi tới, để gã nằm ngửa trên bàn mổ: “Công tắc ở đâu, tôi cần yên tĩnh và không có ánh sáng tuyệt đối.”

Hứa Mạc đau đớn co giật, ngón tay run rẩy chỉ một nơi, Ngôn Cách tắt máy móc vận hành và đèn điện, chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng rất yếu ớt.

“Hứa Mạc, hít sâu.” Giọng anh hòa nhã yên bình, không hề mang vẻ cưỡng chế và áp lực, “Hít sâu, há miệng, hít thở. Hứa Mạc, nhìn theo ngón tay tôi.”

Chân Ý nhìn sang. Vẻ mặt Ngôn Cách tập trung, qua ánh sáng tối mờ, khuôn mặt anh hư ảo mà thanh tú, như muốn hòa vào bóng tối sau lưng. Giờ khắc này, anh sẽ không phân tâm vì cô. Dưới ánh đèn, ngón tay thon dài xương xương của anh trắng đến độ trong suốt, nhưng vẫn có thể thấy sắc hồng nhàn nhạt. Ngón tay anh khẽ dao động: “Hứa Mạc, mắt nhìn theo ánh sáng giữa ngón tay tôi, đi theo nó, lặp lại…”

Ngón tay anh di chuyển khéo léo, ánh sáng giữa ngón tay cũng trở nên ngoan ngoãn biết điều, tuân theo sự điều khiển của anh, lập lòe như đèn chỉ thị.

Trong căn phòng tối đen chỉ có tay anh nắm chặt ánh sáng.

“Nhìn điểm sáng, đuổi theo nó…”

Chân Ý nhớ mang máng, đây là một kiểu biến thể của liệu pháp giải mẫn cảm bằng chuyển động mắt.

Thời gian như nước chảy, từng giây từng phút trôi đi. Hứa Mạc thật sự bình ổn trở lại, gã không ngủ, ánh sáng trong mắt lóe lên, trong vắt. Bất tri bất giác, bàn tay ôm lồng ngực phập phồng như được xoa dịu. Điều trị xong xuôi, Ngôn Cách rút tay lại, vẻ mặt thờ ơ, không chút gợn sóng.

https://thuviensach.vn

Hứa Mạc nằm trên bàn mổ, đờ đẫn nhấc tay lên sờ ngực, đôi mắt mờ sương, lẩm bẩm: “Không đau nữa.”

Ngôn Cách nói: “Anh cho rằng đổi cái mới sẽ tốt, còn tôi lại lựa chọn cứu vãn và bù đắp.”

Đây là thái độ nhất quán đối với người và vật của anh. Hứa Mạc ôm ngực, ngu ngơ nói: “Tôi biết rồi.”

Bây giờ gã vẫn chưa thể tin, nhưng gã không uống thuốc mà trái tim đã hết đau rồi.

Ngôn Cách nhìn Chân Ý, kiềm chế hỏi: “Chân của cô gái này bị thương, có thể để bác sĩ An cầm máu cho cô ấy không?”

Hứa Mạc trầm lặng hồi lâu, làm còn nhiều hơn những gì Ngôn Cách yêu cầu, gã cầm chìa khóa tháo xích cho An Dao và Chân Ý. Vẻ mặt mù mịt và trống rỗng, nhưng đang thỏa hiệp. Ngôn Cách vòng qua bàn mổ đỡ Chân Ý, bước chân bất giác rảo nhanh. Cô nhìn anh đầy mong mỏi, anh mới cúi người ôm lấy bả vai cô, cô vội nhào vào lòng anh, cắn răng không lên tiếng, vùi đầu vào vai anh, nước mắt tuôn trào. Vai áo anh nhanh chóng bị thấm ướt, dán chặt vào thân thể, trái tim lần nữa trĩu nặng đình trệ. Anh không thể nhìn cô khóc. Cô vừa khóc, anh đã không biết phải xoay xở thế nào. Luống cuống như thể chạy khắp thế giới cũng không tìm được cách giải quyết.

Anh biết cô đau lòng, không phải vì chân bị thương, mà bởi vì cái chết thảm khốc của cảnh sát Lâm. Anh lẳng lặng cắn răng, điều chỉnh nhịp thở đau đến mức có phần rối loạn. Anh quấn tay cô lên cổ mình, ôm hông cô, tay kia đưa qua khuỷu chân cô. Chưa bế cô lên đã nghe thấy tiếng nức nở cực khẽ: “Đều là lỗi của em, đáng nhẽ không nên xuống xe.”

Một giây sau, giọt lệ nóng mãnh liệt hơn trước tràn vào cổ anh, trượt xuống lồng ngực anh rồi lập tức lạnh toát, lạnh thấu tâm can. Anh nghiêng

https://thuviensach.vn

đầu nhìn cô, nhưng đầu cô cúi gằm, không để anh thấy nét mắt, chỉ để lộ thái dương tái nhợt và mang tai ướt đẫm.

Cô không thấy đôi mắt Ngôn Cách đã hoen đỏ, trào dâng hơi nước ướt át. Anh không lên tiếng, cúi đầu kề sát vào gò má lạnh băng của cô với lực rất mạnh.

Anh bế cô lên, cẩn thận cực kỳ, sợ làm tổn thương chân cô. Sau khi đứng dậy, anh đưa mắt nhìn An Dao. An Dao hiểu ý, khẽ hỏi: “Tôi đi xem đứa bé kia nhé?”

Hứa Mạc vẫn ngơ ngẩn vuốt trái tim không còn đau nữa, gật đầu chậm rãi. An Dao ra khỏi phòng kính, Ngôn Cách bế Chân Ý đi ra. Hoài Như ở bên ngoài trông thấy An Dao bước ra, hoảng hốt, sợ bị quên lãng, hét ầm lên: “Phóng viên Chân, còn có tôi nữa.”

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 11.5

Hứa Mạc lập tức tỉnh lại, ánh mắt thù hằn như bị lừa gạt: “Cô không phải y tá! Cô lừa tôi!”

Gã xoay người nhào tới cầm lấy khẩu súng săn. Thế cục xoay chuyển hoàn toàn, Ngôn Cách ôm đầu Chân Ý, lập tức trốn ra sau tủ. “Đùng!”, cả bức tường kính vỡ vụn, mảnh vỡ nổ tung khắp nơi. Chân Ý được thân thể Ngôn Cách che chắn nên không hề bị mảnh kính văng ra làm bị thương.

Ngôn Cách vội vã mang Chân Ý ngồi xổm sau chiếc tủ. Cô không dằn nổi cơn đau mà khẽ kêu một tiếng. Vết thương lại nứt ra. Nghe thấy tiếng rên đau khổ của cô, anh không lên tiếng. Cô biết anh rất vụng về ở phương diện này, càng muốn an ủi lại càng luống cuống. Một giây sau, anh lại cúi đầu, cắm tì mạnh vào thái dương cô. Thế mà Chân Ý lại cảm thấy tủi thân không sao tả xiết. Cô được anh ôm ghì trong lòng bằng tư thế bảo vệ tuyệt đối. Bên tai là nhịp tim mạnh mẽ thậm chí có chút hỗn loạn của anh. Anh chưa từng căng thẳng sợ hãi, trừ phi là vì cô.

Căn phòng không bật đèn, chỉ có chùm ánh sáng mờ ảo Ngôn Cách dùng để điều trị cho Hứa Mạc khi nãy. Họ nấp sau tủ, bức tường hắt lên bóng mấy thứ chai lọ không rõ. Ngôn Cách ngồi quỳ, ló đầu ra nhìn, Chân Ý cũng không kìm nổi mà thò đầu ra theo, anh ấn cô trở lại, giọng cực khẽ: “Đừng sợ.”

“An Dao đâu?” Chân Ý lo lắng.

https://thuviensach.vn

“Cô ấy ra ngoài rồi. Hứa Mạc không làm hại cô ấy đâu.” Nói xong, anh vội vàng bịt miệng cô.

Tiếng súng liên hồi đã dừng lại, bốn bề tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân vang vọng từ xa đến gần. Hứa Mạc chậm rãi đi tới, đứng ở cửa kính bị bắn vỡ tung, phán đoán phương hướng của Chân Ý.

Trong bóng tối, Ngôn Cách chau mày, anh muốn thử trấn an Hứa Mạc, anh nắm chắc nhưng lên tiếng sẽ để lộ vị trí. Nếu chỉ có mình anh, anh nhất quyết không hề chùn bước. Nhưng Chân Ý ở đây, vì thế anh tuyệt đối sẽ không mạo hiểm. Anh liếc nhìn xung quanh, chiếc tủ được đặt theo hình bán vòng cung, vừa khéo bao quanh phòng kính. Hai đầu của tủ treo rèm, cách lối vào tầm mười mấy mét, anh có thể chạy ra trong vòng mấy giây.

Ngôn Cách ôm Chân Ý, khom người chậm rãi đi sâu vào trong phòng, mới đi được hai bước, tiếng súng đã rền vang! Chiếc tủ sắt rung chuyển dữ dội, dụng cụ thủy tinh đặt trên đó bắn tung tóe, chất lỏng tuôn xối xả. Chân Ý cuộn mình trong lòng Ngôn Cách, vừa rồi Ngôn Cách không phát ra bất cứ âm thanh nào, nhưng ở phương diện nào đó, cảm giác của Hứa Mạc hình như nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều. Chân Ý nhớ lại những bệnh nhân tâm thần ở bệnh viện.

Ngôn Cách hạ thấp trọng tâm, tiếp tục từ từ tiến bước, một loạt tiếng súng đuổi theo, bắn vào tủ sắt, đinh tai nhức óc như sấm đánh. Chân Ý bị chấn động đến độ váng đầu hoa mắt, nhưng lại giơ tay lên che tai cho Ngôn Cách.

Anh hơi sửng sốt. Cô đã đại khái đoán được ý nghĩ của anh, đi sâu vào trong trước để Hứa Mạc nổ súng dọc theo hàng tủ theo thói quen, chờ gã đổi băng đạn thì sẽ quay người chạy ra. Nhưng con đường hơn mười mét chỉ có một tấm rèm, anh che chở cô lao ra như thế rất nguy hiểm. Cô gắng gượng vùng vẫy thoát khỏi anh, ngồi bệt xuống đất, ra hiệu không lên tiếng, nháy mắt tỏ ý mình có cách.

https://thuviensach.vn

Căn phòng yên ắng trở lại, tiếng súng cũng im bặt. Hứa Mạc nhắm theo phương hướng cuối cùng cảm nhận được, chầm chậm bước tới. Giữa hai chiếc tủ có khoảng cách nửa mét. Hai người kề sát tủ, trong bóng tối, cái bóng cầm súng của gã dần dần tiến đến. Trong lúc gã chuyển hướng, Ngôn Cách nắm lấy nòng súng săn, kéo mạnh xuống. Hứa Mạc giật mình, lập tức nhấn cò nhưng họng súng bị chúi xuống đất, đạn nổ ầm ầm, phản lực dữ dội làm đau xương bả vai và cánh tay gã. Tay gã tê dại, buông lỏng cò súng. Chân Ý gắng gượng đứng dậy, định nhấc chân nhưng Ngôn Cách đã nhanh hơn cô một bước, gạt mạnh chân, đạp cong nòng súng.

Thấy Hứa Mạc đã hoàn hồn, chạm vào cò súng lần nữa, Ngôn Cách vội vã buông gã ra, ôm Chân Ý nằm dưới đất, lập tức chạy ra ngoài!

Trong khoảnh khắc, Hứa Mạc bóp cò, viên đạn gia tốc tăng nhiệt trong nòng súng bị bẻ cong, tiếng nổ "đùng" vang lên!

Ra khỏi căn phòng, Hứa Mạc không đuổi theo nữa. Chân Ý khẩn trương cao độ, bảo Ngôn Cách đặt cô xuống cùng chạy nhưng anh không chịu, bế cô chạy suốt hành lang ngoắt ngoéo, tiến lên mặt đất. Đêm đã khuya, trăng còn tròn hơn ngày rằm, gió đêm gào thét, có phần thê lương. Anh đặt cô xuống, Chân Ý: "Báo cảnh sát ngay đi."

"Lúc tìm thấy căn phòng dưới lòng đất, anh đã gọi cho họ rồi." Giọng Ngôn Cách rất khẽ.

Chân Ý sửng sốt: "Anh đã báo cảnh sát rồi, sao còn tự mình chạy xuống?"

"Họ cần một khoảng thời gian để tới đây, anh không đợi được. Hơn nữa anh không tin tưởng họ." Anh thẳng thắn, lúc nói tới đây, mặt anh hơi lạnh, "Nhiều người xuống bắt anh ta như vậy, kích động anh ta thì phải làm sao đây?"

https://thuviensach.vn

Đáy lòng Chân Ý ấm áp, vừa định nói “Ngôn Cách, anh tốt với em quá” thì anh lại nhíu mày, nhìn chằm chằm vào lồng ngực cô, hoảng hốt hỏi: “Em bị trúng đạn ư?”

Chân Ý vừa cúi đầu nhìn đã giật thót, ngực cô thấm đẫm vết máu mới, sờ thử: “Em không đau mà!” Cô ngờ vực ngẩng đầu lên, kinh hoảng nói: “Anh trúng đạn rồi!”

Cô nhào tới, cởi áo anh ra xem. Ngực anh đầy máu, xương bả vai be bét máu, viên đạn màu vàng đậm khảm sâu vào thịt. Vậy mà anh còn ôm cô chạy lâu như thế.

Cô đau đến mức kinh hãi: “Anh không thấy đau sao, anh…”

Anh không nhúc nhích, vẻ mặt bình yên, không hề đau đớn dù chỉ một thoáng, nhẹ tênh như chỉ bị người ta cào một chút: “Bình thường, anh không cảm thấy gì.”

Cô kéo vai anh lại mà không được, tức giận muốn vòng qua sau anh nhưng anh lập tức ôm cô về bằng một tay. Cô cắn răng, nước mắt rưng rưng, níu lấy cánh tay anh kiên quyết vòng ra sau nhìn. Còn anh thì ngăn cô lại, ôm lấy cô, kiên quyết không cho nhìn. Hai người không nói tiếng nào, giằng co. Cô vùng vẫy vừa nắm vừa kéo, anh bình tĩnh khống chế.

Lần này anh không nhường cô, nên cuối cùng, cô sụp đổ trước, nước mắt dâng tràn trong yên lặng, cô òa khóc. Thật ra cô vừa liếc mắt đã thấy lưng anh đầm đìa máu. Mảnh kính, vụn gỗ, miếng sắt, mảnh nòng súng… tất cả đều găm lên người anh, hệt như con nhím.

Nhớ lại anh ôm cô suốt chặng đường, lo lắng vết thương ở chân cô không thể đi, những mảnh vỡ ấy dường như hoàn toàn ghim vào trái tim cô, đau đến mức rỉ máu, đau đến mức không thể hít thở. Cô vùi đầu vào lòng anh, khóc run cả người. Anh cúi đầu, nhẹ nhàng kề sát đầu cô, vỗ về tấm

https://thuviensach.vn

lưng ẩm ướt mồ hôi vì khóc của cô, dỗ dành: “Đâu có chết được, việc này có gì đáng khóc đâu.”

Cô khóc dữ dội hơn. Ngôn Cách than thở đầy bất lực, giọng nói dịu dàng: “Chân Ý của chúng ta làm gì cũng hết mình, dốc sức trăm phần trăm, khóc nhè cũng vậy. Khóc rồi thì nói gì cũng không nghe, nước mắt chảy ra giống như vắt miếng bọt biển vậy.”

“Có đâu.” Cô nghẹn ngào phản bác, nhờ câu nói của anh mà cô không khóc nổi nữa.

Cảnh sát và xe cứu thương nhanh chóng lao đến. An Dao, Hoài Như và đứa trẻ đều được cứu. Chân Ý tìm bác sĩ kiểm tra cho Ngôn Cách, nhưng lại thấy Ngôn Cách ngẩn ngơ nhìn lối ra.

“Sao vậy?”

“Hứa Mạc.” Sắc mặt Ngôn Cách trắng nhợt, “Anh ta vẫn chưa ra.”

Chờ thêm lát nữa, Hứa Mạc đã ra ngoài, nhưng nằm trên cáng, che vải trắng…

“Có phải nòng súng nổ tung đã tổn thương bộ phận quan trọng của anh ta không?” Chân Ý khẽ nói, hơi khó chịu. Nhớ lại hình ảnh Hứa Mạc cúi đầu rơi nước mắt cùng nỗi cảm thán “Tim tôi đau lắm, sao mọi người không tin tôi”.

Ngôn Cách đi tới, vén tấm vải trắng lên. Hứa Mạc sau khi chết trông vô cùng nhợt nhạt yếu ớt, khuôn mặt tuấn tú không hề giống kẻ điên. Người gã ướt đẫm, một lưỡi dao cắm vào lồng ngực.

Ngôn Cách đắp tấm vải trắng lại, lùi mấy bước, nhìn Hứa Mạc được khiêng đi. Gió đêm lớn dần, thổi thốc mái tóc trên trán anh bay múa phấp

https://thuviensach.vn

phới, để lộ vầng trán trắng nõn đầy đặn. Một lúc lâu sau, anh quay lại liếc nhìn, khoảng cách rất xa nhưng vẫn thấy rõ. Trên xe anh không còn ai nữa.

Viên đạn xuyên thủng bắp chân của Chân Ý, may mà không bị thương tới xương. Sau khi cầm máu bôi thuốc, cô phớt lờ sự ngăn cản của y tá, cũng không quan tâm đi một bước như giẫm trên mũi dao mà chống nạng đi thăm Ngôn Cách. Phòng mổ sáng đèn, có mấy người đàn ông và phụ nữ độ tuổi trung niên ngồi trên ghế, khẽ nói chuyện với nhau. Ai ai cũng đều kín kẽ cao quý, phong thái hơn người, là người nhà họ Ngôn. Bà Ngôn đứng dậy đi tới chỗ Chân Ý. Cô căng thẳng, khẽ mỉm cười: “Cháu chào cô.”

Cô vừa định tự giới thiệu, đối phương đã gật đầu: “Chào cô.” Trông ôn hòa, nhưng không dễ gần gũi: “Cô Chân Ý, có thể nhờ cô chút việc không?”

“Xin cô cứ nói ạ.”

“Đừng tiếp cận và làm tổn thương con trai tôi nữa.” Lời nói nhẹ nhàng của bà hệt như một bạt tai.

Mặt Chân Ý ửng đỏ: “Chuyện lần này không phải do cháu cố ý…”

“Chỉ lần này thôi ư? Cô Chân Ý, cô là cô gái xuất sắc, tôi tin cô yêu Ngôn Cách. Nếu không nhờ cô, nhà chúng tôi sẽ có hai Ngôn Hủ, vì có cô nên Ngôn Cách mới được như bây giờ. Điều này tôi phải cảm ơn cô.”

Ngực Chân Ý phập phồng trĩu nặng, biết tiếp theo sẽ là một câu tuy nhiên.

“Cô sôi nổi, rực rỡ, nhưng phong cách nhiệt tình bùng cháy như vậy không hợp với Ngôn Cách. Để tiếp cận cô, gần gũi cô, nó đã khiêu chiến với giới hạn hết lần này tới lần khác. Nó sống khổ sở lắm.”

https://thuviensach.vn

Hơi thở của Chân Ý hơi tắc nghẽn, sau phút khó nhọc, cô lắc đầu: “Thưa cô, có lẽ cô không tin, nhưng lúc ở bên Ngôn Cách, cháu có thể cảm nhận được tâm trạng của anh ấy. Dù anh ấy không nói gì, không làm gì, không nhìn cháu, nhưng cháu vẫn cảm giác được anh ấy đang vui vẻ. Bởi vậy cháu mới không buông tay. Nếu anh ấy cảm thấy thứ cháu mang đến là buồn thương, đau khổ, xin cô hãy bảo anh ấy tự nói với cháu, cháu sẽ lập tức rời đi, tuyệt đối không quay đầu lại.”

Cô khom lưng cúi chào rồi ngẩng đầu lên, không tự ti cũng chẳng kiêu ngạo.

Vẻ mặt của bà Ngôn thật khó lường. Cửa phòng mổ mở ra, Chân Ý lập tức bước tới. Trên giường bệnh, sắc mặt Ngôn Cách trắng như tờ giấy, hàng mày rậm nhíu chặt, mặt đẫm mồ hôi, như vừa trải qua một trận cực hình. Trái tim đau đến tê dại, cô hỏi: “Không dùng thuốc gây mê à?”

Bà Ngôn cũng khẽ chất vấn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Bác sĩ vội nói: “Gần đầu quá, anh ấy không chịu dùng thuốc gây mê.”

Nhìn sắc mặt còn trắng hơn ga giường, ướt đẫm như vừa vớt ra từ bể nước của anh, Chân Ý đau đến mức tim gan đều co thắt. Như thể cảm nhận được ánh mắt của cô, anh chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt đen láy trong suốt, không một cảm xúc dư thừa. Dường như anh đã mệt đến cùng cực, đôi mắt hơi trống rỗng. Chăm chú nhìn cô vài giây, anh chậm rãi nhắm mắt lại, đôi môi khô khốc nhợt nhạt khẽ động đậy, nói: “May quá, không tổn thương đến xương.” Hóa ra là nói đến vết thương của cô.

Chân Ý lặng thinh, đôi mắt ngân ngấn nước. Hình như nhớ ra điều gì, anh lại mở mắt, yếu ớt nhìn cô, vươn bàn tay không chút sức lực và lạnh băng ra, lần mò cầm lấy tay cô. Cuối cùng anh cũng an tâm, nặng nề khép mi lại.

https://thuviensach.vn

Bà Ngôn đứng tại chỗ, chợt nhớ lại chuyện của mười hai năm trước. Hôm ấy, cô gia sư của Ngôn Cách dẫn anh ra ngoài đi dạo. Sau khi trở về, Ngôn Cách bỗng nói không muốn học tập ở nhà nữa, muốn đến lớp học. Anh chỉ vào huy hiệu trung học Thâm Thành gắn trên chiếc túi quai chéo của cô giáo, nói hai chữ: “Trường này.”

Bà rất kinh ngạc, muốn hỏi rõ nhưng Ngôn Cách không giải thích, xoay người đi luôn. Bà cũng đi theo, đang lúc chạng vạng, trên núi đổ mưa. Nước mưa chảy xối xả theo mái hiên cổ xưa, vỗ lộp bộp trên tàu lá chuối trong vườn. Ngôn Hủ ngồi trên bậc cầu thang trước căn lầu, nhìn từng đường mưa chia cắt bầu trời. Ngôn Cách ngồi cạnh anh, cũng nhìn bầu trời và đường mưa, hai bóng lưng gầy gò non trẻ giống nhau như đúc. Hai cậu thiếu niên không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời mưa lóng lánh suốt một tiếng ròng rã.

Lúc tạnh mưa, Ngôn Cách nói: “Ngôn Hủ, anh gặp được một cô bé, cô ấy từ trên trời rơi xuống, như một vầng thái dương rực rỡ.”

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 11.6

Tới chiều, Ngôn Cách tỉnh lại. Khi mở mắt ra, lòng bàn tay anh cảm giác được hơi thở ấm áp của cô, ngưa ngứa. Ánh mặt trời chiếu vào phòng bệnh, anh cụp mắt nhìn, mặt cô đặt nghiêng trên lòng bàn tay anh, ngủ ngon lành. Mặt cô mềm mại vô cùng, lần này anh không kiềm chế nữa, đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm, xúc cảm mềm mịn quen thuộc. Trái tim anh hơi loạn nhịp.

Cô tỉnh lại ngay sau đó, giọng nói cô gấp gáp: “Anh tỉnh rồi!”

Họ hàng trong phòng bệnh đều đưa mắt nhìn tới, Ngôn Cách lên tiếng: “Xin hãy ra ngoài, tôi muốn thay quần áo.”

Anh chậm rãi ngồi dậy, vén chăn xuống giường. Mọi người ra ngoài, Chân Ý cũng đứng dậy.

“Em đi đâu thế?” Ngôn Cách hỏi.

“Ơ?” Chân Ý quay lại, ý của anh là giữ cô lại ư?

Phòng bệnh chìm vào tĩnh lặng. Chân Ý ngồi cạnh anh, hơi căng thẳng bởi sự thân mật bất chợt của anh: “Anh muốn em thay áo cho anh à…”

Còn chưa dứt lời, bả vai đã trĩu xuống. Cô lập tức ngậm miệng, ngơ ngẩn nhìn trời, nuốt khan một cái. Khoảnh khắc trước, anh tựa đầu vào vai cô, không một tiếng động, yên ả biết bao. Ồ, muốn đẩy người ta đi để được một mình ở bên cô sao?

https://thuviensach.vn

Cơn gió thổi vi vút qua cửa sổ. Cô nghe thấy tim mình đang đập thình thịch mãnh liệt. Ồ, lúc thế này không nói gì ư? Cô chậm rãi chớp mắt, ừ, không nói thì không nói.

Có con chim đậu lên bệ cửa sổ, kêu chiêm chiếp, nhảy nhót một hồi rồi bay đi. Vừa quay đầu lại, ngay cả đôi môi của anh cũng trắng bệch, nhưng vẻ mặt anh vẫn lạnh nhạt, nhắm nghiền mắt tựa trên vai cô. Đau đến vậy mà trông như không sao cả.

Chân Ý đau lòng chết đi được. Anh mệt rồi, cô cũng mệt rồi, vậy nên hãy tranh thủ thời gian điều trị ở bệnh viện , trước tiên phớt lờ mọi chuyện, cứ nương tựa vào nhau như thế, để thân thể và tâm hồn đều được nghỉ ngơi một chút. Trong phòng bệnh, thời gian chậm rãi trôi, cô hơi nghiêng đầu dựa vào đầu anh. Tóc anh mềm mượt, mơn trớn mặt cô, gần gũi và thân thiết.

Đang định nhắm mắt lại, cô nghe Ngôn Cách nói: “Chân Ý, giúp anh thay quần áo.”

Cảm xúc bình lặng bỗng nhiên hỗn loạn, cô nhìn anh chằm chằm, mặc dù cố kìm nén nhưng rõ ràng đôi mắt đã lóe lên ánh sáng. Ngôn Cách ngồi dậy, khẽ nói: “Cánh tay anh bị tê, không kịp đợi khôi phục cảm giác rồi mới thay, cũng không muốn nhờ y tá giúp.”

“Thay đồ đi đâu thế?”

“Cục Cảnh sát. Về chuyện của Lâm Hàm, chắc đêm qua cảnh sát đã thẩm vấn Hoài Như xong. Em là nhân chứng quan trọng. Có lẽ cảnh sát đang trên đường đến gặp em. Và cả cái chết của Hứa Mạc.”

Chân Ý khóa cửa lại, lấy áo sơ mi và quần thoải mái trong chiếc va li người nhà họ Ngôn mang đến. Cô giúp anh cởi áo, cả tấm lưng băng kín mít khiến cô khó chịu, ngoài miệng lại ra vẻ thoải mái: “May là mặt không bị thương, nếu không thì xấu lắm.”

https://thuviensach.vn

Anh không biết tại sao, hỏi: “Xấu thì em sẽ để tâm hả?”

Cô hơi sửng sốt, hỏi ngược lại: “Nếu em để tâm, anh có buồn không?”

Anh không lên tiếng. Cô cẩn thận mặc quần áo cho anh.

Hai người ra khỏi phòng bệnh, Tư Côi và mấy cảnh sát khác đã chờ bên ngoài. Họ là nhân chứng quan trọng của vụ bắt cóc.

“Hai người bị trúng đạn nên chúng tôi không thẩm vấn ngay từ đầu, nhưng vì tính chất của vụ án nghiêm trọng, không thể đợi đến lúc vết thương của hai người khỏi hẳn được.” Mắt Tư Côi đỏ hoe, sưng húp, không biết đã khóc bao nhiêu lần.

“Bọn tớ đang chuẩn bị tới Cục Cảnh sát.”

Lúc lên xe, Tư Côi khẽ nói với Chân Ý: “Cậu nhớ Lâm Hàm chết thế nào không?”

Chân Ý gật đầu: “Hoài Như ở đâu?”

“Được luật sư của cô ta đưa đi rồi.” Tư Côi gằn nhẹ, “Là Dương Tư.”

Chân Ý không ngờ tới: “Các cậu không thẩm vấn cô ta à?”

“Thẩm vấn rồi, từ ba giờ cho đến chín giờ sáng. Mấy tổ bọn tớ thức cả đêm, nhưng…” Tư Côi quay đi, quai hàm vẫn run rẩy, “Cô ta nói rằng mình bị Hứa Mạc ép buộc, không phải cố ý giết người. Chân Ý, là vậy phải không?”

Chân Ý trầm lặng, hồi lâu sau gật đầu: “Đúng vậy.”

“Nếu cô ta gặp được luật sư tốt, có lẽ…” Tư Côi nghẹn ngào, ngay cả lên tiếng cũng khó khăn, “Chân Ý, có lẽ cô ta thật sự bị ép buộc bất đắc dĩ,

https://thuviensach.vn

nhưng chỉ cần nghĩ tới dáng vẻ khi chết của Lâm Hàm, tớ liền muốn bắn chết cô ta ngay!”

Đến Cục Cảnh sát, Doãn Đạc cũng có mặt. Cái chết thảm khốc của Lâm Hàm làm rúng động cả nước và cũng làm đảo lộn hệ thống chấp pháp của thành phố K. Lúc Dương Tư đưa Hoài Như đi, nhóm Doãn Đạc đã chuẩn bị khởi tố. Mặc dù lịch sử pháp chế của thành phố K không có án lệ bị ép giết người, nhưng hệ thống pháp luật tương tự ở Anh Mỹ đã từng xuất hiện, bị cáo bị ép giết người thậm chí không bị xử phạm tội giết người cấp độ hai (*) và sẽ được phán trắng án. Căn cứ theo đặc điểm án lệ ở thành phố K, lần này, bồi thẩm đoàn và chánh án có thể sẽ tham khảo án lệ tương tự ở nước ngoài.

(*) Giết người cấp độ hai là ngộ sát với ý định làm bị thương chứ không cố ý giết người. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều của người dịch.)

Lúc Chân Ý bị thẩm vấn, cô đã kể đầu đuôi ngọn ngành chuyện xảy ra hôm đó cho cảnh sát, kết quả, giống với lời trần thuật của Hoài Như, cô ta không nói dối. Khi rời khỏi phòng thẩm vấn, mắt của một loạt cảnh sát bên ngoài đều hoen đỏ. Doãn Đạc im lặng rất lâu, cuối cùng nói với Chân Ý: “Rạng sáng hôm nay họ xông vào tầng hầm, Lâm Hàm bị trói ở đó, nghe nói bị trói đứng, miệng bị dán băng, ngực bị đào rỗng. Tư Côi nói anh ấy chết không nhắm mắt.”

Trái tim Chân Ý như bị con dao đâm mạnh vào, ngẩng đầu nhìn, mắt Doãn Đạc cũng ươn ướt: “Chân Ý, mặc dù nói những lời này không thỏa đáng, song cảnh sát nào ở đây cũng muốn Hoài Như bị giam chung thân. Nhưng rất có thể cô ta thậm chí không phải ngồi tù.”

Chân Ý hiểu điều này. Cô cúi đầu: “Xin lỗi, mấy lời em nói khi nãy là tất cả những gì em biết. Không còn gì nữa.”

https://thuviensach.vn

“Anh biết.” Doãn Đạc hít vào, “Có điều, một người bình thường dù tự cứu bản thân đi nữa thì sao có thể không hề nương tay mà móc tim của một người sống chứ!”

Chân Ý nhíu mày, Doãn Đạc hỏi: “Em hết thời gian chịu phạt rồi, không đi lấy giấy phép hành nghề à?”

Chân Ý ngẩn người: “Gần đây bận quá.”

“Đi lấy đi.” Doãn Đạc nói, “Nếu thất bại trong vụ kiện hình sự, hy vọng em và đồng nghiệp có thể giúp đỡ người nhà Lâm Hàm tiến hành tố tụng dân sự.”

Chân Ý nặng lòng ngồi xuống, Dịch Dương ngồi cạnh tua băng ghi hình, cho cô xem đoạn băng thẩm vấn Hoài Như. Cô ta khóc mãi, vô cùng nhu nhược và sợ hãi.

Dịch Dương than thở: “Cảnh sát mất đi đồng nghiệp đều hận cô ta, nhưng tại phiên tòa công khai, dân chúng sẽ đứng về phía cô ta. Cô ta sẽ khiến người xem cảm giác rằng mình cũng là người bị hại.”

Chân Ý thoáng lo lắng, ngẩng đầu lên, thấy An Dao cũng tới. Người giết Hứa Mạc là cô ấy nên cũng bị gọi đến để điều tra.

Chân Ý đi theo Dịch Dương vào phòng nhận tin. Cô thấy hơi lạ, rạng sáng ở ngoài xưởng, cô thoáng thấy bóng dáng Ngôn Hủ, sau đó liền không thấy đâu nữa. Ngôn Cách bị đưa vào phòng phẫu thuật, An Dao tới Cục Cảnh sát, Ngôn Hủ đều không xuất hiện. An Dao để xõa tóc, mày cong mắt hạnh, răng trắng môi đỏ, là người đẹp cổ điển điển hình. Trước sau cô ấy vẫn bình thản, giọng nhẹ tênh, thong thả thuật lại chuyện xảy ra hôm ấy: “… Thằng bé rất ngoan, không khóc. Tôi ôm thằng bé chạy ra ngoài. Hành lang cắm đầy nến, ánh sáng mờ mịt. Lúc đi qua căn phòng ấy, tôi nhìn vào trong, rất tối. Tôi nhớ ra Hoài Như còn bị trói, định đi cứu cô ấy. Lúc tới cửa tôi bắt gặp Hoài Như, cô ấy nói đã gỡ được băng dính, chỉ còn Hứa

https://thuviensach.vn

Mạc ở bên trong. Cô ấy định chạy trốn, tôi đưa thằng bé cho cô ấy, một mình đi tìm Hứa Mạc.”

“Tại sao cô không chạy?”

“Trong quá trình bắt cóc, anh ta không gây thương tổn cho tôi, nói chuyện anh ta cũng hiểu. Tôi cảm thấy anh ta không phải là người tàn nhẫn.” Mắt An Dao khép hờ, sắc mặt quạnh hiu.

“Nói chuyện anh ta cũng hiểu là sao?”

“Lúc đầu anh ta muốn giết đứa trẻ, tôi nói tim thằng bé quá nhỏ, anh ta bỏ qua, cũng không vì vậy mà vứt bỏ nó, lại còn chăm sóc nó.”

“Chăm sóc thế nào?” Tư Côi hỏi, “Không phải trẻ con cần uống sữa sao?”

“Anh ta cho nó uống máu.”

Tư Côi thảng thốt.

“Máu động vật.” An Dao nói, “Lát sau anh ta đưa người cảnh sát và Chân Ý đang hôn mê đến, tôi sợ anh ta làm hại Chân Ý nên nói cô ấy là y tá trong khoa. Anh ta liền đưa Chân Ý đi nghỉ ngơi, còn nói rất áy náy vì đã đập đầu cô ấy, phải mời cô ấy ăn để bổ sung dinh dưỡng.”

Tư Côi hỏi: “Cô vào phòng, sau đó thì sao?”

“Căn phòng rất tối, tôi tìm Hứa Mạc khắp nơi, anh ta ở sau tủ, bụng đang chảy máu. Tôi không biết vết thương của anh ta thế nào, chắc hẳn không nặng, anh ta đứng dậy được. Tôi dìu anh ta đi vài bước, anh ta thấy con tin Hoài Như biến mất, bỗng dưng sầm mặt, kề con dao bén lên cổ họng tôi.” An Dao nhíu chặt mày, “Lúc ra cửa đi qua bể nước, anh ta bị trượt chân. Tôi muốn chạy, anh ta nhào tới tóm lấy tôi, tôi nắm lấy tay anh ta

https://thuviensach.vn

chống cự, không biết sao con dao lại đâm vào ngực anh ta. Tôi sợ quá bèn bỏ chạy."

Tư Côi hỏi: "Phản ứng của anh ta?"

An Dao day huyệt thái dương, suy nghĩ đầy khó khăn: "Anh ta lùi ra sau, ngã lên băng chuyền cạnh cửa."

Tư Côi nhận thấy cô ấy muốn nói lại thôi, hỏi cho bằng được: "Anh ta bị sao thế?"

"Anh ta khóc?"

"Khóc ư?"

"Ừ, không khóc thành tiếng, nhưng tôi thấy anh ta rơi nước mắt. Anh ta nói…" An Dao đau khổ che mắt lại.

"Nói gì?"

"Anh ta nói: Bác sĩ An…tim tôi…lại đau rồi."

Không biết tại sao, trái tim Chân Ý cũng đau. Cô nhớ lại hình ảnh Hứa Mạc ngồi trước bàn mổ, ôm ngực nức nở: "Tôi bị bệnh rồi, sao không có bác sĩ nào có thể cứu tôi vậy?" Cô hận Hứa Mạc hại chết cảnh sát Lâm, nhưng lại cảm thấy rõ ràng gã có thể thoát khỏi bi kịch này.

Nhưng những lời này không hề nhận được sự đồng cảm của người khác, sắc mặt của mấy cảnh sát lạnh tanh, đồng đội chết thảm khiến họ không thể thông cảm chút nào cho Hứa Mạc, càng không muốn tìm hiểu nguyên nhân gã giết người. Định nghĩa cuối cùng về gã là kẻ sát nhân ăn thịt sống biến thái, không chừng lan truyền đi còn trở thành con quỷ giết chóc ăn thịt người.

Tư Côi không còn gì để hỏi: "Bác sĩ An, có thể kiểm tra nói dối không?"

https://thuviensach.vn

“Có thể.”

Chân Ý chọc chọc vào mu bàn tay Ngôn Cách, khẽ hỏi: “An Dao được xem như tự vệ chính đáng phải không?”

Ngôn Cách chau mày, như có điều suy nghĩ: “Hiện tại xem như là vậy.”

Người kiểm tra nói dối cho An Dao là Quý Dương. Trước thiết bị phát hiện nói dối, cô không hề căng thẳng. Quý Dương hỏi mấy vấn đề căn bản, An Dao trả lời đều đều ngắn gọn, thời gian suy nghĩ vừa phải, ngập ngừng vừa đúng lúc. Trên máy, hình ảnh và số liệu cũng không có vấn đề gì.

“Hứa Mạc thường xuyên đi tìm cô, cô có nghĩ tới có gì bất thường không?”

“Điều gì bất thường chứ?”

“Cô không nghĩ tới anh ta mắc chứng hoang tưởng à?”

“Không hề.” Lắc đầu, mọi biểu đồ đều bình thường.

Quý Dương chi tiết hóa vấn đề: “Cô khám cho anh ta mấy lần?”

“Khoảng năm lần.”

“Anh ta không bị làm sao nhưng vẫn tiếp tục tới tìm cô phải không?”

“Đúng.” Số liệu hết sức bình thường.

“Một người không bị bệnh lại thường xuyên tới tìm cô, cô không cho rằng anh ta có vấn đề gì sao?”

An Dao chần chừ: “Hơi hơi.”

“Là gì?”

https://thuviensach.vn

“Tôi cho rằng anh ta thích mình.”

Câu trả lời này khiến Quý Dương khựng lại một giây, quả thực anh ta không ngờ rằng lại có một đáp án hợp tình hợp lí đến vậy.

“Cô cho rằng anh ta thích cô?”

“Đúng.” Tim đập bình thường, nét mặt chuẩn mực.

“Cô có thích anh ta không?”

“Không thích.” Khẽ cau mày, bổ sung một câu, “Bởi vì tôi và chồng chưa cưới quen nhau như vậy, nên không ghét anh ta.”

Những câu hỏi tiếp đó chuyển sang chuyện sau khi bắt cóc, câu trả lời của An Dao vẫn không có vấn đề gì.

Câu hỏi cuối cùng là về tự vệ chính đáng. “Cô trở về phòng vì muốn kiểm tra tình trạng của Hứa Mạc và cứu anh ta ra?”

“Đúng.” Hết thảy bình thường.

“Cô tìm được anh ta, mà anh ta lại bắt cô làm con tin?”

“Đúng.”

Tiếp theo hỏi về chi tiết việc cô đâm Hứa Mạc, câu trả lời ăn khớp với trước đó.

Quý Dương đảo lộn thứ tự toàn bộ vấn đề, hỏi lại lần nữa. Từ đầu đến cuối An Dao vẫn ổn định, thiết bị phát hiện nói dối như đã ngủ yên, mọi tham số đều bình thường. Chân Ý khều lòng bàn tay Ngôn Cách, anh cúi đầu, cô dẩu môi nói bằng khẩu hình: “Anh ta không giỏi bằng anh.” Vẻ mặt rất đắc ý, rất tự hào và càng kiêu ngạo.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách nghĩ: Cô ấy đúng là đang bao che.

Quý Dương quay lại đưa tay ra hiệu cho Ngôn Cách, ý là còn gì muốn hỏi nữa không. Ngôn Cách lắc đầu. An Dao kiểm tra nói dối xong xuôi, ra ngoài nói mấy câu với Ngôn Cách, đại khái ngày mốt là đám cưới nên chiều nay cô phải về Thâm Thành. Chân Ý đứng ở cửa, nhìn bóng lưng rời đi vội vã của cô ấy, hỏi: "Ngôn Hủ về Thâm Thành chuẩn bị đám cưới rồi à?"

"Ừ." Anh hờ hững trả lời, "Chiều nay anh cũng về Thâm Thành."

Chân Ý nhìn anh, ánh mắt rực sáng.

"Em muốn đi cùng à?"

"Đương nhiên là đi cùng rồi." Chân Ý bất mãn, "Sau này chúng ta sẽ là người một nhà, chị dâu không tham dự đám cưới của em chồng thì coi sao được?"

"…" Ngôn Cách lơ đãng nới lỏng cổ áo, hít thở hơi khó khăn.

Anh im lặng một lát, chợt hỏi: "Có nhớ anh từng nói với em có vài người có thể thoát khỏi phép kiểm tra của thiết bị phát hiện nói dối không?"

"Nhớ chứ." Chân Ý ngẫm nghĩ, "Như Tống Y, cô ấy bị nhân cách phân liệt, không biết mình giết người."

"Đó là bệnh nhân tâm thần. Có một số người bình thường hoặc được huấn luyện đặc biệt, hoặc tâm lý đủ vững vàng, hay tính cách lạnh lùng, đều có thể vượt qua máy phát hiện nói dối."

Chân Ý sửng sốt: "Ý của anh là?"

"Cô ấy nói dối."

https://thuviensach.vn

Chân Ý cẩn thận nghĩ lại, câu trả lời của An Dao không hề mâu thuẫn: “Tại sao anh không hỏi cô ấy trên máy phát hiện nói dối?”

Ngôn Cách không lên tiếng, nhớ lại lời Ngôn Hủ nói với anh: “Anh, xin anh đừng phân tích em.” Thật ra ý của Ngôn Hủ chính là: Xin đừng phân tích An Dao.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 12.1

Ra khỏi Cục Cảnh sát, Chân Ý nhận được điện thoại của Biện Khiêm, nói cô đã mãn hạn phạt, hy vọng cô sớm ngày trở lại làm việc. Sau khi cân nhắc, cuối cùng cô quyết định đi lấy lại giấy phép hành nghề. Lúc rời khỏi tòa nhà, ánh mặt trời rực rỡ nhưng lòng cô bao phủ trong mây mù. Cô đứng trên bậc thềm, lên mạng tìm kiếm, trên diễn đàn có rất nhiều người bàn vụ Hoài Như giết cảnh sát. Có người lập chủ đề bình chọn "Nếu bạn là Hoài Như, trong tình huống bị hung thủ uy hiếp tính mạng, liệu bạn có giết người không?" 41% số người lựa chọn có thể giết người, 42% lựa chọn không biết, và chỉ vỏn vẹn 3% dứt khoát lựa chọn không giết.

Chân Ý day mạnh ấn đường, đau đầu thật. Mười mấy ngày nữa sẽ mở phiên tòa xét xử vụ Hoài Như và Lâm Hàm, An Dao và Hứa Mạc, đến lúc đó có thể cô sẽ phải ra làm chứng. Cô định bước xuống bậc thềm lại thấy Dương Tư đi lên. Hai người gặp mặt trò chuyện vài câu, Dương Tư nói: "Hoài Như cũng đáng thương, bỗng dưng bị tên tâm thần bắt cóc, vì mạng sống mà giết người cảnh sát sắp chết, đây được xem như tự vệ, nhưng bây giờ lại phải ra tòa."

Chân Ý không thoải mái lắm, nói: "Dù cô ta chủ động hay bị ép, giết người chính là giết người."

"Nhưng cô ấy không có sự lựa chọn, đó là mục đích chính đáng." Dương Tư tranh cãi, "Tin rằng cậu đã xem truyền thông đưa tin, dư luận đồng tình với Hoài Như. Chân Ý, cậu là người được lợi, nếu Hoài Như không giết Lâm Hàm, kết quả của cậu sẽ ra sao?"

https://thuviensach.vn

Chân Ý cảm thấy từ sau khi rời khỏi văn phòng cô không thể nói chuyện với Dương Tư đến nơi đến chốn được nữa. Cô bước xuống bậc thềm với tâm trạng không thoải mái, vẻ phiền muộn bực dọc viết cả lên mặt. Lúc mở cửa xe cho cô, Ngôn Cách nói: “Em muốn ở lại à?”

“Gì cơ?”

“Anh cảm thấy, em muốn ở lại ra tòa cùng công tố viên Doãn.” Anh nói nhẹ nhàng.

Trái tim Chân Ý giật thót, cô thật sự có chút ý nghĩ này nhưng: “Em cũng không muốn bỏ lỡ đám cưới của Ngôn Hủ và An Dao. An Dao cô ấy…” Cô ấy yêu Ngôn Hủ như vậy, yêu đến mức không có một người bạn. Chưa kể cô ấy là trẻ mồ côi, không có người thân. “Chỉ trì hoãn một ngày thôi, không sao đâu. Sau đám cưới, em sẽ lập tức trở về, đành thức đêm chuẩn bị làm chứng và giải quyết vụ án vậy.”

Vết thương của hai người chưa lành nên để tài xế lái xe. Sau khi qua cửa ngõ thành phố, chiếc xe không hướng về trung tâm mà vòng ra biển, chạy trên đường quốc lộ ven bờ biển rộng thênh thang. Một bên là cây xanh rợp bóng, một bên là trời xanh biển biếc. Lúc mặt trời lặn, mặt biển lung linh ánh sáng, khung cảnh tươi đẹp rung động lòng người. Tầm nhìn rộng mở, cảnh đẹp tự nhiên, những suy nghĩ khiến Chân Ý phiền muộn dần dần được gió biển thổi bay, cảm xúc bình lặng trở lại. Con đường quốc lộ chạy dài đã tới điểm cuối, xe ô tô rẽ cua vòng lên núi, biển cả lơ lửng ngoài dải cây xanh. Núi rừng phương Nam xanh mướt và nõn nà, trên núi trăm hoa nở rộ, khoe màu đua sắc, hoa tường vi phủ kín sườn núi như thác nước, hoa cúc màu vàng rúc vào nhau như con thú nhỏ, cây hoa hông trắng như tác phẩm nghệ thuật lóng lánh trong suốt nổi bật giữa rặng cây xanh.

Cảnh đẹp trên núi khiến người ta say mê, Chân Ý nằm nhoài trên cửa sổ ngắm nghía, tâm trạng tốt dần lên. Cô bất giác thở than: “Trở về Thâm Thành mất một hai tiếng nhưng bao năm nay lại trở về không đến năm lần.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách vẫn nhìn cô mãi, nhìn cô từ lúc mặt ủ mày ê, dần dần gục bên cửa sổ hóng gió cho đến khi đưa tay ra bắt lấy cơn gió, rồi sau đó là khuôn mặt với nụ cười thường thấy. Bây giờ anh mới an tâm, tựa vào ghế chậm rãi nhắm mắt lại, thật sự mệt mỏi. May mà cô sinh ra đã có khả năng chữa lành vết thương cho mình nhanh chóng. Thật ra, anh muốn đưa cô đi từ sớm rồi, giờ đã muộn tám năm.

Thêm nửa tiếng trôi qua, rừng núi miên man phía xa xuất hiện một thác nước uốn quanh xinh đẹp chạy dài, hơi nước mịt mùng. Cây xanh râm mát, trăm hoa đua nở, trang viên phương Nam cổ kính ẩn mình trong đó. Thấp thoáng trông thấy đình đài lầu các, dưới ánh chiều tà, nơi ấy yên ả tuyệt đẹp, như người đẹp thời xưa dịu dàng thướt tha, không gì sánh nổi.

“Anh sống ở đây từ bé à?” Cô hào hứng hỏi.

“Ừ.” Anh nói hững hờ.

Ánh tà dương hắt vào cửa sổ, rơi trên khuôn mặt tuấn tú hiếm có của anh như ngọc lưu ly. Bỗng dưng Chân Ý nghĩ, chỉ có nơi này mới có thể gọi là địa linh nhân kiệt. Chỉ người được sinh thành dưỡng dục ở nơi như thế mới có thể tĩnh tại, bụi trần không nhuốm tâm can. Lòng cô xao động, sau đó lại thấp thỏm: “Sẽ gặp rất nhiều trưởng bối của anh sao?”

“Ừ.” Giọng anh nhàn nhạt, sợ cô lo lắng bèn an ủi: “Đừng nói mấy lời kỳ lạ là được.”

Cô cảm thấy không đúng cho lắm, “Em nào có nói mấy lời kỳ lạ đâu?”

Cô đúng là không tự biết mình, Ngôn Cách cân nhắc một hồi, “Đừng đùa kiểu đó.”

“Kiểu gì cơ?”

https://thuviensach.vn

“Ví dụ như nhìn thấy hoa quả liền nói: Chuối thật tốt, tự thân vận động, con gái đều thích chuối.”

Chân Ý hơi lúng túng, cô thật sự hay nói mấy lời kiểu đó, nhưng: “Em sẽ nói vậy trong trường hợp này sao?”

“Anh chỉ là thấy em lo lắng, muốn em thả lỏng một chút.”

Chân Ý bặm môi. Ngôn Cách thấy cô cau mày, đúng là lo lắng thật, lòng mềm đi, khẽ nói: “Ngày mai mới gặp, đến lúc đó em ở bên anh là được rồi, không cần phải nói gì, cứ giao cho anh.”

Cánh cổng cổ kính lâu đời xuất hiện giữa hàng cây xanh phía trước. Cổng tự động mở, con đường dưới xe biến thành đá lát. Xung quanh dần hiện ra con đường nhỏ bắc lan can gỗ, cầu nhỏ bắc qua dòng nước, nhà cổ thanh nhã. Dọc theo con đường đâu đâu cũng là cây xanh hoa thắm, thỉnh thoảng lấp ló mái hiên, chuông gió, hoặc góc cánh cửa vẽ tranh cổ…

Cuối cùng chiếc xe dừng lại, trời đã chập tối. Ngôn Cách dẫn cô đi vào một căn viện, hai người đứng canh ngoài cửa, cung kính cúi người chào. Ngay lối vào là một chiếc bình phong bằng ngọc trắng gắn giấy Tuyên Thành, bức tranh thủy mặc vẽ cảnh hát ca đêm Thanh minh, kẻ lãng tử trong tranh rất có phong thái hào hiệp hờ hững thời Ngụy Tấn. Vòng qua bình phong, là một căn viện kiểu Trung Quốc rất yên ắng, lát đá xanh mát lạnh mà dày nặng, bước lên trơn bóng, tiếng bước chân như bị nền nhà nuốt trọn. Có khe đá mọc một hai nhành bồ công anh, hoa nhỏ màu vàng, lông tơ màu trắng, tràn trề sức sống. Cách đó không xa là một thác nước, đi đến đâu cũng có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, long lanh như thủy tinh. Phía Tây căn viện có dòng suối nhỏ. Cơn gió lướt qua, căn viện mông lung hơi nước, như bức tranh mưa bụi.

Gian chính là một tòa lầu hai tầng với cửa gỗ ban công, ghế mây thềm đá cùng đèn lồng hoa lam tỏa sáng le lói. Giữa sắc chiều tà, nơi đây thoát ly

https://thuviensach.vn

thế tục mà tự phụ quyền quý. Trong góc có một khóm trúc, những con chim màu lam nhảy nhót trên đó. Cạnh ban công trồng một cây sơn trà, những quả sơn trà màu vàng nhạt tròn trịa chen chúc.

Mỗi một vật trong vườn, dù là chậu hoa cái giá cũng đều được mài giũa tinh xảo, hoặc chạm trổ hoa văn, hoặc vẽ tranh danh lam thắng cảnh. Vậy mà trông không hề xa hoa lãng phí. Nơi này đẹp khiêm tốn và yên ả.

Vào căn chính, mở cửa ra là phòng khách, ghế trường kỷ gỗ hoa lê đặt nệm dựa lưng màu gỗ thông, nhẹ nhàng tao nhã. Gần cửa sổ có bàn pha trà, có chiếc giường mỹ nhân không biết của triều đại nào. Phòng khách rất rộng, cách hai lối cửa hình vòm, một bên chính là thư phòng. Trên bàn đặt một chiếc máy tính xách tay màu đen, mấy quyển sổ màu đen, mấy ống đựng bút gỗ màu đen, sạch sẽ mà thanh tịnh. Bên kia là phòng vệ sinh và cầu thang gỗ.

Việc đầu tiên Ngôn Cách làm khi vào nhà là rửa tay. Chân Ý dựa vào cạnh cửa, phòng vệ sinh thoang thoảng mùi trầm hương, bồn rửa tay hình đài sen với sắc men xanh trong trẻo, trên tường treo những đồ trang trí mang phong cách cổ xưa. Phòng vệ sinh đẹp đẽ tĩnh mịch đến nỗi chỉ e khách sạn năm sao cũng không thể bì kịp.

“Chúng ta chờ Ngôn Hủ ở đây à?”

“Họ không đến đâu.”

“Vậy tới đây làm gì?”

Ngôn Cách đang cầm khăn lau tay, liếc mắt nhìn cô: “Anh ở đây.”

“Thật á?” Cô trợn tròn mắt. Bởi là nơi anh trưởng thành mà chốn cổ xưa này thoáng chốc trở nên thân thiết vô cùng. Cô nhìn về chiếc cầu thang kia: “Không phải trên kia là phòng ngủ của anh chứ?”

https://thuviensach.vn

“Ừ.”

Cô nổi hứng: “Em có thể lên xem chút không?”

“Đến giờ cơm tối rồi.”

Cô cười tít mắt, khéo hiểu lòng người mà còn chu đáo: “Được rồi.”

Lại nói: “Đêm nay em có thể ngủ ở đó không?”

“…” Ngôn Cách nói: “Phía Tây có phòng cho khách.”

Chân Ý bất mãn: “Đối với anh, em chỉ là khách thôi à?”

“…” Thật là… “Không phải.”

“Thế tại sao phải ngủ phòng khách?”

Vẫn luôn như thế, cô luôn đưa ra một mớ lý luận tréo ngoe, rõ ràng không logic, nhưng anh lại không thể phản bác. Anh cúi đầu lau tay, không nói lời nào. Chân Ý lười biếng dựa vào cạnh cửa: “Ngôn Cách, em biết anh thích em. Dù anh không nói nhưng em đã phát hiện ra rồi.”

Anh im lặng vài giây, mở vòi nước… rửa tay lần nữa. Chân Ý vui sướng vô cùng, khoanh tay nghiêng đầu cười khanh khách, giọng tự mãn đáng đánh đòn: “Em biết anh thích em mà, chậc chậc chậc, không phải thích bình thường đâu, mà rõ ràng là thích vô cùng… Anh chịu mang em về nhà, thật ra đã nhận định em là chị dâu của Ngôn Hủ rồi. À, anh muốn kết hôn với em.”

Ngôn Cách không nói tiếng nào, dưới ánh đèn màu ngà, hai má anh ửng lên chút hồng hồng không dễ phát giác. Ai kia với bộ dạng tiểu nhân đắc chí vội làm liều: “Đã như vậy, anh còn không chủ động giải quyết em cho xong đi? Nếu không ngày nào đó em bị tên khác cuỗm đi, anh chỉ còn nước một mình trùm chăn khóc đấy.”

https://thuviensach.vn

Mắt Ngôn Cách sâu thẳm hơn, nói: “Em không làm vậy đâu.”

“…” Nụ cười của cô vơi bớt, im lặng giây lát.

Màn đêm tĩnh lặng, ngoài kia có tiếng chim kêu chiêm chiếp, trong này là tiếng vòi nước chảy ào ào.

“Vâng, em không làm vậy đâu.” Giọng nói có phần không thoải mái, thoáng vẻ tủi thân, “Anh biết em không làm vậy, biết em đến chết cũng không buông tay anh, nên anh mới khong coi em là gì cả.” Cô quay ngoắt đi đằng khác.

Ngôn Cách giật mình, hơi giận bản thân. Khó khăn lắm cô mới bỏ qua chuyện phiền lòng ở thành phố K để trở về Thâm Thành, và cũng khó khăn lắm tâm trạng cô mới khá hơn một chút, anh lại chọc giận cô.

“Chân Ý.” Anh tắt vòi nước, khẽ nói, “Anh đâu có không coi em là gì.”

Cô không nghe, cúi gằm mặt, rất chán nản. Ngôn Cách không ngờ một câu nói của mình đã khiến cô không còn hào hứng, nhất thời hơi luống cuống, nhớ lại cô nói mình tẻ nhạt. Anh chạm vào mu bàn tay cô: “Chân Ý, anh không nghĩ vậy. Em đừng giận.”

Giọng cô nghẹn ngào: “Em đã giận rồi.”

Vừa nghe tiếng nức nở của cô, anh càng không biết phải làm sao, trong lòng rất hoảng hốt nhưng ngoài miệng chỉ biết ngốc nghếch lặp lại: “Chân Ý, đừng giận.”

“Vậy anh hôn em đi.” Cô khoan dung nhẹ giọng.

Mặt Ngôn Cách ửng đỏ, ngẫm nghĩ một giây rồi chậm rãi nghiêng người, cúi đầu kề sát cô, chạm nhẹ lên môi cô. Dịu dàng mềm mại, hơi thở

https://thuviensach.vn

rất ấm áp. Trái tim Chân Ý run rẩy, tươi đẹp và kỳ diệu, ngoài miệng lại không tha cho anh: “Em nói là hôn sâu mà.”

Ngôn Cách sững sờ trong chốc lát, màu đỏ trên mặt lan đến bên tai. Lúc này, trang viên tĩnh lặng truyền đến một tiếng trống gõ buổi hoàng hôn, từng tiếng trầm hùng mà vang vọng trong buổi chiều mờ sương, như thể đến từ chốn cổ đại xa xưa nào đấy.

“Đó là gì thế?”

“Đến giờ cơm tối.”

“Vậy mau đi thôi.”

Ngôn Cách “ừ” một tiếng, trái tim đập thình thịch đầy căng thẳng ban nãy đã bình lặng trở lại. Thật ra đã chuẩn bị sẵn sàng, giờ phút này tâm trạng anh không thể nói rõ là lấy làm may mắn hay tiếc nuối nữa. Ra cửa đi vòng lên hành lang kéo dài, gió đêm thổi tới từ hàng rào, mang mùi hoa kim ngân thoang thoảng, mát lạnh và tinh khiết.

“Ngôn Cách, anh nợ em một nụ hôn sâu đấy, nhớ nhá!”

“… Ừ.” Anh trầm lặng một giây, hỏi, “Chân Ý.”

“Ừm?”

“Vừa rồi thật ra em không giận phải không?”

“Ha ha. Dù sao anh vẫn nợ em một nụ hôn sâu.”

Góc căn viện có một tòa tháp nhỏ, chuông gió trừ tà trên mái hiên leng keng trong gió, ánh đèn trên tầng gác mái sáng trưng.

“Nơi đó là gì thế?”

https://thuviensach.vn

“Nơi chứa đồ cũ.” Anh nói ngắn gọn, thấy cô vẫn nhìn quang, bèn kéo cánh tay cô. “Đi thôi.”

Đẩy cô đi trước, bản thân anh lại không dằn được mà quay đầu lại, nhìn lên tầng gác mái.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 12.2

Rực sáng giữa buổi đêm, như mặt trời vậy. Mặt trời của anh ở đó.

Trên lầu thủy tạ, mùi lá sen thơm ngát, lau sậy phất phơ. Lúc đến phòng ăn, những người khác cũng vừa đến. Không có người thân như chú bác, chỉ có gia đình nhỏ của họ. Chân Ý gặp bố Ngôn Cách, ông mặc áo xanh, nho nhã anh tuấn. Ông rất khách sáo với cô, nhưng rõ ràng là không thích lắm. Lúc đầu Chân Ý còn cố gắng nói chuyện với cô chú, cuối cùng không chống đỡ nổi thái độ quá mức lịch thiệp mà không thân thiết của họ, dần dà không lên tiếng nữa, hơi hụt hẫng, ngẩn ngơ nhìn người giúp việc dọn thức ăn.

Hôm nay gia đình ăn chay, măng hấp, dưa chuột trộn, bách hợp cần tây… Món nào cũng đủ sắc hương vị, cô lại không thấy ngon miệng. Bà Ngôn nhân lúc gắp thức ăn bàn với An Dao về đám cưới, bất giác để lộ sự yêu mến dành cho An Dao. Nói rằng duyên phận của họ là do ông trời định sẵn. Chân Ý nhớ lại An Dao từng nói, hồi bé Ngôn Hủ đã gặp cô, nhưng cô không nhớ lắm. Nếu thế thì đúng là duyên phận kỳ diệu. Bà Ngôn nói về những lễ nghi trong đám cưới ngày mốt. Đăng đường, tam bái, rửa tay, tháo dây kết tóc, nắm tay… Chân Ý nghe mà mê mẩn, càng mong đợi hơn. Nhưng nghe một hồi lại nhận ra sự quan tâm chu đáo bà Ngôn dành cho An Dao, cô hơi ghen tị.

Cô cúi đầu, cảm thấy xa lạ bất lực chưa từng có. Ngôn Cách đưa tay từ dưới bàn, lòng bàn tay ấm áp bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Cô mơ hồ quay đầu lại, tay kia của anh cầm đũa lên, gắp các loại thức ăn vào bát cô: “Ăn

https://thuviensach.vn

nhiều chút. Vết thương ở chân còn chưa lành, vốn nên nghỉ ngơi thêm, anh lại khăng khăng bắt em đến đây, xin lỗi.”

Chân Ý rất cảm động, trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Bình thường Ngôn Cách rất ít nói, vừa lên tiếng bố mẹ cũng hiểu ra, liền thăm hỏi vết thương của Chân Ý, cô không còn bị lạnh nhạt nữa.

Cơm nước xong xuôi, ông bà Ngôn đi pha trà cùng ông nội và bà nội. Như thường lệ, Ngôn Cách và Ngôn Hủ ra ban công hóng gió chơi cờ vây. Chân Ý xem không hiểu, đành ngồi trên lan can xem An Dao pha trà. Hôm đám cưới, An Dao phải tận tay pha trà cho bố mẹ chồng, đến lúc đó tất cả người thân lớn nhỏ ở nhà họ Ngôn đều dõi mắt quan sát. Trà nghệ là kỹ năng nghệ thuật trực quan nhất mà cô dâu cần có, không thể sai dù chỉ một bước.

Trong gió đêm, hơi nước vấn vít, hương trà thoảng đưa, âm thanh đặt quân cờ đầy tao nhã, khiến lòng người bình an. Chân Ý nhìn An Dao rót trà, tò mò: “Hồi bé cô và Ngôn Hủ quen nhau thế nào vậy? Tại sao anh ấy lại gọi cô là Như Sanh, là tên hồi bé à?”

An Dao chưa kịp trả lời, tiếng chuông điện thoại của Chân Ý đã phá vỡ sự tĩnh lặng. Sau khi cúp máy, Chân Ý nói: “An Dao, cô không cần áy náy như vậy đâu.”

“Sao vậy?”

An Dao đang tập trung đun lá trà.

“Trước đó cảnh sát nhận định cô tự vệ chính đáng. Hiện giờ, bác sĩ pháp y đã giám định, vết dao đâm vào ngực Hứa Mạc rất gần tim nhưng vừa khéo sượt qua, chỉ cách mấy milimet.”

“Ừ.” An Dao chăm chú đun nóng ly trà.

https://thuviensach.vn

“Tư Côi bảo tôi nói cho cô biết, Hứa Mạc không chết vì dao của cô mà vì ngạt nước. Hành động tự vệ của cô không giết chết người ta.”

“Cạch” một tiếng lảnh lót, quân cờ trong tay Ngôn Hủ rơi xuống bàn cờ. Ngôn Cách đặt từng quân cờ tán loạn về chỗ cũ, ngước mắt nhìn Ngôn Hủ, ánh nhìn sâu thẳm, hỏi: “Làm sao thế?”

Ngôn Hủ im lặng. Chân Ý không nghĩ nhiều, an ủi An Dao: “Đừng mang gánh nặng tâm lý như vậy.”

An Dao nhìn chằm chằm ấm đun nước, trà đun lâu uống không ngon. Cô tĩnh tâm trở lại, pha một ly trà trong veo, bưng cho Ngôn Hủ. Ngôn Cách nhìn bàn cờ, lạnh nhạt nói: “Em biết Hứa Mạc có bệnh.” Em ở đây là An Dao.

Nước trong ly trà trên tay An Dao khẽ sóng sánh. Có cơn gió thổi, cây nguyệt quế bên góc ban công đong đưa nhẹ nhàng, một cánh hoa mềm mại trắng như tuyết rơi vào ly trà, gợn sóng lăn tăn. Ngôn Hủ cụp mắt, như bất động.

“Quý Dương hỏi em, lúc Hứa Mạc tìm em khám bệnh, em có phát hiện ra anh ta có gì bất ổn không.”

An Dao đổ trà trong chén, pha chén mới: “Em và Ngôn Hủ đã quen nhau như thế, nên lầm tưởng Hứa Mạc thích em, mượn cơ hội tiếp cận, vì thế đã không nghi ngờ thần kinh anh ta có vấn đề.”

“Logic chặt chẽ, nhưng về tình về lý lại nói không thông.” Ngôn Cách vẫn đang chơi cờ, còn An Dao quay người lại tiếp tục pha trà, hệt như hai cao thủ lánh đời.

“Trước giờ em vẫn thờ ơ với chuyện của người ngoài, không đón ý nói hùa, cũng không có ý nghĩ cự tuyệt.”

https://thuviensach.vn

“Nếu không có Ngôn Hủ, quả thật em sẽ như vậy.” Ngón tay dài của Ngôn Cách nhặt quân cờ trên bàn, nói, “Nhưng có Ngôn Hủ, em đã đổi khác.”

Chân Ý chợt hiểu: Có những phụ nữ dù đã có mối quan hệ cố định, vẫn sẽ chấp nhận tình cảm của người đàn ông khác, nhưng An Dao không vậy.

“Em rất thích Ngôn Hủ, bởi vì nó, em luôn giữ khoảng cách với đàn ông, khi làm việc chỉ có đồng nghiệp và bệnh nhân đến gần, dù chỉ để lộ chút thiện ý, em đều cự tuyệt rõ ràng.” Ngôn Cách nói thản nhiên, “Sau khi bắt cóc em, Hứa Mạc không hề có tâm tư nào khác. Em không phải là người mơ tưởng về tình cảm, cũng không nhạy bén với đàn ông, vốn không có chuyện hiểu lầm Hứa Mạc.”

An Dao lẳng lặng châm trà vào chén, nước trà lóng lánh đang run rẩy.

“Em biết Hứa Mạc liên tục tìm em là do tâm lý anh ta có vấn đề, nói cách khác, em sớm biết Hứa Mạc bị hoang tưởng.”

Chân Ý kinh ngạc nhìn An Dao chằm chằm, nhưng cô ấy lại nâng ly trà lên, đưa đến trước mặt Ngôn Hủ. Ngôn Hủ giơ tay lên đón lấy, nhẹ nhàng giữ lại, nói: “Cô ấy không muốn gây phiền toái. Chỉ thế thôi.”

An Dao đứng cạnh Ngôn Hủ, cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt. Ngôn Hủ: “Cái chết của Hứa Thiến đã để lại ám ảnh trong lòng Như Sanh, nếu lần này mọi người lại trách cô ấy không sớm nhận ra vấn đề tâm lý của Hứa Mạc, cô ấy sẽ không chịu nổi.”

Ngôn Cách ngước mắt nhìn Ngôn Hủ. Cùng là khuôn mặt thanh tú, cùng là đôi mắt trong suốt và sâu thẳm.

Trên ban công, chuông gió khẽ ngân vang. Ngôn Cách rời mắt đi, thong thả nhặt quân cờ, nói: “Vậy thì may, dao của An Dao vừa hay sượt qua tim Hứa Mạc, không đâm vào chỗ hiểm ở chính giữa. Nếu không, cho dù là tự

https://thuviensach.vn

vệ chính đáng, trong lòng cô ấy chắc hẳn cũng không yên… Cảnh sát nói thế nào?”

Câu cuối cùng là hỏi Chân Ý. Da đầu Chân Ý tê dại, đáp: “Nói có lẽ anh ta lăn từ băng chuyền ngã vào bể nước chết đuối. Như vậy, An Dao được xem như nhân tố gián tiếp. Nhưng…”

Ngôn Cách tiếp lời, ngữ điệu cao vút: “Nhưng họ không loại bỏ khả năng An Dao tiến thêm một bước dìm chết Hứa Mạc, đúng không?”

Chân Ý không lên tiếng. Nếu là vậy, tính chất sẽ thay đổi. Hứa Mạc đã bị đâm, đã mất năng lực uy hiếp, thì đó không còn là tự vệ nữa.

Ánh trăng sáng tỏ, yên ắng cực kỳ. Nếu có một ngày, người đàn ông này coi ai là kẻ thù, e rằng đối phương chắc chắn sẽ không còn chỗ trốn, chết trong bi thảm.

Chân Ý khẽ nói: “Ngày mai cảnh sát muốn gọi An Dao đến phối hợp điều tra, hoặc họ sẽ tới đây.”

“Bảo họ tới đi. Như Sanh phải chuẩn bị đám cưới, không có thời gian.”

Ngôn Hủ lặng lẽ uống hết ly trà, đứng dậy kéo An Dao đi.

Chân Ý và Ngôn Cách đi bộ trở về. Trên đường, Chân Ý không nói tiếng nào, liếc trộm mấy lần nhưng ẩn giữa bóng đêm nên không thấy rõ vẻ mặt của Ngôn Cách. Băng qua cánh cửa hình trăng non trên hàng rào, Chân Ý trông thấy tòa tháp ấy, chuyển hướng đề tài và cảm xúc: “Là tòa lầu của anh à?”

“Ừ.”

“Em muốn lên xem một chút, có được không?”

Ngôn Cách hơi do dự, “Đi thôi.”

https://thuviensach.vn

Trong tòa tháp đốt trầm hương, tầng một đơn giản sạch sẽ, không có đồ gia dụng, chỉ có đồ trang trí trang nhã thanh tịnh trên tường gỗ. Trên bệ cửa sổ đặt một chiếc bình hoa cổ nhỏ bằng ngọc trắng, trong đó cắm một đóa hoa rừng màu đỏ, như người đẹp yểu điệu e thẹn. Đi men theo cầu thang, tầng hai là thư phòng, tĩnh mịch sạch sẽ. Lên tầng ba, vẫn là thư phòng, nhưng khác với tầng hai. Trước cửa sổ đặt một tủ sách, trên có giấy và bút mực, giá sách ở bốn vách kéo từ sàn nhà lên đến trần nhà, đặt đầy sách. Những quyển sổ đóng bìa chỉ toàn màu đen giống hệt nhau, kích cỡ độ dày cũng y hệt. Chỉ có một loại đó. Chân Ý bỗng có cảm giác mình trở về thời cổ đại, lạc vào phòng sách của một nhà sử học nào đó.

“Sao những quyển sách này đều giống nhau thế?”

Chân Ý giơ tay lên định cầm một quyển, bất giác vừa kính vừa sợ, không dám động vào. Quay đầu nhìn Ngôn Cách, anh cũng hơi căng thẳng, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng hít thở không đều của anh.

Anh nhíu mày cực nhẹ, như đưa ra một quyết định trọng đại nào đó. Cuối cùng, anh đi đến bên cửa sổ: “Sách ở đây có thứ tự.”

Anh giơ tay lên, bỗng dưng một âm thanh xuyên thấu qua ngọn cây và bóng đêm tĩnh mịch, truyền đến đầy thê lương: “Anh!!!”

Chân Ý hốt hoảng, không thể tin tiếng kêu xé lòng ấy đến từ Ngôn Hủ.

Chạy tới chỗ Ngôn Hủ, trong căn viện của anh ấy, vài người đàn ông áo đen đang canh giữ trước cửa phòng. An Dao ngồi trên thềm đá trước cửa, vẻ mặt đờ đẫn như đã chết. Nhiều người như vậy, căn viện lại yên ắng như tờ. Cửa phòng mở ra, An Dao lập tức quay lại nhìn, bà Ngôn, mấy người áo đen và bác sĩ tay xách hòm thuốc bước ra. Không có bóng dáng của Ngôn Hủ.

Ngôn Cách tiến đến giật lấy hòm thuốc, đổ xuống đất, toàn bộ kim tiêm, thuốc lỏng, thuốc viên đều rơi xuống. Chân Ý bàng hoàng, chưa bao giờ

https://thuviensach.vn

thấy Ngôn Cách như vậy. Giữa màn đêm, gò má anh lạnh băng đến đáng sợ, nắm đấm siết chặt, gân xanh trên mu bàn tay gồng hết lên: “Mẹ tiêm thuốc ngủ cho nó?”

“Lúc cần thiết cũng sẽ làm vậy với con.”

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của bà Ngôn mang vẻ uy nghiêm không thể kháng cự, nhìn Chân Ý: “Ngôn Cách, muốn bảo vệ người con muốn bảo vệ thì đừng làm chuyện mẹ không cho phép. Giống như trước đây, để bảo vệ hai con, mẹ có thể làm tổn thương bất cứ kẻ nào, dù là người yêu của các con.”

Sống lưng Chân Ý lạnh toát, gương mặt Ngôn Cách tái nhợt, bả vai bị thương bắt đầu rướm máu, vết thương bị nứt ra rồi. Bà Ngôn đi xuống thềm đá, dừng lại bên cạnh An Dao, vẻ mặt lạnh hơn cả gió đêm, không còn dáng vẻ mẹ chồng hiền hòa nữa: “Cảnh sát sẽ đến trong vòng nửa tiếng. An Dao, cô biết mình phải làm gì.”

Trời sắp vào thu, vậy mà gió đêm lại lạnh lẽo đến thế, thấm vào da thịt khiến người ta run rẩy. Ngôi trang viên cổ xưa ẩn mình trong khe núi, ánh đèn mông lung, nhìn từ trên cao xuống, giống như dải ngân hà lơ lửng giữa rừng sâu. Nơi góc nhỏ tĩnh lặng của dòng sông tinh tú chỉ có tiếng chuông gió trừ tà leng keng, hệt như tiếng tụng kinh thời thượng cổ xa xưa. Ngôn Cách đứng giữa căn viện lát đá xanh, máu trên vai thấm dần ra, khuôn mặt tuấn tú giữa màn đêm bỗng trắng bệch như giấy. Bà Ngôn mặc chiếc váy dài màu đen trắng đối lập, phong thái hơn người. Bà cầm một chồng giấy đi đến đối diện Ngôn Cách, liếc mắt nhìn vết thương của anh, lại đưa mắt nhìn bác sĩ. Một ánh mắt đã khiến bác sĩ hốt hoảng, lập tức đi xem vết thương của Ngôn Cách.

“Tránh ra.” Anh lạnh lùng nói. Bác sĩ không tiến thêm nữa.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Chân Ý hoe đỏ. “Ngôn Cách…” Cô khẽ gọi, đau lòng và buồn bã. Tiến lên một ước cầm lấy tay anh vẻ dò xét, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Khoảnh khắc trước đó, toàn thần anh còn toát ra bầu không khí lạnh băng không thể đến gần, nhưng vừa nghe thấy nỗi kinh hoàng và thấp thỏm trong lời nói của cô, anh bèn kìm lại. Anh liếc mắt tới, nhìn cô vài giây, cuối cùng ngồi xuống ghế đá trong sân, để bác sĩ xử lý vết thương giúp anh. Bà Ngôn nhìn Chân Ý, vẻ mặt khó lường. Cô đến bên Ngôn Cách, lo lắng vô cùng, khẽ dặn dò bác sĩ: “Bác sĩ, anh nhẹ tay thôi.”

Bà Ngôn quay lại nhìn An Dao: “Ngay từ lúc đầu, Ngôn Hủ đã ngăn cản người điều tra cô, che dấu cả chuyện cô làm hồi bé, nhưng tôi đều biết cả. Bởi vì nó đã hao tổn tâm tư như vậy, tôi không muốn vạch trần nên đành vờ như không biết. Ai cũng phạm sai lầm, sửa đổi là được. Nhưng lần này…” Bà Ngôn ném xấp giấy tới trước mặt cô: “Rốt cuộc cô tiếp cận Ngôn Hủ với mục đích gì? Vừa nãy cô cũng nghe thấy lời nó nói, rốt cuộc cô đã biến nó thành cái gì hả?”

“Con không có.” An Dao lắc đầu, “Con yêu anh ấy, không có bất kỳ mục đích nào cả.”

“Yêu nó thì chịu trách nhiệm cho cái tai họa mà cô đã mang đến cho nó đi.”

An Dao lại bình thản, nói: “Thưa cô, dù cô không yêu cầu, con cũng sẽ tự thú. Có điều…” Cô nhặt những tờ giấy kia, ném vào lư hương đặt bên. Ngọn lửa bùng lên, hắt ánh sáng màu đỏ vào mắt cô, “Đừng nói chuyện ở đây cho Ngôn Hủ biết.”

“Tôi biết điều gì tốt nhất cho nó.” Bà Ngôn nói xong, quay người vào nhà chăm sóc Ngôn Hủ.

Cơn gió cuối hạ chớm thu lành lạnh. Trên bậc thang trước cửa căn viện, ánh trăng long lanh như nước. Bên con đường rải đá cuội, cây hoa phượng

https://thuviensach.vn

nở rộ rực rỡ. Bầu trời đêm trên núi trông thấp hơn thành thị, màu đen trong suốt, điểm xuyết vô số những vì sao như vụn kim cương, vươn tay là chạm đến.

Chân Ý nhìn bầu trời đêm, tâm trạng không quang đãng như nó. An Dao ngồi trên bậc thềm, ôm chân, nhìn trời sao lấp lánh không lên tiếng, như thể đang lưu luyến thứ gì. Là vì tinh tú gần trong gang tấc chăng? Hay là mùi hương hoa quế phảng phất trước cửa căn viện của Ngôn Hủ?

Ngôn Cách tựa vào lan can gỗ, hơi cúi đầu, vẫn không mở lời. Ngồi một lúc, An Dao bình thản như không có chuyện gì, vuốt nhẹ mái tóc bị gió thổi rối tung để lộ khuôn mặt xinh đẹp tinh khôi, nói: “Em đi trước đây.”

Cô chưa kịp đứng dậy, “Không được.” Ngôn Cách nói thản nhiên, “Ngôn Hủ không cho em đi. Nếu nó đã giao phó cho anh, đương nhiên anh sẽ không để em đi.”

Chân Ý không nói gì. Tiếng “anh” khi nãy của Ngôn Hủ có ý này đây.

“Đây là ý của em, cho dù cô không nói, em cũng đi tự thú.”

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 12.3

An Dao thẫn thờ nhìn hoa cúc bên hàng rào, giọng điệu không chút gợn sóng: “Là em không xứng với Ngôn Hủ, không xứng kết hôn với anh ấy. Anh ấy…” Vừa nhắc tới Ngôn Hủ, giọng cô hơi ngập ngừng, không dễ khống chế, nhưng chậm rãi hít sâu lại trở về bình thường: “Anh ấy quá tốt với em, là em không xứng. Anh ấy không chịu để em đến Cục Cảnh sát tự thú. Bởi vì tâm trạng anh ấy quá kích động nên cô mới làm như vậy với anh ấy.” An Dao cúi đầu, mái tóc dài che lấp khuôn mặt, nhìn không rõ cảm xúc, giọng nói nương theo gió đêm, thoáng nỗi quạnh quẽ: “Đến khi tỉnh lại anh ấy không thấy em, chắc lại cúi đầu im lặng cho qua ngày đoạn tháng.”

Vừa nghĩ đến dáng vẻ đó của Ngôn Hủ, lòng Chân Ý liền chua xót. Cô quay đầu nhìn, trên hành lang căn viện là tấm voan mỏng màu đỏ phấp phới theo gió, như cảnh mộng ấm áp và dịu dàng. Dáng vẻ xinh đẹp thướt tha đó, sắc đỏ như sương mù đó, chính là màu của lễ cưới ngày mốt.

Còn một bước nữa thôi là kết hôn rồi. Chân Ý buồn bã: “An Dao, tại sao lại thế?”

“Hồi nhỏ, tôi bị trại trẻ mồ côi đuổi ra ngoài, trở thành tên trộm. Trước khi có thành tích tốt được miễn học phí và sinh hoạt phí, mọi thứ tôi có được đều từ trộm cắp mà ra. Có lần tôi trộm tiền của bạn học, khiến một bạn nữ chịu oan, bệnh tim tái phát. Hứa Mạc biết chuyện này nên đã uy hiếp tôi.” An Dao nói nhẹ tênh. Chân Ý lại đau lòng vô cùng, cô hiểu cảm giác từ nhỏ đã bị tất cả vứt bỏ này.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách đứng cạnh cây nguyệt quế, cau mày cực khẽ, một nửa vì những gì An Dao gặp phải, một nửa vì những tờ giấy bị đốt kia. “Ngôn Hủ không hề để tâm.”

Nghe vậy, An Dao mỉm cười rất dịu dàng: “Anh ấy không để tâm, bảo em đừng chìm mãi trong quá khứ, sau này hãy sống thật tốt. Chỉ đáng tiếc, em vừa mới biết mà thôi. Em quá hèn yếu, không dám nói cho anh ấy biết sự thật, chỉ muốn che giấu, lại không ngờ thật ra anh ấy đã sớm điều tra rõ ràng rồi.”

Trái tim Chân Ý như bị kim đâm, họ đã để lỡ nhau như vậy đấy.

“Trong đời mình, em tự hỏi bản thân không có mưu cầu gì hết, nỗi khát khao duy nhất là có được Ngôn Hủ. Khoa tim là phương tiện cuộc sống của em, Ngôn Hủ là tính mạng của em. Năm đó xảy ra chuyện ấy, em biết mình sai, càng trưởng thành càng thấm thía lỗi lầm hồi bé. Ngày nào em cũng sống trong sám hối, mỗi lúc nhớ đến người bạn đã qua đời kia là em lại tự trách. Sau khi gặp Ngôn Hủ, em càng cảm thấy mình hèn hạ, không xứng đáng.” Tay An Dao run nhẹ, cố gắng kiềm chế, “Em sợ Ngôn Hủ biết, sợ cô và chú biết, càng sợ mọi người đều biết. Em vẫn lén lút gửi tiền cho nhà bạn kia, nhưng không dám xin lỗi công khai. Em không quen Hứa Mạc cũng không biết anh ta có được thông tin từ đâu, có lẽ là từ người nhà của bạn kia. Anh ta đến uy hiếp em. Em sợ những người khác biết, xem thường em cũng không sao, nhưng em lo lắng ánh mắt mọi người nhìn Ngôn Hủ cũng sẽ khác thường. Thế nhưng, Hứa Mạc rất thành kính xem em là bác sĩ. Đối với bệnh nhân, em không thể không tận tâm, cũng không thể giết người bằng y học.”

Chân Ý thầm nghĩ một mặt An Dao hận gã nhưng mặt khác lại bị trói buộc bởi đạo đức nghề nghiệp. Cô hiểu được nỗi khổ lưỡng nan đến mức gần như phát điên của cô ấy, khẽ hỏi: “Hứa Mạc uy hiếp cô đổi tim cho anh ta ư?”

https://thuviensach.vn

“Anh ta ép tôi mổ cho anh ta. Tôi không đồng ý. Nhưng vì sắp đến đám cưới, thỉnh thoảng Ngôn Hủ sẽ đến bệnh viện đón tôi tan làm, có một lần Hứa Mạc suýt nữa lao ra.”

Chân Ý bỗng nhớ đến lần đó khi bốn người họ nói chuyện trước phòng bệnh của Hoài Sinh, có người thậm thà thậm thụt nhìn về phía An Dao.

Chân Ý: “Cô đoán được Hứa Mạc bị hoang tưởng, biết anh ta sẽ chuyển biến xấu, nhưng cô vẫn muốn lợi dụng?”

“Đúng. Sớm muộn gì anh ta cũng sẽ bắt cóc tôi, nên tôi mặc kệ không quan tâm, định bụng mượn cơ hội bị bắt cóc để giết chết anh ta dưới danh nghĩa tự vệ chính đáng. Tôi chỉ nghĩ rằng cùng lắm thì anh ta muốn tôi phẫu thuật đặt stent cho anh ta thôi, không ngờ anh ta muốn ghép tim. Nghĩ rằng anh ta chỉ bắt cóc một mình tôi, nào ngờ anh ta bắt cóc luôn đứa trẻ. Đứa trẻ trong tay anh ta, tôi bị kìm hãm, kết quả là không thể mượn cớ tự vệ giết anh ta được, ngược lại lâm vào tình cảnh nguy hiểm. Cuối cùng khi thoát hiểm rồi, tôi quay lại giết anh ta.” An Dao dứt lời, dặn dò hậu sự, “Tôi không xứng với Ngôn Hủ. Bao giờ anh ấy tỉnh lại, phiền hai người chăm sóc anh ấy, bảo anh ấy đừng buồn.”

Chân Ý nói: “Chúng tôi bảo anh ấy đừng buồn thì anh ấy sẽ không buồn sao?”

An Dao hơi sững lại, cuối cùng không nói một lời, sải bước rời đi. Ngôn Cách đứng cạnh lan can gỗ, gió thổi cành liễu mơn trớn bờ vai anh, anh hờ hững hỏi: “Chuẩn bị nói dối cảnh sát như vậy à?”

Bóng lưng An Dao lại cứng đờ, nhưng không xoay người.

“Mẹ anh bảo em đi tự thú, nói mình sau khi đâm Hứa Mạc bị thương đã đẩy anh ta vào bể rồi dìm chết anh ta.”

“Đó là sự thật.”

https://thuviensach.vn

“Hãy giải thích tại sao họ phải dùng thuốc an thần để đối phó với Ngôn Hủ.”

An Dao vẫn bình thản: “Ngôn Hủ không cho em đi tự thú, nhưng em phải chuộc tội cho hành vi của mình.”

“Nói dối.” Ngôn Cách cắt đứt gọn lỏn. Anh đút hai tay vào túi quần, đứng thẳng dậy từ lan can, “Tuy Ngôn Hủ không phải công dân tốt giúp đỡ cảnh sát, nhưng tuyệt đối không phải là người không hiểu chuyện. Dù em không đi tự thú, nó cũng sẽ không để tâm, nhưng nếu em cam tâm tình nguyện đi tự thú, nó tuyệt đối không ngăn trở. Nó sẽ tôn trọng mọi quyết định của em.”

An Dao trả lời: “Phải, anh ấy là như vậy. Thế nhưng cô nói phải hủy đám cưới của bọn em, không cho phép anh ấy gặp mặt em nữa, vì thế tâm trạng anh ấy mất kiểm soát.”

Đến thời khắc này, An Dao vẫn bình tĩnh không chút dao động. Chân Ý đứng trên thềm đá lạnh lẽo giữa đêm thâu, trái tim lạnh toát, hít thở cũng khó khăn. Cô không biết ai thật ai giả, cũng không thể phân biệt An Dao có nói dối không. Nhưng cô hơi sợ, nếu không phải An Dao giết mà cô ấy đòi đi tự thú, vậy…

Cô nhìn bóng lưng gầy yếu cô độc của An Dao, bỗng nhiên thấy rất đau lòng.

Bức tường ven đường phủ đầy hoa anh đào mỹ nhân màu tím nhạt đang khoe sắc phơi phới, cơn gió thổi qua, mấy cánh hoa xoay tròn nhẹ nhàng đáp xuống, rơi lên vai An Dao. Cô mặc bộ váy thêu màu lam sẫm, bóng lưng đẹp rung động lòng người. Gió đêm thổi bay mái tóc buông xõa của cô. Vừa hay cô đứng dưới tán cây, cành lá tươi tốt che khuất cả ánh đèn màu ngà khiến cô gần như ẩn mình vào bóng tối.

https://thuviensach.vn

“Mấy ngày nay em sống rất hạnh phúc. Nhưng tiếc thay, em vẫn là cô gái dối trá như vậy, dối trá để duy trì hình tượng giả tạo của hiện tại, để che giấu cái xấu xa của quá khứ. Một lần nữa, em lại bị suy nghĩ ác độc kia sai khiến mà đánh mất trái tim mình. Bây giờ cũng là lúc nên nói lời tạm biệt rồi.” Cô đứng hồi lâu, mấy lần trọng tâm cơ thể nghiêng về phía trước, muốn cất bước nhưng không thành, như thể phía sau có sức mạnh vô hình níu cô lại. Một lát sau, cô khẽ nói: “Rất muốn quay lại nhìn một lần.” Câu nói tan biến trong cơn gió thoảng, chất chứa nỗi niềm tưởng nhớ vô tận.

Chỉ cách xa vài bước, nhưng cô không bao giờ được phép đặt chân vào căn viện của anh nữa. Lúc cô hạ quyết tâm rời đi, Ngôn Cách hờ hững nói: “Ngôn Hủ không tán thành cách làm của em đâu, nó muốn tự thú chứ không phải để em đi thay.”

An Dao trơ tọi một mình, bóng lưng cô độc biết mấy. Trong khoảnh khắc đó, Chân Ý phát hiện An Dao thật giống cô, thậm chí còn cô độc hơn cả cô. Cuộc đời của cô ấy chỉ có tình yêu của Ngôn Hủ. Có nó, cô ấy sẽ sống, không có, cô ấy sẽ chết.

“Bác sĩ An.” Ngôn Cách gọi cô bằng một danh xưng kỳ lạ, “Em là bác sĩ khoa tim, nếu em thật sự muốn giết Hứa Mạc, với nỗi căm hận phải giết người, dao của em sẽ đâm sượt qua tim của anh ta sao? Có lẽ em rất muốn giết Hứa Mạc, nhưng giữa ý nghĩ và hành động luôn có một khoảng cách nhất định. Hết thảy những gì em vừa nói có thể là thật, cũng có thể chỉ vì muốn tạo cho mình động cơ giết người đầy đủ. Anh cho rằng, hoặc là em muốn giết anh ta nhưng đã đổi ý vào thời khắc cuối cùng, hoặc là em thật sự tự vệ.” Tạm thời anh không muốn nói khả năng còn lại.

An Dao vẫn kiên quyết: “Lần đầu giết người em hơi sợ nên run tay, thế nên mới muốn giết lần thứ hai.”

“Nếu là vậy, logic càng không ăn nhập.” Tư duy của Ngôn Cách rất mạch lạc, “Dù em tự vệ thật hay tự vệ giả, mục đích của em là phủi sạch

https://thuviensach.vn

quan hệ với ý định mưu sát. Đổi cách thức giết người quá mạo hiểm. Hứa Mạc là đàn ông, trong tình huống bình thường, phụ nữ không đủ sức nhấn anh ta vào nước, trừ phi anh ta bị thương nặng. Mà giết một người đã bị thương nặng không thể tạo thành tự vệ. Điều này mâu thuẫn với mục đích ban đầu của em." Anh có thể vạch trần lời nói dối của người ta bất cứ lúc nào. "Tình huống tối nay, lúc đánh cờ Ngôn Hủ nghe thấy Hứa Mạc chết đuối thì rất kinh ngạc, nó phát hiện chính mình đã giết Hứa Mạc nên quyết định tự thú."

Chân Ý sửng sốt, có phần mơ hồ. Bả vai An Dao sụp xuống, Ngôn Cách nhìn thấu: "Anh nói đúng rồi."

"Sao anh biết?"

"Anh rất rõ tính tình của em trai mình. Dù là tình huống nào đi nữa, nó đều sẽ không giết người. Đây là gia huấn của họ Ngôn. Ngôn Hủ bị tự kỷ cả đời, không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, tất cả quan niệm đạo đức, quy tắc hành vi đều đến từ gia huấn. Thầm lặng khắc ghi, ngoan ngoãn tuân thủ. Trong gia huấn còn có một câu: dốc hết tất cả, bảo vệ người nhà. Nó xem em là người nhà nên cố gắng hết sức bảo vệ em. Đêm đó, bọn anh vốn không tìm được vị trí của em, chính nhờ Ngôn Hủ phát hiện ra thiết kế chịu trọng tải và ống thông gió của nhà xưởng có vấn đề, khẳng định chắc chắn có tầng hầm, thậm chí còn vẽ ra bản đồ. Nó muốn xuống cùng anh, bị anh ngăn cản. Nhưng chắc chắn nó đã xuống tìm em. Nó nhìn thấy Hứa Mạc ngã trong vũng máu nên đoán em đã giết người và sẽ lấy lý do là tự vệ chính đáng. Nó sợ em bị tình nghi nên tạo thêm giấu vết giằng co rồi đẩy Hứa Mạc xuống nước, muốn dùng điều này quấy nhiễu cảnh sát. Nhưng không ngờ…"

Nhưng không ngờ có lẽ Hứa Mạc chỉ bị sốc chứ chưa chết. Sống lưng Chân Ý lạnh toát, ban đêm gió lạnh khiến lông tơ khắp người cô đều dựng ngược lên, trong lòng chẳng rõ thứ cảm xúc gì đang tồn tại, xót xa, đau đớn

https://thuviensach.vn

và oán trời trêu ngươi. Cô run giọng: “Sao Ngôn Hủ biết nhất định là An Dao giết Hứa Mạc?”

“Ngôn Hủ không cảm nhận được nhiều người. Nhưng người nó có thể cảm nhận được thì nó sẽ vô cùng nhạy cảm. Cho dù An Dao giả vờ như không có chuyện gì, nó cũng phát hiện có điều bất ổn, nên nó mới sai người canh chừng cô ấy mọi lúc. Lúc nó nghe được từ anh rằng Hứa Mạc bị hoang tưởng thì đã hiểu ngay. Nó rất hiểu An Dao. Bị bệnh nhân tâm thần quấy rầy lâu như vậy nhưng cô ấy vẫn không tỏ vẻ gì. Nó liền hiểu ra An Dao muốn giết người dưới danh nghĩa tự vệ chính đáng.”

Chuyện đến nước này, An Dao đành cúi thấp đầu, nước mắt lặng lẽ chảy xuôi: “Là em hại Ngôn Hủ.” Cô quay đầu lại nhìn Chân Ý, mỉm cười nhưng hết sức đau khổ, “Lúc thấy cô bị họng súng của Hứa Mạc gí vào vẫn không chịu giết cảnh sát Lâm, tôi đã khóc. Chân Ý, tôi nên học cô. Tôi thật sự tự vệ, nhưng không kịp nữa rồi. Là tôi hại Ngôn Hủ.”

“Em không hại nó.” Vẻ mặt Ngôn Cách bình thản, “Mỗi người đều nên chịu trách nhiệm cho hành vi của mình, đều nên gánh chịu hậu quả mình gây ra. Ý nghĩ của Ngôn Hủ đơn giản cố chấp, phạm lỗi liền chịu phạt, muốn đi tự thú, xin lỗi và chuộc tội trước người nhà nạn nhân. Vậy mà các người cũng không hiểu và không tôn trọng quyết định của nó. Em gây thương tích cho người khác, nó thì vô ý. Thế nhưng em bóp méo sự thật để đi tự thú như vậy là sai trái. Một mình em gánh chịu hậu quả do hai người gây ra, đây là điều Ngôn Hủ muốn nhìn thấy sao? Em có nghĩ đến cảm nhận của nó không?”

“Nhưng em không thể nhìn thấy anh ấy bị vặn hỏi trên tòa án rằng “Anh thật sự tưởng Hứa Mạc chết rồi hay là cố ý”. Em không thể mạo hiểm để anh ấy bị phán là mưu sát. Anh ấy không biết khi đó Hứa Mạc còn sống, ai tin được chứ?” An Dao run rẩy, đôi mắt lóe lên ánh nước. Luôn là vậy, chỉ có Ngôn Hủ mới khiến cảm xúc cô xao động, “Ngôn Hủ là người đơn thuần biết bao. Khi anh ấy biết rằng lúc mình đẩy Hứa Mạc vào nước, anh ta vẫn

https://thuviensach.vn

chưa chết, anh biết tâm trạng của anh ấy thế nào không? Đau lòng, áy náy, hận không thể giết chết bản thân mình. Anh bảo anh ấy sẽ ra ngoài đối mặt với bố mẹ Hứa Mạc thế nào, Ngôn Cách, anh nỡ lòng sao?"

Ngôn Cách im lặng. Nước mắt Chân Ý lập tức tuôn trào. Lúc nghe thấy Hứa Mạc chết vì ngạt nước, quân cờ trong tay Ngôn Hủ chợt rơi xuống bàn cờ. Khi ấy vẻ mặt anh ấy phờ phạc, tĩnh mịch, hoang vu, như thể tâm hồn đã chết lặng. Chân Ý tiến đến kéo tay An Dao: "Tôi đã lấy lại giấy phép hành nghề rồi, tôi sẽ bào chữa cho Ngôn Hủ."

"Có là đại luật sư nổi tiếng cũng vô dụng. Tôi không thể chấp nhận nguy cơ tòa án phán anh ấy tội giết người." An Dao định đi, Ngôn Cách tiến lên một bước cản cô ấy lại: "Ngôn Hủ không cho em đi tự thú thay nó đâu."

An Dao nước mắt như mưa, lại kiên quyết: "Em đã hạ quyết tâm rồi."

Ngôn Cách vẫn không nhượng bộ: "Nhưng anh cũng đã hứa với Ngôn Hủ rồi."

"An Dao, cô còn ở đây làm gì?" Không biết bà Ngôn đi ra từ lúc nào, vẻ mặt nghiêm nghị, "Xe cảnh sát đã đến cổng rồi."

An Dao không hề oán giận bà Ngôn, khom lưng cúi thấp: "Thưa cô, sau này nhờ cô chăm sóc Ngôn Hủ."

"Mẹ." Ngôn Cách lên tiếng, nói từng câu từng chữ, "Mong mẹ tôn trọng cảm xúc của Ngôn Hủ."

"Cảm xúc gì chứ?" Khóe môi bà Ngôn nở nụ cười lạnh nhạt, "Bởi vì cái gọi là tình yêu mà bị ma xui quỷ khiến làm chuyện trái gia huấn để rồi hại mình hại người ư? Cô gái này…" Bà chỉ An Dao, "Mẹ từng đối xử với cô ta như con gái, nhưng rồi nhận lại được gì chứ. Cô ta hại Ngôn Hủ ngộ sát vì cô ta! Đây là nỗi day dứt, là vết nhơ suốt cuộc đời Ngôn Hủ. Chính cô ta hại con trai mẹ, em trai con thê thảm thế này đấy!"

https://thuviensach.vn

Thật ra nhà họ Ngôn có thể đưa tay cứu cô ấy, đơn giản hóa chuyện này, nhưng bà Ngôn quá hận, bà dứt khoát phải vứt bỏ An Dao.

Nước mắt An Dao rơi lã chã, bà Ngôn nhìn Ngôn Cách chằm chằm: "Còn con nữa, tôn trọng cảm xúc của Ngôn Hủ ư? Ngôn Cách, đừng bao giờ nói với mẹ lời như thế nữa, cũng mong con đừng bao giờ xử sự theo cảm tính nữa. Con hãy tôn trọng cảm xúc của mẹ." Đôi mắt xinh đẹp của bà gợn lên ánh nước, run rẩy cất lên từng câu từng chữ, "Nếu có thể, so với cảm xúc của các con, mẹ thà nhốt các con trong núi cả đời, bảo vệ các con bình an cả đời. Điều mẹ hối hận nhất trong cuộc đời này là tám năm trước đã tôn trọng cảm xúc của con, cho người bên cạnh con rút lui, để con…"

"Mẹ!" Ngôn Cách vội vã ngắt lời bà, đôi mắt đen nhánh hiện lên sự bối rối và lo lắng hiếm thấy. Gần như cùng lúc ấy, ánh mắt đảo nhanh về phía Chân Ý. Vẻ ngỡ ngàng, đờ đẫn và khó hiểu của cô khiến anh thoáng đau lòng.

Bà Ngôn nhếch môi: "Còn đang lo cho cảm xúc của cô ta sao? Được thôi, nhân tiện suy nghĩ cho an toàn của cô ta luôn đi."

Ý uy hiếp trong lời nói quá rõ, Chân Ý hiểu ra ngay. Cô sững sờ vài giây rồi bối rối chạy mấy bước xuống bậc thềm, lao tới bên cạnh anh, hớt hải bắt lấy tay anh. Biểu cảm sợ hãi như thể từ nay sẽ lại tiếp tục chia xa tám năm của cô khiến lòng anh đau như cắt. Bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô tiến vào lòng bàn tay anh, trái tim anh mới dần yên ổn trở lại. Anh đáp lại cô, chậm rãi nắm lấy thật chặt. Cô cũng an tâm, ghé vào tai anh nói khẽ: "Ngôn Cách, hãy làm chuyện anh cho là đúng, không phải để tâm đến em đâu."

Lòng anh chấn động, có được tình yêu của cô là điều may mắn nhường nào trong đời. Anh nắm chặt tay cô, cất giọng lành lạnh trầm lắng: "Con nói rồi, trước khi Ngôn Hủ tỉnh lại, con sẽ không để An Dao đi. Về phần Chân Ý…" Anh thản nhiên liếc nhìn đám người phía sau bà Ngôn, "Có con ở đây, ai dám đụng vào cô ấy."

https://thuviensach.vn

Mọi người im bặt, bà Ngôn lặng thinh hồi lâu, hơi nheo mắt, lẳng lặng quan sát con trai mình. Hai đứa con bị tự kỷ từ nhỏ, không quan tâm đến chuyện trong nhà như đám con của nhà chú bác, trưởng thành cũng không muốn tạo lập quyền thế trong gia tộc. Nhưng huyết mạch chính là địa vị. Bố không lên tiếng, chỉ dựa vào một mình mẹ vốn không thể kiểm soát con trai đã trưởng thành.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, bà Ngôn nhìn khuôn mặt khôi ngô, lạnh nhạt, mang theo khí chất bẩm sinh giống hệt bố anh. Cũng giống như ông, anh không hiểu nỗi khổ tâm của bà. Bà liếc nhìn Chân Ý, cô gái này nguy hiểm như vậy, anh lại tiến đến gần cô một lần nữa, đúng là mê muội thật rồi.

Giữa lúc giằng co, trong viện đột nhiên truyền ra một tiếng hét kinh hãi: “Cậu chủ!”

“Cậu chủ biến mất rồi.”

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 12.4

Bà Ngôn và mọi người lập tức quay về.

Ngôn Cách vội vã vòng ra sân sau, thấy cây nguyệt quế ngoài tường bao đã bị bẻ gãy vài nhánh. Chân Ý kinh ngạc, nhìn cánh cửa gỗ để mở: "Ngôn Hủ từ trên tầng nhảy xuống à? Nhưng An Dao ở đây mà."

"Nó không đi tìm An Dao, mà là…" Anh dừng lại, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, lòng bàn tay lập tức lạnh run, "Nó không biết lái xe!"

Anh chạy nhanh tới bãi đỗ xe của Ngôn Hủ. Cảnh sát đã chờ ở cổng, Ngôn Hủ chắc hẳn muốn giành tự thú trước An Dao, mà ở đây còn cách cổng một kilomet. Không lái xe sẽ bị người nhà chặn lại.

Chân Ý kinh hồn bạt vía vội chạy theo như bay, nhưng chỉ thấy đuôi xe của Ngôn Hủ biến mất trong màn đêm, để lại bãi đỗ xe bao quanh bởi những sợi dây leo xanh ngắt, mấy chiếc xe thể thao cao cấp nhất thế giới lẳng lặng đỗ tại đó, đủ cả Lamborghini, Cadillac, Ferrari, Porsche… Cô nhớ lại lời An Dao nói, Ngôn Hủ có rất ít sở thích, khi rảnh rỗi sẽ một mình sửa xe ở bãi đỗ xe, tháo tung một chiếc xe yên lành rồi lắp ráp lại hoàn chỉnh. Hết ngày này đến ngày khác, anh như một người máy nhỏ chăm chỉ, tháo ra rồi lắp lại, lắp lại rồi tháo ra. Anh có thể chơi một mình cả ngày, còn cô có thể yên lặng nhìn anh chơi cả ngày. Mặt trời mọc rồi lặn, bốn mùa đổi thay, hoa trên cây tàn rồi lại nở, cảnh đẹp trong núi thay đổi liên tục, thật ra đó lại là cảnh tượng ấm áp làm người ta rơi lệ. Cô còn nhớ An Dao nói rằng, đừng xem một người đàn ông vì mình bỏ ra những gì, mà phải xem người đàn ông ấy vì mình hi sinh bao nhiêu thứ anh ta có. Không hề nghi ngờ, Ngôn

https://thuviensach.vn

Hủ đã trao cho An Dao toàn bộ những gì anh có. Ngôn Cách cũng vậy, vì cô mà anh đột phá giới hạn của mình hết lần này đến lần khác.

Gương mặt Ngôn Cách trầm lặng, hai tay nắm chặt tay lái, gồng sức rất mạnh, Chân Ý nhìn thấy vết thương trên vai anh lại bắt đầu rướm máu. Người anh toát ra hơi thở lạnh băng và căng thẳng cao độ, thậm chí có phần khủng hoảng, phía trước là người em trai có thần giao cách cảm với anh. Chẳng bao lâu sau, có rất nhiều xe ô tô lao đến từ khắp ngả trên con đường lát đá xanh cổ xưa. Những ánh đèn sáng rực chồng chéo như phá vỡ bóng đêm đặc quánh của trang viên. Khoảnh khắc ấy, Ngôn Cách đột nhiên như bị ai đó đẩy mạnh, suýt nữa gục xuống tay lái. Sắc mặt anh trắng bệch, gắng chống một tay ôm lấy lồng ngực, đau đến mức trán nổi gân xanh. Chân Ý biết anh cảm nhận được cơn đau của Ngôn Hủ.

Phía trước loáng thoáng trông thấy cánh cổng trang viên và đèn cảnh sát lấp lóe.

“Ngôn Cách…” Nhìn dáng vẻ im lìm, một mình chịu đựng cơn đau của anh khiến cô đau lòng như muốn chết. Cô chậm rãi chạm lên tay anh, làn da lạnh lẽo băng giá đến đáng sợ. Cùng lúc đó, từ nơi không xa phía trước truyền đến tiếng va đập nặng nề và dữ dội. Lá cây xào xạc, chim chóc đương say giấc bỗng giương cánh bay lên trời như pháo hoa.

Xe Ngôn Hủ lật úp, xiêu vẹo trong con kênh ven đường, sườn xe méo mó, người trong buồng lái bất động.

“Ngôn Hủ!”

Ngôn Cách nhảy xuống xe, giẫm trên nước chạy như bay đến trước xe, bò vào buồng xe kéo Ngôn Hủ ra. Thế nhưng Ngôn Hủ bị kẹt trong xe, đôi mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt đáng sợ. Khắp người anh đầm đìa máu. Những người đuổi theo đều nhảy xuống nước, muốn cứu Ngôn Hủ ra nhưng không gian quá nhỏ, không có nơi nào để dồn sức.

https://thuviensach.vn

Bình xăng bị vỡ, chất xăng óng ánh chảy xối xả khắp buồng lái. Xăng hòa với máu chảy khắp con kênh, gột rửa đá cuội, không khí tràn ngập mùi máu và mùi xăng gắt mũi. Chân Ý hoảng sợ đến run rẩy, còn Ngôn Cách thì đã chui hẳn vào buồng lái.

Cô biết cô không nên làm như vậy, cũng không nên nói mấy lời như thế, nhưng cô sợ hãi đến run cả người. Cô nhào tới chiếc xe lật úp, bò vào khe nước kéo anh ra, mới mở miệng nước mắt đã tuôn trào. “Ngôn Cách, anh ra ngoài đi, xe sẽ nổ đấy, anh ra đi! Đừng như vậy, van anh đừng như vậy!” Nước kênh lạnh băng thấm vào vết thương trên chân, cô đau đến mức hai chân run lẩy bẩy, nhưng nhất quyết không buông tay, dốc sức kéo anh ra ngoài. “Ngôn Cách, van anh đấy, đừng như vậy! Em sẽ sợ, em sợ lắm!”

Nhưng anh rất cố chấp, toàn thân gồng sức, cô không thể kéo nổi. Anh ngoan cố và bướng bỉnh, vẫn cố sức kéo chân Ngôn Hủ. Cô cảm thấy anh đang run rẩy, trầm lặng, chịu đựng, không nói tiếng nào. Anh cũng đang sợ. Cô chưa từng thấy anh bi thương bối rối đến vậy, xăng rỉ ra vẩy cả vào người anh cũng không để tâm. Vết thương trên vai anh lại rách ra, xăng và máu hòa lẫn vào nhau. Chân Ý nhìn mà lòng như dao cắt, thế nhưng anh lại không hề nhận ra cơn đau của thân thể.

“Ngôn Hủ! Ngôn Hủ!...” Anh gọi Ngôn Hủ từng tiếng, giọng cực khẽ, như thốt lên từ nơi sâu thẳm nhất của đáy lòng, toát lên nỗi khẩn trương và khủng hoảng cực độ. Trong không gian chật hẹp, giữa lúc anh hoảng loạn loay hoay, Ngôn Hủ chợt nắm lấy cánh tay anh. Tay Ngôn Hủ đầy máu, cầm một chiếc bút ghi âm dính máu đầm đìa, khóe môi cất lên mấy chữ yếu ớt: “Giao cho cảnh sát.”

“Em tự đi đi.” Môi Ngôn Cách run rẩy, ra sức kéo đôi chân bị kẹt của Ngôn Hủ.

“Xin lỗi.” Mắt Ngôn Hủ trống rỗng như đang hồi dương, giọng nói thều thào nhẹ như lông vũ, “Gia huấn nói không được phép giết người. Em đã vi

https://thuviensach.vn

phạm, em không đủ tư cách làm người nhà họ Ngôn… Gia huấn cũng nói cần phải bảo vệ người nhà, Như Sanh… là người nhà của em. Đẩy Hứa Mạc xuống nước là để bảo vệ cô ấy, ngăn cô ấy tự thú chuyện cô ấy không làm cũng là bảo vệ cô ấy, nhưng tại sao mẹ không đồng ý… Gia huấn còn nói phạm lỗi phải chịu phạt, vậy mà mẹ cũng không để em đi. Anh, có rất nhiều chuyện em vẫn không hiểu."

Đôi mắt đen như mực chậm rãi ngưng tụ nước mắt, nhìn trong bóng đêm không khỏi giật mình: "Anh, tên bắt cóc kia vừa ướt vừa lạnh, em thật sự tưởng anh ta đã chết rồi. Xin lỗi. Em đã làm chuyện xấu không thể chuộc lỗi." Nước mắt Ngôn Hủ lóng lánh rơi xuống, "Anh, xin hãy giúp em, cứu cô ấy."

Ngôn Cách không nghe, người vốn trầm tĩnh bỗng chốc trở nên cuồng loạn: "Ngôn Hủ, xin em hãy giúp anh cứu em! Rút chân ra."

Nhưng Ngôn Hủ không cử động, những lời anh vừa nói đã hao tổn tất cả sức lực cuối cùng của anh. Người anh đầm đìa máu, duy chỉ có ánh mắt sạch sẽ, thuần khiết nhìn vào hư không, dần dần bắt đầu rệu rã…

"Ngôn Hủ!" Tiếng hét thê lương của An Dao xé toạc bầu trời đêm. Cô lao tới, nhìn thấy hiện trường tai nạn mà điên cuồng muốn nhảy xuống nước, nhưng bị cảnh sát ngăn lại. Giờ phút này nhích tới gần là điều vô cùng nguy hiểm.

"Ngôn Hủ! Ngôn Hủ!" An Dao khóc tan nát cõi lòng, "Các người cứu anh ấy đi, các người cứu anh ấy đi…" Ra sức tay đấm chân đá nhưng lại bị cảnh sát giữ chặt, cô tuyệt vọng thét chói tai, "Buông tôi ra, buông tôi ra!... Ngôn Hủ! Ngôn Hủ!"

Không biết có phải nghe thấy tiếng An Dao không, đôi mắt đen của Ngôn Hủ chậm rãi tập trung trở lại, nhìn chằm chằm An Dao đang khóc lóc giãy giụa cách đó không xa rồi dừng lại. Ánh mắt ấy tĩnh lặng, cố chấp,

https://thuviensach.vn

trong suốt như kéo đến vạn năm. Anh nhìn chăm chú từ xa, như kề như cận lại xa tận chân trời, đôi môi khẽ mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng chỉ có một giọt nước mắt rơi xuống. Đó là kết tinh của nỗi lưu luyến không thôi. Cuối cùng, anh chậm rãi cúi đầu, rồi không còn âm thanh nào nữa.

Người đi tìm bình chữa cháy và cưa còn chưa đến, nhưng xăng trong xe không đợi được nữa, hơi thở nguy hiểm tích tụ từng giây từng phút. Cảnh sát vốn định chạy đến giúp bắt đầu kéo người, có người tóm lấy cánh tay Chân Ý kéo lên bờ. Chân Ý níu chặt lấy Ngôn Cách, hoảng sợ gào khóc: "Ngôn Cách, đừng như vậy, anh đừng như vậy mà! Anh ra trước đã, xe sắp nổ rồi, anh ra đi! Ngôn Cách, em xin anh đấy! Đừng làm vậy mà, em sẽ sợ. Xin anh đừng như thế!"

Nhưng anh cố sức kéo Ngôn Hủ không buông tay, nỗi bi ai và thê lương trĩu nặng trong lòng còn nồng đậm hơn bóng đêm: "Ngôn Hủ, đừng từ bỏ! Ngôn Hủ, chúng ta là anh em song sinh, không ai được chết cả."

Anh nắm ngược tay Chân Ý. Cô đã có dự cảm, trái tim trống rỗng, thê lương hét ầm lên: "Đừng! Ngôn Cách, anh chết em cũng sẽ chết. Xin anh đừng làm vậy!" Nhưng anh hất mạnh, tay cô bị ép phải buông ra.

Cô nhanh chóng bị cảnh sát kéo ra cách vài mét. Trái tim cô bỗng chốc không còn tiếng động, bởi lẽ vừa nãy Ngôn Cách đã nhét vội bút ghi âm vào tay cô. Hai anh em họ… Đầu Chân Ý trống rỗng, lòng đau đến mức không thể chịu thêm gánh nặng nào nữa, nhức nhối như sắp nổ tung.

Trong lúc ấy, có người ôm bình chữa cháy chạy đến từ mọi phía, nhưng chưa kịp đến gần, bỗng vang lên một tiếng nổ tung, mảnh vỡ xe ô tô bắn ra khắp nơi. Ngọn lửa hừng hực chập chờn trên mặt nước, chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Đã mười ngày trôi qua, Ngôn Hủ vẫn chưa tỉnh lại. Bác sĩ nói có lẽ anh ấy sẽ nằm mãi như vậy. Khoảnh khắc cuối cùng đêm đó, Ngôn Cách đã kéo

https://thuviensach.vn

được Ngôn Hủ ra ngoài, nhưng không kịp chạy đi. Ngày ngày An Dao canh giữ ngoài phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, gầy sọp hẳn đi. Chân Ý cho rằng nếu Ngôn Hủ chết đi, An Dao cũng sẽ không sống nổi nữa. Cô là người hiểu rõ tâm trạng của An Dao nhất, đêm đó Ngôn Cách toàn thân đầm đìa máu được đưa vào phòng cấp cứu trong tình trạng hôn mê, trải qua cuộc phẫu thuật năm tiếng rồi ngủ sâu suốt ba ngày ba đêm. Cả trái tim cô bị vét sạch, như thể thời gian đã dừng chân ở trạm cuối cùng.

Cho đến khi Ngôn Cách tỉnh lại cô mới thấy yên ổn. Cuối cùng cô đã nhẹ lòng, nhưng An Dao vẫn đắm chìm trong giấc mơ vô tận. Hôm nay, Ngôn Cách có thể xuống đất đi lại nhưng Ngôn Hủ vẫn không có dấu hiệu thức tỉnh. An Dao đứng ngoài phòng bệnh, ánh mắt thẳng tắp, nhìn người đàn ông đeo mặt nạ oxy, cắm đầy ống bên trong không chớp mắt.

Ngôn Cách mặc quần áo bệnh nhân, gầy yếu như tờ giấy, nhờ Chân Ý dìu đỡ chậm rãi đi tới. Anh nhìn người mang khuôn mặt giống mình ở bên trong, gương mặt tái nhợt thoáng hiện nỗi buồn thương. Anh cất giọng suy yếu trấn an: “An Dao, bây giờ tâm trạng của Ngôn Hủ rất bình ổn.”

Trước khi mất đi ý thức, Ngôn Hủ đã giao bút ghi âm cho Ngôn Cách, anh hoàn toàn tin chắc rằng anh trai sẽ không phụ sự phó thác của mình. Và ngay lúc Chân Ý được kéo ra ngoài, Ngôn Cách đã nhét bút ghi âm vào bàn tay cô, anh cũng hoàn toàn tin tưởng vào giao lại sự phó thác quan trọng ấy cho cô. Niềm tin đó vượt xa tất cả, tin tưởng người mình phó thác sẽ không tự chủ trương làm cái gọi là tốt cho mình, sẽ tôn trọng quyết định của mình mà không giữ lại điều gì. Cô không nhớ là cảm xúc gì khiến một Chân Ý chìm đắm giữa tuyệt vọng và sợ hãi đã giao ngay bút ghi âm cho cảnh sát trong khoảnh khắc xe ô tô nổ tung ấy. Cô chỉ biết là trước hai anh em lương thiện đơn giản như tờ giấy trắng ấy, dù thế nào cũng phải giúp họ hoàn thành tâm nguyện, xóa tan mọi niềm nuối tiếc. Giờ phút này, sâu thẳm đáy lòng Ngôn Hủ hẳn đang yên bình không vương chút bụi trần.

https://thuviensach.vn

“Ngôn Cách.” Giọng An Dao khàn đến không tưởng, “Mấy ngày nữa cô muốn đưa Ngôn Hủ về nhà tĩnh dưỡng. Em…”

Từng giọt nước mắt cô rơi lã chã, khủng hoảng cùng cực. Cô sợ không thể gặp lại Ngôn Hủ nữa, sợ rằng ngắm nhìn anh khi ngủ cũng chỉ là mơ mộng hão huyền.

“Yên tâm. Bố anh đã đồng ý rồi. Về phần mẹ, bà đã làm trái với gia huấn, sẽ bị gia tộc xử phạt vì hai quyết định sai lầm là ngăn cản Ngôn Hủ tự thú, bỏ mặc em đi gánh tội.” Anh vẫn bình thản nhưng Chân Ý cảm thấy con người anh trở nên tĩnh mịch, còn yên lặng hơn trước, như thể tai nạn của Ngôn Hủ đã tạo thành một tảng đá lớn khiến người vẫn kín đáo như anh càng lúc càng đè nén.

“Cảm ơn.” An Dao kiềm chế hít sâu, “Em đi gánh tội là do em tự nguyện, thật sự không liên quan đến cô.”

“Mẹ lợi dụng sự tự nguyện của em.”

Lòng Chân Ý thoáng lay động, không nói lên lời. Sau khi cô giao bút ghi âm cho cảnh sát, lúc biết tin Ngôn Hủ có thể sẽ trở thành người thực vật, bậc cha chú nhà họ Ngôn không ai trách Chân Ý, cũng không ai nghĩ đến việc biến chiếc bút ghi âm Chân Ý giao cho cảnh sát thành không khí chỉ bằng một câu nói, mà nhờ bố Ngôn Hủ thay mặt gia tộc cảm ơn Chân Ý và ủy thác cô bào chữa cho Ngôn Hủ, còn nói gia đình sẽ nhờ người thay mặt Ngôn Hủ đã mất năng lực hành vi để tham gia phiên tòa và chấp nhận xét xử của pháp luật. Bậc cha chú trong gia tộc phạt mẹ Ngôn Hủ phải tự thú trước cảnh sát với tội danh ngụy tạo chứng cứ. Nhưng đồng thời họ cũng thuê đại luật sư giỏi nhất thành phố K để bào chữa cho bà, có thể sẽ chỉ bị phạt phục vụ công ích xã hội. Chân Ý hiểu rõ địa vị của nhà họ Ngôn là không thể diễn tả bằng từ “nhà giàu” được. Người của gia tộc vốn rất kín tiếng nhưng phẩm cách có thể gọi là cao quý. Thảo nào Ngôn Cách và Ngôn Hủ trở nên như thế. Bởi vì sự tôn trọng của gia tộc đối với luật pháp

https://thuviensach.vn

và sinh mệnh đã thấm vào xương tủy của mỗi người họ Ngôn, thế nên người của gia tộc đều thể hiện điều đó trong hành vi. Họ không phải là nhà giàu, mà là quý tộc.

Tâm trạng Chân Ý như được gột rửa. So với những kẻ giàu có vừa xảy ra chuyện đã lấy quyền thế chèn ép người khác, bóp méo thị phi để bao che con cháu mà nói, gia tộc này chắc chắn là dòng suối trong mát của tâm hồn.

An Dao cầm khăn giấy thấm giọt nước bên khóe mắt, nói với Chân Ý: "Cũng cảm ơn cô."

"Việc tôi nên làm mà." Chân Ý biết cô ấy nói về việc bào chữa cho Ngôn Hủ.

"Trong khoảnh khắc Ngôn Hủ giành đi tự thú trước tôi, tôi biết mình đã phạm sai lầm. Tôi nên tôn trọng quyết định và sự lựa chọn của anh ấy, không nên tự cho là đúng, cứ nghĩ là tốt cho anh ấy mà không màng tới tâm trạng của anh ấy." An Dao cũng sắp bị xét xử vì tội gây thương tích cho Hứa Mạc, nhà họ Ngôn đã mời luật sư tốt nhất cho cô ấy.

Chân Ý cảm thán, bây giờ tỉnh ngộ cũng không muộn. Liếc mắt thấy vết sẹo bên trong cánh tay An Dao, cô lấy làm lạ: "Cô bị thương à?"

An Dao cúi đầu nhìn, kéo áo che kín rồi nói: "Không phải, vết thương hồi bé." Cô vỗ cánh tay, như thể thất thần: "Tôi đã kể với cô chuyện giữa tôi và Ngôn Hủ."

"Ừ." Chân Ý nói, "Hồi bé anh ấy từng gặp cô, về sau nhận ra cô ở bệnh viện, nên ngày nào cũng tìm đến."

"Từ khi ấy, cuộc sống của tôi mới bắt đầu tươi sáng." Giọng An Dao thấp xuống, lát sau lại kiên định, "Anh ấy đã qua cơn nguy hiểm, dù không biết bao giờ mới tỉnh tôi cũng vẫn chờ đợi."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách lên tiếng: “An Dao, về chuyện Hứa Mạc, anh có vài câu muốn hỏi em.”

“Chuyện gì vậy?”

Vụ nổ đã khiến Ngôn Cách bị tổn thương lá lách, giọng rất trầm thấp: “Đêm đó, lúc em nói ra sự thật, từ đầu đến cuối không nhắc đến Hoài Như. Trong tiềm thức, em có thành kiến với cô ta sao?” Câu nghi vấn nhưng là giọng khẳng định.

“Bị anh nhìn ra rồi.” An Dao hơi mệt mỏi day sống mũi, “Em thật sự ghét cô ta. Cô ta biết chuyện em đã trải qua liền uy hiếp em hại chết Hứa Thiến để thay thận cho Hoài Sinh. Em từ chối, nhưng bởi vì sơ suất của em mà Hứa Thiến đã chết. Bố mẹ Hứa Thiến lại đổi ý không hiến tạng nữa. Ý trời trêu ngươi.”

Ngôn Cách muốn nói gì đó, há miệng ra rồi ngậm lại, đôi môi trắng như tờ giấy, nhíu mày cực khẽ. Chân Ý phát hiện ra, vội chạy đến đỡ: “Ngồi xuống đi.”

Người anh còn rất yếu, không có nhiều sức lực như vậy. Chân Ý ôm eo anh: “Đừng gắng gượng quá, tựa vào người em.”

Anh rất nghe lời, nhẹ nhàng dựa vào cô, trọng tâm nghiêng về phía cô. Sức cô yếu nhưng vẫn cố gắng đỡ anh, tay hai người quấn chặt lấy nhau, đi từng bước tới ghế dựa. Cô ôm anh như thể anh là món đồ dễ vỡ, cẩn thận dìu anh ngồi xuống. Mặt hai người cọ nhẹ vào nhau, hơi thở mềm mại của anh sượt qua má cô, nhồn nhột và đầy sức sống. Lòng cô ấm áp, thầm nghĩ may mà anh con sống.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 12.5

Anh ngồi xuống rồi nói: “Em nói em không quen Hứa Mạc, không rõ vì sao anh ta biết chuyện năm đó. Mà Hứa Mạc lại biết tin đám cưới và chồng sắp cưới của em, uy hiếp đúng điểm yếu. Anh ta bị hoang tưởng nên cũng khó tự lo liệu việc thường ngày. Mặc dù anh ta đã học khá chuyên sâu về ngành y, nhưng hành vi phạm tội không hề tỉ mỉ. Lúc đầu hành động hoàn mỹ, càng về sau càng nhiều sơ hở. Anh ta chỉ muốn thô bạo bắt cóc thay tim, không hề có ý nghĩ tạo áp lực cho em. Hơn nữa anh ta không dính líu tới cuộc sống của em thì sao lại hiểu rõ nhược điểm trong tâm lý em như vậy?”

An Dao kinh ngạc: “Ý anh là?”

Chân Ý lập tức phản ứng: “Hoài Như lớn lên cùng An Dao trong trại trẻ mồ côi, cô ta khá đáng nghi phải không? Như anh nói, Hoài Như không phải con tin mà là đồng phạm?”

Ngôn Cách nói: “Không có camera quay được hình ảnh Hoài Như bị bắt cóc, chỉ có lời khai của bảo vệ.”

Chân Ý bổ sung: “Lúc bắt đầu, Hứa Mạc đã bắt cóc đứa trẻ và An Dao, vốn đã rất khó khống chế. Anh ta có thể đánh ngất Hoài Như rồi vứt đó, nhưng anh ta bắt cô ta lên xe, một mình khống chế ba người. Như vậy quá nguy hiểm.”

“Đúng.” Ngôn Cách nói, “Dù mang súng trái phép, nhưng về mặt tâm lý, anh ta sẽ không muốn một mình khống chế ba người.”

https://thuviensach.vn

An Dao nhớ lại: “Sau khi Hoài Như lên xe, Hứa Mạc gí súng vào cô ta, ép cô ta lái xe suốt.”

“Em và cô ta không bị trói cùng nhau, em ở trong phòng kính, cô ta ở ngoài, ngăn cách bằng tấm rèm. Về sau Chân Ý tới mới kéo rèm ra, phải không?”

Sắc mặt An Dao tái nhợt: “Vâng. Em tưởng Hoài Như cũng là trái tim trong mắt Hứa Mạc. Em nói trái tim đứa trẻ quá nhỏ nên Hứa Mạc bỏ qua. Sau đó nghe Hoài Như nói trái tim đàn ông tốt hơn.”

Sắc mặt Chân Ý nặng nề: “Lúc tôi không chịu giết cảnh sát Lâm, Hứa Mạc nói sẽ giết tôi để lấy tim. Có thể thấy anh ta coi trái tim của nam nữ như nhau. Không phải bởi vì Hoài Như nói trái tim đàn ông khỏe hơn mà không giết cô ta. Có lẽ Hoài Như là đồng phạm của anh ta.” Càng nói tốc độ của cô càng nhanh, “Phân công vai trò của Hứa Mạc rất rõ ràng, cô là bác sĩ, tôi là y tá, Hoài Như là con tin và cũng là lá chắn để anh ta có thể dễ dàng trốn thoát sau khi xảy ra chuyện bất ngờ.”

“Nhưng bây giờ người đã chết, không thể đối chất.” An Dao chau mày, “Tại sao Hoài Như muốn giết tôi? Chẳng lẽ bởi vì tôi nghi ngờ cô ta hại Hứa Thiến sao?”

Ngôn Cách nhíu mày, đôi mắt đen như mực lóe lên tia sáng không dễ phát hiện. Vẻ mặt của An Dao… Anh ngước mắt nhìn cô, bỗng nhớ lại trang giấy cô đốt hôm đó. Nhưng nhớ đến câu nói “Đừng phân tích An Dao” của Ngôn Hủ, anh nghĩ trước mắt cứ xem xét mọi chuyện có liên quan tới Hứa Mạc đã. Hoài Như làm trong ngành sinh hóa, thuốc Hứa Mạc cho anh uống rất quen thuộc, tương tự thứ thuốc mà tổ chức nơi Lệ Hữu phục vụ nghiên cứu ra, nhưng không giống lắm. Hoài Sinh như cái ấm sắc thuốc, chưa kể thường ngày phải điều dưỡng đặc biệt. Hoài Như thì đang làm việc ở viện nghiên cứu với đồng lương ít ỏi. Nhưng Chân Ý có nói

https://thuviensach.vn

Hoài Sinh rất hào phóng với Từ Tiếu. Nếu vậy, Hoài Như rất có thể đã lén điều chế thuốc tâm thần đem bán.

Anh nói khẽ: “Có lẽ cô ta không muốn giết em mà muốn giết Hứa Mạc. Cô ta hiểu rõ tâm lý của em nên muốn mượn tay em giết Hứa Mạc.”

An Dao hơi ngạc nhiên: “Mâu thuẫn nội bộ à?”

“Có lẽ.” Ngôn Cách nói, “Chân Ý, gặp Tư Côi thì đề nghị cô ấy điều tra tài khoản ngân hàng của Hoài Như nhé. Anh nghi ngờ cô ta buôn thuốc tâm thần trái phép để kiếm tiền.”

Cô im lặng vài giây, Ngôn Cách quay đầu lại nhìn, thấy cô cắn môi, hai tay nắm chặt đầu gối.

“Sao vậy?”

Chân Ý cố gắng nhếch khóe môi, nụ cười lại trở nên khó coi: “Về cái chết của cảnh sát Lâm, mặc dù em oán giận Hoài Như, nhưng không hận cô ta. Em sẽ không giết người vì mạng sống của mình, nhưng cũng không yêu cầu người khác giống em. Thế nhưng…” Giọng cô run rẩy, nước mắt trào dâng, “Nếu Hoài Như thật sự là đồng bọn của Hứa Mạc, cô ta đã sớm nung nấu ý định giết chết cảnh sát Lâm. Em tuyệt đối không bỏ qua cho cô ta.” Tay anh đưa tới bao bọc tay cô, tay áo bệnh nhân mềm mại cọ nhẹ lên mu bàn tay cô.

Cô ngẩng đầu lên. Khuôn mặt anh khi bị bệnh tái nhợt yếu ớt, hốc mắt sâu hoắm, nhưng đôi mắt ngời sáng có hồn, đã mang đến sức mạnh cho cô: “Hãy làm nhân chứng, hợp tác với công tố viên Doãn thật tốt. Anh nghĩ, em và anh ấy nhất định sẽ đưa tội phạm thật sự vào vòng pháp luật.”

Chân Ý lên tinh thần, gật đầu.

“Vụ án của Ngôn Hủ chuẩn bị thế nào rồi?”

https://thuviensach.vn

Chân Ý vốn định chứng minh Ngôn Hủ ngộ sát, nhưng sau khi tỉnh lại Ngôn Cách đã nhắc cô một chi tiết quan trọng. Ngôn Hủ nói Hứa Mạc "vừa ướt vừa lạnh", nên anh nghi ngờ lúc Ngôn Hủ đẩy Hứa Mạc xuống nước thì anh ta đã chết thật rồi.

"Hơi khó khăn, nhưng em đang cố gắng tìm chứng cứ."

"Đừng áp lực quá, cố hết sức là được rồi."

Chân Ý "ừ" một tiếng, rồi hỏi: "Đến lúc đó, bố anh sẽ thay mặt Ngôn Hủ ra tòa à?"

Anh lắc đầu: "Anh."

"Nhưng đến lúc đó sức khỏe của anh có thể khá hơn không?"

"Anh sẽ cố gắng."

Việc này cũng có thể cố gắng ư? Cố liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đứng dậy: "Em đã hẹn với công tố viên Doãn đối chiếu lời khai vụ Lâm Hàm, đi trước đây."

Hành lang của tòa nhà Sở Tư pháp im phăng phắc, không một bóng người qua lại. Bầu trời ngoài kia xanh thẳm, dưới tòa nhà xe cộ qua lại như nước. Tiếng ồn đằng xa như bị bao phủ trong một lớp hơi nước, dường như rất rộn rã nhưng lại không quá rõ rệt. Doãn Đạc lấy hai cốc nước, đưa một cốc cho Chân Ý, hỏi: "Chuẩn bị thế nào rồi?"

"Em làm việc, anh yên tâm." Chân Ý vừa trở về với công việc, trạng thái khá tốt, giọng nói âm vang. Cô lấy tài liệu trong túi ra đưa cho Doãn Đạc: "Em đã cùng An Dao sửa lại lời khai rồi, anh xem qua đi, có thể dùng thì dùng."

https://thuviensach.vn

Doãn Đạc đón lấy rồi liếc qua một lượt, hơi nhướng mày. Cô làm rất tốt, thậm chí có vài điểm anh không nghĩ tới trong quá trình chuẩn bị.

"Chân Ý, em coi mình là công tố viên đấy à?" Anh nói đùa, rồi hỏi tiếp, "Lấy lại giấy phép, cũng nghỉ việc ở đài truyền hình rồi, có nghĩ tới chuyện đến làm việc ở Sở Tư pháp không?"

"Nào có tự do như làm tư nhân chứ?" Chân Ý giả bộ ngớ ngẩn nói: "Hơn nữa, có thể Dương Tư sẽ nói người Hoài Như giết là một người nhất định sẽ chết. Nước ngoài từng có vụ án bị cáo bị ép phải giết người sắp chết nên được thả trắng án. Anh phải chuẩn bị trước đấy."

Doãn Đạc ra vẻ học hỏi, lấy làm lạ: "Sao em biết sách lược của đối thủ?"

Chân Ý cong khóe môi: "Hôm ấy gặp mặt, cô ấy có nói vài câu thể hiện quan điểm nên em đoán được. Chuẩn bị từ trước nhé, đừng để đến lúc đó sẽ không ứng phó kịp đâu."

Anh có phần hứng thú, "Nếu luật sư Dương biết được, chắc chắn sẽ hối hận vì hôm ấy đã nói chuyện với em."

"Điểm quan trọng nhất ở chỗ Hoài Như rất có thể là đồng bọn của Hứa Mạc."

Doãn Đạc hơi nheo mắt: "Em cũng nghi ngờ?"

Chân Ý sửng sốt: "Các anh cũng nghi ngờ?"

"Nhưng không có chứng cứ." Doãn Đạc nhức đầu, "Có lẽ cô ta quá kín kẽ, hoặc như người ngoài nói, chúng ta quá mong trừng trị cô ta nên ăn không nói có."

https://thuviensach.vn

Gần đây báo đài đều đang quan tâm. Mọi người cho rằng xét ở mức độ nào đó thì hành vi của Hoài Như là chuyện hợp tình, còn trên luật pháp thì nó nằm bên lề pháp lý. Phần lớn dân chúng cho rằng bởi vì nạn nhân là cảnh sát nên Sở Tư pháp sẽ tìm mọi cách dồn Hoài Như vào thế bí.

Chân Ý nói phân tích của cô và Ngôn Cách cho anh nghe, Doãn Đạc cau mày ngẫm nghĩ một lát, nói: “Em chờ anh một chút”, rồi đứng dậy đi vào phòng làm việc.

Chân Ý ngồi uống nước trong hành lang, đợi gần nửa tiếng Doãn Đạc mới đi ra. Lần này anh nghiêm túc mà bình tĩnh: “Luật sư Chân.”

Cách gọi này khiến Chân Ý thấy hơi lạ: “Sao thế?”

“Phòng Công tố Hình sự của Sở Tư pháp hy vọng giao cho em vụ công tố này.”

Chân Ý mở to mắt: “Gì cơ?”

Đúng là Phòng Công tố Hình sự có tiền lệ và thói quen giao công việc công tố cho đại luật sư hành nghề tự do, nhưng phần lớn là tội kinh tế nghiêm trọng hoặc vụ án xâm phạm thân thể loại nhẹ.

“Ý họ là muốn mở tiền lệ.” Doãn Đạc nói, “Thành phố K từng có án lệ luật sư tư khởi tố hình sự, trường hợp như vậy rất ít, nhưng không phải là không có.”

“Nhưng tại sao chứ?”

“Nói những lời này không thỏa đáng lắm, nhưng…” Doãn Đạc chần chừ một lát, “Khả năng lớn nhất là họ muốn phán Hoài Như tội chung thân. Đây là thế cục khó đoán, rất nhiều người ngấm ngầm bàn tán là bên khởi tố sẽ xuyên tạc chứng cứ, dồn Hoài Như vào chỗ chết. Mà thành viên bồi thẩm lại là dân thường.” Doãn Đạc nói hơi nhanh, khẩn trương vô cùng, “Tiếng

https://thuviensach.vn

nói của dân chúng đã gây tổn thương rất lớn cho bố mẹ Lâm Hàm, họ viết thư cho Cục trưởng nói rằng hy vọng con họ không trở thành vật hy sinh của dân ý. Anh ấy là con của họ trước, rồi mới trở thành cảnh sát."

Sống mũi Chân Ý cay xè. "Thành phố K có rất ít án lệ luật sư tư tố tụng hình sự nên họ muốn xin được cấp quyền. Sau khi suy nghĩ, Cục trưởng muốn trao quyền công tố cho đại luật sư tư để bồi thẩm đoàn không có ấn tượng rằng bên khởi tố cậy thế ép người, để luật sư ấy thay mặt bên khởi tố đồng thời thay mặt người nhà của cảnh sát đã chết."

Nghe vậy, nội tâm Chân Ý bất giác trào dâng một luồng cảm xúc xao động dữ dội, bàn tay run rẩy.

"Bọn anh vẫn đang tìm một đại luật sư thích hợp. Nhưng trong số họ, có người có quan hệ hợp tác thân thiết với bọn anh, có người công thành danh toại giàu sang lắm của. Trong mắt dân chúng, họ đại diện cho giai cấp thượng lưu." Ánh mắt Doãn Đạc khẩn thiết, "Nhưng em thì khác, từ lúc bắt đầu vào nghề, em luôn đại diện cho bên yếu thế. Dù là Thích Miễn, đứng trước người cha muốn hãm hại mình thì anh ta cũng nằm ở thế yếu."

Doãn Đạc thấy cô mãi không biểu lộ thái độ, trầm ngâm một lát rồi nói: "Chân Ý, là đàn anh của em, anh hy vọng em đồng ý. Nhận vụ án này chỉ có lợi thôi. Xưa nay chưa từng có kiểu trao quyền công tố ở mức độ này."

Chân Ý đã không thể nói thành lời, toàn thân không ngăn nổi cơn run rẩy, cảm xúc kích động như sóng biển trào dâng ấy dường như xuất phát từ nơi sâu thẳm nhất trong lòng. Cái gọi là mở tiền lệ trong lịch sử pháp chế của thành phố K chỉ là thứ yếu. Cô muốn đích thân đưa Hoài Như vào ngục tù!

Tin tức Sở Tư pháp phá lệ khơi mào việc thuê luật sư tư khởi tố vụ mưu sát nhanh chóng đảo khắp mọi báo đài, truyền mọi phố lớn ngõ nhỏ. Trong hai tuần kế tiếp, báo chí truyền hình và đủ các phương tiện truyền thông của

https://thuviensach.vn

thành phố K đều rôm rả bình luận về điều chưa từng nghe thấy này. Ngày nào chuyên gia pháp luật cũng làm khách mời cho chương trình phát sóng trực tiếp, giúp dân chúng phân tích thế cục, làm rõ manh mối. Một luật sư tên Chân Ý cùng lúc nhận hai vụ án thu hút sự chú ý của dư luận.

Trong vụ án đầu tiên, cô thay mặt cho bên khởi tố lên án Hoài Như giết cảnh sát. Luật sư bào chữa cho Hoài Như tên Dương Tư tuyên bố hành vi của Hoài Như thuộc đối tượng "có thể miễn trách nhiệm giết người" trong "giết người hợp pháp" và muốn định tội Hoài Như ở mức này. Nhưng luật sư khởi tố Chân Ý lại cho rằng Hoài Như phạm "tội giết người" mức độ cao nhất, ứng với hình phạt chung thân. Như thế, cô phải chứng minh tên bắt cóc Hứa Mạc không ép Hoài Như giết người. Nếu cô thành công, vậy tên bắt cóc ngoài tiếng xấu ăn một đống trái tim động vật thì trên thực tế hắn không giết ai cả. Tội danh sẽ giảm xuống mức bắt cóc và gây thương tích.

Đồng thời, trong vụ án thứ hai, cô đại diện cho Ngôn Hủ đang ngủ say, biện hộ anh không giết Hứa Mạc. Hai vụ kiện, người bị hại của vụ thứ hai là kẻ được lợi ở vụ thứ nhất. Thật mâu thuẫn. Mới nghe lần đầu.

Chuyên gia pháp luật cho rằng, trong vụ án thứ nhất, luật sư của Hoài Như có thể giúp cô ta thoát tội bằng lý do giết người sắp phải chết, luật sư Chân phải lật đổ lập luận này. Nhưng với vụ án thứ hai, cô phải chứng minh người Ngôn Hủ giết là người đã chết nên vô tội. Hai vụ án hoàn toàn trái ngược và cô luật sư này hy vọng cho ra hai kết quả hoàn toàn khác biệt. Lại một lần nữa mâu thuẫn.

Xưa nay chưa từng có. Báo đài đều nói vụ thuê luật sư này đã tạo ra một trang lịch sử mới, nhưng đây cũng chỉ là chuyện thường, chỉ khi thắng được hai vụ kiện này thì cô mới tạo ra lịch sử thật sự của tòa án thành phố K.

Cả thành phố K này, thậm chí dõi mắt khắp mọi khu vực hay quốc gia có hệ thống luật pháp tương tự, cũng chưa từng thấy xuất hiện án lệ tương tự. Nếu cô thắng, cô sẽ tạo dựng tiêu chuẩn cho những vụ án tương tự sau

https://thuviensach.vn

này. Nhiệt huyết của người dân đã lên tới đỉnh điểm, đầu đường cuối ngõ đều bàn tán liệu cô có thể đồng thời chiến thắng cả hai vụ án không? Đây chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích.

Ngày mở phiên tòa, cổng tòa án huyên náo chưa từng có, còn thu hút sự chú ý hơn cả vụ Đường Thường và Thích Miễn trước đó. Ngay cả cảnh sát cũng tham gia duy trì trật tự. Bắt cóc, moi tim, con tin bị kẻ bắt cóc ép giết cảnh sát, những chi tiết này đủ hấp dẫn sự chú ý của cả thành phố. Phóng viên và dân chúng vây kín cả con đường như cuồng như dại. Phiên tòa đầu tiên là vụ Hoài Như giết Lâm Hàm.

Lúc vào phòng xử án, Chân Ý liếc nhìn ghế dự thính theo thói quen, Ngôn Cách ngồi ngay ngắn ở góc ngoài cùng. Mặc dù cơ thể chưa hoàn toàn hồi phục, vẫn còn rất yếu, nhưng anh nhất định phải đến dự phiên tòa của cô. Doãn Đạc cũng có mặt ở ghế dự thính. Phiên tòa tiếp theo, anh sẽ ở bên đối lập với Chân Ý, nhưng phiên tòa này anh đứng về phía Chân Ý. Trên tòa không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có bạn bè dài lâu. Trước kia, Dương Tư từng làm trợ lý cho cô, giờ đã thành luật sư biện hộ đối địch.

Giờ phút này, Dương Tư phấn khích vô cùng, tràn trề niềm tin. Lăn lộn trong giới lâu đến vậy, cô ta khát khao trải qua cuộc chiến này, nổi tiếng sau một trận đánh. Điều đáng tiếc duy nhất là đối thủ không phải là Doãn Đạc. Nếu không, cô ta có thể để lại cho anh ấn tượng sâu sắc ngay tại đây. Lúc đầu Hoài Như muốn yêu cầu luật sư khởi tố rút lui, nhưng Dương Tư nói thân phận của Chân Ý vừa đạt tiêu chuẩn hợp pháp: Cô không có quan hệ lợi ích với người trong cuộc Hoài Như và Lâm Hàm, bên khởi tố không lựa chọn cô làm nhân chứng nên cô sẽ không xuất hiện với vai trò nhân chứng. Tất cả đều là nhằm vào chỗ yếu, Dương Tư biết rõ Chân Ý không phù hợp với nguyên tắc rút lui. Huống chi cô ta cũng muốn đấu với Chân Ý, đích thân đánh bại Chân Ý trên tòa, vì thế cô ta không muốn đề nghị luật sư khởi tố rút lui. Những ngày qua, mọi kênh truyền thông đều bàn về Chân Ý, hai vụ án đối lập này quá cuốn hút, Dương Tư nghĩ chắc hẳn nhà họ Ngôn đã

https://thuviensach.vn

tận dụng các mối quan hệ để lăng xê Chân Ý. Vừa hay, cô ta sẽ đích thân phá hủy tất cả.

Ghế dự thính chật ních người thuộc giới truyền thông và công chúng, không gian đông đúc nhưng vẫn rất trật tự. Sau khi ngồi xuống, không ai lên tiếng, cũng không rầm rì. Chánh án tuyên bố mở phiên tòa, phòng xử án không còn chỗ trống yên lặng như tờ. Sau khi tuyên đọc thư khởi tố, luật sư biện hộ Dương Tư đặt câu hỏi cho Hoài Như. Dương Tư mặc bộ vest màu đen, đi tới chính giữa phòng xử án, mặt hướng về Hoài Như, giọng nói dịu dàng: "Xin hãy thuật lại cho chúng tôi chuyện cô bị bắt cóc."

Hoài Như thở hắt ra: "Tôi thấy bác sĩ An ở bãi đỗ xe, muốn tới chào hỏi, bỗng dưng bị người đàn ông kia kéo lên xe. Anh ta gí súng vào tôi, tôi sợ đến mức hồn bay phách lạc, không dám nhúc nhích, chỉ có thể nghe theo lời anh ta." Sắc mặt cô ta nặng nề, như thể giờ đây nhớ lại những gì trải qua hôm ấy vẫn là ác mộng.

"Sau đó thì sao?" Giọng Dương Tư rất mềm rất nhẹ, như không nỡ làm cô ta sợ hãi. Chân Ý hiểu bọn họ phối hợp như vậy chẳng qua muốn tạo cho mọi người ấn tượng Hoài Như sợ hãi quá độ và cũng là người bị hại.

Hiển nhiên, hai người đã chuẩn bị đâu ra đấy, đối đáp rất trôi chảy. Từ đầu đến cuối, Hoài Như với vẻ mặt bất an hoảng sợ thuật lại bị Hứa Mạc lôi xuống xe như thế nào, bị gã kéo qua một bể nước ngâm đầy tim động vật đỏ lòm ra sao. Sau đó, cô ta miêu tả cảnh hành lang tăm tối, phòng kính và phòng mổ lấp lóe ánh sáng trắng. Với việc thành công vận dụng đủ mọi tính từ cảm giác, cô ta đã vẽ ra một khung cảnh cực kỳ rùng rợn trước mắt những người có mặt tại tòa. Chuyện này đã được sắp đặt từ trước nhằm để bồi thẩm đoàn hiểu rõ tình cảnh bất lực và kinh hãi cùng những áp lực tâm lý nặng nề mà cô ta phải chịu đựng. Chân Ý ngồi im lìm, nếu không phải cô được chứng kiến từ trước, e rằng lúc này cũng cảm thấy gió lạnh từng cơn.

https://thuviensach.vn

Sau khi miêu tả cảnh tượng và quá trình diễn biến tâm lý, cuối cùng Hoài Như nói vào chủ đề, thuật lại đoạn bị uy hiếp giết người. Nói đến đây, cô ta đôi lần rơi lệ: “Xin lỗi, tôi thật sự không muốn, nhưng gã chĩa họng súng về phía chúng tôi. Tôi không biết làm thế nào, tôi quá sợ…” Cô ta gục tại ghế nhân chứng, khóc nức nở, “Ngày nào tôi cũng không khống chế được mà nhớ lại cơn ác mộng lúc ấy, nó cứ mãi lởn vởn trong đầu tôi. Xin lỗi, tôi có lỗi với cảnh sát Lâm, nhưng tôi thật sự rất sợ chết, tôi sợ chết lắm!” Câu sau cùng quả thật đã trút hết nỗi niềm chua xót và thê lương của con người.

Tại ghế dự thính, mọi người than thở không thôi. Giọng Dương Tư nhu hòa, như người dẫn chương trình chuyên mục Người cùng khổ: “Khi đó điều cô nghĩ đến nhiều nhất là gì?”

“Phản đối.” Chân Ý kháng nghị, “Câu hỏi không liên can.”

Chánh án gật đầu: “Luật sư biện hộ, đề nghị trần thuật tính tất yếu của câu hỏi.”

Dương Tư nói: “Tâm trạng và áp lực tâm lý của đương sự tôi sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của cô ấy.”

Chánh án ngẫm nghĩ một lát, nói: “Đề nghị đặt câu hỏi chuẩn xác.”

“Vâng.” Dương Tư nhìn Hoài Như, “Trả lời câu hỏi lúc nãy của tôi.”

“Em trai tôi.” Nước mắt Hoài Như giàn giụa, “Tôi và nó sống nương tựa vào nhau, nó mắc bệnh nhiễm trùng đường niệu, trước giờ luôn do tôi chăm sóc. Tôi không muốn chết, nếu tôi chết đi thì em trai của tôi sẽ không sống nổi…”

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 12.6

Chiêu bài tình thân thật là hay. Nước mắt cô ta tuôn như mưa, kể lể cảnh đời khổ sở ra sao, học hành chăm chỉ làm việc giỏi giang thế nào, rồi thì đồng lương ít ỏi nhưng phải chăm sóc em trai bệnh nặng.

Chân Ý kháng nghị "tình cảm phiến diện không liên can" mấy bận, lại khiến Dương Tư phản bác kịch liệt hơn. Cuối cùng, Dương Tư trở nên kích động: "Đương sự tôi là một công dân bình thường, đam mê công việc, hi sinh vì em trai và có khát vọng được sống mãnh liệt. Trong hoàn cảnh bị ép buộc bất đắc dĩ, đại đa số mọi người sẽ đưa ra lựa chọn như cô ấy. Một số ít người sẽ có hành vi cao thượng, nhưng những người nhỏ nhoi ham sống như đương sự tôi mới là biểu hiện bình thường của xã hội. Hành vi cao thượng xứng đáng được chúng ta tôn sùng, nhưng lựa chọn của người bình thường cũng không có gì đáng trách. Các vị có mặt tại đây, vào thời khắc mấu chốt đó, thử hỏi ai có thể vững lòng quên mình vì người chứ? Ai sẽ lựa chọn bảo toàn bản thân, sống tiếp vì người nhà của mình như đương sự tôi chứ?"

Cô ta càng nói càng dõng dạc, ngôn ngữ kích động lòng người cứ thế quanh quẩn trong phòng xử án. Người nghe bị cô ta cảm hóa, có phần bùi ngùi. Chánh án gõ mạnh chiếc búa, "Luật sư biện hộ, đề nghị không dẫn dắt mọi người bằng cảm xúc."

Dương Tư lập tức kìm lại, cúi đầu nhận sai, nhưng điều ấy ắt hẳn đã dẫn dắt cảm xúc của mọi người.

https://thuviensach.vn

Chân Ý không hề rối loạn, sớm đoán được Dương Tư sẽ dùng chiêu bài tình cảm, chỉ không ngờ Hoài Như biểu hiện tốt như vậy. Sau khi Dương Tư về chỗ, Chân Ý đứng dậy đi tới trước mặt Hoài Như, đưa cho cô ta một tờ khăn giấy. Cô ta bất ngờ, dè dặt nhận lấy, tỏ vẻ không hiểu ý cô. Chân Ý lạnh nhạt nói: "Từ khi xảy ra vụ việc, cô khóc lóc trước đủ kênh truyền thông hơn một tháng trời, tôi không biết nước mắt của cô từ đâu ra nữa, cũng không biết có phải cô khóc quen rồi không. Nhưng trên tòa án phải khống chế cảm xúc, được chứ?" Một câu nói đơn giản ám chỉ cô ta diễn trò. Hoài Như nắm chặt khăn giấy, không lên tiếng. Dương Tư thậm chí không thể phản đối, như vậy sẽ lạy ông tôi ở bụi này.

Giọng Chân Ý như có như không, hỏi: "Cô rất sợ chết, bởi vì cô chết rồi thì em trai cô sẽ không sống được. Cô không bỏ được em trai, muốn sống vì anh ta?" Nỗi khổ của Hoài Như được truyền thông nhắc đến suốt, cộng thêm không ít điểm cho cô ta.

Cô ta gật đầu, lau nước mắt: "Vâng, nếu tôi một thân một mình, chết cũng không sao cả. Nhưng vì em trai…"

"Hay cho lí do sống sót vì người nhà." Chân Ý khen ngợi, nụ cười đọng lại, cất cao giọng nói thật nhanh, "Người nhà của cô là người nhà, người nhà của cảnh sát Lâm không phải là người nhà ư?" Cô thay đổi sắc mặt, chỉ về ghế dự thính, nơi có hai ông bà tóc bạc trắng và một người phụ nữ đang khóc thút thít. "Bố mẹ và người vợ mang thai bảy tháng của cảnh sát Lâm đang ngồi đó chờ pháp luật nói câu công bằng cho người nhà họ! Người già bệnh tật triền miên, người vợ thì mang trong mình đứa trẻ sắp chào đời. Bây giờ ai sống sót vì họ đây?"

Phòng xử án im phăng phắc. Chân Ý chất vấn: "Các người ai ai cũng bày tỏ giết người vô tội, vậy ai dám ngẩng đầu nhìn vào mắt họ đây? Họ mới là người nhà của nạn nhân đích thực!" Không thể nghi ngờ, câu nói này như tát vào mặt những người đang tràn trề cảm giác đồng tình kia.

https://thuviensach.vn

Một câu nói xoay chuyển quá nửa tình thế.

Dương Tư chợt nhớ ra, Chân Ý không chỉ đại diện cho bên khởi tố, mà còn đại diện cho gia đình nạn nhân có máu có thịt. Không chỉ một mình cô ta mới biết giở bài tình cảm.

Hoài Như không ngờ đến mánh khóe này, ngơ ngẩn một lúc, cho đến khi phòng xử án bàn luận khe khẽ, cô ta mới lại khóc lóc nức nở: “Xin lỗi, là tôi ích kỷ, trong tình huống ấy tôi chỉ muốn bảo vệ mình. Xin lỗi, sau này tôi sẽ chu cấp cho người nhà của cảnh sát Lâm…”

Trước lời sám hối của cô ta, Chân Ý lạnh giọng ngắt ngang: “Tôi bắt đầu hỏi đây.” Ngữ điệu rất nhanh, không mang bất cứ cảm xúc nào: “Khi nãy, lúc cô trả lời câu hỏi của luật sư Dương có nói cô hoang mang sợ hãi và luôn lo sợ bị giết?”

“Vâng, tôi bị bắt cóc lâu như vậy, quá sợ…”

“Trả lời là được rồi, không phải suy rộng ra.” Cô đã nghe đủ vở kịch khổ sở của Hoài Như, không muốn Hoài Như gây ảnh hưởng tới bồi thẩm đoàn nữa.

“Phải.”

“Phán đoán của cô xuất phát từ hiện trường, bởi vì có bể nước muối trong phòng phẫu thuật nên cô cho rằng Hứa Mạc sẽ giết cô.” Chân Ý bỏ qua miêu tả về không khí khủng khiếp của cảnh tượng ấy, Hoài Như không phát hiện, đáp: “Phải.”

Chân Ý gật đầu, nói thẳng: “Tôi cho rằng phán đoán của cô không đủ hợp lý.”

Hoài Như sửng sốt: “Hiện trường thật sự rất…”

https://thuviensach.vn

“Xin hỏi…” Chân Ý cau mày, lại ngắt ngang, “Hứa Mạc có nói gì chứng tỏ muốn giết cô không?”

Vừa dứt lời, phòng xử án không một tiếng động. Thành viên bồi thẩm đoàn đều chợt nhận ra từ đầu đến cuối luật sư biện hộ không hề nhắc tới vấn đề này, có lẽ cố ý bỏ qua. Thấy cô ta sắp lên tiếng, Chân Ý chớp lấy thời cơ, giành trước lặp lại câu hỏi một cách chuẩn xác. “Có phải Hứa Mạc nói gì chứng tỏ muốn giết cô không?” Không phải muốn để lại ấn tượng tốt cho bồi thẩm đoàn sao? Vậy cô sẽ để lại cho mọi người ấn tượng rằng cô ta là kẻ chần chừ không quyết đoán, tạo nghi vấn cô ta nói dối.

Hoài Như khựng lại một giây, kiên định đáp: “Có!”

Chân Ý nhận ra cô ta đang nói dối, không hề bội vã mà bình tĩnh nói: “Hãy thuật lại lời đe dọa của anh ta.”

Hoài Như ngẫm nghĩ, nói: “Anh ta bảo tôi đừng hòng chạy thoát, nếu không sẽ móc tim tôi.”

“Nghe như một lời đe dọa buột miệng nói ra.” Chân Ý nói.

Hoài Như phản bác: “Không phải buột miệng.”

“Nói khi nào thế?”

“Lúc vừa mới trói tôi.”

“Có ai khác nghe thấy không?” Câu hỏi của cô không một kẽ hở.

Hoài Như sửng sốt: “Không. Giọng anh ta không lớn, còn bác sĩ An lại ở trong phòng kính.”

Chân Ý nhướng mày: “Vì thế, không ai có thể chứng minh chuyện anh ta đe dọa cô bằng lời nói.”

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Hoài Như hoàn toàn không thoải mái, cãi ngang: “Anh ta thật sự nói vậy mà.”

Chân Ý theo sát không buông tha: “Về sau anh ta có nhắc lại lời đe dọa để bác sĩ An nghe thấy không?”

Hoài Như rất cảnh giác, nói: “Không có.”

“Về sau anh ta không nói lời nào đe dọa cô nữa sao?”

Hoài Như không phát hiện câu này có gì khác câu hỏi trước, đáp: “Không có.”

Và điều Chân Ý chờ đời chính là câu này. Chủ đề xoay chuyển: “Nói như vậy, anh ta chỉ đe dọa một lần ngay từ lúc đầu, từ đó đến lúc cô giết cảnh sát Lâm còn một khoảng thời gian rất rất dài.” Cô nhấn mạnh “rất rất dài”.

Hoài Như không hiểu, Chân Ý nói sâu xa: “Tôi cho rằng lời đe dọa từ khoảng thời gian dài trước đó không đủ để trở thành lý do tự vệ của cô.”

Hoài Như hoảng hồn. Dù nói dối hay không nói dối, sự tình đều có thể nằm trong kế hoạch của Chân Ý.

Cô ta nhìn khí phách toát ra từ cô gái trước mặt mình, nhất thời không phản bác được.

“Phản đối!” Dương Tư lớn tiếng kháng nghị, “Tạo áp lực tâm lý không chỉ ở trạng thái tức thời.”

“Phản đối hữu hiệu.”

Chân Ý đổi lại câu hỏi: “Cô bị Hứa Mạc bắt cóc ngoài ý muốn phải không?”

https://thuviensach.vn

“Đúng.”

“Lúc đầu Hứa Mạc muốn tim của đứa trẻ, bác sĩ An nói tim của trẻ con quá nhỏ, nên anh ta không ra tay với đứa bé, phải không?”

“Đúng.”

“Cô sợ Hứa Mạc ra tay với mình, chủ động nói tim đàn ông tốt hơn phụ nữ phải không?”

Hoài Như do dự một lát: “Phải.”

“Hứa Mạc nghe xong lời nói của cô liền ra ngoài.”

“Phải.”

“Như vậy xem ra, Hứa Mạc là người có thể thuyết phục. Cô cảm thấy thế nào?”

Hoài Như im lặng.

“Cô cảm thấy thế nào?” Chân Ý nhíu mày, sầm mặt hỏi dồn.

“… Cứ xem như vậy đi.” Hoài Như đã hơi e ngại cô.

“Anh ta ra ngoài tìm tim đàn ông rồi. Lúc này, cô vẫn cho rằng lời đe dọa trước đó còn có hiệu lực sao?”

“…”

“Xin hãy trả lời câu hỏi của tôi.” Cô đột ngột cất cao giọng, khí thế mạnh bạo.

Hoài Như cắn răng: “Có! Bởi vì anh ta muốn giết cảnh sát Lâm, nói cảnh sát Lâm đã chết, mất tim rồi sẽ giết chúng tôi.”

https://thuviensach.vn

Chân Ý gật đầu: “Được, đề nghị cô thuật lại cặn kẽ mọi tình tiết lúc vụ án xảy ra.”

Hoài Như bị cô ép hỏi liên tục nên căng thẳng cực kỳ, vội nói: “Hứa Mạc cầm súng ép phóng viên Chân lấy tim cảnh sát Lâm, phóng viên Chân không chịu, Hứa Mạc nổi cáu, hắn bắn nhiều phát đạn. Cảnh sát và phóng viên đều bị thương. Họng súng anh ta chĩa về phía chúng tôi, quá…”

“Xin chờ một chút!” Chân Ý giơ tay lên ngắt ngang, “Họng súng chĩa vào các cô.” Nhấn mạnh “các cô”.

“… Vâng.”

“Vì vậy…” Chân Ý nói chậm rãi, “Hứa Mạc không chỉ uy hiếp một mình cô, họng súng cũng không chỉ hướng vào một mình cô?” Là câu hỏi nhưng mang giọng điệu khẳng định.

Hoài Như giật thót, sắc mặt trắng bệch. Cô ta biết tiếp đó An Dao sẽ ra làm chứng, nếu nói dối thì hình tượng cô ta xây dựng trước đó sẽ sụp đổ hoàn toàn. Bồi thẩm đoàn có mười hai thành viên, đương nhiên sẽ có vài người tin cô ta. Cô ta nhắm mắt lại, chết vẫn mạnh miệng: “Họng súng của anh ta chĩa về phía hai người chúng tôi, đạn có thể nã vào bất cứ ai.”

Câu này hẳn do Dương Tư chỉ bảo. Chân Ý làm như không nghe thấy câu trả lời của cô ta, khoanh tay, nói một mình đầy khiêu khích: “Tôi cho rằng lúc ấy Hứa Mạc không đe dọa cô mà đe dọa một nhân chứng khác. Là cô tự thêu dệt trong đầu thôi.”

Giọng điệu này khiến Hoài Như gần như bùng nổ, cô ta không kiềm chế nổi nữa, cả giận nói: “Hứa Mạc suýt nữa bắn chết phóng viên, tôi đang cứu người đấy!” Nói xong lại thấy mắt Chân Ý lóe lên ý cười, đáy lòng cô ta bỗng dưng lạnh toát.

https://thuviensach.vn

Một giây sau, cô ta nghe Chân Ý cất lời sâu xa: “Trước tiên bỏ qua chuyện vì ai, khi nãy cuối cùng cô đã thừa nhận họng súng không chĩa về phía cô.”

Hoài Như bàng hoàng, trong lúc tình thế cấp bách, cô ta quả thật đã nói “Hứa Mạc suýt nữa bắn chết phóng viên”. Nhưng cô ta rất thông minh, lập tức bổ sung: “Anh ta sẽ bắn chết phóng viên Chân rồi bắn chết tôi trong mấy phát đạn, giết hết mọi người! Cảnh sát Lâm sắp chết rồi, tôi nên cứu mình, cứu người có cơ hội sống sót cao hơn.”

“Phản đối!” Dương Tư phản đối, “Dù là cứu mình hay cứu người đều phù hợp với định nghĩa “giết người hợp pháp” và đều có thể miễn trách nhiệm!”

“Cảm ơn lời nhắc nhở vủa luật sư Dương.” Chân Ý quay lại liếc nhìn cô ta, môi cong lên, ngạo nghễ nói, “Chúng ta thảo luận định nghĩa cứu người nào.” Cô liếc mắt nhìn Hoài Như, thật sự không hề che giấu cái kim trong bọc, nhắm thẳng vào mấu chốt: “Cô dựa vào đâu phán đoán Hứa Mạc sẽ nổi điên giết người?”

“Tôi ra tay sau khi Hứa Mạc bóp cò, không phải vô duyên vô cớ nghi ngờ anh ta muốn giết người.” Câu này cũng do Dương Tư chỉ bảo nhằm chứng minh cô ta có đầy đủ lý đo phán đoán Hứa Mạc sẽ nổ súng.

Ánh mắt Chân Ý rực sáng: “Hứa Mạc bóp cò, bóp cò mấy lần?”

Hoài Như thoáng có cảm giác bất an, mà bằng chứng mang tính xác thực dạng này thì cô ta không thể nói dối, bèn đáp lí nhí: “Bốn lần.”

“Bốn lần nào?”

“Hai lần với cảnh sát Lâm, hai lần với phóng viên.”

https://thuviensach.vn

Mắt Chân Ý nghiêm lại: “Hứa Mạc bóp cò bốn lần! Bốn lần nổ súng trước đó cô đều không ra tay, bốn lần trước đó đều không bắn vào vị trí quan trọng, tại sao cô nhận định phát súng thứ năm anh ta nhất định sẽ giết người, sẽ bắn một phát đoạt mạng?!”

Hoài Như á khẩu, có cảm giác như mình nói gì cũng rơi vào bẫy. Người phụ nữ tên Chân Ý này thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, khứu giác quá nhạy bén, thế tấn công quá ác liệt. Dù thần kinh cô ta có căng lên như dây đàn cũng không tài nào đối đáp mạch lạc. Cô ta cảm thấy mình như bị Chân Ý lột một lớp da.

“Cô nói dối!” Chân Ý chỉ vào cô ta, giọng nói dữ dằn, “Phán đoán của cô về tình thế nguy hiểm không đầy đủ, cô giết người không phải vì bị bắt ép mà có nguyên nhân khác, cô nói dối!”

Hoài Như kinh hãi, vẻ oan uổng nói: “Tôi không có lý do giết cảnh sát Lâm, tôi không quen cảnh sát Lâm và cũng không quen tên bắt cóc. Tôi chỉ là người bị hại vô tội, là người bị ép buộc. Trong hoàn cảnh khủng khiếp ấy, tôi thật sự cho rằng anh ta sẽ giết người!”

Dương Tư lập tức ý thức được Hoài Như cuống lên sẽ lỡ lời, bật dậy: “Phản đối!”

“Phản đối vô hiệu.”

Hoài Như càng sợ hãi hơn. Vẻ mặt Chân Ý đã dịu xuống, không tiếp tục tấn công nữa, trái lại bình tĩnh hỏi: “Vừa bắt đầu Hứa Mạc đã uy hiếp buộc phóng viên móc tim cảnh sát Lâm sao?”

Hoài Như thấy cô không hỏi chuyện trước đó thì thầm thở phào, nói thật: “Đúng.”

Nhưng câu hỏi của Chân Ý lập tức xoáy vào: “Tại sao chưa lấy tim mà cảnh sát Lâm đã trúng hai phát đạn?”

https://thuviensach.vn

Kiểu khi nắm khi buông tay này khiến Hoài Như khổ sở triền miên, tiếp tục căng thẳng. Lời khai đã ghi lại thì không thể nói dối: “Bởi vì… tên bắt cóc phát hiện cảnh sát Lâm là… cảnh sát.”

“Ồ? Vì sao tên bắt cóc lại phát hiện anh ấy là cảnh sát?”

Hoài Như không trả lời.

“Trả lời tôi!”

Bả vai Hoài Như run lên, khẽ nói: “Tôi không cẩn thận gọi anh ấy như vậy…”

Mọi người ồ lên. Chân Ý dừng một lát, chờ mọi người bàn tán xong xuôi mới hỏi: “Lúc cô để lộ thân phận của cảnh sát Lâm có từng nghĩ điều này sẽ mang đến nguy hiểm tính mạng cho cảnh sát Lâm không?”

“Xin lỗi.” Hoài Như bưng mặt khóc, “Là tôi lỡ lời trong tình thế cấp bách, là lỗi của tôi…”

Ghế dự thính lại xì xào bàn tán. Có người phát hiện mặc dù người này đáng thương nhưng cũng rất đáng giận.

Chân Ý chờ đến khi mọi người đều bình tĩnh lại, im lặng như tờ rồi mới hỏi một câu đầy sâu xa: “Cô vừa nói cô không có lý do giết cảnh sát Lâm bởi vì cô không quen anh ấy. Như vậy…” Giọng cô không lớn nhưng lại nện vào trái tim mỗi người, “Sao lúc đó cô biết thân phận của Lâm Hàm là cảnh sát?”

Dứt lời, người nào người nấy đều im phăng phắc. Gió lạnh thổi từng cơn, mọi ánh mắt đều hướng về Hoài Như. Hoài Như kinh ngạc, thế mới biết mình đã rơi vào bẫy của Chân Ý. Chân Ý không ngừng ám chỉ cô ta cố ý giết người, mọi chi tiết vụn vặt đều bị Chân Ý moi ra hết. Cô ta bị tấn công từ hai phía, không thể ứng phó. Trong tình thế cấp bách, cô ta giả bộ

https://thuviensach.vn

đáng thương để rửa tội cho mình, không ngờ lại để lộ sơ hở, bị Chân Ý tóm được.

Hoài Như đủ thông minh, vội vã cứu vãn, nói: “Lúc cảnh sát Lâm và cảnh sát Tư đến bệnh viện điều tra cái chết của Hứa Thiến, tôi đã trông thấy nên biết anh ấy là cảnh sát. Có điều không tính là quen…”

“Cô nói dối!” Chân Ý không hề nể nang ngắt lời, không cho cô ta cơ hội lên tiếng nữa, “Cô biết cảnh sát Lâm nhưng lại nói không biết. Vậy cô không quen tên bắt cóc cũng không đáng tin. Tất cả đều là bịa đặt! Cô quen cả hai người họ!”

Phía dự thính lại xôn xao. “Phản đối!” Dương Tư lớn tiếng phản đối, “Đây là suy luận vô căn cứ.”

Chánh án nhìn Chân Ý: “Phản đối hữu hiệu.”

Nhưng Chân Ý đã đạt được mục đích, cô dịu lại, hỏi: “Tại sao Hứa Mạc ép người khác ra tay chứ không tự làm?”

Hoài Như giật mình, cắn răng không nói. Chân Ý dự liệu được cô ta có chết cũng không nói, quay đầu về phía bồi thẩm đoàn và ghế dự thính, giọng trong trẻo mà rõ ràng: “Bị cáo không chịu nói thì để tôi giải thích. Căn cứ theo lời khai của hai nhân chứng khác, nguyên nhân Hứa Mạc không tự mình lấy tim là vì “Mẹ tôi không cho phép tôi giết người”. Đây là nguyên văn câu nói của tên bắt cóc.”

Mọi người đều kinh ngạc thảng thốt. Chân Ý nhã nhặn cúi người: “Tôi tạm hỏi đến đây thôi.”

Tuy không hỏi tiếp nhưng đã để lại một không gian tưởng tượng vô hạn: Hoài Như không chịu thừa nhận những lời này là có mục đích gì đây?

https://thuviensach.vn

Lòng bàn tay Dương Tư lạnh toát, Chân Ý quá mạnh bạo, tấn công quá ác liệt. Mấu chốt ở chỗ cô không bỏ qua bất cứ chi tiết nào dù là nhỏ nhặt nhất, hoàn toàn không cho người ta cơ hội phòng bị.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 13.1

Tiếp theo, An Dao xuất hiện với tư cách nhân chứng. Trước khi đề nghị Chân Ý làm luật sư khởi tố, Doãn Đạc có phần cân nhắc tư cách làm chứng của Chân Ý. Cô chỉ nhớ rõ tình cảnh mình bị bắn chứ không nhớ chi tiết Hoài Như giết Lâm Hàm. Doãn Đạc cho rằng cô mất trí nhớ tạm thời do sốc, nếu cô làm nhân chứng của phía khởi tố sẽ dễ dàng bị luật sư biện hộ nắm được nhược điểm. Hôm ấy, anh hẹn Chân Ý đối chiếu lời khai, thật ra muốn uyển chuyển cho cô biết sẽ không để cô làm nhân chứng của phía khởi tố, không ngờ lại có thu hoạch ngoài mong đợi như thế.

Chân Ý và An Dao phối hợp rất nhuần nhuyễn. Sau khi An Dao miêu tả ngắn gọn cảnh tượng đêm đó, Chân Ý hỏi: “Cô thấy tất cả mọi chuyện sao?”

“Đúng.”

“Hứa Mạc yêu cầu phóng viên Chân lấy tim cảnh sát Lâm phải không?”

“Vâng. Nhưng cô ấy từ chối.” Giọng An Dao đều đều, nói rất khẽ, ung dung từ tốn mà đầy tính thuyết phục và sức truyền cảm, “Hứa Mạc bắn cô ấy, đe dọa giết cô ấy. Phát súng đầu tiên bắn vào chân trái khiến cô ấy đau đớn la hét ầm ĩ, nhưng vẫn bịt chặt vết thương trên bụng cảnh sát Lâm. Phát súng thứ hai bắn vào đùi phải khiến cô ấy khuỵu xuống nhưng vẫn không buông tay, cũng không chịu cầm dao. Cô ấy nói rằng bất kể vì lý do gì cũng không thể giết người. Cô ấy còn nói đừng hòng bắt cô ấy tước đoạt tính mạng người khác để cứu sống bản thân.”

https://thuviensach.vn

Rõ ràng là giọng điệu bình thản, lại âm thầm tái hiện nỗi ám ảnh đẫm máu, khiến tất cả mọi người như tận mắt chứng kiến cảnh tượng thảm thiết mà kiên gan ấy, cảm nhận được sự đấu tranh và lựa chọn của con người.

Phòng xử án im phăng phắc, ghế dự thính yên lặng như tờ. Thậm chí có người không kìm được mà lau nước mắt. Hoài Như bị ép giết người có lẽ vì bất đắc dĩ, nhưng khí khái như vậy mới là đạo lý đúng đắn của nhân tính. Trái lại, Chân Ý là người bình tĩnh nhất, hỏi: "Sau đó, anh ta có nói gì không?"

"Anh ta đe dọa sẽ lấy tim phóng viên Chân."

"Không nhắc tới Hoài Như à?"

"Không có, bởi vì Hoài Như là con tin."

Tất cả bắt đầu xì xầm bàn luận, An Dao nói chậm rãi: "Tôi cho rằng tình thế của Hoài Như lúc ấy chưa đến mức nguy cấp nhất. Bởi vì cô ta không phải mục tiêu trong mắt Hứa Mạc."

Ghế dự thính xôn xao. Hoài Như hoảng hốt, Dương Tư kháng nghị: "Phản đối! Đương sự không thể biết cảm xúc của Hứa Mạc. Những phán đoán này đều là ý nghĩ chủ quan của nhân chứng."

Chân Ý hờ hững nhìn cô ta, mượn lực chống lực: "Đương sự cô cho rằng sự tình đã đến lúc cấp bách, đây cũng chỉ là ý nghĩ chủ quan của cô ta."

Dương Tư nghẹn lời, không cứu vãn được cục diện thất bại đã đành, lại còn bị đập một cú ngược lại.

Chánh án gõ búa: "Phản đối vô hiệu."

Dương Tư nén cơn giận ngồi xuống, vẻ hơi sốt ruột.

https://thuviensach.vn

Chân Ý tiếp tục: “Hoài Như nói cô ta vì cứu người khác phải không?”

“Tôi không cho là vậy.”

“Tại sao?”

“Bởi vì sau khi đâm dao vào ngực cảnh sát Lâm, Hoài Như không hề dừng lại mà còn lấy tim cảnh sát Lâm ra luôn.” Mắt An Dao dâng ánh nước, lặp lại: “Cô ta không hề chùn tay!”

Lần này, phòng xử án gần như nổ tung. Dù là tự vệ hay cứu người thì có ai lại lấy tim một người sống sờ sờ mà không chút do dự, không hề nương tay chứ? Lúc đầu, Hoài như không hề cảm thấy bất ổn, nhưng đến khi nghe thấy sóng người trào dâng mới phát hiện có gì không đúng, hét lên: “Cô nói dối!”

Nhưng hành vi này chắc chắn đã vi phạm kỷ luật của tòa án, vì thế Hoài Như liên đới cả Dương Tư đều bị cảnh cáo.

Sau đó, Dương Tư đặt câu hỏi cho An Dao, không phát hiện được điểm sơ hở nào, bởi vì tất cả những gì An Dao nói đều là sự thật. Cô ta không moi được sơ suất của đối phương, ngược lại mang đến cho người ta ấn tượng An Dao là người thành thật. An Dao và Hoài Như tạo thành hai phía đối lập rõ ràng, Dương Tư thoáng cảm thấy bất an. Phiên tòa đã bước vào giai đoạn sau, nên cô ta phải mạo hiểm dùng luận điểm: Kẻ giết chết cảnh sát Lâm là Hứa Mạc, Hoài Như chỉ giết một người ắt phải chết. Vì thế, cô ta đã mời bác sĩ pháp y của Cục Cảnh sát: “Xin hỏi, nguyên nhân cái chết của cảnh sát Lâm Hàm là gì?”

“Mất tim và đau đớn.” Lâm Hàm bị đau tới chết.

Phòng xử án im lìm, Chân Ý ngồi ở chỗ luật sư, nước mắt suýt nữa tuôn rơi. Dương Tư thì rất bình tĩnh, hỏi: “Xin hỏi viên đạn của Hứa Mạc bắn vào đâu?”

https://thuviensach.vn

“Lá lách và dạ dày.”

“Có bắn vào động mạch không?”

“Có.”

“Vì vậy dẫn tới chảy nhiều máu à?”

“Đúng.”

Dương Tư cong khóe môi như chuyện ắt phải vậy, hỏi: “Lúc bác sĩ pháp y tới hiện trường, Lâm Hàm đã chết được bao lâu rồi?”

“Gần hai tiếng.”

Dương Tư cất cao giọng: “Nếu đương sự tôi không giết anh ta, với tình trạng lá lách và dạ dày bị tổn thương động mạch chủ, liệu anh ta có thể gắng gượng được hai tiếng không?”

Bác sĩ pháp y trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng đáp: “Không thể.”

“Vì thế, dù đương sự tôi có giết anh ta hay không thì anh ta cũng phải chết.” Dương Tư vội vã điều chỉnh để giúp Hoài Như giảm hình phạt.

“Phản đối!” Chân Ý lập tức đứng dậy, dòng suy tư mạch lạc lạ thường, “Luật sư biện hộ xem nhẹ điều kiện tất yếu của việc cảnh sát Lâm ắt phải chết: Tình huống không được cứu chữa! Nếu được cứu chữa, chắc chắn anh ấy sẽ không chết.”

Dương Tư nói: “Trong tình huống đó, không ai có thể cứu Lâm Hàm!”

“Trong số con tin có một người là bác sĩ.”

“Nhưng tên bắt cóc sẽ không để cô ấy cứu chữa.”

https://thuviensach.vn

“Về sau tên bắt cóc cho phép bác sĩ An cứu một con tin bị thương khác, chứng tỏ mọi thứ đều có khả năng cứu vãn.”

“Có thể cứu vãn là vì sự xuất hiện của bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp.”

Chân Ý cười lạnh: “Điều này cũng chứng minh Hứa Mạc không hung tàn đến mức bỏ ngoài tai lời khuyên của người khác.”

“Cô…” Dương Tư lại dính chiêu gậy ông đập lưng ông.

Cô ta khẽ cắn răng, nói: “Cảnh sát Lâm bị thương nặng không thể cứu chữa, dù đương sự tôi phán đoán sai thì đó vẫn là hi sinh nhẹ nhất trong hai khả năng có thể xảy ra. Đây là lựa chọn hợp lý.”

“Không, đây là giết người.” Mắt Chân Ý lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, “Bác sĩ pháp y nói nguyên nhân tử vong của cảnh sát Lâm là bị lấy tim. Hoài Như khó thoát tội. Người sắp chết cũng không phải là người chết, mạng của họ tương đương với người sống. Tội danh giết người tương đương với mưu sát.”

Dương Tư tranh cãi: “Dù không thể nào miễn trách nhiệm, tội lỗi cũng phải nhẹ hơn.”

“Trật tự.” Chánh án gõ mạnh búa. Không khí trở nên căng thẳng. Tình huống luật sư cãi cọ trực tiếp trên tòa như vậy rất hiếm khi xảy ra.

Phiên tòa đến giai đoạn cuối, Chân Ý hỏi Hoài Như lần cuối. Lần này, cô hỏi một điều khá kỳ lạ: “Trước đó cô nói mình không quen tên bắt cóc phải không?”

“Đúng.”

“Được, xin hãy thuật lại tình cảnh cảnh sát Lâm bị bắt cóc.”

https://thuviensach.vn

Hoài Như đã biết sợ cô, vô cùng căng thẳng, thầm nghĩ không hiểu sao lối tư duy của Chân Ý nhanh nhẹn như vậy, chỉ có thể nói thật: "Hứa Mạc đưa anh cảnh sát hôn mê về trói lại rồi khử trùng cho anh ta."

"Lúc anh ta trói cảnh sát Lâm, cô đang ở đâu?"

"Cô có thử xin tha cho cảnh sát Lâm không?"

"… Không có."

"Bởi vì cách tấm rèm nên thật ra bác sĩ An không nhìn thấy cô đang làm gì." Câu hỏi này thật ẩn ý, nhưng Hoài Như buộc phải thừa nhận: "… Phải."

"Vậy cô có giúp đỡ Hứa Mạc trói cảnh sát Lâm không?"

"…"

Dương Tư: "Phản đối."

Chánh án: "Đề nghị trần thuật tính tất yếu."

Chân Ý nói lớn tiếng: "Bác sĩ pháp y chứng minh cảnh sát Lâm bị hôn mê. Trong trạng thái hôn mê, sao một mình Hứa Mạc có thể trói cảnh sát Lâm cao lớn được? Nếu cảnh sát Lâm không bị hôn mê, anh ấy sẽ phản kháng. Nhưng bác sĩ pháp y khám nghiệm cho thấy cơ thể cảnh sát Lâm không có vết thương dư thừa. Hoài Như, cô đã giúp Hứa Mạc, nhưng cô không đề cập với cảnh sát tình tiết này. Tại sao lại che giấu?" Hết lượt này đến lượt khác, ánh mắt của bồi thẩm đoàn bắt đầu phức tạp.

Mồ hôi Hoài Như vã ra đầm đìa: "Tôi… Là anh ta ép tôi."

"Nói cụ thể một chút!"

https://thuviensach.vn

“Anh ta đỡ cảnh sát Lâm, bảo tôi dùng dây và băng trói cảnh sát Lâm lại.”

“Anh ta ra lệnh cho cô bằng cách nào?”

Hoài Như rất cẩn thận, kiêng dè An Dao nên nói: “Ra dấu tay. Anh ta không lên tiếng mà dùng tay.”

Không ngờ Chân Ý lại nói: “Cô có thể diễn lại không?”

Cô ta làm theo, ra hiệu với cảnh sát tòa án, đưa tay chỉ vào cổ, eo, đùi, mắt cá chân, cuối cùng là tay. Chân Ý xem xong thì hỏi: “Xin hãy lặp lại một lần.”

Hoài Như ngẫm nghĩ một lát rồi chỉ lại theo thứ tự giống như vậy.

Chân Ý hỏi: “Chắc chứ?”

Hoài Như biết ắt hẳn cô có mục đích, nhưng không tài nào đoán được trọng điểm của cô, quả thực muốn nổi điên, bèn bất chấp: “Đúng.”

“Sau đó thì sao?”

“Tay tôi bị trói bằng băng dính suốt, chân chỉ có thể miễn cưỡng hoạt động, anh ta lại trói tôi vào sau tủ sắt.”

Mọi người đều không hiểu dụng ý của những câu này, cho đến khi Chân Ý hờ hững nói: “Cô không chỉ vào đầu. Băng trên miệng cảnh sát Lâm do cô tự dán lại, không phải do Hứa Mạc chỉ thị.”

Hoài Như giật mình, Dương Tư lập tức nói lớn: “Phản đối!”

Nhưng Chân Ý hoàn toàn phớt lờ, giọng lớn hơn nữa, “Hứa Mạc không có lý do bịt miệng một mình Lâm Hàm! Tại sao cảnh sát Lâm bị bịt miệng chứ?”

https://thuviensach.vn

Chân Ý nghiêm giọng tố cáo, mắt đỏ lên, “Bởi vì lúc cô trói anh ấy, anh ấy đã tỉnh lại và nhận ra cô là đồng phạm!”

Giờ khắc này, cô chợt nhớ tới ánh mắt kinh ngạc và không cam lòng của Lâm Hàm khi nhìn chằm chằm Hoài Như trước lúc chết, và câu “Chân Ý, cô…” còn dang dở ấy. Mắt cô đong đầy nước mắt, nghiến răng: “Tại hiện trường, chính cô đã tiết lộ Lâm Hàm là cảnh sát, tôi là phóng viên. Cô đang báo tin cho Hứa Mạc!”

Dương Tư lại phản bác: “Phản đối!”

Nhưng Chân Ý hoàn toàn không coi cô ta ra gì, cầm chứng cứ trên bàn, tốc độ nói cực nhanh: “Cô nói đời sống cô nghèo khó, cô không quen Hứa Mạc, nhưng trong tài khoản liên danh tại ngân hàng Citibank của cô và em trai lại có trên cả triệu bảng Anh. Trong bốn năm qua, Hứa Mạc chuyển tiền vào tài khoản của cô mấy chục lần. Cô dám nói hai người không quen biết ư?”

Hoài Như đã chuẩn bị từ trước, cố gắng điềm tĩnh nói: “Đó là khoản tiền công ích Hứa Mạc quyên góp cho em trai tôi, chúng tôi không biết người quyên góp là ai, tôi không quen anh ta.”

Lúc đầu, khi phía khởi tố đưa ra bằng chứng này, Dương Tư đã nghĩ đến chuyện để Hoài Như thừa nhận có quen biết Hứa Mạc hoặc nói dối là quan hệ yêu đương. Thế nhưng, trong lòng Hoài Như có điều mờ ám, nhất quyết dùng lý do mình nghĩ ra để khăng khăng nói là không quen biết.

Nhưng Chân Ý quá thông minh, trước đó không hề đề cập tới chứng cứ này, đến khi đã xây dựng cho mọi người ấn tượng Hoài Như không thành thật mới đột nhiên nhắc tới. Giờ phút này, lý do thoái thác ấy kết hợp với hàng loạt sơ hở trước đó càng khiến cô ta không đáng tin. Hoài Như không còn sức trở tay, nhưng câu hỏi của Chân Ý như cơn vũ bão, vẫn chưa kết thúc: “Hoài Như, cô chạy trốn khỏi tầng hầm bằng cách nào vậy? Theo lời

https://thuviensach.vn

khai, cô nói mình đã vùng vẫy thoát khỏi dây trói và băng dán. Đây là băng dán phát hiện được ở hiện trường, trên đó có mảnh da và dấu vân tay của cô. Hãy xem vết cắt của nó đi!”

Trên máy chiếu của tòa án xuất hiện hình ảnh. “Băng dán hoàn toàn không có dấu vết ghì kéo và giãy giụa mà chỉ có vết cắt gọn ghẽ. Cô không tự giãy thoát mà là Hứa Mạc thả cô đi. Hai người là đồng bọn!”

Dương Tư ngạc nhiên, cô ta cũng đã xem ảnh hiện trường phía khởi tố cung cấp, nhưng cô ta không chú ý tới chi tiết này, cũng không ngờ mình bỏ sót vết cắt của băng dán. Hoài Như thì kinh hãi như hóa đá, há miệng cứng họng. Rõ ràng cô ta đã mang băng dán đi rồi, chẳng lẽ còn bỏ sót một mảnh giữa bóng tối ư?

Quả nhiên, Chân Ý không bỏ qua chi tiết nào cả, kỹ càng hơn nữa: “Trừ miếng này ra, tất cả băng dính dùng để dán và trói cô đều không có ở hiện trường. Cô đã mang chúng đi rồi! Theo miêu tả của bản thân cô, cô hoảng sợ vô cùng, xin hỏi cô có tâm tư thu lại băng dính chứ?”

Cô ném túi vật chứng lên bàn “bộp” một tiếng, lại cầm lên một quyển sổ: “Đây là nhật ký của cảnh sát Lâm.”

Dương Tư gần như sụp đổ: “Vật này không nằm trong danh sách chứng cứ, tôi phản đối!”

“Đây là vật rạng sáng nay vợ Lâm Hàm mới phát hiện rồi đem đến. Cô giữ im lặng cho tôi!”

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 13.2

Chân Ý mắng một tiếng khiến Dương Tư cứng họng trố mắt, mặt đỏ tới tận mang tai. Cô ta chưa từng nhục nhã như vậy. Nhưng Chân Ý không nhìn cô ta nữa, bước thẳng đến trước mặt Hoài Như, vẻ mặt nghiêm nghị: "Hôm anh ấy tới bệnh viện điều tra cái chết của Hứa Thiến đã trông thấy hiến tạng của cô ấy, người được hiến là em trai cô – Hoài Sinh. Anh ấy nghi ngờ cô lợi dụng thói quen sinh hoạt và tính tình của Hứa Thiến để giết chết cô ấy, nhưng không có chứng cứ. Khi đó anh ấy lại thấy giấy hiến tạng của một bệnh nhân khác tên Từ Tiếu, người được nhận tạng cũng là em cô. Anh ấy điều tra được cô đã đối chiếu tủy xương với Từ Tiếu và kết quả hoàn toàn phù hợp. Thế nhưng cô đã che giấu, không chịu cứu Từ Tiếu, cuối cùng dẫn đến bệnh tình Từ Tiếu chuyển biến xấu và qua đời. Thận cô ấy quyên cho em trai cô. Cô biết cảnh sát Lâm đã điều tra, chủ động tìm anh ấy, muốn hối lộ anh ấy để anh ấy không nói cho Hoài Sinh biết chuyện cô thấy Từ Tiếu chết mà không cứu. Hoài Sinh quá yêu Từ Tiếu nên sẽ từ chối thay thận, sẽ hận cô. Cảnh sát Lâm hoàn toàn không muốn nói ra sự thật, cũng không muốn quấy nhiễu em trai cô thay thận, anh ấy còn khuyên cô sau này đừng làm việc sai trái nữa. Người như vậy lại…"

Chân Ý há miệng, nước mắt tuôn rơi. Cô giơ quyển nhật ký với nét chữ rõ ràng kia lên, không dừng nổi cơn run rẩy, nước mắt rơi lã chã, cố dằn lại, nghẹn ngào từng chữ: "Người cảnh sát tốt như vậy nhưng lúc đầu cô nói không quen anh ấy, về sau lại thừa nhận. Người cảnh sát tốt như vậy nhưng cô cố ý tiết lộ chức danh của anh ấy khiến Hứa Mạc nổ súng. Người cảnh sát tốt như vậy nhưng cô cố ý giết anh ấy, moi tim lúc anh ấy còn sống sờ sờ!"

https://thuviensach.vn

Phòng xử án tĩnh lặng như vùng đồng quê mênh mông, chỉ có giọng nói chứa chan nỗi bi thương của Chân Ý quanh quẩn khắp chốn mang theo từng câu từng chữ đẫm máu và nước mắt. Tiếng nức nở khẽ khàng của vợ Lâm Hàm nơi ghế dự thính thôi thúc tâm can con người.

Phía bồi thẩm đoàn có người rơi nước mắt, Hoài Như gần như nổi điên, níu lấy ghế nhân chứng mắng chửi: “Các người vu oan cho tôi! Sở Tư pháp các người vu oan tôi, hãm hại tôi! Tôi không làm vậy!”

Chân Ý không dằn nổi cảm xúc nữa, cầm xấp tài liệu trên bàn nện mạnh vào đầu Hoài Như.

Người nào người nấy khiếp sợ. Hành vi sỉ nhục trước mặt mọi người thế này chưa từng xuất hiện trước tòa.

Giọng Chân Ý run rẩy, ác liệt đến gần như khản đặc: “Đây là hồ sơ so sánh tủy của bệnh viện. Đây là biên lai chuyển tiền tới tài khoản ngân hàng Citibank. Đây là mười mấy trang nhật ký của Lâm Hàm. Đúng! Lúc viết nhật ký, Lâm Hàm đã biết trước anh ấy sẽ bị đứa súc sinh như cô moi tim, để rồi nhật ký của mình sẽ ra làm chứng!!!”

Từng trang giấy trắng xóa đạp mạnh lên đầu Hoài Như, bay múa đầy trời. Tóc cô ta rối tung, ngây người như phỗng, suy sụp ngã xuống ghế nhân chứng, biết rõ không thể xoay chuyển được nữa. Bả vai Dương Tư cũng suy sụp, không nổi giận.

Phòng xử án tĩnh mịch như đêm thâu, căn phòng chứa trăm người mà không có một tiếng động. Có người rưng rưng, có người trầm mặc.

Chánh án yên lặng hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Luật sư khởi tố, xin hãy chú ý hành vi cử chỉ của mình.” Thậm chí câu nói ấy cũng đượm nỗi bi thương vô tận.

Tĩnh lặng. Thật ra giờ phút này sẽ không có ai trách cô.

https://thuviensach.vn

Chân Ý mặc bộ vest màu đen, trông rất đỗi mảnh mai gầy gò, nhưng sống lưng lại thẳng tắp. Đôi má trắng ngần hướng lên, ngẩng cao đầu, mặt giàn giụa nước mắt. Cô cố gắng ổn định giọng nói, dõng dạc tuyên cáo từng câu từng chữ: "Phía khởi tố không báo trước cho luật sư bào chữa chứng cứ cuối cùng, luật sư bào chữa và đương sự có quyền thuê chuyên gia đối chiếu nét chữ giám định, có quyền chất vấn chứng cứ, có quyền xin mở phiên tòa phúc thẩm. Phía khởi tố bảo lưu quyền thẩm tra việc thuê chuyên gia đối chiếu nét chữ của đương sự… Phía khởi tố cho rằng, trong tình huống an toàn nhân thân không chịu uy hiếp, bị cáo Hoài Như đã giết chết cảnh sát Lâm, đồng thời ngụy tạo thành bị ép buộc giết người. Hành vi phạm tội rõ ràng, nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực. Căn cứ quy định tại khoản 1 điều 2 Điều lệ hành vi phạm tội giết người, "Bị cáo có ý đồ xấu, rắp tâm giết người, kết quả giết chết người này", phạm tội mưu sát!"

Phiên tòa nghỉ giữa giờ. Chân Ý vào phòng vệ sinh, mới mở vòi nước tay đã bắt đầu run lên. Cô cúi đầu, nước mắt rơi vào bồn rửa tay như chuỗi trân châu đứt dây. Lâm Hàm là một người cảnh sát tốt như thế. Cô hít mũi thật mạnh, vươn tay hứng nước rửa mặt. Khuôn mặt dấp dính bởi quá nhiều vệt nước mắt khi nãy đã trở nên sạch sẽ hơn khi hắt nước lạnh lên. Cô rút khăn tay lau nước trên mặt, chuẩn bị ra ngoài thì bắt gặp Dương Tư bước vào.

Dương Tư rất chán nản. Cô ta chỉ là luật sư nên không bị trách móc nặng nề như Hoài Như. Nhưng phóng viên và người dân ở ghế dự thính đều ca ngợi biểu hiện của Chân Ý, bàn luận về sự bi hùng của cảnh sát Lâm cùng với chuyện Chân Ý trúng hai phát súng cũng không chịu bị uy hiếp giết Lâm Hàm. Cũng có người chửi rủa Hoài Như nhưng không ai nhìn thấy cô ta. Cô ta hoàn toàn bị coi thường. Dương Tư cúi đầu: "Chân Ý, Hoài Như và tớ đã bàn bạc rồi, cô ấy không muốn mở phiên tòa phúc thẩm. Cô ấy biết nhật ký của Lâm Hàm là thật. Cậu nói đúng, lúc cô ấy chủ động trói Lâm Hàm, anh ta đã tỉnh lại và biết cô ấy là đồng bọn."

https://thuviensach.vn

Mặt Chân Ý không có cảm xúc gì, chỉ thờ ơ "ờ" một tiếng.

Dương Tư dò hỏi: "Tớ vẫn muốn thử xin giảm hình phạt cho cô ấy."

"Ừ."

Chân Ý không chút bận tâm khiến cô ta không biết đường đâu mà lần, hỏi tiếp: "Còn cậu?"

"Kiên trì với hình phạt chung thân."

Dương Tư không ngờ cô cố chấp như vậy, vẻ mặt băn khoăn: "Trên tòa, cậu biểu hiện tốt nhất rồi, trở thành tiêu điểm giữa phòng xử án, cũng nhận được hết thảy mọi thứ cậu muốn rồi, còn muốn gì nữa?"

Chân Ý quay lại, ánh mắt hơi lạnh: "Không, điều tớ muốn chỉ có một, là Hoài Như bị phạt tù chung thân."

"Chân Ý, hà tất chứ? Hoài Như làm mọi chuyện cũng chỉ vì em trai cô ấy, cô ấy cần…"

"Cô ta cần gì đều không liên quan đến tớ." Chân Ý ngắt lời, "Cậu nói động cơ giết người của đương sự cho tớ biết thế này, liệu có sao không?"

"Cậu…" Dương Tư thấy thái độ của cô vẫn kiên quyết, càng cuống lên: "Sao cậu vô tình như thế? Tại sao không thương hại chứ?"

Chân Ý suýt nữa cười lạnh: "Dương Tư, tớ trông giống Thánh mẫu vậy sao? Cái từ thương hại này chỉ để lại cho người đáng được thương hại."

"Chị em Hoài Như cũng rất đáng thương. Họ cũng sống rất vất vả."

"Đáng thương hơn nữa cũng không thể trở thành cái cớ giết người!" Chân Ý không kìm được mà nói lớn tiếng, "Trên đời này có rất nhiều người sống vất vả, nhưng không phải ai cũng đi giết người. Hơn nữa, Dương Tư à,

https://thuviensach.vn

cậu tự hỏi lại lòng mình đi, thứ cậu quan tâm rốt cuộc là Hoài Như hay là danh tiếng của mình?”

Dương Tư giật thót.

“Dương Tư, cậu biết tại sao cậu thua không?” Chân Ý chậm rãi hỏi, “Cậu đã khóc vì người xa lạ chưa, cậu đã khóc vì đương sự của mình chưa?”

Dương Tư không hiểu.

“Cậu hiểu ý nghĩa thật sự của thương hại không? Nhìn thấy người vô tội chết thảm, nhìn thấy người mẹ già cả rơi lệ, cậu có đau lòng chua xót không dù cậu chẳng hề quen họ?”

Dương Tư cãi lại: “Tớ không thích khóc như cậu.”

“Không phải vậy. Con người nên kiên cường với bản thân, nhưng đối với người khác thì phải có một tấm lòng dịu dàng, một trái tim biết rơi lệ. Còn cậu, vừa hay trái ngược.” Chân Ý nói, “Từ trước đến nay, vụ án nào cậu cũng coi trọng mức độ chú ý của dư luận, cậu vốn chỉ muốn làm sao để nổi tiếng. Ví dụ như lần này, cậu hoàn toàn không nghĩ hết cách biện hộ cho Hoài Như. Hình băng dính vốn nằm trong chi tiết hiện trường mà phía khởi tố đã cho cậu từ trước, cậu lại không chú ý. Lúc tớ lấy nó làm chứng cứ, cậu thậm chí không phản bác được câu nào.”

Dương Tư cắn răng im lặng.

“Lúc ra tòa, tâm trạng cậu là gì, biểu hiện trước ống kính ư? Hà…” Chân Ý bật cười, “Biết tâm trạng của tớ là gì không? Để biện hộ cho đương sự, tớ tuyệt đối không bỏ qua bất cứ chi tiết nào, tuyệt đối không giữ lại chút hơi sức nào và lại càng không từ bỏ một tia hy vọng nào. Sau lưng tớ chỉ có đương sự thôi. Còn cậu, sau lưng cậu toàn là ánh đèn flash. Hoài Như chọn cậu làm luật sư biện hộ thì xem như cô ta đã nhìn lầm người rồi.”

https://thuviensach.vn

Mặt Dương Tư đỏ tới mang tai, khẽ mấp máy khóe miệng: “Bây giờ tớ đang tranh thủ cho cô ấy đấy.”

“Tác dụng của luật sư là ở trên tòa án.” Giọng Chân Ý lạnh tanh, “Dương Tư, nếu hôm nay luật sư biện hộ cho Hoài Như có trình độ như Doãn Đạc, phiên tòa này Hoài Như sẽ không thua dễ dàng như thế đâu. Biểu hiện của tớ hôm nay có một nửa là thành quả của cậu.”

Sắc mặt Dương Tư tái nhợt: “Tớ chỉ đang cố gắng để được như cậu.”

“Không giống đâu, Dương Tư, chúng ta khác nhau. Cậu không bao giờ giống tớ được. Bởi vì…” Cô kéo cửa bước đi, giọng nói lạnh nhạt đầy vẻ khinh miệt, “So với tớ, cậu kém xa.”

Phiên tòa tiếp tục, người dân và giới truyền thông vẫn tụ tập đầy ghế dự thính. Không khí trật tự trang nghiêm, không một tiếng động. Khuôn mặt mọi người không hề có sự đồng tình dành cho Hoài Như. Bao nhiêu ngày qua, Hoài Như liên tục tiếp nhận phỏng vấn của giới truyền thông, khiến bọn họ xoay vòng trong giả tạo. Trước đó cô ta đáng thương biết bao, giờ này lại đáng hận biết nhường nào. Dương Tư như bị vật nhọn chĩa vào lưng, dù không quay đầu lại cũng có thể cảm nhận được làn sóng lạnh nhạt của mọi người. Chân như nhũn ra, cô ta cố gắng đứng thẳng người, giọng nói không chút hơi sức: “Đương sự Hoài Như của tôi thừa nhận tính hữu hiệu của nhật ký và những chứng cứ khác, đồng thời từ bỏ quyền thuê chuyên gia giám định nét chữ.”

Vừa dứt lời, mọi người “ồ” lên. Dương Tư cắn răng, đấu tranh lần cuối: “Sau khi cảnh sát Lâm bị trúng đạn, hai giờ sau cảnh sát mới đến, con tin còn lại không có khả năng thuyết phục Hứa Mạc đổi ý. Cảnh sát Lâm vốn bị mất máu quá nhiều, sẽ chết trong thời gian ngắn. Đương sự tôi giết một người ắt phải chết nên phía tôi xin được giảm nhẹ hình phạt.”

https://thuviensach.vn

“Phản đối!” Chân Ý đứng bật dậy, giọng tựa cơn gió, không hề nể nang, “Hứa Mạc nổ súng và Hoài Như đâm dao, hai hành động có tính chất như nhau. Đưa ra một ví dụ đơn giản, hai tên cướp ngân hàng cùng nổ súng giết chết bảo vệ, rốt cuộc đạn của ai giết chết anh ta, điều này không quan trọng. Bởi vì hai tên cướp cùng phạm tội nên họ đều phải chịu trách nhiệm cho cái chết của anh bảo vệ! Trong vụ án này, Hoài Như là đồng phạm của Hứa Mạc nên giống như Hứa Mạc, cô ta cũng phải chịu trách nhiệm cho cái chết của cảnh sát Lâm. Thậm chí, sau khi Hứa Mạc nổ súng, vết thương trên người cảnh sát Lâm còn có thể cứu vãn, nhưng Hoài Như đã gây ra cái chết tức thì cho cảnh sát Lâm. Hành động móc tim người của cô ta quá tàn bạo, không thể dung tha. Phía khởi tố kiên quyết yêu cầu hình phạt chung thân.”

“Cô…” Dương Tư muốn phản bác, nhưng đứng trước bao ánh mắt căm thù của tất cả mọi người, cô ta không nói nổi một câu. Cuối cùng Chánh án tuyên bố tạm nghỉ, bồi thẩm đoàn vào trong bàn bạc.

Trong thời gian chờ đợi, người ở phòng xử án dần dần trở nên sốt ruột, không khí nóng lên từng độ. Ai ai cũng nghển cổ mong đợi, thấp thỏm nhìn quanh, chờ đợi phán quyết cuối cùng. Cho đến khi Chánh án và bồi thẩm đoàn trở lại phòng xử án, tiếng bàn tán xôn xao mới lập tức im bặt, ánh mắt mọi người tụ lại một điểm duy nhất. Chánh án gõ búa, không gian im ắng.

“Tất cả đứng dậy!” Giữa phòng xử án, vị trí bị cáo, những người ăn mặc khác nhau với độ tuổi và giới tính khác biệt ào ào đứng dậy.

Chánh án nghiêm trang đọc to: “Toàn bộ bồi thẩm đoàn đều bỏ phiếu thông qua, bị cáo Hoài Như bị khởi tố mưu sát cảnh sát Lâm Hàm, cách thức gây án tàn nhẫn, chứng cứ phạm tội rõ ràng, bị nghi ngờ ngụy tạo chứng cứ, không tự thú sám hối. Bồi thẩm đoàn quyết định đây là hành vi phạm tội mưu sát.”

Hoài Như ngây người như phỗng, rũ rượi ở ghế bị cáo.

https://thuviensach.vn

“… Căn cứ theo điều 2 thuộc Điều lệ xâm phạm thân thể của thành phố K: Người bị phán quyết phạm tội mưu sát sẽ bị phạt tù chung thân…”

Trong thoáng chốc, ánh đèn flash trong phòng xử án lóe lên như dải ngân hà. Ghế dự thính dậy lên tiếng vỗ tay như sấm. Sống lưng Chân Ý thẳng tắp, cô đứng ở ghế luật sư, siết chặt nắm đấm, nước mắt tràn mi.

Chánh án tuyên bố kết thúc phiên tòa.

Chân Ý xoay người chạy về ghế dự thính, phóng viên ở khu truyền thông nhoài người trên lan can, nhao nhao đưa micro phỏng vấn. Cô không buồn quan tâm, sải bước đi tới hàng ghế cuối cùng. Ngôn Cách đã đứng dậy, ánh mắt tập trung vào cô, từ xa đến gần. Tầm mắt cô mơ hồ, nước mắt rưng rưng, bổ nhào vào lòng anh, níu lấy áo vest của anh, cuối cùng òa khóc. Đôi mắt Ngôn Cách trầm lắng hẳn, cúi đầu kề sát mặt cô, ôm thân thể run rẩy vì khóc của cô. “Không sao nữa rồi, Chân Ý, không sao nữa rồi.”

Anh biết rõ cái chết của Lâm Hàm vẫn là nỗi đau trong lòng cô, chợt nhớ lại đêm đó khi cứu cô từ tầng hầm cô đã vùi đầu không để anh trông thấy mặt, nghẹn ngào nói: “Lỗi của em, em không nên xuống xe.”

“Chân Ý, em đã làm tốt nhất rồi.” Anh áp vào tai cô, giọng rất khẽ, nhưng đầy sức mạnh, từng chữ gõ nhịp vào lòng cô. Mãi đến lúc vợ và bố mẹ Lâm Hàm bước đến, cô mới thôi khóc.

Trước lời cảm ơn của họ, Chân Ý xấu hổ không chốn dung thân, lấy một tấm danh thiếp trong túi đưa cho họ, thành khẩn nói: “Đây là đại luật sư dân sự giỏi nhất thành phố K, cháu có chơi với anh ấy nên đã nhờ anh ấy giúp hai bác kiện Hoài Như, mở phiên tòa bồi thường dân sự. Khoản tiền kếch xù trong tài khoản ngân hàng của Hoài Như đã bị đóng băng, không thể xuất hiện tình huống mất khả năng bồi thường đâu. Đại luật sư này bảo đảm các khoản tiền như tiền dưỡng lão của hai bác, tiền nuôi nấng đứa trẻ cùng với tiền đền bù tổn thất tinh thần, ít nhất cũng có thể được bồi thường mấy

https://thuviensach.vn

triệu. Mặc dù tiền không thể đổi lại tính mạng của cảnh sát Lâm, nhưng hy vọng có thể bù đắp phần nào cuộc sống vất vả sau này của mọi người.”

Vợ Lâm Hàm nhận lấy danh thiếp, rơi nước mắt gật đầu. “Trước khi cảnh sát Lâm bị giết, từng thì thào bảo tôi… ra tay…” Nước mắt Chân Ý lại tuôn rơi, “Anh ấy là một cảnh sát tốt, ghi tạc chức trách của mình, cố gắng hết sức bảo vệ dân thường. Tôi sẽ viết thư xin chính phủ trao quân hàm khen ngợi cảnh sát Lâm.”

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 13.3

Rời khỏi tòa án, Tư Côi và đồng nghiệp của cô đều chờ ở hành lang. Thấy Chân Ý ra ngoài, Tư Côi giàn giụa nước mắt nhào tới ôm chặt Chân Ý, nước mắt chảy ròng ròng: "Chân Ý, cảm ơn, cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu đã giúp Lâm Hàm nhắm mắt!"

Đồng nghiệp của Lâm Hàm, những người đàn ông với khuôn mặt kiên nghị, không cầm được làn nước ngân ngấn trong đôi mắt.

Tư Côi khóc xong, buông Chân Ý ra, gạt lệ, hắng giọng hô: "Chào!"

Mười mấy người cảnh sát giậm gót chân, đồng loạt đứng nghiêm, kính chào theo nghi thức quân đội. Họ đứng thẳng lưng, cánh tay vươn thẳng, đôi mắt rưng rưng kiên cường và cương nghị. Không chỉ kính trọng Chân Ý, họ càng kính trọng người chiến hữu đã hi sinh. Lồng ngực Chân Ý chấn động, cảm xúc được gột rửa, há miệng nhưng không biết nói sao. Cuối cùng cô cúi gập người 90 độ trước họ.

Tư Côi đứng thẳng, khóc không thành tiếng. Biện Khiêm ôm chặt cô. Anh ngẩng đầu nhìn Chân Ý, hốc mắt hoen đỏ, nói: "Chân Ý, em làm tốt lắm."

Chân Ý lắc đầu, nói khẽ: "Em nên cảm ơn anh."

Cô nghe Doãn Đạc nói Biện Khiêm đã chủ động viết thư cho Sở Tư pháp đề cử cô. Sự giúp đỡ tận tình của anh đã giúp cô trở nên nổi tiếng trong khoảng thời gian ngắn. Bởi vì có khởi đầu tốt đẹp nên con đường của

https://thuviensach.vn

cô mới êm ả như thế, lần này mới thành công như thế. Cũng nhờ anh động viên và giúp cô lấy lại giấy phép, cô mới có thể bắt đầu trở lại.

Chân Ý rời khỏi tòa án theo cửa sau, không tiếp nhận bất cứ lời mời phỏng vấn nào của giới truyền thông. Sau khi nghỉ lại ở khách sạn Hilton gần tòa án, cô đối chiếu lời khai với An Dao và Ngôn Cách. Vụ án An Dao gây thương tích cho người khác đã giải quyết xong từ hai ngày trước. Nhà họ Ngôn mời luật sư rất giỏi cho cô ấy nên cuối cùng được phán là gây thương tích do tự vệ, phóng thích vô tội. Tiếp theo là phiên tòa xét xử Ngôn Hủ, Chân Ý sẽ mời cô ấy ra tòa làm chứng. Trước đó, An Dao biểu hiện trước tòa khá tốt, Chân Ý hoàn toàn yên tâm với cô ấy. Chân Ý theo Ngôn Cách lên tầng. “Anh muốn nghỉ ngơi trước hay nằm đối chiếu lời khai?”

Cô vừa vào phòng đã treo biển “Xin đừng làm phiền” lên cửa, bước nhanh tới kéo sofa đến trước cửa sổ sát đất rồi kéo tấm rèm mỏng màu trắng lại. Ánh mặt trời mông lung, căn phòng ngập tràn những tia sáng ấm áp chứ không chói chang.

“Không cần.” Ngôn Cách đi tới bên cửa sổ sát đất, nhìn thế giới phồn hoa bên ngoài qua lớp lụa trắng rồi quay đầu nhìn cô. Cô đã ngồi xuống, nhanh chóng chỉnh sửa lại tài liệu, chủ yếu là lời khai của anh. Ngôn Cách thầm nghĩ, thật ra chứng cứ của cô đã đầy đủ, nhất định sẽ chiến thắng vụ án của Ngôn Hủ. Nhưng không hiểu vì sao cô lại căng thẳng đến vậy. Bàn tay bé nhỏ cầm bút hơi run. Còn đang mải nhìn, anh nghe cô gọi: “Ngôn Cách, anh lại đây.”

Anh đi hai bước, đứng lại trước mặt cô, cúi đầu nhìn giấy trắng chữ đen trên bàn. Cô ngồi, anh đứng. Ngón tay cô và chiếc bút đều linh hoạt như múa trên tờ giấy, tốc độ nói rất nhanh, có thể nghe thấy nỗi thấp thỏm: “Nói chỗ này phải chú ý ngữ điệu, nói chỗ này phải chú ý tốc độ…”

Anh làm gì có vấn đề ở ngữ điệu hay tốc độ nói, nhưng bất cứ việc gì cô dặn dò đến tai anh đều trở thành từng lời hứa hẹn chân thành: “Ừ.”, “Ừ.”

https://thuviensach.vn

Mỗi một câu cô đều ngẩng đầu liếc nhìn anh. Dưới ánh mặt trời dịu êm, đường cong nơi sống mũi anh hoàn mỹ vô cùng, như một bức tượng điêu khắc. Khuôn mặt thanh tú mà tái nhợt rất tập trung, có thể thấy anh đang chăm chú nghe từng câu cô nói.

Ánh mặt trời chếch choáng, cách lớp lụa mỏng, con phố phồn hoa dưới tòa nhà cao tầng như chìm đưới đáy nước, tiếng ồn ã trở nên mông lung. Trong một mét ánh dương này, chỉ có giọng nói nhanh nhẹn và trong trẻo của cô: "Ngôn Cách, anh nhớ nhé, lúc làm chứng đừng luống cuống."

"Chú ý đừng căng thẳng."

"Nếu đối phương hỏi vấn đề bất ngờ, đừng hoảng loạn."

"Luống cuống", "căng thẳng", "hoảng loạn", những từ này rất thích hợp với "Ngôn Cách". Anh ung dung phối hợp lắng nghe, chỉ nói câu: "Ừ, biết rồi." Anh dùng chất giọng vừa như đồ sứ vừa như ánh mặt trời biếng nhác, chuyên tâm chờ đợi được trả lời. Trái lại, cô chợt quên mất từ ngữ, không biết phải dặn dò gì thêm. Cô vội vàng lật trang giấy loạt soạt, vừa giở tài liệu vừa nhẹ nhàng hít thở, nhưng chân thì vẫn đang run rẩy.

Anh cúi đầu nhìn cô, cuối cùng hỏi: "Chân Ý, em đang lo lắng gì vậy?"

Cô sửng sốt, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt hơi mơ màng, một lát sau lại cúi đầu, vén làn tóc rơi bên tai, giọng vừa khẽ vừa nhỏ: "Em sợ họ ức hiếp anh."

Trong khoảnh khắc, thế giới chợt tĩnh lặng. Ngôn Cách nhìn cô vài giây mới khẽ nói: "Chân Ý, anh không yếu ớt như vậy."

"Em biết, nhưng…" Âm cuối im bặt, cô không nói tiếp.

"Em phải tin anh, Chân Ý."

https://thuviensach.vn

Cô “ừ” một tiếng. Không phải cô không tin khả năng của anh, nhưng trên tòa khó tránh khỏi việc bị đào bới những chi tiết vụn vặt, cộng thêm nhiều người dõi mắt theo như vậy, cô e với tính cách vốn có anh sẽ thấy không thoải mái.

Anh đút tay vào túi, quay người đứng thẳng, hỏi tiếp: “Họ có nhanh mồm nhanh miệng như em không?”

“Khác nhau mà.” Chân Ý bặm môi, hơi tủi thân, còn có phần bá đạo, “Em nói được nhưng người khác thì không.”

“… Phải… Em nói được còn người khác thì không.” Anh nhìn bầu trời màu xanh nhạt ngoài cửa sổ, chậm rãi nói. Anh thừa nhận.

Một lúc lâu sau, cô lục lọi trong lòng một lượt rồi nói: “Không còn gì để dặn dò nữa.”

“Em nằm xuống nghỉ ngơi một lát đi.” Ngôn Cách nói, xoay người đi ra phòng khách.

Chân Ý thật sự rất mệt, phiên tòa này đã tiêu hao quá nhiều sức lực của cô. Cô nằm lên giường nhắm mắt lại mới phát hiện mình mệt mỏi quá độ, mắt khóc sưng vù, cảm thấy toàn thân đều rất khóc chịu, buồn ngủ và kiệt sức.

Ngôn Cách nhanh chóng trở lại, tay cầm hai chiếc túi nhỏ, ngồi bên giường liếc nhìn đôi mắt đỏ au của cô, nói: “Nhắm mắt lại.”

Chân Ý ngẩng đầu lên nhìn, rồi ngoan ngoãn nằm xuống: “Sao trong khách sạn lại có túi trà đá?”

Anh đắp túi trà lên mắt cô, vươn người vuốt thăng thớm góc túi, nói: “Bảo người chuẩn bị từ trước rồi. Biết em sẽ khóc mà.”

https://thuviensach.vn

Giữa bóng tối, giọng anh rơi trên đỉnh đầu, trầm thấp êm tai cực kỳ. Mắt cô lập tức mát lạnh sảng khoái, chóp mũi phảng phất hương trà xanh, vấn vương, thoải mái đến thấu lòng. Đầu óc đương hỗn loạn trở nên tinh tường. Nghe anh hờ hững nói: “Mắt đau sẽ dễ nhức đầu… Đắp một lúc rồi ngủ, tỉnh lại sẽ hết sưng.”

“Sao anh đoán được em sẽ khóc?” Cô thả lỏng người nằm trên giường, cảm thấy uất ức vô cùng, nửa giây sau lại thêm chút buồn bã, “Có phải anh cảm thấy em rất thích khóc không? Người ta nói con gái đừng thường xuyên khóc trước mặt con trai, khóc nhiều nước mắt sẽ không quý giá nữa.”

Anh chỉ nói: “Xem người đó là ai đã.”

Cô quay đầu theo phản xạ có điều kiện, lại vội vàng giữ lấy túi trà. Trong bóng tối, anh giữ thẳng đầu cô: “Đừng lộn xộn.”

Cô hỏi: “Em tưởng anh nói phải xem là việc gì chứ.”

Anh lặp lại một lần: “Phải xem là ai.”

Bởi vì là Chân Ý, nên mỗi giọt nước mắt đều rất quý giá, từng giọt từng giọt, đều vô cùng quý giá.

Thật ra, so với vụ án của Lâm Hàm, vụ Hứa Mạc bị giết không thu hút được sự chú ý như vậy. Nhưng bởi vì phiên tòa kia quá kinh thiên động địa, nên không khí của phiên tòa này không hề thua kém lần trước, thậm chí còn náo nhiệt hơn. Giới truyền thông và công chúng không hẹn mà cùng chú ý tới Chân Ý. Mọi người rất quan tâm tới luật sư Chân vì lần trước cô còn hợp tác với công tố viên, mà lần này lại đứng ở phía đối lập tiến hành tranh luận. Trong thời gian đợi lên tòa, Chân Ý gặp Doãn Đạc, trò chuyện với anh: “Trong vụ Hứa Mạc bị giết, Hoài Như là nhân chứng của bên khởi tố, nhưng sau phiên tòa trước vẫn không hủy bỏ à?”

https://thuviensach.vn

“Anh cũng biết ấn tượng của bồi thẩm đoàn về cô ta đã suy giảm, nhưng chỉ có mỗi nhân chứng đó thôi. Cô ta đã thấy Ngôn Hủ kéo Hứa Mạc xuống nước. So sánh với đoạn ghi âm tự thú của Ngôn Hủ, những gì Hoài Như nói rất ăn khớp.” Doãn Đạc dừng lại, “Đoàn công tố đã thông qua biểu quyết cho phép Hoài Như ra tòa.”

“Hoài Như phối hợp với bên khởi tố làm chứng liệu có lợi ích gì không?”

Doãn Đạc nhướng mày đầy ý tứ, chỉ nói: “Dù ở vị trí nào, mỗi người thuộc phía khởi tố đều có quy tắc làm việc của mình.”

Chân Ý không để tâm, ngược lại cô phải tặng Hoài Như một món quà lớn. Cô nhìn anh hồi lâu, không thể nhịn cười.

“Cười gì chứ?”

“Không có gì, chẳng qua cảm thấy lần này sẽ thoải mái hơn lần trước.”

Chân Ý day mũi, vẫn buồn cười. Sau phiên tòa, e rằng công tố viên Doãn sẽ bị Chánh án khiển trách một trận.

Bên khởi tố buộc tội Ngôn Hủ cố ý giết người, vì đã tự thú nên có thể giảm nhẹ hình phạt. Còn luật sư biện hộ Chân Ý lại đưa ra lập trường là biện hộ vô tội. Sau khi bên khởi tố tuyên đọc thư tố cáo, người đầu tiên bị xét hỏi là Ngôn Cách – người đại diện cho Ngôn Hủ.

Chân Ý hỏi trước, hai người một hỏi một đáp, phối hợp không chê vào đâu được.

“Xin hỏi anh có quan hệ thế nào với đương sự?”

“Anh trai sinh đôi.”

“Tại sao đương sự không thể ra tòa mà cần anh thay mặt?”

https://thuviensach.vn

“Em tôi gặp tai nạn, đã gần một tháng rồi vẫn chưa tỉnh lại.”

“Tại sao lại gặp tai nạn?”

“Em tôi lái xe quá tốc độ, không khống chế được nên bị lật xe.”

“Anh ấy lái xe làm gì, tại sao lại lái nhanh thế?”

“Em tôi vội vã muốn đi tự thú.”

Câu nói vừa dứt, người ở ghế dự thính lập tức tập trung.

“Tự thú?” Chân Ý rất giỏi nắm bắt cảm xúc của người nghe, cố ý lặp lại một lần.

“Đúng, tự thú.”

“Ngày thứ hai sau khi Hứa Mạc qua đời, đương sự mới gặp tai nạn, phải vậy không?”

“Đúng.”

“Tại sao lúc đó không tự thú luôn, về sau lại vội vã lái xe đi như vậy?”

“Bởi vì em tôi không biết nó giết chết Hứa Mạc.” Ngôn Cách bình tĩnh nói.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, Chân Ý hỏi: “Sao lại nói “không biết mình giết Hứa Mạc”?”

“Em tôi tưởng lúc đẩy Hứa Mạc xuống nước, Hứa Mạc đã chết rồi. Nó tưởng nó chỉ thay đổi hiện trường thôi.”

Lần này, phòng xử án bàn tán xôn xao, mọi người chụm đầu ghé tai. Đây là lần đầu tiên họ nghe có chuyện như vậy. Điều Chân Ý muốn chính là

https://thuviensach.vn

hiệu quả này, liền gật đầu: “Vì thế anh ấy không hề có ý muốn giết người. Sau khi biết Hứa Mạc bị chết đuối, cảm thấy áy náy nên lập tức đi tự thú.”

“Phản đối!” Doãn Đạc kháng nghị, “Suy luận không có căn nguyên.”

“Phản đối hữu hiệu.”

Chân Ý không nói nữa, ngược lại hỏi: “Ngôn Hủ đã xảy ra tai nạn vậy thì tự thú thế nào?”

“Bản thân nó không giỏi biểu đạt, hay căng thẳng, lại không biết nói chuyện, nên nó đã ghi âm rồi giao lại bút ghi âm cho cảnh sát.”

“Sao anh biết có bút ghi âm?”

“Sau lúc xe bị lật, tôi đi cứu nó, nó nhét bút ghi âm vào tay tôi, nhờ tôi nhất định phải giao cho cảnh sát.”

Không gian tĩnh lặng. Ai nói trên đời không có sự chính trực và đơn thuần? Sau một loạt đối đáp, cô tiếp tục khoan dung hỏi, còn anh bình thản trả lời. Nước chảy mây trôi, kỹ càng tỉ mỉ. Tất cả mọi người chỉ thấy một chàng trai trầm lặng ít nói, chỉ bởi vì lỡ tay mới đưa người ta vào chỗ chết, vốn không hề có ý đồ giết người lại còn cố gắng muốn sửa chữa sai lầm.

Chân Ý đoán được cách nhìn của mọi người. Trọng điểm của cô là khiến người ta biết Ngôn Hủ không có ý đồ giết người, về phần có phải lỡ tay giết người hay không, đợi đến hồi sau cô sẽ lật lại.

Ngay sau đó, đến lượt Doãn Đạc chất vấn Ngôn Cách. Chân Ý ngồi trở lại ghế luật sư, thần kinh căng thẳng cực kỳ, chân cũng hơi run. Những phiên tòa trước cô run rẩy vì kích động và căng thẳng, nhưng lần này khác hẳn.

https://thuviensach.vn

Doãn Đạc không lặp lại quá nhiều vấn đề Chân Ý đã đưa ra, trọng điểm nằm ở: “Tại sao đương sự muốn di chuyển hiện trường, kéo nạn nhân vào bể nước?”

Ngôn Cách nói thật: “Nó tưởng vợ chưa cưới của nó là bác sĩ An giết chết nạn nhân nên muốn giúp cô ấy giảm bớt hiềm nghi.”

“Tại sao anh ta cho rằng bác sĩ An giết nạn nhân?”

“Hồi bé bác sĩ An đã làm chuyện sai trái. Nạn nhân biết được nên trong khoảng thời gian cuối đời anh ta đã lấy lý do thay tim đe dọa bác sĩ An nhiều lần. Điều này đã tạo thành áp lực tinh thần nghiêm trọng cho bác sĩ An nên em trai tôi mới phán đoán như vậy.”

“Có thể thuật lại mối ân oán đó không?”

“Không thể.” Ngôn Cách bình tĩnh trả lời, “Đây là chuyện riêng tư cá nhân.”

Doãn Đạc hỏi triệt để: “Là bác sĩ An cố ý giết người, Ngôn Hủ giúp đỡ?”

“Phản đối!” Chân Ý bật dậy, “Phía khởi tố mớm cung.”

“Phản đối hữu hiệu.”

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 13.4

Vậy mà Ngôn Cách vẫn bình tĩnh, còn thản nhiên lựa chọn trả lời: “Vụ bác sĩ An gây thương tích để tự vệ đã được tòa án đưa ra phán quyết rồi. Vì thế, mong anh hãy tôn trọng phán quyết của tòa án.” Anh quả thật giỏi biện luận.

Doãn Đạc hỏi tiếp: “Tôi có thể cho rằng đương sự Ngôn Hủ vì yêu thương vợ chưa cưới nên muốn giết nạn nhân để trả thù trút giận không?”

“Phản đối!” Chân Ý đứng phắt dậy, cướp lời, “Xin công tố viên chú ý hành vi của mình!”

Chánh án nhìn Chân Ý đầy ý tứ, lại nhìn về phía Doãn Đạc: “Phản đối hữu hiệu! Đề nghị công tố viên chú ý hành vi của mình.”

Doãn Đạc: “…”

Ngôn Cách nhìn về phía Chân Ý rồi rời mắt đi. Doãn Đạc không gặng hỏi nữa, anh đã ám chỉ thành công. Ngôn Cách như không có chuyện gì, thong thả lên tiếng: “Tôi có thể trả lời câu hỏi vừa rồi của anh.” Anh tiếp tục để lại cho người ta ấn tượng thản nhiên thành khẩn.

“Câu trả lời là phủ định.” Anh trầm tĩnh đến lạ, “Ngôn Hủ rất đơn giản hiền lành, nó đã biết chuyện ân oán này từ nhiều năm trước nhưng vẫn dùng tấm lòng bao dung để đối đãi. Bởi vì sự đơn giản của mình, nó mới chủ động tự thú khi không hề có một ai nghi ngờ mình.”

https://thuviensach.vn

Doãn Đạc bắt đầu cảm thấy khó khăn. Rõ ràng vừa rồi anh đã thả bẫy, ngược lại để đối phương lợi dụng, khiến đối phương trở nên đáng tin hơn.

Anh hỏi: “Đương sự bị tự kỷ phải không?”

“Đúng.”

“Người tự kỷ thường cố chấp, tính tình quái gở. Liệu có phải vì ý nghĩ bướng bỉnh của mình mà anh ta nảy sinh ác ý với Hứa Mạc không?”

Câu hỏi này rất tế nhị, Chân Ý muốn phản đối nhưng cô cảm thấy Ngôn Cách có thể trả lời.

Ngôn Cách sử dụng cách nói của Doãn Đạc, trả lời: “Người bị tự kỷ cố chấp nên sẽ ghi nhớ rất rõ về một số việc, cũng tuân thủ nghiêm ngặt không hề đắn đo. Vì thế, nó luôn khắc ghi gia huấn, ví dụ như bảo vệ người nhà, không được phép giết người, hay như làm chuyện sai nhất định phải chủ động chịu phạt. Tôi nghĩ ba điều này đã đủ giải thích mọi hành động của nó rồi.” Lại mượn lực chống lực, đổi khách làm chủ.

Ngôn Cách bình thản trả lời, Doãn Đạc không còn câu hỏi nào nữa, phòng xử án cũng lặng yên. Anh quả là một người đàn ông cao quý từ cốt tủy, khuôn mặt bình đạm, giọng nói ôn hòa, bị chất vấn cũng không tức giận, bị khiêu khích cũng không khó chịu, chiếm được ưu thế cũng không lấn lướt, có được cơ hội cũng không khinh người, luôn toát vẻ phong độ nhưng lại kín đáo, không khoe mẽ. Cốt cách ấy khiến cả phòng xử án đều bằng lòng tin tưởng lời anh nói, như thể vừa nhìn đã biết anh là người đáng tin.

Họ còn có thể thấy con người thanh nhã như vậy ở đâu nữa chứ? Anh quả tỉ mỉ trầm tĩnh, phía khởi tố hoàn toàn không moi được tin tức hữu dụng, trái lại khiến bồi thẩm đoàn thêm tin tưởng Ngôn Hủ chỉ là vô ý, cho rằng Hứa Mạc thật sự đã chết. Lúc Ngôn Cách rời ghế, anh nhìn Chân Ý. Cô cũng nhìn anh, vẻ mặt bình tĩnh được nghề nghiệp hóa, đôi mắt lại ẩn

https://thuviensach.vn

chứa niềm vui. Anh thầm nghĩ mình nào có gì để lo lắng chứ? Cô quá xem thường anh chăng? Có lẽ không phải vậy.

Nhân chứng tiếp theo là An Dao. Mục đích Chân Ý mời cô ấy tới là để miêu tả tình trạng của Hứa Mạc lúc cô ấy rời đi. "… Lúc nòng súng nổ, anh ta đã bị thương. Sau khi bị tôi đâm, anh ta ngã lên băng chuyền rồi không nhúc nhích nữa. Tôi vội bỏ chạy, anh ta cũng không đuổi theo…"

Chân Ý nghe xong lời trần thuật của cô ấy, cố ý hỏi: "Quần áo anh ta có ướt không?"

Anh Dao lắc đầu: "Không. Quần áo anh ta khô."

Sau đó, Chân Ý phát đoạn ghi âm của Ngôn Hủ. Trong đoạn băng vang lên giọng nam cực êm dịu, rất trầm và yếu ớt, không hề có nhịp độ lên xuống: "… Anh ta nằm trên bằng chuyền, không nhúc nhích, người vừa ướt vừa lạnh. Căn phòng rất tối, không có ai cả… Tôi vịn khung cửa, vươn tay tới chỗ anh ta, nắm lấy chân anh ta kéo xuống nước…"

Mọi người ai ai cũng chú ý chi tiết "người vừa ướt vừa lạnh". Doãn Đạc cũng nghe được, nhưng không hề kinh ngạc, điều này nằm trong dự liệu.

Nhanh chóng đến lượt Hoài Như ra tòa. Nhân chứng được tách ra ngồi chờ ở phòng bên cạnh nên người ra sau không biết người ra trước đã nói những gì. Lúc Hoài Như ngồi lên ghế nhân chứng, chỗ dự thính dậy tiếng xua đuổi khiến mặt cô ta đỏ như gấc.

"Trật tự!" Chánh án gõ búa, quay đầu nhìn ghế bồi thẩm, nghiêm mặt nói: "Mong các bồi thẩm viên căn cứ vào biểu hiện của nhân chứng tại phiên tòa này để phán đoán mức độ thành thực, đừng để những chuyện không liên quan khác ảnh hưởng."

Các bồi thẩm viên gật đầu.

https://thuviensach.vn

Chân Ý đi tới chính giữa phòng xử án. Hoài Như hơi căng thẳng, cô ta thật sự sợ Chân Ý. Cô ta hít thật sâu, cố gắng áp chế nhịp tim đập loạn, ép mình phải ngẩng đầu nhìn Chân Ý. Khác với vẻ lạnh lùng nghiêm nghị trước đó, lần này luật sư Chân khá bình thản.

Sau khi tuần tự hỏi vài câu, Chân Ý đi vào trọng điểm: "Bác sĩ An nói lúc cô ấy quay về tìm Hứa Mạc, vừa khéo trông thấy cô rời khỏi phòng?"

"Vâng."

"Lúc cô ấy đi đã giao lại đứa trẻ cho cô phải không?"

"Đúng." Lần này Hoài Như kiên quyết nói ít sai ít.

"Sau đó thì sao?"

"Tôi bế đứa trẻ đi tìm lối ra."

"Sao cô lại thấy đương sự tôi kéo Hứa Mạc xuống nước?"

"Tầng hầm có rất nhiều hành lang, vòng vèo mọi ngả mà vẫn không tìm được lối ra nên nghĩ bụng có lẽ mình nhầm đường, đành quay trở về."

Chân Ý "ừ" một tiếng, hỏi: "Khi trở lại, đúng lúc cô nhìn thấy đương sự tôi kéo Hứa Mạc xuống nước phải không?"

"Đúng."

"Có thể miêu tả tình trạng của Hứa Mạc không?"

"Anh ta nằm trên băng chuyền, quần áo ướt sũng."

Câu trả lời khớp với lời tự thú của Ngôn Hủ. Hoài Như không được động vào băng ghi âm của Ngôn Hủ, Chân Ý cũng không cho rằng Doãn Đạc chỉ bảo nhân chứng nói dối.

https://thuviensach.vn

“Nhưng lúc bác sĩ An rời đi, người Hứa Mạc vẫn khô ráo.”

“Việc này tôi không biết. Lúc tôi nhìn thấy thì quần áo anh ta đã sũng nước, có lẽ anh ta ngã vào nước lại bò dậy.”

Chân Ý hơi nheo mắt, lời này thật ẩn ý. Có nghĩa là lúc ấy Hứa Mạc rất có thể còn sống. Nếu đã như vậy thì cô sẽ thuận nước đẩy thuyền, xuôi theo ý của Hoài Như. Cô nhìn chòng chọc Hoài Như mấy giây, nhíu mày, sắc mặt thay đổi không mấy tốt lành, giọng nói cũng không thân thiện: “Nhân chứng, không biết thì nói không biết là được rồi, ai cho phép cô suy rộng như thế? Cô đang trả lời câu hỏi mang tính tưởng tượng sao? Phỏng đoán người chết ngã xuống nước rồi leo lên ư? Đừng nói bừa mấy chuyện không thấy! Đừng làm lạc hướng bồi thẩm đoàn!”

Mấy lời sau cùng đặc biệt nghiêm nghị, không chỉ ngụ ý bồi thẩm đoàn đừng để bị dẫn dắt, lại còn sỉ nhục Hoài Như. Hoài Như rất hận vẻ kiêu căng trịch thượng này, nghiến răng: “Tôi không nói bừa.”

Mắc câu rồi. Mặt Chân Ý lạnh tanh, tỏ rõ vẻ chán ghét: “Cô đang nói bừa đấy thôi.”

“Tôi không có.” Hoài Như mặt đỏ tía tai, “Tôi nhìn thấy cánh tay Hứa Mạc động đậy.”

Lần này phía ghế dự thính lại như sóng gió cuộn trào. Chẳng lẽ khi đó Hứa Mạc thật sự chưa chết? Vậy độ tin cậy của Ngôn Hủ trước đó đã trở về số không. Chân Ý không hề hoang mang, cũng không hỏi sâu, chuyển đề tài: “Ngoài nhìn thấy Hứa Mạc, cô còn thấy gì nữa?”

Hoài Như ngỡ ngàng: “Nhìn thấy gì cơ?”

“Vậy là không nhìn thấy cái gì cả.”

“Cái gì là cái gì?”

https://thuviensach.vn

Đoạn hội thoại này xoay mọi người chóng cả mặt.

“Nhân chứng không nhìn thấy gì cả.” Chân Ý mặc bộ vest phóng khoáng chỉnh tề, đi đến bên cạnh bàn cầm lên mấy tấm ảnh, nhờ trợ lý tòa án chiếu lên máy, “Đây là hiện trường vụ án cảnh sát đã chụp lại, người chết nằm trong bể nước. Xin hãy xem băng chuyền bên cạnh, trên đó toàn là vết máu, con dao cắm vào lồng ngực Hứa Mạc lút sâu vào cơ thể, vốn không làm chảy nhiều máu nữa, vết máu trên băng chuyền đều là của động vật.”

Hoài Như nghe được một nửa đã thoáng hiểu ra, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Máy chiếu hiện một tấm ảnh khác: “Đây là băng chuyền ở cửa căn phòng dưới lòng đất, bởi vì nhân viên thăm dò hiện trường không bị nhốt nên không phát hiện điểm đặc biệt của nó: Vào thời điểm nhất định, những bình chứa trên tường sẽ xả nước và tim động vật xuống. Nước chảy vào bể, tim động vật đầm đìa máu sẽ theo băng chuyền, vận chuyển vào phòng thí nghiệm phía sau phòng mổ tường kính rồi đổ vào bể chứa formalin. Lúc con tin bị nhốt, nó đã từng vận chuyển. Nhưng khi tôi trở lại hiện trường thì phát hiện nó đã bị đóng rồi. Chẳng lẽ vị cảnh sát nào đó đã đóng băng chuyền ư?” Cô nghiêng đầu, hoang mang suy nghĩ: “Không phải chứ, cảnh sát đóng băng chuyền sao lại không báo chi tiết này lên trên chứ?”

Giọng kể chuyện này khiến những người có mặt như ngừng thở, toàn bộ nhìn cô không chớp mắt, hệt như trúng phải bùa mê của cô.

Hoài Như gần như choáng váng, sau khi cô ta làm xong mọi thứ đã đóng động cơ băng chuyền trước lúc cảnh sát đến, hoàn toàn không ngờ Chân Ý sẽ chú ý. Rốt cuộc người phụ nữ này là quỷ hay thần, sao không bỏ qua bất cứ manh mối nào vậy?

https://thuviensach.vn

Cô là Chân Ý, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua bất cứ chuyện gì! Cô quay lại nhìn, dõi mắt khắp ghế dự thính, nói lời sâu xa: “Điều này làm tôi nhớ lại, thời gian Hứa Mạc tử vong vừa hay gần kề thời điểm tôi vừa nêu.”

Mọi người như nghe truyện ma tới hồi cao trào, phòng xử án có gần trăm người mà không nghe thấy một tiếng hít thở.

“Từ lúc Hoài Như rời khỏi phòng bắt gặp An Dao đến khi An Dao gây thương tích cho Hứa Mạc rồi rời đi, băng chuyền đó không vận chuyển nên lần đầu tiên Hứa Mạc bị ngã chính là trước thời điểm mặc định đó!” Cô xoay người, nâng tay lên, máy chiếu lại chuyển hình ảnh, “Đây là hình ảnh ghi được từ camera giám sát trước cửa căn phòng dưới lòng đất. Một phút trước thời điểm đó, đương sự Ngôn Hủ của tôi vừa đi qua cửa nhà xưởng. Anh ấy không thể chạy xuống tầng hầm trong vòng một phút được. Trước khi anh ấy tới, Hứa Mạc đã được băng chuyền vận chuyển đến nơi sau phòng mổ. Nhưng vì sao lúc đương sự tôi xuống dưới, Hứa Mạc lại nằm ở cửa chứ?”

Giọng nói nghi vấn khởi dậy lòng tò mò của mọi người, ai ai cũng chờ cô giải đáp. Nín thở, tĩnh lặng. “Băng chuyền vẫn chuyển tim động vật tới bể formalin, nhưng vì thân thể Hứa Mạc quá lớn, không thể ngã xuống từ cửa được. Có người đã nhấn anh ta vào bể formalin, sau đó lại chuyển anh ta về vị trí ban đầu. Lúc này thì đương sự tôi xuất hiện, kéo anh ta xuống bể.”

Chân Ý nói xong, mọi người gật đầu như chợt ngộ ra. Cô vẫn chưa hài lòng: “Nghe có vẻ quá khó tin, nhưng không sao cả, muốn chứng minh điểm này rất đơn giản.”

Cô rút ra một tờ giấy giám định, ngẩng đầu lên nói chậm rãi: “Kết quả khám nghiệm của bác sĩ pháp y cho thấy chất lỏng trong phổi Hứa Mạc không phải là muối sinh lý ở bể nước, mà là formalin sau phòng mổ. Hứa Mạc chết ở bể formalin rồi bị di chuyển thi thể. Đương sự tôi tự thú rằng

https://thuviensach.vn

anh ấy kéo người chết xuống nước ở cửa. Nhưng lúc này Hứa Mạc đã chết đuối."

Tất cả xôn xao, cuối cùng đã nghe được phần kết của câu chuyện có cấu tứ tuyệt vời.

Chân Ý lập tức vứt bỏ tư thái kể chuyện, quay đầu nhìn Hoài Như, trừng mắt: "Cô lại nói dối! Hứa Mạc đã chết thì sao có thể nhúc nhích chứ?"

Hoài Như như gặp phải kẻ thù đáng gờm, kinh ngạc không nói nên lời.

"Phản đối!" Doãn Đạc lập tức đứng dậy, giờ phút này Hoài Như là nhân chứng của anh, anh phải bảo vệ, "Có lẽ Ngôn Hủ dìm Hứa Mạc hai lần, lúc chạy tới anh ta thấy Hứa Mạc ở bên cạnh bể formalin, anh ta dìm chết Hứa Mạc, sau đó lại kéo lê tới cửa."

Hoài Như liền thà chết không buông: "Đúng, chính là như vậy." Lúc tôi nhìn thấy anh ta, anh ta đang kéo Hứa Mạc từ bên trong ra ngoài!"

"Được." Chân Ý gật đầu, cười rất tàn nhẫn, chỉ ngón tay về hướng Hoài Như: "Tôi giải thích cho cô nhé."

Cô lại chỉ về phía máy chiếu, "Đây là nội dung mà người quay phim Dịch Dương của đài truyền hình K quay lại được, thứ anh ta quay là hình ảnh hiện trường sau khi con tin được giải cứu thành công. Chỗ này, dừng lại!"

Hình ảnh dừng lại. "Đương sự tôi đi ngang qua đám người, nhìn bên dưới hình ảnh đi, ống quần anh ấy khô ráo."

Thành viên bồi thẩm đoàn, Chánh án và cả phóng viên lẫn người dân ở ghế dự thính đều ngơ ngác nhìn nhau. Thì sao?

https://thuviensach.vn

“Đề nghị mọi người nhìn tấm ảnh chụp căn phòng xảy ra vụ án.” Chân Ý cao giọng, nói dõng dạc, “Ngay cửa phòng là bể nước rộng bốn mét! Đương sự tôi muốn vào phòng phải lội qua bể nước. Mà trên băng chuyền đều là vết máu, chứng cứ hiện trường cho thấy không hề có dấu vết giẫm đạp hay phá hoại.” Cô chỉ vào ghế nhân chứng, thể hiện toàn bộ khí thế, lạnh giọng quát lớn: “Hoài Như, nếu cô thấy đương sự tôi mọc cánh bay được, hãy ra làm chứng!”

Giờ khắc này không ai lên tiếng. Phòng xử án im lìm, ánh mắt hướng về khu vực chính giữa, dõi theo cô luật sư đang thẳng người, giơ tay, tràn đầy khí phách và phong thái mạnh bạo ấy. Có lẽ, có một thứ im lặng mang tên bị thuyết phục.

Cô luật sư biện hộ này thật sự đã làm tới bước không một sơ hở. Để tìm chứng cứ, cô đã vắt hết óc moi móc được những chuyện người ta không nghĩ tới. Những chi tiết như băng chuyền di chuyển vào thời điểm mặc định, nước muối sinh lý và formalin, camera giám sát ở cửa căn phòng dưới lòng đất cho đến băng ghi hình từ máy quay của Dịch Dương…, đều được dùng để gột sạch tội lỗi cho thân chủ mình, cô đã dốc hết sức lực.

Và luồng sức mạnh giúp cô nhẫn nhịn, trầm lặng, kiên trì ngày đêm đó đã tích tụ và bộc phát vào giờ phút này, công kích vào tâm khảm mỗi người. Ai ai cũng cảm nhận được. Không lời nào có thể miêu tả nổi sự chấn động này. Vì thế, người người im lặng, ngả mũ kính chào.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 13.5

Phòng xử án gần trăm người lặng yên không một tiếng động. Hoài Như ngồi ở ghế nhân chứng, trước lời chỉ trích và ánh mắt của Chân Ý, đầu óc cô ta nổ tung, đờ đẫn không tìm được bất cứ từ nào để biện bạch.

Chân Ý: "Cô ngụy tạo chứng cứ! Tại sao muốn hãm hại đương sự của tôi? Hay chính cô là hung thủ dìm chết Hứa Mạc?"

Hoài Như mở to mắt, hoảng sợ kêu to: "Là tôi nhìn nhầm, tôi tưởng Hứa Mạc còn sống. Là tôi nhìn nhầm!"

Vẻ mặt Chân Ý nghiêm nghị, cô cầm chứng cứ trên bàn đi tới trước mặt cô ta, nện xuống ghế nhân chứng. Phòng xử án tĩnh lặng như tờ. Hai tay Chân Ý vịn lấy ghế nhân chứng, nhìn từ trên cao xuống, khí thế hừng hực: "Cô nhìn cho kỹ! Đây là tóc và nước tiểu trẻ con bên cạnh bể formalin. Còn đây là báo cáo khám nghiệm. An Dao giao đứa trẻ cho cô, cô mang theo nó suốt. Nhất định lúc cô nhấn Hứa Mạc xuống bể formalin đã đặt đứa trẻ bên cạnh bể nên để lại chứng cứ ở đó!”

Hoài Như ngạc nhiên, muốn nói gì đó nhưng dưới ánh mắt cảnh cáo lạnh băng của Chân Ý, cô ta một lần nữa bị làm cho sợ hãi, cứng họng không biết nói sao. Cô ta thảng thốt hiểu ra rằng Chân Ý tham gia phiên tòa này không chỉ muốn giúp Ngôn Hủ thoát tội, mà còn muốn định tội cô ta. Vừa rồi Chân Ý cố tình kích thích cô ta, đơn giản vì muốn moi được chỗ sơ hở, cạy miệng cô ta.

https://thuviensach.vn

Chân Ý đã làm được. Khí thế cô quá ác liệt, khứu giác quá nhạy bén, cô ta khó lòng phòng bị. Nhưng sao công tố viên bên khởi tố lại không biết những chứng cứ được liệt kê sau cùng này chứ? Hoài Như ngẩng đầu nhìn Doãn Đạc, anh nhìn cô ta với sắc mặt lạnh nhạt, bình thản như không liên quan tới mình. Cô ta chợt vỡ lẽ mình đã bị hai người này bắt tay đưa vào tròng.

Hoài Như gần như sụp đổ. Có người nói lưới trời lồng lộng tuy thưa nhưng khó lọt, xem như cô ta đã nếm thử từng đường từng nét của câu đó rồi. Lợi dụng tâm lý của Hứa Mạc để bắt cóc An Dao, nắm bắt sơ hở vờ như "bị ép" giết cảnh sát Lâm, cuối cùng giết chết Hứa Mạc. Rõ ràng là hành vi phạm tội bất khả thi hoàn mỹ nhất. Rõ ràng đã lập kế hoạch hết sức cẩn thận. Nhưng không ngờ Ngôn Cách lại xuất hiện và tắt đèn, trong bóng tối cô ta không thể thu lại hết băng dính, càng không ngờ An Dao lại giao đứa trẻ cho cô ta, để rồi đứa trẻ lăn bên cạnh bể để lại tóc và nước tiểu. Nếu không có những chứng cứ mấu chốt ngoài dự liệu này, thì dù bị tình nghi đến mức nào đi nữa cũng không thể định tội.

Chẳng lẽ đây là ý trời? Cô ta đờ đẫn ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt chăm chú và nghiêm túc của Chân Ý, đầu đội tóc giả, trang điểm nhạt, tuổi nhỏ hơn cô ta nhưng ánh mắt lại ánh lên sự quyết liệt và sức mạnh cô ta chưa từng thấy. Đôi mắt cố chấp ấy như có thể phá hủy tất cả. Và dưới ánh mắt như thế, cô ta không thể nào chống đỡ được nữa.

Trong mười mấy giây giằng co, Chân Ý nhìn xuống cô ta, ánh mắt như sắt thép. Phòng tuyến tâm lý của Hoài Như đã bị phá hỏng từng bước một. Cuối cùng sụp đổ. Cô ta hoàn toàn vụn vỡ, chán nản nói: “Tôi đã nhấn Hứa Mạc vào bể formalin…”

Lần này, phòng xử án không có một âm thanh, không có tiếng “ồ”, chỉ còn nỗi hoang mang và mờ mịt như mất hết sức lực sau phút cuồng loạn.

https://thuviensach.vn

Chân Ý chậm rãi đứng thẳng dậy, cụp mắt nhìn Hoài Như hồi lâu, nói cực khẽ: "Cảm ơn."

Hoài Như không hiểu.

Trong lòng Chân Ý lại rất rõ ràng, cảm ơn cô ta cuối cùng đã từ bỏ đấu tranh, cuối cùng đã thừa nhận. Lúc bắt đầu đứa trẻ đã xuất hiện trong căn phòng dưới lòng đất, An Dao nói nó không thích hợp nên Hứa Mạc mới đưa nó ra ngoài. Nếu Hoài Như kiên quyết không nhận tội, nếu cô ta nghĩ tới điểm này mà níu chặt không buông, mọi chuyện sẽ trở nên rất phiền toái. Vì thế, cô và Doãn Đạc mới muốn tranh thủ thời cơ phá hủy phòng tuyến trong lòng cô ta, để cô ta tự thừa nhận. Thật may, cô đã đánh bại Hoài Như ở mặt tinh thần.

Cuối cùng, Hoài Như bị dẫn đi. Doãn Đạc và Chân Ý một lần nữa trở về thế đối lập. Có một nói một, có hai nói hai. Doãn Đạc cho rằng Ngôn Hủ giết người không thành, còn Chân Ý kiên quyết kết luận vô tội. Doãn Đạc đưa ra hai quan điểm: "Có lẽ lúc đầu Hoài Như chưa hoàn toàn dìm chết Hứa Mạc. Có khả năng Ngôn Hủ nói dối, anh ta nói mình tưởng Hứa Mạc đã chết nhưng thật ra anh ta đoán Hứa Mạc còn sống nên muốn giết hắn, dìm hắn xuống nước."

Chân Ý phản đối: “Chứng cứ đủ để chứng minh Hứa Mạc đã chết, còn Ngôn Hủ cho rằng Hứa Mạc đã chết."

“Chứng cứ cô nói đều là lời của người nhà Ngôn Hủ."

"Nhưng anh thậm chí không có chứng cứ của người nhà.” Chân Ý trả lời, "Dù anh ấy tưởng rằng Hứa Mạc còn sống, người anh ấy giết cũng là một người đã chết. Bất kể trong lòng anh ấy phán đoán thế nào, thì việc kéo Hứa Mạc đã chết xuống nước vẫn không phạm pháp!"

Cô nói tiếp: "Nếu phía khởi tố cho rằng đương sự tôi bị định tội giết người không thành, làm ơn chỉ rõ hai điểm: Thứ nhất, hung thủ Hoài Như

https://thuviensach.vn

chưa dìm chết Hứa Mạc hoàn toàn, lúc anh ta được chở về băng chuyền vẫn còn sống; thứ hai, vào lúc đó đương sự tôi có mong muốn chủ quan và ý đồ giết chết Hứa Mạc, cũng như cho rằng Hứa Mạc còn sống."

Chứng minh hai điểm này quả thật còn khó hơn lên trời. Cô thở dài như được giải thoát: "May mà luật pháp của chúng ta không phải là người bị tình nghi "tự chứng minh vô tội", nếu thế thì thật là khó hơn lên trời."

Công tố viên Doãn điển trai anh tuấn không hề tức giận trước giọng điệu châm chọc của cô, giơ tay đầu hàng. Nhưng "Anh ta đã di chuyển phá hỏng hiện trường."

Chân Ý đáp ngay: "Trước Ngôn Hủ, hiện trường đã bị Hoài Như di chuyển một lần rồi, không đủ để kết tội."

Cuối cùng, quyết định tòa án đưa ra là: Bên khởi tố không thể đưa ra chứng cứ nghi ngờ hợp lý để chứng minh lúc Hứa Mạc bị kéo xuống nước vẫn còn sống. Tương tự, bị cáo Ngôn Hủ tin rằng nạn nhân Hứa Mạc đã chết, mà bên khởi tố không có bất cứ bằng chứng nào có thể phản bác cách nói của anh ấy. Phán vô tội.

Sau khi kết thúc phiên tòa, đương nhiên công tố viên Doãn bị Chánh án gọi đến mắng nhiếc một trận: "Phiên tòa trước đã chứng minh Hoài Như là đồng bọn của Hứa Mạc mà cậu còn cho cô ta ra tòa làm chứng. Tôi tưởng đầu cậu bị chập, kết quả cậu đã có suy tính từ trước. Cậu lừa cô ta bằng cách nào vậy, dùng chiêu lập công chuộc tội dụ cô ta sơ hở trăm bề ư? Sao công tố viên lại có thể giở trò đặt bẫy nhân chứng phe mình chứ?"

Doãn Đạc luôn biết điều gật đầu: “Sorry sir, sorry sir!”

Chánh án khiển trách xong, lại nói một câu đầy hàm ý: “Nhưng nếu trút bỏ bộ đồ chánh án này, tôi cho rằng cậu làm rất tốt!”

Doãn Đạc: “…”

https://thuviensach.vn

Chân Ý: “…”

Chánh án nói với Chân Ý: “Luật sư Chân, cô làm rất tốt. Tin rằng lần sau gặp lại sẽ phải gọi cô là đại luật sư rồi.”

Chân Ý cười. Sau lần này, nghiệp đoàn đại luật sư sẽ trao cho cô danh hiệu “đại luật sư”.

Ra khỏi cửa, Doãn Đạc hết sức ai oán: “Anh thông minh lanh lợi như vậy, sao lần nào người bị mắng cũng là anh chứ?”

Chân Ý cười ha ha. Cười xong thấy Ngôn Cách đứng ở hành lang đợi cô, sắc mặt vẫn tái nhợt. Cô lập tức chạy đến cạnh anh, khẽ hỏi: “Không phải bảo anh chờ em trong xe ư, lên cầu thang không mệt à?”

Bây giờ anh vẫn còn trong thời gian nằm viện, bởi vì phải ra tòa nên mới miễn cưỡng tới đây.

“Không mệt.” Anh ngước mắt nhìn Doãn Đạc, hờ hững nói: “Đi thôi.”

Chân Ý gật đầu, vẫy tay với Doãn Đạc, cất bước rời đi.

Ngôn Cách lại không nhúc nhích. Cô hoang mang: “Sao thế?”

“Em không đỡ anh à?”

“…” Chân Ý “ừm” một tiếng, nghĩ thầm chẳng lẽ thật sự bệnh nặng đến vậy ư, bèn điềm nhiên đi tới đỡ anh trước mặt Doãn Đạc.

Vòng qua hành lang, thấy cảnh sát đang dẫn Hoài Như rời đi. Dương Tư đi sau, vô tình quay lại trông thấy Chân Ý thì dừng bước, không cười mà nói khẽ: “Chân Ý, chúc mừng cậu.”

“Cảm ơn.”

https://thuviensach.vn

Dứt lời, hai người không nói thêm lời nào nữa. Trận cãi vã trong phòng vệ sinh sáng nay là vụ gay gắt nhất giữa hai người bạn này trong suốt những năm qua. Chân Ý cảm thấy lúc ấy mình hơi cay nghiệt, nhưng cái chết của Lâm Hàm và sự bất đồng giữa hai người trong mấy tháng nay đã tích tụ dồn ứ lại, cô không dằn nổi mà bộc phát.

Dương Tư nói: "Hết bận rồi, có thời gian cùng đi ăn nhé."

Chân Ý "ừ" thật khẽ như có như không. Dương Tư bỏ đi.

Ngôn Cách bỗng nói: "Hồi trung học em toàn chơi với cô ta."

Lời này khiến Chân Ý hơi khó chịu: "Ừ."

"Em và cô ta rất khác biệt, nhưng đã làm bạn rất nhiều năm rồi."

"Em từng sống ở trại trẻ mồ côi một thời gian." Chân Ý khẽ hít thở, "Khi đó chỉ có Dương Tư chơi với em."

Tới đại sảnh tầng hai, họ nghe thấy tiếng la khóc. Bố mẹ Từ Tiếu kéo một anh chàng gào khóc: "Cô ta thấy Tiếu Tiếu chết mà không cứu, trơ mắt nhìn con bé bỏ mạng! Tôi sẽ không tha thứ cho cô ta, cũng sẽ không tha thứ cho cậu. Không bao giờ tha thứ cho hai người!"

Anh chàng kia quỳ dưới đất, đầu cúi gằm, không thấy rõ vẻ mặt. Hoài Sinh ư? Vì cứu anh ta, chị gái anh ta đã che giấu sự thật về việc tủy xương thích hợp, không chịu quyên tủy, chờ cho cô gái anh ta yêu qua đời. Anh ta bị động tiếp nhận tất cà, thậm chí không nơi căm hờn, không chỗ phát tiết.

Bố Từ Tiếu ôm vợ rời đi, còn chàng trai kia chậm rãi đứng dậy đi về phía thang máy. Chân Ý sửng sốt, buông Ngôn Cách ra: “Em đi xem một chút!”

https://thuviensach.vn

Chạy tới chỉ thấy con số màu đỏ hướng thẳng lên trên. Chân Ý đã có dự cảm xấu, thấy một thang máy khác mãi không xuống, cô vội lao nhanh tới cầu thang bộ. Cắn răng chịu đựng cơn đau ở chân chạy lên sân thượng, đến nơi cô chỉ thấy áo sơ mi trắng của Hoài Sinh bị cuồng phong thổi bay như một con diều, bóng lưng gầy gò, đang đi từng bước sát rìa.

"Hoài Sinh!" Chân Ý chạy như điên, "Đừng nhảy!"

Nhưng anh ta không nghe thấy tiếng cô, đứng lên lan can, hướng về phía bầu trời xám xịt như muốn cất cánh bay đi.

"Hoài Sinh!" Chân Ý hét lên nhào tới tóm lấy anh ta, trong khoảnh khắc đó, anh ta đã ngã về phía trước. Lúc Chân Ý bắt được cánh tay anh ta, cô bị trọng lực và quán tính khổng lồ kéo ra ngoài lan can, trái tim cô chợt chùng xuống: Toi rồi! Treo lơ lửng... Mất trọng lực... Trời đất xoay chuyển!

Cô hốt hoảng tới độ trái tim muốn bật ra khỏi cổ họng, nhưng không rơi xuống mà đập mạnh vào lan can, bị treo ngược ở tư thế cực kỳ nguy hiểm. Ngôn Cách nằm sấp trên lan can, ôm lấy eo cô. Anh chạy theo cô lên đây, thương tổn nội tạng bắt đầu trầm trọng hơn. Giờ phút này lại còn gắng gượng hết sức kéo hai người, không tới vài giây sắc mặt anh đã trắng như tờ giấy. Chân Ý bị treo ngược trên lan can, nhìn thế giới lộn ngược trước mắt mà cô túa mồ hôi lạnh, sợ muốn chết, tay đau như muốn rách toạc.

"Hoài Sinh! Nắm lấy tay tôi, Hoài Sinh!”

Cô cố gắng gọi, nhưng không hiểu tại sao Hoài Sinh như bị hôn mê, không chút động tĩnh, hệt như thứ cô giữ lấy chỉ là một thi thể. Tay đau quá… Không giữ nổi nữa rồi…

Cô không dám nhìn Hoài Sinh trượt xuống chết đi như vậy. Gió thổi tấm biểu ngữ phần phật bên tai, cô lập tức cầm lấy tấm biểu ngữ cuốn lấy cánh tay Hoài Sinh.

https://thuviensach.vn

“Cứu mạng!” Cô hét ầm lên. Đám đông đang rời khỏi tòa án dưới tầng ngẩng đầu lên. Đa số chỉ ngẩng đầu nhìn, vài người khác bắt đầu chạy lên sân thượng.

Nhưng, “Ngôn Cách! Em không giữ được nữa. Sao họ còn chưa tới?" Cô luống cuống, khóc nức nở, "Làm sao đây? Em không giữ nổi nữa rồi!"

Ngôn Cách cách Hoài Sinh quá xa, không thể nào giúp đỡ được, chỉ có thể giữ vững Chân Ý. Người trong tay trượt dần xuống, Chân Ý thét lớn: "Ngôn Cách, phải làm sao đây? Không giữ được nữa rồi!"

Một giây sau, Ngôn Cách bịt mắt cô. Thế giới của cô bỗng tối mịt, chỉ có tiếng gió thét gào.

Sức nặng nắm trên tay, không biết là thời gian hay sinh mệnh, từng chút từng chút cuối cùng trượt khỏi kẽ tay, không bắt được nữa. Bàn tay trống không, vươn tới chụp lấy nhưng chỉ uổng công... Tấm biểu ngữ đứt lìa, người bị quấn trên đó trượt xuống theo bức tường, tới tầng một bị giật mạnh lại, đầu kia cũng đứt, anh ta ngã xuống.

"Chân Ý."

Ngôn Cách kéo cô lên. Ánh mắt cô hơi dại ra, hốt hoảng và kinh hoàng. Anh đỡ lấy cô, trấn an: "Đừng lo, chắc anh ta không sao đâu, có lẽ chỉ bị gãy chân. Tấm biểu ngữ đã tạo lực cản rồi."

"Vậy ư?" Chân Ý leo lên lan can nhìn xuống, Hoài Sinh nằm dưới đất, không hề có vết máu, bên cạnh có người gọi xe cứu thương, có người vội vã cứu giúp. Cơn cuồng phong gào thét, cô nghe thấy tim mình đập thình thịch, Cuối cùng, lần này không có ai nhảy lầu chết. Đám người hỗn loạn, Hoài Như bị áp tải lên xe cảnh sát la hét lao ra xem Hoài Sinh. Cảnh sát kéo cô ta lên xe, cô ta vẫn cứ đấm đá, kêu khóc.

https://thuviensach.vn

Chân Ý không thoải mái lắm. Cô lùi lại nhìn, sắc mặt Ngôn Cách trắng bệch. Cô sợ hãi: “Không phải lại bị thương đấy chứ?” Cô lập tức đỡ anh xuống, lái xe rời đi.

Lúc rời khỏi tòa án, họ vô tình đi ngang qua xe cảnh sát, vừa lúc trông thấy Hoài Như phía sau lớp cửa kính. Cô ta nhìn Chân Ý chằm chằm, ánh mắt âm u đầy thù hận. Trái tim cô thót lên, quay tay lái, rẽ lối rời đi.

Vết thương của Ngôn Cách bị nứt phải làm tiểu phẫu lần nữa. Chân Ý đau lòng vô cùng, nhưng anh lại coi như không có chuyện gì. Sau phiên tòa, những ngày dưỡng thương ở bệnh viện xem ra cũng thanh nhàn...

Chân Ý xách một túi măng cụt, lén lút rón rén mở cửa phòng bệnh. Ngôn Cách ngủ không sâu, cô không muốn đánh thức anh dậy. Hé cửa thò đầu vào, anh không ở trên giường mà nằm trên sofa cạnh cửa sổ phơi nắng, xem máy tính bảng. Anh mặc bộ đồ bệnh nhân đưa lưng về phía cô, đeo chiếc tai nghe màu trắng nên cô không nghe được gì. Nhưng vừa hay cô nhìn thấy video trong tay anh là đoạn phim quay lại phiên tòa của cô được đăng tải lên mạng.

Anh đeo tai nghe xem video rất chăm chú. Nằm dưới ánh mặt trời, anh đẹp tựa thiên sứ. Và thiên sứ ấy đang nhìn biểu hiện xuất sắc của cô trên máy tính bảng không hề chớp mắt. Òa... Hôm ấy anh cũng có mặt, vậy mà lại tranh thủ lúc cô không có ở đây xem lại video của cô ư?! Nở ruột nở gan, tự mãn đến mức muốn nhảy nhót ca múa, lại sảng khoái như uống cốc nước đá giữa thời tiết nóng nực. Chân Ý cố kiềm nhưng kiềm không nổi, khóe môi nở nụ cười tươi rói nhưng lặng thinh. Sợ anh xấu hổ, cô lại cẩn thận lùi về.

Cô lùi ra hành lang, suýt nữa cười chết rồi, lúc thì che miệng cười đến xoắn bụng, lúc thì ngửa mặt lên trời cười hớn hở, há miệng nhưng không phát ra âm thanh, cười đến nỗi không đứng lên nổi. Y tá đi ngang qua ngờ vực nhìn cô, lúc này cô mới dẫn lại, gõ nhẹ cửa phòng anh.

https://thuviensach.vn

Trong phòng yên ắng, hai giây sau, Ngôn Cách khẽ cất tiếng: "Mời vào."

Đẩy cửa vào, anh vẫn nằm trên sofa cạnh cửa sổ, tay cầm máy tính bảng, dáng vẻ bình thản vô cùng. Thấy là cô, anh tháo tai nghe, lẳng lặng liếc nhìn, Chân Ý giả vờ không biết, đặt túi lên bàn trà rồi hỏi: "Xem gì thế?"

Cô đưa mắt nhìn máy tính bảng, ơ, nhanh tay thật đấy, đã thay đổi nội dung rồi. Ngôn Cách không hề có gì khác thường, nói: "Xem video phiên tòa xét xử Hoài Như mưu sát Hứa Mạc."

Anh rút tai nghe khỏi máy tính bảng, liền nghe Chánh án đang nói: "... Thừa nhận người chết không còn dấu hiệu sống sót... Phạt tù chung thân..."

Hai lần phạt tù chung thân đủ để cho cô ta ngồi tù mục gông. Chân Ý kéo một chiếc ghế mềm ngồi xuống: "Có nói tại sao Hoài Như giết Hứa Mạc không? Đã điều tra rõ mối quan hệ giữa cô ta và Hứa Mạc chưa?"

"Không có tin tức." Ngôn Cách nói ngắn gọn. Trong lòng lại nghĩ, anh cần phải đi gặp Hoài Như.

"Là điều anh nói lần trước à?" Chân Ý lẩm bẩm, "Hoài Như bào chế thuốc trái phép bán cho Hứa Mạc ư? Hai người mâu thuẫn nội bộ vì thuốc men hoặc tiền bạc. Nói như vậy, bệnh của Hứa Mạc do tác dụng của thuốc này sao?"

Lòng hơi buồn bã, nhưng dù thế nào đi nữa thì cuộc sống của cô vẫn phải tiếp tục, những chuyện này cũng nên chấm dứt và chìm vào lãng quên. Gần đây, truyền thông khen ngợi cô là kỳ tích, còn được đặt danh hiệu "thần tượng công sở", "kẻ chiến thắng cuộc đời". Cô không dám mở máy nữa, ngay cả ra ngoài cũng phải vũ trang đầy đủ. Nói thật, cô không hề quan tâm tới danh tiếng hão huyền này, chúng đâu thể ở bên cô cả đời. Người có thể ở bên cô cả đời là... Cô liếc mắt nhìn anh, bất giác mỉm cười, lấy măng cụt trong túi ra bóc vỏ. Bóc đi lớp vỏ dày, tay cô biến thành màu tím đỏ, cầm múi quả nho nhỏ màu trắng đưa đến miệng anh: "A!"

https://thuviensach.vn

Anh đưa mắt nhìn múi măng cụt trong tay cô, hàng mi chớp chớp, có phần gượng gạo, ngước lên nhìn cô, cuối cùng há miệng, khẽ nhấp môi ngậm vào. Múi quả chứa đầy chất lỏng chua chua ngọt ngọt.

Chân Ý cho một múi vào miệng mình, cười hỏi: "Ngôn Cách, anh muốn ăn hoa quả kim cương không?"

... Nụ hôn đầu... Hôn sâu... Anh nuốt miếng măng cụt lặng lẽ điều chỉnh hơi thở, cảm thấy hơi nóng. Cô mỉm cười nhìn anh đầy thâm ý, nhìn đến mức khiến anh ngượng ngùng, cô mới cúi đầu tiếp tục bóc măng cụt. Nhưng nhớ tới việc anh nhân lúc cô không có mặt lén xem video của cô, nụ cười trên mặt cô không nén nổi nữa mà nở rộng từng tấc. Anh nhận thấy cô đang cười, ánh mắt chuyển tới, thấy cô cười run hết cả người, anh bối rối: "Em hít phải khí cười à?"

"Không." Chân Ý xua tay, cười hớn hở, "Vừa nhìn thấy một anh chàng làm bộ làm tịch thôi."

Ngôn Cách nhíu mày cực nhẹ, anh không hiểu nghĩa của "làm bộ làm tịch", nhưng chắc chắn từ vựng này không dùng để chỉ anh. Anh chỉ nghe thấy từ "anh chàng", anh chàng nào có thể khiến cô cười thoải mái như vậy chứ? Lồng ngực hơi nghẹn lại, anh nhắm mắt. Tại sao anh ta cũng chạy tới bệnh viện chứ? Ngẫm nghĩ một hồi, anh thờ ơ nói: "Chân Ý, kiểu đàn ông em vừa nói không tốt."

"Hả?" Chân Ý tò mò, "Sao lại không tốt, em rất thích mà."

Nói xong, cô đưa măng cụt đã bóc vỏ tới miệng anh. Anh không ăn, quay đầu đi chỗ khác. Cô không khuyên nhủ, một lát sau anh lại quay đầu nhìn cô. Cô vừa ăn vừa cười như uống phải thứ thuốc gì bất thường hay như bị điểm phải huyệt cười.

Nụ cười của cô khiến Ngôn Cách lúng túng hơn nữa.

https://thuviensach.vn

Mà anh đang nằm, cô thì ngồi, nhìn anh từ khoảng cách gần, có cảm giác rằng cô sẽ lập tức cúi xuống hôn anh. Anh càng ngượng nghịu, cựa quậy muốn quay đầu đi chỗ khác nhưng lại không hẳn muốn thế.

Đôi mắt cô tinh khiết, nhìn anh chằm chằm vài giây rồi hỏi: "Muốn ngồi dậy à? Nằm lâu không thoải mái phải không?"

"Ừ." Anh cố gắng ngồi dậy.

Chân Ý vội vàng lau khô tay, đỡ anh, theo đà ngồi xuống ghế sofa. Anh ngồi dậy, đầu bỗng nghiêng đi, tựa lên vai cô. Cô ngồi im một lúc, như thể anh tựa sát vào trái tim cô. Ánh mặt trời đi ngang qua tấm thảm, chiếu tia nắng ấm áp lên đầu ngón chân để lộ của cô.

Cô khẽ siết ngón tay, không nhúc nhích, người như cứng đờ cả lại. Ừm, không biết có phải vì bệnh tật, hay vì Ngôn Hủ ngủ say mà mấy ngày qua anh yếu ớt đến lạ. Cô dè dặt quay đầu liếc nhìn anh, anh nhắm mắt, hàng mi vừa đen vừa dài, sống mũi cao, hơi thở hơi nặng nề nhưng vẫn đều đặn. Không phải nói nằm mệt rồi ư, sao vừa mới ngồi dậy đã dựa lên vai em ngủ ngon lành thế kia, em có phải là gối đâu. Chân Ý than thầm, lại quẫn bách nhìn trời. Lòng cô rối rắm, ngoài miệng không nói một lời.

Nhớ tới Tư Côi thỉnh thoảng dựa lên vai cô, mới ngả lên đã nhảy dựng đạp cô một phát: "Chân Ý này, cậu mọc thêm thịt đi! Cấn tới chết rồi."

Cô rất tốt bụng, thầm thì: "Rất khó chịu phải không..."

"Rất dễ chịu." Anh nhắm mắt, giọng vẫn rất yếu, khẽ khàng lướt vào tai cô.

Chủ nhà tốt bụng đề nghị khách thuê: "Anh có thể gối lên đùi em, đùi khá nhiều thịt, hệt như gối nhung vậy. Bây giờ anh đang dùng gối kiểu mạch."

https://thuviensach.vn

"Gối kiểu mạch tốt cho cơ thể." Anh nói. Dứt lời lại nghiêng người, gối lên đùi cô. Quá đột ngột! Ngưa ngứa! Chân Ý suýt nữa không kiềm nổi mà giật nảy mình.

"Ái... Em hơi ngứa! Chờ chút." Cô nâng đầu anh lên, một tay vội vàng chà xát đùi, "Phù, khá hơn rồi.”

Ngón tay cô luồn vào tóc anh, khiến da đầu anh tê dại, tiếng lòng rung động. Chân cô đúng là rất thoải mái, mềm mại đàn hồi như thạch hoa quả, anh lại muốn ngủ. Sau khi uống thuốc của Hứa Mạc, anh tốn rất nhiều thời gian tự thôi miên mình, bây giờ nhìn chung đã khá hơn rồi. Có điều, hình như gắng sức quá độ nên tâm linh và dòng suy nghĩ đều có cảm giác bất lực không thể tĩnh tại. Đầu anh hơi nặng nề, lẳng lặng gối lên chân cô, lòng cũng bình an trở lại.

Cô cảm thấy động tác này quá thân mật, trong lòng không khỏi vui mừng. Muốn anh thoải mái, cô ngoan ngoãn ngồi bất động, ngón tay lại không nghe lời, không dằn nổi mà quấn lấy mái tóc ngắn của anh vòng tới vòng lui. Lông mi anh run nhẹ nhưng không mở mắt, thật ra cô nghịch tóc anh như vậy làm anh có cảm giác rất dễ chịu.

“Chân Ý." Anh khẽ gọi cô.

"Vâng." Cô khựng lại, ngón tay bất động, nhưng vẫn không cam lòng, đầu ngón tay lại chọc chọc.

"Không phải nói cái này." Giọng anh hơi trầm. "Xin lỗi."

"Ồ?" Cô kinh ngạc, "Sao thế?"

"Hôm Ngôn Hủ gặp tai nạn, anh xin lỗi." Anh gối lên chân cô, mở to đôi mắt đen nhánh sâu thẳm. Những ngày qua, trong đầu anh luôn không tự chủ được mà nhớ đến tiếng khóc thảm thiết đầy hoảng loạn của cô: "Ngôn

https://thuviensach.vn

Cách, đừng như vậy, van anh đừng như vậy! Em sẽ sợ, anh như vậy em sẽ sợ đấy!"

Vừa nghĩ tới trái tim đã đau nhói, ám thị tâm lý thế nào cũng vô dụng, đều không giải thoát được. Đối với anh, trên đời chỉ có nỗi đau này là không chữa trị bằng thôi miên được. Và anh cũng chỉ có mỗi nỗi đau này mà thôi.

Chân Ý ngẩn người: "Không sao cả, xin lỗi gì chứ. Em không để bụng đâu. May mà anh không nghe lời em, bởi vì sự kiên trì của anh mà Ngôn Hủ được cứu sống." Nói như vậy, lòng cô lại ấm áp đến mức xương sắp tan ra. Thật ra, anh quan tâm cô nhiều biết mấy. Cô hơi bùi ngùi: "Ngôn Cách, anh đừng buồn. Mặc dù không thể nói chắc một lúc nào đó Ngôn Hủ nhất định sẽ tỉnh lại, nhưng ít ra anh ấy vẫn còn sống."

Anh "ừ" khẽ khàng, khép mắt lại: "Anh biết mà."

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 13.6

Phòng thăm hỏi rất yên tĩnh.

Hoài Như ngồi trên ghế, vô cảm nhìn hư không. Một lúc lâu sau, cánh cửa mở ra. Cô ta ngồi yên không nhúc nhích. Người tới ngồi xuống ghế đối diện, nhìn cô ta với ánh mắt lạnh nhạt, không chút tình cảm. Hoài Như nhìn gương mặt xinh đẹp ấy, trong lòng thấp thoáng nỗi hận, nhiều hơn cả là không cam lòng. Rõ ràng cuộc đời của họ có cùng điểm xuất phát, sao lại khác biệt một trời một vực như thế?

Căn phòng tĩnh lặng vô cùng, An Dao và Hoài Như ngồi cách nhau chiếc bàn, đối mắt nhìn nhau, hai khuôn mặt không chút biểu cảm. Quen biết nhiều năm như vậy nhưng lần nào ngồi đối diện nhau cũng không hòa hợp. An Dao không muốn nói chuyện với cô ta, Hoài Như lại không biết nói từ đâu. Một lúc lâu sau, An Dao nhíu mày cực nhẹ: "Không phải cô nói muốn gặp tôi sao? Không có gì tôi đi đây."

Còn chưa đứng dậy, "Có phải cô nói chuyện của Từ Tiếu cho Hoài Sinh biết không?" Mắt Hoài Như lóe lên ánh sáng tàn bạo.

An Dao rất lạnh nhạt: "Tôi không rỗi hơi như vậy."

"Vậy tại sao nó lại tự sát?" Cô ta nóng ruột đến độ run cả người, con ngươi cố chấp xoay tròn, "Chân Ý đẩy nó ư? Là Chân Ý đẩy nó!”

"Hoài Như, nếu không nhờ Chân Ý, bây giờ em trai cô đã ngã nát bươm rồi!"

https://thuviensach.vn

"Hoài Sinh thế nào rồi?”

"Chân bị thương, những chỗ khác không sao.” Trả lời hờ hững.

Chỉ một câu đã khiến Hoài Như lòng đau như cắt, lập tức cúi đầu, lẩm bẩm: "Tôi không thể đi chăm sóc nó."

An Dao nhìn cô ta một lát rồi nói: “Hoài Sinh là em trai cô, không phải con trai cô. Bây giờ anh ta đã có quả thận mà cô hao tâm tổn sức để lấy về, sau này anh ta sẽ sống rất tốt."

Hoài Như không chịu được giọng điệu không buồn để tâm của An Dao: "An Dao, tại sao cô lại vô tình như vậy, dù thế nào chúng ta cũng cùng nhau trưởng thành mà."

"Đối với tôi, cô chẳng có bao nhiêu tình cảm." Khóe miệng An Dao cong lên, nhưng không hề có ý cười, "Bao nhiêu năm qua, cô luôn lấy chuyện ăn cắp năm đó để uy hiếp tôi, mấy năm vẫn như một ngày. Tôi lấy được học bổng toàn phần ở Mỹ, còn phải làm thêm kiếm tiền cho cô. Phí điều trị, phí an dưỡng của Hoài Sinh mấy năm gần đây ít nhiều đều lấy từ chỗ tôi phải không? Hoài Như, cô là quỷ hút máu, không, cô hút khô máu tôi còn chưa đủ. Bây giờ cô còn muốn nói tình cảm gì với tôi chứ?"

Sắc mặt Hoài Như trắng nhợt, mắt đỏ lên: "Tôi có thể làm thế nào đây? Chúng ta đều là trẻ mồ côi, cô có hiểu được cảm giác cuộc đời không có gì cả ngoài một thứ gọi là lo âu, tuyệt vọng, nhưng phải siết lấy không buông không?"

An Dao hơi cụp mắt. Cô thật sự hiểu được, thế nên dù bị Hoài Như uy hiếp, cô cũng không hận Hoài Như, trái lại thật lòng thương xót cho chị em họ. Khi đó, thậm chí cô còn rất hâm mộ Hoài Như, chí ít có được một người em trai. Còn cô, cô không có gì cả. Không ai hi sinh vì cô như vậy, cũng chẳng có ai để cô hi sinh. Một thân một mình từ tấm bé, nếu ngày nào đó chết ở nước ngoài chắc cũng không ai nhớ thương, không ai đoái hoài. Chết

https://thuviensach.vn

đi mà không để lại vết tích, cứ như chưa từng đến với thế giới này. Nhưng thật may, cô đã gặp được Ngôn Hủ.

Hoài Như vừa nhắc tới Hoài Sinh liền nghẹn lời: "An Dao, Hoài Sinh nhà tôi đáng thương lắm. Chúng ta là trẻ mồ côi, không có ai quan tâm, chỉ có thể sống nương tựa lẫn nhau. Tôi không thể để nó chết. Tôi cần tiền. Vì tiền, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì mà không hề hối tiếc."

Thật sự đáng thương. An Dao hiểu rõ. Hoài Sinh bị nhiễm trùng đường tiết niệu, phải lọc thận và điều dưỡng, thậm chí Hoài Như còn nghĩ tới việc mua thận trái phép. Hoài Sinh còn mắc chứng PKU hiếm gặp, cơ thể không thể phân giải tiêu hóa protein, thức ăn hằng ngày cũng khiến anh ta nhiễm độc. Mỗi tháng, thức ăn đặc biệt mất gần mười nghìn, chứ đừng nói đến phí điều trị và những chi phí khác nữa. Quốc gia có trợ cấp thực phẩm đặc biệt cho trẻ em mắc chứng bệnh này, nhưng lớn lên không còn nữa. An Dao còn nhớ, từ nhỏ Hoài Như đã bắt đầu học thuộc hàm lượng protein và axit amin trong thực phẩm, bữa nào cũng phải tính toán, nấu một bữa cơm cho Hoài Sinh phải tốn mấy giờ, sợ làm sai sẽ hại chết Hoài Sinh, biến anh ta thành kẻ ngốc. Chính nhờ sự chăm sóc cẩn thận kỹ lưỡng trong hoàn cảnh thiếu thốn ấy, mà Hoài Sinh mới không thiểu năng như những đứa trẻ mắc bệnh tương tự.

Đến khi Hoài Sinh trưởng thành, cần phát triển thế chất, Hoài Như quả thật gần như bán mạng để chăm lo. Trước một Hoài Như như vậy, An Dao không thể hận được. Nhưng lần này cô ta đã giẫm vào đường ranh giới của An Dao.

"An Dao, cô tưởng tôi muốn uy hiếp cô ư? Tôi không còn cách nào khác, tôi không muốn hại cô, điều tôi muốn chỉ là tiền!"

Nghe vậy, An Dao trầm lặng ngước mắt lên: "Cô đã hại rồi. Lúc Hứa Mạc đe dọa tôi, tôi đã biết anh ta bị cô xúi giục."

https://thuviensach.vn

Hoài Như sửng sốt. An Dao cụp mi, cô đã nói dối Ngôn Cách và Chân Ý, cô đã đoán được từ trước rồi. "Những chuyện này chỉ cô mới biết. Suy đoán theo tình trạng hiện giờ của anh ta thì hiểu ngay cô đã vì tiền mà bào chế thuốc trái phép. Hứa Mạc là khách hàng của cô."

Đôi môi của cô gái đối diện run lên: "Không phải, có lẽ anh ta vô tình biết được thôi."

Mắt An Dao trống rỗng: "Còn không thừa nhận. Sao Hứa Mạc nói được câu "An Dao, cô không phải là An Như Sanh" chứ? Đương nhiên có người chỉ cho anh ta."

Chuyện Hứa Mạc uy hiếp cô, cô cũng che giấu Chân Ý và Ngôn Cách. Vụ trộm cắp bị vạch trần cũng không sao cả, cùng lắm bị người ta xem thường thôi. Cô có thể nhẫn nhịn mọi thứ, thờ ơ với tất cà, giãi bày mọi chuyện, duy chỉ có điều này là chạm đến điểm giới hạn của cô. Cô phải là An Như Sanh, phải là An Như Sanh của Ngôn Hủ. Nếu không, cô sẽ không còn là gì nữa.

Bởi vì bà Ngôn đã phát hiện ra, nên mới không thể tiếp tục khoan thứ cho An Dao. Trong mắt bà, từng là kẻ trộm cũng không sao, nhưng đánh cắp thân phận... An Dao đã trở thành cô gái hao tâm tổn trí tiếp cận Ngôn Hủ, lừa gạt Ngôn Hủ. "Cô biết đây là điểm trí mạng thật sự của tôi. Cô biết tôi giống cô, vì điểm trí mạng ấy có thể làm bất cứ điều gì. Cô dẫn dắt Hứa Mạc tới cuộc sống của tôi vì muốn tôi giết anh ta. Chắc chắn bởi vì nguyên nhân nào đó nên cô muốn giết anh ta diệt khẩu. Đã như vậy, cô còn lợi dụng điểm trí mạng bịt miệng tôi, đồng thời nắm được cả nhược điểm tôi giết người."

Hoài Như im lặng, kế hoạch một mũi tên trúng hai đích của cô ta có thể nói là không chê vào đâu được, nhưng An Dao thông minh hơn cô ta tưởng, thông minh đến đáng sợ.

https://thuviensach.vn

“Ngay từ đầu cô đã biết tôi là đồng phạm của Hứa Mạc rồi phải không?"

"Tôi biết..." An Dao nói thản nhiên, "Cũng biết cô chờ tôi giết anh ta, nên đã cố ý tránh tim của anh ta, chỉ khiến anh ta mất khả năng hành động. Cô muốn Hứa Mạc chết nên nhất định sẽ trở về kiểm tra, phát hiện tôi chưa giết chết anh ta thì cô sẽ tự ra tay."

Hoài Như giật mình, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu cùa cô ta. Rõ ràng cô ta đã đặt bẫy An Dao, không ngờ lại bị An Dao đặt bẫy lại. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhưng hết sức bình tĩnh của An Dao, gan bàn chân Hoài Như lạnh toát. Cô ta muốn bắn một mũi tên hạ gục Hứa Mạc lẫn An Dao, không ngờ An Dao đã một ná bắn trúng hai con chim chính là cô ta và Hứa Mạc.

Cô ta im lặng hồi lâu, An Dao cong khóe môi: "Những đứa trẻ lớn lên trong trại mồ côi hiếm khi không thông minh."

Lời này khiến ánh mắt Hoài Như rệu rã: "Đúng vậy, chúng ta đều là ma quỷ đến từ trại mồ côi. Khi đó, chỉ đứa trẻ đáng yêu được người ta yêu thích mới được bố mẹ mới nhận nuôi. Những đứa không được yêu thích thì không được ăn no, làm việc chân tay, lại còn bị mắng chửi. Hoài Sinh ốm đau suốt, tôi thì quá bướng bỉnh. Luôn có mấy đứa trẻ lớn bắt nạt nó, khiến tôi trở thành đứa trẻ thích đánh nhau, phản kháng vì nó sẽ bị các cô quản lý đánh mắng."

Mắt cô ta rưng rưng: "Trong hoàn cảnh cạnh tranh như vậy, tôi chỉ học được một điều rằng lòng tốt đều là thứ vô dụng, muốn sống chỉ có thể dựa vào bản thân. Hoài Sinh bệnh nặng như vậy mà không ai quan tâm đến nó, bố mẹ không cần, xã hội cũng mặc kệ. Tôi từng tìm tổ chức nhân ái, nhưng có bao nhiêu người cần nhân ái như vậy, một chút nhân ái sao đủ chia phần chứ? Một mình tôi bạt mạng làm việc cũng không kham nổi gánh nặng lớn đến thế, người khác không giúp đỡ nhưng chúng tôi vẫn phải sống, vậy thì chỉ còn cách cướp đoạt. Cô nói đúng, tôi đã gia nhập một tổ chức, điều chế

https://thuviensach.vn

thuốc trái phép theo công thức của họ, ngầm bán cho Hứa Mạc. Nhưng thuốc bán cho anh ta đã bị anh ta phát tán sang tay người khác. Nếu chuyện ngầm bán thuốc bị phát hiện, tôi sẽ mất mạng."

Nhìn thân thể gầy gò nhỏ bé của cô gái đối diện, An Dao rất khó chịu, chiếc áo cỡ lớn khoác trên người cô ta trông rộng thùng thình. Khó nhọc và thiếu dinh dưỡng nhiều năm khiến cô ta trông như cây giá đỗ héo úa sau khi phơi dưới nắng chói chang, ốm yếu, nhỏ gầy, không có sức sống. Cô nhớ Hoài Như từng bị bệnh mà không nỡ uống thuốc, chỉ liên tục uống nước lọc.

Cô luôn cho rằng Hoài Như là con sâu hút máu của mình, bây giờ cô mới nhận ra với Hoài Như, với bố mẹ nghèo khổ, với gia đình bệnh nhân thì Hoài Sinh ngã bệnh, Từ Tiếu ung thư xương và những người mắc bệnh nặng khó chữa đều là con sâu hút máu. Người nhà đau khổ vô cùng, nhưng vẫn lay lắt níu kéo, không chịu buông bỏ. An Dao nói: "Cô sợ tội lỗi bị phơi bày, liền xúi giục anh ta sắp đặt vụ bắt cóc này. Hứa Mạc không ngờ rằng thật ra đồng bọn đã muốn giết mình ngay từ đầu."

"Phải." Hoài Như hơi chán chường, "An Dao, tiền của tôi bị tòa án đóng băng để bồi thường rồi, cô có thể cho Hoài Sinh một khoản..."

An Dao nheo mắt: "Cô muốn tôi tới đây để uy hiếp lần cuối ư?"

"Cô là con dâu tương lai của nhà họ Ngôn, với cô mà nói tiền chẳng qua là giấy vụn."

Sắc mặt An Dao chợt lạnh: "Tôi sẽ không lấy một xu của nhà họ Ngôn."

"Nếu cô đồng ý, sau này tôi sẽ không quấy rầy cô nữa. Chuyện cô không phải là An Như Sanh, và An Như Sanh thật sự, tôi cũng..."

"Ha." An Dao cười một tiếng, "Cô tưởng mình còn được phép ra ngoài, còn có thể nói với ai khác hay sao?"

https://thuviensach.vn

Hoài Như hốt hoảng, nỗi sợ hãi vì không thể chăm sóc Hoài Sinh, không thể để lại cho anh ta một sự bảo đảm đang gặm nhấm trái tim cô ta như trúng độc. Cô ta bổ nhào lên bàn, nắm lấy tay An Dao, nước mắt rơi như mưa, "An Dao, Hoài Sinh nhà tôi không có người thân nào cả, chỉ có tôi thôi. Sức khỏe nó không tốt, chưa từng đi học, vốn không có khả năng sinh sống độc lập. Trên đời này, tôi không chăm sóc nó thì nó sẽ chết. Không tới bước đường cùng, tôi sẽ không cầu xin cô. Đối với cô đây chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi, cầu xin cô đừng thấy chết không cứu."

Mặt An Dao không chút biến sắc, không cảm động cũng không chán ghét: "Sau khi đặt bẫy tôi, cô còn trông mong tôi sẽ cho cô một xu ư?"

"Tôi xin lỗi." Hoài Như khóc run cả người, "Nhưng cô và tôi đều là người cô độc, bởi vì quyến luyến và tin tưởng mới yêu một người đến vậy. Vì người mình yêu, dù trả giá bằng tính mạng cũng tuyệt đối không chớp mắt. Hoài Sinh với tôi cũng như Ngôn Hủ trong lòng cô vậy. An Dao, cầu xin cô cứu Hoài Sinh của tôi. Chúng ta giống nhau mà."

"Không giống." An Dao nghiêm mặt, mở miệng, "Hoài Như, tôi và cô khác nhau. Cho dù hận cô thấu xương, dù biết cô không cứu Từ Tiếu khiến cô ấy chuyển biến xấu mà qua đời, tôi cũng không nói cho Hoài Sinh biết. Từ Tiếu chết rồi, tôi không muốn Hoài Sinh oán hận và tự trách mà từ chối thay thận, nguy hiểm đến tính mạng. Anh ta phẫu thuật và phục hồi thành công, tôi cũng không nói ra vì không muốn em trai và cô trở mặt thành thù. Bởi vì tôi có thể tưởng tượng được nỗi khổ khi bị người mình yêu nhất vứt bỏ. Có điều tôi không ngăn trở được tác dụng của truyền thông. Còn cô bởi vì tôi cự tuyệt giết chết Hứa Thiến, cự tuyệt lấy thận của cô ấy mà cô hận tôi, sắp đặt để tôi giết Hứa Mạc. Cô muốn hủy hoại tôi. Ghê tởm hơn chính là cô đã ngụy tạo chứng cứ làm hại Ngôn Hủ."

Hoài Như gào khóc: "Tôi không cố ý, tôi cần lập công chuộc tội…”

https://thuviensach.vn

"Câm miệng!" An Dao đứng phắt dậy, khuôn mặt xinh đẹp lạnh hẳn đi, "Hoài Như, chúng ta thật sự khác nhau." Cô cúi người, gằn từng chữ, "Bây giờ, tôi thật lòng chúc mừng, với hình phạt chung thân mục ruỗng trong tù, cô sẽ không bao giờ được hít thở không khí tự do nữa. Hãy để Hứa Thiến, Từ Tiếu, Lâm Hàm, thậm chí Hứa Mạc mấy người bọn họ dõi mắt theo cô, xem cô chịu hành hạ tinh thần trong tù ngục, già cỗi bạc tóc từng ngày, suốt đời không thể ở bên người cô yêu nữa."

Mặt Hoài Như xám ngoét như bị sét đánh, như phải gánh chịu lời nguyền trọn đời. An Dao xoay người rời đi, tới cửa lại nghe Hoài Như gọi: "An Dao, cô tưởng cô không có tội lỗi gì sao?"

"Tôi có, cho nên tôi sẽ giam mình cả đời." Cô sẽ theo Ngôn Hủ trở lại căn nhà cổ của nhà họ Ngôn.

Anh ngủ, cô thức, hoa nở chim bay, tuyết rơi trăng tròn... Cả đời trôi qua như vậy. Từ đây cô sẽ nhốt mình trong thế giới của anh, cách biệt với đời, không bao giờ đi ra nữa. Cô khẽ cười: “Quả nhiên chúng ta khác nhau. Cô bị nhốt trong tù, còn tôi bị nhốt bên người mình yêu.”

Rời khỏi trại tạm giam, An Dao hít sâu, nhìn bầu trời xanh lam tươi đẹp trên đỉnh đầu, không hề lưu luyến. Cô vẫn cho rằng bầu trời trong núi tinh khiết hơn, đêm đầy sao cũng lộng lẫy hơn. Chiều nay, Ngôn Hủ sẽ xuất viện và được đưa về nhà tiếp tục ngủ say. Cô sẽ ở bên anh mãi mãi. Cô nhắm mắt lại, nghĩ tới chuyện đẩy anh đi dưới ánh dương, đọc thơ cho anh nghe... Thật ra cô rất hạnh phúc. Cô chậm rãi mở mắt ra, cuối cùng lấy điện thoại gọi cho ngân hàng, chuyển tiền lương tới tài khoản điều trị của Hoài Sinh. Mới xuống cầu thang, cô đã nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc.

An Dao bước nhanh tới bên cạnh Ngôn Cách, có phần căng thẳng, thấy anh nghiêm mặt, cô không khỏi run rẩy: "Có phải Ngôn Hủ xảy ra chuyện gì không?"

https://thuviensach.vn

"Nó tỉnh lại rồi." Ngôn Cách nói ngắn gọn.

An Dao kinh hoàng, niềm vui trong lòng như pháo hoa nổ tung. Cô muốn cười, nhưng thứ trào ra lại là nước mắt, muốn lên xe: "Đi đến bệnh viện thôi."

Nhưng, "An Dao." Giọng Ngôn Cách rất bình tĩnh, "Sau này nếu có chuyện gì, em có thể nói thẳng với Ngôn Hủ, đừng che giấu nó bất cứ bí mật nào." Lặp lại một lần, "Bất cứ bí mật nào."

Bóng lưng An Dao cứng đờ, không quay đầu lại. Cô là người thông minh đến cỡ nào: "Anh biết rồi ư?"

"Đúng, sớm đã nhận ra em đang nói dối." Anh nói, "Cũng biết kế hoạch bịt miệng Hứa Mạc và Hoài Như của em."

Giữa trời đất chỉ có tiếng gió thổi qua cây cối ven đường. Và cô hệt như một bức tượng.

"Lần đầu tiên anh ấy mở miệng gọi em là một năm sau khi quen biết. Khi đó em đã yêu không thể quay đầu. Dù biết anh ấy nhận nhầm người, dù biết mình là vật thay thế, em cũng không muốn rời xa anh ấy.” An Dao không khóc, giọng nói rời rạc, nhưng nước mắt tuôn rơi không ngừng, chảy xuôi trên khuôn mặt không chút cảm xúc. "Tình yêu của em không hèn mọn. Em rất rõ Ngôn Hủ yêu em. Nhưng em đã lừa anh ấy ngay từ đầu, lợi dụng ký ức của anh ấy về một cô gái khác. Hành vi của em chạm đến niềm tin quan trọng nhất giữa em và anh ấy. Đối với Ngôn Hủ, niềm tin này cực kỳ quan trọng."

"An Dao, cho dù trong lòng Ngôn Hủ còn nhớ cô bé hồi nhỏ, nhưng bây giờ người nó muốn kết hôn là em. Nó chỉ chọn em thôi."

An Dao cười khổ sở: "Suy bụng ta ra bụng người, nếu anh yêu Chân Ý nhiều năm như vậy, tám năm sau có cô gái giả mạo cô ấy đến với anh thì

https://thuviensach.vn

tâm trạng của anh là gì?"

Ngôn Cách nhìn cô rồi nói: "Anh sẽ không nhận nhầm."

"Gì cơ?"

Ngôn Cách quả quyết: "Ngôn Hủ cũng sẽ không nhận nhầm."

An Dao lắc đầu: "Không, anh ấy nhận nhầm rồi. Em không biết tại sao Hoài Như có thể thần thông quảng đại đến vậy, cô ta đã tìm được Như Sanh thật sự. Cô gái kia có bóng lưng giống hệt em, em rất chắc chắn cô ấy là Như Sanh."

"An Dao, anh nói rồi, Ngôn Hủ không nhận nhầm đâu. Thật ra Ngôn Hủ đã sớm biết em rốt cuộc là ai."

An Dao giật thót, ngẩng phắt đầu lên.

"Lúc nhà anh cử người điều tra em, nó đã lén ngăn cản." Ngôn Cách nói, "Nó là người rất nhạy bén, anh nghĩ không lâu sau khi quen em thì nó đã biết em không phải là cô bé nó từng quen biết thuở nhỏ rồi."

An Dao mở to hai mắt, nước mắt rơi từng giọt. Nhưng lần này không có nỗi buồn thương, cũng không có sự thương tiếc tuyệt vọng vì thế sự trêu ngươi, chỉ có niềm hạnh phúc và nỗi đau không thể tin được: "Anh ấy đã biết từ lâu rồi ư?"

"Đúng, nó sớm biết là em rồi, người nó yêu cũng là em. Về phần Hoài Như, cô ta lừa em."

"Lừa em?"

"Hoàn toàn không có Như Sanh này."

https://thuviensach.vn

Hồi Ngôn Hủ còn bé, nhà anh đến trại trẻ mồ côi quyên góp đã dẫn anh theo. Ngôn Hủ bé nhỏ lẳng lặng ngồi trên chiếc bục gỗ dưới tán cây to chính giữa khoảnh sân. Khi đó trại trẻ mồ côi đang tập kịch. Anh không nghe thấy gì cả, cũng không nhìn thấy gì cả. Nhưng bỗng nhiên, cái bục gỗ chỗ anh dao động mãnh liệt. Từng đợt từng đợt, rất dữ dội. Giống như... động đất...

Nhiều giây sau, anh mơ màng ngẩng đầu lên, liền thấy một cô bé đeo cái đuôi diễn nàng tiên cá, nhảy nhót lao qua người anh. Đuôi cá rất lỏng, nhảy một chút đã dần tuột xuống, cô bé lại phải níu lấy cái đuôi uốn éo cái mông. Thật huyên náo, cứ như động đất vậy. Cuối cùng cô nhảy tới bên cạnh anh, bàn tay nhỏ bé đưa tới, cho anh một viên kẹo: "Cho cậu."

Anh không có phản ứng.

Cô bé ghé tới, nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt đen tuyền rất hiếu kỳ: "Cậu bị câm à?"

Anh vẫn không phản ứng. Không ngờ cô bé lắc cái đuôi nhỏ màu hồng, nhảy tới bên cạnh anh, nhéo tai anh: "Chẳng lẽ cậu bị điếc à? Này! Này! Này! Có nghe thấy không?"

Anh liếc nhìn cô, chẳng qua không có phản ứng.

"Thì ra cậu nghe thấy nhưng cố tình không để ý tới tớ."

Cô bé bặm môi không vui. Xách cái đuôi nhảy đi, cái bục gỗ lại bắt đầu rung chuyển ầm ầm. Anh ngồi ở đó, lắc la lắc lư. Cô nhảy một lát, ngẫm nghĩ rồi ầm ầm nhảy về.

"Tớ hát cho cậu nghe." Cô mất hai cái răng cửa, hàm răng gió lùa, hát bài ca không thành điệu. Hát xong còn kể chuyện cho anh nghe, vừa kể vừa bắt chước đủ thể loại vịt con xấu xí, công chúa Bạch Tuyết, mụ phù thủy... Cô nhảy tới nhảy lui trên bục cả ngày, không phút nào yên. Ngôn Hủ cảm

https://thuviensach.vn

thấy thế giới của anh bắt đầu rung động trong tiếng nhảy nhót của cô vào chiều hôm đó. Cô không cẩn thận bị ngã, vướng đuôi cá không ngồi dậy nổi, uốn éo dưới đất hệt con sâu. Cô lăn qua lăn lại, gấp gáp đến độ toát đầy mồ hôi. Anh chưa bao giờ thấy ai buồn cười như thế, khoảnh khắc ấy, không biết tại sao anh lại cười rất nhẹ.

Anh nghĩ, cô rất thú vị. Sau đó, ánh chiều tà buông xuống, anh phải về nhà, chợt nói câu đầu tiên: "Cậu là gì?"

Cô bé sún răng, thều thào chỉ đuôi cá của mình: "Cái này cũng không biết à, An Như Sanh đó!"

Ngôn Cách nói: "Về sau nhà anh tới trại trẻ mồ côi tìm kiếm, nhưng ở đó không có cô gái nào tên An Như Sanh. Anh nghe miêu tả của nó thì nói với nó rằng có lẽ nó nghe nhầm, chắc cô bé diễn nàng tiên cá kia nói Andersen." Ngôn Hủ nghe thành An Như Sanh.

An Dao sửng sốt: "Anh nói hoàn toàn không có cô gái tên Như Sanh?" Hoài Như lừa cô thật thê thảm.

"Ừ. Cô bé Ngôn Hủ gặp không tên là An Như Sanh, mà An Như Sanh trong lòng nó là em. Nó từng nói với anh, em là nàng tiên cá lương thiện tĩnh lặng có thể hiến dâng thân mình vì tình yêu bước ra từ truyện cổ tích. Một tháng đầu sau khi quen em, nó nói với anh, em là An Như Sanh thật sự. Anh hiểu ra lần đầu nó đã nhận nhầm, nhưng nó nhanh chóng biết em chính là em. An Dao, Ngôn Hủ không hề thích cô bé kia, nó thích cảm giác có người ấm áp tiến đến trong lúc cô đơn. Từ lúc bắt đầu, sự xuất hiện của em đã mang đến cho nó cảm giác này. Vì thế, từ đầu đến cuối em đều là An Như Sanh. Trước khi quen em, Ngôn Hủ đã biết cái tên An Như Sanh là sai rồi. Trong lòng nó, Như Sanh là mội danh từ tuyệt đẹp mà nó tạo ra, nó dành cho em cái tên đẹp nhất. Như những cặp tình nhân khác không gọi tên mà gọi nhau là Honey, Sweet."

https://thuviensach.vn

Hiểu nhầm trái khoáy này cuối cùng lại trở thành hố đen cắn xé trái tim con người. Nước mắt An Dao rơi lã chã: "Ngôn Hủ sẽ không tha thứ cho em phải không?"

"Nếu thật sự trách em, nó sẽ không kéo Hứa Mạc xuống nước." Ngôn Cách nói, "Nó cũng ý thức được điều này đã kích thích em, Ngôn Hủ rất áy náy vì không giải thích rõ với em."

An Dao ngước đôi mắt mông lung: "Giải thích ý nghĩa của từ "Như Sanh" này ư?"

"Đúng, nó cho rằng nếu nó nói rõ với em, Như Sanh không phải người khác mà là em, em sẽ không làm những chuyện như ngày hôm nay."

An Dao rơi nước mắt, vừa đau lòng vừa hạnh phúc: "Em biết rồi, sau này dù có chuyện gì đi nữa, em cũng sẽ không giấu giếm anh ấy."

Ngôn Cách hoàn thành nhiệm vụ, không nói thêm lời nào nữa. Thấy An Dao lần đầu tiên khóc sướt mướt, anh lặng lẽ đứng bên, không một lời an ủi. Chẳng qua, anh nhớ tới Chân Ý. Bởi vì hiểu nhầm không ra đâu vào đâu này, Ngôn Hủ và An Dao suýt nữa gây họa lớn. Riêng anh còn có chuyện chưa nói rõ với Chân Ý, là chuyện thật sự không thể nào nói rõ. Nên mở miệng thế nào đây?

Trong căn phòng nhỏ ở góc tầng ba của Bệnh viện Tâm thần số I là một khoảng trời trắng xóa. Cơn gió đến từ bờ biển mang hơi lạnh dìu dịu của buổi đầu thu lướt qua cửa sổ, tờ giấy trắng trên bàn phất phơ theo gió. Ánh mặt trời màu vàng nhạt bao phủ mái đầu Lệ Hữu, khuôn mặt góc cạnh với thần thái hơn người chợt nở một nụ cười nhè nhẹ. Đôi mắt đen tuyền sâu thẳm đang nhìn chằm chằm bác sĩ Ngôn ngồi đối diện, cười như không.

Ngôn Cách điềm tĩnh hỏi: "Có phải anh cung cấp cho Hoài Như cách bào chế thuốc không?"

https://thuviensach.vn

Lệ Hữu nhún vai: "Tôi không biết người anh nói. Nhưng..." Gã day huyệt thái dương, “Có lẽ tinh thần của tôi ra ngoài dạo chơi rồi, sống nhờ trong não người nào đó, khống chế cô ta."

Ngôn Cách không nói gì nữa, vẻ mặt không một gợn sóng nhìn gã vài giây rồi đứng dậy. Lệ Hữu ngước mắt lên: “Không hỏi nữa à?

"Không có giá trị." Ngôn Cách thản nhiên nói, như thể gã không đáng nhắc tới.

Lệ Hữu khẽ nheo mắt, thoáng vẻ bị anh chọc giận. “Cô ta là vật thí nghiệm thất bại."

Cuối cùng gã cũng lạnh lùng lên tiếng. "Cô ta" này là Hoài Như. Ngôn Cách đút tay vào túi, nhấc bước rời đi: “Biết thừa rồi.” Giọng nói bình đạm, như thể đã nhìn thấu gã từ lâu.

Lệ Hữu thấy anh định đi, hừ lạnh rồi cười nói: "Nhưng cô ta là vật thí nghiệm thành công, không, có thể nói là hoàn mỹ." "Cô ta" này không phải Hoài Như.

Ngôn Cách không quay đầu lại, hình như đối với anh, đây vẫn là thông tin đã biết. Tiếp tục đi về phía trước, anh lại nghe Lệ Hữu phía sau cười tươi dần: "Nhưng, vật thí nghiệm thất bại vẫn chưa hết giá trị lợi dụng. Thế nên…”

Một giây sau, điện thoại di động của Ngôn Cách vang tít tít: Trên đường áp giải đến nhà tù, Hoài Như đã trốn thoát một cách ly kỳ.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 14.1

Ba giờ chiều, ánh dương trên tán cây ngoài cửa sổ phòng bệnh chói lòa. Cơn gió thổi qua, ánh sáng như thời xưa cũ vỡ vụn, mông lung, lại lấp lánh. Chân Ý tựa vào cánh cửa ngẩn ngơ nhìn hai người bên cửa sổ. Ngôn Hủ trầm lặng ngồi trên xe lăn, An Dao quỳ một gối sửa cổ áo cho anh. Không có trao đổi ngôn ngữ, nhưng trong mỗi cử chỉ đều mang sự ăn ý. Sửa lại cổ áo sơ mi xong, cô mỉm cười nhìn anh. Ngôn Hủ cũng nhìn cô, đôi mắt tĩnh mịch, không thâm trầm, cũng không nhạt nhòa. Chân Ý thầm nghĩ hóa ra có kiểu tình yêu như vậy, yên ắng, nhưng trĩu nặng. Nghĩ đi nghĩ lại, cô hơi nhớ Ngôn Cách. Anh cũng đối xử với cô như thế. Không nói, nhưng vẫn luôn ở đó. Cô một mình đi xuống bãi đỗ xe, lúc định gọi điện cho Ngôn Cách, điện thoại bỗng đổ chuông: "Chân Ý! Điện thoại của trai kìa! Mau nhận đi!"

Nụ cười bỗng lan lên khóe môi: "Trùng hợp quá, vừa định gọi điện cho anh, đúng là thần giao cách cảm."

Bên kia hơi dừng lại một lúc rồi khẽ gọi: "Chân Ý."

"Ừ!" Cô trả lời lảnh lót.

"Em đang ở đâu?" Giọng anh trầm lắng.

“Anh đang ở đâu?" Giọng cô nhẹ nhàng.

"Anh ở thành phố K."

https://thuviensach.vn

"Em ở Thâm Thành." Lại nói cùng lúc, anh không nói nữa.

"Anh đến thành phố K hồi nào sao không gọi em?" Cô dẩu môi, "Ngôn Hủ xuất viện anh cũng không đến thăm."

Cô ấn chìa khóa xe, tiếng "tít tít" vang vọng giữa bãi đỗ xe trống trải.

"Em đang ở đâu?" Anh có vẻ lo lắng, giọng rất trầm thấp, tốc độ nói cũng nhanh hơn bình thường. "Bây giờ đang ở một mình à?"

"Vâng, sao thế?" Cô lên xe, cắm chìa vào ổ, đang định xoay chìa.

"Đi cùng Ngôn Hủ và An Dao, đừng ở một mình.”

Chân Ý hoang mang: "Nhưng bây giờ em phải tới thành phố K, ngày mai là đám tang của cảnh sát Lâm."

"Hoài Như bỏ trốn rồi, anh lo cô ta sẽ đến tìm em."

Lưng Chân Ý thấm lạnh, cô lập tức nhìn quanh, tầng hầm yên ắng trống trải không một bóng người, chỉ có vô số chiếc xe trống trơn. "Cô ta không tìm Hoài Sinh à?"

"Cảnh sát sẽ theo dõi Hoài Sinh đầu tiên, cô ta không chui đầu vào lưới đâu."

"Nhưng chắc cô ta đang ở thành phố K, tới Thâm Thành... cũng không qua được trạm kiểm soát."

Giọng anh bình tĩnh trở lại, "Ừ, anh cũng nghĩ thế."

Cô nào không hiểu lòng anh chứ. "Chờ em ờ thành phố K nhé."

"... Ừ."

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau là đám tang của Lâm Hàm. Thành phố K ướt đẫm dưới cơn mưa đầu thu, bầu trời u ám, vừa thấp vừa nặng nề. Rất nhiều người dân đội mưa xếp hàng tiễn đưa anh. Khắp thế giới tràn ngập hoa cúc màu trắng và vàng. Ngôn Cách che ô đen, Chân Ý mặc váy đen nhìn quan tài, lại loáng thoáng trông thấy trong đám đông có người quen, mặt trắng như ma, lấp ló giữa những khuôn một bi thương, nhìn cô chằm chằm đầy thù hận. Hoài Như? Tập trung nhìn lại, khuôn mặt trắng bệch ban nãy lướt qua rồi biến mất, như thể ảo giác.

Quan tài được nâng lên. Trên nắp phủ lá cờ hoa tử kinh, cảnh sát khiêng quan tài đi đều bước giữa đám người, Nước mắt Chân Ý lại tuôn rơi.

Trên đường trở về, cô buồn rười rượi, ỉu xìu nhoài người bên cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn nước mưa tích tụ trên cửa kính. Ngôn Cách thấy cô mệt mỏi thì từ đầu đến cuối rất lo lắng, nhưng không biết phải an ủi thế nào, "Đừng buồn nữa.”

Đây là lời duy nhất anh có thể nghĩ ra. Tuy chỉ là lời nói đơn giản như thế, nhưng với cô cũng rất hữu hiệu rồi. Cô quay đầu lại, tinh thần phấn chấn hơn một chút, gật đầu: "Vâng ạ."

Cô luôn như vậy, rất dễ dỗ dành, không hề ủ ê dông dài. Trái lại, Ngôn Cách không biết nên nói gì, cố gắng ngẫm nghĩ: "Chúng ta nói chuyện đi."

Chân Ý hiểu tâm tư muốn an ủi của anh, chợt cảm thấy ấm lòng. Cô rúc vào ghế, biếng nhác thả lỏng. Buồng xe yên ắng, ngoài kia là làn mưa mông lung và thế giới mơ hồ. Không khí này rất thích hợp để trò chuyện.

"Ngôn Cách, anh luôn đối xử với em rất tốt. Lúc em không vui, thật ra anh đã cố gắng làm em vui, xóa đi nỗi khó chịu trong em." Cô nghiêng đầu, ngón tay mảnh mai viết tên anh trên kính, lại quay đầu cười, "Có nhớ anh từng cõng em không? Lúc đầu không biết cõng thế nào, về sau mỗi lần em không vui, anh liền cõng em."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách khẽ gật đầu. Nhớ, dĩ nhiên nhớ chứ.

Đến gần Thâm Thành, mưa nhỏ dần.

"Mấy ngày vừa rồi, số lần em qua lại giữa Thâm Thành và thành phố K còn nhiều hơn trong suốt tám năm qua, nhân viên làm việc ở trạm kiểm soát thành phố quen mặt em luôn rồi." Cô lẩm bẩm, "Anh biết không? Sau phiên tòa, trên mạng có rất nhiều người chú ý và bàn tán về anh đấy, lại còn đồn đoán anh từ đâu đến nữa."

Ngôn Cách không có hứng thú với chuyện này. Cô nói tiếp: "Vì thế khi đi họp lớp, chắc sẽ có nhiều người kéo anh lại hỏi han. Đừng nói anh không thích nhé?"

Lần này họ về Thâm Thành để tham gia họp lớp. Chân Ý hơi bất ngờ, dù sao Ngôn Cách không ham thích chuyện hội họp, càng không liên lạc với bạn cùng lớp.

Căn nguyên là khoảng thời gian trước cô Tần chủ nhiệm lớp Ngôn Cách mắc bệnh ung thư, không ngờ đã chiến thắng căn bệnh hiểm nghèo và khỏe mạnh trở lại. Không biết ai nhân cơ hội này kêu gọi họp mặt những học sinh cô Tần đã dạy, thứ nhất là gặp lại cô giáo thời trung học, thứ hai là gắn kết bạn bè. Không phải Chân Ý sợ gặp lại những người bạn giỏi giang, chỉ là khi tất cả mọi người không quá thân quen với bạn lại biết bạn từng làm gì thời đi học khiến cô thật sự có cảm giác kỳ lạ. Quả nhiên, khi Chân Ý và Ngôn Cách cùng xuất hiện, nhà hàng vốn đang nói chuyện rôm rả chợt im bặt. Ngôn Cách là một truyền kỳ, Chân Ý lại là một truyền kỳ khác. Thậm chí có người lập tức đăng status: Trời ạ, Ngôn Cách và Chân Ý cùng xuất hiện tại buổi họp lớp, vừa mới đây thôi!

Dương Tư nhiệt tình gọi Chân Ý ngồi xuống. Mấy cô gái thấy Ngôn Cách thì đưa mắt làm duyên, nhưng đều biết tính cách lạnh nhạt như nước của anh nên không ai tùy tiện tiếp cận. Anh vẫn là anh, không ấm áp, không

https://thuviensach.vn

lạnh lẽo, không cay nghiệt, nhưng lại không dễ thân thiết. Rõ ràng là nhân vật làm mưa làm gió, nhưng mọi người lại biết rất ít về tình hình gần đây của Ngôn Cách. Họ không biết gia cảnh của anh, cũng không biết nghề nghiệp cuộc sống của anh, ngược lại đều từng nghe về Chân Ý. Cô lên như diều gặp gió ở thành phố K, nghề nghiệp và cuộc sống khi trầm khi bổng, cuối cùng trở thành "đại luật sư".

Bạn A nói: "Người ta nói vào xã hội, thành tích học tập không nói lên tất cả, quả nhiên là vậy, Chân Ý nở mày nở mặt hơn chúng ta nhiều.”

Cô Tần nói: "Cô bé Chân Ý này tốt tính, có thể chống chọi áp lực. Quan trọng nhất là con bé gan dạ lại nhiệt tình, chỉ với hai điểm này, làm gì cũng có thể thành công."

"Theo đuổi người ta có thành công không?"

Chân Ý giả bộ không nghe thấy, cầm cốc uống nước. Cốc đâu rồi? Quay đầu nhìn, Ngôn Cách đang thản nhiên cầm cốc của cô uống nước.

"Ặc, đó là cốc của em mà."

Anh đặt xuống, nói khẽ: "Anh biết."

“Hai chữ này khiến trái tim cô đập thình thịch. “Ngôn Cách?"

"Ừm?"

"Anh không uống rượu đấy chứ?"

Ngôn Cách quay lại nhìn cô chăm chú, khẽ nói: "Trông anh giống đang say à?"

Giọng anh hơi thấp, sợ cô nghe không rõ bèn nghiêng về phía cô. Vì quá gần nên Chân Ý thoáng ngửi thấy mùi hương phảng phất trên người anh, cô hoảng hốt quay đi, nhỏ tiếng: "Không giống."

https://thuviensach.vn

Bạn B ngượng ngùng hỏi han: "Chân Ý này, làm luật sư chắc rất khá giả, tớ đây đi dạy học nghèo kiết xác."

Chân Ý: "Đi dạy rất tuyệt mà, nghỉ phép nhiều thế kia."

B vui vẻ nói: "Vậy cũng phải."

Cô Tần cười: "Mỗi ngành đều có vinh quang riêng, cũng có nỗi bất đắc dĩ riêng, chọn ngành thích hợp nhất với mình là được.”

"Đúng vậy." Dương Tư nói, "Làm luật sư có nguy hiểm về đạo đức, đi nhầm một bước sẽ phạm tội. Không may mắn không làm luật sư nổi đâu."

Phần lớn không để tâm, nhưng có mấy nữ sinh liếc nhìn nhau, nhớ tới Chân Ý từng vì biết luật phạm luật mà bị phạt ba tháng phục vụ xã hội, bây giờ lấy lại được giấy phép còn trở thành đại luật sư, chẳng lẽ đi cửa sau?

Dương Tư vội nói: "Xin lỗi, tớ nói sai rồi."

Chân Ý khảng khái nói: "Vì thế phải lấy tớ làm gương, đừng làm chuyện xấu. Nếu không, dù chỉ suy nghĩ lệch lạc một khắc cũng biến tất cả những cố gắng trước đó của cậu thành bọt biển. May mà tớ ngã rồi vẫn dậy được." Cô thoải mái như vậy mọi người cũng gật đầu nói phải.

Có người hô to: "Sư huynh công tố!"

Doãn Đạc cũng tới. Anh là vị đàn anh tỏa sáng điển hình, không khí hiện trường sinh động hẳn lên. Mọi người đều chào hỏi anh. Chân Ý mải mê cầm đũa gắp hạt ngô, tự tìm niềm vui một mình, nghiêng đầu nhìn Ngôn Cách, trông anh hơi lơ đãng.

"Ngôn Cách?"

“Ừ?”

https://thuviensach.vn

“Anh không ăn à? Lát nữa sẽ đói đấy."

"Vẫn ổn." Như thể cảm giác "đói" này có thể "tĩnh tâm ắt sẽ không đói" vậy.

Doãn Đạc kéo ghế ngồi xuống cạnh Chân Ý, giở giọng trêu đùa: "Tiểu sư muội cũng đến à?"

Giọng nói bất giác mang vẻ dịu dàng, mọi ánh mắt liếc vèo tới. Chân Ý cố chấp cầm đũa gắp hạt ngô, hết sức thoải mái đáp: "Em tới đây ăn chùa, hehe."

"Gắp bằng đũa phiền lắm.” Doãn Đạc cầm thìa múc hai thìa ngô vào bát cô. Toàn bộ nữ sinh ghé mắt tới, Chân Ý một tay bắt hai hot boy ư?

Giữa ánh mắt của mọi người, Chân Ý không thoải mái lắm, lén nhìn Ngôn Cách. Vẻ mặt anh không thay đổi, không tỏ rõ cảm xúc. Cô không khỏi hơi ủ rũ. Bên cạnh có người hỏi Doãn Đạc chuyện luật pháp, ngỏ lời xin danh thiếp.

"Hôm nay không mang rồi." Doãn Đạc rất áy náy, bỗng nhớ ra, "Ồ, còn một tấm trong ví."

Vừa lấy ví ra, không may có nhân viên phục vụ đang rót nước, không cẩn thận đụng phải. Ví của anh rơi xuống đất, cô gái xin danh thiếp vội vàng cúi xuống nhặt tấm card rơi dưới đất, sửng sốt: "Sao người trong tấm ảnh này giống Chân Ý thế?"

Xung quanh yên ắng, mọi ánh mắt đồng thời dồn tới. Ví anh Doãn đặt ảnh của Chân Ý ư? Chân Ý kinh ngạc, mặc dù có lần loáng thoáng cảm thấy Doãn Đạc có ý với mình, nhưng cô chỉ cho rằng do mình tưởng bở.

Trong căn phòng tĩnh lặng, chiếc cốc thủy tinh trong tay Ngôn Cách đặt xuống bàn với lực vừa phải. Rất nhẹ nhàng. Nhưng chỉ có Chân Ý phát hiện

https://thuviensach.vn

ra điều bất thường. Đừng nói là đặt cốc, bình thường anh đặt đũa cũng không phát ra tiếng. Cô phản ứng cực nhanh: "Hồi trước mình đăng ký tham gia lớp huấn luyện có nhờ anh Doãn nộp hình thẻ hộ mình.”

Nhưng cô bạn kia nói thẳng: "Đâu phải hình thẻ, là hình cậu đang ngủ mà!"

Cái gì gọi là càng bôi càng đen chứ?

Mọi ánh mắt đều trở nên tò mò: Không đơn giản, Chân Ý từng ngủ với công tố viên Doãn ư? Thảo nào tốc độ nổi tiếng nhanh như bắn tên lửa.

"Cậu nói bậy bạ gì thế?"

So với việc bị mọi người hiểu lầm, Chân Ý càng để tâm tới cảm xúc của Ngôn Cách. Dù anh không buồn quan tâm, nhưng cô vẫn để ý lời các ban học nói: "Chân Ý của năm nào từng theo đuổi Ngôn Cách nay đã từ bỏ anh, chuyển qua vòng ôm của Doãn Đạc rồi”, nghe cứ như Ngôn Cách mà cô yêu rất kém cỏi vậy. Trong lòng cô, không ai bằng anh cả. Vì thế, những năm qua cô rất xem trọng danh dự của mình, không hề có chút mờ ám với bất cứ người đàn ông nào.

"Để tớ xem!" Cô tức giận đoạt lấy tấm ảnh, sửng sốt, chắc hẳn tấm ảnh chụp từ một hai năm trước. Khi đó cô buộc tóc đuôi ngựa, để lộ trán, nằm nhoài trên bàn ngủ say sưa. Cô có ấn tượng. Đến nghe vụ khởi tố của Doãn Đạc, thời gian co kéo quá dài, đêm trước cô thức trọn, không gượng nổi nên ngủ gà ngủ gật.

Chẳng lẽ sau phiên tòa cô vẫn chưa tỉnh, anh đi qua chụp ảnh cô? Chân Ý đỏ mặt. Được người đàn ông ưu tú thầm mến, không ai tránh khỏi suy nghi vẩn vơ. Nhưng bây giờ không phải là lúc cảm động, cô hơi cất cao giọng: "Ngủ gì chứ? Chẳng qua chỉ nằm nhoài trên bàn ngủ gật thôi mà."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách liếc nhìn tấm ảnh trong tay Chân Ý. Mấy năm trước trông cô như vậy ư? Ngây ngô mà hồ hởi, khuôn mặt khi ngủ yên bình thỏa mãn, chứa đựng cảm giác hạnh phúc, có chút mơ màng. Đàn ông trông thấy rất khó mà không xao lòng. Đặt tấm ảnh Chân Ý ngủ say sưa đáng yêu trong ví, thi thoảng ngắm nhìn, trong lòng Doãn Đạc đang nghĩ gì? Ngôn Cách không muốn đoán, đoán rồi anh sẽ tức giận mất!

Mấy bạn nữ ngồi lê đôi mách không nói nhiều, nhưng lại liếc mắt nhìn nhau, thật khó tin, đối tượng mà sư huynh Doãn Đạc thầm mến mộ là Chân Ý ư? Chân Ý kêu gào trong lòng: Cô không nên tới đây. Bây giờ thậm chí không thể giả ngốc nữa.

Trái lại, Doãn Đạc rất điềm tĩnh, không lúng túng cũng không giải thích, như thể đây là chuyện cực kỳ tự nhiên, lại còn nho nhã hỏi Chân Ý: "Xem xong rồi chứ, có thể trả lại tấm ảnh cho anh không?"

Có nên trả không đây, Chân Ý rối loạn.

Có người nhỏ giọng thắc mắc: "Sao thế này? Không phải Chân Ý đang theo đuổi Ngôn Cách sao?" Hàm ý sâu xa là: Tại sao lại đến với Doãn Đạc?

Chân Ý không thể để hiểu lầm lớn thế này phát sinh được, cô gần như bật thốt lên theo phản xạ có điều kiện: "Đúng vậy đấy, bây giờ vẫn đang theo đuổi." Nói ra khỏi miệng lại phát hiện: Thật đáng thương, theo đuổi người ta tới mười hai năm...

Doãn Đạc bình thản cầm cốc uống nước. Trái tim Chân Ý thót lên, cảm thấy đã làm tổn thương anh. Xin lỗi, nhưng cô chỉ lo lắng cảm xúc của Ngôn Cách. Vậy mà lúc này, Ngôn Cách quay lại nhìn cô, thoáng nghi ngờ: "Không phải đã theo đuổi được rồi ư?"

Nhà hàng như đóng băng, thậm chí có thể nghe thấy tiếng kim rơi. "Hơn nữa, là anh đang theo đuổi em."

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 14.2

Anh hơi nhíu mày, hình như bất mãn với tính hay quên của cô. Đầu óc Chân Ý trống rỗng, ngẩn ngơ, anh tự tiện quyết định lúc nào thế?

Cô há miệng, lại không nói nổi một lời. hình như… hít thở hơi khó khăn... Ngôn Cách nhìn mặt cô đỏ dần. lòng anh bỗng mềm đi. Thấy cô vẫn nắm chặt tấm ảnh kia, anh vươn tay ra rút lấy. Chân Ý cảm thấy trên tay có lực kéo, vội vàng buông ra.

Ngón tay Ngôn Cách kẹp tấm ảnh, ra hiệu cho Doãn Đạc. “Tôi thu lại.”

Lấy lại món đồ của mình, giọng điệu như thể là lẽ đương nhiên. Chân Ý muốn lập tức trào máu.

Doãn Đạc vẫn phong độ ngời ngời, không hề mang sắc thái của kẻ thất bại, lễ độ gật đầu. Ngôn Cách cũng gật nhẹ đầu, cất tấm ảnh của Chân Ý vào túi áo. Hai người đàn ông anh tuấn tao nhã như thể kỵ sĩ quyết đấu thời Trung Cổ, vẫn giữ vẻ lịch thiệp khiêm tốn của bản thân, nhưng dù lạnh nhạt thế nào đi nữa cũng không che giấu được người xem mùi thuốc súng và nhiệt huyết sôi trào đang phát ra từ "trận quyết đấu" này.

Không ai chen lời, nhưng ánh mắt của tất cả đều tỏa sáng. Trời ạ, Chân Ý và Ngôn Cách thật sự nối lại duyên xưa rồi. Tưởng rằng năm đó Ngôn Cách nhận lời ở bên cô ấy vì bó tay hết cách, trưởng thành rồi chắc sẽ chia tay. Nhưng nghe giọng điệu của Ngôn Cách, anh hẳn đã quay lại theo đuổi Chân Ý. Năm đó Chân Ý đá nam thần ư? Táo bạo vậy. Chân Ý - trung tâm

https://thuviensach.vn

của trận quyết đấu lại bị hai câu nói đơn giản của Ngôn Cách đánh bại, lỗ tai chỉ còn tiếng tim đập của mình.

Sau bữa cơm, cô Tần về trước, các bạn đề nghị đi karaoke - pháp bảo của những cuộc họp lớp khắp chốn gần xa. Chân Ý và Ngôn Cách đều im lặng, quán karaoke không phải ký ức tốt đẹp gì. Ngôn Cách đã đạt được mục đích hôm nay đến đây, anh vốn dĩ bài xích những nơi ồn ào thế này. Có đàn anh nghe Ngôn Cách và Chân Ý không đi, cố gắng mời: "Hiếm lắm mới tụ tập một lần, không biết bao giờ mới gặp lại nhau. Từ lần trước đến nay đã cách tám năm rồi.” Lời này là sự thật, rất nhiều bạn học từng nói thật ra mỗi lần tạm biệt chính là chia xa mãi mãi.

Chân Ý nghĩ Ngôn Cách cũng cần bạn bè, liền nhìn anh bằng ánh mắt mong đợi. Trước kia, chỉ cần cô để lộ ánh mắt này, anh sẽ nhận lời ngay. Nhưng lần này, anh không đồng ý. Chưa nói đến chữ karaoke kia là nỗi ám ảnh của anh, mỗi khi nhớ lại luôn mang theo nỗi tuyệt vọng vạn tiễn xuyên tim, quan trọng là giờ phút này anh chỉ muốn ở bên cô một mình. Anh cúi đầu nhìn cô, ôn hòa nói: “Anh có chuyện muốn nói với em.”

Giọng nói dịu dàng như vậy khiến đàn anh và Dương Tư đứng bên đều kinh ngạc. Trái tim Chân Ý lại loạn nhịp, bây giờ mười con ngựa cũng đừng hòng kéo cô đi: "Mọi người đi chơi đi, em và Ngôn Cách không đi.”

Cô Tần chuẩn bị rời đi quay đầu lại, vẫy tay về phía này: “Ngôn Cách.”

“Anh ra đây một lát, đừng chạy lung tung.” Anh khẽ dặn dò.

Chân Ý "ừ"’ nhẹ một tiếng.

Dương Tư cười: "Bây giờ hai người mới đến với nhau ư, trước kia cậu nói hai người đã thành đôi rồi."

Chân Ý không muốn trả lời, sau bữa tiệc tối nay, cô cảm thấy mình và Dương Tư đã như người xa lạ. Đang suy nghĩ, Doãn Đạc đi tới, nhìn Chân

https://thuviensach.vn

Ý: "Em phải đi trước à?"

"À, em còn có việc." Cô hơi lúng túng, "Anh Doãn, em xin lỗi."

Anh cười nhạt: "Vừa mới thành đôi thì phải."

"... Vâng." Chân Ý đứng ngồi không yên, thầm than ánh mắt của anh thật hiểm độc.

"Là anh chậm một bước hay là nói em nên cảm ơn anh đã thúc đẩy hai đứa đây?" Anh hết sức rộng lượng, nhưng giọng điệu vẫn mang vẻ tự giễu.

Chân Ý không biết đáp thế nào, Dương Tư cười đùa: “Có lẽ nhờ công lao của anh Doãn, trong tiềm thức người đàn ông đều muốn cạnh tranh.”

Chân Ý hơi nhíu mày: "Em đi trước đây."

Cổ tay cô bị Doãn Đạc nắm lấy. Lòng bàn tay anh hơi nóng lên, Chân Ý hốt hoảng. "Chân Ý.” Doãn Đạc cười nhưng không hề vui vẻ, "Vậy mong em chuyển lời cho cậu ta, anh không hề bỏ cuộc và cũng không nhận thua."

Da đầu cô lập tức nổ tung, cùng lúc đó, “Chân Ý.” Giọng Ngôn Cách truyền đến, phảng phất hơi lạnh giữa cơn gió đêm, “Đi thôi.”

Chân Ý giật mình, giằng khỏi tay Doãn Đạc như bị bắt gian tại trận, khẽ nói: "Ngôn Cách gọi em, em phải đi đây.” Nói rồi cô vội vã không buồn quay đầu lại, chạy tới bên Ngôn Cách, ánh mắt thấp thỏm. Ngôn Cách ánh mắt ôn hòa, không hề trách móc nặng nề, giơ tay lên vén sợi tóc lòa xòa trên trán cô. Nhìn cô hồi lâu, anh thờ ơ liếc nhìn Doãn Đạc, mặc dù rất hờ hững nhưng cũng toát lên sự lạnh lùng không vui. Anh thấy rất rõ Doãn Đạc đã nắm tay Chân Ý và cũng nghe rất rõ anh ta vẫn không buông tha Chân Ý. Làm gì có chuyện không ghen chứ!

https://thuviensach.vn

Anh dắt tay Chân Ý xoay người rời đi. Cô hít sâu, không nói tiếng nào, cũng không kháng cự. Để anh dắt đi một lúc cô mới hoàn hồn, khẽ siết lấy tay anh. Ồ, bàn tay to lớn mà ấm áp, thon dài mà xương xương. Nhịp tim và hơi thở của cô đều bất ổn, vui vẻ lại đau thương, lần cuối anh nắm tay cô đã là chuyện bao nhiêu năm về trước.

Hồi học cấp hai, cô luôn vô ý vô tứ, luôn là cô động tay động chân với Ngôn Cách trước, không hề giống con gái chút nào. Nhưng nếu lần nào Ngôn Cách chủ động kéo tay cô, cô sẽ lập tức im lặng biến thành con chim nhỏ; anh chủ động ôm cô, cô cũng có thể ngơ ngẩn cả một buổi chiều; anh chủ động hôn cô, cô tiêu phí cả một ngày. Cô vẫn cho rằng mình có thể không màng thể diện để theo đuổi anh như cô gái mạnh mẽ không gì địch nổi, nhưng cô chưa bao giờ nhận ra những khi mình được anh che chở, cô cũng sẽ luống cuống, ngu muội như những cô gái bình thường chìm đắm trong tình yêu. “Ngôn Cách.”

“Ừ?”

“Bây giờ chúng ta đã thành đôi rồi à?”

“Chưa đâu.”

“…” Chân Ý lập tức nổi giận, hất tay anh ra: “Anh đúng là đồ chiếm toilet mà không chịu ị điển hình!”

“Chân Ý, đừng tự coi nhẹ mình như vậy.” Mắt anh trong suốt, dần dần nghiêm túc nói, “Sao em lại là toilet chứ?”

“…” Cô hận không thể ngoạm một phát nuốt chửng anh luôn.

“Chân Ý, đừng giận.” Anh mấp máy môi, trịnh trọng nói, “Ý anh là anh vẫn chưa theo đuổi được em.”

https://thuviensach.vn

Chân Ý hoàn toàn bất ngờ trước cú đảo ngược này, sững sờ hệt như nằm mơ: “Vậy, khi nãy là anh tỏ tình với em trước mặt đám bạn đấy à?”

Đèn đường mông lung, mặt anh ửng hồng, "Ừ."

"Sao lại chọn hoàn cảnh ấy chứ, em tưởng anh không thích cho mọi người biết chuyện riêng của anh."

"Đúng là không thích." Anh nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt đen thêm phần sâu thẳm giữa bóng đêm, "Nhưng mà, em sẽ buồn phải không?"

"Em ư?"

"Tám năm nay, em rất ít khi về Thâm Thành. Phải chăng nếu trở về đây, gặp bạn bè thầy cô, em sẽ rất áp lực, cảm thấy như trên người in hằn dấu vết của Ngôn Cách, sợ bị đeo bám bởi hàng loạt câu hỏi như đã theo đuổi được Ngôn Cách chưa, đã buông tha Ngôn Cách chưa, đã bắt đầu lại chưa, có cảm thấy năm ấy ngu ngốc không. Em hẳn sẽ cảm thấy rất mệt mỏi, trong lòng khó chịu. Bây giờ em đã cảm thấy khá hơn chút nào chưa?"

Đáy lòng Chân Ý bỗng lặng thinh. Không biết tại sao, sống mũi cô lại cay cay. Dù anh chỉ dịu dàng với cô một chút thôi, cô đã cảm động và vui mừng đến độ long trời lở đất. Hôm nay, anh nhàm chán ngồi giữa đám người ồn ã mà xa lạ lâu như vậy chỉ vì muốn chứng minh với mọi người là họ đã thành đôi.

Anh hơi cúi người, một lần nữa chầm chậm dắt tay cô, cô hạnh phúc tới mức hỗn loạn: "Ngôn Cách?"

“Ừ?”

“Anh có biết tại sao những năm ấy em theo đuổi anh điên cuồng như vậy không? Có biết tại sao sau khi chúng ta bên nhau rồi nhưng ngày nào em cũng yêu hết mình như vậy không? Bởi vì em cảm thấy, ngày mai chưa

https://thuviensach.vn

chắc sẽ đến với bất cứ ai, tạm biệt có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại, xoay người có lẽ sẽ không bao giờ quay đầu lại nữa. Em luôn lo lắng ngày nào đó sẽ chia tay xa cách, lo chuyện gì bất ngờ sẽ chia lìa đôi ta. Em lo lắng một giây trước vẫn đứng đằng xa mỉm cười với anh, một giây sau đã bất ngờ gặp tai nạn, giông bão, sóng thần. Em luôn lo lắng mua vé xem phim, cầm bắp rang bơ rồi nhưng anh lại không xuất hiện. Em luôn lo lắng rõ ràng đã hẹn ở đó, nhưng cuối cùng chỉ có một mình lẻ loi tiến bước. Trên đời này, mỗi giây mỗi phút đều xảy ra chuyện bất ngờ, hoặc chủ quan, hoặc ép buộc, có nhiều lắm. Vì thế, em sống mỗi phút như một giây cuối cùng, sống mỗi ngày như thời khắc cuối cùng của cuộc đời. Anh không biết đâu, đối với em, anh quan trọng như cả thế giới vậy. Và lẽ đương nhiên em phải tràn trề nhiệt huyết cùng anh vui vẻ trải qua thời khắc cuối cùng. Vì thế, anh có biết không? Sau bao nhiêu năm chia tay, em chưa từng hối hận, cũng không hề tiếc nuối. Dù chia xa bao năm, nhưng mỗi lúc nghĩ lại những chuyện đã làm, em đều thấy rất vui vẻ.”

Anh dừng bước. Vừa hay đứng dưới đèn đường, ánh sáng trắng mờ mà mông lung như lớp lụa mỏng bao phủ lên hàng chân mày dưới tóc cô. Làn da cô mịn màng như ngọc, gần như trong suốt. Đôi mắt đen nhánh tỏa sáng rực rỡ như chứa đựng vô vàn ánh sao. Mắt cô bất giác ngấn nước, ánh lệ lung linh, thoáng chút đau thương và hoài niệm, phần nhiều lại là kích động và hân hoan.

Trái tim anh không bình tĩnh như trước nữa, có cảm xúc không tên dâng trào, tụ dần lại, muốn xông ra khỏi lồng ngực. Tám năm chịu đựng và chờ đợi... Anh cúi đầu, kề trán lên trán cô. Chóp mũi ghé sát cánh mũi cô, hơi thở ấm áp phả lên môi cô, ngưa ngứa, khiêu khích lòng người. Lòng cô như sân như si, đôi môi khẽ run, oán giận mà tủi hờn: "Không công bằng. Anh muốn theo đuổi em rõ ràng chỉ là một câu nói. Nhưng chỉ cần anh lên tiếng, em đã nhào đến bất cứ giây phút nào."

https://thuviensach.vn

“Bởi vì anh sẽ không bỏ cuộc, nên em có thể yên tâm. Đừng để anh theo đuổi dễ dàng, cũng không cần lo lắng anh sẽ buông tay.”

"Nào có chuyện tốt như vậy chứ?" Cô dẩu môi oán trách, trong lòng lại hạnh phúc ấm áp vô cùng.

"Lần này anh sẽ cố gắng." Anh nhìn cô, đôi mắt xán lạn như vì tinh tú, nói, "Lần này đến với nhau rồi, thì đừng bao giờ chia xa nữa."

Trong nháy mắt, Chân Ý cảm thấy ánh đèn đường bừng lên rồi vụn vỡ, bao phủ hai người họ giữa ánh sáng rạng ngời. Cô chậm rãi nhắm mắt lại: Xứng đáng mà. "Được."

Ngôn Cách, chuyện em tự hào nhất trong đời là ở những năm tháng tuổi hoa ngây ngô tươi đẹp nhất, ở độ tuổi dám dũng cảm quên mình vì tình yêu, em đã yêu anh không màng danh lợi, phớt lờ hiện thực, trong sáng không chút vẩn đục và cũng đã bất chấp hết thảy theo đuổi anh. Tuổi hoa tươi đẹp nhất trong đời đã dành trọn để yêu anh, cùng anh trải qua độ tuổi ngây thơ nhất. Thật đáng giá biết bao.

Chân Ý thò đầu nhìn vào phòng làm việc. Bác sĩ Ngôn yêu dấu của cô đứng thẳng tắp như một thân cây, cúi đầu ghi chép. Không biết nhìn bao lâu, bàn tay đang viết lách dừng lại, anh chầm chậm ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng.

Chân Ý mím môi cười, vẫy tay: “Hi, bác sĩ Ngôn.”

Anh thản nhiên cúi đầu, tiếp tục ghi chép. Viết được một nét, ý thức được mình đang theo đuổi cô, lại ngẩng đầu lên nhã nhặn đáp lại: “Hi.”

Chân Ý cười tươi hơn, rảo bước đi vào, dốc hết tài liệu trong túi ra, đặt lên bàn, ung dung tự tại: “Gần đây mới nhận một vụ kiện. Không cần để ý đến em, anh cứ bận việc của mình là được.”

https://thuviensach.vn

Anh nhớ ra hai tấm vé xem phim trong túi, vội gập sổ lại, nói: “Anh xong việc rồi.”

“Thật à?” Cô vừa giở tài liệu vừa quay đầu nhìn anh, “Gần đây lúc làm việc anh không đeo kính nữa.”

“Thị lực đã tốt hơn rồi.” Anh nói khẽ. Trước kia, cuộc sống của anh chỉ có công việc, rảnh rỗi cũng phải tìm việc để làm. Nhưng từ mấy tháng nay, anh không còn như vậy nữa. “Vụ kiện gì thế?”

“Của xóm lao động.”

Ngôn Cách xoay người đi rửa tay. Cô giờ là đại luật sư trẻ nhất trong lịch sử thành phố K, có biết bao người giàu có xếp hàng mời mọc cô kiện tụng, thế nhưng cô chỉ quan tâm đến đương sự của xóm lao động mà thôi. Trước kia mỗi khi nhắc tới án kiện tụng, cô đều hăng hái vô cùng, nhưng lần này khuôn mặt sầu lo nghiêm túc: "Tháng trước, lúc cả thành phố K chú ý tới Hứa Mạc và Hoài Như, Thâm Thành đã xảy ra chuyện lớn. Lâm Chi sống ở thành phố K mang thai hai tháng, trên đường trở về Thâm Thành thăm người thân đã bị tám thanh niên vây đánh tới chết ở ga tàu điện ngầm." Chúng đánh đập, giẫm đạp túi bụi, thậm chí xối nước tiểu vào nạn nhân. Chân Ý nghiến răng: "Nếu em ở đó thì tốt rồi. Nhất định sẽ đạp chết chúng!"

Ngôn Cách khóa vòi nước lại. Cảnh sát, luật sư, phóng viên, cô đã làm những việc này bấy lâu, những chuyện tương tự thế này đã gặp quá nhiều, "Chân Ý, bởi vì em không quen nếp, nên mới rất đáng quý."

Không có lời mở đầu, nhưng Chân Ý hiểu ngay. Cô hơi ngượng ngùng: "Có rất nhiều người giống em mà." Dứt lời lại ỉu xìu. "Ngôn Cách, anh biết không? Bến tàu điện ngầm có bao nhiêu người qua lại, nhưng không có một ai giúp cô ấy cả."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách giải thích: "Thật ra rất bình thường, bystander effect – hiệu ứng bàng quan trong tâm lý học xã hội."

"Gì cơ?"

Ngôn Cách rút tờ khăn giấy lau tay: "Mọi người cho rằng lúc xảy ra chuyện, càng nhiều người có mặt, khả năng người bị hại nhận được trợ giúp càng lớn. Thực tế ngược lại, sự tồn tại của những người chứng kiến khác sẽ hạn chế hành động giúp người của một cá nhân. Người càng đông, con người sẽ càng có khuynh hướng khoanh tay đứng nhìn."

"Tại sao thế?"

“Diffusion of responsibility - phân tán trách nhiệm. Một người đơn độc có trách nhiệm giúp đỡ người bị hại, nhưng sự có mặt của nhiều người sẽ khiến trách nhiệm này bị phân tán. Càng đông người mức độ phân tán càng nghiêm trọng. Họ đều nghĩ rằng một giây sau sẽ có người khác trợ giúp."

Ngôn Cách ném khăn giấy vào sọt rác thong thả nói: "Nếu trở thành người bị hại thì phải kêu cứu có mục tiêu, chọn một người đang chú ý tới vụ việc giữa đám đông, có thể lực và tốt nhất là có bạn đi cùng. Hãy chỉ định anh ta giúp em, bảo anh ta kêu gọi mọi người cùng cứu em.”

"Ngôn Cách, anh giỏi quá đi mất.”

Anh ngây ngẩn một giây, nhẹ giọng đáp lại: "Người học qua khái niệm này đều biết mà."

Cô nhìn anh sâu thẳm: “Những lúc em hoang mang, anh luôn nói em nghe những điều cần thiết mà em chưa biết, giúp em thông suốt, lại còn mở lối giải quyết, khơi dậy nguồn hy vọng dạt dào trong em. Ngôn Cách, có anh thật tốt."

https://thuviensach.vn

Lời nói thẳng thắn của cô khiến tim anh loạn nhịp, "Em định làm gì trong vụ kiện này?"

"'Công tố viên của Thâm Thành sẽ đệ đơn tố tụng, người dân của hai bên đều rất tức giận, em muốn giúp gia đình người bị hại liên hệ và đề đạt mong muốn với phía công tố của Thâm Thành. Lát nữa sẽ cùng anh Doãn tới Thâm Thành."

Ngón Cách lẳng lặng hít vào, lấy vé xem phim ra cho cô: "Viện nghiên cứu phát, cùng đi xem nhé."

Cô cầm lấy xem, "Phim phóng sự Thế giới vi mô, có vẻ rất thú vị."

Ngôn Cách sửng sốt, lấy nhầm rồi. Nên là phim tình cảm, trên mạng đề cử 9,8 điểm.

"Quả nhiên là vé xem phim viện nghiên cứu phát, thật cao siêu.”

Lời đến khóe môi lại nuốt về. Ngôn Cách thấy mình ngốc quá, sao viện nghiên cứu lại phát vé phim tình cảm chứ? Suýt nữa lộ tẩy. Không đúng, sao phải nói là viện nghiên cứu phát nhỉ? Anh cúi đầu day ấn đường.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 14.3

Thời tiết mùa thu của Thâm Thành rất dễ chịu, không khí mát mẻ trong lành. Ánh nắng chan hòa, bầu trời cao vời vợi. Chân Ý ngồi trong phòng họp trống trải, ngón tay lơ đãng gõ lên mặt bàn. Nhìn đồng hồ đeo tay, sắp đến bốn giờ chiều rồi. Chuyện lớn thế này mà lại chậm trễ. Buổi gặp mặt này, thành phố K cử một đoàn công tố gồm vài luật sư tư, phía Thâm Thành cử một đoàn công tố. còn có cả chuyên gia xã hội và pháp luật đến từ trường đại học danh tiếng. Những cán bộ phía Thâm Thành đã đến từ sớm, những chuyên gia phía Đế Thành lại đến muộn.

Chân Ý bực bội: "Hừ, chuyên gia à!"

Trái lại, Doãn Dạc không nổi giận mà vẫn điềm nhiên, cảm thấy động tác nhỏ lộ vẻ phiền muộn của cô, nói chầm chậm: “Tối nay có hẹn à?"

Ớ? Quên mất rồi. Không nhắc tới còn tốt hơn. "Đâu có."

Sau buổi họp lớp lần trước, gặp lại Doãn Đạc khó tránh khỏi lúng túng, có lẽ không về được, cô đành nhắn tin cho Ngôn Cách. Đợi vài phút, Ngôn Cách không trả lời. Nghe Doãn Đạc bình luận: "Anh xem video thấy mấy kẻ hành hung giẫm vào đầu cô ấy..."

Chân Ý tắt tiếng điện thoại, cất vào túi. Một nhân viên phòng công tố rất tức giận: "May mà Thâm Thành có hình phạt tử hình. Từ tên bán hàng rong đâm chết nhân viên quản lý đô thị đã bị xử tử, đến đứa sinh viên đụng ngã rồi đâm chết người phụ nữ kia cũng bị xử tử luôn rồi. Bây giờ lại một đám

https://thuviensach.vn

vây đánh, nện đầu, xối nước tiểu, đánh chết một người đang sống sờ sờ. Nhất định phải đòi lại công bằng cho Lâm Chi đã qua đời."

Doãn Đạc than thở: “Công chúng hy vọng kẻ hành hung đều bị trừng trị nghiêm khắc, ít nhất là tù chung thân. Nhưng số người vây đánh quá đông, tận tám người.”

Chân Ý cau mày, lúc này cửa phòng họp mở ra. Họ đã gặp những công tố viên Thâm Thành phụ trách khởi tố vụ án này, năm sáu chuyên gia ai ai cũng đeo kính, mặt mày nghiêm nghị, toát lên phong thái nghiên cứu học thuật. Công tố viên họ Phương giới thiệu các chuyên gia với thành viên đoàn công tố của thành phố K xong liền nói thẳng vào vấn đề chính: “Sự kiện này thu hút sự chú ý của cả nước, áp lực của cảnh sát và phía công tố đều rất lớn, vì thế hôm nay mời các vị tới đây để trao đổi về tình huống này.”

Doãn Đạc nghiêm túc hỏi: “Viện kiểm sát Thâm Thành khởi tố kẻ tình nghi với tội danh gì?”

“Chắc chắn là cố ý giết người, nhưng mức phạt cụ thể thì…”

“Công tố viên Phương, chúng tôi có ý kiến về chuyện này.” Một chuyên gia tội phạm học đưa ra ý kiến khác, “Dân chúng phản ứng kịch liệt, nhưng đây nên là vụ án cố ý gây thương tích và sơ suất dẫn đến tử vong.”

Phòng họp im phăng phắc. Mấy tiếng phản đối cùng cất lên:

“Phản đối!”

“Phản đối!”

“Phản đối!”

https://thuviensach.vn

Ánh mặt trời chói lòa chiếu lên chiếc bàn màu đỏ. Nhà tội phạm học bình tĩnh chỉnh kính mắt, nói: “Đám người đó nhất thời kích động, không có âm mưu gì, cũng không ngờ mình đánh chết người. Sự kiện ảnh hưởng tiêu cực, nhưng là người làm công tác chuyên nghiệp sẽ không để bị ảnh hưởng, nên nhìn nhận bản chất một cách khách quan.”

Giọng Chân Ý hơi lạnh: “Lấy cái gọi là “khách quan” để làm nổi bật sự “chuyên nghiệp” của bản thân, liệu có hơi mất nhân tính không?”

Nhà tội phạm học nhíu mày, nhà xã hội học bên cạnh ông ta lên tiếng, như thể giáo viên mắng học sinh: “Chúng ta không thể một mực nghe dân ý, chịu áp lực từ dư luận xã hội để rồi buông bỏ tính chuyên nghiệp của mình, làm theo lựa chọn mà dân chúng hô hào.”

Chân Ý: “Biểu hiện “chuyên nghiệp” là căn cứ phán đoán khách quan làm việc đúng đắn, chứ không phải chưa qua phán đoán đã một mực mù quáng đứng về phe phản đối, cho rằng chỉ cần phản đối là chuyên nghiệp, chỉ cần phản đối là lý trí, chỉ cần phản đối là nổi bật.”

“Cô…”

Công tố viên Phương nói: "Đúng vậy, người chấp pháp không nên bị dư luận thao túng và định đoạt. Nhưng lần này, căn cứ theo lời khai của nhân chứng và camera giám sát ở hiện trường, rõ ràng kẻ hành hung đã cố ý giết người."

Nhà tội phạm học vẫn phản đối: "Nghi phạm không chủ quan muốn đánh chết người. Tôi đã đến trại tạm giam gặp họ, họ nói không ngờ mới đánh vài cái người phụ nữ kia đã chết. Chúng ta phải xem chứng cứ khách quan."

"Khách quan à?" Chân Ý mở laptop ra, nhanh nhẹn lướt tìm, đẩy tới trước, "Đầu tiên, người phụ nữ trong video bị ngã rồi kêu lên thảm thiết, ôm bụng hét "tôi đang mang thai" không dưới bảy lần, kết quả bị kẻ hành hung

https://thuviensach.vn

đá mạnh vào bụng. Tiếp theo, chúng giẫm lên đầu nạn nhân, đá đầu cô ấy vào tường mười tám lần. Họ "không ngờ mới đánh vài cái người phụ nữ kia đã chết" ư?" Chân Ý nén giận, "Con người phải ngu ngốc thế nào mới tin được lời họ nói?”

Đoàn chuyên gia phía đối diện im thin thít.

“Đừng chơi chữ nói rằng không cố ý giết người. Là chuyên gia pháp luật, các ông rõ hơn ai hết, người hành động biết rõ hành vi của mình sẽ dồn người khác đến kết quả tử vong, mong muốn hoặc để kết quả đó xảy ra sẽ được gọi là cố ý.”

Công tố viên Phương lơ đãng gật đầu.

Chuyên gia pháp luật buồn bã, vô cùng phiền muộn: “Tôi hiểu sự phẫn nộ của anh chị và công chúng, nhưng mỗi khi xảy ra chuyện như vậy, dư luận sẽ đẩy người chấp pháp đến nơi đầu sóng ngọn gió, lợi dụng dân ý tác động tới cảm xúc và lựa chọn của mọi người, đó gọi là lấy bạo chế bạo!”

“Trước chứng cứ rõ mồn một, ông còn nói là lấy bạo chế bạo?" Doãn Đạc cau mày, "Công chúng tin tưởng pháp luật, mong pháp luật mang đến chính nghĩa cho người bị hại.”

Chuyên gia pháp luật cãi lại: “Mục đích đặt ra luật pháp không phải là để giết người. Chúng ta nghe theo dân ý, không giữ bình tĩnh, đây là khinh nhờn sự tôn nghiêm của pháp luật.”

"Mục đích của luật pháp quả thật không phải là để giết người, mà để trừng phạt." Chân Ý nói. "Không chỉ để an ủi người chết mà còn để bảo vệ người sống. Là chuyên gia mà các ông không hiểu tôn nghiêm của pháp luật có nghĩa gì ư? Không để bất cứ người bị hại nào bị chết oan, không để bất cứ người may mắn còn sống nào chạnh lòng. Thứ pháp luật mà các người bảo vệ đã làm được chưa?"

https://thuviensach.vn

Phòng họp yên lặng như tờ. Các chuyên gia không nói được một lời.

Lúc rời khỏi tòa nhà, trời đã sập tối. Nhóm Chân Ý đi xuống bậc thềm đá cẩm thạch, lòng ai cũng trĩu nặng. Cuối cùng xác định là cố ý giết người, dự đoán mức phạt là hai người chung thân, ba người ngồi tù có kỳ hạn, một người hưởng án treo và một người cải tạo. Doãn Đạc động viên mọi người: "Thế này đã khá mãn nguyện rồi."

Chân Ý không vui nổi: "Đối với bố mẹ và chồng Lâm Chi mà nói, như vậy không đủ."

"Chân Ý, chúng ta đều biết không thể xử nặng tất cả được."

"Đúng vậy, em biết, nhưng không thể hiểu." Chân Ý cười vẻ cô đơn, "Anh sẽ lại nói em kích động, xử sự theo cảm tính. Nhưng em thật sự không hiểu, luôn không thể hiểu. Sinh mạng là vô giá, tội ác giết người cũng không thể cân đo. Tại sao lại dùng một thể cân đo để giải đề toán. Tám người giết một người nhẹ tội hơn một người giết tám người ư?"

Doãn Đạc quay lại nhìn cô, chỉ thấy trong bóng đêm, gương mặt cô trắng nõn mong manh, anh khẽ nói: "Em hiểu mà, luật pháp không thể trách số đông."

Chân Ý cười cay đắng, "Bởi vì có đến tám hung thủ, mà chỉ có một người chết nên trách nhiệm này có thể san bằng rồi giảm bớt. Vậy có phải sau này giết người cứ hành động theo số đông là có thể miễn trách nhiệm? Đúng là sẽ miễn trách nhiệm. Tình huống này xảy ra rất nhiều lần rồi. Nào là xe tải bị lật rồi mọi người tranh cướp, nào là đánh hội đồng dẫn đến ẩu đả tập thể, những chuyện như vậy còn ít sao? Thế nhưng, luật pháp vẫn không trách tội số đông."

Doãn Đạc im lặng một hồi: "Nhiều khi tình và lý đều nói không xuôi; mà lý, đôi khi chính nó cũng nói không xuôi."

https://thuviensach.vn

Chân Ý khẽ nhếch môi, vô thức nhìn đồng hồ, sắp tám giờ rồi.

Cô hốt hoảng, cuống quýt mở điện thoại. Không có tin nhắn, chỉ có một cuộc gọi nhỡ vào lúc năm giờ chiều, của Ngôn Cách. Vừa định gọi lại, Đoãn Dạc vỗ vai cô, quay đầu nhìn mọi người: "Mọi người đừng ủ rũ nữa, cùng đi ăn tối đi."

Giờ phút này Chân Ý làm gì có tâm tư ăn tối, chưa kịp từ chối đã trông thấy...

Giữa đêm thu, ánh sáng hắt xuống từ đèn đường hình hoa lan mang màu trắng ngà mờ ảo, len lỏi giữa những tầng lá sum suê, hệt cõi mơ được bao phủ bởi lớp lụa mỏng. Cây cối ven đường vẫn tươi tốt ngợp trời, cơn gió mát ven biển thấm lạnh tâm can, vừa thổi qua, lá vàng xen kẽ lá xanh đã đua nhau rụng xuống, nhẹ nhàng tung bay xoay vần giữa ánh đèn như dải lụa trắng. Ngôn Cách mặc áo khoác màu xanh đậm, hai tay đút túi, đứng lặng im dưới bóng cây trong suốt bởi ánh đèn bao phủ.

Dưới mái tóc, khuôn mặt anh như tranh vẽ, đôi mắt sâu thẳm trong veo, nhìn thẳng vào cô. Gió đêm thổi bay vạt áo, dáng người anh thẳng tắp như cây ngọc không nghiêng mình trước cơn gió. Chân Ý ngẩn ngơ vài giây, không ý thức được tay Doãn Đạc vẫn khoác hờ trên vai cô. Tâm trạng phút trước còn chán chường, giờ này đã được thay thế bằng niềm vui trào dâng. Cô không nói cho anh biết nơi họp, vậy mà anh lại tìm được ư?

Trong đầu cô bất giác nghĩ đến một chú cún trắng lạnh nhạt mà kiêu ngạo, nó lần theo mùi cô, ghé bên này, ngửi bên kia, đánh hơi suốt quãng đường và cuối cùng tìm đến đây. Thế rồi ngoan ngoãn ngồi dưới đèn đường, chậm rãi vẫy đuôi đợi cô. Không nhìn bươm bướm ven đường, cũng không để tâm đến cô mèo nhỏ chạy qua, đôi mắt đen nhánh chỉ nhìn phía này không chớp. Trời tối cũng không đi, không đợi được cô quyết không bỏ về. Òa...

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên, chàng trai trước mặt điển trai lạnh nhạt, không hề đáng yêu ấm áp như chú cún, nhưng... Giờ khắc này, cuối cùng có đã có cảm giác được anh theo đuổi. Cảm giác này... tuyệt vời biết nhường nào.

Cảnh chiều hôm bao phủ, gió đêm mát rượi. Chân Ý chạy nhanh xuống bậc thềm, nhào tới bên Ngôn Cách như con chim non, lòng tràn ngập niềm vui: “Sao anh lại tới đây?”

Ngôn Cách cụp mắt nhìn nụ cười rực rỡ như muốn thắp sáng cả thế giới trên mặt cô. Mắt anh lóe lên, bất giác đưa tay nhẹ vén lọn tóc rơi bên thái dương cô ra sau tai, giọng anh khẽ khàng: “Đã hẹn gặp rồi nhưng em không tới, muốn gặp em.”

Lời nói thật thà chất phác lại khiến sợi dây mềm mại nhất trong lòng cô rung động nhẹ nhàng. Cùng với động tác thân mật của anh… Đứng giữa cơn gió đêm, cô sắp say mất rồi. Cô vẫy tay chào những người đồng nghiệp sau lưng, kéo Ngôn Cách rời đi: “Bây giờ không xem phim được nữa rồi, cơm cũng không ăn được.”

Anh vẫn ổn, chỉ cần cô líu ríu bên cạnh thì đáy lòng anh sẽ yên bình.

Chân Ý nghiêng đầu ngẫm nghĩ: “Sáng mai còn có việc, tối nay vẫn phải trở về thành phố K. Hay bây giờ về đi, trong tủ lạnh có đồ ăn, máy tính có phim, một công đôi việc.”

Nghe cũng được đấy. Chỉ có hai người, yên tĩnh. Anh gật đầu: “Được.”

Trên đường trở về thành phố K, anh chuyên tâm lái xe, cô lười nhác cuộn mình ở ghế lái phụ, lẩm bẩm lúc có lúc không, nói chuyện trên trời dưới biển với anh. Nói tới vụ án này, cuối cùng không hiểu sao lại nhắc tới Hoài Sinh, cô kể lại mấy hôm trước trên đường tới thăm người nhà Lâm Chi ở xóm lao động đã vô tình gặp anh ta.

https://thuviensach.vn

“Ngôn Cách…” Giọng cô xuống thấp, “Bây giờ Hoài Sinh đáng thương lắm.”

Lúc cô gặp Hoài Sinh, anh ta xách một túi rau nhỏ, dáng người cao ráo, rất thanh tú, khập khiễng bước đi trong khung cảnh đổ nát, nổi bật vô cùng. Vụ nhảy lầu lần trước đã để lại vết thương nghiêm trọng trên chân anh ta. Lòng Chân Ý chua xót, đuổi theo anh ta chào hỏi, hỏi thăm tình hình bình phục sau phẫu thuật. Hoài Sinh mời cô vào nhà chơi. Lúc này cô mới biết, hai chị em họ vẫn luôn sống ở đây. Tòa nhà bẩn thỉu, giống chung cư công xưởng cô từng ở. Mở cửa ra, chỉ có một phòng, Hoài Sinh ngủ trên giường, Hoài Như ngủ ở sofa.

Căn nhà nhỏ gọn gàng sạch sẽ cực kỳ, thậm chí rất ấm áp, trên bệ cửa sổ đặt chậu hoa màu trắng, treo trang sức vỏ sò, trên bàn đặt một đôi mèo bằng sứ. Trông mọi thứ tuy rất tầm thường nhưng toát lên cảm giác gia đình. Tường sơn màu tím nhạt. Qua lời kể của Hoài Sinh, Chân Ý biết trong mắt Hoài Như đây là thứ sắc màu của hạnh phúc. Cô hỏi thăm tình trạng sức khỏe của Hoài Sinh thì được biết hiện anh ta đang hồi phục rất tốt. Cô hỏi anh ta có cần tiền không, anh ta chỉ lắc đầu rồi nói dạo này không biết ai đó gửi một khoản tiền vào tài khoản của mình, nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa anh ta sẽ bắt đầu làm việc. Chân Ý bỗng dưng buồn bã. Hoài Sinh không đi học, sức khỏe cũng kém, xét trí tuệ hay thể lực đều đâu dễ tìm được việc chứ?

“Tôi định mở văn phòng riêng, hay là anh tới giúp tôi nhé.”

“Không cần đâu.” Hoài Sinh cười gượng, rất thiếu sức sống, “Bây giờ tôi là kẻ đáng hận, đừng để ảnh hưởng tới danh tiếng của cô.”

Mấy tháng trước lúc Chân Ý còn là phóng viên từng phỏng vấn anh ta, khi ấy anh ta vẫn lạc quan cầu tiến, giờ đây khi bệnh tình khá hơn thì nụ cười đã không còn nữa. So với nỗi giày vò thể xác do bệnh tật trước kia, thì

https://thuviensach.vn

những giằng xé tâm lý mà hiện giờ anh ta phải đối mặt còn đau đớn hơn nhiều.

Bên cửa sổ đặt cái bàn màu vàng nhạt, trên bày mười mấy quyển sổ dày cộp. Chân Ý lơ đãng mở ra xem, có quyển sổ đã ố vàng, là nét chữ lúc Hoài Như còn nhỏ. Khi đó có lẽ cô ta chưa đến mười tuổi, nét bút bi kém chất lượng, dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: "100g cà chua: 2,5–3,8g đường; 0,6-1,2g protein; 20-30mg vitamin C; 4,2-7,2mg threonine; 1,8-3,6mg cystine; 0,6-1,2mg methionine; muối khoáng…" Protein và axit amin được tô đậm bằng bút nhớ màu vàng. Rau dưa, quả tươi quả khô, thịt và hải sản, mấy trăm nhóm thực phẩm, mấy nghìn mấy vạn chủng loại. Tài liệu về thực phẩm chuyên biệt cùng cách thức chế biến, phương pháp điều dưỡng dành cho người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiết niệu, tất cả đã biến thành mười mấy chồng giấy trước mặt. Cơn gió ngoài cửa sổ lùa vào, trang giấy kêu loạt soạt, Chân Ý vừa buồn bã vừa cảm động.

Hoài Sinh lật xem xuốn sổ Hoài Như để lại, dùng cân tiểu ly đo thức ăn, cầm máy tính tính toán hàm lượng protein và axit amin. Thiếu thì thêm vào mấy chiếc lá, thừa thì bớt đi cọng rau miếng củ. Anh ta làm không thành thạo, mấy thứ đồ nhỏ bé này khiến anh ta lúng túng. Gần hai mươi năm, ngày nào Hoài Như cũng nấu cơm cho anh ta như vậy, không một lời oán trách.

"Anh có giận Hoài Như không?"

Hoài Sinh im lặng hồi lâu mới nói: "Chỉ giận bản thân. Tôi đã liên lụy chị mình ra nông nỗi này, chị ấy làm ra những chuyện đó cũng chỉ vì tôi." Anh ta quay lưng về phía Chân Ý, giọng rất khẽ, "Chân Ý, tôi là bệnh của chị mình."

Chân Ý không biết nói sao. Từ Tiếu nghèo khó, một trận ốm đã vắt kiệt cả nhà, khiến bố mẹ nợ nần chồng chất, nhà không còn tiền của. Và cũng

https://thuviensach.vn

chính trận ốm ấy của Hoài Sinh đã vắt kiệt nhân tính và sinh mạng của chị gái mình, khiến cô ta đánh mất lương tri, chạy tới nơi cùng trời cuối đất.

“Hoài Sinh, sau này anh định làm thế nào?”

“Không cần lo lắng. Tôi đã chứng kiến nhiều việc nhiều người, bây giờ đang viết tiểu thuyết trả tiền trên mạng, có thể gắng gượng sống qua ngày.”

"Á, tôi thích đọc truyện lắm, nói cho tôi biết anh viết ở đâu đi, tôi ủng hộ." Cô không hề có sở thích này, chỉ mới đọc một quyển tiểu thuyết. Nhưng cô ghi nhớ, thầm quyết định kêu gọi người quen ủng hộ.

Hoài Sinh nấu xong một bữa, cực kỳ khó ăn, anh ta đành nuốt từng miếng một. Chân Ý ở đó không bao lâu liền rời đi. Lúc ra ngoài bất ngờ gặp Đường Vũ và Sách Lỗi. Hai người họ xách một túi thực phẩm chuyên biệt cho người mắc chứng PKU đến thăm Hoài Sinh. Hỏi ra mới biết, thuở bé Đường Thường, Đường Vũ và Hoài Như là bạn tốt, có điều Đường Thường và Đường Vũ rất ngoan nên được nhận nuôi từ nhỏ. Tuy gia cảnh không giàu có nhưng cũng trưởng thành trong hạnh phúc.

Kể đến đây, Chân Ý mệt mỏi, nhìn con đường xám xịt phía trước mà ngáp dài, nói không rõ tiếng: "Trẻ mồ côi mất đi bố mẹ sẽ dễ phạm tội hơn sao? Như Hoài Như và An Dao vậy. Hay sẽ dễ dàng trở thành đối tượng bị phạm tội, như Đường Thường và Tống Y."

Ngôn Cách không mấy quan tâm. Anh đã điều tra thân thế của Tống Y. Cô ta cũng giống Đường Thường và Đường Vũ, chỉ khác là được nhận nuôi từ lúc sơ sinh, nên cô ta không hề biết thân thế của mình. Hoàn cảnh của cô ta rất giống Chân Ý. Nhưng vì "bố mẹ" Chân Ý mất sớm nên cô đành phải quay lại trại trẻ mồ côi, sau đó mới được ông nội đón về.

Chân Ý líu ríu suốt quãng đường, thấy anh không phản ứng, quay ngoắt lại: "Ngôn Cách, anh không nghe em nói à?” Cô hơi cau mày, đây là chuyện chưa từng xảy ra.

https://thuviensach.vn

"Chân Ý." Giọng anh có phần nghiêm túc.

"Hả?"

"Sau này đừng để đàn ông khác chạm vào em nữa, anh sẽ không vui."

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 14.4

Chân Ý lấy làm lạ, một lúc sau mới ngộ ra, biết anh đang nói gì. Thế giới lặng thinh, trong buồng xe chật hẹp mờ tối, thậm chí còn không nghe thấy tiếng động cơ. Cô chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực, lớn dần lớn dần. Lần đầu tiên anh biểu đạt sự ghen tuông và quan tâm thẳng thừng như vậy, lòng cô ngập tràn cảm giác ngọt ngào.

"Ôi chao..." Cô trả lời kiểu làm nũng, nghe rất ngoan ngoãn, âm cuối kéo dài đầy hạnh phúc, "Em nghe anh mà…”

Anh hơi mím môi, khuôn mặt cứng đờ suốt chặng đường nay đã thả lỏng bớt. Trên đường về nhà giữa đêm khuya, bởi có tiếng nói liên miên thủ thỉ của cô mà buồng xe tối mờ yên tĩnh trở nên ấm áp vô cùng. Ngày hôm nay, cuối cùng đã bình yên Hai tiếng sau họ về đến dưới tòa nhà cô ở. Cô thiếp đi, rúc trong tấm chăn mỏng, yếu ớt vô cùng. Anh xuống xe, mở cánh cửa bên phía cô, thấy cô nhắm mắt say ngủ, khuôn mặt nõn nà, hàng mi dày rậm, nhất thời không nỡ gọi cô dậy.

Anh cúi người nhích tới, đầu ngón tay chạm vào bầu má mịn màng ấm áp của cô, giọng rất khẽ: "Chân Ý."

"Ừm?" Cô gái đang ngủ nghe thấy tiếng gọi, hơi hoảng sợ, nhíu mày, dẩu môi vẻ không vui, đôi mắt không mở nổi. Cô bất mãn "hừ hừ", cựa quậy, co người, quay đầu đi đằng khác.

Ừ, bước đầu phân tích cho thấy nếu bị đánh thức, ắt hẳn cô nàng sẽ rất cáu kỉnh. Bác sĩ Ngôn gặp phải vấn đề khó giải quyết rồi đây. Anh đứng

https://thuviensach.vn

thẳng người cạnh xe, nhìn chằm chằm cô gái co mình trên ghế lái phụ như nhìn một đối tượng thí nghiệm. Ngẫm ngợi một lát, anh lại cúi người, ấn nhẹ huyệt vị trên đầu cô, giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi hơn nữa, thậm chí ẩn chứa đôi chút dỗ dành: "Về nhà rồi, lên giường ngủ có được không?"

Lần này, cô mơ màng mở mắt, ánh mắt ngẩn ngơ, chân thành và mềm dịu, dường như có thể nhìn vào lòng anh. Cô mơ màng: "Ơ? Về rồi à?"

Anh đỡ cô đứng dậy: "Tự đi được không, đã tỉnh táo lại chưa?"

Anh rất dịu dàng, cô thật sự không muốn tỉnh. Cô nghiêng đầu rúc vào cổ anh, lẩm bẩm bằng giọng mũi êm dịu: "Ngôn Cách, anh cõng em được không?"

"Em có biết xấu hổ không vậy?" Anh cụp mắt nhìn cô, giọng dịu hơn nữa.

"Không xấu hổ." Cô "hừ" khẽ, co trên người anh, "Em là con sâu mềm nhũn không xương."

"Vậy à." Anh than thở bất đắc dĩ, cúi người xuống.

Chân Ý dụi mắt, thỏa mãn trèo lên bằng cả tay lẫn chân, nhoài lên lưng anh: "Được rồi."

Anh đứng vững vàng, cõng cô dậy. Ồ, cảm giác trên lưng anh vẫn quen thuộc như thế, an toàn và vững chãi, mang theo mùi hương đặc biệt. Chân Ý nhắm mắt lại, nửa tỉnh nửa mê, ôm chặt lấy cổ anh, khóe môi cong lên nụ cười hạnh phúc. Mê muội hồi lâu, cô chợt nhớ ra: "Ngôn Cách, anh không khóa xe kìa.” Hơi thở của cô phả lên cổ anh, nhột như lông vũ.

Anh không quen lắm, muốn xoa cổ nhưng tay đang bận cõng cô. Quay đầu lại nhìn, đầu cô ngoẹo trên vai anh, làn da trên má mỏng manh giữa

https://thuviensach.vn

màn đêm, hàng mi dài đen nhánh yên tĩnh buông xuống như cái lược nhỏ. Rõ ràng mơ màng chưa tỉnh, thế mà vẫn nhớ chuyện này.

"Không sao đâu."

"Ồ, vậy thì tốt." Cô lẩm bẩm, một lát sau lại ghé vào tai anh phì phò, "Ngôn Cách, em muốn ăn ngô xào." Hơi thở ấm áp lại phả vào tai anh, thật nhột.

Đèn đường mờ tối, bóng cây loang lổ.

Chân Ý tắm rửa xong, hoàn toàn tỉnh ngủ. Cô quấn khăn tắm, nằm sấp trên sofa nhìn chằm chằm người trong bếp, hai mắt hiện hình trái tim.

Bác sĩ Ngôn xắn tay áo sơ mi, thái rau nấu nướng theo trình tự. Cô nào muốn ăn đồ ăn anh làm chứ, cô muốn ăn anh cơ! Cô quay người lại, cười khanh khách. Nhưng đến khi thức ăn được đưa lên bàn rồi, cô mới biết bụng mình đã đói meo. Lần đầu Ngôn Cách nấu cơm lại ngon lành đến vậy. Chân Ý cho đồ ăn vào miệng, kháng nghị đầy bất mãn: "Không công bằng, sao đàn ông nấu ăn còn ngon hơn cả phụ nữ vậy? Em rất thích nấu ăn, nhưng lại khó ăn chết được. Anh nhìn anh đi, lần đầu vào bếp đã ngon như vậy."

"Cảm giác như làm thí nghiệm.” Anh múc một bát canh rong biển đưa tới trước mặt cô, "Anh trai anh nấu cơm thậm chí còn dùng cả cân tiểu ly, ống nhỏ giọt và thước đo độ dày. Lúc ở Mỹ, Ngôn Hủ rất thích đến nhà anh ấy ăn cơm, lần nào cũng giúp anh ấy cân đo nguyên liệu nấu ăn."

Chân Ý mường tượng ra cảnh ấy, oán thầm: Trẻ con nhà anh đều lạ đời như vậy à?

Cô chọc hạt ngô trong đĩa, chợt nhớ tới cảnh Hoài Sinh nấu cơm, thuận miệng nói: "Ngôn Cách, chuyện Hoài Như bỏ trốn rất kỳ lạ. Có còng tay,

https://thuviensach.vn

lúc vào phòng vệ sinh cũng có nữ cảnh sát đi cùng, vậy mà Tư Côi lại nói cô cảnh sát ấy không nhớ gì cả, sự việc thật thần bí."

Anh "ừ" một tiếng, bưng đĩa ngô đến trước mặt cô, tới sát cô hơn.

"Gần đây bận quá em suýt nữa quên mất. Hôm ấy em hỏi Hoài Sinh tại sao nhảy lầu, anh ta nói tuy mình rất đau khổ nhưng không hề muốn tự tử, cũng không biết tại sao tỉnh lại đã ở bệnh viện. Anh ta thậm chí còn không nhớ rõ mình đã đi lên sân thượng."

Ngôn Cách thản nhiên ăn canh, những điều này đã sớm nằm trong dự liệu của anh.

"Bây giờ nghĩ lại, mọi người đều chết rất lạ." Chân Ý cắn đũa. "Đường Thường, Tống Y, Thôi Phỉ, và cả Hoài Sinh chưa tự tử thành công nữa."

Ngôn Cách gật đầu ra chiều đang nghe. "Tống Y đứng trên tòa nhà, lúc đầu lời nói rất kiên quyết, về sau ngữ điệu chậm dần, thể hiện rõ sự do dự, nhưng đột nhiên thay đổi… Thôi Phỉ còn kỳ lạ hơn, còn chưa ra tòa, Hồng Đậu lại còn nhỏ, sao chị ấy cam lòng chứ?" Chân Ý nhíu mày, "Em không hiểu sao họ lại lựa chọn nhảy lầu, chết vậy thảm khốc quá, ít ra nên chọn cách nào đó không đau đớn."

Lần này Ngôn Cách lên tiếng: "Không có cách chết nào không đau đâu."

Chân Ý thắc mắc: "Em xem ti vi thấy rất nhiều người cắt cổ tay. nhúng vào nước cho ra máu."

"90% số người cứa sai vị trí và không đủ sâu, phải thử lại hết lần này đến lần khác có người thiếu máu não phải sống đời thực vật."

"... Thuốc ngủ không đau chứ?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách "ừ” một tiếng: "Thuốc kích thích dạ dày dẫn đến nôn mửa. dịch nôn xộc vào phổi và xoang mũi, dẫn đến cảm giác bỏng rát khiến người tự sát chịu giày vò. Thuốc độc lại càng không cần phải nói, co giật nôn mửa, không ngừng đại tiểu tiện."

Chân Ý sa sầm mặt, sao nhắc mấy thứ này là anh không bao giờ kiệm lời vậy?

Ai đó vẫn không ý thức được, tiếp tục nghiêm túc phổ cập kiến thức khoa học: "Về phần chết đuối và treo cổ, phổi sẽ như nổ tung. Biết tại sao tử thi của người chết đuối và treo cổ rất khủng khiếp không? Bởi vì quá đau khổ. Hơn nữa…" Anh chần chừ một lát, "Phái nam treo cổ tự tử có dáng chết khó coi hơn."

Chân Ý tò mò: "Tại sao thế?"

"Sau khi chết, máu dồn xuống dưới, thi thể sẽ xuất hiện tình trạng cương cứng."

"... Ặc... Ngôn Cách, anh có muốn chết cũng đừng treo cổ nhé."

“Anh sẽ không tự sát."

"Ừ ừ, dù thế nào cũng đừng treo cổ.”

“…” Ngôn Cách nói tiếp: “Về chuyện nhảy lầu, anh có một phỏng đoán khác."

“Gì cơ?"

"Thôi miên."

Chân Ý kinh ngạc. "Có người thôi miên họ, khiến họ tự nhảy lầu ư?"

https://thuviensach.vn

"Trước đó không nghĩ tới phương diện này, nhưng lần đó anh nhìn Hoài Sinh từ khoảng cách gần, anh ta thật sự bị thôi miên." Anh giải thích.

Chân Ý thấy lạ lẫm: "Lúc ấy, trừ bố mẹ Từ Tiếu, không ai tiếp xúc với Hoài Sinh."

"Nhà thôi miên cực tài giỏi có thể tạo điểm thôi miên trong đầu. Một câu nói, một động tác, dù về sau người nói những lời đó hay làm động tác đó không phải là nhà thôi miên, cũng có thể thôi miên."

"Lúc ấy, Tống Y ở trên sân thượng, ai nói chuyện hay ra hiệu cho cô ấy chứ..." Chân Ý sửng sốt. Sau khi Đường Thường qua đời, Đường Vũ từng khóc lóc kể rằng khoảng thời gian ấy chị gái chịu áp lực lớn muốn rút lui, cô ta nói nếu như vậy sẽ không tha thứ cho chị gái. Trước khi chết, Thôi Phỉ đã gọi điện cho Thích Cần Cần, cầu xin cô ta chăm sóc Hồng Đậu, cầu xin cô ta tha thứ. Bố mẹ Từ Tiếu chửi rủa Hoài Sinh: "Tôi sẽ không tha thứ cho cô ta, cũng sẽ không tha thứ cho cậu. Không bao giờ tha thứ cho hai người!"

Hôm ấy cô chạy như điên trên quảng trường, hét: "Tống Y! Nếu cô dám nhảy, tôi sẽ không tha thứ cho cô! Không bao giờ!" Là những lời này ư ? Cô nói với Ngôn Cách, sắc mặt tái nhợt: "Những lời này là điểm kích thích. Nhưng Ngôn Cách, ai thôi miên họ vậy? Mục đích của kẻ đó là gì?"

Ngôn Cách biết đó đều là thí nghiệm của Lệ Hữu, nhưng không biết nên giải thích với Chân Ý thế nào, mà anh cũng không mong cô tìm hiểu chuyện này. Nhưng lòng hiếu kỳ của cô không giảm bớt: "Em nên tìm mối liên hệ giữa họ. Nếu bị cùng một người thôi miên, nhất định cuộc sống của họ có điểm gắn kết."

Ngôn Cách không trả lời. Anh ăn xong trước, đứng dậy.

Cô và cơm, vừa ăn vừa lẩm bẩm: "Chuyện tự sát này đúng là khiến người ta đau đầu."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách đang rửa nho, bỗng nhớ lại chuyện năm ấy, nói: "Có còn nhớ không, em cũng từng tự sát một lần."

"Nào có?" Cô phản bác. Uống một ngụm canh, ngẩn người rồi nhớ ra. "Nói lung tung. Lần đó em vốn không định tự sát mà! Chỉ muốn dọa họ thế thôi."

Anh múc một thìa muối bỏ vào bát nho, nói khẽ: "Nhưng hình như không ai sợ hãi cả."

Trừ anh ra.

Lần đó, chuông hết tiết vang lên nhưng anh vẫn không nghe thấy giọng nói vui vẻ của Chân Ý. Hai phút, ba phút, cô không xuất hiện. Anh đứng bên sân trường xi măng, liếc nhìn các bạn học đang chơi đùa. Trong mắt anh, sân trường trống rỗng, cô đã đi đâu? Tâm trạng thấp thỏm. Anh cúi đầu, suy nghĩ mấy mươi giây rồi sải bước tới tòa nhà nơi cô học.

Những học sinh mới lên lớp 10 ở tòa nhà số một rất nghiêm chỉnh, thấy anh liền rối rít gật đầu chào: "Em chào anh ạ."

Anh không phản ứng, một lúc lâu sau mới ngẫm nghĩ, tại sao Chân Ý không biết lớn nhỏ vậy, ngày nào cũng gọi "Ngôn Cách", "Ngôn Cách" khắp sân trường. Tới tầng bốn, một đám học sinh vây quanh phòng học nào đó ngó nghiêng, huyên náo vô cùng. Anh biết ắt hẳn Chân Ý ở trong đó. Không biết cô lại gây ra chuyện gì, anh vội bước tới, đôi tai không ngừng tìm kiếm hai chữ "Chân Ý", tự động lọc ra mấy câu nói từ mớ âm thanh ồn ã hỗn tạp: "Chân Ý trộm tiền kìa!", "Chân Ý lại bị thầy giáo ở phòng giám thị dạy dỗ rồi.", "Chân Ý trộm tiền của X làm gì chứ? X là bạn duy nhất ở lớp 13 thi được 500 điểm, thầy chủ nhiệm sẽ bênh vực bạn ấy."

Dáng anh cao, thoáng nhìn đã thấy Chân Ý lẻ loi đứng ở góc cuối lớp. Cô cắn răng, quật cường bất khuất, cảnh giác nhìn mọi người chằm chằm, tay ôm chặt cặp sách không buông. Trước ánh mắt của bao học sinh bên

https://thuviensach.vn

ngoài phòng học, mặt cô đỏ lựng, nhục nhã, nhưng hết sức kiên quyết. Thầy giáo phòng giám thị và thầy chủ nhiệm nhất quyết lục soát cặp sách của cô: “Chân Ý, nếu em không lấy tiền thì cho thầy khám cặp, chứng minh sự trong sạch đi."

"Tại sao không lục soát cặp sách của người khác mà chỉ lục soát mỗi mình em?" Cô tức giận đến mức run giọng, "Em không nghe lời cũng không thích học hành, nhưng em không trộm cắp."

"Em dốc đồ trong cặp ra cho thầy xem, mọi chuyện sẽ được giải quyết thôi. Cố chấp phản kháng như vậy chỉ khiến mọi người càng nghi ngờ!"

"Mọi người" có mặt đều xì xào bàn tán.

Chân Ý đứng giữa bao ánh mắt của mọi người, mặt đỏ như rỉ máu. Thầy giáo sốt ruột, tiến đến: "Đưa cặp sách đây."

"Bộp!" Cặp sách bị nện lên bàn, "Rầm rầm" hai tiếng lanh lảnh, cô giẫm lên ghế rồi huỳnh huỵch đứng lên bàn. Tiếng bàn tán nhỏ đi. Cô đứng bên cửa sổ, nhìn từ trên cao uy hiếp: "Các thầy lục soát đi! Hôm nay nếu ai động vào cặp sách của em, em sẽ nhảy từ đây xuống!"

Im phăng phắc.

"Các thầy lục soát đi!" Cô hét ầm lên.

"Chân Ý!" Giọng Ngôn Cách truyền ra từ đám đông. Vẻ mặt căm uất quyết liệt của giây phút trước lập tức biến mất, trở nên hoang mang bất lực, cô vịn cửa sổ đứng bần thần. Anh bước ra từ đám đông, ánh mắt thoáng vẻ lo lắng, nhìn cô chăm chú không rời, vòng qua từng cái bàn đi tới dưới chân cô. Anh ngẩng đầu trông lên, vươn tay, giọng nói mềm mỏng và chậm rãi lạ thường, là lần đầu tiên: "Chân Ý, đưa tay cho anh."

https://thuviensach.vn

Không gàn bướng như mọi người đã thấy, thật ra cô rất sợ hãi, tay chân đều đang run rẩy, không nhúc nhích được. Cô đờ đẫn nhìn anh, thật sự không thể cử động.

"Vậy anh đến dắt tay em." Anh nói khẽ, tiến lên một bước, chậm rãi cầm tay cô. Lòng anh nhẹ nhõm, nhưng rồi cảm nhận được sự run rẩy kịch liệt mà khẽ khàng của cô, trái tim anh lại trĩu nặng vô cớ.

"Đến chỗ anh nào." Anh nắm tay cô, chậm rãi dang khuỷu tay ra. Cô run lên, hơi quỳ gối nhảy xuống. Anh thu tay lại, kéo cô xuống dưới.

Cô bổ nhào vào lòng anh, cách đó không lâu còn cứng cỏi, giờ đây trở nên nhu nhược, nước mắt dâng trào đầy tủi hờn, sợ hãi và hơn cả là sợ anh không tin cô: "Ngôn Cách, anh đừng nghe lời các thầy nói. Em không trộm tiền của người khác đâu. Thật đấy! Anh tuyệt đối đừng nghe họ."

"Anh không nghe họ." Anh nói, "Anh chỉ nghe em."

Nước mắt cô tuôn trào như vỡ đê, rơi hết lên ngực anh.

Ngôn Cách cầm lấy cặp sách của cô, nhẹ nhàng hỏi: "Có thể mở ra không?"

Nước mắt rơi lã chã, cô gật đầu. Anh mở cặp ra, vừa nhìn những thứ bên trong đã hiểu ngay, chỉ vỏn vẹn mấy đồng xu và một gói băng vệ sinh... Anh cúi đầu, yên lặng rất lâu, mái tóc lòa xòa không thấy rõ vẻ mặt.

Một lúc lâu sau, anh ngẩng lên, ánh mắt đã lạnh đi, nhìn một lượt những người đứng quanh, hai thầy giáo và vô số những bạn nam khác. Giữa không gian im phăng phắc là hằng hà ánh mắt đang nhìn chăm chú.

"Ngôn Cách, chúng ta đi thôi." Nước mắt rưng rưng, cô níu tay áo anh.

https://thuviensach.vn

"Khoan đã." Không thể đi như vậy, sẽ có người cho rằng cô là kẻ trộm, nhưng cũng không thể dốc đồ trong túi ra. Anh nhìn bạn cùng bàn với Chân Ý: "Cậu sang đây xem trong túi có tiền bị mất không?"

Dương Tư ngó đầu nhìn: "Không có."

Ngôn Cách nhìn bạn nữ đứng cạnh thầy giáo: "Cậu mất tiền phải không?"

"Vâng."

"Sang đây xem đi."

Cô ta đi tới nhìn.

“Trong này có tiền của cậu không?"

"Không có." Bạn nữ kia căng thẳng.

Ngôn Cách nhanh chóng kéo khóa cặp lại, giọng hơi lạnh, gần như ra lệnh: “Nói xin lỗi đi.”

Nữ sinh kia đỏ mặt cúi đầu. Dưới ánh nhìn soi mói của đám dông, cô ta không mở miệng được.

“Nhìn cậu có vẻ là học sinh giỏi, vậy mà một phẩm chất đạo đức cơ bản là làm sai phải nhận lỗi cũng không biết sao? Đi học lâu như thế, không hiểu hai chữ “lễ độ” viết thế nào à? Cậu là học sinh “tốt” ư? Không, tôi cho rằng cậu kém xa Chân Ý." Ngôn từ sắc bén thế này, Ngôn Cách lại có thể nói bằng vẻ mặt điềm nhiên, giọng nói bình thản, trông như không hề có ác ý.

“Xin lỗi." Nữ sinh không chịu được lời nói của đàn anh nam thần, chạy về chỗ vùi đầu khóc lóc.

https://thuviensach.vn

Thầy giáo cho giải tán học sinh, chuẩn bị lên lớp, nhưng... “Hai thầy không nên nói xin lỗi sao?” Ngôn Cách lạnh nhạt cất tiếng.

Các bạn vẫn chưa đi hết, trợn trừng mắt nhìn. Chân Ý sửng sốt, thấy vẻ lúng túng khó xử của hai thầy, cô khẽ giật áo Ngôn Cách.

Anh quay lại nhìn cô: "Chuyện này giao cho anh, em đừng quan tâm." Anh nổi giận.

Chân Ý không dám nói gì nữa. Thầy giáo muốn nhân nhượng cho khỏi phiền: "Chân Ý, thật không phải..."

Ngôn Cách lắc đầu: "Thật không phải, xin nhường đường một chút. Thật không phải, cho tôi quấy rầy một chút. Đây không phải xin lỗi. Thầy giáo không biết nói xin lỗi thì để em dạy hai thầy." Giọng lịch thiệp mà lễ phép, "Xin lỗi, tôi sai rồi. Đây mới là nói xin lỗi." Một bước cũng không nhường, các thầy giáo càng khó xử.

Ngôn Cách lẳng lặng đợi vài giây: "Em sẽ khiếu nại lên ban quản lý trường học: Hai thầy không tôn trọng việc riêng tư của học sinh, đổ oan cho học sinh ăn trộm, ép học sinh nhảy lầu."

"Chân Ý, xin lỗi, thầy sai rồi. Mong em bỏ qua."

Chân Ý mờ mịt, trợn tròn mắt, tưởng mình nằm mơ.

Tối đó trên đường về nhà, cô chầm chậm thấm thía nỗi đau. Nhớ tới lời chất vấn của thầy giáo cùng ánh mắt của đám bạn học, giữa lúc trơ trọi bất lực như vậy lại không một ai đứng ra giúp cô, tất cả chỉ chờ xem kịch vui. Khi ấy, cô tuyệt vọng và hổ thẹn biết bao. Ngôn Cách biết cô buồn nên cõng cô về nhà. Cô gục trên lưng anh, trong lòng tủi hờn, suốt quãng đường cứ lẳng lặng rơi nước mắt, vươn tay lau rồi lại ôm lấy cổ anh. Trên cổ, tóc, mặt, trong áo anh đều thấm đẫm nước mắt của cô. Cô không lên tiếng, cũng không sụt sùi, chỉ có chất lỏng lành lạnh chảy trên người anh. Anh nhìn về

https://thuviensach.vn

phía trước, nhẹ nhàng nói: "Luôn cảm thấy Chân Ý nhà ta không giống thiếu nữ, bây giờ xem ra cũng được làm từ nước."

Cô khịt mũi nhoẻn miệng, vừa cười vừa rơi nước mắt.

"Chân Ý."

"Hả?"

"Sau này đừng đứng ở chỗ cao như thế nữa." Anh nói rất khẽ và chậm rãi, "Anh sẽ lo lắng."

Cô bỗng sửng sốt, đáy lòng ấm áp lại thấp thỏm. Cô ôm chặt cổ anh, khẽ nói: "Ngôn Cách, em dọa họ thôi. Em không nhảy đâu. Em không nỡ xa anh mà."

"Chân Ý." Hình như anh đỏ mặt.

"Sao ạ?"

"Em ôm anh chặt quá, sắp ghìm chết anh rồi."

"... A, thật không phải... Ưm, không phải vậy, lặp lại một lần: Xin lỗi, em sai rồi, mong anh tha thứ.”

“…”

"Ha ha...”

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 14.5

Typer: Lam Anh

Ngôn Cách hồi tỉnh lại từ ký ức. Lần đó, anh thật sự lo lắng, lần đầu tiên trong đời lo lắng như vậy. Anh quay lại nhìn, cô ngồi bên bàn ăn, khóe miệng dính hạt cơm, ăn uống ngon lành, dáng vẻ hạnh phúc và thỏa mãn. Cơm nước xong xuôi, Ngôn Cách rửa bát dọn bếp. Chân Ý không giúp đỡ bởi trong lòng cô, anh vẫn luôn có tính năng của người máy dọn dẹp. Cô đi tìm máy tính, chọn phim, xem gì thì tốt đây? Ngẫm nghĩ một chút rồi quyết định xem Chuộc lỗi.

Ngôn Cách dọn bếp xong xuôi, rửa tay mấy lần. Anh vớt nho ngâm trong nước muối ra, đặt vào bát thủy tinh rồi bưng đi. Quay người lại, chỉ thấy Chân Ý đang chán nản ngâm nga bài hát, lăn qua lăn lại trên sofa như con thú nhỏ. Vừa rồi ăn cơm không để ý, giờ nhìn cô chỉ quấn lớp khăn tắm, bả vai mảnh khảnh và đôi chân thon dài để trần, anh thấy một nét đẹp tĩnh tại nhưng vẫn hoạt bát, trong lòng không khỏi thoáng qua cảm giác bất thường.

Cô vừa nghiêng đầu thấy anh đi tới, lập tức đứng dậy xoè tay ra với bát nho trong tay anh, ngắt một quả bỏ vào miệng. "Ôi, lạnh quá!"

Cô giữ chặt nắm tay, thân thể nhỏ bé run lên đầy cường điệu, xương quai xanh mảnh khảnh càng lộ rõ, toát ra vẻ gợi cảm mê hoặc.

Thân hình Ngôn Cách dừng lại nửa giây, cảm thấy rời mắt là việc khó khăn.

https://thuviensach.vn

"Này, ăn nho đi!" Cô cầm một quả đưa tới trước mặt anh. Anh giơ tay định cầm, cô lại gạt tay anh ra, ngang ngạnh đưa sát vào môi anh. Anh cúi đầu nghe theo, ngậm lấy quả nho trong tay cô. Đôi môi lướt qua lòng bàn tay cô, tiếng lòng hai người khẽ run lên. Cô tự dưng quấn lấy tay anh, rúc vào người anh, đôi chân trần bất giác mơn trớn chân anh, làn da mềm mại dán sát vào mu bàn tay anh. Anh cảm thấy mu bàn tay mình như dính mỡ. Anh ôm lấy bát thủy tinh, cô phụ trách lấy nho cho anh ăn. Buổi tối cứ thế trôi đi trong không khí định sẵn là mờ ám.

Ngôn Cách nghiêm túc xem phim, nhưng khó tránh khỏi không tập trung. Cô ghé quá sát, mùi sữa tắm thơm ngát quanh quẩn môi anh. Còn Chân Ý vẫn giả bộ chuyên tâm, không nói không rằng cho đến khi trên màn hình xuất hiện cảnh nam nữ chính ân ái ở thư viện... Phòng khách yên ắng, hai người đều không nói gì, chỉ còn tiếng rên rỉ rõ ràng của nữ chính. Như bị lây nhiễm, nó thấm dần vào da thịt của hai người ngồi trên sofa. Không khí lạ lùng và ấm nóng. Hơi thở Ngôn Cách thoáng bất ổn.

Chân Ý ngẩng đầu kề tới tai anh, chậm rãi thốt lên: “Em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi..."

Mắt cô trơn ướt trong trẻo, đong đầy sự quyến rũ không hề kìm hãm, cũng chẳng chút che giấu, như thể muốn anh thấy rõ. Ngôn Cách điều chỉnh hơi thở, nhưng có cảm giác phí công tốn sức, ngực anh nóng lên dữ dội. Bát thủy tinh rơi xuống thảm, quả nho màu tím óng ánh lăn trên đất.

Ngôn Cách chợt cầm lấy cổ tay cô, ngăn cô lại. Chân Ý hơi nhíu mày, có phần tủi thân, giọng nói lại càng mềm dịu, truyền vào tai anh, khiến thân thể anh run rẩy: "Ngôn Cách, lần này chúng ta không chia xa nữa, anh nói vậy mà. Chẳng lẽ anh nói dối?"

Ngôn Cách cảm thấy mình không thở nổi, sửng sốt trước lời cô nói, nhưng vội vã lắc đầu: "Không có."

https://thuviensach.vn

"Có phải anh đang theo đuổi em không?"

"Đúng."

"Em thông báo anh đã theo đuổi được em rồi. Em là bạn gái của anh, anh nói từ bây giờ chúng ta không xa nhau nữa, vậy chúng ta sẽ kết hôn sinh con. Anh nói xem, có phải chúng ta có thể ân ái rồi không?"

Logic rất chặt chẽ, Ngôn Cách không thể phản bác.

Mắt cô long lanh, nhìn anh vài giây, có phần hụt hẫng, thân thể chậm rãi ngả ra sau. Anh hốt hoảng, tưởng cô sắp ngã nên lập tức ôm lấy hông cô. Cô kéo giãn khoảng cách với anh, yên ổn dựa trên lòng bàn tay anh, khóe môi nở nụ cười tuyệt đẹp: "Ngôn Cách, anh nhìn đi, em đã trưởng thành rồi. Đây là em của tám năm sau."

Cô tay cô giơ lên, kéo chiếc khăn tắm tuột dần khỏi cơ thể. Chiếc khăn buông lơi trên lòng bàn tay anh trôi đi như cát, làn da trần trụi bỏng loáng của cô nằm trọn trong lòng bàn tay anh.

"Tám năm trước anh nói em quá nhỏ, bây giờ em lớn rồi. Anh có muốn em không?" Trước mắt anh, cô trần trụi như một con cá vảy bạc.

Giờ khắc này, anh cảm thấy cô rực rỡ lạ thường, như viên trân châu hiếm có. Ngôn Cách không hề ép mình rời mắt, mà trầm lắng khắc ghi toàn bộ thân thể cô vào lòng. Anh như bị thiêu đốt, khó dằn lòng, nhưng hết sức kiềm chế, tha thiết mà thành kính nói: "Anh đã nhớ rồi. Chân Ý, em rất đẹp."

Trái tim Chân Ý lập tức như bị thứ gì ấm áp đụng phải. Trước mặt anh, cô chưa bao giờ biết xấu hổ, cô cho rằng anh sẽ tránh né, không dám đối mặt, thế nhưng anh lại phối hợp ngoài dự tính của cô. Khoảnh khắc này, cô biết vì sao mình chưa bao giờ xấu hổ trước mặt anh, bởi vì anh đáng được

https://thuviensach.vn

vậy. Cô ngơ ngác, đôi mắt mở to. Lời ca ngợi chân thành và tha thiết của anh khiến mắt cô rưng rưng những giọt nước như sao trời.

Vừa thấy vậy, anh liền bối rối: "Chân Ý, em đừng hiểu lầm, đừng cho rằng anh không thích em. Đừng khóc..." Anh đỏ mặt, lời không mạch lạc, lại sợ nói sai gì đó làm tổn thương cô, "Là quy củ của nhà họ Ngôn, nếu chưa đính hôn thì không thể..."

Chân Ý sững sờ vài giây, biết anh hiểu lầm, lại cảm thấy dáng vẻ quẫn bách của anh đáng yêu vô cùng. Cô bổ nhào vào lòng anh, ôm lấy cổ anh, vui mừng hỏi: "Vậy bao giờ chúng ta đính hôn? Bao giờ anh cầu hôn?"

“Anh vẫn đang suy nghĩ." Anh nói thật.

Cô hạnh phúc vùi mặt vào ngực anh, cứ thế cười khúc khích rồi lại ngẩng đầu hôn anh. Anh ôm lấy eo cô, lấn người hôn lấy. Môi cô mang mùi hương dìu dịu quyện cùng vị mát tanh của nho tươi, hệt như ký ức của anh. Hơi thở nặng dần, quyến luyến không thôi.

Lúc này, điện thoại di động đổ chuông...

Là Tư Côi gọi. Chân Ý thật sự muốn đánh chết cô nàng, nhưng vừa bắt máy, nghe một lúc cô lại nhíu mày.

Đặt điện thoại xuống, mặt cô còn đỏ bừng vì phút thân mật khi nãy. Quay lại nhìn, Ngôn Cách quần áo xộc xệch, mắt ướt át trong veo. Cô vuốt lại mái tóc rối bù, khẽ nói: "Trịnh Dĩnh chết rồi. Là con bé vị thành niên trong vụ hành hung ở bến tàu điện ngầm. Em phải đến xem."

"Anh đi cùng em."

"Ừm."

https://thuviensach.vn

Hai người sửa soạn cho bản thân. Trước khi xuất phát, tiếng chuông máy bàn trong nhà chợt vang lên, có phần đột ngột giữa phòng khách tĩnh mịch. Lúc đó, hai người đã tới cửa.

"Có muốn nhận điện không?" Ngôn Cách hỏi.

“Không cần, chắc là điện thoại quấy rầy.” Cô tắt đèn đóng cửa. Đứng giữa bóng tối và ánh sáng, mắt cô lóe lên: Cô không bao giờ cần nghe cú điện thoại này nữa.

Mười hai giờ đêm, nhà nghỉ giá rẻ ở xóm lao động vẫn sáng đèn. Nhìn từ đằng xa, cửa sổ kính đầy vết bẩn và dầu mỡ dưới ánh sáng mờ tối. Tòa nhà treo biển nhựa màu đỏ nhấp nháy “Qua đêm 20 tệ”, chữ Q của từ “Qua” đã nát bươm không còn sáng đèn. Mấy chiếc xe cảnh sát khiến xóm lao động vốn dĩ chật hẹp lại càng ùn tắc. Mặc dù đêm đã khuya nhưng rất nhiều người dân mặc đồ ngủ vẫn chạy tới hóng chuyện. Bà chủ nhà nghỉ ngồi ở cửa mắng mỏ: “Xui quá đi mất! Vốn đã ế chổng vó ra rồi, sau này còn sống nổi không đây?”

Chân Ý mới vào cửa, chồng Lâm Chi đã đi tới, hai chân run cầm cập như nhũn ra: “Luật sư Chân, cô phải giúp tôi, tôi không giết người!”

“Anh bình tĩnh đã, mói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay, Trịnh Dĩnh nằng nặc nhận lỗi với tôi, tôi không chịu tha thứ, con bé liền quỳ trước cửa. Tuy tôi đã đuổi nó đi, nhưng sau đó lại thấy khó chịu, dù sao con bé cũng chỉ là đứa trẻ, thói xấu cũng học từ người lớn mà thôi. A Chi chết rồi, con bé vẫn phải sống. Không tha thứ khác nào đẩy con bé vào hố lửa? Cả thế giới đều chửi rủa con bé, thôi thì để tôi cứu vớt nó. Con bé nói nó ở bên ngoài, bảo tôi 10 giờ rưỡi tới gặp nó. Tôi gõ cửa không ai trả lời, cùng bà chủ vào xem, nhưng…”

“Cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng. Anh đừng sợ.”

https://thuviensach.vn

Lúc này, Tư Côi đi tới: “Bước đầu loại bỏ hiềm nghi của anh.”

Chồng Lâm Chi như trút được gánh nặng. Chân Ý đứng sang một bên, khẽ hỏi: “Nhanh thế, có chứng cứ ngoại phạm không?”

“Vụ án liên hoàn, mà người bình thường không thể nào giết người như vậy.”

“Như vậy là sao?"

Cầu thang cũ kỹ vô cùng, hành lang trên tầng ba giăng dây cảnh báo, cảnh sát đang tra soát. Chân Ý và Ngôn Cách mang bọc giày đi vào. Căn phòng xảy ra vụ án tắt đèn, nhân viên nghiệm chứng khom người lấy dấu vân tay và những dấu vết khác. Cô nhìn thấy trong phòng vệ sinh sát cửa có một người, là Trịnh Dĩnh. Quả thật rất đẹp, đẹp đến giả dối và kỳ dị. Cô ta trang điểm đậm, đánh phấn dày, mặt trắng môi đỏ, trang phục diễm lệ tinh xảo lạ thường, trên người là bộ váy công chúa nước ngoài bó trên phồng dưới. Eo bó cực chặt như vòng eo nhỏ của tiểu thư Anh Quốc thế kỷ 16, 17. Vẽ viền mắt và phủ mascara rất đậm, trên cổ thít một chiếc vòng da trâu đính ren, phần đuôi dây treo trên đỉnh vòi hoa sen. Trang phục diễm lệ, màu sắc rực rỡ, dáng chết cực đẹp, tựa diễn viên carnival. Dường như cô ta đang cười…

Da đầu Chân Ý tê dại, cô dằn lại cảm giác khó chịu và khác thường trong lòng, tiến đến một bước, ngửi thấy mùi nước hoa trên người cô ta, là Chanel No.5. Đến gần, cô phát hiện phòng vệ sinh còn có người khác nữa! Cô giật thót, nhảy ra sau, Ngôn Cách đứng sau đưa tay đỡ. Trái tim đập thình thịch, cô định thần nhìn lại, là gương. Trên gương vẽ cái vòng màu máu, Trịnh Dĩnh trong gương không hề chớp mắt, cười âm hiểm nhìn chằm chằm bản thân ngoài gương. Hết thảy đẹp đẽ vô cùng, không ăn nhập với khung cảnh bẩn thỉu tệ hại nơi đây.

https://thuviensach.vn

Túi trang điểm của Trịnh Dĩnh đặt trên bồn rửa tay, đồ đạc lộn xộn, dưới đất có bộ phận sinh dục phái nam bằng cao su và máy rung. Ngôn Cách đứng cạnh Chân Ý, cau mày, hình như đang nhìn ký hiệu trên gương. Anh quay lại nhìn căn phòng, đồ đạc đều cũ kỹ nhưng khá chỉnh tề. Một cánh cửa sổ để mở thông ra màn đêm mịt mùng bên ngoài.

Ra khỏi hành lang, Ngôn Cách hỏi Tư Côi: "Giết người liên hoàn à?"

"Ừ, dáng chết rất kỳ dị nên trước đó không công khai."

“Tất cả nạn nhân đều như vậy à?"

"Đúng." Tư Côi lấy ảnh trong cặp hồ sơ ra cho anh xem, "Thầy Ngôn, tên tội phạm này có tâm lý gì thế, không phải thần kinh có vấn đề chứ?"

Chân Ý liếc nhìn, lập tức sởn gai ốc. Toàn bộ người bị hại đều ăn mặc chỉnh tề và trang điểm, khi chết rất xinh đẹp. Chỉ là loáng thoáng cảm thấy có gì không giống.

"Thân phận có điểm chung không?" Ngôn Cách hỏi.

"Đều là người gần đây bị dư luận lên án."

"Lên án?”

Tư Côi chỉ vào một cô gái trong tập ảnh: "Hai tháng trước cô ta bất ngờ bị ngã xuống nước, có cảnh sát giao thông liều mình cứu cô ta nên hi sinh, nhưng cô ta không nói một câu cảm ơn, lên bờ đã chạy mất dạng. Về sau đoạn băng do người đi đường quay lại được công khai, từ đó tìm ra cô ta. Người này giả vờ nhảy lầu để dọa bạn trai, vô tình hại nhân viên cứu hỏa ngã chết khi cứu cô ta. Người này..."

Tất cả đều là sự kiện đại chúng tràn ngập mọi kênh truyền thông của thành phố K. Tất cả đều là những kẻ đánh mất đạo đức dồn người khác vào

https://thuviensach.vn

chỗ chết, nhưng pháp luật không chế tài xử lý. Liên tưởng đến Trịnh Dĩnh, cô ta tham gia vụ đánh đập thai phụ ở bến tàu điện ngầm, nhưng chưa đủ tuổi chịu án phạt. Là hành vi phạm tội kiểu cuộc thanh trừng của người vệ đạo, Chân Ý nghĩ thầm. Ngôn Cách hỏi: "Vụ án của Trịnh Dĩnh, có trông thấy người khả nghi ở khu vực lân cận không?"

"Không thấy." Tư Côi nói, "Cũng không có phương tiện giao thông khả nghi."

"Nhà nghỉ có khách trọ khác không?"

"Toàn là gái làng chơi và đàn ông độc thân quanh đây, thêm nữa là mấy cặp đôi của trường nghề."

Trên hành lang, các cảnh sát đứng vòng quanh Quý Dương. Lúc Chân Ý theo Ngôn Cách xuống nhà, cô nghe thấy giọng nói cấp bách của anh ta: "Tội phạm chúng ta cần tìm là phái nam, thân hình cao lớn, tầm vóc cường tráng, độ tuổi từ 27 đến 33. Hắn rất cuốn hút, rất tự tin trong mối quan hệ xã hội, giỏi giao tiếp, có thể lấy được niềm tin của người xa lạ trong thời gian ngắn. Có khả năng hắn mang thân phận đặc biệt, vẻ ngoài tuấn tú. Trừ những điểm này, sâu thẳm nội tâm, hắn rất cẩn trọng trong mối quan hệ nam nữ, có lẽ đến giờ vẫn chưa có bạn gái. Thoạt nhìn, hắn là người phong độ, nhưng truyền thống và bảo thủ. Quá khứ thời thơ ấu tạo ảnh hưởng tới cái nhìn của hắn về quan hệ nam nữ. Tuổi thơ bất hạnh, có quan hệ thân thiết với bố. Hồi bé, bố gặp biến cố, bị vu oan hoặc vì cứu người nên qua đời ngoài ý muốn, mẹ hắn bỏ đi từ lúc hắn còn nhỏ. Sau khi trưởng thành, do công việc hoặc hòa nhập xã hội, hắn đã trở nên giỏi ăn nói, nhưng trong tiềm thức hắn vẫn giữ khoảng cách với phái nữ dù không thể vứt bỏ sự tò mò. Hành vi của hắn không có khuynh hướng ngược đãi, nhưng sâu trong ý thức, hắn nuôi dưỡng dục vọng tìm hiểu và khám phá thân thể phái nữ. Hắn tự tin bài bản, rất giỏi sắp xếp và lên kế hoạch, làm việc có quyết sách và chiến lược, rất thủ đoạn và liều lĩnh. Hắn làm công việc danh giá, biết cảm thông, rất chính trực, yêu cầu rất cao với đạo đức của bản thân, đại diện cho

https://thuviensach.vn

xã hội đứng ở đỉnh cao của nấc thang đạo đức. Hắn có thể làm những ngành nghề như thẩm phán, cảnh sát, luật sư..."

Chân Ý vừa đi xuống vừa không kìm được quay lại nhìn, tò mò với lý luận của Quý Dương.

Sau khi xuống nhà, cô định gọi Tư Côi chào một tiếng rồi đi, không cẩn thận nhìn thấy thứ gì đó trên cổ Tư Côi. Cô tới gần, không nói một lời đi kéo cổ áo Tư Côi ra nhìn, là một dấu hôn rất đậm. Tư Côi lập tức che cổ áo lại.

"Chậc chậc chậc, anh Biện Khiêm đúng là... uy mãnh mà.” Tư Côi bị Chân Ý chọc đỏ mặt: "Ai cần cậu quản."

"Không quản không quản, gái lớn đều phải lấy chồng.” Chân Ý cười xấu xa, "Thảo nào, tớ vừa thấy xe của anh Biện Khiêm đỗ ở đằng kia, còn tưởng mình nhìn nhầm." Cô vẫy tay chào tạm biệt, Ngôn Cách đứng đợi bên ngoài, đút hai tay vào túi ngước nhìn bầu trời. Cô nhìn theo ánh mắt anh, không thấy gì cả. Anh thấy cô tới, rời mắt đi, cùng cô vòng qua dây cảnh báo, bước vào xóm lao động đang bao phủ trong màn đêm.

Lối đi chật hẹp, bóng đêm tĩnh lặng. Chân Ý chắp tay sau lưng, đi cạnh anh: "Tò mò quá, muốn biết chuyên gia Quý Dương đoán tình cảnh của hung thủ bằng cách nào."

"Không khó lý giải."

"Anh biết à?"

"Bối cảnh của nạn nhân trong vụ án liên hoàn không có mối liên hệ và điểm chung, điểm giống nhau duy nhất là họ từng bị dư luận lên án. Không khó đoán hung thủ đảm nhiệm vai trò của người vệ đạo. Trong những sự kiện riêng biệt, người bị giết đều đã hại chết những người có nghề nghiệp đặc biệt như cảnh sát giao thông, lính cứu hỏa, nhân viên nhà nước... Đều là

https://thuviensach.vn

ngành nghề có tính chất gắn với phẩm chất đạo đức khá cao. Hung thủ rất có khả năng xuất phát từ những ngành nghề này."

Chân Ý nghe say mê, khen ngợi: "Anh giỏi quá! Ồ, Lâm Chi là hộ lý trong viện dưỡng lão."

Dòng suy tư của Ngôn Cách đứt đoạn một giây, nghề nghiệp hộ lý này hơi khiên cưỡng. Anh cụp mắt, cô đang nhìn anh không chớp mắt, đôi mắt đen láy lấp lánh ánh sao, chuyên tâm mà sùng bái.

Anh khẽ hít vào, không khí ban đêm mát lạnh thấu tim gan. “Xét theo trình tự thực hiện, hắn cần dụ dỗ người chết đến vị trí an toàn bí mật. Người xa lạ chấp nhận đi cùng hắn thì nhất định hắn có sức cuốn hút của riêng mình, có thể làm cho người ta nhanh chóng có cảm tình và niềm tin đối với mình trong thời gian ngắn. Vì thế, Quý Dương nói hắn tuấn tú hoặc bản thân nghề nghiệp của hắn khiến người ta cảm thấy an toàn đáng tin. Xét trên phương thức giết người, hắn chọn siết chết nạn nhân, điều này cho thấy hắn phải khỏe mạnh. So với những cách giết người khác, siết chết khá gọn gàng sạch sẽ, để lại ít dấu vết trên thi thể. Có lẽ hắn muốn chứng tỏ mình đại diện cho phe có quyền lực. Bản thân hắn không nghiên cứu và có hứng thú với phương thức giết người, nên không có ý định làm nhục người chết. Hình ảnh cảnh sát Tư cho chúng ta xem thể hiện người chết không có dấu hiệu giãy giụa, dù là siết chết, hung thủ vẫn có thể đoạt mạng sau một cú tấn công."

Tốc độ nói không nhanh để cô có thể nghe từng chữ rõ ràng. Chân Ý không kìm được mà tham gia: "Vì thế mục đích của hắn là trừng phạt người chết. Đồng thời, hắn có yêu cầu rất cao đối với đạo đức của bản thân, không làm nhục nạn nhân lúc giết chóc giống những kẻ vệ đạo khác."

“Đúng." Ngôn Cách liếc nhìn cô, đánh giá cao khả năng lĩnh ngộ của cô, "Hắn đặt mình ở vị trí rất cao, trong lúc trừng phạt vẫn giữ tôn nghiêm cho cái chết của họ, vì thế hắn sửa soạn tinh tươm để họ chết thật đẹp."

https://thuviensach.vn

"Hoàn cảnh trưởng thành mà Quý Dương nói là căn cứ từ đâu vậy?"

"Em có thấy hai dụng cụ dưới sàn nhà không?" Thứ anh nói là bộ phận sinh dục cao su và máy rung. Chân Ý “ừ" một tiếng.

"Mặc dù không có nhiều chứng cứ như Quý Dương, nhưng theo anh đoán, thân dưới người chết có dấu hiệu bị xâm phạm tình dục, song không phải là đàn ông thật sự. Mà.." Anh không nói hết, nhưng Chân Ý hiểu.

Gió đêm nhẹ phất, không khí có chút lạ kỳ. Có lẽ là đôi chút lúng túng. Bóng tối truyền đến lời thì thầm trêu ghẹo, một đôi tình nhân ôm nhau cười đùa và nói lời tình tứ đi tới, lướt qua họ. Trong hành lang tĩnh lặng chật hẹp, tiếng cười khẽ khàng của họ nghe riêng tư và thân thiết vô cùng.

Chân Ý không dằn được quay đầu lại nhìn, bất giác trong mắt toát lên sự hâm mộ, hành động ấy lọt vào mắt Ngôn Cách. Anh nhìn cô hồi lâu, nhích tới gần một bước, nắm lấy tay cô, kéo nhẹ cô tới bên mình, để cô đi sát cạnh. Chân Ý sửng sốt, không cầm lòng được mà dựa nhẹ vào người anh, tay cô được lòng bàn tay ấm áp của anh bao kín. Lòng cô ngọt ngào, nghiêng đầu tựa lên bờ vai anh, ôm lấy anh, như thế một con gấu mèo đu mình trên cánh tay anh.

"Hắn không muốn làm nhục người chết nhưng lại dùng dụng cụ giả xâm phạm người chết, điều này mâu thuẫn."

"Quý Dương vừa mới nói hung thủ có sự hiếu kỳ gần như muốn khám phá phái nữ."

Chân Ý hiểu ra: "Bản thân hắn là người cuốn hút, đáng lý không thiếu phụ nữ, là trong tiềm thức của hắn cùng lúc xuất hiện tâm lý hiếu kỳ và chống đối phải không?"

“Ừ, người đàn ông như vậy, thông thường là do trong quá trình trưởng thành vắng bóng vai trò của phái nữ."

https://thuviensach.vn

Chân Ý cảm thấy rất có lý, nhưng không kìm được mà đưa ra điểm sơ hở: "Có lẽ hắn có ham muốn tình dục với người chết nhưng bị bất lực?"

"Nếu hắn có ý muốn giao hợp nhưng không có khả năng, hắn sẽ để lại vết thương nghiêm trọng hơn trên thân dưới của người chết. Và khả năng lớn hơn sẽ là chọn dị vật khác chứ không dùng bộ phận sinh dục giả."

"Tại sao?" Chân Ý tò mò, ngẩng đầu lên.

"Việc này..." Ngôn Cách ho nhẹ, "Có lẽ liên quan đến tôn nghiêm của phái nam."

"Ổ..." Vốn dĩ không đủ khả năng nên tìm một cái giả để tự tìm kích thích ư?

Ngôn Cách nghiêng đầu liếc nhìn mái đầu đang bình yên tựa lên bả vai mình, nói tiếp: "Mặc dù thời thơ ấu không trọn vẹn, nhưng hắn vẫn đặt cho mình tiêu chuẩn đạo đức rất cao, quá trình trưởng thành của hắn có nhân vật phái nam kiểu mẫu, là bố hắn."

"Ý anh là bố hắn đã làm gương cho hắn ư?"

"Rất nhiều hành động và niềm tin chính trực của trẻ con đều học tập từ bố mình."

Chân Ý hoàn toàn sáng tỏ: "Hắn chính trực, có niềm tin. Nhưng trong vụ giết người này lại thể hiện mặt cực đoan, vì thế rất có thể là sự kiện tương tự đã kích thích hắn."

"Ừ."

Cô xâu chuỗi mọi thứ lần nữa, nói: "Bây giờ em đã hiểu hoàn toàn rồi, Ngôn Cách, anh giỏi quá."

https://thuviensach.vn

Giọng cô không hề che giấu sự sùng bái dành cho anh, còn hơi nũng nịu. Anh đưa mắt nhìn cô, không nói lời nào, nhưng trong lòng lại vui vẻ.

"Nhưng Ngôn Cách, không biết tại sao em cảm thấy vụ án của Trịnh Dĩnh không giống những vụ án liên hoàn khác lắm."

Đây chính là điều anh muốn nói. Anh nhìn cô, ánh mắt lóe lên, khích lệ cô tiếp tục.

"Em khá nhạy cảm với trang phục và cách trang điểm nên cảm thấy cách ăn vận của Trịnh Dĩnh không cùng đẳng cấp với những người khác. Cô ấy cao cấp hơn nhiều." Chân Ý cau mày, "Cách ăn mặc của những cô gái khác đúng như anh nói, hung thủ muốn họ chết có thể diện nên đã sửa soạn lại dung nhan, cho ăn vận chỉnh tề. Nhưng Trịnh Dĩnh chết không chỉ xinh đẹp mà có thể nói là diễm lệ, tuyệt mỹ, cứ như... hung thủ có tình cảm với cô ta vậy!"

Sự ăn ý trong suy nghĩ của họ khiến mắt anh thoáng hiện vẻ dịu dàng: "Anh cũng cho là vậy. Mặc dù cái chết của Trịnh Dĩnh tương tự những nạn nhân khác trong vụ giết người liên hoàn, nhưng hung thủ giết Trịnh Dĩnh không phải là kẻ giết những người khác."

"Không phải là cùng một người ra tay sao?" Chân Ý bất ngờ, "Em tưởng vụ Trịnh Dĩnh là sơ suất của hung thủ nên phải tìm điểm đột phá từ mối quan hệ xã hội của Trịnh Dĩnh."

Anh không vội giải thích, cảm thấy cô khẽ run rẩy giữa cơn gió đêm. Lúc đi quá vội, cô chỉ mặc áo khoác mỏng. Giờ đây tập trung thảo luận, cô không phát hiện mình đang lạnh. Anh dịu giọng: "Chân Ý, anh cởi áo cho em mặc nhé, có được không?"

Cô sững sờ một lát rồi cười khẽ: "Không cần đâu!" Nói rồi kéo áo khoác của anh, luồn tay qua ôm lấy người anh, “Thế này là được rồi, cùng mặc sẽ ấm áp hơn."

https://thuviensach.vn

Anh ngẩn ngơ, thuận thế ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô, nói: "Nếu hung thủ có tình cảm đặc biệt với Trịnh Dĩnh, sao lại để cô ấy chết ở nhà nghỉ giá rẻ?"

“Ơ, đúng nhỉ." Cô vừa lẩm bẩm vừa chui vào lòng anh, hít hà mùi hương phảng phất trên người anh.

"Những nạn nhân của vụ án liên hoàn đều ở thành phố K cho thấy phạm vi hoạt động chủ yếu của hung thủ ở nơi này. Nhưng Trịnh Dĩnh đến từ Thâm Thành, hung thủ làm thế nào biết được hành tung của cô ta? Giết người cần kế hoạch chặt chẽ, hôm nay Trịnh Dĩnh mới đến, hung thủ lập tức biết được lại còn tiến hành giết người ư?"

Nói vậy đúng là kỳ lạ. "Có phải vừa hay hung thủ qua lại giữa thành phố K và Thâm Thành không?"

"Có khả năng này. Thế nhưng Trịnh Dĩnh đã nhận lỗi với người nhà nạn nhân. Người đã nhận lỗi thì không còn ý nghĩa trừng phạt nữa. Còn nếu hung thủ có tình cảm đặc biệt dành cho Trịnh Dĩnh thì sẽ không dùng dụng cụ giả, mà đích thân…”

Chân Ý bĩu môi, cứ như vậy không thể nói thông được. “Vậy ra vẫn còn có một hung thủ khác. Hung thủ giết Trịnh Dĩnh quá thông minh, không ngờ hắn lại có thể liên hệ với vụ án liên hoàn gần đây.”

"Hắn thật sự rất thông minh." Ngôn Cách trầm ngâm một lát rồi nói, "Ngoài ra, mặc dù Quý Dương có suy đoán rất ấn tượng, nhưng anh cho rằng anh ta đã xem nhẹ vài chuyện cơ bản."

"Chuyện gì cơ?"

“Hung thủ giết Trịnh Dĩnh bằng cách nào?"

https://thuviensach.vn

Chân Ý sửng sốt. Đúng vậy, phản ứng đầu tiên là giết người liên hoàn, tư duy theo quán tính sẽ khiến người ta đi tìm điểm tương tự và đầu mối mới, nhưng lại xem nhẹ suy luận cơ bản nhất.

"Chồng Lâm Chi và bà chủ mở khóa đi vào, trong phòng không có dấu vết vật lộn. Mặc dù có mở một cánh cửa sổ, nhưng anh đã xem qua, trên cửa sổ là tấm che mưa bằng nhựa không kiên cố, máng nước bên cạnh cũng không chắc chắn, hung thủ không thể rời đi theo đường cửa sổ."

Tim Chân Ý đập loạn: "Chẳng lẽ là phòng kín?"

“Nếu hung thủ giết Trịnh Dĩnh rồi chuyển thi thể tới đây thì quá khó khăn, còn nếu giết người ở nhà nghỉ thì sao hung thủ có thể ra vào tự do?”

Lòng hiếu kỳ của Chân Ý được khơi dậy, ngọ nguậy trong lòng anh: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh nghĩ…” Còn chưa dứt lời, di động trong túi áo bên trái của anh rung lên ngay sau lưng Chân Ý, làm hông cô tê dại.

Tay trái anh đang ôm cô, không buông ra mà với tay phải lần mò di động, vô tình hay cố ý ôm trọn lấy cô vào lồng ngực. Cô ấm áp hưởng thụ hơi ấm trong lồng ngực anh. Anh cúi đầu tìm điện thoại, người hơi nghiêng về phía trước đè lên vai cô, mái tóc ngắn cọ xát bên má cô. Thật nhột, thật thân mật. Cô ngẩng đầu áp vào cổ anh, nụ cười bên khóe môi nở rộng hơn. Anh tìm được điện thoại, vội bắt máy. Gần bên tai, Chân Ý loáng thoáng nghe thấy tiếng đàn ông trầm lắng và tĩnh mịch, nói tiếng Anh với chất giọng lôi cuốn, không rõ nội dung cụ thể. Ngôn Cách trả lời bằng tiếng Trung: “Đúng, giống một ký hiệu… Là một vòng tròn, vẽ bằng hai nét, một đường mảnh, một đường thô hơn.” Anh đang nói về vòng máu trên chiếc gương trong phòng vệ sinh.

“Rắn cạp nong đôi?... Sống lại?”

https://thuviensach.vn

“…”

“Bây giờ anh đang ở đâu?”

Chân Ý cựa nhẹ đầu, nhưng quá gần nên chỉ thấy cái cằm trắng trẻo của anh. Người có thể khiến anh hỏi như vậy chắc không tầm thường.

Hình như bên kia không trả lời mà dập máy luôn. Ngôn Cách cất máy, bất giác cau mày.

Chân Ý nhận ra anh đang lo lắng cho người gọi điện. Cô cũng không nhiều lời lại nghe anh nói: "Trịnh Dĩnh tự sát. Nhưng có hung thủ."

Lời này thật sự... khó hiểu.

Lúc Ngôn Cách lái xe đưa Chân Ý về đến dưới nhà, cũng đã sắp ba giờ sáng.

Chân Ý dựa trên xe không muốn xuống, nhiệt tình và tốt bụng đề nghị: "Đã muộn thế này rồi, nghỉ lại nhà em đi?"

Ngôn Cách gật đầu. Cô như trúng số độc đắc, nhìn anh vòng qua mở cửa xe cho cô, cười tủm tỉm đứng dậy, kề sát tai anh: "Vậy chúng ta tiếp tục chuyện dang dở lúc nãy nhé?"

Anh im lặng. Cô cười hi hi: "Mặc dù nhà em chỉ có một chiếc giường, nhưng em sẽ không để anh ngủ sofa đâu. Em tốt với anh không nào?"

Anh chầm chậm nhìn cô, nói: "Rất tốt."

Ngôn Cách tắm rửa xong đi ra ngoài, liền nghe Chân Ý đang hát trong phòng ngủ, giọng ca nhẹ nhàng mà hoạt bát: “Chúng ta đến bờ hồ thảo nguyên, đợi chờ đàn chim bay về. Bao giờ chúng ta trưởng thành, hãy sinh một em bé...”

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách thầm nghĩ khuya rồi mà cô vẫn dồi dào sinh lực.

Anh tắt đèn phòng khách, đi về phía phòng ngủ, bỗng nhiên, "Reng reng reng..." Máy điện thoại bàn trên bàn trà đổ chuông, âm thanh âm u và kéo dài trong phòng khách mờ tối.

"Chân... " Vừa định gọi cô nghe điện thoại, chữ phía sau lại đông cứng trên bờ môi, bất giác anh chợt nghĩ đến lời cô nói về “điện thoại quấy rầy".

Trái tim anh tĩnh lặng một giây. Không biết tại sao, quỷ thần xui khiến thế nào mà anh lại bắt máy, đặt bên tai. Anh không lên tiếng, bên kia truyền đến giọng nam xa lạ: “Tại sao không nghe máy? Anh biết em đang ở nhà.”

Trong phòng khách mờ tối, anh thâm trầm nheo mắt lại.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 15.1

Typer: Lam Anh

6 giờ rưỡi sáng, Ngôn Cách thức giấc. Thế giới tĩnh lặng, ngoài lớp rèm xếp ly màu vàng nhạt là ánh sáng mông lung. Một cánh cửa sổ để mở, rèm cửa đung đưa. Cơn gió nhẹ mùa thu mát rượi và tinh khiết, không khí có mùi hương vấn vương. Tay chân cô đặt hết trên người anh, vòng tay vòng chân ôm ghì lấy anh như con gấu koala ôm thân cây say ngủ. Quay đầu nhìn, cô đang say giấc, hai má trắng hồng, lông mi đen nhánh và dày rậm buông rủ như chiếc lược nhỏ. Mái tóc dài xõa tung trên gối như rong biển. Tim anh không khỏi dao động, nghiêng người hôn lên mắt cô. Trong mộng, cô hơi giật mình, rụt người lại, thôi không trói buộc anh, xoay người sang bên kia, chăn cũng bị cô cuốn theo, để anh nằm trơ trọi.

“…”

Anh đứng dậy xuống giường, lặng lẽ tắm rửa rồi chuẩn bị bữa sáng. 7 giờ rưỡi, phòng ngủ vẫn im ắng, ánh mặt trời đã tràn ngập cả phòng khách, sáng ngời tinh khôi. Anh trở lại giường, vuốt trán cô rồi mơn man gò má cô: "Chân Ý?"

"Ưm?" Cô lại hơi giật mình, nhắm mắt lẩm bẩm. Gần đây, cô thật sự mệt mỏi.

“Ăn sáng xong rồi ngủ tiếp nhé?" Anh khẽ thương lượng.

https://thuviensach.vn

“Ưm…” Cô đáp lại không rõ tiếng, người cũng không nhúc nhích, đầu vùi vào gối, thở phì phò.

"Em nói muốn đi thăm ông nội mà.”

“Ưm…”

Căn phòng tĩnh lặng. Anh ngồi bên giường, lẳng lặng nhìn cô ôm chăn ngủ khì, đáy lòng bình yên, cứ thế lặng lẽ ngắm nhìn. Không biết bao lâu sau, trong giấc ngủ, cô cảm nhận được ánh mắt của anh, mơ màng mở mắt ra, đôi mắt đen láy lúng liếng nhìn anh, ướt át và trong suốt. Một lát sau, cô lại nặng nề khép mi, lần này còn vươn cả hai cánh tay về phía anh. Anh nghiêng người kéo cô ra khỏi chăn, quấn khăn quanh người, bồng cô đến bàn ăn rồi đặt xuống yên ổn. Cô mềm oặt nằm ngủ trên bàn cơm, anh bưng bát cháo rau cùng với sữa đậu nành, trứng gà và nho đến trước mặt cô. Cô ngửi thấy mùi cháo, cái mũi hít hà, tỉnh dậy.

Mắt cô không mở ra nổi, lười nhác múc cháo ăn. Dần dần tỉnh lại, cô lẩm bẩm: “Biện Khiêm và Tư Côi đã sống chung rồi."

Ngôn Cách thờ ơ "ừ" đáp lời. Chân Ý không hài lòng: “Em nói sống chung là tối nào cũng ngủ cùng nhau đấy."

Bàn tay đang bóc trứng gà của Ngôn Cách khựng lại, Biện Khiêm sống cùng Tư Côi có gì khiến cô không vui chứ? Chẳng lẽ... Mặc dù Doãn Đạc khiến anh khó chịu, nhưng với Biện Khiêm thì anh thật có chút đối địch. Có lẽ vì Chân Ý gọi anh ta là anh Biện Khiêm, có lẽ vì anh rời xa tám năm và trong tám năm dài ấy lại có một người đàn ông khác che mưa chắn gió cho cô, cùng cô trưởng thành. Dù quan hệ giữa hai người họ không phải là tình yêu nam nữ nhưng Ngôn Cách cũng khá bận lòng. Anh lặng lẽ khinh bỉ mình, cảm thấy mình đúng là điên rồi.

"Anh xem chúng ta quen nhau đã lâu vậy rồi mà vẫn chưa tới bước cuối cùng kia.” Chân Ý mím môi càu nhàu.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách: “…” Thì ra cô bất mãn chuyện này.

Chân Ý nhặt viên đá đặt dưới đĩa nho thả vào miệng. Ngôn Cách hơi nhíu mày: "Buổi sáng đừng ăn đá."

Cô bĩu môi kháng nghị, xoay ghế, trượt xuống gầm bàn mất dạng. Anh không biết cô lại giở trò gì, mặc kệ cô, khép nhẹ hàng mi yên tâm múc cháo. Nhưng cô đột nhiên bò lên giữa chân anh, ngón tay nhanh thoăn thoắt kéo lấy quần anh. Anh hốt hoảng, có cảm giác mặt cô vùi xuống, đôi môi mềm mại nóng bỏng, viên đá lạnh buốt thấu xương. Anh bị kích thích run cả người, cái thìa rơi "keng" vào bát sứ.

Trên đường lái xe tới viện điều dưỡng, Chân Ý nhớ tới vụ án của Trịnh Dĩnh, không ngăn được lòng hiếu kỳ, hỏi: "Sao hôm qua anh lại nói Trịnh Dĩnh tự sát?"

"Ngạt thở tình dục."

Chân Ý không xa lạ gì, hồi đại học từng tìm hiểu: "Anh nói có người làm mình hoặc bạn tình thể nghiệm cảm giác ngạt thở hoặc gần như ngạt thở trong quá trình giao hợp. tận dụng thứ này kéo dài thời gian lên đỉnh để đạt được khoái cảm mạnh mẽ."

"Trong trạng thái thiếu oxy, bộ phận sinh dục sẽ nhạy cảm vô cùng, dễ dàng lên đỉnh, thời gian và cường độ gia tăng mãnh liệt.” Dừng lại, "Có nhớ anh từng nói với em, đàn ông treo cổ thì thân dưới sẽ cương cứng không?"

"Tối hôm qua mới nói, em nào có nhanh quên vậy?" Cô hơi oán giận.

"Ở phương Tây, thế kỷ 17 có người từng dùng phương pháp này trị bệnh liệt dương."

Chân Ý rất có hứng thú: "Em nhớ dụng cụ ngạt thở tình dục thường sử dụng là máy rung, xích cổ, dây thừng, và cả gương.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách: "Gương để người ta thấy rõ hành vi của mình hơn, tăng cường sự kích thích tâm lý và độ mẫn cảm của cơ thể."

"Anh nói Trịnh Dĩnh dùng dụng cụ giả để tự sướng, nhưng không khống chế được sức nóng nên ngạt thở mà chết ư?"

"Không phải vậy. Nếu chỉ là tự sướng, cần gì ăn mặc lộng lẫy như thế chứ?"

"Đúng vậy. Anh nói có hung thủ. Cô ta tự sát, sao lại có hung thủ chứ?"

"Cô ta bị thôi miên."

"Lại thôi miên ư? Anh đã nhận ra à?"

"Ừ. Còn có ký hiệu đó."

"Rắn cạp nong đôi."

Anh khẽ nhíu mày: "Là ký hiệu của MSP." Nhưng theo lời Ngôn Tố, còn có ký hiệu rắn cạp nong đơn. Trên lý thuyết, không ai dám dùng ký hiệu bừa bãi cả.

"MSP?" Cô khó hiểu.

"Lệ Hữu." Giọng anh hơi lạnh, "Anh ta phụng sự cho MSP - Mind, Spirit, Psychology, tổ chức nghiên cứu kết cấu tinh thần con người, thuộc quản lý của một tổ chức đen tối, bên dưới còn có rất nhiều chi nhánh."

"MSP làm gì thế?"

"Tiền tài và nhân lực của tổ chức đó là một ẩn số, nhưng chúng vẫn luôn làm thí nghiệm tinh thần trên cơ thể người, một số thí nghiệm vượt qua cả cuộc đời con người nhưng người bị thí nghiệm không hề hay biết. Nhân

https://thuviensach.vn

viên nội bộ chia làm hai nhánh. Một nhánh dùng quá khứ và sự việc gây ảnh hưởng tới tinh thần con người, một nhánh dùng thuốc.”

Chân Ý vô cùng tò mò: "Vì sao họ làm vậy?"

“Họ cho rằng việc này sẽ phát triển giới hạn của tinh thần người. Nhánh trước cho rằng tinh thần con người như một vật chứa có thể co giãn, không ngừng tạo áp lực sẽ có thể khiến nó phát triển vô hạn. Nhánh sau cho rằng thân thể con người là vật chứa của tinh thần, trong mỗi cơ thể có một tinh thần, nhưng nó có thể phân chia, sao chép và di chuyển."

Vậy mà Chân Ý đã hiểu toàn bộ: "Nhánh trước tạo áp lực cho tinh thần, khiến tinh thần và sức chịu đựng của con người trở nên mạnh mẽ hơn. Còn nhánh sau thao tác như trên máy tính, thực hiện lệnh di chuyển, cắt, sao chép, tạo mới tệp tin (tư tưởng con người) trong những thư mục khác nhau (cơ thể con người)."

"Là ý đó."

Chân Ý sợ hãi cảm thán: "Nghe cứ như mấy nhà khoa học phi thường vậy, dốc sức cho khoa học đen tối."

Anh không ngờ cô lại nhận xét như vậy, khẽ gọi cô: "Chân Ý."

"Hả?"

"Sau này có chuyện gì, em có thể nói với anh."

"Ớ? Sao anh tự dưng nói vậy?"

"Xin lỗi, nhưng rạng sáng nay anh đã nhận điện thoại thay em."

Chân Ý ngớ người, đờ đẫn vài giây, như thể bí mật không hay bị anh phát hiện. Cô chậm rãi cúi đầu cụp mi, che đậy cảm xúc nơi đáy mắt. Đáy lòng Ngôn Cách thắt lại. Anh không chắc cô sẽ giải thích, càng không dám

https://thuviensach.vn

chắc cô nói thật lòng. Một lúc lâu sau, Chân Ý khó xử cắn môi, quẫn bách xoa tay, khẽ nói: “Có khoảng thời gian em rất áp lực, chị gái giới thiệu cho em một nhà tư vấn và nói rằng đó là bạn của chị. Lúc không vui em hay nói chuyện với anh ấy. Anh ấy tốt bụng và thoải mái như chị gái vậy. Có điều nửa năm nay mâu thuẫn hơi nhiều, liên lạc ít đi, nhưng thi thoảng anh ấy vẫn gọi điện." Nửa năm gần đây là khoảng thời gian họ gặp lại nhau. Cô nói thật. Anh nhẹ lòng, nhưng còn một nỗi lo khác.

“Em nói gì với anh ta?”

"Không có gì.” Cô lung túng xoắn ngón tay, "Có lúc cảm thấy quá bức bối, than vãn với anh ấy chút thôi.”

Anh tưởng tượng ra rất nhiều buổi đêm, khi xử lý vụ án của Đường Thường, họ chưa gặp lai, rồi đến vụ của Tống Y, họ vẫn duy trì khoảng cách, lại còn vụ án của Thích Miễn, cô bị phản bội đột nhiên biến mất khỏi tòa án. Những đêm sâu thẳm ấy, một mình cô bơ vơ giữa bóng tối, bất lực, tuyệt vọng, nhưng người nghe cô giãi bày không phải là anh. Trái tim anh như bị cào một vết dài, tuy không chảy máu đầm đìa, nhưng lại đau thấu xương tuỷ.

Chân Ý lặng lẽ ngẩng đầu, thấy gương mặt anh bất giác căng lên, hệt như đang tức giận. Cô hoảng hốt nghĩ: Thế mà anh cũng ghen được ư? Mặc dù thầm vui nhưng cô không đành lòng nhìn anh nổi giận buồn bã, chân cọ cọ chân anh, lấy lòng: “Đừng giận mà, sau này em không liên hệ với anh ấy nữa đâu."

Người kia không còn giống bạn bè nữa, nửa năm gần đây anh ta tìm hiểu cuộc sống riêng tư của cô đến mức không thể chịu nổi. Dù Ngôn Cách không nói, họ cũng sẽ bất hòa rồi tan rã. Sắc mặt Ngôn Cách dịu đi.

Lúc gặp ông nội, ông đang buộc khăn ăn ngồi ăn bánh ngọt trong vườn hoa, cười híp mắt như Phật Di Lặc. Các y tá chăm sóc ông rất tốt. Biện

https://thuviensach.vn

Khiêm và Tư Côi cũng đến.

“Ông nội.” Chân Ý nhìn thấy từ đằng xa đã hớn hở kêu to, kéo tay Ngôn Cách chạy tới.

Ông nội cười rạng rỡ: "Ý, con tới rồi!"

Chân Ý cầm giấy ăn lau bơ trên khóe miệng ông, nhìn hai người kia: "Đến đây mà không bảo em một tiếng." Cô biết Biện Khiêm thường tới đây thăm ông nội.

Biện Khiêm cười: "Chia ra sẽ có hai nhóm đi thăm ông nội, không phải tốt hơn sao?

"Cũng đúng." Chân Ý cười, xoay lại thân mật nói, "Ông nội, con dẫn bạn trai đến cho ông xem đây." Cô kéo phắt Ngôn Cách tới, đầu nghiêng lên bờ vai anh, cười toe toét, "Đây, có phải anh ấy rất đẹp trai không ạ?"

Ánh mắt của Biện Khiêm và Tư Côi liếc tới. Ngôn Cách rời mắt nhìn Biện Khiêm, gật đầu. Ông nội không cười, kéo Chân Ý lại: “Dư Chi, tên này đẹp trai quá, chắc chắn bạc tình phụ lòng, tôi vẫn tốt hơn.”

Dứt lời không thèm ăn bánh ngọt nữa, đứng dậy kéo cô đi. Chân Ý á khẩu, lại xem cô như bà nội rồi, còn ghen tuông nữa. Cô vừa đi vừa quay lại nhìn, Ngôn Cách đứng trên bãi cỏ mùa thu, ánh mắt sâu thẳm. Cô dẩu môi, cười trong lơ đãng.

Biện Khiêm và Tư Côi chuẩn bị ra về, đi theo Chân Ý, Biện Khiêm hỏi: "Chuẩn bị mở văn phòng rồi, có bận lắm không?"

"Siêu bận luôn, lát nữa còn phải về văn phòng."

"Vẫn đang sửa sang à?"

https://thuviensach.vn

"Vâng, sắp xong rồi, một thời gian nữa sẽ tuyển người." Chân Ý cười nhìn anh, "Anh, mấy năm nay thật sự cảm ơn anh. Nếu không có anh, em sẽ không phát triển nhanh như vậy."

Biện Khiêm cười: "Bình thường em đanh đá như vậy, bây giờ tự dưng khách sáo, thật sự không quen."

Tư Côi không nhịn được cười: “Cậu nên lộ bản tính đi.”

Chân Ý "hứ" một tiếng: "Cẩn thận em cướp hết mối làm ăn của văn phòng anh đấy."

"Vậy cảm ơn em." Biện Khiêm đáp lại cô, "Vừa hay anh không định làm nữa."

"Không làm nữa?"

"Chuyển nhượng văn phòng rồi, trở về nghề chính là làm tư vấn tâm lý."

Chân Ý biết trong lúc mở văn phòng luật, anh còn mở phòng tư vấn tâm lý, hỏi: "Tập trung quản lý phòng tư vấn của anh ư?"

"Ừ. Nhưng…”

Tư Côi tiếp lời giúp anh, "A Khiêm muốn tới làm ở Cục Cảnh sát, nhà tư vấn tâm lý ở chỗ tớ vừa nghỉ việc nên A Khiêm định kiêm nhiệm chức vụ này luôn."

Chân Ý nhận ra niềm tự hào của cô bạn, tặc lưỡi rồi nói: "Hai người có thể dính lấy nhau cả ngày. Có "A Khiêm" của cậu, kiểm tra tâm lý hằng năm không đỗ cũng giấu giùm cậu."

"Biến!"

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách đến bệnh viện tâm thần ở cuối đường gặp Lệ Hữu. Bệnh viện kiểm soát gã chặt hơn, gã không được ra vào tự do nữa, nơi hoạt động duy nhất chỉ có phòng sinh hoạt độc lập. Thấy Ngôn Cách, tâm trạng gã không tệ, không trầm lặng đối chọi như thường ngày, chủ động chào hỏi: "Tôi biết anh sẽ đến."

Ngôn Cách không vòng vo: "Người gọi điện cho Chân Ý là ai?"

"Tôi đã nói rồi, tôi có thể áp bức và gây ảnh hưởng tới người khác bằng tư tưởng của mình. Khiến người xa lạ gọi điện theo ý chí của tôi là chuyện không thể dễ hơn được nữa."

Ngôn Cách thờ ơ, tỏ vẻ không tin mà cũng không có hứng thú.

"Ngôn Cách, anh quá bảo thủ, tại sao không tin sự tồn tại của khoa học đen tối chứ? Trong mắt tôi, đây là con đường chính đáng để khám phá tinh thần loài người. Tôi đã dùng đủ loại hiện tượng để chứng minh cho anh thấy rằng suy nghĩ và tư tưởng của tôi có thể thao túng người khác từ xa."

Ngôn Cách: "Thử khống chế tư tưởng của tôi đi."

Lệ Hữu dần dần nở nụ cười: "Hiện giờ chỉ trong phạm vi nhỏ."

Ngôn Cách khẽ "à" đầy hờ hững, thoáng vẻ mỉa mai. Không hề muốn nói đến những lý lẽ lệch lạc của gã: “Tại sao vẫn không buông tha Chân Ý?"

Lệ Hữu nhe hàm răng trắng: "Quả nhiên anh hiểu."

Ngôn Cách lạnh lùng nói: "Đường Thường đã gắng gượng rất lâu giữa hoàn cảnh khốn khó, cuối cùng cũng lui bước. Nhân cách chính của Tống Y bị nhân cách thứ hai khống chế nên đã giết người. Hoài Sinh mất đi chị gái liền không còn chủ kiến, Hoài Như cũng mất tăm mất tích. Họ không đủ mạnh mẽ, chỉ có An Dao là lột xác hoàn mỹ, vươn tới thượng tầng xã hội,

https://thuviensach.vn

điềm tĩnh tỉ mỉ, vì để bảo vệ bản thân và người yêu đã đánh một cú khiến Hứa Mạc và Hoài Như không còn đường quay đầu, rút lui thành công mà không để vết nhơ. Cô ấy chính là vật thí nghiệm hoàn mỹ, nên các người buông tha cô ấy, để cô ấy được sống. Chân Ý thì sao, cô ấy trải qua bao chuyện đau khổ như vậy vẫn giữ vững chính kiến, cô ấy cũng hoàn mỹ, tại sao các người không buông tha cô ấy?"

Lệ Hữu hơi ngả người về phía trước, nói khẽ: "Biết không, nhân cách của cô bé này bị phân liệt quá sớm, trước chín năm so với kỷ lục nhỏ nhất ở độ tuổi mười sáu. Các nhà khoa học thế hệ trước của nhóm thí nghiệm trẻ mồ côi, cũng chính là những người tiền nhiệm vị trí boss của tôi đều cho rằng cô ta là phế phẩm. Nhưng từng ngày trôi qua, cô ta vẫn bình an, thậm chí sống vinh quang. Quá thần kỳ, tất cả mọi người đều nghĩ... Giới hạn sụp đổ của vật thí nghiệm này rốt cuộc là đâu?"

Vẻ mặt Ngôn Cách không gợn sóng, nhưng bàn tay đặt dưới bàn siết chặt lại, nổi gân xanh. Đáy lòng không thể nào yên, nhưng mở miệng lại không hề nhắc tới chuyện này. "Cách xử lý phế phẩm của các người là khiến họ nhảy lầu giống như tự sát.”

Anh không đề cập tới chuyện Trịnh Dĩnh chết vì ngạt thở tình dục.

“Như vậy có thể bớt chuyện cảnh sát điều tra. Nhưng nếu có thể đẩy cái chết của phế phẩm cho kẻ giết người liên hoàn, chúng tôi cũng sẽ mô phỏng đầy sáng tạo."

Quả nhiên, cái chết của Trịnh Dĩnh có liên quan tới họ. Ngôn Cách im lặng một lát rồi nói: "Rắn cạp nong đôi."

Lệ Hữu khẽ nhướng mày: "Xem ra anh đã học tập không ít, biết được ký hiệu của tổ chức chúng tôi rồi."

"Người anh khống chế vẽ ký hiệu của tổ chức MSP lên gương để đánh dấu, anh có biết hành vi khinh nhờn này không?"

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Lệ Hữu bình thản, nhưng vẻ kinh ngạc thoáng qua trong mắt không giấu nổi Ngôn Cách. Anh đút tay vào túi, chậm rãi đứng dậy, kết luận: "Ồ, thì ra mất kiểm soát rồi."

Cả ngày hôm nay, Ngôn Cách có phần không yên lòng. Với anh mà nói, có gì đó hơi khác thường.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 15.2

Buổi chiều, lúc gần tan sở, anh gọi điện cho Chân Ý, cô nói đang bận thu xếp văn phòng riêng nên buổi tối phải làm thêm giờ. Ngôn Cách hỏi: "Bao giờ về, anh tới đón em."

Lời còn chưa dứt đã cảm thấy người ở đầu dây bên kia nhoẻn miệng cười, giọng nhẹ nhàng: "Mười giờ."

Văn phòng của Chân Ý đã quét sơn xong, đang lắp dầm thép và tạo hình. Bận đến 9 giờ rưỡi, các công nhân đã kết thúc việc. Chân Ý còn đang đối chiếu bản vẽ và sửa đổi chi tiết cùng kiến trúc sư. Sau khi quyết định bước chỉnh sửa tiếp theo, cô và kiến trúc sư cùng xuống nhà. Đêm đã khuya, hành lang sáng ngời, giữa những ô kính hai bên lại là khoảng không tối om. Tới cửa thang máy, điện thoại đổ chuông, là viện trưởng cô nhi viện. Sáng nay cô gọi cho cô nhi viện số 3 của Thâm Thành hỏi về chuyện Hoài Sinh và Hoài Như, viện trưởng bận việc nên giờ mới gọi lại.

Chân Ý phải nghe điện, vẫy tay với kiến trúc sư: "Tôi đi thang bộ."

Đẩy cửa thoát hiểm, bóng đèn sáng trắng lóa, tiếng giày cao gót vang vọng giữa cầu thang tuần hoàn vô hạn. Bên kia điện thoại, viện trưởng nói rằng có nhớ Hoài Sinh và Hoài Như, nhưng hồ sơ của họ đã không cánh mà bay. Chân Ý nhiều chuyện hỏi thêm về An Dao, kết quả vẫn vậy. Như ma xui quỷ khiến, cô hỏi tiếp Đường Thường và Đường Vũ, cũng bị mất. Viện trưởng nhớ rằng họ được nhận nuôi từ bé, nhưng đến nhà nào thì không biết. Chân Ý cảm thấy bất an, mịt mùng, không sắp xếp được đầu mối. Bỗng nhiên, hình như phía sau có tiếng động. Cô dừng lại, thoáng cảm thấy

https://thuviensach.vn

bất thường. Nhưng ngoảnh lại chỉ thấy cầu thang trống trải, yên lặng như tờ. Tiếng động vừa rồi hình như của giày cao gót. Quay đầu lại, cô thấy khuôn mặt trong màn hình điện thoại của mình bị đèn cầu thang chiếu thành màu trắng bệch. Trái tim đập thình thịch loạn nhịp. Cô lao xuống tầng, tiếng bước chân vang dội khắp cầu thang, quanh quẩn kinh thiên động địa. Vừa định cúp điện thoại, trong đầu lại lóe lên một ý nghĩ lạ thường: “Dương Tư thì sao ạ?"

"Hồ sơ của con bé cũng biến mất rồi." Viện trưởng hoang mang, "Mấy đứa trẻ con hỏi, hồ sơ của chúng đều trùng hợp bị mất. Còn có một đứa trẻ được nhận nuôi từ bé. Chắc hẳn nhân viên thao tác sai. Bao nhiêu năm rồi, bị mất cũng bình thường thôi."

"Còn có một đứa trẻ được nhận nuôi từ bé." Trong số người cô quen biết, chỉ có Tống Y không khớp. Cúp máy, cô đi thẳng xuống mà không quay đầu lại, phóng tới đại sảnh như cơn gió. Trái tim đập hỗn loạn gần như bình tĩnh trở lại.

Ra ngoài, khu vực xung quanh tòa nhà tối mịt, cách khu phố phồn hoa một quảng trường. Chân Ý đứng bên đài phun nước lộ thiên chờ Ngôn Cách, gió đêm thu mát rượi khiến trái tim cô bình yên phần nào. Nhớ lại khi nãy mình nhát cáy giữa cầu thang bộ, cô dở khóc dở cười. Trong lúc chờ đợi, cô chậm rãi đi vòng quanh đài phun nước hình tròn, lẩm bẩm: "Sao Ngôn Cách vẫn chưa tới nhỉ?" Ngẩng đầu lên, cô sửng sốt. Từ tầng ba của tòa cao ốc trở lên tối như mực, chỉ có sáu cửa sổ liền nhau sáng đèn, hệt như vầng sáng giữa hố đen. Đó là văn phòng của cô.

Chân Ý nhíu mày nhớ lại, không nhớ rõ mình đã tắt đèn chưa. Cô thở dài, nhấc chân trở lại. Thang máy hướng lên trong đêm, "ting" một tiếng báo hiệu đã đến nơi. Cửa thang máy mở ra, cô ngẩng đầu, giật thót, hành lang đã tắt đèn. Chỉ có ánh sáng từ thang máy hắt ra, xé toạc màn đêm. Cửa sổ kính sát đất đối diện phản chiếu ánh sáng, trên đó là cái bóng mờ ảo của cô. Cô ra khỏi thang máy, nhìn sang phải. Tối như bưng, văn phòng cô cách

https://thuviensach.vn

đây hơn mười mét sáng đèn, ánh sáng trắng toát như dải ruy băng. Chân Ý hơi căng thẳng, nghĩ lại, quyết định quay về thang máy xuống tầng, không lẽ tắt đèn rồi mò mẫm ra đằng này, thế không phải chết khiếp sao. Vừa xoay người, lại trông thấy có một người đứng trong phòng làm việc của cô. Là kiến trúc sư ư?

Chân Ý cau mày, chậm rãi đi tới. Cửa thang máy sau lưng cô chầm chậm đóng lại, bóng tối ập đến. Một bước, hai bước, cô thấy một người phụ nữ đứng cạnh cửa kính, mặc bộ váy công chúa xinh đẹp cực kỳ. Tầm mắt rộng dần, cô nhìn thấy tấm gương, trên đó vẽ vòng tròn bằng máu. Người phụ nữ kia trang điểm đậm, kiều diễm vô cùng, trên cổ buộc cái vòng viền ren, treo vào khung bằng gỗ trên tường, khóe miệng nhoẻn cười.

Là Dương Tư!

Văn phòng sáng trưng, phản chiếu những luồng sáng chập chờn dao động trên cửa sổ và tấm gương, như một lớp voan mỏng. Chân Ý muốn lao tới xem tình hình Dương Tư, nhưng khựng lại. Trong lòng trào dâng cảm giác lạ thường: Tại sao lại ở văn phòng của cô? Tay cô lạnh toát, chân mềm nhũn, lấy hết can đảm quay đầu lại, thấy mình đứng ở nơi sáng đèn, con đường đi tới biến thành hố đen và vực thẳm vô tận. Ngoảnh lại nhìn khuôn mặt và cách ăn mặc kỳ quặc của Dương Tư, nỗi sợ hãi bất an trong cô như núi lửa phun trào. Cô lấy điện thoại ra, nhưng chính nó lại đổ chuông. Không hiện số điện thoại. Cô bắt máy, vang lên âm thanh đã bị bóp méo: "Em đang trốn điện thoại của tôi." Là giọng điệu của người gọi điện.

"Bây giờ tôi không có tâm trạng nói chuyện với anh."

Bên kia phì cười: "Em có muốn cô bạn Dương Tư của em sống lại không?"

Chân Ý cứng đờ. Hắn là bạn của chị gái, một người gọi điện trầm tĩnh và hiểu ý người. Bởi vì chị gái nên cô mới tin tưởng hắn, dù chưa gặp mặt

https://thuviensach.vn

ngoài đời đã dễ dàng giãi bày tiếng lòng. Nhưng nửa năm nay, hắn can thiệp càng ngày càng sâu khiến cô hơi cảm thấy khó chịu khi bị ai đó tiến vào cuộc sống. Cô bắt đầu phản cảm. Rốt cuộc hắn là ai? Cô chạy vào văn phòng, đưa mắt tìm kiếm những vật liệu gỗ để tu sửa văn phòng còn sót lại, nhanh chóng phát hiện ra một thanh gỗ tương đương gậy bóng chày.

Cô chưa kịp nhặt lên thì bên kia lại lên tiếng: "Không đi cứu bạn em ư, hay trong tiềm thức, em muốn cô ta chết?"

Chân Ý tập trung nhìn lại, cái vòng trên cổ Dương Tư khá lỏng, lồng ngực cô ta nhấp nhô cực khẽ. Dương Tư chưa chết! Chân Ý lao tới, vừa luống cuống tháo cái vòng trên cổ cô ta, vừa run rẩy nhìn ra sau. Thế giới tĩnh lặng, nhưng vì sao cô thoáng nghe thấy tiếng bước chân nhỏ vụn đang tiến tới. Tay cô run cầm cập, chết tiệt, sao không tháo được chứ! Ai đó bất cẩn giẫm lên vụn gỗ dưới sàn. Rất khẽ, thứ âm thanh kéo dài vang lên, rợn người như viên bi thép rơi vào đĩa sứ. Trái tim Chân Ý ngừng đập, cô đờ đẫn quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt trong gương của mình vô cùng kinh hoàng, đỉnh đầu ập đến một bóng đen.

Chân Ý ngã xuống đất, đầu óc mơ hồ, không thể nhúc nhích. Mặt cô áp sát nền đất, ý thức mông lung, trong tầm mắt có một góc gương. Ở góc độ này, chỉ có thể nhìn thấy váy của Dương Tư, có bàn tay đưa tới vén váy cô ta, bên dưới trần truồng, sưng tấy vấy đầy vết máu. Bàn tay kia...

"Chân Ý, dậy đi. Chân Ý!"

Đầu cô đau như muốn vỡ tung, hình như nghe thấy giọng Tư Côi. Cái gáy đau muốn chết, cô mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm sấp dưới đất. Thấy cô đã tỉnh lại, Tư Côi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đỡ cô dậy.

"Lúc mấy cậu tới có thấy người khả nghi không?" Chân Ý vội vã hỏi.

Tư Côi lắc đầu: "Chắc đã để hắn chạy mất rồi."

https://thuviensach.vn

Dương Tư đã được cứu, nhân viên y tế đang cấp cứu cho cô ta. Tư Côi nói: "Cô ấy không bị nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng..."

Lòng Chân Ý nhói lên, cô tìm kiếm khắp nơi. Hiện trường vẫn có thuốc bôi trơn, nhưng không có máy rung và bộ phận sinh dục giả.

Cách đó không xa, đội trưởng Trần và Quý Dương khẽ giọng thảo luận: "Khoảng thời gian trước, nạn nhân (Dương Tư) giúp Hoài Như - hung thủ sát hại cảnh sát giấu giếm tội lỗi. Đương sự Hoài Như hiện không rõ tung tích, kẻ giết hại nhân viên nhà nước đã thoát khỏi chế tài của pháp luật. Đều phù hợp với tiêu chuẩn lựa chọn nạn nhân của tên giết người liên hoàn."

Chân Ý cau mày, cách ăn mặc của Dương Tư tinh tế như Trịnh Dĩnh. Hai vụ này độc lập, không liên quan tới kẻ giết người liên hoàn vệ đạo mà Quý Dương đang phân tích. Có điều hung thủ giết "búp bê" Trịnh Dĩnh khá thông minh, biết dẫn dắt vụ án tới "kẻ vệ đạo" mà cảnh sát đang điều tra. Quý Dương trầm giọng: "Cách gây án của hai vụ gần đây đã thăng cấp rồi. Nếu trước kia chỉ trừng phạt kẻ phạm tội theo công thức, thì giờ đây hắn đã chú ý và chăm sóc nạn nhân chu đáo hơn, thậm chí hành vi còn vượt qua mức trừng phạt đơn thuần."

Tình trạng Dương Tư gặp phải khác với Trịnh Dĩnh, nghi phạm rất có thể đã đích thân thực hiện hành vi xâm hại tình dục đối với Dương Tư. Vì sao lại có sự đối đãi khác biệt này? Dương Tư đã tỉnh, cô ta không khóc, cũng không tuyệt vọng và mông lung sau cơn khủng hoảng, trái lại vô cùng trầm lặng.

Sau khi xác nhận Chân Ý đã tỉnh táo, Tư Côi hỏi vài câu theo lệ. Chân Ý trả lời từng câu một, miêu tả quá trình phát hiện hiện trường. Khi nói đến có người gọi điện cho cô, Tư Côi mở điện thoại của cô ra, vẫn còn nhật ký cuộc gọi nhưng không có số. Tư Côi dặn dò một cảnh sát đi điều tra.

https://thuviensach.vn

Chân Ý nói: "Điều tra cả máy bàn nhà tớ nữa." Cô cụp mắt, thầm nghĩ có lẽ nên hỏi chị gái xem rốt cuộc người bạn này là sao.

Cảnh sát xung quanh có người đang điều tra hoặc đang thăm hỏi, lại có người đang quan sát hay thảo luận gì đó. Khung cảnh tĩnh lặng, chỉ có mấy người hạ giọng thì thầm bàn bạc. Chân Ý mân mê điện thoại, do dự có nên gọi điện cho chị gái không. Lúc ấy, ngoài hành lang bỗng vọng tới tiếng chạy dồn dập. Chân Ý hoàn hồn, đôi mắt cay cay, lập tức quay lại, nhìn thấy Ngôn Cách. Anh chạy quá nhanh, vạt áo khoác màu lam tung bay trong hành lang lùa gió. Tóc anh hơi rối, dưới hàng mày rậm, ánh mắt bình tĩnh thoáng vẻ lo lắng, nhanh chóng lướt qua mọi người trong phòng. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Chân Ý vẫn bình an, nỗi lo sợ sâu trong đáy mắt bỗng chốc tiêu tan.

Anh sải bước đi về phía cô. Chân Ý đứng dậy, giọng hơi run: "Ngôn Cách..."

Còn chưa dứt lời, anh đã cúi người kéo cô lên, ôm cô vào lòng bằng đôi tay vững chãi và mạnh mẽ. Anh cúi đầu, cằm tì mạnh lên thái dương cô. Người bên cạnh không nhìn thấy nhưng Chân Ý lại cảm nhận được anh hơi run rẩy. Anh hít sâu đầy kiềm chế, có lẽ có nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ thốt lên: "Em không sao." Không phải là câu hỏi mà là câu khẳng định.

"Em không sao." Cô được anh ôm quá chặt, vùi đầu trên cổ anh, nói không rõ tiếng. "Nhưng..."

Cô quay lại nhìn, Dương Tư nằm trên băng ca, nhân viên y tế chuẩn bị khiêng đi. Đội trưởng Trần đứng bên khẽ hỏi Quý Dương: "Ở đây không có dụng cụ giả, đã bị lấy đi hay là nghi phạm đích thân..."

Quý Dương còn chưa kịp lên tiếng, Dương Tư đã mở miệng: "Không phải là giả."

https://thuviensach.vn

Xung quanh yên tĩnh, trầm lắng mà trĩu nặng. Mắt Chân Ý cay cay, đi tới cầm tay Dương Tư, nỗi buồn bỗng ùa tới, nghẹn ngào: "Dương Tư...

Tay Dương Tư rất lạnh, giãy nhẹ khỏi tay Chân Ý, không buồn nhìn cô.

Quý Dương vốn định chờ Dương Tư bình phục mới hỏi, nhưng trạng thái tinh thần của cô ta tốt hơn dự đoán. Anh ta nhẹ giọng, dò hỏi: "Bây giờ cô có thể phối hợp với chúng tôi không?"

"Có thể." Dương Tư ngước mắt lên, "Tôi thật sự đã quan hệ tình dục với người ta." Chọn từ ôn hòa.

"Cô nhớ chuyện đã xảy ra không?"

"Tôi mở cửa xe, anh ta ghì chặt cổ tôi từ phía sau, vén váy tôi lên, áp tôi vào ghế sau. Tôi ngửi thấy mùi rất ngọt." Phản ứng của cô ta bình thản, không giống bị cưỡng hiếp.

"Cô nhớ tướng mạo của hắn không?"

Dương Tư gật đầu, nói một câu không ai ngờ tới: "Tôi không trách anh ấy, anh ấy quá mến mộ tôi mới làm ra chuyện như thế. Tôi cũng tình nguyện, xin đừng lãng phí thời gian tìm tội phạm. Anh ấy yêu tôi, nhớ thương điên cuồng mới đưa ra hạ sách dùng thuốc mê này."

Nhóm người Quý Dương cảm thấy khó tin: "Có thể nói cho chúng tôi biết hắn ta là ai trước không?"

Ánh mắt Dương Tư chậm rãi chuyển dời, hướng về sau lưng Chân Ý. Đôi mắt dịu dàng như nước, cổ tay yếu đuối giơ lên, giọng nói điềm đạm: "Là anh ấy."

Anh đứng ngay hướng ngón tay của Dương Tư, khuôn mặt tuấn tú, tinh khiết điềm tĩnh như được gột rửa bằng nước, dửng dưng trước ánh mắt dò

https://thuviensach.vn

hỏi của mọi người. Chân Ý giận đến đỏ mặt, kiêng dè tình hình của Dương Tư nên nhẫn nhịn. Nhưng cảm xúc nơi lồng ngực cuộn trào, tủi thân mà đau lòng: "Không, anh ấy không động vào cậu đâu."

Phía cảnh sát im lìm, đưa mắt nhìn nhau.

"Đúng là anh ấy." Lời nói của Dương Tư mang vẻ trào phúng, cười nhạo Chân Ý. Ngôn Cách vẫn luôn nhìn Chân Ý. Thấy cô kìm nén, anh đi tới bên cô, nhẹ nhàng bao bọc bàn tay siết chặt của cô, ngón cái vuốt ve mu bàn tay cô để trấn an. Mắt Dương Tư đong đầy lệ, tủi hờn nói: "Em không trách anh, anh còn giả bộ trước mặt cô ta ư? Lúc làm tình với em anh nói thế nào? Anh xem như chưa từng có giây phút điên cuồng và mãnh liệt vừa rồi ư?"

Chân Ý bị lời nói trắng trợn của cô ta kích thích, thấy mọi người ở đây đều nhìn Ngôn Cách đầy ngờ vực, răng cô gần như bị nghiền nát.

Sếp Trần: "Bác sĩ Ngôn, phiền anh phối hợp với chúng tôi, về Cục Cảnh sát điều tra."

Ngôn Cách bình thản gật đầu: "Có thể."

Dương Tư không hiểu: "Anh ấy không phải là tội phạm cưỡng hiếp, tôi cam tâm tình nguyện."

"Cô chưa hiểu sự việc. Chúng tôi đang điều tra tội phạm giết người liên hoàn."

Dương Tư như bị sét đánh, giải thích: "Các người nhầm rồi. Tôi tự nguyện, bạo lực, thuốc kích thích và dây trói đều để tăng hứng thú..."

"Câm miệng." Chân Ý không nghe nổi nữa, vọt tới chỗ cô ta. Mới đi một bước đã bị Ngôn Cách kéo tay về.

https://thuviensach.vn

Dương Tư thấy cô nổi giận, không hề hoang mang: "Chân Ý, cô thích tôi kiện anh ấy cưỡng hiếp hơn phải không?"

Cưỡng hiếp? Đầu Chân Ý nổ tung, giận đến mông muội, không thể nào suy nghĩ. Bình thường cô đối đáp nhanh nhảu là thế, thì bây giờ lại bị cơn tức bủa vây tâm can, cổ họng như bị chặn bởi tảng đá.

Thấy cô cắn môi hiện dấu răng trắng bệch, Ngôn Cách hơi sửng sốt, vốn định để lát hẵng nói nhưng không thể chờ được nữa: "Sáu giờ đến chín giờ tối, tôi ở viện nghiên cứu, có camera giám sát. 9 giờ 10 phút tôi lái xe rời đi, chạy dọc theo đường Hiên Ni, Đức Phụ, Nặc Can, Quốc Vương để đến đây, có camera giao thông quay lại. 10 giờ 10 phút tới cửa cao ốc Nhân Phụ."

Sếp Trần nghe vậy liền nói với cảnh sát bên cạnh: "Lập tức đi điều tra."

Dương Tư thấy anh hờ hững đưa ra chứng cứ thì cau mày: "Anh đã chuẩn bị chứng cứ ngoại phạm từ trước! Mấy lời tình tứ và cử chỉ vuốt ve giữa anh và em đều là giả sao?" Cô ta nghĩ đến gì đó, hét lên: "Anh ấy dùng thuốc bôi trơn, chưa kịp tắm rửa sẽ để lại vết tích, kiểm tra anh ấy sẽ biết ngay! Mặc dù chúng tôi rất hòa hợp, nhưng chỗ đó của anh ấy quá…"

Máu khắp người Chân Ý xộc lên đầu, trước đó nghĩ rằng Dương Tư là người bị hại nên cô đã cố gắng kiềm chế, nhưng Dương Tư ăn nói không chừng mực, ảo tưởng về việc riêng tư của anh trước mặt người khác. Dây cung lý trí trong đầu cô đứt "phựt".

Cô lao tới chỗ Dương Tư, nhưng Ngôn Cách dự cảm từ trước nên đã khống chế cánh tay và thân thể cô.

"Cô nói dối!"

Dương Tư chê cười: "Chân Ý, trái tim người đàn ông cô yêu mười hai năm luôn chứa đựng người khác, cô ghen tị với tôi à?"

https://thuviensach.vn

"Cô..." Chân Ý bình tĩnh trở lại. Cô rất rõ người cưỡng hiếp Dương Tư không phải Ngôn Cách. Cô không ghen tị, không ác cảm mà chỉ đau lòng, đau đến mức hốc mắt rưng rưng. Ngôn Cách là người đàn ông thanh khiết như vậy, Dương Tư lại miêu tả anh bằng những ảo tưởng ghê tởm thấp hèn đến thế! Cô không hiểu Dương Tư, chưa bao giờ hiểu. Cô cho rằng khi thực sự yêu một người thì không nên làm nhục anh ấy.

Ngôn Cách lẽ nào không biết tâm tư Chân Ý, anh hiểu rõ cô tin anh, càng tin tưởng tình cảm thề nguyền không đổi anh dành cho cô. Anh biết Chân Ý không nghi ngờ cũng không ghen tuông, chỉ thương xót cho anh. Anh ôm chặt lấy thân thể run rẩy của cô, kề sát tai cô rót giọng rất khẽ, giới hạn cho một mình cô nghe: "Chân Ý, anh không sao."

Chân Ý ngẩng đầu, đờ đẫn nhìn anh, dòng lệ trào lên hốc mắt. Cô biết mà! Cô biết anh thanh nhã từ tận cốt tủy, bị mang tiếng oan không tức giận, bị chửi rủa không hận thù, bị nói xấu cũng không nổi cáu, luôn thờ ơ nói "không sao cả", nhưng cô sẽ đau lòng! Dù khi đối mặt với sự chỉ trích của mọi người, anh không nói một lời cũng không tranh cãi vì mình một câu, nhưng cô cũng đau lòng đến run gan.

Ngôn Cách thấy đáy mắt cô long lanh ánh nước thì ngẩn người. Một giây sau, anh hỏi Dương Tư bằng giọng nói lạnh nhạt: "Cô nói nghi phạm bắt cô ở bãi đỗ xe phải không?"

"Đúng."

"Bãi đỗ xe nào?"

"Dưới văn phòng chúng tôi."

"Cô biết bây giờ cô đang ở đâu không?"

"Có ý gì?" Dương Tư không hiểu, nhìn quanh, "Đây là tòa nhà văn phòng mà."

https://thuviensach.vn

"Văn phòng các cô ở cao ốc Lan Quế quận Thanh Giang, chúng ta đang ở cao ốc Nhân Phụ quận Lan Đình. Cô không biết mình tới đây bằng cách nào sao?"

Dương Tư không trả lời được.

"Lúc cô miêu tả lại quá trình quan hệ không hề nhắc tới đau đớn. Cô Dương, lúc cảnh sát tìm được cô, cô bị treo bằng dây thừng gần như ngạt thở, cô không cảm thấy đau đớn ư?"

Dương Tư sờ cổ, dáng vẻ không biết chuyện gì.

"Cô Dương, cô bị thôi miên. Toàn bộ những chuyện cô cho rằng đã xảy ra là ảo tưởng của cô. Vì vậy, cô không cảm thấy xấu hổ đau đớn mà phối hợp với nghi phạm hoàn thành hành vi của hắn. Mùi hương ngọt ngào cô ngửi thấy lúc đầu không phải thuốc mê, mà là thuốc an thần hiếm gặp trên thị trường, có thể ổn định cảm xúc, gia tăng tốc độ thôi miên. Có một số phần tử ngoài vòng pháp luật sẽ dùng nó để trộm cắp."

Mọi người nhìn trân trân. Quý Dương nhíu mày: "Kẻ tình nghi chúng ta cần tìm có thể đã lấy được thứ thuốc an thần đặc biệt nào đó, còn biết thôi miên?"

"Phải."

Nhưng ánh mắt của Quý Dương vẫn tập trung vào Ngôn Cách, bởi anh cũng phù hợp với điều kiện này. Ngôn Cách hiểu, nhưng những gì nên nói đã nói rõ ràng rồi, anh sẽ không đi theo cảnh sát nữa: "Tôi đã giải thích rõ rồi nên sẽ không đến Cục Cảnh sát nữa. Camera giao thông có vấn đề hẵng tìm tôi."

Dương Tư ngây người như phỗng, khuôn mặt không còn ánh sáng. Nhân viên y tế đỡ cô gái đờ đẫn đó nằm xuống cáng rồi khiêng đi. Sau khi bàn bạc, Quý Dương và sếp Trần quyết định chờ tinh thần Dương Tư khôi phục

https://thuviensach.vn

lại rồi hỏi tiếp. Nhân viên pháp chứng cũng đã hoàn thành công việc thu thập.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 15.3

Lúc rời cao ốc, mặt Chân Ý còn vương nước mắt. Ngôn Cách nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, khẽ nói: "Việc này có gì đáng khóc chứ?"

Chân Ý tủi thân: "Tại anh đấy, sao anh không phản bác cô ta từ sớm?"

Chân Ý hiểu anh có thói quen tôn trọng danh dự của nạn nhân là phái nữ. Dù bị Dương Tư nói xấu, anh vẫn lễ độ từ tận cốt tủy, không muốn chà đạp thể diện cô ta trước mặt người khác cho đến khi Chân Ý bật khóc.

Về đến nhà đã quá mười hai giờ đêm. Vừa vào cửa thì nhận được tin nhắn của Tư Côi báo chứng cứ ngoại phạm của Ngôn Cách không có vấn đề. Tâm trạng Chân Ý sầu thảm, ủ rũ nằm bẹp trên sofa. Ngôn Cách ở bên, đặt hộp thức ăn người nhà chuẩn bị sẵn lên bàn trà, mở ra. Chân Ý ngước mắt: "Anh chưa ăn tối à?"

"Ăn rồi. Biết tối nay em làm thêm giờ mệt mỏi nên đi chuẩn bị thức ăn khuya."

Cô chán nản, định nói không muốn ăn nhưng lại ngửi thấy mùi cải bẹ. Ngẩng đầu lên nhìn, một đĩa cải bẹ thơm ngát, một đĩa dưa chuột dầm, mấy xiên thịt nướng thì là, hai bát cháo bào ngư hải sản, một bát gà nấu tương... Cô bò dậy khỏi sofa, ngồi khoanh chân trên thảm trải sàn, nhận đũa và thìa Ngôn Cách đưa tới, ăn chậm rãi.

"Ngôn Cách, lúc ở hiện trường gây án, em nhận được điện thoại của người kia."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách hơi sững người, không đưa ra quan điểm, tiếp tục ăn cháo.

"Em đã hứa với anh không liên lạc với anh ta nữa, nhưng anh ta đã tìm được số điện thoại của em. Em cảm thấy anh ta là kẻ tình nghi quan trọng. Em thật không biết sao bạn của chị gái lại đột nhiên trở thành như vậy."

Ngôn Cách cảm thấy có một số việc không thể giấu cô nữa: "Có nhớ thí nghiệm tinh thần của tổ chức MSP anh từng nói không?"

"Nhớ chứ. Em đang muốn nói với anh chuyện này. Thôi miên làm người ta nhảy lầu có phải là phương thức loại bỏ vật thí nghiệm của tổ chức MSP không? Ngụy tạo thành tự sát, thần không biết quỷ không hay."

Ngôn Cách hơi bất ngờ: "Em điều tra rồi à?"

"Vâng. Năm nay xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ, xâu chuỗi lại sẽ có điểm tương tự. Sao em có thể ngồi yên chứ?" Cô đặt đũa xuống, "Người nhảy lầu tự tử đều đến từ cô nhi viện số 3 Thâm Thành, hồ sơ của họ đều biến mất. Có phải nhiều năm trước người của MSP đã rút ngẫu nhiên một bộ phận trẻ mồ côi làm thí nghiệm không?"

Ngôn Cách gật đầu. Chân Ý không ngờ mình lại có thể suy luận đúng hướng, cảm xúc chán nản lập tức bay biến: "Nhưng em không biết họ làm thí nghiệm thế nào, có thể nói với em không?"

Ngôn Cách nói: "Trong quá trình vật thí nghiệm trưởng thành họ sẽ bị kích thích đặc biệt, tổ chức quan sát và ghi chép phản ứng của họ."

"Kích thích đặc biệt?"

Ngôn Cách buông thìa: "Anh lấy ví dụ. Thời thơ ấu, Tống Y được một người phụ nữ độc thân nghèo khổ nhận nuôi, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau. Năm mười bốn tuổi cô ấy bị cưỡng hiếp, người mẹ thì tự sát. Những điều này đều do thí nghiệm thay đổi, cũng là nguồn kích thích."

https://thuviensach.vn

Chân Ý mở to mắt, ấp úng hỏi: "Bị cưỡng hiếp, mẹ tự sát đều được sắp đặt từ trước ư?"

"Không thể nói họ sai khiến người ta làm tổn thương Tống Y và khiến mẹ cô ấy tự sát. Thay vào đó, họ sẽ dùng cách thức biến đổi ngầm khiến những người và việc đó chạm vào quỹ đạo cuộc đời của Tống Y, những chuyện cụ thể sẽ tự nhiên diễn ra."

Chân Ý lạnh người. Nói như vậy, Đường Thường, Đường Vũ, Hoài Sinh và Hoài Như đều có cảnh ngộ tương tự. Đến cả Thích Cần Cần, Thích Hồng Đậu và Thôi Phỉ cũng rất có thể là đối tượng thí nghiệm, chẳng qua họ không thuộc nhóm cô nhi viện mà thôi.

"Mục đích của những thí nghiệm này là gì?"

Ngôn Cách mím nhẹ môi: "Lần trước đã nói với em rồi, MSP cho rằng có thể khám phá tinh thần và ý chí con người, khám phá cơ chế sinh ra một số bệnh tâm thần nhằm nghiên cứu một số loại thuốc khống chế hay gây bệnh tâm thần. Đồng thời, còn có thể phát triển tinh thần con người."

"Phạm vi thí nghiệm của họ lớn đến đâu?"

"Không có số liệu cụ thể, trải rộng khắp thế giới."

Chân Ý buồn bã than thở: "Người bị xem là vật thí nghiệm không biết tình cảnh của mình, còn phải cắn răng chống lại vận mệnh gian khổ, thật đáng thương."

Đáy mắt đen nhánh của Ngôn Cách thoáng niềm đau, cô không biết mình cũng là vật thí nghiệm, thậm chí hồi bé đã sớm bị phán định là phế phẩm thất bại.

Chân Ý nghiêng đầu tập trung một lúc, hỏi: "Kết hợp với sự kiện thôi miên trong vụ án "búp bê" này, người gọi điện cho em chắc hẳn là thành

https://thuviensach.vn

viên của MSP?"

"Ừ."

"Tại sao anh ta lại theo dõi em?"

Ngôn Cách sững sờ, lập tức nói: "Muốn hiểu rõ tình hình vật thí nghiệm nhưng không muốn trực tiếp ra tay với mục tiêu. Trùng hợp là cuộc sống và công việc của em có liên can tới những người này."

Lý do này không quá đáng tin, nhưng anh biết cho dù anh nói gì Chân Ý cũng tin tưởng vô điều kiện. Vì vậy, anh rất ghét nói dối cô. Nhưng anh cũng không có lựa chọn nào khác.

Quả nhiên, Chân Ý tin tưởng, thì thầm: "Không biết anh ta có liên lạc với chị gái không, em phải nói cho chị biết mới được."

Ngôn Cách lại không kịp trở tay. Chân Tâm. Đau đầu nhất là vẫn còn một Chân Tâm. Lúc này, điện thoại Chân Ý rung chuông, là số lạ.

Chân Ý hốt hoảng nhìn Ngôn Cách, đặt điện thoại lên bàn trà rồi đẩy tới trước mặt anh. Ngôn Cách ấn phím chức năng loa ngoài, giọng nói truyền đến lại là của Doãn Đạc. Khàn đặc và bất lực. "Chân Ý, anh cần sự giúp đỡ của em."

Lúc Chân Ý và Ngôn Cách tới Cục Cảnh sát, Doãn Đạc đang bị hỏi cung trong phòng thẩm vấn. Đẩy cửa vào, Doãn Đạc nhìn Chân Ý, khuôn mặt điển trai mang cảm xúc phức tạp. Chân Ý nói với Quý Dương phía đối diện: "Tôi là luật sư của Doãn Đạc."

Quý Dương: "Doãn Đạc là nhân viên nhà nước, phải tuân theo trình tự thẩm án nội bộ nên không có quyền giữ im lặng."

https://thuviensach.vn

Chân Ý hiểu rõ điều này. vẻ mặt Doãn Đạc bình thản, nói với cô: "Chỉ nhờ em làm nhân chứng thôi."

Cảnh sát có nhân chứng, và người Doãn Đạc tin tưởng là cô.

Quý Dương bắt đầu hỏi: "Mấy giờ trước, khi cảnh sát tới hiện trường trùng hợp anh cũng từng có mặt ở đó. Lúc ấy, một nhân viên công sở lái xe rời khỏi hiện trường đã nhận ra anh."

Chân Ý hơi bất ngờ, nhưng vẫn đứng về phía Doãn Đạc, xen lời: "Nhân chứng thấy công tố viên Doãn đi vào à?" Tại thời điểm mấu chốt, "đi vào" và "đi ra" có khác biệt rất lớn.

Quý Dương lẽ nào không hiểu ý cô, thản nhiên nói: "Đi vào. Nhưng hung thủ thường có thói quen trở lại hiện trường." Anh ta nhìn Doãn Đạc, "Lúc anh đi vào, bảo vệ không nhìn thấy anh. Nhân viên công sở đó không chạm mặt anh, nên anh không biết mình bị nhìn thấy."

Doãn Đạc rất nhạy bén: "Khi tôi đi vào đúng lúc bảo vệ thay ca, chứ không phải cố ý trốn tránh."

"Cao ốc Nhân Phụ mới tu sửa, chưa kịp lắp camera giám sát nên không thể quay lại tình hình trong tòa nhà, nhưng thang máy thì có camera. Anh có đi thang máy không?"

Câu này rõ ràng là đã biết còn cố hỏi. Doãn Đạc điềm tĩnh: “Tôi đang gọi điện thoại nên đã đi cầu thang."

Trùng hợp ngẫu nhiên đặt vào thời điểm ấy sẽ khiến mọi chuyện trở nên sâu xa. Doãn Đạc bổ sung: "Dựa vào điểm này để suy luận tôi che giấu mọi người lẻn vào cao ốc thì thật quá khiên cưỡng."

Quý Dương biết bản thân Doãn Đạc là công tố viên, không dễ đối phó. Nhưng anh ta đã có chuẩn bị: "Sau khi đi lên, anh đã âm thầm rời khỏi mà

https://thuviensach.vn

không gây sự chú ý của mọi người. Tại sao vậy?"

Chân Ý ngước mắt lên, lúc ấy Doãn Đạc ở trên tầng ư?

"Cảnh sát đã đến, tôi xuất hiện ở đó không thích hợp." Doãn Đạc nói.

"Công tố viên Doãn, đây là chuyện tôi muốn hỏi, tại sao anh lại xuất hiện ở hiện trường sau khi vụ án xảy ra? Anh không phải là cảnh sát nên sẽ không nhận được trình báo, cũng không thể biết ở đó đã xảy ra chuyện gì. Dù có biết, việc anh phải làm là báo cảnh sát, chứ không phải chạy tới ngay. Anh giải thích như thế nào đây."

Doãn Đạc không trả lời ngay, ánh mắt liếc về phía Chân Ý trong một giây ngắn ngủi rồi dời đi.

"Có người gọi điện bảo tôi tới."

"Tới làm gì?"

"Nói..." Giọng Doãn Đạc chậm lại, "Một người bạn của tôi gặp nguy hiểm, muốn tôi tới cứu cô ấy."

"Người bạn gặp nguy hiểm là Dương Tư phải không?"

"Không phải."

"Là ai?"

Doãn Đạc im lặng không đáp.

"Người gọi điện cho anh là ai?"

Doãn Đạc day ấn đường, thở cực khẽ: “Tôi không biết."

"Không biết?" Vẻ mặt Quý Dương nghiêm nghị, "Một công tố viên phá án nhiều năm, nhận được điện thoại xa lạ mang tin tức phạm tội, không hỏi

https://thuviensach.vn

rõ nguyên do đã lỗ mãng chạy tới hiện trường. Anh biện hộ cho mình bằng cách nói này ư?"

Công tố viên Doãn ăn nói hùng hồn trên tòa án, giờ phút này lại không thể phản bác.

Chân Ý tiếp tục ngắt lời, hỏi Quý Dương: "Ai báo cảnh sát?"

"Trong điện thoại nói là bảo vệ tuần tra." Quý Dương không tỏ cảm xúc, "Nhưng khi chúng tôi điều tra thì bảo vệ cao ốc đều nói họ không biết chuyện."

Người báo cảnh sát là kẻ bị tình nghi. Nhưng lúc cảnh sát chạy tới, Dương Tư vẫn chưa chết vì ngạt thở, chứng tỏ nghi phạm đã báo cảnh sát từ trước. Có lẽ lúc Chân Ý chạy lên tầng, cảnh sát đã trên đường đi tới rồi. Tại sao hắn lại nương tay với Dương Tư chứ?

Chân Ý hỏi: "Đã điều tra điện thoại trình báo chưa?"

"Giấu số quốc tế, thay đổi địa chỉ từng giây."

"Quả nhiên là vậy." Chân Ý nói, "Chuyện này xảy ra ở văn phòng luật của tôi. Sau khi lên tầng tôi cũng nhận được điện thoại không hiện số. Tôi đoán số đó gọi cho công tố viên Doãn, tôi và đường dây nóng của cảnh sát. Đó chính là của nghi phạm. Tôi tin rằng Doãn Đạc đã bị nghi phạm gọi tới."

Cô thoáng cảm thấy mình chính là cô gái gặp nguy hiểm mà Doãn Đạc nhắc đến, điều này khiến lòng cô vô cùng khó chịu. Anh cho rằng cô gặp nguy hiểm mới chạy tới, không báo cảnh sát là vì muốn để lại ấn tượng sâu sắc cho cô. Giờ này bị thẩm vấn, anh lại ngại mở lời.

Quý Dương không hề tán đồng: "Công tố viên Doãn không có chứng cứ ngoại phạm."

https://thuviensach.vn

"Tôi chạy bộ ở công viên Hoàng Hậu gần đó."

"Không ai có thể chứng minh."

Chân Ý nhíu mày: "Cảnh sát Quý, những điều này không đủ để nghi ngờ Doãn Đạc."

Quý Dương nhướng chân mày, không đáp mà tiếp tục hỏi Doãn Đạc: "Trước khi tới thành phố K xin lỗi gia đình nạn nhân, Trịnh Dĩnh đã từng gọi điện cho anh."

"Đúng. Cô ấy vẫn là trẻ con, tôi khích lệ cô ấy dũng cảm đối mặt và cầu xin tha thứ."

"Nói vậy, anh rất rõ hành trình của cô ta, biết cô ta sẽ đến thành phố K."

Doãn Đạc không đáp.

"Dương Tư thì sao, nghe nói có quan hệ khá thân thiết với anh?"

"Có ý gì?"

"Có hai nguyên nhân để anh nương tay với Dương Tư. Một, cô ta chỉ biện hộ thay Hoài Như, người nên bị xử phạt là Hoài Như. Hai, anh có tình cảm riêng tư với cô ta, sau khi quan hệ tình dục không nỡ giết cô ta nên báo cảnh sát."

Trước đó, Doãn Đạc còn có thể bình tĩnh, nghe đến nguyên nhân thứ hai anh không dằn nổi nữa: "Tình cảm riêng tư?" Anh dựa vào ghế, giận quá hóa cười, "Quý Dương, tôi thật sự quen người bị hại. Trong công việc, cô ta đã ám chỉ nhiều lần, có thể kiểm tra tin nhắn và email. Nếu tôi muốn chiếm đoạt cô ta, không cần chờ đến bây giờ, cô ta đã tự dâng tới cửa rồi!" Anh nói rồi lại cảm thấy luống cuống, bất lực day mắt, hạ giọng: "Xin lỗi."

Quý Dương bắt được đầu mối: "Ý anh là cô ta thích anh?"

https://thuviensach.vn

"Không phải, tình cảm của cô ta là một kiểu ảo tưởng, không thật lòng mà chỉ ham hư vinh. Thứ cô ta thích là cảm giác thể hiện bản lĩnh, có thể khiến người ta hâm mộ. Đàn ông phù hợp điều kiện này cô ta đều thích."

"Nghe anh nói vậy, hình như anh rất thận trọng với phái nữ."

Im lặng vài giây, mắt Doãn Đạc hằn sâu: "Anh muốn nói gì?"

"Trong quá trình trưởng thành không có vai trò của người mẹ. Điều này có ảnh hưởng tới cách thức kết giao và đối đãi với phái nữ phải không?"

Quý Dương thẩm vấn Doãn Đạc với tư thái cay nghiệt, "Liệu anh có tò mò và khẩn trương khi tiếp xúc với phái nữ, đặc biệt là trong hành vi giao hợp không?"

Phân tích việc riêng tư trần trụi như vậy khiến da đầu Chân Ý nổ tung, lúng túng và quẫn bách.

Phòng thẩm vấn yên tĩnh cực kỳ, không khí căng như dây cung. Bàn tay Doãn Đạc siết lấy cạnh bàn, chậm rãi, dùng sức, nắm thành quả đấm. "Anh điều tra tôi?"

Quý Dương không đáp, nghiêm mặt vạch trần không thương tiếc: "Lúc phác họa tâm lý nghi phạm, tôi từng nghi ngờ, hung thủ của vụ giết người liên hoàn này bị liệt dương hoặc là phụ nữ. Sau khi Dương Tư bị hại, tôi đã xác định lại bức phác họa trước đó. Hắn tò mò và nhạy cảm với thân thể phái nữ, mấy lần trước dùng dụng cụ giả mô phỏng quan hệ tình dục, lần này cuối cùng không kiềm được mà đích thân ra trận. Công tố viên Doãn, anh 28 tuổi, tuổi trẻ đầy tiềm năng, lại điển trai cuốn hút. Anh quen mấy cô bạn gái rồi? Đã quan hệ tình dục với phái nữ chưa?" Câu hỏi trực tiếp, không chút tế nhị.

Cằm Doãn Đạc đanh lại, nhìn chằm chằm Quý Dương không nói tiếng nào.

https://thuviensach.vn

Chân Ý ngồi cạnh, toàn thân run lên. Cô chỉ đứng ngoài thôi đã không chịu được nỗi khuất nhục rút gân lột da này. Nhưng là người thẩm vấn, mức độ của Quý Dương chỉ có tăng dần: "Bố anh là lính cứu hỏa, mười tám năm trước đã hi sinh trong một vụ hỏa hoạn rất lớn ở quận Yên Giác. Vụ hỏa hoạn thiêu chết sáu người lính cứu hỏa. Nguyên nhân không chỉ bởi lửa lớn mà còn vì nhận định phương án cứu nạn sai lầm. Là trung đội trưởng, bố anh khó chối bỏ trách nhiệm. Năm người còn lại được phong liệt sĩ, duy chỉ có bố anh bị xử phạt và bêu danh sau khi qua đời. Anh luôn không tin. Sau khi trở thành công tố viên, vẫn luôn điều tra chuyện năm đó. Cuối cùng tới mười tám năm sau, chân tướng sáng tỏ, Cục trưởng Cục Phòng cháy Chữa cháy đã đùn đẩy trách nhiệm khiến bố anh làm người chết thay. Công tố viên Doãn, đây chính là nguyên nhân kích thích anh!"

Chân Ý khó thở. Không ngờ anh Doãn luôn nho nhã cởi mở, nụ cười ôn hòa lại trải qua những chuyện này.

Đôi mắt trong suốt của Doãn Đạc lóe lên ánh nước, thoáng qua rồi biến mất. Anh cố hết sức giữ bình tĩnh, nói chậm rãi mà mạnh mẽ: “Tôi luôn tin bố mình. Sự thật được sáng tỏ không thể kích thích tôi."

"Trận hỏa hoạn năm đó bắt nguồn từ một công nhân ở ký túc xá công xưởng. Bà ta đã sử dụng thiết bị điện công suất lớn trái quy định, nhưng không phải chịu trách nhiệm hình sự." Quý Dương phớt lờ giải thích của Doãn Đạc: "Bị đối xử bất công như vậy, anh ghi hận trong lòng. Người bố mà anh sống nương tựa bị thiêu sống nhưng không có ai đền mạng cho ông, lại còn phải chịu lời trách móc tàn nhẫn nhất. Công tố viên Doãn, anh căm thù tất cả biểu hiện giả dối và sự bất công. Anh muốn đích thân trừng trị những tội phạm mà luật pháp không thể xử phạt."

"Không có chuyện đó." Dưới hàng mày rậm, ánh mắt Doãn Đạc sâu thẳm mà tàn nhẫn, "Mặc dù căm giận, nhưng tôi không nghĩ đến chuyện đích thân trừng phạt. Bố tôi đã nói, dù là đối đãi với tội phạm cũng phải dùng cách công bằng và rõ ràng!"

https://thuviensach.vn

"Quả thật hồi nhỏ anh đã học được những điều này từ bố mình, nên trước mặt người khác, anh luôn lạc quan cầu tiến." Quý Dương vặn hỏi gần như tàn nhẫn, "Nhưng bố anh chết thảm, hàm oan xuống nơi chín suối, mẹ anh lại vứt bỏ anh từ quá sớm. Sau khi mất bố, anh vượt qua trăm cay nghìn đắng đi tìm bà ta. Bà ta đã có gia đình mới, cự tuyệt anh từ ngoài cửa. Bà ta lừa anh tới khu vui chơi, bỏ anh ở vòng đu quay rồi lén rời đi. Đêm đó trời nổi bão, nhân viên khu vui chơi tới cứu anh nhưng anh ôm lan can không chịu đi bảo phải đợi mẹ. Thậm chí chuyện này còn được đăng lên mục xã hội trên báo. Mặc dù ông bác giàu có cả đời không lập gia đình đã nhận nuôi anh, xem anh như con ruột, nhưng một doanh nhân bận bịu không thể an ủi tâm hồn một đứa trẻ bị tổn thương."

Chân Ý giật mình, nhìn dáng vẻ Doãn Đạc run rẩy cắn chặt răng, cô không khỏi thương xót đến đau lòng. Cô muốn bảo dừng, nhưng giọng Quý Dương hà khắc hơn, tốc độ cực nhanh: "Công tố viên Doãn, những nỗi bất hạnh này đủ để phá vỡ thế giới quan mà bố anh đã tạo dựng trong anh từ thuở nhỏ. Anh căm thù người sơ suất hại chết nhân viên nhà nước nhưng lại nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Anh còn khát vọng nhận được sự quan tâm của phái nữ, lại sợ họ lừa gạt và vứt bỏ! Đây là chân dung tội phạm vụ án giết người liên hoàn này và anh lại phù hợp với tất cả chi tiết."

"Đủ rồi!" Doãn Đạc thốt ra hai chữ trầm thấp, đôi mắt đen nhánh nhìn Quý Dương chằm chằm, đã sớm tích tụ nước mắt. Tay anh siết chặt mép bàn, sức lực rất lớn, khiến cái bàn run nhẹ. "Tôi không quan tâm học thuyết của anh là gì, cũng không quan tâm cái gọi là những trải nghiệm thời thơ ấu sẽ ảnh hưởng tới tính cách một người, khiến anh ta lệch lạc trở thanh kẻ chống xã hội ra sao. Tôi không biết những thứ chó má anh nói và cũng không muốn hiểu!"

Dưới ánh đèn trắng toát, mặt Doãn Đạc đỏ lựng, hốc mắt sâu thẳm lóng lánh ánh lệ. Giờ đây, người đàn ông luôn nho nhã điềm tĩnh này đang run rẩy, giọng trầm như sắt: "Tôi chỉ biết một điều. Đúng! Trên thế giới này,

https://thuviensach.vn

quả thật là có những người sau khi gánh chịu sự bất công và gặp cảnh ngộ thê thảm đã trở thành kẻ tình nghi đi trả thù xã hội và người vô tội. Thế nhưng trên thế giới này, còn có một nhóm người khác. Họ bền bỉ, bất khuất và không bị vận mệnh đánh ngã. Sau khi bị đối xử bất công, họ vô cùng coi trọng ý nghĩa của sự công bằng và sẽ trở thành người đối lập với kẻ tình nghi! Họ sẽ trở thành người đi bắt kẻ tình nghi." Từng chữ âm vang, dứt lời thành tiếng.

Chân Ý rưng rưng nước mắt. Có câu hoàn cảnh quyết định nhân tính. Nào ai hay biết, trong hoàn cảnh ác liệt ấy có người sẽ lựa chọn dễ dàng sa đọa, nhưng cũng có người lựa chọn nỗi đau Niết Bàn. Chính vì có nhóm người thứ hai mà thế giới này mới luôn tràn đầy hy vọng, phấn chấn lòng người.

Trong không gian tĩnh lặng có thể nghe thấy tiếng kim rơi, Quý Dương không nói lời nào. Doãn Đạc duy trì tư thế cứng ngắc và kiên quyết, không hề cử động.

Rời khỏi phòng thẩm vấn, Chân Ý muốn nói gì đó với Doãn Dạc, chưa kịp xoay người, anh đã ôm lấy cô từ phía sau. Toàn bộ nước mắt kìm nén rơi lên cổ cô. Cô sững người.

"Chân Ý, một lát thôi."

Màn tra hỏi kiểu lột trần vết sẹo này khiến anh chảy máu đầm đìa. Giờ đây, người đàn ông này yếu ớt và bất lực vô cùng.

Mắt Chân Ý lại ngấn nước. Nhưng ngay sau đó, bên kia hành lang vọng tới tiếng bước chân quen thuộc, Ngôn Cách đi tới. Anh sửng sốt một lát, dần dần cau mày, có thể thấy anh không vui. Lắng lặng nhìn Chân Ý vài giây, thấy cô chỉ tỏ vẻ khó xử chứ không giãy khỏi Doãn Đạc, Ngôn Cách hơi nheo mắt, không bằng lòng biến thành không vui vẻ. Nhưng anh không thể nói gì cả. Nhìn cô hồi lâu, anh rất không hài lòng đút tay vào túi quay

https://thuviensach.vn

đi. Kết quả là… anh không đi, chỉ đứng ở hành lang như vậy, đưa lưng về phía cô, thể hiện rằng... anh không nhìn thấy cô. Chân Ý á khẩu. Cuối cùng Doãn Đạc buông cô ra, nói câu “cảm ơn" ngắn gọn rồi rời đi.

Chân Ý được giải phóng, chạy tới ôm tay Ngôn Cách. Anh liếc nhìn cô, giọng nói bình thản: "Mười chín giây."

Vậy mà cũng tính giờ... Chân Ý khẽ giải thích: "Anh ấy buồn mà."

Ngôn Cách: "Có cảnh sát Quý ở đó, sao công tố viên Doãn không ôm anh ta? Anh ta cao hơn, xét về mặt tâm lý, ôm anh ta có cảm giác an toàn hơn."

Chân Ý: “…” Trời ạ, không thể nói xuôi với anh được, dứt khoát đánh trống lảng, giả vờ giả vịt ngáp thật dài: "Buồn ngủ quá."

Quả nhiên Ngôn Cách đã di dời sự chú ý: "Về nhà thôi."

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 15.4

Chân Ý mệt rã rời. Vừa vào cửa cô đã leo lên giường bằng cả tay lẫn chân, cuộn chăn một vòng rồi không nhúc nhích. Ngôn Cách nhìn cô. Dưới ánh đèn ngủ mông lung, cô đặt lưng chưa tới vài giây đã ngủ mất. Cô chìm vào giấc ngủ cực nhanh, chưa được một lát hơi thở đã nhẹ đi nhiều.

"Chân Ý?"

"Hả?" Cô trả lời trong giấc ngủ chập chờn.

"Rửa mặt rồi ngủ tiếp nhé?"

"Ưm." Cô lười biếng mở mắt, hình như bị đánh thức nên tủi thân, làm nũng, "Anh cho em ngủ một lát nhé, chỉ một lát thôi."

Đôi mắt đen láy đau thương nhìn anh, như con sóc van cầu được ôm.

Anh không lay chuyển được cô, khẽ nói: "Được." Nhưng vẫn định lấy nước rửa mặt cho cô.

Anh chưa kịp đứng dậy, cô đã kéo tay anh, híp mắt mím môi cười: "Anh đã đồng ý với em rồi, để em ngủ một lát."

Anh chợt phát giác, "để em ngủ một lát" mà cô nói có một ý nghĩa khác. Là ngủ cùng anh, lại bị trêu ghẹo rồi. Ngủ nửa chừng tỉnh lại còn trêu anh được, thật là phục cô luôn. Nhưng có lẽ cô thật sự mệt mỏi, không tiếp tục đùa mà nhắm mắt lại, hai tay còn lười biếng níu lấy anh.

https://thuviensach.vn

Anh ngồi bên giường, ngón cái khẽ vuốt mu bàn tay cô, tạm thời không muốn đứng dậy. Chợt nghe cô mơ màng lẩm bẩm: "Ngôn Cách?"

"Ừ?"

"Anh đừng ghen mà, em thích anh nhất. Chỉ thích anh thôi."

"Ừ, anh biết." Anh cúi người nhích tới, đặt một nụ hôn lên mắt cô.

Cô cảm thấy ngứa, tay gạt gạt dụi mắt, dụi hết nụ hôn của anh.

"…"

Trên giường, cô lăn một vòng điều chỉnh tư thế ngủ, trong mộng nhớ ra gì đó, khẽ lẩm bẩm: "Ngôn Cách, chúng ta giúp anh Doãn nhé?"

Ngôn Cách đứng dậy đi lấy nước, ngâm khăn rửa mắt cho cô hai lần. Cô bị quấy rối, không hài lòng lắm, quay ngoắt đầu tránh đi kêu "hừ hừ", anh mất cả buổi trời mới xong xuôi. Anh lau nốt tay chân cho cô, xem chừng đã sạch sẽ thì đắp kín chăn. Cô sớm đã say giấc, dáng ngủ bình an.

Cất khăn và chậu đi, Ngôn Cách gọi điện: "Anh Quý Dương, mời anh đến một chỗ."

Ngoài phòng làm việc ở tầng mười cao ốc Nhân Phụ vẫn giăng dây cảnh báo. 5 giờ rưỡi sáng, đèn hành lang đã được sửa lại, quãng đường ngời sáng. Quý Dương vừa thấy Ngôn Cách đã đi thẳng vào vấn đề: "Anh nói lần này có hai vụ án ư?"

"Đúng. Tôi đã nói tình hình cụ thể qua điện thoại rồi. Tôi không rõ vụ "kẻ vệ đạo", chắc hẳn giống bức phác họa của anh. Nhưng vụ "búp bê" của Trịnh Dĩnh và Dương Tư đều sử dụng thôi miên."

Quý Dương ngẫm nghĩ: "Trạng thái khi chết của Trịnh Dĩnh và Dương Tư giống nhau như đúc với mấy người chết trước đó."

https://thuviensach.vn

"Hiện trường vụ Trịnh Dĩnh là phòng kín, những vụ khác đều ở nơi trống trải. Cách ăn mặc của Trịnh Dĩnh tinh tế và lộng lẫy hơn những người khác…" Ngôn Cách chỉ vào tấm gương trong phòng làm việc và vòng tròn màu máu. "Ký hiệu này giống ở hiện trường tử vong của Trịnh Dĩnh. Theo tôi biết, mấy vụ giết người trước tuy có vòng máu nhưng không giống như vậy. Chắc anh cũng cảm nhận được, lấy danh nghĩa "kẻ vệ đạo" trừng phạt Trịnh Dĩnh và Dương Tư là rất khiên cưỡng. Trịnh Dĩnh đã được tha thứ, còn Dương Tư chẳng qua chỉ ra tòa biện hộ giúp Hoài Như."

Cuối cùng Quý Dương thở dài, thừa nhận sai lầm: "Anh nói đúng. Rất có khả năng là hai vụ án, một là "kẻ vệ đạo", một là "búp bê". Vả lại, "kẻ vệ đạo" gây án vào mỗi tháng trong vòng nửa năm trước, rất có quy luật, sau vụ cuối hồi tháng Sáu thì dừng lại. Bây giờ là tháng Mười một. Vụ "búp bê" xuất hiện hai người bị hại, lại cách nhau chưa đến ba ngày."

Ngôn Cách hỏi: "Nói như vậy, tại sao kẻ giết người liên hoàn lại tạm dừng quy luật của hắn?"

"Tâm trạng thay đổi, đột nhiên nghĩ thông, chết ngoài ý muốn, đều có cả." Quý Dương dựa vào tường, thở dài, "Thật ra, có những vụ án không xuất phát từ thù hận nên không thể điều tra từ mối quan hệ xã hội của người chết, dựa vào phác họa tâm lý thì chỉ có thể lần theo phạm vi bao quát rồi điều tra loại trừ, rất khó xác định chắc chắn. Ví dụ vụ "kẻ vệ đạo" nửa năm trước, thành phố K có hai mươi nhân viên nhà nước phù hợp với bức họa kẻ tình nghi. Có điều vụ của Trịnh Dĩnh và Dương Tư đã giúp chúng ta thu hẹp phạm vi tới công tố viên Doãn." Quý Dương day mắt, mấy ngày qua thức đêm liên tục, rất mệt mỏi: "Lúc thẩm vấn công tố viên Doãn, tôi cũng rất khó chịu. Nhưng là người xét hỏi, tôi không thể đồng cảm. Không tới thời khắc cuối cùng, không ai biết được chiến hữu thuộc một chiến hào rốt cuộc là người tốt hay kẻ xấu."

"Tiếp theo cảnh sát định làm gì?"

https://thuviensach.vn

"Nếu là "kẻ vệ đạo", có lẽ chỉ có thể chờ hắn gây ra vụ án kế tiếp." Quý Dương nói.

"Trịnh Dĩnh và Dương Tư thì sao, anh có thể gạt bỏ phán đoán sai lầm lúc trước để phân tích lại một lần không?"

"Có ý gì?"

"Tôi đang nghĩ liệu hai vụ án này có yếu tố cá nhân hay không."

"Yếu tố cá nhân?"

"Trong vụ "kẻ vệ đạo", công tố viên Doãn Đạc rất phù hợp với bức họa kẻ tình nghi, nhưng không có chứng cứ. Còn trong vụ "búp bê", hai nạn nhân đều có liên hệ với Doãn Đạc. Trịnh Dĩnh gọi điện cho anh ta, còn Dương Tư thì có ý với anh ta."

Quý Dương sửng sốt: "Ý của anh là?"

"Có người đã biết danh sách nghi phạm trong vụ "kẻ vệ đạo", mô phỏng và sử dụng hai nạn nhân có liên quan với Doãn Đạc để vu oan giá họa."

Quý Dương cảm thấy khó nhằn: "Nếu là vậy thì phạm vi rất lớn. Vốn dĩ nghề công tố viên này dễ gây thù hằn."

Dòng suy tư của Ngôn Cách thông suốt: "Nạn nhân của hai vụ án này có gì khác "kẻ vệ đạo"? Điểm khác biệt hằn là có thể để lộ thông tin của tội phạm."

Quý Dương lập tức nhớ ra: "Thuốc bôi trơn."

Ánh rạng đông chiếu vào từ cửa sổ, buổi sáng tĩnh lặng. Giọng anh ta chậm rãi mà mạnh mẽ: "Với Trịnh Dĩnh và Dương Tư, hung thủ đều dùng thuốc bôi trơn chứng tỏ hắn rất chu đáo với phụ nữ."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách nhíu mày trầm lặng hồi lâu, bỗng nhiên nghĩ tới gì đó. Cảm giác quái dị lúc rời khỏi hiện trường tối qua, giờ phút này cuối cùng đã... Anh quay đầu nhìn sợi dây treo Dương Tư, một đầu buộc lên tường. Từ trên xuống dưới là một loạt thanh gỗ trang trí. Lúc ấy trên cổ Dương Tư có buộc dây, sợi dây được vòng qua thanh gỗ ở giữa rồi kéo xuống buộc lại ở bên dưới, hung thủ đã dùng sức kéo căng rồi cố định. Sợi dây quá dài, còn thừa một đoạn, nó được quấn qua thanh gỗ ở giữa chứ không phải chỗ cao nhất.

Anh đứng sát tường, vươn tay là dễ dàng chạm vào thanh gỗ cao nhất. Anh nghĩ, nếu là Chân Ý, nhảy lên cùng lắm chỉ vừa chạm tới thanh ở giữa. Quý Dương trông thấy động tác của Ngôn Cách liền nghi ngờ: "Là một người đàn ông vóc dáng thấp... Phụ nữ!" Anh ta sửng sốt: "Nhưng nạn nhân có trao đổi với nghi phạm mà!"

Ngôn Cách rút tay lại, bỏ vào túi: "Nhà thôi miên giỏi có thể sử dụng đồ giả để khiến người bị thôi miên sản sinh ký ức chân thật nhất."

Quý Dương cứng lưỡi. Một phụ nữ thôi miên lừa một phụ nữ khác khiến cô ta nảy sinh ảo giác. Sau khi có được "cảm giác" và lời khai của nạn nhân, nghi phạm mang bộ phận sinh dục giả đi, khiến mọi người khẳng định kẻ gây án là đàn ông. Thật đáng sợ!

Quý Dương: "Công tố viên Doãn Đạc luôn giữ mình trong sạch, không đáng ghét đến mức khiến phụ nữ thù hận sâu sắc như vậy."

Ánh nắng đầu tiên của buổi sáng sớm hắt vào, Ngôn Cách nhíu chặt mày: "Có sự tình rất kỳ lạ. Nghi phạm thôi miên Trịnh Dĩnh khiến cô ta tự sát, còn mình rời khỏi hiện trường. Nhưng đến vụ Dương Tư, cô ta lại tự đến hiện trường rồi báo cảnh sát, không cho Dương Tư chết. Nguyên do là gì?"

"Liệu có phải thứ kẻ tình nghi muốn là lời khai của nạn nhân? Lúc ấy, luật sư Chân cũng chịu đả kích rất lớn, tâm trạng mất khống chế. Cô ta

https://thuviensach.vn

không chỉ trả thù một người, mà là cả công tố viên Doãn và luật sư Chân!"

Ngôn Cách sửng sốt, trái tim bỗng lạnh toát như bị gió lùa.

Anh chạy vụt đi, vừa chạy vừa lấy điện thoại ra. Lẽ ra, anh sớm nên nghĩ đến người phụ nữ điên Hoài Như kia!

Chân Ý ôm chăn, cuộn tròn người lại, ngủ say sưa. Trong mông lung, cô nghe thấy giọng nói vui vẻ của mình: "Chân Ý! Điện thoại cùa trai kìa! Mau nhận đi!"

Ưm? Cô ngủ chưa đầy một tiếng, sao có thể dậy được? Không phải trai của cô đang ở bên cô sao. Cô nhắm mắt, vươn tay sờ soạng, trống trơn. Giọng nói vẫn tiếp tục: "Chân Ý! Điện thoại của trai kìa! Mau nhận đi..."

Cô quá mệt, mơ màng mở mắt ra, lập tức giật thót, nhảy phắt ra sau, hoàn toàn hết cơn mộng mị.

Trước mặt cô là một tấm gương, trên vẽ cái vòng máu me. Tấm gương treo bộ phận sinh dục giả của phái nam cực lớn! Trái tim cô đập dữ dội vì tỉnh giấc đột ngột và sợ hãi.

Rèm kéo kín, phòng ngủ buổi sáng sớm rất u ám. Trong gương, vẻ mặt cô hãi hùng, tái mét, trên cổ... buộc một cái vòng ren, đầu kia... Trái tim cô gần như nhảy khói cổ họng, quay đầu lại chỉ thấy một người phụ nữ ngồi ở đầu giường, đôi môi đỏ sẫm nở nụ cười kỳ dị.

Chân Ý nhảy khỏi giường, nhưng phát hiện trên cổ đã bị buộc vòng. Hoài Như giật mạnh, cô gục xuống giường. Lực kéo quá lớn, cổ họng cô đau thắt, nhưng không phát ra được tiếng nào. Hoài Như lôi cô đến trước mặt, tay bịt mũi cô. Chân Ý kinh hãi, nhanh nhẹn lộn vòng ra sau, đá vào tay Hoài Như. Một tiếng "choang" lanh lảnh vang lên, thủy tinh đập xuống đất vỡ tan tành. Chân Ý tóm lấy sợi dây nhảy xuống giường, tay giật mạnh,

https://thuviensach.vn

kéo ngã Hoài Như. Thấy Hoài Như chuẩn bị bò dậy cô xoay người nhào tới, cầm sợi dây quấn chặt cổ Hoài Như.

"Hoài Như, cô thích giết người kiểu này sao? Cô thích kiểu cảm giác này sao?"

Cơn ngạt thở ép Hoài Như phát điên. Cô ta ra sức giãy giụa, ngón tay cào xước mặt Chân Ý để lại một vết rướm máu. Chân Ý bị đau, ôm mặt. Hoài Như giằng thoát ra, lồm cồm bò sang bên kia giường, ôm ngực thở hổn hển. Chân Ý muốn đuổi tới, nhưng lại ngửi thấy mùi hương ngòn ngọt tỏa ra từ chiếc bình thủy tinh vừa mới vỡ.

Chân Ý biết đây là thuốc an thần, hỗ trợ thôi miên mà Ngôn Cách nói. "Hoài Như, cô giết người bằng cách thức thấp hèn thế này, quả là đáng ghê tởm."

Hoài Như ôm cái cổ đau rát, giật mạnh sợi dây khiến Chân Ý ngã lên giường rồi quát mắng: "Do bọn mày ép tao."

"Bản thân cô tốt hay xấu không có liên quan tới người khác." Chân Ý hất cô ta xuống, đạp mạnh vào ngực cô ta. Hoài Như lăn tới chân giường, quỳ một gối bên mép giường, ôm lấy lồng ngực đau đớn, ánh mắt hung tàn.

Chân Ý: "Cô đã giết Lâm Hàm, Hứa Mạc, phạt tù chung thân đã hời cho cô rồi. Cô không có tư cách trả thù tôi và Doãn Đạc."

Điện thoại lại vang lên: "Chân Ý! Điện thoại của trai kìa! Mau nhận đi..."

Hoài Như cầm lấy máy ném lên tường, điện thoại bị đập vỡ không phát ra tiếng nữa.

"Không ở vị trí của tao, mày không có tư cách phán xét."

https://thuviensach.vn

Hoài Như nổi giận, bổ nhào về phía trước. Chân Ý đá cô ta, không ngờ cô ta phát điên, chịu đòn nhưng vẫn xông lên bóp cổ cô, đè cô xuống rồi ngồi lên. Cơn gió ngoài cửa sổ sát đất thổi tung mái tóc của cô ta, trông như ma quỷ, mắt cô ta trợn lên như muôn bật khỏi hốc mắt, khóe miệng co giật, hung tợn nói: "Nếu em trai tao khỏe mạnh, nếu cuộc đời đầy rẫy con người này có một ai đó giúp tao, tao sẽ không như bây giờ. Mày tưởng tao muốn lắm sao? Mày có tư cách gì đứng trên bậc cao đạo đức để nhìn xuống mà chỉ trích tao?"

Hoài Như dồn hết sức vào tay, bóp chặt cổ cô. Chân Ý đau đớn vùng vẫy, cào nát mu bàn tay Hoài Như. Phổi cô bị nén sắp nổ tung mất rồi! Bàn tay dính đầy máu của cô lần mò khắp nơi, bắt lấy chiếc gương bên giường như nắm chột chiếc phao cứu mạng, đập mạnh lên đầu giường. Cô cầm mảnh vỡ, ra sức đâm lên mặt Hoài Như. Mặt Hoài Như bị cứa một vết sâu hoắm, làn da bị rách, máu chày ròng ròng. Cô ta la hét thảm thiết, che mặt lại. Chân Ý như nổi lên khói mặt nước, luồng không khí bị ngăn cản tràn vào lồng ngực như vỡ đê. Cô vừa giận vừa tức, đâm về phía ngực Hoài Như.

Hoài Như nhảy xuống giường, tàn nhẫn kéo sợi dây. Chân Ý lảo đảo lăn khỏi giường, đụng phải cửa sổ sát đất. Hoài Như che gò má đầy máu, ánh mắt căm hận độc địa như rắn. Cô ta nâng chiếc ghế kiểu Âu ngoài ban công, nện lên đầu Chân Ý. Ghế đập xuống, cánh tay Chân Ý đau như vỡ nát, thấu tận tim gan. Hoài Như cầm ghế ra sức đánh đập, cửa sổ sát đất nứt dần, như bông tuyết lan tỏa.

"Mày là ai chứ! Mày và Doãn Đạc tốt số, nếu sinh ra có cảnh ngộ như tao, bọn mày thậm chí chẳng bằng tao đâu! Bắt tay đặt bẫy lừa tao vào tròng, bọn mày cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì."

Chân Ý cuộn mình vào góc tường, tóc dài che mặt, không nhúc nhích. Hoài Như vươn tay lôi cô lên, mắng chửi: "Đứng ở chỗ cao quan sát chúng

https://thuviensach.vn

sinh thích thú lắm sao? Thích duy trì chính nghĩa như vậy, tại sao không giúp những người đang vật

lộn dưới đáy xã hội kìa? Bởi vì như vậy quá bình thường, đâu sảng khoái như khi công kích tàn phá người khác, nhìn bị cáo tuyệt vọng đau khổ lúc trên tòa phải không? Chân Ý, làm nhục tao trước mặt mọi người sung sướng lắm sao?"

Khóe miệng Chân Ý rỉ máu, sắc mặt trắng bệch. Nhưng cô chợt mở mắt, nắm chiếc ghế bên cạnh đập mạnh vào trán Hoài Như. Cô ta ngã xuống đất, đến lúc này Chân Ý cũng đã cạn kiệt sức lực, nắm cái ghế giữ một khoảng cách với cô ta. Một lát sau, Hoài Như ngồi dậy, một lúc lâu nữa mới chậm rãi quay đầu lại, sắc mặt đỏ hồng và bình yên như hút thuốc phiện.

Chân Ý lập tức nhận ra Hoài Như hút quá nhiều thuốc. Gió thu mát lạnh thổi qua cửa sổ, toàn thân cô sởn gai ốc, lạnh thấu tim. Nhìn ánh mắt trân trối và sâu thẳm của Hoài Như, cô chợt nghĩ Hoài Như thù hận sâu đậm đến vậy là do bản tính cực đoan, hay là có người thôi miên thúc đẩy mối hận của cô ta.

Hoài Như đứng dậy, nhích tới gần Chân Ý từng bước một. "Không phải mày nên cảm ơn tao sao? Tao cho mày thấy rõ bạn thân của mày, đối tượng ảo tưởng tình dục của cô ta chính là người đàn ông của mày. Mày có thấy ghê tởm không? Mày có muốn cô ta chết không?"

Vẻ mặt Chân Ý thay đổi. Hoài Như bật cười: "Mày giống tao thôi. Cùng có tâm trạng hận không thể dồn người ta vào chỗ chết.”

Không đúng, những lời này không phải của Hoài Như. Giọng điệu này không giống Hoài Như. Chân Ý nhìn đôi mắt u ám của Hoài Như như nhìn thấy một đôi mắt lạnh lẽo khác. Hoài Như vẫn muốn tới gần, Chân Ý đá văng cô ta, lau máu trên khóe miệng, gằn giọng: "Hoài Như, đừng so sánh tôi với cô! Dù trong lòng có oán hận, thì nó cũng chỉ là thứ cảm xúc bình

https://thuviensach.vn

thường của con người, sẽ nhanh chóng biến mất. Tôi không giống cô, tôi sẽ không làm tổn thương bất cứ ai."

Hoài Như loạng choạng lùi ra sau, dựa vào lan can cười ha ha: "Sẽ không làm tổn thương bất cứ ai? Mày có mặt mũi nói lời này ư? Thậm chí mày đã làm tổn thương người đàn ông mày thích nhất rồi, làm gì có ai mày không dám làm tổn thương chứ? Mày còn đáng ghê tởm hơn cả tao."

Chân Ý nghi hoặc nhìn cô ta, không hiểu cô ta lại bất thường ở đâu: "Cô nói bậy gì thế? Người đàn ông tôi thích nhất là Ngôn Cách, tôi chưa bao giờ làm tổn thương anh ấy."

Hoài Như yên lặng một giây, bỗng dưng bật cười lớn hơn nữa: "Mày tưởng mày phủ nhận thì mấy chuyện nhục nhã đó sẽ không tồn tại ư? Tám năm trôi qua, anh ta một lần nữa trở lại bên mày. Khi mày vui cười với người khác, khi mày được người khác thu hút sự chú ý, anh ta vẫn nhìn mày. Anh ta không nhìn thấy cả thế giới, chỉ nhìn thấy mỗi mày. Tao thật sự rất muốn cười. Thật buồn cười. Chân Ý, sao mày còn có mặt mũi xuất hiện trong cuộc sống của anh ta, sao còn mặt dày vô sỉ hưởng thụ tình yêu của anh ta chứ?"

Thân thể Chân Ý đau đớn vô cùng, nhưng không sánh nổi sự khó chịu trong lòng: "Tôi làm hỏng đầu óc của cô rồi à?"

"Còn giả vờ giả vịt." Mặt Hoài Như trống rỗng, mang nụ cười lạnh, như thuật lại câu chuyện người ta đã thiết lập, "Quán karaoke cháy, anh ta đi tìm mày. Mày không hề hấn gì, còn hẹn gặp ở bến xe buýt kỷ niệm để chia tay anh ta. Anh ta không chấp nhận, đứng ngẩn ngơ ở bến xe buýt suốt một buổi chiều. Hôm ấy trời nổi bão, bạn bè đi qua gọi nhưng anh ta không nghe thấy. Anh ta không tài nào hiểu nổi, không muốn chia tay và đi tìm mày. Chị họ mày nói mày đi bar rồi. Anh ta ghét chỗ đó, nhưng đi tìm hết quán này đến quán khác. Mày đi cùng đám lưu manh. Anh ta kéo mày, mày hất anh ta ra, anh ta không nói gì cả, lại kéo mày hết lần này đến lần khác.

https://thuviensach.vn

Mày đánh rồi đá anh ta, anh ta cũng không buông tay. Mày bảo đám côn đồ đánh anh ta, anh ta vẫn bò tới nắm lấy mắt cá chân mày không buông. Bọn mày tiếp tục đánh, ném anh ta ở bãi rác rồi bỏ đi."

Chân Ý đờ đẫn, không hiểu cô ta dựng chuyện từ đâu ra.

"Ném anh ta bị thương nặng ở đấy, mày biết sau đó xảy ra chuyện gì không?" Mặt Hoài Như toát lên nụ cười quái dị, "Khu vực lân cận phức tạp như vậy, loại người gì cũng có. Anh ta thật sự là một thiếu niên tuấn tú!”

Trái tim Chân Ý lập tức bị móc khỏi lồng ngực, cơn gió lạnh rít gào rót vào trong, lạnh thấu cốt tủy. Dù cô không tin, nhưng chỉ cần nghĩ đến hình ảnh ấy, cô đã đau đến choáng váng đầu óc. "Cô nói vớ vẩn, chưa từng xảy ra chuyện đó. Tôi không cho phép cô phỉ báng anh ấy như thế!"

Ngôn Cách bị... Cô thậm chí không dám nghĩ đến điều này. Chỉ vừa nghĩ đến, cô đã đau lòng đến độ chết đứng, như bị đâm dao hết lần này đến lần khác, không bao giờ ngừng lại. Cô đứng ngoài ban công, run cầm cập giữa cơn gió lạnh buốt của mùa thu.

Cô không còn nhớ, cô chưa từng làm những điều mà Hoài Như vừa kể. Anh không thể gặp chuyện như vậy được. Chuyện này không thể xảy ra với Ngôn Cách cô yêu nhất được, không thể xảy ra với chàng trai tinh khôi trầm lắng ấy được. Không thể nào.

"Không có." Cô kiên quyết như sắt, đau đến mức chỉ muốn co quắp, nhưng thân thể cô vẫn thẳng tắp như người chiến sĩ đang bảo vệ đường ranh giới mà người khác không thấy được, dù lửa đạn loạn lạc cũng tuyệt đối không lùi bước, "Tuyệt đối không có."

Nhưng có một khoảnh khắc, cô như xuyên qua không gian thời gian, bên tai văng vẳng câu nói: "Buông tay! Ngôn Cách, tôi không thích anh nữa! Không! Thích! Anh! Nữa! Không hiểu sao?"

https://thuviensach.vn

Là giọng của cô, vô cùng lạnh lùng. Cô không nhớ mình từng nói như vậy, pháo đài trong tim bị đập nát một góc. Cô đứng chới với giữa gió thu, cố gắng chống đỡ bằng ý chí cuối cùng, cứng nhắc lắc đầu như con rối: "Không có."

"Có."

"Không có."

'Có."

"Không có!" Cô hét ầm lên, tàn bạo nhìn xoáy vào Hoài Như, ánh mắt ác liệt như con dã thú cuồng bạo.

Nhưng giọng Hoài Như như lưỡi dao sắc bén, rét lạnh thấu xương, tiếp tục đay nghiến trái tim đã sớm tan nát của cô: "Tại sao anh ta biến mất khỏi cuộc sống của mày? Tại sao mẹ Ngôn Cách không cho phép mày đến gần anh ta? Anh ta bị tự kỷ, thích mày, một lòng theo đuổi mày. Mày đá anh ta, anh ta không hiểu, cũng không chịu, còn tha thiết đuổi theo mày. Đáng thương biết bao!"

"Cô câm miệng!" Chân Ý không chống đỡ nổi nữa, lảo đảo lùi ra sau, đạp đổ giàn hoa, cỏ bốn lá màu tím và bùn đất tuôn xuống sàn. Cô không tin, nhưng trong thoáng chốc, trước mát hiện ra hình ảnh cô chưa từng thấy. Ngôn Cách thuở thiếu niên... Áo sơ mi trắng của anh nhăn nhúm bẩn thỉu, nằm sấp trong đống rác như đã chết, không hề động đậy.

Cô ôm chặt lấy đầu, hoảng sợ trợn tròn mắt, nước mắt rơi lã chã như ngọc lưu ly vụn vỡ, lách tách vỡ thành đóa hoa. Không thể là sự thật, cô sẽ không chịu được.

"Mày tưởng rằng mày đã kéo anh ta khỏi bóng tối ư, không, thật ra mày đẩy anh ta vào vực thẳm. Người nhìn thấy mặt trời rồi mất ánh sáng đáng thương biết bao."

https://thuviensach.vn

Chận Ý bịt kín tai, há miệng muốn nói nhưng không thốt nên lời, muốn thở nhưng không thể hít không khí. Cô cắn chặt ngón tay, nước mắt rơi tí tách lên mu bàn tay đầm đìa máu, cô lắc đầu như bị điên, ôm mình run rẩy dưới đất. Ngôn Cách gặp nguy hiểm rồi, phải làm sao đây?

"Chân Ý, mày muốn báo thù cho Ngôn Cách không?"

Chân Ý chấn động, dừng cơn run rẩy, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh tanh và cứng ngắc của Hoài Như, bên tai chỉ còn giọng nói âm u đầy thù hận: "Giết cô ta đi!"

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 15.5

Điện thoại không ai bắt máy, Ngôn Cách đã dự liệu được sẽ xảy ra chuyện. Anh lái xe tới căn hộ của Chân Ý, ngoài cửa tụ tập rất nhiều người, con đường ngợp trong lá vàng tơi tả. Anh sải bước gạt đám người ra, dưới đất là một vũng máu. Hoài Như mở to mắt, tay chân gấp khúc gãy lìa. Trên tầng 13, ngoài lan can căn hộ Chân Ý, tấm rèm trắng bay múa trong gió.

Có người bàn tán: "Lúc tôi thấy cô ta ngã xuống, luật sư Chân đang đứng cạnh lan can, còn nhìn xuống nữa."

"Nghe nói cô ta điên rồi."

Bước chân Ngôn Cách khựng lại: "Cô ấy đi xuống rồi à?"

Người đó trả lời: "Trời lạnh thế này, cô ta chỉ mặc áo phông và quần ở nhà, tay đầy máu, níu lấy từng người hỏi han như kẻ điên."

"Hỏi gì?"

"Tôi nghe cô ta túm lấy những người bên cạnh hỏi: "Có phải họ bắt anh ấy đi rồi đánh đập anh ấy không?" Chẳng hiểu cô ta nói gì cả, thấy người thì túm lấy rồi khóc lóc. Lúc cô ta níu lấy tôi còn vừa khóc vừa nói." Người đó nhớ lại, "Ngôn Cách đâu? Ngôn Cách đi đâu rồi?"

Ngôn Cách trầm lặng rời đi. Quay người lại, cơn gió lạnh mùa thu gào thét, thổi bay vạt áo của anh. Trái tim anh điêu tàn như chiếc lá rơi trong gió.

https://thuviensach.vn

Ánh nắng ban mai trải khắp thành phố, nơi đâu cũng mang sắc vàng óng ánh nhạt màu. Sáng thứ Sáu, đường phố tấp nập những người dậy sớm đi làm. Chân Ý lái xe băng qua phố lớn ngõ nhỏ khắp thành phố, khung cảnh chảy xuôi bên ngoài cửa xe. Quán trà náo nhiệt, xe đẩy bán thức ăn sáng, dân công sở bận rộn qua lại, những cửa hiệu sang trọng đóng kín cửa, quần áo phơi trong con ngõ chật hẹp. Cô nắm chặt tay lái, ánh mắt cảnh giác, nhìn quanh cẩn thận và kỹ lưỡng. Nào là đàn ông mặc vest, phụ nữ mặc đồ công sở rồi trẻ con đeo cặp sách, cho đến người đàn bà mặc đồ ngủ đánh răng. Ngôn Cách đâu mất rồi?

Chiếc xe băng qua ngõ nhỏ, gạt phải sào tre treo quần áo, trang phục nội y vướng trên xe bay múa như những trang giấy. Người đàn bà dính đầy bọt kem đánh răng chạy theo chửi bới. Chân Ý không nghe thấy, đôi mắt đen nhánh không hề chớp, tìm kiếm bóng người khắp bốn bề. Trong mắt cô, ban ngày biến thành đêm tối, thế giới trở nên trống rỗng, xa hoa trụy lạc, muôn hồng nghìn tía. Ven đường đều là những tên côn đồ chơi bar, cười đùa ầm ĩ.

Cô có dự cảm Ngôn Cách đang gặp nguy hiểm, họ đang đánh anh. Cô phải đi cứu anh.

Trời đã tối, nhưng vẫn không tìm thấy Ngôn Cách. Chân Ý run nhẹ, nhét một bàn tay vào miệng, hàm răng run rẩy cắn nghiến, chỉ như vậy mới có thể kiềm chế nỗi sợ hãi và bất an sâu thẳm trong lòng. Rốt cuộc Ngôn Cách ở đâu?

Phía trước lập lòe đèn đỏ, có cảnh sát khu phố bar làm nhiệm vụ ư? Chân Ý dừng xe lại, cô phải đi tìm cảnh sát. Nhưng chợt radio trong xe đưa tin: "6 giờ 27 phút sáng nay đã xảy ra tai nạn ngã từ tòa nhà tại chung cư quận Thanh Sa. Người chết rơi xuống từ tầng 13, tử vong tại chỗ. Sau khi được cảnh sát xác minh, người chết là tội phạm tù chung thân Hoài Như bỏ trốn tháng trước..."

https://thuviensach.vn

Ở ghế lái, tay Chân Ý chậm rãi buông thõng. Đầu cô thoắt hiện từng chùm hình ảnh như thước phim nhựa, Hoài Như rơi xuống từ ban công nhà cô. Mặt cô lạnh tanh nhìn về phía trước. Tầm mắt lóe lên, khu phố bar rực rỡ sắc màu trong đêm biến mất. Bây giờ là ban ngày, cảnh sát giao thông đang kiểm tra theo thông lệ.

Cô lẳng lặng nhìn xuống vết thương và máu trên tay, khó hiểu nghiêng đầu, đây là gì? Cô không hiểu, ngơ ngẩn, chợt nhớ ra gì đó, cô cầm lấy chiếc túi trên ghế lái phụ mở ra xem, có một con dao gọt hoa quả lóe lên sắc lạnh. Cô lập tức yên lòng.

Cảnh sát giao thông nhích tới gần, dòng xe di chuyển chậm rãi. Chiếc xe phía sau nhấn còi inh ỏi. Chân Ý giật mình, hoảng hốt quay đầu lại, một lần nữa cô trông thấy đêm tối và đám người hung hãn. Cô ôm túi chuồn xuống xe, vọt qua thanh chắn màu trắng giữa đường, chạy đi như cơn gió giữa những chiếc xe phanh gấp và tiếng chửi rủa. Cô đi chân trần, vẻn vẹn có chiếc áo mỏng, chạy thục mạng suốt quãng đường. Ai ai cũng đứng ven đường cười nói, nhưng không thấy Ngôn Cách đâu. Cô tìm kiếm khắp chốn, nhưng thế giới này xa lạ và lạnh lẽo quá, cô ôm túi run rẩy trong gió, hoảng loạn nhìn quanh. Ngôn Cách đâu mất rồi?

Cô chạy đến quảng trường, ngẩng đầu nhìn màn hình LED đang phát hình ảnh hiện trường Hoài Như ngã lầu. Cô đứng bên kia đường ngẩng cổ nhìn, thấy nhà mình, tấm rèm màu trắng bay phấp phới. Cô nhìn ngẩn ngơ, nhớ lại một sáng nọ thức giấc, Ngôn Cách ôm kẻ lười biếng là cô đi ăn sáng. Khi đó, gió cũng thổi tấm rèm phất phơ. Cô đã về đến nhà rồi ư?

Không, cô không cần về nhà, cô phải đi tìm Ngôn Cách. Nhưng màn ảnh nhoáng một cái, góc khung hình xuất hiện một người đàn ông cao gầy, mặc chiếc áo khoác hải quân màu xanh đậm. Anh nhíu mày cực chặt, cực chặt. Cô đứng đối diện, nhìn ngẩn ngơ, như cách muôn sông nghìn núi, cuối cùng cô đã tìm được anh. Anh không sao, thật tốt quá. Cô ôm túi, ngẩng đầu nhìn

https://thuviensach.vn

màn hình LED, đờ đẫn đi tới, được vài bước liền bắt đầu chạy: Ngôn Cách, em tới tìm anh đây.

Bên tai vang lên tiếng còi xe và phanh xe inh ỏi. Chân Ý bị xe đâm, ngã lăn ra đất. Lái xe bất mãn ló đầu ra: "Cô bị điên à!"

Sáng ra đã gặp đàn bà chạy giữa đường, đúng là xui xẻo. Nhưng thấy người này tóc tai bù xù, chỉ mặc chiếc áo phông cộc tay với quần cotton lại còn đi chân trần, chẳng lẽ là bệnh nhân tâm thần? Người lái xe ngậm miệng lại.

"Cô bị điên à!" Lời này văng vẳng bên tai Chân Ý. Một tích tắc sau, bỗng vang lên giọng Hoài Như: "Mày muốn trả thù cho Ngôn Cách không?"

Cô đờ đẫn nhìn trời, màn hình không còn Ngôn Cách nữa, chỉ có quả quýt vàng óng ánh trong đoạn phim quảng cáo. Dưới bầu trời màu lam nhạt, hình ảnh ấy rực rỡ biết bao. Ngôn Cách lại biến mất rồi. Anh bị bắt đi rồi, người ta sẽ đánh anh đó. Nước mắt rơi lã chã, lòng cô vừa đau vừa lạnh, cô cúi đầu, quay trở về. Vừa đi vừa đưa tay gạt nước mắt. Trái tim đau quá, nhưng bây giờ không thể khóc, cô phải đi tìm Ngôn Cách, báo thù cho Ngôn Cách.

Cô chặn một chiếc taxi, ngồi vào, dè dặt nói: "Bệnh viện Tâm thần số 1.”

Xe đang phát tin khẩn: "Bước đầu, nghi phạm được xác định là đại luật sư Chân Ý. Theo nhân chứng thuật lại, khi nghe thấy tiếng hét của nạn nhân, ngẩng đầu thì thấy Chân Ý đẩy nạn nhân xuống tầng... ”

Chân Ý cúi đầu, tóc dài che mặt, co mình ở ghế sau, không thấy rõ vẻ mặt, chỉ ôm chặt chiếc túi. Cuối cùng cũng tới bệnh viện tâm thần, cô xuống xe. Lấy thẻ nhân viên tình nguyện trong túi, cô quét thẻ đi vào. Bước

https://thuviensach.vn

chân cô cực nhanh, vội vã chạy trên hành lang, tránh né tất cả. Cô nhanh chóng trông thấy căn phòng kính nọ.

Trong phòng, Lệ Hữu đang nhàn nhã uống trà. Ánh mặt trời chiếu nghiêng qua khoảnh sân, gã mặc bộ đồ trắng, trông sạch sẽ vô cùng, như nhánh cỏ tiên không nhiễm bụi trần trong nhà kính. Chân Ý đi chân trần không phát ra tiếng, nhưng gã như thể cảm nhận được cô, lại như đang đợi cô. Gã ngẩng đầu, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú, hàng mi nhuộm ánh nắng vàng vụn vỡ.

Bên tai vang tiếng Hoài Như: "Chân Ý, mày muốn báo thù cho Ngôn Cách không? Tao cho mày biết kẻ đó là ai."

Chính là gã, chính gã đã... Mắt Chân Ý trống rỗng, nỗi căm phẫn và con đau đớn tích lũy đã lâu nay thêm chồng chất. Lồng ngực cô phập phồng dữ dội, máu khắp người dâng lên nghẹn nơi cổ họng, chỉ chực trào khỏi miệng.

"Aaaa!" Cô la hét tuyệt vọng và bi thương, xé nát tim gan. Cô tiến một bước dài, đấm mạnh một cú vào căn phòng kính. Tấm kính rung nhẹ rồi yên ắng trở lại. Lệ Hữu cười nhạt, ánh mắt khoan thai như con mèo nhìn con chuột nhỏ bé nổi điên.

Thêm một cú đấm nữa! Cú thứ hai, thứ ba... Cô thụi mạnh vào tấm kính. Cả thế giới chao đảo giữa ánh sáng rạng ngời. Cô không cảm thấy đau đớn, ánh mắt trân trối đầy thù hận. Tiếng đấm trĩu nặng mà rợn người vang vọng khắp căn phòng trống trải. Vết thương trên tay nứt ra, miếng kính vỡ găm vào da thịt nhưng cô vẫn không mảy may cảm thấy, máu tươi nhuộm đỏ tấm kính. Cô như con thú bị giam đã lâu không biết mỏi mệt đấm đá điên cuồng.

Lệ Hữu nhởn nhơ nhìn từ đầu đến cuối, cho đến khi Chân Ýquay ngoắt lại, chạy đến bên tường đập vỡ hộp cứu hỏa, gỡ chiếc búa đỏ xuống.

https://thuviensach.vn

Khoảnh khắc ấy, tiếng báo cháy vang dội khắp mọi nơi, đèn đỏ lấp lóe. Mặt cô hằn ánh sáng đỏ, như con quỷ bước ra từ địa ngục, cầm búa xông tới, nện mạnh một cú. Tấm kính xuất hiện vết nứt. Thêm một cú rồi vô số lần nữa, vết nứt trên tấm kính lan tỏa như tơ nhện, lớn dần, lớn dần.

"Aaaa!" Cô hét lên, vung mạnh chiếc búa, tấm kính sụp cả mảng, vụn kính lấp lánh dưới ánh mặt trời như tấm màn ánh sáng rũ mình xuống đất. Cô cầm dao, chân trần giẫm lên vụn kính dưới đất, máu chảy ròng ròng mà không biết đau. Lệ Hữu hơi nheo mắt, nhưng không lùi bước, lát sau khẽ cười: "Chân Ý, cô giết tôi thì thay đổi được gì chứ? Giết tôi rồi, cô có khác gì Chân Tâm?"

Chân Ý không nghe thấy, cũng nghe không hiểu. Tay cô siết thành đấm, khuôn mặt sa sầm, đâm dao về phía gã dưới ánh đỏ lấp lóe khắp không gian.

"Chân Ý!" Cô tay cô bị ai đó nắm chặt, một giây sau cô được ôm vào vòng tay ấm áp quen thuộc. Ngôn Cách thở hổn hển, chạy vội cả chặng đường khiến trán anh mướt mồ hôi, ôm Chân Ý kéo cô ra sau.

Tìm thấy Ngôn Cách rồi. Bỗng chốc, tất cả nỗi đau bộc phát như cơn lũ, tràn về cuốn lấy Chân Ý từ mọi ngả. Cô đau đến độ không thể hít thở, trái tim rách thành từng mảnh, đau đến mức chỉ chực chờ cái chết, gào khóc: "Aaaa!!"

Cô níu lấy tay Ngôn Cách, đấm đá kêu gào: "Giết gã đi! Giết gã đi!"

"Chân Ý." Anh ôm chặt lấy cô, tì cằm lên cái đầu không ngừng giãy giụa của cô, khống chế thân thể mất kiểm soát của cô, nói từng câu từng chữ, "Không sao, Chân Ý, anh không sao."

Đúng vậy, dù gặp phải chuyện gì, anh đều có thể lặng lẽ bao dung để rồi bình thản như không hề hấn gì. Sao có thể không hề hấn gì chứ? Nỗi đau

https://thuviensach.vn

của cô không thể khá hơn, cô sống không bằng chết, sống không bằng chết mà!

"Không!" Cô òa khóc, trong lúc giằng co kịch liệt, con dao cứa vào cánh tay Ngôn Cách. Cô giật thót, buông dao để nó rơi "leng keng" xuống đất. Nhìn vết thương và dòng máu chảy xuôi trên tay anh, cô thôi cuồng loạn, nước mắt rưng rưng, lẳng lặng rơi xuống trong tĩnh mịch.

"Chân Ý, anh không sao.” Ngôn Cách ôm vai cô, hơi khuỵu chân xuống để tầm mắt ngang bằng với cô, "Chỉ là vết thương nhỏ thôi. Đừng sợ, Chân Ý. Anh không sao cả.”

Mắt anh sâu thẳm khoan dung là thế, giọng nói ôn hòa bình tĩnh là thế, cứ như chứa đựng sức mạnh xoa dịu lòng người.

Cô ngơ ngác, yên lặng trở lại, không nhúc nhích.

"Không sao ư?" Lệ Hữu bị hộ lý giữ chặt, cười hả hê, "Ngôn Cách, cô ta mất kiểm soát rồi, chỉ còn là cái xác không hồn. Anh định chăm sóc cô ta cả đời, từng phút từng giây giữ lấy cô ta, rồi thôi miên cô ta mỗi lúc cơn điên nổi lên ư?"

Ngôn Cách hờ hững liếc mắt, như thể nhìn vào hư không, nói với hộ lý: "Giam anh ta lại."

Giọng nói mang tính công việc, mệnh lệnh, không chứa bất cứ cảm xúc nào. Lệ Hữu lại bị anh lạnh nhạt. Gã không biết vì lúc ấy Ngôn Cách không có tri giác, hay vì trái tim anh quá đỗi tinh khiết thoát tục.

Ngôn Cách chỉ nhìn Chân Ý. Đôi mắt cô bình lặng, người đầy vết thương. Mái tóc rối bù, vết xước trên mặt đã đóng vảy trong cơn gió lạnh, cổ hằn mấy vệt dây. Áo phông dính đầy bụi bặm, tay thấm đẫm máu, chân càng bê bết máu tươi. Tim anh trĩu nặng tới cùng cực, bế cô vào phòng làm việc.

https://thuviensach.vn

Đặt cô lên bàn, anh xử lý vết thương và dán băng cho cô. Lúc vệ sinh lòng bàn chân, anh thấy dưới chân cô dính đầy vụn kính hòa lẫn cùng máu, hệt như con nhím chảy máu đầm đìa. Trong khoảnh khắc, anh không thể hô hấp, hít nhẹ rồi cầm nhíp lấy vụn kính ra. Mái tóc lòa xòa che khuất mắt anh, hốc mắt anh ươn ướt. Rõ ràng biết giờ đây cô không cảm thấy đau đớn, anh vẫn thổi nhẹ cho cô, sợ làm cô đau.

"Ngôn Cách." Cô chợt lên tiếng, mặt không cảm xúc, "Em muốn về nhà."

Ngôn Cách giật mình, ngẩng đầu lên, không biết cô tỉnh lại từ khi nào. Cô rất bình thản, đôi mắt đen nhánh tĩnh mịch và trong suốt, lặp lại đầy cứng nhắc: "Em muốn về nhà. Em muốn về nhà Ngôn Cách."

Anh biết bây giờ cô là Chân Ý. Cả thành phố đang tìm kiếm cô, lúc này cô không thể rời khỏi thành phố. Nhưng... Anh lấy băng quấn chặt lòng bàn chân cô, đáp: "Được."

Tại trang viên họ Ngôn ở Cửu Khê, gió đêm mát lạnh, lá rơi lả tả. Trong căn nhà gỗ ở đình viện chếch về phía Nam, ánh đèn mông lung, chiếu sáng từng bức tranh thủy mặc cổ điển trên cửa sổ khắc hoa. Căn nhà này như một chiếc đèn lồng cổ xưa, thanh tịnh tao nhã, toát lên ánh sáng nhu hòa diễm lệ giữa bóng đêm.

Chân Ý cuộn mình trên chiếc sập ở phòng khách, đắp chiếc chăn mỏng, để lộ cánh tay và lòng bàn chân quấn đầy băng. Cô mở to mắt nhìn Ngôn Cách chằm chằm, ánh mắt thẳng tắp, mãnh liệt như đang canh chừng vật báu không thể đánh mất nào đó. Anh vuốt trán cô, cô không phản kháng cũng không lẩn tránh, hoàn toàn không phòng bị anh.

Sau khi rời khỏi thành phố, cô im lìm suốt chặng đường, cũng không nhúc nhích, chỉ rúc vào lòng anh, ôm siết lấy eo anh không chịu buông. Có lẽ mệt lắm rồi, nhưng cô không chịu nhắm mắt như thể vừa buông tay và

https://thuviensach.vn

nhắm mắt, anh sẽ biến mất. Tới nhà anh, cuối cùng cô mới yên lòng. Lúc anh ôm cô xuống xe, cô thở phào nhẹ nhõm: "An toàn rồi."

Trái tim Ngôn Cách giật thót. Cô đòi về đây là vì lo lắng cho an toàn của anh.

Một lát sau đôi mắt đen láy của cô chậm rãi hoàn hồn, hàng mày mảnh cau lại, hơi khó chịu

“Sao thế?"

"Em đói rồi."

Trái tim thấp thỏm của anh lập tức nhẹ nhõm hơn nhiều. Đã quá giờ cơm rồi. "Anh xuống bếp nhờ người nấu cơm cho em."

Anh vừa định đứng dậy, cô đã túm lấy tay anh, "Em muốn ăn cơm anh nấu, em muốn ngô xào."

"Được." Anh ngồi xuống trở lại, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô, một lúc lâu sau mới đứng dậy rời đi.

Chân Ý nhìn theo anh, đầu óc hỗn loạn, mệt mỏi. Cô khép mắt lại, một dòng lệ trong vắt từ khóe mắt rơi xuống mái tóc.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 15.6

Đêm thu không có tiếng côn trùng rỉ rả của đêm hè, chỉ có tiếng suối róc rách và tiếng nhạc tính tang như dòng nước mát reo ca không biết đến từ nơi đâu. Tiếng chuông gió trừ tà ngân khúc ca dao cổ xưa trong gió. Chân Ý chậm rãi mở mắt ra.

Đã vào đêm, tòa tháp thắp vài cây nến và đèn lồng giấy. Chân Ý chân quấn băng gạc, đi lên cầu thang, như giẫm phải mũi dao. Một tầng, hai tầng, cô không dừng lại, đi tiếp tới tầng ba. Đèn dầu, ánh nến, đèn lồng màu xanh nhạt. Trong tầng tháp cổ xưa tĩnh lặng, căn phòng tràn ngập hương mực thanh nhã. Những quyển sổ đen đặt trên giá sách tối màu, trải dài khắptường. Trầm lặng, vững chãi, mang cảm giác trang nghiêm khiến người kính sợ.

Mở cửa sổ, gió đêm lùa vào, Chân Ý rùng mình, thấy dưới mỗi giá sách cổ kính khắc những con số theo chữ Triện: 2005, 2006, 2017, trên cột dọc khắc 1, 2, 3... 11, 12. Vừa nhìn đã hiểu, đây là những quyển sổ được đặt tên vào mỗi tháng trong một năm. Trên cột ngang dưới mỗi quyển sách cũng khắc số. Có chỗ khắc 1-7, chỗ khác thì 1-3, chỗ nọ lại là 21-31. Là số ngày.

Mười hai năm đằng đẵng, hợp thành một căn phòng với những quyển sổ màu đen buộc chỉ yên ắng. Sức mạnh khổng lồ bao phủ cô, đè nén lồng ngực cô, khiến cô không thở nổi. Cô đứng chính giữa, không nén được mà quay đầu nhìn, xoay vòng tại chỗ mấy lượt, sợ hãi và thấp thỏm, không biết nên bắt đầu xem từ đâu. Cuối cùng, ánh mắt cô rơi vào ô 04, 2017. Nơi đó

https://thuviensach.vn

đặt hai quyển sổ, quyển một 1-20, quyển hai 21-30. Là năm nay, họ gặp nhau vào tháng Tư, hôm đó là ngày Hai mươi mốt.

Cô nghiêm trang mà bất an, trái tim lạnh đi, khẽ run rẩy. Rút quyển thứ hai ra, quyển sổ đóng chỉ màu đen tuyền,chất liệu rất tốt, cầm trên tay thấy ấm áp và dày nặng. Mở ra, bên trong là giấy màu trắng gạo, không kẻ dòng, không lẫn tạp chất. Nét chữ Hành viết bằng bút lông nhỏ, thanh thoát sinh động, đẹp đẽ hằn sâu:

"Ngày 21 tháng 4 năm 2017.

Chào ông.

Đúng là nhà họ Chân, xin hỏi anh tìm ai ạ?

Có ạ,

Ông đừng sợ, không sao đâu!

Tạm biệt!

Xin chờ một chút!

Vừa nãy không cẩn thận lấy áo anh thấm nước, tôi giặt sạch rồi trả cho anh nhé?

Ngôn Cách?

Đã lâu không gặp.

Anh quên rồi à, em là Chân..."

Dòng chữ nhỏ cuối cùng: "Hôm nay gặp lại Chân Ý."

Mắt cô phủ lên màn sương. Cô hít sâu vào, cánh tay như mang sức nặng ngàn cân, cất quyển sổ ấy lại. Ánh mắt dời xuống, chuyển tới số 11, 2017

https://thuviensach.vn

gần đây. Nơi này đặt ba quyển, quyển một 1-5, quyển hai 6-13, quyển 3 không đề số. Cô cầm quyển thứ ba lên, nhanh chóng hiểu ra nguyên nhân không đề số: vẫn chưa viết xong.

Trang một: "Ngày 14 tháng 11 năm 2017. (Điện thoại) Ngôn Cách, hôm nay hơi bận... Trưa nay em ăn một chiếc pizza cực lớn, một mình ăn hết đấy. Mọi người trong văn phòng nhìn em như nhìn ma đói. May mà anh không có ở đây, nếu không em có thể ngoạm một phát xơi tái anh luôn. Ha ha..." Cô thao thao bất tuyệt trong điện thoại gần nửa tiếng, kéo dài sáu tờ giấy, anh ghi lại hết không để sót một chữ nào. Dù đến cuối nhưng nét chữ vẫn chân phương, có thể nhận ra tâm trạng bình yên của anh.

Dòng chữ nhỏ cuối cùng: "Hôm nay Chân Ý bận, không gặp Chân Ý."

Dần dần, cảm xúc bi thương như chất lỏng đặc quánh rót vào lòng cô. Trái tim cô chùng xuống, sắp không trụ nổi nữa mà chìm vào sâu thẳm.

Đổi sang quyển khác.

"Ngày 10 tháng 9 năm 2017.

Ngôn Cách, anh có cô độc không?

Ngôn Cách, đừng sợ, em sẽ luôn ở bên anh. Như vậy anh sẽ không phải cô độc nữa..."

Bên dưới viết dòng chữ nhỏ: "Hôm nay gặp được Chân Ý."

Giở thêm một quyển khác.

"Ngày 30 tháng 7 năm 2017.

Ngôn Cách, anh biết vui vẻ là cảm giác gì không? Anh đã từng vui vẻ chưa?

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách, em muốn làm cho anh vui vẻ. Cuộc đời dài đằng đẵng, phải sống nhiều năm đến thế, một mình không cô đơn ư? Ngày nào cũng thế, một mình lái xe đến bệnh viện rồi một mình trở về nhà, không ai nói lời thật lòng với anh, anh cũng không để bất cứ ai bước vào trái tim mình. Như vậy không cô đơn sao?

Anh như vậy em sẽ đau lòng, vì vậy, dù thế nào đi nữa em cùng không buông tay đâu."

Bên dưới viết: "Hôm nay gặp được Chân Ý."

Trang giấy loạt soạt trong gió, cô gấp quyển sổ lại, bàn tay run rẩy dữ dội.

Gió đêm lạnh ngắt, trái tim cô đau đến co giật, như bị móc ra rồi ném vào hầm băng. Ánh mắt đờ đẫn giãn ra, nhưng lại quay đầu nhìn vào năm 2005 sau lưng. Mắt cô trân trối, chan chứa giọt nước mắt trong suốt, bước từng bước cực kỳ khó khăn. Mỗi một bước như thể băng qua dòng thời gian đang gào thét lướt đi, đảo ngược thời gian từng giờ từng phút, trở về thời điểm mới gặp gỡ.

Tầng một đến tám của năm 2005 trống không. Tầng chín, bắt đầu từ quyển nhật ký màu đen số mười. Tầm mắt mơ hồ trong ánh nước, tay cô run rẩy cực độ, đập vào giá gỗ. Quyển sổ của mười hai năm trước, trải qua năm tháng, bìa sổ đã phai màu, nhuốm màu trắng nhạt. Mở ra, trang giấy đã sớm ố vàng.

Mười hai năm trước, nét chữ của Ngôn Cách vẫn còn ngây ngô, chữ Khải quy củ, chưa có nét chữ và phong cách riêng của mình. Non nớt, thơ dại như vậy, cô chỉ liếc nhìn thôi nước mắt đã tuôn trào dữ dội, tràn qua cổ họng, thấm đẫm hốc mắt. Cô há miệng muốn lên tiếng, nhưng chợt che miệng mình lại. Cô khom người, run rẩy cầm quyển sổ. Trong không gian ngập sắc lưu ly lóng lánh, ánh nước chói lòa, cô nhìn thấy tờ giấy ố vàng

https://thuviensach.vn

đầu tiên viết: "Ngày 10 tháng 9 năm 2005. Bắt nạt... bạn học... trường tao... đi chết đi... Trời ạ... anh... đẹp trai… Xinh đẹp... đi... thảo nào... cướp... gặp phải em... sắc... Đừng... đùa... Em thuộc hội mê trai đẹp... kích động... Ồ... Thú... Anh tên... Làm bạn trai em nhé?"

Từng nét chữ hằn sâu. Dường như anh đang hết sức hồi tưởng, cố gắng nhớ lại, nhưng ép buộc mình thế nào cũng không nhớ được câu nói trọn vẹn. Bởi vì anh không nghe được.

Nhưng câu cuối cùng viết rất lưu loát: "Hôm nay mình gặp một cô bé, cô ấy xuất hiện bất thình lình, như vầng thái dương rạng rỡ."

Nước mắt Chân Ý lưng tròng, trào ra rồi lại lấp đầy, sau đó tiếp tục chảy xuôi. Bờ vai mong manh run rẩy kịch liệt như trang giấy giữa gió đêm, cả căn phòng thời gian trĩu nặng trên vai cô, khiến cô khuỵu ngã xuống đất.

Thậm chí cô có thể tưởng tượng ra trạng thái của Ngôn Cách khi viết nhật ký lần đầu. Anh nhốt mình trong thế giới tăm tối và tĩnh lặng của bản thân mà không cảm thấy cô đơn. Cho đến ngày có một cô bé xuất hiện bất thình lình... Anh đã nhìn thấy thế giới này. Trong thế giới ấy chỉ có mình cô.

Cô cười, cô nhảy nhót, cô nói chuyện. Anh rất muốn nghe, rất cố gắng, thậm chí nôn nóng, nhưng những lời lọt vào tai anh đều vỡ vụn. Mỗi khi viết xong một chữ, anh đều bất giác tì mạnh, là sự nóng ruột và phiền muộn mỗi khi gắng sức nhớ lại những gì cô gái ấy nói. Ngày thứ hai, ngày thứ ba, cô gái ấy nhảy vào cuộc sống của anh, cô nói nhiều hơn, tất cả những gì chép lại đều cụt lủn, xen kẽ đôi câu vài lời ngẫu nhiên: "Trở về... mới... váy... kéo cờ... đẹp... cây... Anh nhìn cầu vồng kìa!"

Tay cô dính đầy nước mắt, cuống quít xem trang sau. Tất cả đều là những mảnh chắp vá cùng sự nỗ lực và cố chấp trong nét bút cuối cùng của mỗi chữ. Cô nhào tới giá sách xem quyển tiếp theo, ba tháng đầu tiên đều là

https://thuviensach.vn

mớ vụn vặt. Nhưng từng ngày trôi qua, những câu từ chắp vá ít dần, câu hoàn chỉnh nhiều thêm, nơi đặt bút không còn ghì mạnh nữa. Bao nhiêu câu nói ríu rít ngày lại qua ngày trôi đi. Đèn cầu thang hỏng rồi, kem dâu tây được bán rồi, thi được 21 điểm, về nhà muộn bị bác mắng, đến tháng đau bụng, kiểm tra sức khỏe cao lên 3cm... Mọi việc vụn vặt cô đã quên, ký ức ngây ngô thời non trẻ, u mê và vô tư lự đong đầy trong bốn năm ở bên nhau ấy lắng đọng toàn bộ lên trang giấy.

Mắt cô nhòe đi, không thể hít thở, giở từng trang về sau, ký ức của cậu thiếu niên như cuộn băng tua nhanh tới những ngày tháng khác. Đến ngày sau trận hỏa hoạn ở quán karaoke.

"Ngày 31 tháng 7 năm 2009... Ngôn Cách, tôi không thích anh nữa! Anh chán chết. Ở bên anh, tôi cũng trở nên nhạt nhẽo. Ở bên anh, tôi trở thành người mà ngay cả tôi cũng không thích. Nhìn gì? Buông tay. Tôi bảo anh buông tay! Ngôn Cách, tôi không thích anh nữa! Không thích nữa! Không hiểu sao? Sau này đừng gặp lại nhau nữa."

Phía dưới viết: "Hôm nay Chân Ý nổi giận."

Chân Ý đau đến mức giày tim xéo phổi, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh cậu thiếu niên ngã sóng soài dưới đất, bò tới, ngón tay lấm bẩn nắm chặt mắt cá chân cô. Cô hất anh ra, vẫy tay: "Sau này gặp lại."

Cơn gió ào ạt, tờ giấy phía sau xuất hiện một dòng chữ: "Thuật đến đây, ruột gan đau như cắt."

Nước mắt Chân Ý đang tuôn trào lập tức sóng yên gió lặng. Đoạn kết sau buổi chia tay tám năm trước, trong chuỗi nhật ký kéo dài mười hai năm, bốn nghìn ba trăm tám mươi ba ngày, câu duy nhất bộc lộ cảm xúc của anh là: Thuật đến đây, ruột gan đau như cắt.

Là cô hại anh. Anh vốn an lành, cô không nên trêu chọc anh. Cô khóc nức nở lần mò tìm lại tám năm trống rỗng đó. Trên tay dính đầy nước mắt,

https://thuviensach.vn

bối rối mở từng quyển, nghìn trang như một, chỉ trừ ngày tháng: "Ngày 1 tháng 9 năm 2009." Hàng chữ bên dưới: "Hôm nay Chân Ý chưa về."

"Ngày 2 tháng 9 năm 2009." Đề dưới: "Hôm nay Chân Ý chưa về."... Trọn tháng Chín, tháng Mười, tháng Mười một, tháng Mười hai, tới năm 2010, 2011, 2012, 2013... "Ngày 2 tháng4 năm 2017." Đề dưới: "Hôm nay Chân Ý chưa về."

Ngày tháng thay đổi, câu nói giữ nguyên. "Hôm nay Chân Ý chưa về." "Hôm nay Chân Ý chưa về."

Mặt Chân Ý nhạt nhòa nước mắt, trang giấy dưới sàn cũng lấm tấm vết mực loang lổ. Dưới ánh sáng chập chờn, chỉ có nét chữ trên trang giấy trắng là rõ ràng vô cùng, từng câu từng chữ nện thẳng vào trái tim cô, xoáy thẳng vào cốt tủy cô.

Toàn bộ sổ tay trong phòng đều viết vì cô. Anh chưa bao giờ nói lời tình tứ, chỉ biết dùng từng câu từng chữ, từng lời từng lẽ, lắng lặng ấm áp ghi lại những câu nói hoặc vui vẻ hoặc quẫn bách, hoặc buồn bã hoặc phấn chấn, khắc tạc thời niên thiếu rực rỡ sắc màu của cô trong từng dòng chữ. Cuối mỗi lần ghi chép, anh sẽ lại dùng nét chữ bình tâm viết nên cảm xúc của mình, có khi là thoáng rung động, có khi là thoáng hụt hẫng hay có khi là thoáng chờ mong. Câu chữ viết ra lại không hề hoa mỹ - "Hôm nay Chân Ý bận, không gặp Chân Ý." "Hôm nay gặp Chân Ý." Hôm nay Chân Ý chưa về."

Bên cửa sổ, một bàn một ghế một ngọn đèn, một nghiên mực một thỏi mực, cứ thế đón lấy những đêm cô độc lộng gió. Mười hai năm trước, thiếu niên mặc áo sơ mi trắng không biết nói chuyện ngồi đó. Anh cúi đầu, bóng lưng lặng ngắt, ngón tay thon dài cầm bút, lưu loát viết hết nỗi tương tư. Vì thế, ngoài cửa sổ, năm tháng trôi qua như con sông dài. Ánh dương bừng lên rồi tắt lịm, hoa nở rồi lại tàn, cậu thiếu niên trước cửa sổ lớn lên từng ngày, tư thế cầm bút chưa bao giờ thay đổi.

https://thuviensach.vn

Trên đời có vô số cặp tình nhân chia ly, vô số lời nói tiêu tan, thậm chí có quốc gia biến mất khỏi bản đồ. Thời gian trôi qua không quay đầu lại, nét chữ của anh thay đổi trên trang giấy, nhưng anh thì vẫn ở nơi đây. Lặng lẽ canh giữ, không chịu rời đi.

Năm ấy, cô mang nụ cười đáp xuống trần gian nơi anh đứng, thế là anh lẳng lặng dùng cả cuộc đời mình trao cho cô kỷ niệm hoàn mỹ nhất.

Cuối cùng, Chân Ý sụp đổ, cô thấp người khom lưng, khóc như con tôm co quắp. Cơn cuồng phong bị ai lay động ánh nến. Bóng đêm chao đảo, trang giấy lật giở soàn soạt, dấy lên nỗi đau thương. Bụng cô đau dữ dội, đau đến mức nước mắt ngừng chảy, đột nhiên cảm thấy cổ họng hòa lẫn máu và nước mắt. Thế mới biết, có người có thể đau lòng mà nôn ra máu. Cô ra sức bụm miệng mình, nhưng mùi máu tanh ập tới như thủy triều, không kìm nén nổi nữa. Ruột gan đau như cắt!

Ngôn Cách bưng khay thức ăn vòng qua hành lang, thấy tiếng hét thê thảm của Chân Ý: "Đừng!"

Ngẩng đầu thấy tòa tháp cao cao đang bùng lên ngọn lửa. Anh vội chạy đến dưới tháp, tiếng cô kêu khóc tan nát tim gan vọng tới: "Chị ơi, đừng mà! Chị đừng làm vậy!"

Anh lao vút lên tầng ba. Phòng sách hỗn độn, chồng sổ tay màu đen đặt chính giữa. Nến và dầu vẩy xung quanh, bùng lên ngọn lửa cháy hừng hực. Chân Ý quỳ gối bên đống sổ, bàn tay trần khều lửa cứu vãn chúng! Ngọn lửa liếm trọn, nhưng cô không hề hay biết, đau thương khóc lóc: "Đừng đốt đồ của em!"

"Đừng động vào!" Lòng Ngôn Cách đau như rỉ máu, sải bước tới kéo cô khỏi nền đất. Cô vùng vẫy muốn kéo đống sổ ra, đã hoàn toàn mất khống chế: "Ngôn Cách, chị gái đốt sổ của anh. Mau cứu chúng đi, mau cứu chúng đi mà."

https://thuviensach.vn

Hốc mắt Ngôn Cách nhòe nước. Anh ôm chặt cô vào lòng, dù cô phản kháng thế nào cũng không buông tay. "Chân Ý, em nghe anh nói. Không sao cả, đốt rồi thì mặc nó cháy đi, không sao cả."

Ngoài căn viện vọng tới tiếng người, người dập lửa đã tới.

Ngôn Cách kề sát đôi má ẩm ướt được lửa hơ nóng bỏng của cô: "Chân Ý, mọi chuyện đều không sao cả."

Người trong lòng yên ắng trở lại, khẽ cười một tiếng. Ngôn Cách chợt buông cô ta ra: "Không sao ư?"

Sắc mặt cô gái đỏ lựng, khuôn mặt đẫm nước, nhưng nét mặt lại lạnh tanh, "Người thương tổn anh sâu đậm nhất và người anh yêu thương nhất cùng sống trong một cơ thể cũng không sao ư?"

Ngôn Cách lùi ra sau một bước, kéo giãn khoảng cách với cô ta. "Không sao." Anh thản nhiên nói, "Bởi vì có lòng tốt của cô ấy, sự xấu xa của cô không là gì cả, không đáng để nhắc tới."

Mặt Chân Tâm hung tàn, bởi vì người đàn ông này, cô ta đã ngủ say mười mấy năm, bị Chân Ý áp chế mãi mãi. Hiểu lầm đơn giản không đủ khiến họ chia tay. Người chia tay vì hiểu lầm nào có dại khờ kiên trì tám năm chứ? Thời niên thiếu tự kỷ của anh có Chân Ý. Anh không hiểu nhân tình thế thái, cũng không hiểu chia tay là gì. Chân Ý là mặt trời của anh, cô gạt bỏ tay anh thì anh sẽ học cô theo đuổi từng bước, nắm chặt từng bước. Cô gạt tay anh bao nhiêu lần, anh sẽ kiên trì hơn cô bấy nhiêu lần. Nếu không bị thương như vậy, dù có chết anh cũng gục bên chân cô không chịu rời đi. Bởi vì người đàn ông này, trong lòng Chân Ý mới có ánh mặt trời, còn Chân Tâm nơi bóng đêm mãi không thoát ra được. Thật đáng hận!

Chân Tâm cười lạnh: "Ngôn Cách, con bé mất kiểm soát rồi, không kìm hãm được tôi nữa."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách lắc đầu, thờ ơ nhưng ẩn chứa sự trấn tĩnh, “Chân Ý không bao giờ bị cô đánh bại. Tôi sẽ luôn ở bên cô ấy, khiến cô vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời."

“Anh!" Mắt cô ta trợn tròn, vừa định nói gì, lại đột ngột bị sức mạnh khổng lồ nào đó kéo vào vực sâu. Không... sắc mặt Ngôn Cách thay đổi, lập tức tiến đến ôm lấy cô.

"Ngôn Cách..." Cô gái dâng trào nước mắt, ngất lịm trong lòng anh.

Hết chương 15.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 16.1

Nhưng Chân Ý tỉnh lại mới là bắt đầu của cơn ác mộng. Cô rơi vào nỗi sợ hãi vô tận, luôn luôn lo lắng Ngôn Cách bị thương. Không còn khái niệm ngày đêm, cô không chịu ngủ mà kéo Ngôn Cách trốn khắp mọi nơi, hết trong tủ quần áo rồi đến dưới chăn. Thân thể gầy gò của cô không nén nổi cơn run rẩy, ôm anh khóc hu hu: "Ngôn Cách, gã muốn hại anh. Phải làm sao đây?"

Anh an ủi thế nào cô cũng không tin mà chỉ ôm anh khóc với vẻ hết sức bi thương bất lực, như chiến sĩ lo lắng không thể bảo vệ được đứa trẻ.

Cô không ăn không uống, khóc đến mất nước, chỉ biết giữ chặt Ngôn Cách. Anh đi đâu cô đi đó, hoảng sợ nhìn người xung quanh, thấy ai xuất hiện cũng chắn trước mặt anh khóc lóc: "Anh mau chạy đi, gã tới hại anh kìa. Ai đến giúp tôi cứu Ngôn Cách đi.”

Ngay cả người đứng canh ngoài căn viện cũng khiến cô sợ bóng sợ gió, kinh hoàng rút dao gọt hoa quả xông tới. Nhưng lại có lúc cô không nhận ra Ngôn Cách, một mình sợ hãi và hoang mang tìm kiếm trong vườn, túm lấy anh rơi lệ: "Ngôn Cách đâu rồi, anh bắt Ngôn Cách đi đâu rồi?"

Là anh mà. Nhưng cô lắc đầu gạt lệ, tủi thân mà xót xa: “Anh không phải. Ngôn Cách không cao như anh." Ký ức của cô trở về thuở thiếu niên nhỏ bé tươi sáng mười hai năm trước.

Cô đẩy anh ra, khóc nức nở rồi lại tiếp tục tìm kiếm trong căn viện. Không tìm thấy, một mình cô cuộn tròn trên giường anh, rúc trong chăn run

https://thuviensach.vn

rẩy, như con thú nhỏ bị thương không thể lành bệnh, bị bạn đời vứt bỏ, từ đó cô độc một mình. Cô ôm chăn anh, áp khuôn mặt nhỏ lên đó rồi hít lấy hít để. Trên chăn có mùi của anh. Chỉ có như vậy cô mới yên lòng. Muôn vàn trạng thái cứ thế tuần hoàn không nghỉ.

Ba ngày sau, cô hoàn toàn kiệt sức, khô héo và tái nhợt, yếu ớt nhưng không còn khóc nữa. Ngôn Cách bưng một cốc nước ngồi xuống bên giường, cầm thìa múc nước đưa đến môi cô. Cô nhìn về phía anh. Lần này, cô nhận ra anh. Thế là hốc mắt gợn lên lớp sương mỏng tang, nhưng chẳng còn nước mắt để tuôn. Cô mấp máy khóe môi khô khốc, thều thào: "Ngôn Cách, anh mau chạy đi, gã tới hại anh kìa."

Ngôn Cách kiềm chế gạt đi hơi nước trong mắt. Sau khi bón cho cô mấy thìa nước, anh đặt cốc xuống. "Chân Ý, nhìn vào mắt anh."

Anh cúi đầu nhích gần cô. Cô rất ngoan, đôi mắt đen nhánh không hề chớp. Cô vẫn là Chân Ý với đôi mắt tinh khiết mà anh thích nhất.

Anh nói chậm rãi và dịu dàng: "Chân Ý, anh không sao cả, thật sự không sao." Chân Ý, nếu em tổn thương dằn vặt đến vậy thì xin hãy tha thứ cho anh, anh sẽ thử giúp em quên những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua.

Mẹ nói em rất nguy hiểm và muốn anh từ bỏ em. Nhưng sao anh có thể từ bỏ được? Nếu anh từ bỏ, sẽ không ai có thể cứu vớt em. Chân Ý sẽ bị Chân Tâm khống chế, biến mất trong vực thẳm tối tăm. Chân Ý, em là cô gái anh yêu nhất và cũng là cô gái duy nhất anh yêu, làm sao anh có thể để em biến mất được.

Anh nói không sao là thật sự không sao. Hôm ấy, anh đã sớm hôn mê bất tỉnh. Về sau, khi điều trị ở Mỹ, anh vô tình tiếp xúc với các căn bệnh tâm thần thì mới biết em bị bệnh và anh cũng mắc bệnh. Anh muốn trở thành người chữa bệnh cho em, dù không thể chữa tận gốc thì anh cũng sẽ

https://thuviensach.vn

chữa cho em cả đời. Một mai gặp lại, cuộc đời phía trước dài như thế, lúc buồn chán chúng ta phải sống sao? Thế nên anh cũng phải cố gắng cứu lấy bản thân. Vì vậy mà tám năm qua anh vẫn luôn cố gắng thoát khỏi thế giới của mình.

Thật ra, may mắn là chuyện này bộc phát từ sớm. Tám năm lắng đọng này đã giúp em và anh trở nên tốt hơn, để chúng ta có đủ niềm tin và sức mạnh đối mặt với bất cứ chuyện gì xảy ra trong tương lai. Tám năm nhẫn nhịn và kiên trì là để chờ mong một ngày được nắm tay em, để em trở lại bên anh.

Anh sẽ yêu em bằng linh hồn tinh khiết thuần túy hơn bất cứ ai. Bởi vì, mười hai năm trước, em đã nắm tay anh không chịu buông, thì lần này hãy để anh dùng cả đời để theo đuổi và bảo vệ em.

Lúc Chân Ý tỉnh lại, ánh đèn trong phòng ấm áp mông lung, như thể chìm trong biển sâu giữa đêm tối. Một nơi rộng lớn, bao dung, thoáng chút lành lạnh nhưng lại rất ấm áp. Mở mắt ra, cô thấy tấm rèm màu xanh lá nhạt. Khung cảnh lạ lẫm nhưng phảng phất mùi hương quen thuộc. Cô nhớ sáng nay nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Ngôn Cách, khi thức giấc lại nhìn thấy Hoài Như. Cô bật dậy nhìn quanh. Cô ngủ trên chiếc giường gỗ lớn khung thấp hình tròn màu xanh lam, tấm rèm màu xanh lá nhạt vấn vương bên giường, đỉnh đầu là ánh đèn màu ngà. Gió thổi tới từ lan can, rèm cửa phấp phới, như cảnh mơ mông lung.

Vén tấm màn lụa, cách vài mét có hai cánh cửa gỗ cây bulô. Bên ngoài là ban công đón gió có treo mấy chiếc đèn giấy màu hoa dành dành. Xa hơn nữa là bầu trời sao đêm thu rực rỡ. Cô đi chân trần xuống giường, kéo đôi dép lê. Phòng ngủ rất lớn được sắp xếp hợp lý với hai khu riêng biệt, một bên là giường, một bên là phòng nhỏ, ở giữa là bậc thang bằng gỗ thô. Đi xuống bậc thang là bức tường màu xanh nhạt với sàn gỗ màu tối cùng sáu cánh cửa màu nâu nhạt. Tiếp đó là những vật trang trí đơn giản như sập

https://thuviensach.vn

nghiêng, bàn sách dây mây, bàn trà hoa lê được bày giữa không gian rộng lớn. Tất cả đều khiêm tốn yên bình, đẹp đẽ cao quý.

Dưới bậc thang, giữa căn phòng có một bãi cỏ rộng khoảng hai mét vuông, cỏ cây tươi tốt, tràn trề sức sống, từng bụi từng bụi chen chúc tựa đầu vào nhau. Cạnh bãi cỏ đặt một bể cá nhỏ bằng cái bát, trong có hai con cá với thân hình bé nhỏ trong suốt như hai chiếc lá liễu. Không còn nghi ngờ, đây chính là phòng ngủ của Ngôn Cách trong trang viên Cửu Khê.

Cô lại chạy tới bên giường, lăn lộn trong chiếc chăn và gối mang đậm mùi hương của Ngôn Cách. Anh bưng một bát cháo vào, chỉ thấy cô ngọ nguậy trong chăn. Ánh đèn mông lung rắc lên người cô, hệt như cảnh mơ xa xăm. Vừa nãy khi dọn dẹp đống hoang tàn trên tòa tháp, mẹ nói cô đã bị bệnh, ở bên cô sẽ khiến anh rất mệt, nhưng anh lại không thấy thế. Ngày đó, cô thích một người lạnh lùng tự kỷ suốt bốn năm ròng rã, liệu có mệt không? Trước đây, khi cả thế giới đều nói thích người như anh rất mệt mỏi, cô lại nói không sao hết. Bây giờ, lúc cả thế giới nói chăm sóc cô rất vất vả, anh cũng sẽ nói không sao cả. Nếu cả hai đều có khuyết điểm thì hãy cứ ở bên nhau mãi mãi không rời.

Thấy anh bước vào, cô lập tức ngồi dậy: "Ngôn Cách, sao em không nhớ chuyện Hoài Như?"

Ngôn Cách ra hiệu cho cô qua ăn cháo: “Cô ta ngã lầu tử vong, em bị kích động mất tự chủ, anh đành phải dẫn em về đây.”

“Anh chăm sóc em à?" Cô ló đầu hỏi.

"Sao?”

"Trông anh tiều tụy lắm, hình như ngủ không ngon giấc.” Cô hơi cau mày, giọng điệu lo lắng.

https://thuviensach.vn

“Không, em ngủ suốt nên không cần chăm sóc. Do công việc bận rộn nên anh phải đi về hai nơi." Anh day đầu mày.

Cô thấy cổ tay anh có vết thương liền kéo qua xem thì thấy một vết rất dài, đau lòng nói: "Xảy ra chuyện gì thế?"

"Bệnh viện có người mất kiểm soát nhưng không nghiêm trọng." Anh nói qua loa, nhưng thật ra vết thương đó là do cô gây ra.

Cô lo lắng: "Công việc của anh nguy hiểm quá."

Anh xoa đầu cô: “Không nguy hiểm bằng việc của em. Hoài Như đã tìm em báo thù rồi."

Chân Ý than thở: "Em không nhớ ra chuyện lúc ấy, sự thật là gì vậy?"

Lúc thôi miên cô, anh đã thử thăm dò. Nhưng cô không nhớ, có lẽ ký ức đó ở chỗ Chân Tâm. Anh xoay người lấy một tờ báo ra khỏi ngăn kéo đưa cô. Cô nhận lấy xem, cô đã trở thành nghi phạm, hiện giờ đang bỏ trốn?

Ánh mắt Ngôn Cách rơi trên thảm cỏ: "Chỉ có em biết sự thật, em bị kích động nên không nhớ ra. Lúc trước, tâm trạng em bất ổn, anh đành phải để em nghỉ ngơi ở đây, chờ em chuẩn bị sẵn sàng."

"Chờ em điều chỉnh lại trạng thái ư? Ngôn Cách, bây giờ em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi." Giọng cô kiên định, "Em không biết chuyện gì đã kích thích khiến em quên đi, nhưng chắc chắn em không giết người. Em không muốn trở thành người bị tình nghi nên phải làm rõ việc này."

"Ngày mai anh đi cùng em."

Cô nhận bát cháo từ tay anh, ăn chậm rãi, hỏi: "Ngôn Cách, có phải em bị Alzheimer rồi không?"

"Sao lại nói thế?"

https://thuviensach.vn

"Luôn có chuyện em không nghĩ ra. Chẳng lẽ tinh thần em yếu ớt đến nỗi vừa bị kích động sẽ quên ư? Ở nhà chị họ, khi gặp Thích Miễn sau phiên tòa, lúc cảnh sát Lâm chết rồi đến Hoài Như chết đều vậy cả. Ký ức rất vụn vặt."

Anh không trả lời.

“Có thể thôi miên giúp em nhớ lại chuyện lúc ấy không?"

Anh nhấp một ngụm trà, nói: "Đến Cục Cảnh sát tìm hiểu rõ tình hình rồi hãy nói. Nghe ý kiến của cảnh sát đã."

Nếu quả thật đến mức phải đánh thức ký ức thì toàn bộ ký ức sẽ ùa về. Mặc dù phải chịu kích thích và tổn thương lần nữa, nhưng có anh ở bên cùng với vùng đệm anh đã khắc vào ký ức cô, chắc chắn cô sẽ vượt qua khủng hoảng tinh thần.

"Được." Cô gật đầu. Lòng nhẹ nhõm hơn vì đã có quyết định.

Cô ăn cháo xong, Ngôn Cách hỏi: "Muốn ngắm sao không?"

"Sao cơ?"

Anh vươn tay tắt đèn. Phòng ngủ chìm vào bóng tối, ở giữa lại xuất hiện ánh trăng mông lung. Chân Ý kinh ngạc, thì ra phần mái nhà trên thảm cỏ khảm một tấm kính lớn, qua đó có thể nhìn thấy bầu trời sao lấp lánh trên núi.

Ánh trăng như tấm lụa hình tròn, Chân Ý bước vào ánh trăng nhìn lên, bầu trời đêm trên đỉnh đầu... "Đẹp quá!" Cô nằm trên thảm cỏ xanh phủ lớp rèm trắng, ngọ nguậy, "Anh mau lại đây đi!"

Ngôn Cách nằm cạnh cô, cùng ngắm sao. Anh đã tưởng tượng ra khung cảnh này rất nhiều lần. Mỗi đêm có trăng, anh đều hoài niệm. Hôm nay xem

https://thuviensach.vn

như đã được thỏa niềm mong ước.

"Đẹp quá, bầu trời sao thế này, ngắm cả đời cũng không chán." Nội tâm cô mong đợi cực kỳ. Cô đã từng ngắm sao ở rất nhiều nơi, nhưng chưa bao giờ ngắm sao trên thảm cỏ trong phòng ngủ. Xung quanh mờ tối, chỉ có ánh trăng nơi đây. Bầu trời trong mắt cô không còn bao la rộng lớn, mà chỉ vỏn vẹn là hình tròn bị giới hạn, như viên kim cương lung linh phát sáng giữa bóng tối. Nếu trời đổ mưa, nhìn nước mưa ập xuống từ bầu trời, cũng sẽ đẹp đến độ rung động lòng người.

Bầu trời đêm thu rực rỡ yên bình. Cô nhớ lúc Ngôn Cách dạy cô nhận biết chòm sao, cô đã gắng sức nhìn lên rồi tủi thân và buồn bã nói mấy cái chấm ngổn ngang đâu thể gọi là chòm sao chứ? Chòm sao Song Ngư làm gì giống cá, chòm sao Đại Hùng cũng không hề giống con gấu lớn.

Trước mắt là màn đêm tuyệt đẹp, hồi ức ùa về trong tim, khóe môi cô nhoẻn cười: "Ngôn Cách, em muốn ở lại đây." Anh ngừng thở. Cô đang nhìn trời bằng đôi mắt xinh đẹp chứa đựng ánh sao, hạnh phúc hướng về tương lai: "Nếu giường của anh đổi thành màu đỏ chắc hẳn đẹp lắm. Chăn đỏ, giường đỏ, rèm đỏ."

Mắt Ngôn Cách được ánh trăng gột rửa, lông mi rủ xuống che mất. Dưới ánh trăng, khuôn mặt trắng trẻo thanh tú ửng lên sắc đỏ cực nhạt. Ừ, sẽ rất đẹp. Nếu Chân Ý ngủ trên đó thì sẽ càng đẹp hơn.

Cô mím môi cười, lát sau lặp lại: "Ngôn Cách, em muốn ở lại nhà anh."

"Thật ư?"

"Đương nhiên là thật." Cô quay đầu nhìn anh, giữa hai người vừa hay có một khóm bồ công anh mang lông vũ trắng muốt, ở khoảng cách gần trông nó lớn hơn, như đám mây mù.

https://thuviensach.vn

Anh cũng quay lại nhìn cô. Dưới ánh trăng, đôi mắt đen láy của anh đẹp hơn giấc mơ về bồ công anh. Anh hỏi: "Ở cả đời thì sao? Anh nói cả đời đấy."

Cô dẩu môi: "Cả đời có là gì đâu? Ngôn Cách, nếu anh có thể sống một vạn tuổi, em cũng sẽ thích anh một vạn năm."

Đôi mắt cô lấp lánh, hé miệng cười, chợt thổi phù. Hạt mầm bồ công anh lan tỏa như pháo hoa, bay múa khắp chốn. Anh hơi híp mắt, nghiêng đầu né bồ công anh. Trong lơ đãng, khóe môi cong lên rất nhẹ.

“Ngôn Cách, anh cười rồi!" Cô ngạc nhiên ngồi dậy, đôi mắt mang niềm vui ngỡ ngàng và khó tin. Anh nằm trên thảm cỏ, đưa mu bàn tay che kín đôi mắt, một hạt bồ công anh rơi lên lòng bàn tay anh. Anh cười rồi. Nghe giọng nói khoa trương của cô, anh không nhịn được mà nhoẻn môi cười, nụ cười rất nhẹ tựa gió thoảng mưa bay. Cô lại tiếp tục mê mẩn. Người cô nghe theo trái tim nhào tới, hôn lên môi anh.

Ngôn Cách, là ai đã nói, nếu muốn anh yêu em thì hãy làm anh cười. Vì thế, em đã làm rất nhiều chuyện để anh được vui và nở nụ cười. Nhưng khi anh cười rồi thì rõ ràng em lại yêu anh lần nữa.

Sáng hôm sau, Ngôn Cách đưa Chân Ý đến Cục Cảnh sát. Tư Côi vừa thấy Chân Ý đã tiến đến hỏi thăm tình hình cô gần đây, thấy cô vẫn yên ổn, Tư Côi an tâm, hạ giọng: "Cậu tự vệ chính đáng phải không?"

Chân Ý áy náy: "Tớ không nhớ."

Ngôn Cách đưa cho Tư Côi một bìa tài liệu: "Đây là giám định thương tích của Chân Ý hôm xảy ra vụ việc."

Hôm ấy trước khi Chân Ý trở về Thâm Thành, Ngôn Cách đã sớm chuẩn bị nhờ bác sĩ giám định, cũng dồn hết sức lược bớt vết thương gặp phải trên đường và ở bệnh viện tâm thần. Tư Côi mở ra xem, vết dây, vết

https://thuviensach.vn

cắt, bầm tím, nội thương… Cô tới bên Quý Dương và đội trưởng Trần, khẽ nói: “Đủ để khiến Chân Ý nhận định rằng Hoài Như muốn giết cô ấy, phù hợp với giết người hợp pháp.”

Quý Dương không bình luận, hỏi Ngôn Cách: “Anh biết Chân Ý có liên quan đến cái chết của Hoài Như, tại sao không kịp thời đưa cô ta đến Cục Cảnh sát?”

Ngôn Cách thản nhiên đáp: “Cô ấy là bệnh nhân của tôi. Bị kích thích nên mất trí nhớ tạm thời, tâm trạng lại kích động. Nếu đưa đến Cục Cảnh sát hỏi cung, sẽ khiến cô ấy bị kích thích thêm.”

Mặt Quý Dương lạnh tanh, không nhìn ra rốt cuộc có tin hay không. Trước khi vào phòng thẩm vấn, Ngôn Cách kéo cổ tay cô. Cô nghi ngờ quay đầu lại nhìn anh: “Sao thế?”

“Không có chuyện gì.” Ngôn Cách nói, ngón tay cái vuốt nhẹ mu bàn tay cô theo thói quen. Cảnh sát đều đang nhìn đó, tiếng lòng Chân Ý khẽ run.

Mắt anh trong suốt: “Chân Ý, đừng sợ.”

Cô buồn cười, vừa định nói nào có sợ chứ, lại nghe anh nói nốt: “Anh ở đây.”

Trái tim cô đập thình thịch, nóng hầm hập, thỏa mãn nhẹ giọng, dịu dàng làm nũng: “Biết rồi.” Sau đó cúi người ghé sát tai anh, khẽ nói: “Ngôn Cách, bây giờ càng ngày anh càng giống một người bạn trai đấy!”

Ngôn Cách hơi sững sờ, mặt đỏ ửng mấp máy môi, buông tay cô ra.

Chân Ý vào phòng thẩm vấn, trả lời đầu đuôi ngọn ngành mọi câu hỏi, không nghĩ ra thì nói không nhớ rõ. Quý Dương nói rằng căn hộ của cô không có dấu vết bị xâm nhập, cô không hiểu chuyện này.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách thuê luật sư cho cô nên Quý Dương không thể hỏi quá nhiều. Lúc ra ngoài, họ bắt gặp Dương Tư đi ra từ một phòng thẩm vấn khác. Chân Ý nhớ ra câu hỏi của Quý Dương, đi lên hỏi: "Có phải cô lén đánh chìa khóa nhà tôi không?"

Dương Tư nói như bị đổ oan: "Tôi chưa từng thấy chìa khóa nhà cô."

Chân Ý nhếch môi, có khoảng thời gian Dương Tư bận việc không kịp đón tàu điện ngầm nên buổi tối ở lại nhà cô. Cô đã có lòng đưa chìa khóa cho Dương Tư. Cô biết không thể tranh luận bèn xoay người rời đi thì lại thấy Biện Khiêm đứng sau Dương Tư. Anh đã tới Cục Cánh sát làm việc.

Biện Khiêm thấy Chân Ý giận đến đỏ mặt, đại khái đoán biết vụ của Dương Tư, an ủi: “Thôi, cô ta bị hoang tưởng, đừng giận làm chi.”

Chân Ý nghe nói ngày nào Dương Tư cũng tới Cục Cảnh sát làm loạn, nói cô ta thật sự đã có quan hệ tình dục với đàn ông, còn nói cảnh sát bao che cho Ngôn Cách, việc này cả Cục Cảnh sát đều biết. Cô khó chịu hơn, nói: “Anh còn không định hướng, khuyên nhủ cô ta, bảo cô ta đừng như vậy nữa."

Biện Khiêm than thở: "Anh đang thử, nhưng cô ta rất cố chấp."

Chân Ý nói mấy câu với anh rồi rời đi cùng Ngôn Cách. Lúc xuống cầu thang lại gặp Hoài Sinh.

Chân Ý vừa thấy lạ, lại nghĩ tới Hoài Như chết rồi sẽ bị bác sĩ pháp y khám nghiệm tử thi. Hoài Như ngã xuống từ lan can nhà cô. Cô không biết có nên chào hỏi anh ta không. Nhưng Hoài Sinh thoáng thấy cô liền đi tới, vành mắt đỏ hoe, sắc mặt cũng tiều tụy: “Chân Ý."

"Hoài Sinh, cố nén bi thương."

https://thuviensach.vn

"Chân Ý, tôi biết cô không giết chị tôi. Xin lỗi, chị tôi lại gây phiền toái cho cô." Mắt anh ta hiện lên ánh nước. "Nhưng chị tôi cũng khổ lắm. Xin lỗi, mong cô tha thứ.”

"Do tôi xử lý không ổn thỏa nên không cứu được chị của anh, cũng mong anh tha thứ."

Hoài Sinh lấy tay áo lau nước mắt, che mắt nghẹn ngào: "Chị ấy một mình chạy trốn ở bên ngoài quá đáng thương, tù chung thân sẽ bị người trong tù ức hiếp, bây giờ… Lúc chết chắc chị ấy không đau đớn quá lâu."

Chân Ý nhìn tay Hoài Sinh, hốt hoảng hỏi: "Sao tay anh nhiều vết thương thế?"

Hoài Sinh kéo tay áo, càng buồn đau: "Chị gái không còn nữa, tôi nấu ăn bị bỏng suốt."

Ngôn Cách khẽ cau mày. Bị bỏng ư? Không chỉ vậy, còn thoáng thấy nhiều vết thương chi chít do roi quất hoặc bị siết.

Trên đường trở về Thâm Thành, Chân Ý ngủ ở ghế sau, gối đầu lên đùi Ngôn Cách. "Hai ngày nay ngủ mãi, sao vẫn buồn ngủ thế nhỉ?" Cô nhắm mắt lại, hơi ủ rũ.

Ngôn Cách cúi đầu vuốt mặt cô, cảm xúc giữa ngón tay với gò má thật mềm mại, ấm áp và mịn màng. Anh mơn trớn một hồi, cảm xúc nóng ruột trong cô đã vơi đi nhiều, trở nên bình an.

"Chân Ý?"

"Ừm?"

"Khó chịu vì Dương Tư à?"

Chân Ý không đáp lời, quay người ôm lấy eo anh: "Ừm."

https://thuviensach.vn

Muốn giả bộ không sao trước mặt anh, nhưng anh vừa liếc mắt đã nhìn thấu. Đầu cô vùi sâu vào eo anh. Anh khựng lại tiếp tục vuốt tóc cô: "Đừng buồn."

“Ừm.”

Phút giây này, cảm giác ngón tay anh vỗ về làn tóc cô thật thân mật và dịu lòng. Anh vừa an ủi thì cô như được chữa lành. Khóe môi không kìm được mà nở nụ cười tươi rói.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 16.2

Chân Ý vốn định ở lại thành phố K, nhưng Ngôn Cách mời cô đến nhà, bèn trở lại Thâm Thảnh. Lớp cỏ mịn lót dưới chân, trăm hoa trải khắp lối về. Nơi đó có ngôi nhà gỗ ba gian cùng hoa cỏ cây cối bao phủ.

Một buổi chiều, Chân Ý quấn chăn nằm trên ghế bập bênh ngoài lan can căn lầu. Dưới tán cây sơn trà, thỉnh thoảng cô chợp mắt ngủ, thỉnh thoảng mở mắt nhìn trời. Gió rất lớn, có thể lay động chiếc ghế bập bênh của cô, đung đưa dao động. Đầu óc cô trở nên thanh thản. Dự báo thời tiết nói gió bão thu đông hiếm gặp đã đổ bộ vào thành phố K. Rừng cây sum suê vi vút gió, mang đậm cảm giác gió thổi mưa giông trước cơn bão. Thời khắc thiên nhiên áp đảo thế này thì có lẽ nên ở nơi gần với thiên nhiên nhất.

Ngôn Cách luyện chữ trong phòng. Thỉnh thoảng ngắm cô ngủ, anh lấy một tấm chăn đắp cho cô, rồi chốc chốc thấy cô tỉnh giấc, anh lại bưng một tách trà nóng cho cô, thường xuyên... chỉ tới cửa liếc nhìn cô, nhìn sợi tóc bay lòa xòa trong gió nhưng khuôn mặt khi ngủ lại yên bình, thấy cô vẫn ở đó thì lại rút chân về. Đi đi lại lại mấy lần, thậm chí anh có thể đứng ở cửa nhìn cô mấy mươi phút mà không nói lời nào, chỉ có ánh mắt sâu thẳm.

Sau bữa tối, Ngôn Cách định tới phòng sách ở tòa tháp tìm tài liệu. Chân Ý đã tắm rửa xong, choàng áo tắm của anh rồi đi cùng. Đến tối, gió núi lớn hơn, quẩn quanh gào thét bên ngoài. Tiếng chuông gió trừ tà kêu leng keng như hòa âm cùng tiếng gió. Ánh đèn hòa nhã quyện cùng ánh nến ấm áp biến nơi này thành bến cảng nương náu dịu dàng giữa cơn gió mạnh bạo ngoài kia. Ngôn Cách dáng người thẳng tắp, đứng tìm sách trước một bức

https://thuviensach.vn

tường toàn giá sách. Chân Ý nhàn nhã chắp tay sau lưng, nhón bước ngó nghiêng xung quanh.

Anh có rất nhiều phòng sách, một phòng trong phòng ngủ, một phòng dưới lầu và hai phòng trong tòa tháp. Hình như tầng ba gặp hỏa hoạn, tầng hai vẫn bình yên vô sự. Phòng sách này chuyên chứa sách cổ. Mức độ ố vảng của trang sách đã không thể diễn tả bằng năm tháng, e rằng phải nói là lịch sử. Giấy cói, giấy da trâu, sách cuộn, thẻ tre, mai rùa, bản khắc... Mỗi quyển sách ở đó đều vô cùng quý giá.

Chân Ý lòng đầy kính nể, nhìn bộ sách đã được kỹ thuật hiện đại phục hồi và bảo quản, không dám tự tiện đụng vào. Khó khăn lắm mới lấy được mấy cuộn sách da chỉ lớn bằng đầu ngón tay, cô dè dặt mở ra. Vừa nhẹ vừa mỏng, cảm xúc nhẵn mịn mát lạnh. Ặc, chữ như gà bới, đọc không hiểu gì cả.

"Đây là cái gì?” Cô hỏi.

Ngôn Cách quay lại nhìn: "Kinh Niết Bàn loại lớn." Hồi lâu sau, anh nói: "Đó là sách da người."

Da người? Chân Ý vội đặt sách về chỗ cũ, trong lòng khẽ nói vài lời an nghỉ. Đi vài bước, cô lại thấy một loạt sách cuộn trong ống tre, lớp khăn gấm trên sách viết: "Gia huấn họ Ngôn”. Cô nổi hứng thú, cầm quyển “Tu thân", mở ra đọc: "... Lễ ký nói rằng: Không sinh kiêu ngạo, không buông dục vọng, không thỏa chí nguyện, không tận niềm vui. Vũ trụ có thể đạt đến ranh giới cảm xúc không còn giới hạn..."

Thẻ tre cằn cỗi, nét mực khô cong. Đặt nó trong lòng bàn tay, như thể trông thấy lễ nghi phong tục còn lưu giữ trong gia tộc vang danh suốt nghìn năm.

Cô cẩn thận cuộn sổ lại rồi rón rén đặt về chỗ cũ. Đối với cô mà nói, những quyển sách cổ trong căn phòng này quá sâu xa. Cô lại thong thả

https://thuviensach.vn

bước tới trước bàn sách của Ngôn Cách, thấy trên bàn có một quyển Liêu trai chí dị từ đời Thanh, còn có vết tích lật giở thường xuyên và cả ghi chú. Chân Ý buồn cười. Thường ngày người này thanh nhã nghiêm túc, vậy mà lại ngấm ngầm có sở thích đọc truyện tình yêu giữa thư sinh và hồ ly yêu quái. Nghĩ tới cảnh anh nghiêm mặt xem nam nữ chàng chàng thiếp thiếp trong sách, cô không kìm được mà bật cười thành tiếng.

Ngoài kia, gió rít thét gào, trong phòng lại yên ắng. Tiếng cười của cô thật giống châu ngọc rơi xuống nền nhà. Ngôn Cách quay lại thấy cô đang cầm quyển Liêu trai cười ngớ ngẩn thì nhìn cô hồi lâu, khóe môi nhoẻn lên rồi quay đầu đi. Cô liếc nhìn câu chuyện trong sách, hỏi: "Ngôn Cách, anh thích mẩu truyện nào nhất?"

Anh sớm đoán được cô sẽ hỏi câu này, ánh mắt sâu dần, đáp: "Anh Ninh."

"Anh Ninh?" Chân Ý giở đến trang đó, nhìn lướt qua, đọc tới chỗ anh gạch chân, không khỏi đọc thành tiếng, "... Song nét cười rất tươi, dẫu cười đến phát rồ cũng không giảm vẻ yểu điệu, ai thấy cũng vui thích... Luôn cười ngây ngô, dường như hoàn toàn không chút toan tính (1)."

(1) Trích truyện thứ bảy trong Liêu trai chí dị (Bồ Tùng Linh). Bản dịch của Nguyễn Huệ Chi, Nhà xuất bản Văn nghệ Thành phố Hồ Chí Minh, 1999.

Cô ngước mắt lên: "Ơ? Cô nàng thích cười đến vậy à?"

Ngôn Cách xoay người lại, tay đút vào túi, dựa lưng vào giá sách, nhìn cô qua ánh nến nhẹ nhàng trải khắp phòng. Thật ra, anh nói như có ngụ ý: "Ừ, cô ấy rất thích cười."

Chân Ý không hiểu: “Em nghe nói trong Liêu trai, cô gái thích cười nhất, có tiếng cười hay nhất là Anh Ninh. Trước đây không có cơ hội đọc, bây giờ… Ồ, thật đáng yêu.”

https://thuviensach.vn

“Ừ, rất đáng yêu.”

Chân Ý cúi đầu, không biết Ngôn Cách đang nhìn cô bằng chăm chú mà yên tâm đọc sách. Thời gian lặng yên như dòng nước chảy, như ánh mắt chân thành tha thiết của anh.

Hồi lâu sau, cô nói: “Người xưa viết sách khoa trương quá, cái gì mà nhìn đăm đăm đến nỗi quên cả giữ ý tứ chứ? Lại nói cái gì mà mấy ngày không gặp liền…” Cô ngẩng đầu lên, yêu kiều chất vấn: “Anh có hồn phách xiêu lạc đâu mất, lầm lũi quay về trước một cô gái thích cười không?”

Anh nhìn chăm chú một lát, cất giọng ấm áp thong thả: “Biết làm sao đây. Không nói cũng chẳng buồn ăn, da thịt gầy tóp.”

Tuy là lời thoại trong sách, nhưng nhìn đôi mắt trong veo tĩnh lặng rồi lắng nghe giọng điệu ôn hòa điềm đạm của anh khi nói ra những lời này, Chân Ý bỗng có cảm giác đắm chìm. Không hiểu sao cô cảm động vô cùng.

Thế nhưng, cô không còn nhớ rằng trong đống tro tàn ở tầng ba là tám năm “Hôm nay Chân Ý chưa về” của anh. Cô cũng không biết là anh đâu chỉ “Hồn phách xiêu lạc đâu mất”, đâu chỉ “Biết làm sao đây. Không nói cũng chẳng buồn ăn, da thịt gầy tóp.”

Chân Ý cúi đầu tiếp tục đọc sách, đọc một hồi lại bật cười: “Anh Ninh này thật đáng yêu, thư sinh cầm cành hoa khô héo đi gặp cô nàng để bày tỏ nỗi nhung nhớ từ hồi mới gặp, không ngờ Anh Ninh lại nói thứ cỏn con đó có gì đáng quý, nếu anh thích thì sẽ gọi lão bộc đến, bẻ hẳn một bó lớn gửi tặng riêng anh. Ha ha, đáng yêu quá.”

Mắt Ngôn Cách cũng gợn ý cười nhè nhẹ, nói: “Anh chẳng phải yêu hoa mà yêu người cầm hoa cơ.”

Nghe anh đọc lời thoại của thư sinh, cô nghiêng đầu cười, đáp lại theo lời thoại của Anh Ninh: “Tình thân họ hàng, người ai cũng có.”

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách lại trầm mặc. Thư phòng im phăng phắc. Chân Ý thấy anh không đối đáp nữa liền ngẩng đầu nhìn anh. Dưới ánh đèn, đôi mắt anh thâm trầm, tình sâu như biển.

Anh chầm chậm nói: “Anh nói yêu đây chẳng phải là tình yêu họ hàng dây mơ rễ má, mà là tình yêu vợ chồng kia.”

Tim Chân Ý rộn lên, đập thình thịch, chợt cảm thấy dường như anh không phải đang đọc sách, cũng không phải đang phối hợp đùa vui với cô, mà là đang… tỏ tình? Giọng cô nhẹ xuống, liếc mắt nhìn sách, hỏi: “Có gì khác nhau sao?”

“Đêm thì cùng chung chăn gối.”

… Tim Chân Ý hoàn toàn loạn nhịp, không thể thốt ra câu thoại “Em không quen ngủ với người lạ” phía sau. Không hiểu sao trong ánh mắt thẳng tắp mà dịu dàng của anh, mặt cô lại đỏ bừng, cúi đầu nói khẽ: “Ngôn Cách, anh không phải người lạ.”

Đêm gió lơn mưa phùn, căn phòng mập mờ vô cùng. Trái tim Chân Ý không còn yên ả nữa, cũng không còn tâm tư đọc kỹ. Cô vội lật đến trang sau thì nhìn thấy một cái tên. Ngôn Anh Ninh.

Là chữ của Ngôn Cách, có thể nhận ra rằng anh viết từ nhiều năm trước, nét chữ còn rất non nớt, chắc hẳn là thời trung học.

“Ngôn Anh Ninh?” Cô nghi ngờ ngẩng đầu lên, “Ai thế?”

“Tên của con gái chúng ta.”

Nội tâm Chân Ý chấn động, cô ngỡ ngàng mở to hai mắt: "Sao tự dưng nói lời không giống anh thế?"

"Chân Ý." Anh khẽ nói, "Anh đang cầu hôn em đấy."

https://thuviensach.vn

Đêm mưa gió rền rĩ, nơi phòng sách cổ xưa tỏa ra ánh đèn mông lung ấm áp. Chân Ý cầm quyển Liêu trai chí dị của hơn ba trăm năm trước, ngơ ngẩn đứng đó. Cô hoàn toàn không ngờ Ngôn Cách cầu hôn cô, càng không ngờ thật ra tâm tư này anh đã giấu kín suốt chín năm. Chín năm trước, anh viết cái tên "Ngôn Anh Ninh" ngây ngô lên trang sách xưa cũ ố vàng, để rồi cuối cùng có một ngày, anh đưa cô gái mình thích đến nhà và nói với cô rằng anh phát hiện trong quyển sách của ba trăm năm trước có cô gái hồn nhiên thích cười như cô. Vì thế, anh đã nghĩ ra tên cho con gái họ. Sau đó, dùng một cái tên để cầu hôn cô.

Giờ đây, chàng thiếu niên ấy đã trưởng thành đứng trước mặt cô, khuôn mặt như vẽ, hai má đỏ ửng vì lo lắng và xấu hổ.

Mắt Chân Ý ươn ướt: "Em tưởng em phải cầu hôn anh.”

Mắt anh sâu thẳm, nói chậm rãi: "Trên đời này, anh chỉ thích hai thứ, bầu trời đầy sao và Chân Ý. Một thứ bởi vì em, một thứ chính là em."

Nước mắt cô rơi lã chã, đầu óc lại trống rỗng, không thể nghĩ được gì. Anh chờ một lát, thấy cô chỉ rơi nước mắt, hỏi: "Chân Ý, em có đồng ý không?"

"Dĩ nhiên đồng ý rồi!" Cô nhào tới ôm lấy cổ anh, kích động đến run rẩy, "Em chỉ bất ngờ quá thôi, sao bất thình lình thế? Anh làm em giật cả mình."

Anh chiều theo cúi người xuống, ôm cô, trả lời thẳng thắn: "Không có gì để do dự cả."

Một câu nói đơn giản khiến nước mắt cô tuôn rơi. Cô vừa khóc lại vừa cười. Mười ba năm, cuối cùng họ đã đến bên nhau, tất cả những gì đã qua đến thời khắc này đều trở nên đáng giá.

https://thuviensach.vn

Lòng cô dâng tràn hạnh phúc, đá giày, chân trần giẫm lên chân anh rồi ôm anh xoay tròn trong cơn gió vấn vít.

“Ngôn Cách, anh cho rằng tình yêu vợ chồng là gì?”

Anh nói chậm rãi: “Anh cho rằng tình yêu vợ chồng chính là tin em, kính em, bảo vệ em và che chở em.”

Lòng cô ấm áp. “Tình yêu trong mắt em không phải thứ tình cảm vấn vương đơn thuần mà là tình yêu vợ chồng. Tình yêu vợ chồng, đêm chung chăn gối.” Ngâm nga mấy câu, trái tim lại gợn sóng. Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lúng liếng như chứa đựng ánh nến lung linh, nhìn anh rồi dịu dàng và thong thả nói: “Ngôn Cách?”

“Ừ?”

“Em muốn… tình yêu vợ chồng.”

Anh căng thẳng đến nỗi cơ thể căng cứng. Hồi lâu anh khẽ đáp: “Được.”

Anh vòng tay ra sau eo, cầm lấy tay cô. Cô giãy nhẹ, nghiêng đầu tựa vào hõm vai anh, lẩm bẩm: “Ngôn Cách, em thích ở đây.” Trong phòng sách như phim Chuộc lỗi.

Anh hơi sững sờ, cô đã buông anh ra, tháo dây lưng trên áo tắm, chiếc áo choàng tắm tuột xuống bên chân, Cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mà cô lén lấy từ tủ quần áo của anh sau khi tắm, để lộ đôi chân dài cân đối. Cởi mấy cúc áo đầu, làn da như mỡ đông.

Cô cắn nhẹ môi, đôi mắt lấp lánh nhìn anh, kiễng chân, yêu kiều nói: “Ngôn Cách… Em muốn ở đây.”

Anh ghìm lại trái tim đang đập rối loạn, ánh mắt bất giác sâu thêm: "Được."

https://thuviensach.vn

Hai người ôm nhau bước chậm đến bên giá sách. Anh dừng bước, bàn tay lướt tới dưới mông cô. Vén lớp áo mỏng lên, lòng bàn tay anh chạm vào cơ thể đầy đặn và đàn hồi. Cô phối hợp kiễng chân lên để bản thân vùi sâu vào tay anh.

Anh nhấc cô đặt lên giá sách, Anh ở trước mắt, sau lưng là sách của anh. Giữa không gian chật hẹp này, cô đã không còn nơi trốn tránh, lồng ngực lại lấp đầy niềm mong đợi, hoàn toàn giao mình cho anh. Ngoài cửa là gió mưa bập bùng, trong phòng là mùi trầm hương phảng phất tỏa ra từ lò, nhẹ nhàng như sương, không mãnh liệt nhưng đủ khiến cô chìm trong mê say túy lúy. Anh cúi đầu đưa bờ miệng thơm ngát mút lấy môi cô, hơi thở đậm dần. Tay anh luồn vào áo sơ mi, lòng bàn tay hơi thô ráp, mơn trớn vuốt ve làn da bóng loáng mịn màng của cô. Ngón tay anh thon dài men theo sống lưng cô. Cô không thể động đậy như con mèo nhỏ bị xách cổ, ngoan ngoãn rúc trong lòng anh, rên rỉ, mặc anh lướt xuống ôm lấy bờ mông rồi khẽ đưa những ngón tay dịu dàng vỗ về xương cụt.

Lòng cô râm ran, thân thể như một khối trống rỗng. Cô hít thở khó khăn, lẩm bẩm: "Ngôn Cách."

Anh buông môi cô ra, cụp mắt nhìn cô. Hai má cô ửng hồng, đôi mắt ướt át và trong veo. Nhìn cô chăm chú hồi lâu, anh cúi người kề sát cô, cọ nhẹ đôi má nóng hổi của cô, theo bản năng tìm kiếm thân mật như loài thú.

Gió đêm khẽ lay động mấy chiếc đèn lồng, áo sơ mi của Chân Ý ướt đẫm, quấn hờ trên thân thể mảnh mai đang run rẩy trước gió của cô.

Đôi chân trần thon dài trắng nõn của cô kề sát mái tóc mềm mại của anh, bắp chân mềm rũ khoác lên lưng anh, khẽ run rẩy. Cô ngửa đầu, đôi mắt lóng lánh và mơ màng, nhìn căn phòng thanh nhã với cầu thang màu gỗ thô cùng ánh đèn mờ ám và bao quyển sách cổ xung quanh, Cô xấu hổ nhắm mắt lại, thân thể dần dần cứng ngắc, ngón chân như ngọc trắng cuộn lại, cọ xát lưng anh.

https://thuviensach.vn

"Ưm." Cô khẽ rên, ngẩng đầu lên, cắn môi run rẩy như chiếc lá rụng cuốn theo cơn gió, muốn bám lấy thứ gì gần đó nhưng lại kéo rơi mấy cuốn sách trên giá. Chúng rơi xuống đất, trang giấy sột soạt.

"Chân Ý." Anh gọi bằng giọng khản đặc, đưa tay ôm lấy eo cô rồi kéo cô tới gần. Chân cô theo đà, bất giác tách ra, đặt ngang hông anh.

"Ôi!" Cô thức tỉnh giữa màn sương mờ phủ, người cong lên, cánh tay mảnh mai ôm chặt lấy cổ anh.

Mái tóc lòa xòa trên trán anh bị mồ hôi thấm đẫm, đôi mắt thâm trầm u ám : "Chân Ý?"

"Hả?" Cô uất ức rên nhỏ, giọng khẽ khàng như muỗi kêu.

"Có đau không?" Giọng anh khàn khàn mà kiềm chế.

"Ừm." Cô như muốn khóc, giọng nói êm dịu đến lạ, hệt lớp voan trắng mỏng manh. Cô ngậm lấy vành tai anh, rên rỉ như đau đớn lại như vui sướng, "Nhưng cũng rất thoải mái."

Những cuốn sách sau lưng lay động nhẹ nhàng. Cô tựa đầu lên vai anh, vui vẻ đến độ không chút ngại ngùng.

Trang sách lật giở sột soạt. Ánh nến lay động, căn phòng ngát hương giấy mực.

Cơn gió cuối thu lùa vào từ cửa sổ gỗ hệt như thủy triều không thể cản ngăn, cuốn mái tóc đen của cô bay múa. Nóng lạnh đan xen, cô bị kích thích đến độ toàn thân run rẩy, mỗi một tấc da thịt đều căng chặt và run cầm cập trước cơn gió lạnh. Cô nhíu mày rên rỉ, ngẩng đầu thấy chiếc đèn hoa lan phía trên như bừng lên cả trời pháo hoa rực rỡ.

Ngoài cửa, sấm sét vang dội, mưa như trút nước.

https://thuviensach.vn

Mười ngón tay của anh và cô đan xen, tì chặt trên giá sách. Cô như thánh nữ bị ghim trên chiếc giá gỗ, ngẩng đầu như hướng lên thiên đường, thân thể lơ lửng như được sức mạnh nào đó kéo lên cao.

Đối với Chân Ý, đêm nay không hề yên bình, nhưng cũng là một đêm đặc biệt yên bình.

Ngoài tòa tháp, con bão đã tới, gió lớn mưa rào. Lá cây xào xạc, nước mưa vỗ lên lan can và cửa sổ. Một đêm vốn ồn ã nhưng nụ hôn và cái vuốt ve anh trao cùng vòng tay vói nhịp tim anh đã biến tất cả trở nên dịu dàng và chân thật.

Hai người chen chúc tren chiếc sập nghiêng nho nhỏ, đắp chiếc áo tắm và tấm chăn mỏng, khó khăn lắm mới che kín được bắp chân trần của cô, bàn chân trắng nõn lạnh băng của cô lộ ra đụng phải chân anh.

"Chân Ý." Anh lại kéo áo tắm và chăn mỏng về phía cô.

"Ừm?" Cô lười nhác ngâm nga, mắt không mở nổi, lưu luyến làn da căng đầy và nhiệt độ cực nóng nơi lồng ngực anh.

"Anh bế em xuống tầng, trở về phòng ngủ nhé, có được không?"

"Không được." Cô yêu kiều hừ nhẹ, ôm chặt eo anh thêm. Lòng bàn chân lành lạnh áp sát chân anh, ấm áp quá. Anh thuận đà giữ chặt chân cô, cố gắng truyền hơi ấm cho cô.

“Em không muốn động đậy." Cô lẩm bẩm. Giờ phút này, nghe nhịp tim đều đều mạnh mẽ của anh, cô không hề muốn bị quấy rầy.

Anh áp sát gò má lành lạnh của cô, nói khẽ: "Nhưng anh lo em bị cảm lạnh."

"Ấm áp thế này sao cảm lạnh được?" Cô nói mơ.

https://thuviensach.vn

Hôm sau, trời quang mây tạnh, màu xanh lam hòa với ánh nắng màu trắng nhạt, trông cao xa vô cùng. Dãy núi sau mưa tràn ngập mùi lá cây và hương bùn đất tươi mát. Trang viên như được nước gột rửa, đơn sơ tựa bức tranh mưa bụi chốn Giang Nam. Đá xanh ẩm ướt nhưng không đọng nước, Chân Ý bước lên trên, được Ngôn Cách nắm tay, băng qua sương mù sau cơn mưa. Họ mới trở về từ chỗ ông bà Ngôn, cũng đã gặp những bề trên khác trong nhà. Ngôn Cách nói đám cưới sẽ được tổ chức vào ngày Mười tháng Chín năm sau. Hôm đó tròn mười ba năm kể từ ngày họ quen nhau. Đi qua cổng căn viện trồng hoa dâm bụt, Ngôn Cách dừng bước, hỏi: "Có muốn đi thăm Ngôn Hủ không?" Bây giờ cô đã là vợ chưa cưới của anh, thân phận khác hẳn trước kia.

Bước vào căn viện, vòng qua tấm bình phong, mấy con chim nhỏ đang nhảy nhót trên thảm cỏ, mổ hạt cây rơi rụng sau mưa. Trên ban công, Ngôn Hủ ngồi xe lăn, lẳng lặng nhắm mắt, cơn gió phất nhẹ mái tóc lòa xòa trên trán anh. An Dao ngồi cạnh lan can, cầm một quyển sách đọc thơ cho anh: "... Hoa hạnh như mưa rơi ướt áo. Gió dương liễu lạnh chẳng phiền ta...(2)”

(2) Trích bài thơ Tuyệt cú của Thiền sư Chí An. Bản dịch của Vũ Minh Tâm, Tống thi tứ tuyệt, Nhà xuất bản Thế giới, 2010.

Đọc được một nửa, sợ chân anh bị lạnh, cô giơ tay lên dém chăn cho anh. Ngôn Hủ chậm rãi mở mắt ra, lẳng lặng nhìn cô. Một chú chim nhỏ nhảy tới lan can, giương mắt nhìn hai người.

"Ngôn Hủ, An Dao."

Lâu rồi An Dao chưa gặp Chân Ý nên cũng rất vui. Hai người hỏi thăm nhau mấy câu, Chân Ý quay lại, thấy Ngôn Hủ mải chơi chiếc rubic năm tầng, sắp đặt màu sắc hệt như người máy. Cô tò mò tiến tới: "Ngôn Hủ, anh có thể dạy tôi không?"

https://thuviensach.vn

Cô nhẫn nại đợi mấy giây, anh mới ngước mắt lên, nói: "Tôi đang nghĩ tới một con số, đoán đúng tôi sẽ dạy cô."

"Cứ vậy mà đoán à?" Chân Ý bối rối.

"Ừ."

Mười giây sau, Ngôn Hủ ngẫm lại, tốt bụng gợi ý: "Tôi đang nghĩ một số ở giữa số 2 và số 4."

Chân Ý nói ngay: "3!"

"Tiếc quá." Ngôn Hủ cúi đầu, "Tôi đang nghĩ tới số 2,8284271247462..."

Sau khi nói mấy chục con số trước ánh mắt kinh ngạc của Chân Ý, anh tiếp lời: "Ừ, chính là căn bậc hai của 8."

Chân Ý quay sang nhìn Ngôn Cách. Em trai anh xấu xa như vậy, anh thật sự không biết ư?

#Lam Anh: Thật sự xin lỗi các bạn, mấy ngày sắp tới mình bận nên không thể ra chương sớm được, mong các bạn thứ lỗi. Mình sẽ cố gắng type cho các bạn sớm nhất có thể. *Cúi đầu*

À, mình xin trả lời là truyện sẽ hoàn trong tháng này nha, các bạn đừng lo, mình không chạy đâu

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 16.3

Typer: Lam Anh

Trên đường trở về thành phố K, Chân Ý gối đầu lên đùi Ngôn Cách, nằm ngửa ở ghế sau, vui vẻ ngâm nga bài hát. Nhìn cô vô tư lự, trái tim anh trở nên thanh thản. Anh đề nghị: "Anh cùng em về nhà dọn đồ đạc."

"Ơ?" Cô ngẩng đầu, vươn tay sang khều mặt anh.

"Để làm gì?"

"Dọn tới căn hộ của anh, cũng gần văn phòng của em."

“Có được không?” Cô ngồi dậy. Cầu hôn, ân ái và sống chung đều do anh chủ động, cô thật sự không quen.

Anh nói nhẹ tênh: "Chúng ta vốn nên sống chung."

“Được đó.” Cô nghiêng đầu tựa vào vai anh, "Em cũng không muốn ở lại hiện trường vụ án nữa."

Vừa nghĩ tới buổi sáng tỉnh dậy nhìn thấy chiếc gương máu, lại còn bị người ta buộc chiếc vòng vào cổ siết chặt, cô đã rợn người. Cô rất mong đợi được ở bên anh, chỉ là lo lắng không hợp thói quen sinh hoạt của anh, sợ anh không thoải mái. Thế nhưng, những đắn đo này của cô đã bị anh phá vỡ. Càng ngày anh càng cố gắng đảm nhiệm tốt cả vai trò bạn trai và chồng chưa cưới. Sau này, cô nên học cách thoải mái hưởng thụ lòng tốt của anh.

https://thuviensach.vn

Căn hộ tầng lửng của anh hướng ra biển, khung cảnh thanh tịnh, phong cách không cổ kính như nhà họ Ngôn mà đơn giản hiện đại. Điểm giống nhau duy nhất là chiếc giường hình tròn cực lớn màu xanh đậm. Sau khi Chân Ý chuyển đến, cô đổi thành màu đỏ tươi vì cho rằng màu đỏ có thể tăng cao mức độ vui vẻ trong tình yêu. Ngôn Cách không tỏ ý kiến, chiều theo cô. Đêm đến nhìn cô như con cá vảy bạc lăn mình trên chiếc giường lớn màu đỏ, kích thích thị giác đến vậy. Anh nghĩ, ừ, quả là thế.

Những ngày sống cùng Ngôn Cách quá dễ chịu. Ăn uống theo quy luật, làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật, thời gian ân ái cũng theo quy luật. Ra ngoài ăn cơm, Tư Côi cũng có thể nhận ra có điều khác thường: "Chân Ý, ăn được thịt rồi à?" Tư Côi gắp miếng sashimi chấm mù tạc.

"Thịt? Tớ ăn suốt mà."

"Tớ nói cậu và Ngôn Cách đó!" Tư Côi tặc lưỡi, "Bây giờ trông cậu bừng sắc đào hoa thế này, cứ như yêu tinh có được linh hồn của đàn ông vậy."

Chân Ý mắng nhiếc cô nàng: "Sau khi quen Biện Khiêm, cách dùng từ của cậu ngày càng lạ đời. Đúng rồi, cậu với anh ấy tiến triển thế nào?"

"Tuần trước anh ấy đưa tớ về nhà. Không ngờ nhà anh ấy giàu đến vậy, tớ thấy áp lực lớn quá."

Chân Ý "ừ", nghĩ thầm chắc Tư Côi biết thân thế của Biện Khiêm rồi. Quả nhiên, Tư Côi thở dài: "Cuộc đời anh ấy lận đận quá. Hồi bé, bố anh ấy bị đối tác vu cáo hãm hại, Cục Cảnh sát phá án qua loa, bố anh ấy phá sản vào tù, mẹ cuỗm tiền bỏ chạy cùng người khác. Anh ấy và anh trai sống nương tựa vào nhau, không ai chăm sóc nên anh trai mắc bệnh qua đời. Lợi hại thay, bố anh ấy ra tù gây dựng lại sự nghiệp. Chỉ tiếc đầu năm nay phát hiện bị ung thư gan, không chống đỡ được mấy tháng. Bác sĩ nói cuộc sống

https://thuviensach.vn

tù ngục đã để lại bệnh tật cho bác ấy.”' Tư Côi tiếc nuối: "Bố anh ấy là người vô cùng lạc quan ngay thẳng."

"Vì thế Biện Khiêm cũng là người như vậy." Chân Ý nói.

"Tớ chỉ gặp chuyện này trong khi phá án. Bây giờ, người bên cạnh gặp phải sự bất công ấy, tớ thấy rất đau lòng."

"Có rất nhiều chuyện tương tự. Đàn anh của tớ, à, công tố viên Doãn, quá khứ của anh ấy cũng rất… Haiz, chuyện thê thảm xảy ra khắp mọi nơi."

"Thê thảm? Cậu nói làm tớ nghĩ tới tiểu thuyết của Hoài Sinh mà cậu giới thiệu mấy hôm trước, tớ mua rồi đấy. Tớ đã đọc qua, nội dung là một chuỗi câu chuyện kinh dị, nhân vật trong truyện thê thảm cực kỳ, viết hay lắm. May tớ là cảnh sát, nếu không đã bị dọa chết rồi."

Chân Ý cắn miếng sushi, mở điện thoại ra: "Tớ mua hết rồi, còn kêu gọi người quen ủng hộ. Nhưng vì không có thời gian nên chỉ đọc qua loa, truyện cậu nói là về nữ phóng viên à?"

"Ừ, là truyện đó. Ồ đúng rồi, vụ án Hoài Như tiến triển thế nào?”

“Hiện giờ, luật sư của tớ vẫn chưa nhận được tin tức từ Cục Cảnh sát, chắc không có vấn đề gì đâu. Nhưng Dương Tư khăng khăng nói rằng có người chuốc thuốc mê cưỡng hiếp cô ta. Là cô ta bị thôi miên quá sâu hay nghi phạm không phải Hoài Như? Hoặc là có nhiều nghi phạm?" Chân Ý vò đầu, "Hôm ấy trước khi tớ bị hung thủ đánh ngất, đã từng nhìn thấy tay hung thủ, nhưng không nhớ rõ."

"Biện Khiêm cũng nói Dương Tư rất cố chấp.” Dứt lời, điện thoại của Tư Côi đổ chuông, Cục Cảnh sát có việc. Cô thanh toán rồi đi trước.

Chân Ý vừa ăn vừa đọc tiểu thuyết. Bình thường không đọc, hôm nay lại bị mấy chương truyện hấp dẫn, không thể dứt ra được. Nội dung không dài,

https://thuviensach.vn

kể về một nữ phóng viên điều tra và vạch trần sự bất công của xã hội. Thế nhưng, đương sự của cô lại treo cổ tự tử trong phòng vệ sinh công cộng. Cô không tin và quyết tìm kiếm sự thật, nhưng dần dà, cảnh sát điều tra cùng cô bắt đầu nghi ngờ cô. Chân Ý đọc đến mê man, ăn xong đi rửa tay cũng cầm di động xem. Đúng lúc đọc tới đoạn nữ phóng viên đi tìm đối tượng điều tra của mình, bước vào phòng vệ sinh thì nhìn thấy "... Cô ta treo cổ bên trên, mái tóc xõa tung trong gió. Trong gương, mắt cô ta trợn trừng trông thật kinh hãi..."

Chân Ý đặt điện thoại xuống, vừa ngước mắt lên đã thấy tấm gương đối diện bồn rửa tay là hàng chữ đó, cô sợ tới mức hồn bay phách tán. Trong gương, căn phòng ngay sau cô treo một cái đầu người! Tóc tai bù xù ướt đẫm!

"Aaaa!" Chân Ý hét ầm lên, quay người lại, tầm mắt lóe lên, chỉ là cây lau nhà.

Cửa phóng vệ sinh mở ra, có hai cô gái đi tới, bị tiếng hét của cô làm giật mình: "Sao thế?"

"Không có chuyện gì." Chân Ý vội xua tay, "Nhìn nhầm, bị cái cây lau nhà dọa sợ."

Cô gái ngẩng đầu nhìn, cũng nói: "Ai lại treo cây lau nhà cao thế, ghê chết đi được."

Chân Ý đi ra, cô gái tốt bụng nhắc nhở: "Nếu xuống bãi đỗ xe thì đi cầu thang bộ nhé. Hình như thang máy hỏng rồi."

"Cảm ơn."

Chân Ý đi thang bộ, gọi điện cho chị gái. Vẫn như dạo gần đây, điện thoại không ai nghe máy cả. Lạ thật! Cô nhíu mày nghĩ ngợi, chị gái để lỡ cuộc gọi suốt, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

https://thuviensach.vn

Cô xuống cầu thang đi tìm xe mình, tay lướt trên di động để ngắt cuộc gọi không ai bắt máy kia. Không ngờ trang tiểu thuyết lại xuất hiện, ngón tay lật qua vài trang. "... Cô ấy đi giữa bãi đỗ xe trống trải, xung quanh tối mịt mờ, đèn thoát hiểm màu xanh biếc như mắt quỷ. Cô đi vài bước, nhận thấy bốn bề yên tĩnh cực kỳ, chỉ có tiếng giày cao gót "cóc cóc" của cô vang vọng trong bãi đỗ xe không người..."

Da đầu Chân Ý tê dại, cô đi chậm dần, tiêng giày cao gót quẩn quanh cũng bớt âm vang. Cô nhìn quanh, không có ai, dù có vô số chiếc xe và cửa sổ xe đen ngòm. Tim cô đập loạn nhịp, bước nhanh hơn. Trên màn hình di động: "... Cô ấy sợ hãi vô cùng, chạy thục mạng, nhưng đằng sau bỗng nhiên có người túm lấy bả vai cô..."

Chân Ý nhấn chìa khóa xe, tiếng "tít tít" vang dội. Cô vừa định mở cửa xe, đột nhiên cảm thấy sau lưng có tiếng bước chân, một bàn tay xuất hiện trong gương chiếu hậu. Cô giật nảy mình, sợ hãi quay lại. Người đối diện cũng giật thót: "Sao thế, Chân Ý?” Là Hoài Sinh.

Tim Chân Ý đập thình thịch như ngựa điên tuột dây cương rồi từ từ bình ổn trở lại: "Sao anh lại ở đây?”

"Tôi hẹn biên tập ăn cơm. Cô định đi đâu thế?"

"Cao ốc Nhân Phụ."

"Trùng hợp quá, tôi cũng đi về phía đó. Có thể quá giang không?"

"Được chứ.”

Cô tìm lối ra trong bãi đỗ xe, sẵn đó nói về tiểu thuyết của anh ta: "Hoài Sinh, anh viết như thật vậy, tôi bị dọa mấy lần luôn đó."

"Không biết viết gì khác, đành viết truyện kinh dị." Anh ta cười.

https://thuviensach.vn

Đi qua vạch giảm tốc, sườn xe hơi dao động, vật trang trí trên chìa khóa xe đập leng keng. Chân Ý cụp mắt nhìn chiếc móc chìa khóa đung đưa, trong đầu lóe lên thứ gì đó. Cô nghĩ kỹ lại, lấy di động gửi tin nhắn: Ngôn Cách, hình như em thấy có bàn tay đưa ra từ dưới người Dương Tư... Vòng thép... Một loại vòng tăng ma sát nào đó. Trời ạ, chẳng lẽ thật sự còn có một người?

"Vòng gì cơ?" Hoài Sinh nhìn điện thoại, vươn tay đến trước mặt cô, "Là loại vòng này ư?" Một chiếc vòng làm bằng thép đặt trong lòng bàn tay trắng xanh của anh ta. Dưới những ngọn đèn lướt qua như nước chảy, chiếc vòng ánh lên sắc bạc lạnh lẽo.

Những ngày qua, cuộc sống của Lệ Hữu càng mất tự do. Ngôn Cách đã tước đoạt thời gian ra ngoài của gã, không cho phép gã rời khỏi phòng bệnh. Gã bị nhốt trong phòng giam rộng mười mấy mét vuông, không có tivi sách vở, thậm chí không có cả giấy bút. Gã không phải bệnh nhân tâm thần, không thể tự biên tự diễn giết thời gian như những bệnh nhân khác. Nhưng xét trên mức độ nào đó, tâm tư gã có thể bình lặng như Ngôn Cách. Bị nhốt hơn nửa tháng, trạng thái tinh thần của gã vẫn như trước đây.

"Tôi biết anh sẽ tới tìm tôi mà." vẫn là giọng điệu nắm giữ hết thảy.

Ngôn Cách im lặng nhìn gã hồi lâu, nói: "Nói thử xem."

"Cô Chân đã xảy ra chuyện rồi." Lệ Hữu mỉm cười, dáng vẻ như xem chuyện vui, "Anh cho rằng nhốt tôi, không để tôi trao đổi với bất cứ ai thì có thể ngăn chặn tư tưởng của tôi ư? Sai rồi. Vị đặc công ngày trước bắt tôi đã tin, còn anh lại ngu xuẩn bảo thủ. Tôi thật sự có thể điều khiển ý nghĩ của một nhóm người. Người ở ngoài kia đang nằm dưới sự khống chế của tôi."

Mắt Ngôn Cách lóe lên sự nghi ngờ: "Anh điều khiển anh ta làm gì?"

"Anh tưởng tôi nói cô Chân gặp chuyện là đoán mò ư?"

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên là đoán." Ngôn Cách nheo mắt nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, trông rất thờ ơ, "Anh biết thừa tôi tới đây gặp anh vì cô ấy. Chuyện của người khác, tôi không quan tâm."

"Tính tình nghiêm túc này của anh thật không thú vị." Gã than thở như nổi lòng từ bi, nhàn nhã nói, "Cô ta đã biết chuyện xảy ra với anh năm đó, bị kích động đến phát điên, mất tự chủ rồi giết người. Anh chỉ có thể thôi miên xóa bỏ ký ức của cô ta. Anh sợ Chân Tâm thoát ra nên anh đã trở nên chủ động trong mối quan hệ giữa hai người, chắc hẳn..." Gã nheo mắt quan sát khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú của Ngôn Cách dưới ánh nắng, "Đã cầu hôn rồi."

Tất cả đều đúng. Ngôn Cách đã dự liệu từ trước, nhưng không bình luận mà chỉ hỏi: “Ai nói chuyện năm đó cho Hoài Như biết?”

“Người gọi điện của tôi. Dùng tinh thần của mình điều khiển anh ta gọi điện cho Chân Ý và Hoài Như là chuyện quá đơn giản với tôi.”

“Nhưng, anh ta mà anh nói là ai?”

“Ngẫu nhiên. Hôm nay chọn người này, mai chọn người khác. Người nào cũng biểu hiện rất tốt, có thể kịp thời gửi lại cho tôi tin tức của vật thí nghiệm, bao gồm cả cô Chân. Nhờ đó, tôi vạch ra bước thí nghiệm tiếp theo.”

Ngôn Cách không phản bác, thầm nghĩ có lẽ gã dùng thôi miên. Những Lệ Hữu bị nhốt mấy năm, thôi miên bằng sóng điện não mà không cần tiếp xúc với người bên ngoài ư? Anh không tin mấy lời xằng bậy của gã. “Người gọi điện” hiểu rõ tình hình của Chân Ý đến vậy, bề ngoài có vẻ như thông qua lúc cô giãi bày tâm sự, nhưng Ngôn Cách không cho là thế. Chân Ý sẽ tìm người khác kể chuyện buồn, nhưng tuyệt đối không tiết lộ vụ án. Chưa kể anh đã phản thôi miên cho cô nhiều lần nên cô sẽ không bị người khác thôi miên. Điện thoại chỉ để ngụy trang rằng có người khống chế Chân

https://thuviensach.vn

Ý từ xa, còn trên thực tế cách thức thu thập tin tức từ Chân Ý không phải qua điện thoại. “Người gọi điện” là người quen của Chân Ý và là đồng phạm của Lệ Hữu ở bên ngoài. Hơn thế, hắn không chỉ là đồng phạm.

Ngôn Cách căn cứ theo lời của Lệ Hữu, nói tiếp: “Tại sao lại khiến Hoài Như kích thích Chân Ý.”

“Hoài Như là vật thí nghiệm ưu tú. Cô ta hiểu về thuốc men, biết thôi miên nông, có thể tự tìm cách thoát thân, lại còn biết tạo dựng vụ án liên hoàn đặc sắc để vu oan cho Chân Ý. Cả quá trình cô ta đã thể hiện rất tốt, cho đến cuối cùng còn khiến Chân Ý giết mình, đẩy thí nghiệm tiến vào giai đoạn tiếp theo.

"Không, Chân Ý sẽ không giết người.” Ngôn Cách cố chấp giữ vững ranh giới giúp cô, "Nếu Hoài Như giết Chân Ý, với thủ đoạn tàn nhẫn của cô ta, trước khi Chân Ý tỉnh lại đã chế ngự cô ấy, không để cô ấy có cơ hội phản kích. Dù muốn hãm hại Chân Ý, Hoài Như cũng sẽ không chọn cách nhảy lầu. Hoài Sinh còn sống, cô ta sẽ không nỡ chết. Hơn nữa, cách chết như vậy rất dễ bị phán định là giết người hợp pháp. Với khả năng của Chân Ý, thắng phiên tòa đó dễ như trở bàn tay. Hoài Như rất thông minh, cô ta sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Vì thế, có thể cô ta đã bị thôi miên hoặc bi uy hiếp. Tôi nghiêng về khả năng đầu tiên. Bởi vì, Hoài Như không muốn giết Chân Ý, cô ta chạy trốn cũng không phải vì báo thù.”

Vẻ mặt Lệ Hữu không thay đổi.

“Tôi đã xem báo cáo khám nghiệm tử thi của cô ta, có nhiều nơi bị xâm phạm…” Anh còn chưa nói hết, giờ khắc này lại cảm thấy đồng cảm, "Hoài Như chạy trốn để kiếm tiền cho em trai. Cô ta đã chọn cách thức kiếm tiền hèn mọn nhất, tối tăm nhất của một người phụ nữ.” Anh lại trầm lặng, bỗng nhiên nghĩ, nếu Chân Ý biết, chắc hẳn sẽ cảm thấy xót xa. "Là do các người không buông tha cho cô ta, muốn vắt kiệt giá trị lợi dụng cuối cùng."

https://thuviensach.vn

"Giá trị lợi dụng gì thế?"

"Che giấu hung thủ thật sự.” Ngôn Cách ngước lên, ánh mắt lạnh lùng, "Các người không chỉ vu oan Chân Ý, mà còn cả Hoài Như nữa. Cô ta không phải hung thủ thôi miên khiến Trịnh Dĩnh tự sát. Anh muốn bao che cho đồng bọn của anh."

Dứt lời, căn phòng nhỏ trống vắng không một tiếng động. Mặt trời buổi trưa mùa thu ấm áp mà không chói chang, ánh nắng vàng nhạt bao phủ hai bóng dáng màu trắng. Ngón tay Lệ Hữu không động đậy nữa, mặt gã ngược sáng, đôi mắt không còn rõ nét: “Tôi không có đồng bọn. Tôi có thể tùy ý điều khiển người bên ngoài.”

Ngôn Cách gật nhẹ đầu: “Cảm ơn.”

Lệ Hữu nheo mắt khó hiểu.

“Cảm ơn anh vì đã cung cấp manh mối mấu chốt của vụ án. Hoàn toàn trùng khớp.”

“Gì cơ?”

“Điều này chứng tỏ anh ta là một người rất khắc chế và có thể tuân thủ kế hoạch một cách nghiêm chỉnh.”

Lệ Hữu giật mình, đồng tử hơi co lại, chợt nhận ra mình lại bị anh đặt bẫy.

“Lệ Hữu, tôi rất hứng thú với lý luận không gian tinh thần và lý luận cộng hưởng tư tưởng của anh, cũng biết đó là mục tiêu cuối cùng mà thành viên MSP muốn nghiên cứu tìm hiểu. Nhưng tôi không cho rằng hiện giờ các người đã đạt tới trình độ cao đến vậy. Phải! Mỗi khoảng thời gian, anh đều biết rõ ngoài kia xảy ra chuyện gì, dùng thứ đó chứng minh với tôi rằng lý luận của anh đã trở thành thực tiễn. Sự việc anh dự cảm được quá chính

https://thuviensach.vn

xác khiến bác sĩ và đặc công ngày trước bắt anh đã bắt đầu dao động. Họ nghi ngờ đó là thông linh, một cách thức phi tự nhiên. Nhưng thực ra…”

Ánh mặt trời hắt lên hàng mi dày màu đen đậm của anh, tạo thành cái bóng sâu thẳm nơi đáy mắt, “Tôi cho rằng giải thích hợp lý nhất chính là ngoài kia có người tuân thủ nghiêm chỉnh thí nghiệm mà các người vạch ra từ đầu. Khả năng thi hành và khống chế của anh ta cực mạnh. Khả năng thể hiện và che giấu cũng không tầm thường. Thí nghiệm mà các nhà khoa học đời trước khơi mào đã kéo dài đến thế hệ các anh, các anh bắt đầu tăng hiệu quả và xử lý vật thí nghiệm thất bại. Người ngoài kia hẳn có độ tuổi xấp xỉ anh, tầm ba mươi.”

Lệ Hữu bật cười: “Anh tưởng tôi chỉ là…”

“Vật lệ thuộc.” Ngôn Cách không hề nể nang cắt ngang, tỏ vẻ khinh thường, “Anh là vật lệ thuộc, ngoài kia mới là chủ đạo. Anh chỉ phối hợp để khiến mọi sự kiện trông ly kỳ hơn.”

Mặt Lệ Hữu như phủ lên màn sương u ám.

“Mấy năm trước, khi đặc công nhốt anh lại, anh bắt đầu khoe khoang về lý luận này. Thứ nhất, anh tin chắc đây là mục tiêu cuối cùng của MSP; thứ hai, anh đang che chở cho đội viên ngoài kia. Anh dự đoán thành công cái chết của tất cả vật thí nghiệm, nhưng đây vốn không phải dự đoán, mà đã được lên kế hoạch từ trước. Niềm tin và sự giao phó giữa các đội viên vững chắc đến vậy sao? Hay đó là sự ràng buộc đặc biệt giữa hai người. Người thân? Anh em?”

Ánh mặt trời rực rỡ. Lệ Hữu nhìn khuôn mặt trắng gần như hòa vào ánh nắng của Ngôn Cách, không cho ý kiến mà chỉ bật cười: “Anh không tìm ra đâu.”

“Không. Anh ta bắt đầu mất khả năng khống chế rồi.”

https://thuviensach.vn

“Lần trước anh cũng dùng từ này.”

“Thí nghiệm của cách anh là kích thích tinh thần và ý chí của vật thí nghiệm bằng các biến cố và sự kiện, đây là khởi nguồn của MSP. Thế nhưng, mấy lần gần đây anh ta đã dùng thuốc. Dùng cả với Hứa Mạc, Trịnh Dĩnh, Dương Tư và Hoài Như.”

Lệ Hữu im lặng, đầu mày hơi cau lại, động tác nhỏ này bị Ngôn Cách nhìn ra.

“Ký hiệu của MSP vốn là rắn cạp nong đơn, tượng trưng cho sự chính thống và quyền lực. Sau đó, một số tổ viên bắt đầu mượn thuốc để kích thích và thay đổi tinh thần con người, dẫn đến chia chia làm hai nhánh. Đây là sáng tạo và thách thức, cũng là ý nghĩa của rắn cạp nong đôi trên gương. Lệ Hữu, người đồng đội mà anh bảo vệ đã phản bội rắn cạp nong đơn của anh, chuyển hướng sang rắn cạp nong đôi."

Lệ Hữu im lặng một lúc lâu, khuôn mặt đẹp rạng ngời trở nên trắng ngần dưới ánh nắng ban trưa, đôi môi đỏ sẫm nở nụ cười: "Không có. Ngôn Cách, anh dùng cách khích bác này, thật quá xem thường tôi rồi."

Ngôn Cách vẫn dửng dưng. Chắc hẳn phải có mối quan hệ khăng khít nào đó mới có thể khiến hai Boss này tuyệt đối không phản bội nhau. Trong nhóm thí nghiệm ở cô nhi viện, chỉ còn mỗi Chân Ý chưa đi đến hồi kết. Lần này nếu không bắt được Boss đứng ngoài, rất có thể hắn sẽ đến nơi khác tiếp tục thí nghiệm tiếp theo. Trong quá trình thủ tiêu vật thí nghiệm, gần đây hắn đã bắt đầu lập kế hoạch hãm hại kích thích Chân Ý. Bước tiếp theo là gì đây?

Ngôn Cách không nói nhiều, bảo người nhốt Lệ Hữu lại. Anh nói: "Sau này gặp nhau cũng chẳng còn giá trị nữa."

"Ngôn Cách, anh hiểu rõ bệnh nhân mắc chứng nhân cách phân liệt không thể khỏi bệnh." Lệ Hữu cười, "Phí cả đời với cô ta ư?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách đã sải bước rời đi, không quay đầu lại. Lần này, anh hiểu rõ "người gọi điện" là người quen của Chân Ý. Biện Khiêm, Tư Côi, Doãn Đạc, ông nội, Dương Tư... Ai trong số họ có quan hệ thân thiết với Lệ Hữu?

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 16.4

Rời khỏi phòng, anh lấy điện thoại trong túi, có tin nhắn chưa đọc của Chân Ý. Anh gọi điện cho đặc công năm đó trước: “Tôi cần thông tin về thành viên gia đình của Lệ Hữu, càng nhanh càng tốt."

Đối phương bất ngờ: "Chúng tôi không rõ thông tin chi tiết, rất khó điều tra bối cảnh của thành viên MSP."

"Những chuyện đã trải qua, mọi thông tin có liên quan tới anh ta, dù là vài câu nói."

"Được, tôi thu thập rồi liên lạc với anh."

Ngôn Cách cúp máy, xem tin nhắn Chân Ý gửi: Ngôn Cách, chắc Dương Tư nói thật đấy, hình như em thấy có người lấy mấy chiếc vòng thép từ trong người cô ta, gia tăng ma sát~ Ặc, anh hiểu đó >_< Gặp rồi nói

Gọi điện cho Chân Ý nhưng không ai nhận. Nhạc chờ là bài hát cầu hôn vui vẻ, giai điệu hạnh phúc hoạt bát ấy là tâm trạng của cô gần đây: "... Don't say no no no no no, just say yeah yeah yeah yeah yeah... Hey baby, I think I wanna marry you..." Nhưng cô dâu đáng yêu không bắt máy. Lúc anh gọi, cô chưa bao giờ để anh đợi quá bảy giây. Bây giờ đã chuyển sang hộp thư thoại: "Hi, tôi là Chân Ý..."

"Chân Ý." Anh gọi tên cô sau khi tiếng "tút" vang lên. Cúp máy, lòng bàn tay anh hơi lạnh. Lý trí nói cho anh biết xác suất Chân Ý gặp nguy

https://thuviensach.vn

hiểm rất thấp, nhưng không hiểu sao anh lại có cảm giác bất an không sao giải thích. Gọi một số khác, đối phương bắt máy: "Chào cậu chủ."

"Cô Chân đâu?"

"Trong chiếc xe phía trước."

"Chắc chứ?"

"Vâng."

"Ừ."

Anh vừa định cúp điện thoại, đối phương nói tiếp, "Trong xe còn có một người đàn ông."

Chân Ý nhìn chằm chằm cái vòng trong tay Hoài Sinh, da đầu tê dại, phanh gấp xe. Dưới quán tính, Hoài Sinh ngã dúi dụi về phía trước, suýt đụng vào kính chắn gió.

"Cô làm gì thế?”

Chân Ý thò tay vào túi tìm vũ khí. "Sao anh có vật này?"

"Của chị tôi." Hoải Sinh xoa phần ngực bị dây an toàn siết, đau đớn cau mày.

"Gần đây anh có gặp Hoài Như à?"

"Không. Trong phòng gym, tôi và chị gái có một tủ đựng đồ, mỗi người có một chìa khóa riêng. Sau khi bỏ trốn, chị gái vẫn chưa tìm tôi. Tôi cảm thấy chị ấy nhất định sẽ đến đó và để lại đồ cho tôi." Đây là lý do tại sao cảnh sát theo dõi nơi ở và điện thoại của Hoài Sinh lâu như vậy mà vẫn không có manh mối.

https://thuviensach.vn

Chân Ý khởi động xe, ra khỏi tầng hầm: "Anh đã đến tủ đựng đồ lấy đồ chưa?"

"Có tiền và một lá thư. Tiền đều là tiền lẻ, dùng dây chun buộc thành từng xấp." Mũi Hoài Sinh đỏ rực, nước mắt rưng rưng, "Chị ấy bỏ trốn như thế có thể đi đâu kiếm tiền chứ? Trong thư, chị ấy không nói gì cả mà chỉ nhắn rằng trời lạnh nên Hoài Sinh của chúng ta phải chú ý ăn uống..." Hoài Sinh quay đi, không để cô thấy nước mắt của mình, "Tôi để lại thư cho chị ấy, bảo chị ấy không cần lo cho tôi nữa, tôi có thể kiếm tiền. Nhưng chị ấy..."

Mắt Chân Ý ươn ướt: "Xin lỗi."

"Không liên quan tới cô. Tuần trước, tôi thấy chiếc vòng trong tủ. Trên đó có máu, còn có chất lỏng trong suốt. Tôi liền biết..." Anh ta vùi đầu vào cánh tay, khóc không thành tiếng, "Tôi liền biết chị ấy đã xảy ra chuyện. Tôi đoán được nguyên do chị ấy giết Hứa Mạc, nhất định họ đã tiến hành giao dịch bất hợp pháp nên có người muốn giết chị ấy diệt khẩu.” Hoài Sinh lau nước mắt, “Có người muốn giết chị tôi rồi đẩy tội lên đầu cô. Tôi phải cùng cô tới Cục Cảnh sát, dùng thứ này làm vật chứng.”

Chân Ý nghẹn lời. Quả nhiên là người viết tiểu thuyết trinh thám kinh dị, suy nghĩ cẩn trọng kỹ càng.

“Chân Ý, trước kia chị tôi từng giết người, nhưng lần này không phải là chị ấy. Chị ấy chỉ muốn ra ngoài kiếm tiền cho tôi, chị ấy không dám mạo hiểm giết người đâu. Tôi chắc chắn điều đó.”

Chân Ý nhìn đôi mắt ướt đẫm của Hoài Sinh, lại không biết nói gì. Cô nhặt chiếc điện thoại vừa giật mình đánh rơi xuống ghế, mới biết mình không cẩn thận chạm phải nút tắt tiếng. Cô mở ra xem, thấy có cuộc gọi nhỡ của Ngôn Cách liền gọi lại. Bên kia bắt máy.

“Chân Ý?” Giọng rất trầm, có vẻ đang tìm cô.

https://thuviensach.vn

“Ừ? Có chuyện gì à?”

“Bây giờ em ở đâu?”

“Em ở trên xe.” Chân Ý lấy làm lạ, anh rất khi hỏi như vậy, “Em và Hoài Sinh đến Cục Cảnh sát.”

“Được.” Anh điềm tĩnh, “Vừa lúc anh phải ghé qua.” Vài giây sau, anh khẽ nói, “Chờ anh ở đó.”

“Ừ.” Chân Ý cất máy, không hiểu tại sao trái tim cô lại đập thình thịch bởi câu dặn dò trầm lắng cuối cùng của anh.

Lúc Ngôn Cách đến Cục Cảnh sát, Chân Ý đang ngồi trong hành lang, đầu cúi gằm, sắc mặt không tốt lắm. Anh đi đến bên cô, ngồi xuống: “Sao thế?”

Cô ngẩng đầu hướng về phía phòng thẩm vấn: “Hoài Sinh đang bị thẩm vấn.”

Cô kể lại cuộc đối thoại với Hoài Sinh trên đường cho anh biết, than thở: “Anh ấy vốn chỉ muốn giúp em và chị gái mình, kết quả bị sếp Trần và sếp Quý nghi ngờ là đồng bọn của Hoài Như. E rằng sẽ bị bới móc tất cả những chuyện thê thảm và nỗi khổ trước kia.”

Ngôn Cách thấy cô bất lực lại không vui, không nói gì thêm, bàn tay bao phủ tay cô. Cô chợt cảm thấy ấm áp, nghiêng đầu tựa lên vai anh, nói khẽ: “Ngôn Cách, em biết rồi.”

“Biết gì?”

“Anh cử người theo dõi em.” Anh kinh ngạc, mặt ửng đỏ, quẫn bách nói: “Xin lỗi, không phải anh muốn theo dõi em…”

https://thuviensach.vn

“Anh chu đáo quá.” Cô ngẩng đầu lên, đôi môi đỏ chạm nhẹ vành tai anh, lời nói tình tứ dịu dàng khiến nửa câu sau của anh đọng lại bên môi, “Ngôn Cách…” Cô thân mật quấn lấy cánh tay anh, cất lên âm thanh dịu ngọt, chan chứa niềm hạnh phúc, “Anh lo lắng cho sự an toàn của em phải không? Ngọt ngào quá…”

Cô hôn tai anh: “Vì thế, sau khi rời khỏi bãi đỗ xe, lúc trên xe thấy chiếc vòng trong tay Hoài Sinh, tuy em lo lắng nhưng không sợ hãi. Bởi vì em biết, nếu có chuyện gì, chồng chưa cưới của em nhất định sẽ lao ra cứu em. Hứ!” Niềm hạnh phúc và tự hào rõ rệt trong lời nói của cô khiến mặt Ngôn Cách đỏ thêm. Anh không nói gì, chỉ cầm chặt tay cô hơn.

Anh tiếp lời: “Anh cũng không cho rằng vụ án của Trịnh Dĩnh và Dương Tư là do Hoài Như gây ra.”

“Vậy ư?”

“Ừ.” Anh kể lại những chuyện nói với Lệ Hữu ngày hôm nay.

Chân Ý hoang mang: “Hung thủ muốn giết chết Hoài Như rồi hãm hại em ư?”

“Ừ.”

“Tại sao chứ? Em đâu phải vật thí nghiệm của họ.”

Ngôn Cách sững người, nói: “Có lẽ sợ em biết quá nhiều.”

“Ồ. Ban nãy anh nói trong điện thoại rằng anh vừa lúc tạt qua Cục Cảnh sát. Anh phát hiện ra điểm đáng ngờ gì à?”

“Quá nhiều điểm đáng ngờ. Lý do hung thủ giữ lại mạng sống cho Dương Tư là gì? Sao hung thủ không đi thang máy đưa Dương Tư lên tầng cao? Hơn nữa, quan trọng nhất là những vụ án thôi miên tự sát trước kia

https://thuviensach.vn

đều nhảy lầu, tại sao đến Trịnh Dĩnh lại thay đổi hình thức gây án, đổi thành ngạt thở tình dục nhục nhã đầy châm biếm như thế?"

"Châm biếm?" Chân Ý thấy lạ.

"Mặc đồ cho Trịnh Dĩnh đẹp như vậy không phải tôn trọng mà là châm biếm cô ta."

"Tại sao lại thế?"

"Chiếc váy cô ta mặc là trang phục diễn hài rất phổ biến trong giai đoạn đầu của Broadway."

"Diễn hài ư?... Tại sao hung thủ muốn làm nhục Trịnh Dĩnh?" Chân Ý cảm thấy mâu thuẫn, "Anh nói với Lệ Hữu rằng hung thủ đã thay đổi niềm tin nên mới chuyển hình thức gây án."

"Đó là anh cố ý dò xét Lệ Hữu, muốn thử mức độ tin tưởng của anh ta đối với người chỉ đạo bên ngoài này. Ký hiệu rắn cạp nong đơn là truyền thống và khởi nguồn của MSP, thành viên ủng hộ nhánh này vốn có cảm giác ưu việt, không dễ để một thành viên luôn theo đuổi phương pháp thí nghiệm tự nhiên truyền thống thay đổi niềm tin, chuyển sang sử dụng thuốc kích thích như nhánh rắn cạp nong đôi. Điều này cũng giải thích tại sao anh ta lại tùy tiện vẽ ký hiệu rắn cạp nong đôi thần thánh lên gương."

Mắt Chân Ý lóe sáng: "Ý của anh là hung thủ có thù với Trịnh Dĩnh?"

"Đúng, Trịnh Dĩnh không phải là vật thí nghiệm của MSP, hung thủ giết cô ta chỉ để trả mối thù riêng. Thôi miên nhảy lầu như trước không khiến hắn hả giận."

Chân Ý sợ hãi than: "Boss đó rất thông minh, anh ta muốn sỉ nhục người chết bằng ngạt thở tình dục. Lúc này, chúng ta đã bắt đầu chú ý tới tính

https://thuviensach.vn

khác thường của mấy vụ nhảy lầu. Nếu tiếp tục thôi miên Trịnh Dĩnh sẽ lại gây chú ý, nên anh ta gán cái chết của Trịnh Dĩnh vào vụ "kẻ vệ đạo"."

Ngôn Cách gật đầu tán thành, "Cùng lúc đó, anh ta phát hiện bức phác họa của kẻ vệ đạo phù hợp với Doãn Đạc, nên đã dàn cảnh Hoài Như hãm hại em và Doãn Đạc, trừ khử Hoài Như đồng thời đổ oan cho em, kéo em xuống nước."

Chân Ý cảm thấy rất khó tin: "Con người này lắt léo quá. Nói như vậy, Hoài Như thật đáng thương. Thảo nào, hôm hại em, trông cô ta có gì đó bất thường. Ánh mắt lạ lắm. Vậy nên anh tới Cục Cảnh sát là để điều tra chuyện Trịnh Dĩnh à?"

"Bối cảnh và báo cáo tử vong."

Cô "ồ" một tiếng, buông vai anh ra: "Bây giờ còn chờ gì nữa?"

Anh nói thong dong: "Chờ một cú điện thoại."

"Điện thoại?" Chân Ý còn chưa dứt lời, mọi người trong phòng thẩm vấn đã đi ra. Mắt Hoài Sinh đỏ hơn, mặt đầy nước mắt. Sếp Trần thấy Chân Ý và Ngôn Cách, vừa định nói gì thì bên cạnh có người đưa điện thoại cho anh ta. Anh ta nhận lấy rồi cau mày nghe, mắt nhìn về phía Ngôn Cách suốt. Ngôn Cách vẫn bình tĩnh như thường. Chân Ý cảm thấy Ngôn Cách không thuộc dạng dùng quan hệ gia đình áp bức người khác, chắc anh đã phản ánh lại tình hình cho cấp trên của người trước đây chịu trách nhiệm bắt Lệ Hữu. Sếp Trần cúp máy, nói với Ngôn Cách: "Cậu có thể đi theo tôi." Rồi quay về phía Chân Ý, "Cô không thể."

Ngôn Cách quay lại nhìn Chân Ý, vuốt nhẹ mu bàn tay cô rồi rời đi mà không nói lời nào.

Trong phòng họp bí mật mà yên tĩnh chỉ có Ngôn Cách, sếp Trần và Quý Dương. Sếp Trần: "Cấp trên đã nói tình hình tổng thể rồi , chúng tôi sẽ hết

https://thuviensach.vn

sức phối hợp. Cậu muốn biết chuyện gì?”

“Bằng chứng, chi tiết hiện trường, báo cáo khám nghiệm tử thi của vụ án Trịnh Dĩnh và Dương Tư.”

"Tôi đã bảo người chuẩn bị cho cậu rồi." Anh ta liếc nhìn Quý Dương, Quý Dương đẩy một chồng tài liệu dày cộp đến trước mặt Ngôn Cách.

Ngôn Cách mở ra xem, thuận miệng nói: "Và cả tài liệu về bối cảnh của Trịnh Dĩnh, bao gồm bố mẹ và gia đình cô ta, càng chi tiết càng tốt, tốt nhất là có thể khai thác được mặt tối."

Phía đối diện không ai lên tiếng. Ngôn Cách dừng nửa giây: "Sao vậy?"

"Cuộc đời Trịnh Dĩnh êm đềm, không quá lận đận."

Ngôn Cách thờ ơ nói: "Có chống lưng à?"

Không ai đáp lời. Ngôn Cách nhìn bằng chứng rồi nói: "Nếu các anh không hiểu rõ mức độ, tôi có thể nhờ Bộ An ninh Quốc gia vừa điện thoại cho các anh đích thân đi điều tra."

"Có thể điều tra, nhưng có lẽ phải mất rất nhiều thời gian."

"Ừ." Ngôn Cách không nói gì thêm. Xem được một lát, đồng tử như co lại: "Trong cổ họng Trịnh Dĩnh có lưỡi dao ư?"

“Đúng."

"Cho dù phát hiện lưỡi dao, các anh vẫn cho rằng vụ này và vụ "kẻ vệ đạo" do cùng một người gây ra?"

"Chúng tôi không thể loại bỏ khả năng hung thủ tăng mức độ ngược đãi."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách giơ tay ra hiệu bảo anh ta đừng lên tiếng. Việc trong cổ họng Trịnh Dĩnh có lưỡi dao kết hợp với trang phục của cô ta chỉ làm anh nhớ đến một chuyện: Vở kịch Người gối. Thậm chí không cần kết quả điều tra của cảnh sát, anh đã biết được mối quan hệ giữa Trịnh Dĩnh và hung thủ. Sếp Trần và Quý Dương bàn về vụ giết người, than thở: "Nạn nhân lại tới, quả quyết rằng cảnh sát bao che..."

Đầu óc Ngôn Cách vận hành với tốc độ cao, nhanh chóng chuyển sang vụ án của Dương Tư. Tài liệu cho thấy hiện trường không có dấu vết khả nghi, thậm chí không có dấu chân, dấu vân tay, mảnh da hay sợi tóc. Sao tội phạm có thể gây án không một sơ hờ như vậy? Tại sao không giết Dương Tư? Là Chân Ý kịp thời chạy tới cứu Dương Tư ư? Không, nghi phạm để đèn sáng là muốn dụ Chân Ý lên tầng rồi đánh ngất cô. Mục đích của hành động này là gì?

Tim anh chùng xuống, bỗng dưng tất cả trở nên sáng tỏ rõ ràng.

Anh đứng phắt dậy, mặt biến sắc: "Anh vừa nói gì?"

Sếp Trần sửng sốt: "Nạn nhân lại tới Cục Cảnh sát gây rối...

Còn chưa dứt lời, cái ghế đã đổ rầm xuống đất, anh lao ra như cơn gió.

Chân Ý dụi mắt vẻ hơi mệt. Cô hứng nước từ vòi nước vỗ lên mặt. Phòng vệ sinh của Cục Cảnh sát im phăng phắc. Cô cầm khăn giấy lau nước trên mặt, vừa ngước lên đã thấy Dương Tư đứng trước gương nhìn xoáy vào cô. Cô giật mình: "Cô bước đi không có tiếng à?"

"Sợ gì chứ? Tôi đâu có ăn thịt cô." Dương Tư mỉm cười.

Chân Ý nhớ lại mấy lời bàn tán của cảnh sát kể rằng nạn nhân này đã hóa điên, ngày ngày tới Cục Cảnh sát nói mình bị đánh thuốc mê cưỡng hiếp và muốn tìm hung thủ.

https://thuviensach.vn

"Dương Tư, có lẽ những gì cô nói là sự thật."

"Sự thật gì chứ?" Cô ta lạnh lùng hỏi.

"Cô bị..." Chân Ý ho nhẹ, "Tôi thấy có người lấy cái vòng từ người cô. Tôi nhớ ra lúc đó có nhìn thấy bàn tay đó."

"Ồ, cô nhận ra rồi à." Trong gương, Dương Tư nhếch môi, giơ tay lên đung đưa trước cô, "Là bàn tay này ư?"

"Cô..." Chân Ý giật mình, tầm mắt bắt đầu mơ hồ.

Ngôn Cách chạy tới hành lang, lấy điện thoại ra gọi điện, bên tai vang lên giọng nói tươi vui của Chân Ý: "Chân Ý! Điện thoại của trai kìa! Mau nhận đi..."

Lòng anh chùng xuống, quay lại nhìn, cửa phòng vệ sinh nữ để mở. Túi xách của Chân Ý bị trút ngược trên bồn rửa tay, chìa khóa, điện thoại, khăn mùi xoa, son bóng... tung tóe. Anh gần như chạy xuống bãi đỗ xe bằng tốc độ nhanh nhất trong đời, nhưng Chân Ý đã sớm mất dạng.

Thật không thể ngờ lại ra tay bắt người ở đây. Người anh cử theo dõi cô sẽ không theo vào Cục Cảnh sát, một nơi vốn được xem là an toàn nhất, trái lại trở thành khu vực phòng thủ yếu nhất.

Anh nhìn chằm chằm lối ra của bãi đỗ xe trong vài giây rồi xoay người lướt nhìn khắp chốn, ánh mắt thăng tắp mà mãnh liệt, nhưng không biết mình đang nhìn gì. Nhìn gì chứ? Cô không có ở đây mà. Anh giơ tay bịt chặt miệng, thở hắt ra.

Quý Dương và mấy cảnh sát xem video giám sát. Trên màn hình, Dương Tư nắm lấy cánh tay Chân Ý, kéo cô xuống tầng rồi lên xe, nghênh ngang rời đi. Tư Côi siết nắm đấm: “Sao Chân Ý lại ngoan ngoãn để Dương Tư kéo đi chứ?”

https://thuviensach.vn

Giữa ban ngày ban mặt mà Cục Cảnh sát để người bị bắt đi như vậy, thật là xấu mặt quá thể.

Ngôn Cách đứng ở hàng cuối cùng, đôi mắt dưới mái tóc trở nên sâu thẳm, nhìn cô gái quen thuộc trong màn hình ở đằng xa, trông cô thật ngoan ngoãn. Dương Tư mở cửa, cô ngồi vào xe mà không hề phản kháng. Mắt anh chỉ đọng lại những hình ảnh Chân Ý lướt qua trong ống kính. Mặt cô trông hơi trắng, bình thản lạ thường đến nỗi làm nhói tim anh. “Cô ấy bị khống chế bằng thuốc.”

Ngôn Cách rời khỏi phòng quan sát, sếp Trần nói với Hoài Sinh nghi phạm là phụ nữ nên họ lại anh ta ra. Hoài Sinh không hiểu: “Tại sao lại có vòng ma sát?”

Quý Dương nói: “Là cô ta sắp đặt để đánh lừa mọi người. Hung thủ hại chết Trịnh Dĩnh chính là cô ta. Lúc cô ta diễn trò đã mua chuộc Hoài Như giúp đỡ. Hoài Như không biết chuyện Trịnh Dĩnh, cứ tưởng Dương Tư chỉ muốn hãm hại Chân Ý, cũng không hại chết ai nên đã đồng ý.”

Hoài Sinh buồn bã nhíu mày, áy náy: “Tôi không nên nhờ Chân Ý đưa tôi đến Cục Cảnh sát. Dương Tư bắt cô ấy rồi giết cô ấy bằng cách thức kịch nghệ đấy ư?”

Kịch nghệ ư? Lồng ngực Ngôn Cách tắc nghẹn.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 16.5

Typer: Lam Anh

Lúc tỉnh lại, Chân Ý phát hiện mình nằm trong góc tường. Đây là một căn phòng sạch sẽ trắng toát, ngập tràn ánh đèn sáng tỏ. Dương Tư ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo, tay đốt một điếu thuốc. Sau lớp khói lượn lờ, khuôn mặt trang điểm đậm của cô ta xinh đẹp vô cùng. Đôi môi đầy đặn thoa màu son đỏ chót, nở một đường cong âm u: "Tỉnh rồi à?"

Chân Ý bò dậy lại ngã xuống, tay chân như nhũn ra, tim đập chậm chạp. Cô ra sức lắc đầu, trí não hỗn loạn, không nhớ nổi mình đến đây bằng cách nào.

"Dương Tư, là cô làm à?” Cô yếu ớt hỏi.

Dương Tư rít thuốc, nhả khói, cười nhạo: "Cô ngu xuẩn đến mức này rồi sao, còn cần phải hỏi ư?"

Chân Ý chưa từng thấy Dương Tư ăn vận già dặn kiểu ấy, cười khổ sở: "Tôi không muốn tin cô là người như vậy. Tôi cứ nghĩ dù cô có ý đồ không tốt, cũng không đến mức làm mấy chuyện xấu xa này."

Mặt Dương Tư biến sắc, sải bước đi tới, tát một phát lên mặt Chân Ý. Cô ngã ra đất, hoa mắt chóng mặt.

Bây giờ Chân Ý mới phát hiện cổ mình buộc một cái vòng, sợi dây dài kéo lên chiếc ròng rọc trên đỉnh đầu.

https://thuviensach.vn

"Tốt nhất cô nên thôi ra vẻ đạo mạo đi. Tôi đã sớm không coi cô là bạn nữa rồi. Cô cũng không cần giả bộ. Lúc tôi chán nản nhất, cô đứng ở chỗ cao nhận hoa tươi và tiếng vỗ tay. Chẳng qua cô chỉ muốn tôi làm nền cho cô thôi."

Chân Ý che gò má đau rát, ngồi dậy: "Phiên tòa của Hoài Như thất bại là do cô chưa chuẩn bị kỹ lưỡng."

Dương Tư yểu điệu nhả khói thuốc, sắc mặt cô ta lạnh tanh sau làn khói mờ ảo. Cô ta nhấn nút, cổ Chân Ý bị kéo thốc lên, không thể hít thở, cả người chới với giữa không trung. Không khí! Cô ra sức kéo cái vòng siết chặt lấy cổ mình, muốn hít thở nhưng đầu cô như bị rút khỏi cổ. Thân thể như bị con trăn quấn lấy, mỗi lúc thở ra một hơi là lồng ngực lại quặn thêm một chút.

Dương Tư nhìn Chân Ý lơ lửng giữa không trung, hai chân khua khoắng, mặt mày đỏ au. Cô ta cười lạnh lùng, thấy Chân Ý không chịu nổi nữa mới thả xuống. Ròng rọc xoay tròn, Chân Ý bỗng ngã xuống từ không trung, cơn đau đụng phải sàn nhà đã không còn đáng nhắc đến. Cô há miệng, hít thở như điên, lục phủ ngũ tạng như quả bóng xẹp lép rồi chợt căng phồng. Cô ôm lồng ngực phập phồng dữ dội, thở dốc: “Dương Tư, cô đi theo họ thì chỉ bị lợi dụng mà thôi.”

“Bị ai lợi dụng cơ? Bất cứ chuyện gì tôi làm đều là ý muốn của tôi hết.”

Chân Ý chỉ cảm thấy cô ta như một tín đồ mê muội trong tà giáo, “Tại sao cô lại giết Trịnh Dĩnh, cô ta có quan hệ gì với cô?”

Dương Tư không đáp, chợt kéo Chân Ý dậy, tóm lấy hai tay cô ấn lên tường, hai cổ tay cô lập tức bị vòng sắt giữ chặt. Chân Ý đối mặt với vách tường lạnh băng, cảm giác bất an ùa đến. Một giây sau, móng tay sắc nhọn của Dương Tư bấu vào cổ cô, giật cổ áo sơ mi của cô. Chiếc áo bị xé toạc,

https://thuviensach.vn

lưng Chân Ý thấm hơi lạnh. Thân thể bất giác căng chặt, có dự cảm không lành.

Đầu ngón tay Dương Tư chạm vào lưng Chân Ý, chầm chậm lướt dọc theo sống lưng cô. Da đầu Chân Ý tê dại.

Khung cảnh tĩnh mịch chết chóc. Tấm lưng trần để lộ làn da trắng nõn và mịn màng như viên ngọc đẹp chìm trong nước, tựa vùng đất tuyết mỹ miều nhất. Mắt Dương Tư dần dần sâu thẳm, nhìn thấy đóa mai đỏ trên miền tuyết trắng, là dấu hôn đàn ông để lại. Cô ta chậm rãi rút tay về, ca ngợi: “Làn da thật mịn màng.”

Cô ta rít một hơi thuốc rồi phả ra làn khói thật dài. Lát sau, mắt cô ta lóe lên tia sáng âm hiểm, đầu thuốc cháy sáng dúi chặt vào làn da trắng ngần.

"Aaaa!!!" Chân Ý ngẩng đầu lên, la hét thảm thiết. Cảm giác nóng rát như lưỡi dao xé rách thần kinh cô. Cô đau đến độ đầu óc nổ tung, thân thể co quắp mất kiểm soát, giãy giụa muốn tránh thương tổn từ bên ngoài, nhưng lại bị ghim chặt trên tường không có đường nào để trốn. Vết bỏng trên da hòa tan nhiệt độ của đầu thuốc, nhưng tay Dương Tư vẫn ấn chặt, tiếp tục gia tăng nỗi đau.

Cô ta xáp tới, nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng bệch của Chân Ý, cười lạnh: "Muốn biết tại sao tôi giết Trịnh Dĩnh không? Bạn trai cô thông minh như vậy, chắc hẳn đã biết rồi. Hay chúng ta thử hỏi anh ta nhé."

Chân Ý đau đến đầu óc mờ mịt nhưng nghe thấy lời này bất giác sửng sốt, chỉ thấy Dương Tư lấy ra một chiếc điện thoại hình dạng kỳ lạ rồi bấm số.

Cô ta mở loa, tiếng "tút tút" vang vọng. Sau tầm mười mấy giây, cuộc gọi được nhận. Bên kia dừng lại, truyền tới giọng nam cực thấp: "A lô."

Chân Ý giật mình, không hiểu sao đôi mắt đã ươn ướt.

https://thuviensach.vn

Bốn tiếng sau khi Chân Ý bị bắt cóc.

Lúc Ngôn Cách bắt máy, nhân viên kỹ thuật của Cục Cảnh sát lập tức bắt tay vào giải mã tín hiệu điện thoại và trạm truyền tin, nhưng không phân tích được tín hiệu có ích. Cú điện gọi tới từ nước ngoài, mười giây lại đổi địa chỉ một lần.

"Alô."

Giọng nói ngạo mạn khiêu khích của Dương Tư nhanh chóng truyền sang: "Ngôn Cách!"

"Là tôi." Anh không nói nhiều.

Dương Tư không ngờ thái độ của anh lại như vậy: "Chân Ý ở trong tay tôi."

"Tôi biết." Kiệm lời như vàng.

"Từ lúc tôi bắt cóc cô ta đến giờ, anh đã làm những gì?"

"Phân tích cô." Không hề nhắc đến Chân Ý, ngược lại tập trung vào cô ta.

Cô ta bật cười, như thể được mua vui: "Ồ? Nói thử xem, anh đã phân tích gì vậy?"

"Xin lỗi, tôi không thể trả lời."

Người ở đầu dây bên kìa cười gằn, ngay sau đó là tiếng bật lửa. Vài giây sau, tim Ngôn Cách trầm xuống, tiếp đó là tiếng hét thê lương của Chân Ý: "Aaaa!!"

Cảnh sát trong phòng đều lặng người.

https://thuviensach.vn

Sống lưng Ngôn Cách cứng đờ, đôi mắt dưới mái tóc sâu thẳm như biển cả trong đêm. Anh không lên tiếng, chỉ chậm rãi giơ tay lên day mắt.

Bên kia cười khẽ: "Ngôn Cách, chúng ta có thể nói chuyện với nhau không?"

Ngôn Cách day mạnh đầu mày, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên. Ánh mắt dần dần tập trung, khôi phục vẻ lạnh nhạt vốn có.

"Ba mươi năm trước, một thiếu nữ đưa một thai phụ về nhà rồi mất tích. Cô gái ấy bị thai phụ lừa về nhà và nhốt lại. Thai phụ tặng cô ấy cho chồng mình, làm món quà cho thời gian mang thai không thể thỏa mãn nhu cầu của chồng, và cũng là vật thay thế để chồng mình thỏa mãn tâm lý ngược đãi biến thái. Gã ta nhốt thiếu nữ lại, ngược đãi và hành hạ phi nhân tính, biến cô gái ấy thành nô lệ tình dục của gã. Nô lệ tình dục mang thai sinh con gái. Người chồng đó giữ đứa bé gái lại, thế là trai gái có đủ. Về sau, người vợ cũng sinh con gái. Con gái nhỏ và con gái lớn luôn như nước với lửa. Vì thế, đứa con gái lớn bị đưa đến cô nhi viện."

"Anh giỏi thật đấy." Cô ta bắt đầu hút thuốc lá, "Viên chức lớn như vậy cũng bị anh moi được lịch sử đen tối." Cô ta nhả khói, giọng nói dịu dàng và quyến rũ, "Khi đó tôi còn nhỏ nên không nhớ rõ, nhưng lớn lên rồi thì trí nhớ lại rõ ràng hơn. Tôi càng ngày càng thảm, người ta lợi càng ngày càng tốt, tôi có thể hài lòng sao?"

Ngôn Cách không nói gì. Bởi vì là Dương Tư, hoàn cảnh của Chân Ý mới càng nguy hiểm. Nhưng anh không thể nhắc đến Chân Ý, dù nghĩ tới lồng ngực đã đau cũng không thể nhắc đến tên cô.

Lúc này, điện thoại lại xuất hiện âm thanh kỳ lạ, là tiếng xì xèo trĩu nặng của đầu thuốc lá gí vào da thịt. Nhưng lần này, bên kìa không hề có tiếng người la hét.

https://thuviensach.vn

Trong sự tĩnh lặng kỳ dị ấy, hàm dưới Ngôn Cách căng ra, hốc mắt ươn ướt. Anh như thể trông thấy trán Chân Ý chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cắn môi bật máu cũng không chịu cất tiếng để anh nghe thấy.

"Mục đích gọi điện của cô là gì?" Giọng Ngôn Cách không hề ôn hòa nữa mà trở nên trầm thấp.

"Muốn hỏi là anh có thừa nhận đã chuốc thuốc mê rồi cưỡng hiếp tôi không?" Giọng Dương Tư lả lơi như tấm lụa khó nắm bắt, lại châm một điếu thuốc.

Tiếng bật nắp bật lửa dội mạnh vào lòng mỗi người. Tư Côi nghiến răng, nắm tay siết đến nỗi vang tiếng răng rắc.

Ngôn Cách im lặng trọn mười giây, không biết đang nghĩ gì, đôi mắt luôn trong suốt tĩnh lặng trở nên quyết liệt, như nhìn về phương xa. Chân Ý… Anh biết rõ, dù nói gì đi nữa, Dương Tư cũng…

Mắt anh mờ sương, nói từng câu từng chữ: "Dương Tư, tôi và cô không có bất cứ quan hệ nào hết."

Câu nói vừa dứt, tĩnh mịch quay về.

Bên kia truyền đến thứ âm thanh vụn vặt, là tiếng móng tay giật tóc khỏi da đầu. Mắt tất cả cảnh sát đều đỏ hoe.

“Con khốn…” Tư Côi mất khống chế, muốn xông lên giật điện thoại, nhưng bị mấy cảnh sát bịt miệng lại.

Tiếng chân tóc và da đầu cháy lèo xèo, Dương Tư cầm một điếu thuốc khác gí vào gáy Chân Ý.

Ngôn Cách kiên trì mở to mắt, phút chốc tràn dâng lệ nhòa.

https://thuviensach.vn

Nhưng Chân Ý vẫn không lên tiếng, một âm thanh khẽ khàng cũng không có.

Ngón tay nắm điện thoại của Ngôn Cách hơi run lên, trái tim hoàn toàn bất động như bị nện manh bởi chiếc búa tạ.

Anh cắn răng, bỗng chốc thân thể toát ra hơi lạnh thấu xương, như tản mát từ nơi sâu thẳm nhất trong lòng. Nhưng lời nói ra vẫn cứ lạnh nhạt: "Dương Tư, cô muốn gì?"

"Hai chuyện." Cô ta không còn giọng điệu ung dung mà bắt đầu ra điều kiện, "Lão già đẻ tôi phải xin lỗi, thả Lệ Hữu."

Ngôn Cách không đáp. Quả nhiên như anh nghĩ.

"Cho các người thời gian ba ngày. Nếu không..." Dương Tư cười khẩy, "Ngôn Cách, anh yên tâm, tôi không giết Chân Ý đâu. Nhưng nếu tôi nhốt cô ta lại, giam cầm trong mấy năm để cô ta sinh con cho người khác, thì anh nói xem, khi đó cô ta có thể trở về bên anh nữa không?"

Nước mắt Tư Côi tuôn rơi trong cuồng loạn, nơi khóe miệng bị bịt chặt bật ra tiếng khóc rấm rứt đau đớn. Lời này khiến cảnh sát cũng bất lực mà đau xót, "Cho cô ta tới cầu xin anh nhé.” Cô ta tốt bụng chuyển máy cho Chân Ý.

Lòng Ngôn Cách căng lên, nghe tiếng sột soạt như có ai đang di chuyển. Trái tim đóng băng cả ngày của anh lập tức mềm nhũn, anh biết đó là Chân Ý. Mỗi buổi đêm, mỗi sáng sớm, khi ngọ nguậy bên anh trong giấc mộng mơ hồ, cô luôn phát ra âm thanh này.

Anh há miệng, gắng hết sức mới dằn được nỗi xúc động muốn gọi tên cô. Cuối cùng, anh mím môi thật chặt, không nói tiếng nào.

https://thuviensach.vn

"Ngôn Cách..." Cổ họng cô khản rồi, nhưng giọng nói lại êm dịu bất ngờ, như thể cố đem nụ cười vào lời báo bình an của mình. Anh cứ nghĩ Chân Ý là cô bé thích khóc lóc la hét, nhưng thật ra cô cũng biết im lặng trầm mặc hệt như vừa rồi vậy.

Anh lắng lặng nghe tiếng thở yếu ớt của cô, ánh mắt vô cùng sâu thẳm tập trung, gò má lạnh lẽo đến lạ. Lời chưa kịp nói thì tín hiệu đã bị cắt đứt. Tiếng "tút tút" vang vọng khiến lòng người chìm vào vực thẳm. Mặt mày cảnh sát trở nên nghiêm nghị, họ đang đối mặt với một kẻ điên ra tay không theo công thức, đây chính là giá trị lợi dụng của Dương Tư đối với Boss.

Ngôn Cách nắm chặt điện thoại, lơ đãng siết nắm đấm, dù rất muốn cố gắng nhưng anh đã không thể nào khống chế nữa. Tim anh lạnh dần, rét buốt như mùa đông tràn về.

Chân Ý rưng rưng nước mắt, nhìn vào hư không. Ngôn Cách chưa nói gì, nhưng cô biết chắc chắn anh đã rơi lệ. Vừa nghĩ tới dáng vẻ cô đơn của anh giữa đám người, cô đã đau tan nát tim gan. Ngôn Cách hiểu cô, anh biết cô sĩ diện và thương xót cho anh biết bao. Nếu anh thừa nhận trái lương tâm, cô sẽ đau lòng dữ dội và chỉ chực giết chết Dương Tư mất.

Dương Tư hờ hững nhìn Chân Ý. Trên trán, cổ và sống lưng cô mướt mồ hôi, môi trắng bệch như giấy.

“Bây giờ biết cuộc đời tôi thê thảm đến mức nào chưa?” Dương Tư cầm một con dao, vung vẩy trên tay, “Cô tưởng cô thành công hơn tôi vì cô giỏi hơn ư? Không phải đâu. Bởi vì cô vốn tốt số.”

Chân Ý rệu rã tựa người lên tường, vết bỏng trên gáy gần như khiến cô suy sụp. Khoảnh khắc đó, cô đau đến mức dường như tất cả dây thần kinh đồng loạt đứt lìa. Cô tưởng mình sẽ ngất vì đau, nhưng cô đã nhanh chóng tỉnh táo lại. “Cô hại chết Trịnh Dĩnh vì cô ta là em gái ruột của cô à?”

https://thuviensach.vn

“Nó tước đoạt cuộc đời của tôi.” Hồi lâu sau, giọng cô ta cao vút, “Như cô tước đoạt cuộc đời của chị mình vậy, cô ta cũng muốn cô chết.”

“Cô nói vớ vẩn gì thế?”

Dương Tư cười khinh miệt: “Chân Ý, cô không biết mình có bệnh à? Người khác đều nghĩ cô rất kiên cường, rất mạnh mẽ, đó là bởi vì những cảm xúc tiêu cực đã được chuyển cho chị gái cô rồi. Cuộc đời cô được xây dựng trên nỗi khổ của cô ta. Cô đang hút lấy sinh mệnh của cô ta.”

“Bây giờ chị tôi vẫn bình an.”

“Chị gái Chân Tâm của cô làm việc ở Mỹ và rất giàu phải không? Nói cho cô biết, đó là ảo tưởng của cô thôi.”

“Dương Tư, cô điên rồi à?”

"Chân Ý, lúc cô tỉnh táo đã từng nghe thấy giọng chị gái hay nhìn thấy chị ta chưa? Có ảnh chụp chung với chị gái không?" Dương Tư cầm một xấp giấy, "Xem đi. Đây là bản photo hộ chiếu của cô. Sau vụ Đường Thường, cô đã tới Mỹ. Đây là ảnh trên đường đi. Cô mua chiếc váy gắn đá gửi về Trung Quốc."

Chân Ý đờ đẫn lắc đầu: "Tôi chưa từng đi Mỹ."

"Có cả hộ chiếu và visa này! Còn có tài khoản cô mở ở ngân hàng Mỹ nữa. Tên chủ tài khoản là Yi Zhen. Tháng nào cô cũng chuyển khoản về Trung Quốc. Đây là tiền chị gái gửi cho cô. Cô bị phân liệt nhân cách giống Tống Y."

"Cô nói bậy!"

"Tám năm trước, Chân Tâm xuất hiện, đã cùng Lệ Hữu tìm người đánh Ngôn Cách rồi ném anh ta vào đống rác, hại anh ta bị làm nhục. Làm nhục

https://thuviensach.vn

mà tôi nói là...” Cô ta kề sát tai Chân Ý, chậm rãi nói ra từ đó.

Chân Ý bị kích thích không thể nhúc nhích, hai tay siết chặt nắm đấm. Mắt cô rét lạnh như trời đông, nhìn chằm chằm Dương Tư không hề chớp. Nhưng đột nhiên, một giọng nói vang vọng trong tai cô: "Quả là một thiếu niên tuấn tú."

"Chân Ý." Bỗng dưng, tất cả âm thanh đều biến mất, chỉ còn tiếng của chị gái, rất lạnh, "Những điều này đều là thật.”

Khoảnh khắc ấy... Ngôn Cách thuở thiếu niên gục mình dưới đất không nhúc nhích... Cô chạy chân trần giữa cơn gió mùa thu... Thuật đến đây, ruột gan đau như cắt... Hôm nay Chân Ý chưa về... Hồi ức như thủy triều tràn về trong thế chẻ tre, thân thể gầy gò và tâm hồn vụn vỡ của cô phút chốc hóa thành tro bụi. Từ trong ra ngoài, lạnh thấu xương cốt.

Ngôn Cách, Ngôn Cách của cô. Thương tổn như vậy mà không nói một lời, lại còn có thể mỉm cười với cô. Đêm đó, anh nằm trên thảm cỏ trong phòng ngủ. Giữa ánh trăng trong như nước và bồ công anh bay múa khắp trời, anh đưa mu bàn tay che mắt lại, khóe môi nở nụ cười mỏng tang như lớp lụa sương mờ. Chân Ý cố chấp mở to mắt, giọt lệ lăn tràn như chuỗi ngọc dứt dây.

Bên tai văng vẳng giọng của Ngôn Cách, rất nhẹ rất chậm: "Chân Ý, em như vậy anh rất đau lòng. Vì thế, xin lỗi, anh đành để em quên đi nỗi khổ mấy ngày qua. Nhưng anh không xóa ký ức của em mãi mãi, vào một thời khắc nào đó về sau, em sẽ nhớ lại trong trạng thái bình thường hay bị kích thích. Khi đó, có thể anh sẽ ở bên em và nắm tay em cùng nhau trải qua, nhưng cũng có khả năng anh không ở bên và em chỉ có thể dựa vào bản thân. Anh tin rằng với dũng khí và sức mạnh vốn có em sẽ có thể vượt qua. Chân Ý, đừng nghe lời trách móc của bất cứ ai, chuyện này không phải lỗi của em."

https://thuviensach.vn

Đây là những lời anh khắc tạc vào đầu cô sau lúc thôi miên, chậm rãi chảy vào tim cô như dòng suối mát, "Chân Ý, anh cho rằng chúng ta đã có một có hội rất tốt, nó chia cách hai ta tám năm là để ta luôn hoài niệm về nhau rồi một lần nữa nhận thức đối phương và nhìn lại bản thân mình. Em xứng đáng gặp được người tốt hơn. Vì thế, anh cố gắng biến mình trở thành một người tốt hơn. Dường như anh làm được rồi, vậy nên em đừng buồn nhé, Chân Ý. Có lẽ đây là chuyện nên vui. Trước kia, họ nói anh bị bệnh, em nói không sao; bây giờ, họ nói em bị bệnh, anh cũng sẽ nói không sao."

Nước mắt Chân Ý cuộn trào mãnh liệt như vỡ đê: Ngôn Cách, sao anh có thể yêu em đến vậy?

Trước lúc bình minh, Cục Cảnh sát rực rỡ ánh đèn.

Quý Dương mệt mỏi ngồi trên ghế, ra sức day ấn đường. Ngẩng đầu nhìn sang, Ngôn Cách tay đút túi đứng bên bức tường, không nói một lời, đôi mắt sâu thẳm như biển cả đêm thâu, không thể hiện chút cảm xúc.

Cảnh sát đã lùng tìm camera giao thông khắp nơi, điều tra cả nơi ở và mối quan hệ xã hội của Dương Tư, nhưng không thể tìm ra tung tích của cô ta. Ngôn Cách yêu cầu sếp Trần điều tra những người mất tích hàng loạt và hóa đơn mua chất hóa học dễ cháy nổ ở thành phố K thời gian gần đây. Quý Dương đoán anh đang nghi ngờ nơi nhốt Chân Ý còn có những con tin khác và cả chất nổ tự chế.

Đang suy nghĩ, Tư Côi đẩy cửa vào, đôi mắt sưng đỏ nhưng sắc mặt lại nghiêm nghị, đi thẳng tới chỗ Ngôn Cách: "Không có ai trình báo mất tích, nhưng tuần trước, cảnh sát phát hiện một xóm lao động có biến động lớn về số lượng người, nhóm người hành nghề ăn xin và gái mát-xa đột nhiên giảm hẳn. Họ còn tưởng trị an đã được cải thiện, về phần chất hóa học, lượng thu mua lẻ các chất như ammonium sulfate, potassium chloride, mạt nhôm, nitroglycerin, nitromethane, methyl nitrate... đều bất thường. Tôi nghi ngờ có người chia ra mua những thứ này trong tiệm tạp hóa."

https://thuviensach.vn

"Giống như tôi nghĩ."

Quý Dương đứng dậy, "Anh cho rằng đối phương kỹ lưỡng đến thế à?"

Giọng Ngôn Cách rất thấp: "Không phải kỹ lưỡng mà đây vốn là tác phong làm việc của họ. Nếu thất bại thì tiêu hủy tất cả không phân tốt xấu."

"Ý anh là dù tìm được họ, chúng ta vẫn phải đối đầu với tên hung thủ trốn trong một cái kho đầy thuốc nổ cùng rất nhiều con tin ư?"

"Đúng.” Ngôn Cách nói, "Cảnh sát bao vây chỉ khiến họ lựa chọn ôm nhau cùng chết, không có cơ hội đàm phán."

"Không phải họ muốn Lệ Hữu sao?"

Sếp Trần nói: "Cấp trên không giao Lệ Hữu ra đâu, tuyệt đối không thể trao đổi con tin."

Căn phòng màu trắng vẫn sáng ngời và sạch sẽ, chỉ có vết máu văng khắp tường như những bông mai đỏ. Chân Ý yếu ớt ngẩng đầu lên, mái tóc đen rối bù xõa lả tả ra sau, dính đầy vết máu, nhiều lọn bết lại với nhau.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu chói lọi như mặt trời. Môi cô khô nứt, sắc mặt trắng bệch, cổ tay rách da rướm máu vì giãy giụa kịch liệt, duy chỉ có đôi mắt vẫn trong veo, phản chiếu ánh đèn trắng rực rỡ như mặt hồ dập dìu sóng nước lung linh.

Dương Tư mệt mỏi vô cùng, tỉnh lại sau giấc ngủ, thấy Chân Ý suy sụp khuỵu giữa đống tàn thuốc, thân thể kiệt sức ngả ra sau, nhưng hai tay bị cố định kéo người lại. Hai ngày qua. cô gái này đã đau đến bất tỉnh vô số lần, nhưng mỗi khi mở mắt tỉnh lại vẫn là Chân Ý, vẫn mang trong mình sức đấu tranh thầm lặng và sự quật cường đến cùng. Ánh đèn trắng ngà chiếu xuống khiến mặt cô gần như trong suốt, mắt cô ầng ậng nước, nhìn chằm

https://thuviensach.vn

chằm vào hư không. Môi cô mấp máy, nói hai chữ, nhưng không thành tiếng: Ngôn Cách…

Thấy vậy, Dương Tư cười lạnh: "Anh ta không tới cứu cô đâu."

Cô ta tháo khóa, Chân Ý buông mình xuống đất như trang giấy, mái tóc dài che mặt không thấy rõ cảm xúc, hệt như đã chết. Lần này, cô không có sức bò vào phòng vệ sinh rửa tay hay uống ngụm nước.

"Chân Ý, cầu xin chị gái ra ngoài cứu cô đi." Dứt lời, con dao trong tay Dương Tư cứa lên lưng cô, dòng máu chảy theo lưỡi dao lấp lánh ánh bạc.

Trước mắt Chân Ý tối sầm, nhưng thậm chí không còn sức để run rẩy. Nước mắt giàn giụa, nhưng cô vẫn ngang bướng đến lạ.

"Có phải đau lắm không? Để chị gái cô xuất hiện đi thì sẽ không đau đớn nữa." Dương Tư lại cầm dây lưng quật mạnh, tiếng "vi vút" xé rách không khí.

Ngôn Cách ra ngoài, thấy Hoài Sinh ngồi trên ghế, dựa đầu vào tường thiếp đi. Nghe thấy tiếng đóng cửa cực khẽ, Hoài Sinh tỉnh lại, dụi mắt hỏi: "Có tiến triển gì không?"

Ngôn Cách im lặng, đi tới ngồi xuống cạnh anh ta. Anh muốn Hoài Sinh chờ, có vấn đề liên quan đến Dương Tư cần hỏi, nên Hoài Sinh vẫn ở Cục Cảnh sát suốt. Giọng Ngôn Cách không hề thanh nhã nữa mà thâm trầm như nước: "Anh biết bao nhiêu về tình cảnh của Dương Tư?"

"Quen biết từ sớm, nhưng không tiếp xúc nhiều, cô ta khá thân với chị tôi. Có lẽ cô ta lấy mấy thứ thuốc tạp nham kia từ chỗ chị tôi." Anh ta nói về vài chuyện vụn vặt của Dương Tư, không gì khác ngoài bồng bột, xu lợi và nhỏ nhen. Cử chỉ của cô ta lẳng lơ, từng muốn dụ dỗ sếp văn phòng luật, lại còn có ý với công tố viên.

https://thuviensach.vn

Nói xong, Hoài Sinh hỏi: "Sao anh biết mối quan hệ giữa Dương Tư và Trịnh Dĩnh?"

"Lưỡi dao trong cổ họng và trang phục sân khấu."

"Là sao?"

Ngôn Cách liếc nhìn anh ta: "Trang phục lúc chết của Trịnh Dĩnh cùng lưỡi dao trong cổ họng cô ta, là vở kịch Broadway Người gối kinh điển của Martin McDonagh."

“À, là một vở kịch lồng ghép câu chuyện này đến câu chuyện khác." Hoài Sinh vò đầu, "Kể về một người gối cho đám trẻ nhìn thấy nỗi khổ sau khi trưởng thành của mình để đứa trẻ tự lựa chọn. Nếu chọn trưởng thành, họ phải chấp nhận cuộc đời thảm khốc. Nếu không muốn trưởng thành thì người gối sẽ giúp họ chết đi khi còn thơ ấu để không đau khổ."

"Đây không phải là ấn tượng sâu sắc nhất mà câu chuyện để lại cho tôi.”

"Là gì thế?"

“Có một em trai với trí tưởng tượng phong phú đã viết ra những tiểu thuyết khiến rất nhiều độc giả kinh ngạc. Nhưng thật ra, bố mẹ cậu nhốt anh cậu vào hầm, đêm nào cũng ngược đãi, để khi em trai nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của anh trai trong giấc mơ mới có thể khơi dậy trí tưởng tượng vô hạn của mình."

“Giữa anh em hoặc chị em, hạnh phúc và thành công của một người được xây dựng trên bi kịch và sự hi sinh của người kia." Mặt Hoài Sinh hiện nỗi đau, "Vì thế anh nghĩ đến Dương Tư là người sống trong bi kịch, còn Trịnh Dĩnh là người hạnh phúc mà không hay biết ư?"

Ngôn Cách: "Ừ."

https://thuviensach.vn

Hoài Sinh cúi đầu: "Thảo nào, mối quan hệ giữa Dương Tư và chị tôi lại tốt như vậy, bởi vì họ đều có số khổ như nhau.”

Ngôn Cách: "Tôi lại cho rằng, đôi khi người hi sinh thấy các em mình sống trong thành công hạnh phúc thì bản thân người đó cũng hạnh phúc."

"Có ý gì?"

Hoài Sinh hỏi, nhưng Ngôn Cách không trả lời, quay đầu đi chỗ khác. Hành lang vọng tới tiếng xe lăn di chuyển nhẹ nhàng. Hoài Sinh nhìn lại theo tiếng động, một chàng trai giống hệt Ngôn Cách dừng lại bên cạnh anh, nhìn thẳng vào Ngôn Cách như thể Hoài Sinh không tồn tại.

Ngôn Cách đứng đậy rời đi cùng Ngôn Hủ. Qua khúc quanh, anh cúi đầu nhìn Ngôn Hủ: "Có chuyện gì ư?"

"Gần đây tâm trạng An Dao không tốt, anh về xem cho cô ấy đi."

"Bây giờ anh không đi được." Ngôn Cách nói.

"Em đã tới tìm anh giúp đỡ lần thứ ba rồi."

"Vậy anh nói với em một lần nữa, anh không đi được."

Ngôn Hủ cúi đầu. Ngôn Cách xoay người định đi, cuối cùng lùi lại, đút tay vào túi dựa lên tường, lẳng lặng nhìn em trai: "Buồn à?"

"Không." Giọng Ngôn Hủ rất khẽ. "Em đã quen muốn gì có nấy. Người nhà đều đối xử với em như vậy."

"Ngôn Hủ, không phải nhắc đến chuyện trước kia nữa."

"Nhưng sự thật là vậy. Vốn chỉ có mình em bệnh tật từ nhỏ, mẹ chỉ chăm sóc em mà bỏ mặc và lãng quên anh khiến anh cũng mắc bệnh. Với anh Ngôn Tố cũng thế, mẹ nghe người ta nói trẻ tự kỷ có thể chịu kích thích

https://thuviensach.vn

mà khỏi bệnh, thế là ngày nào cũng đánh anh ấy." Càng nói giọng anh càng khẽ, đầu cúi thấp hơn, "Là em không tốt, nhưng bây giờ em đang dần tốt lên. Chỉ cần cô ấy yên ổn, em sẽ khỏi bệnh thôi. Ngôn Cách, anh giúp em đi xem cô ấy thế nào đi mà."

Ngôn Cách không nói, dưới mái tóc ngắn, hàng mày và đôi mắt đen nhánh thanh tú, chỉ nói: "Anh thật sự không đi được."

"Một cú điện thoại của nhà mình thì mười Lệ Hữu cũng được thả ra để trao đổi."

"Nhưng không thể thả Lệ Hữu.” Ngôn Cách đáp.

“Ngày mai em lại tới." Ngôn Hủ đẩy xe lăn rời đi.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 16.6

Typer: Lam Anh

Ngọn đèn trong phòng chiếu ánh sáng trắng như tuyết, vết máu trên tường đã khô cứng, chuyển sang màu đen xỉn.

Dương Tư dựa lưng vào tường, giữ một khoảng cách, cảnh giác theo dõi Chân Ý. Nét mặt Chân Ý thay đổi liên tục, ngay cả Dương Tư cũng sợ hãi. Cô ta chưa từng thấy ai hoán đổi nhân cách khủng khiếp như vậy.

Mới phút trước, Chân Ý chảy máu đầm đìa rũ rượi dưới đất đột nhiên ngồi dậy như thể mượn xác hoàn hồn, quay đầu nhìn Dương Tư, nhếch mép nở nụ cười quái đản, đôi mắt u ám, mang nỗi hận khắc sâu cốt tủy, nói: "Chân Ý, giết cô ta! Giết con đàn bà tên Dương Tư này đi."

Tay Dương Tư vẫn cầm đầu thuốc lá bị dập tắt, nhìn Chân Ý bước từng bước về phía mình. Mái tóc dài như thác nước, khuôn mặt trắng nhợt, áo rách bươm như ma nữ. Dương Tư sửng sốt, vừa định đứng dậy thì Chân Tâm đột nhiên đá một phát trúng giữa ngực cô ta. Cơn đau khiến cô ta cắn phải đầu lưỡi, mùi máu ngập ngụa khoang miệng. Cô ta quýnh quáng cầm lấy con dao, nhưng vừa giơ lên thì Chân Tâm đã sầm mặt, đá thêm một phát nữa, lưỡi dao gãy làm đôi. Dương Tư hồn bay phách tán, sợ tới mức bò lẩn ra sau. Chiếc vòng siết chặt cổ Chân Tâm khiến cô ta vừa kêu ré lên vừa giật ra, Dương Tư kinh hãi vô cùng. Nhưng mặt cô gái thay đổi, lập tức trở nên mềm yếu, không chịu nổi cơn đau trên cơ thể, ngã xuống đất, rơi lệ không ngừng: "Chị đừng hòng! Tôi không nghe lời chị đâu, tôi không muốn giết người!"

https://thuviensach.vn

Thế rồi, Chân Tâm ngồi bật dậy, sống lưng thẳng tắp, nét mặt đáng sợ: "Mày không nghe lời chị ư? Lúc mày chịu khổ, ai bảo vệ mày? Con tiện nhân kia hành hạ chúng ta ra nông nỗi gì? Mày là đồ ăn hại!"

Chân Ý gục xuống đất khóc nức nở: "Không phải, chị gái tôi không như vậy. Chị gái tôi không giết người!"

Dương Tư ôm lồng ngực đau âm ỉ do bị Chân Tâm đá, sợ tới mức nhũn chân, chậm rãi núp xuống dưới mặt bàn. Đây là người gì thế này? Bị thương đến vậy rồi còn có thể đứng dậy tấn công cô ta? Dương Tư nhìn cửa phòng muốn lập tức xông ra nhốt con điên này bên trong.

Vừa bò dậy, trông thấy Chân Tâm đứng lên, cô ta lập tức ngồi thụp xuống. Khóe miệng Chân Tâm co giật, tàn nhẫn bác bỏ: "Lúc mày đau khổ cùng cực, ai đã cứu vớt mày? Ai giúp mày xử lý thi thể của Ngải Tiểu Anh, ai giúp mày đánh thắng khốn Thích Miễn, ai giúp mày đối phó con điên Hoài Như?"

Chân Ý ngây người như phỗng, không ngờ chị gái yêu dấu lại là người không phân biệt đúng sai như vậy, cô ngừng rơi nước mắt: "Đừng hòng đổ chuyện sai trái chị làm lên đầu tôi. Tại sao lại làm tổn thương Ngôn Cách? Tôi yêu anh ấy như vậy! Tại sao lại làm tổn thương anh ấy?"

"Bởi vì mày quá đáng ghét, quá vô dụng. Ba lần bốn lượt áp chế chị vì một thằng đàn ông không yêu mày." Mặt mũi Chân Tâm dữ tợn, "Chị muốn chung sống hài hòa với mày, xem ra không thể. Chân Ý, mày chiếm giữ thân thể này lâu như vậy, cũng nên chấm dứt rồi."

"Không, tôi không để chị ra ngoài đâu, chị đừng mơ có thể đánh gục tôi." Nước mắt cô rơi lã chã, hét ầm lên: "Chị cút đi!"

Mãi lâu sau không còn động tĩnh gì nữa.

https://thuviensach.vn

Dương Tư chậm rãi thò đầu ra, lập tức kinh hãi đến độ sởn hết gai ốc. Chân Tâm đứng trước mặt cô ta, khuôn mặt trắng bệch, môi đỏ tóc đen, ánh mắt trân trối. Cô ta suýt nữa chết vì sợ. Nhưng ngay sau đó, vẻ cứng ngắc trên mặt Chân Tâm dịu đi, cô ta cực kỳ yếu ớt, lảo đảo như tờ giấy trong gió ngã xuống đất, không nhúc nhích nữa.

Dương Tư trợn mắt há mồm, không dám bước tới nhìn, vội vã đứng dậy chạy ra ngoài cửa. Tay còn chưa chạm vào, cánh cửa đã bị đẩy ra, một người đàn ông xuất hiện, lạnh lùng nhìn cô ta, vác một cô gái trên lưng.

“Sao lại bắt cô ta tới đây?”

Anh ta ném cô gái xuống đất: “Bị cảnh sát này nghi ngờ. Chân Tâm đâu?”

“Vừa ra được một lúc. Không biết bây giờ thế nào rồi.”

Anh ta quay người đi, “Tôi ra ngoài một chuyến.”

“Làm gì vậy?”

“Bắt một người quan trọng hơn.”

Trong Cục Cảnh sát, nhân viên ra quyết sách đang mở cuộc họp khẩn cấp. Tư Côi mất tích, không thể liên lạc. Hiện giờ vẫn chưa xác định, nhưng họ cho rằng chắc hẳn liên quan đến Dương Tư. Mọi tổ tác chiến đều bắt đầu khẩn trương chuẩn bị phối hợp. Cảnh sát đặc nhiệm cùng thành viên các bộ phận truyền tin và hậu cần đều đang cấp bách bàn bạc đối sách.

Ngôn Cách trầm lặng đến lạ, im lìm trong góc. Điện thoại trong túi quần kêu “tít tít” báo có cuộc gọi. Anh bắt máy nghe, An Dao rất hốt hoảng: “Ngôn Cách, Ngôn Hủ bị người ta bắt đi rồi.”

https://thuviensach.vn

Chân Ý tỉnh lại trong tiếng khóc của một cô gái. Cổ họng cô khô ran như nổi lửa, đầu óc mê man như đống bùn hỗn độn, không khí thở ra tưởng chừng như ngọn lửa nóng rực. Nhưng quanh người lại có cơn gió lạnh băng đang thổi. Cô bị nhốt trong chiếc lồng tối tăm ngột ngạt, cố gắng vùng vẫy nhưng không thể tỉnh lại. Cô vừa sốt ruột vừa hoảng hốt bất an, chìm đắm trong nỗi sợ không gặp lại thế giới này, càng sợ thân thể này bị Chân Tâm chiếm giữ từ đây. Cô ra sức đập phá cắn xé, bất chợt tỉnh lại, trái tim đập điên cuồng cuối cùng đã bình yên.

"Chân Ý..." Tư Côi nằm bên cạnh cô nức nở, "Sao cậu lại..."

Cô thấy vết thương sau lưng Chân Ý, muốn vươn tay vuốt ve nhưng không biết đặt vào nơi nào, nhìn đâu cũng thấy bàng hoàng.

"Tư Côi à." Hơi thở Chân Ý nặng nề, "Sao cậu bị bắt tới đây?"

Căn phòng có một mặt tường không xây, không có lan can, bên ngoài là bầu trời xám xịt tháng Mười hai và rừng cây bạt ngàn. Ánh mặt trời chói mắt, đầu Chân Ý đau như muốn nổ tung.

Tư Côi nghiêng mình trên sàn, nghe hỏi, ánh mắt chần chừ một giây rồi tuôn trào dòng lệ. Cô nằm ngửa ra đất vẻ mệt mỏi bất lực, vươn tay che mắt, khóc run cả người. Cô phải nói sao với Chân Ý đây?

Chân Ý vừa mù mờ lại đau lòng: "A Tư, tớ không sao, không chết được."

Đầu óc Tư Côi hoàn toàn rệu rã, cũng do trúng phải thuốc mê. Chân Ý muốn kéo tay cô, nhưng cánh tay đã mất cảm giác. Giữa lúc cựa quậy, tầm mắt xuất hiện đôi giày và ống quần sạch sẽ của đàn ông. Chân Ý hé đôi môi nứt nẻ rướm máu, kìm nén cơn đau như dao cắt trên lưng, cố gắng ngẩng đầu nhìn xem cho rõ. Như thể nhân nhượng với cô, đối phương ngồi xổm xuống.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt thanh tú gầy gò, mím môi cười cực nhạt: "Chân Ý."

“Anh…” Chân Ý giật mình, hoàn toàn không ngờ tới, “Sao lại là anh?”

“Lạ lắm à?” Tay anh ta linh hoạt nghịch chiếc vòng màu bạc, “Nếu không phải hôm cô thắng gấp khiến tôi phát hiện chiếc xe theo sau thì tôi đã sớm đưa cô đi rồi. Tạm thời đến Cục Cảnh sát là để đánh lạc hướng người bảo vệ cô. Nơi an toàn nhất cũng là nơi nguy hiểm nhất.”

“Hoài Sinh…” Chân Ý cứng ngắc ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh tú mà bình lặng ấy, “Không thể nào. Anh… Sao anh có thể để Hoài Như chết được?”

“Không chết thì phải thế nào đây?” Ánh mắt Hoài Sinh trống rỗng, “Vì tôi, chị ấy đã hi sinh cả đời, đã sống điêu tàn đến mức đấy rồi, còn phải lo lắng kiếm tiền cho tôi, đến việc mua thức ăn cho tôi cũng luôn ghi nhớ. Người ngang ngược như chị ấy mà phải lên giường với kẻ khốn khiếp, bị hưởng thụ xong rồi quỵt tiền, lại còn bị uy hiếp báo cảnh sát nên không dám đòi tiền đành thu dọn đồ đạc chạy mất dạng.”

Ngón tay thon dài của anh ta bấu xuống đất đến trắng bệch, hốc mắt thoáng chốc mờ phủ ánh nước. Anh ta kéo tay áo lên để lộ cả cánh tay đầy vết bỏng, vết đánh đập và vết hằn dây. Chân Ý hãi hùng, từ khi Hoài Như chạy trốn, Hoài Sinh vẫn luôn tự ngược đãi mình.

“Tôi cứ hay nghĩ đến việc chị gái sẽ phải chịu những nỗi đau khổ thế nào, bị những người đàn ông kia làm tổn thương ra sao. Tôi muốn biết nỗi đau của chị ấy, muốn cảm nhận chúng bằng cả tâm hồn lẫn xác thịt của mình.” Anh ta ngẩng đầu lên, kéo tay áo xuống, “Phần đời còn lại chỉ là cảnh nước sôi lửa bỏng ngày một thảm thương, tôi thà để chị ấy mất đi ý thức, trở lại thời khắc vui vẻ nhất trong đời rồi lập tức chết đi.”

Chân Ý thừ người ra nghe, nước mắt giàn giụa. Phải chịu hành hạ ngược đãi tàn bạo, thân thể cô suy sụp, sốt cao. Hơi thở nóng rực, cơn đau như núi

https://thuviensach.vn

lửa phun trào đã bị nhiệt độ toàn thân nướng trụi. Giờ đây, cô như bị quấn vào tấm chăn bí bức gắn đầy lưỡi dao, không ngừng nóng lên và rút nước từng hồi. "Nhưng Hoài Sinh…" Cô cất tiếng khó nhọc, "Anh bị thôi miên nhảy lầu, suýt mất mạng mà."

"Chính tôi muốn nhảy." Hoài Sinh cúi đầu nhìn xuống ánh mắt sững sờ của cô, "Tôi muốn tự sát, không muốn sống tiếp. Tôi chết rồi sẽ không còn chuyện gì nữa. Chính cô đã bất chấp nguy hiểm cứu tôi, cứu lấy một kẻ tội ác tày trời. Người chết trên tay tôi cũng có một phần công sức của cô đấy."

Mặt Chân Ý không chút cảm xúc, khuôn mặt đỏ bừng vị sốt cao dần dần trắng nhợt. Tư Côi khóc nức nở, nắm chặt cổ tay bẩn thỉu đầy vết máu của Chân Ý như muốn trao cho cô sức mạnh, nhưng hình như cô không cảm nhận được. Cô vẫn nhìn Hoài Sinh, đôi mắt tuôn rơi dòng lệ lấp lánh. Hoài Sinh im lặng.

Cô mệt rồi, cô không chịu nổi nữa, bủn rủn buông thõng người, nói: "Nếu được chọn lại, tôi vẫn bất chấp tất cả để cứu anh."

Hoài Sinh ngẩn người. Cô mệt mỏi thở gấp: "Dù giết người vì lý do gì đi nữa thì cứu người vẫn không cần lý do. Bác sĩ có thể không cứu giúp bệnh nhân chỉ vì sau này anh ta trở thành tội phạm không? Người ta có thể thấy chết không cứu chỉ vì sau này người đó sẽ giết người không? Người khác có thể nhưng tôi thì không."

Mặt Hoài Sinh trở nên sâu thẳm, không nói một lời. Dương Tư cau mày, hừ khẩy giễu cợt, bảo Hoài Sinh: "Nên gọi điện cho cảnh sát, thông báo địa điểm rồi đi đón Lệ Hữu là vừa."

Hoài Sinh giơ tay vuốt tóc Chân Ý: "Nhưng người bạn yêu dấu của chúng ta vẫn chưa xuất hiện mà."

Ngôn Cách đứng trước cánh cửa sổ trong đại sảnh Cục Cảnh sát, ngẩn ngơ nhìn buổi sáng bận rộn bên ngoài. Ánh dương mỏng manh, lành lạnh

https://thuviensach.vn

của ngày mới chiếu lên khuôn mặt với đường nét rõ ràng của anh. Đã có phương án hành động, nhưng cả ngày hôm nay, anh trầm lặng không nói một lời.

An Dao đi tới bên anh, vẻ mặt đờ đẫn, hỏi: "Anh lo lắng à?"

Ngôn Cách không phản ứng.

Hàng loạt xe đậu trong sân Cục Cảnh sát đang chuẩn bị bước cuối. Cấp trên đã ra quyết định dùng Lệ Hữu trao đổi con tin, điều này khiến đội ngũ cảnh sát cực kỳ phấn chấn.

Quý Dương đi ngang qua, nói: "Bác sĩ Ngôn, đặc công Bộ An ninh đã đáp máy bay tới rồi. Nửa tiếng sau khi nghi phạm gọi đến, chúng ta sẽ có thể xuất phát."

Người đến đây đều là đặc công bắt Lệ Hữu năm đó. Tuy nói trao đổi con tin, nhưng họ đều muốn bảo toàn cho con tin và bắt tội phạm lúc đổi người.

Ngôn Cách không nói không rằng. Quý Dương tiếp lời: "Sếp Trần nói anh hiểu tâm lý tên này nhất nên cấp trên cũng cho phép anh ra quyết định. Nhưng tôi muốn hỏi là anh xác định cứ để họ dắt mũi đi như vậy à?"

Một lát sau, Ngôn Cách mới thản nhiên nói: "Bây giờ, tôi không muốn nói chuyện."

Mắt An Dao lóe lên, lặng lẽ cúi đầu.

Cơn gió lạnh thổi tung tóc Chân Ý, làm mờ đôi mắt cô. Hoài Sinh vuốt tóc cô, ngón tay lướt xuống mơn trớn cổ cô, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi êm dịu như thôi miên: “Lẽ nào bác sĩ Ngôn không cho cô biết cô là vật thí nghiệm của MSP?”

Đầu óc hỗn độn của Chân Ý chợt nổ tung: “Anh nói vớ vẩn!”

https://thuviensach.vn

“Cô là vật thí nghiệm vị vứt bỏ. Tại sao bố mẹ không quan tâm và yêu thương cô? Là bởi vì cô không phải máu mủ của họ.”

Bỗng chốc, vẻ mặt Chân Ý như hóa thành tro bụi, đầu đau như có người chọc dao vào khuấy động. Cô ra sức chống chọi, lắc đầu: “Anh đừng hòng kích thích tôi bằng cách này.”

“Điều tôi nói là sự thật. Chân Ý, nghĩ lại hồi cô còn bé đi, có bố mẹ nào lại quan tâm con của người khác mà bỏ mặc con mình chứ? Bởi vì cô là vật thí nghiệm. Trong lòng cô sinh ra một cô bé mạnh mẽ làm bạn với chính mình. Trận hỏa hoạn hồi bé khiến cô chìm vào nỗi tuyệt vọng chưa từng có, lòng cô đã tự sát rồi phân liệt. Cô quá yếu đuối, chỉ là phế phẩm. Lúc mọi người nhận thấy cô còn quá bé, cho rằng nhất định sẽ bị nhân cách mới nuốt trọn thì không ngờ cô lại thức tỉnh, đoạt lại quyền chiếm hữu cơ thể. Chân Tâm sinh ra để bảo vệ cô. Tương lai tươi sáng của cô được tạo dựng trên nỗi khổ vĩnh viễn tối tăm của cô ấy. Cô rạng ngời bao nhiêu, cô ấy ảm đạm bấy nhiêu.” Ngón tay Hoài Sinh vuốt đôi mắt đã trống rỗng của cô: “Tôi rất thích cô, nhưng tôi hận kẻ làm phí hoài cuộc đời chị gái mình như tôi. Để Chân Tâm ra đi.”

Anh ta kéo cô đến bờ tường trống cách đó mấy mét. Bên dưới là đường xi măng. Ngoài kia là khu rừng rậm rạp, gió lạnh gào thét. Bầu trời u ám như khuôn mặt khóc tang. Chân Ý đã yếu ớt đến độ không còn chút sức lực, mặc cho Hoài Sinh kéo đến ban công, “Chân Ý, cô nhảy xuống đi. Cô vốn đáng chết, Chân Tâm mới là chủ nhân thật sự của cơ thể này.”

Chân Ý biết nếu nhảy xuống thì trái tim cô sẽ chết. Hoài Sinh kéo giữ thân xác này thì người tỉnh lại sẽ là Chân Tâm. Cô nhắm mắt rơi lệ, lắc đầu.

“Chân Ý, mệt lắm phải không?" Hoài Sinh ghé vào tai cô khẽ thở dài, "Bố mẹ, bác gái, ông nội đều là giả. Nhảy xuống đi, mấy ngày qua thật đau đớn, nhảy xuống là được giải thoát rồi.”

https://thuviensach.vn

Cơn gió lạnh như lưỡi dao cứa lên vết thương trên lưng cô, cô bị tra tấn đến mức gần như nổi điên, sắp gắng gượng không nổi nữa. Cô rất mệt mỏi và đau đớn, vì thế không nói một lời phản bác. Cô khóc rấm rứt, khóc mãi, nhưng vẫn luôn lắc đầu. Cô phải đợi Ngôn Cách. Cô chết rồi, Ngôn Cách sẽ ra sao?

Anh sẽ lại khép kín bản thân như hồi họ mới gặp nhau, hoàn toàn chìm trong bệnh tự kỷ thuở nhỏ. Không thể như vậy được.

Chân Ý khóc không thành tiếng, lắc đầu nguầy nguậy. Hoài Sinh nhấc bả vai chuẩn bị đẩy cô, nhưng sau lưng bỗng có lực cản. Tư Côi yếu ớt vô cùng, dốc chút sức lực cuối cùng ôm chặt lấy Chân Ý, nước mắt rưng rưng, không chịu buông bỏ: "Chân Ý, đừng bỏ cuộc!"

Hoài Sinh kéo đi nhưng không thể suy suyển: "Buông tay!"

Tư Côi không buông. Hoài Sinh ra lệnh cho Dương Tư: "Kéo cô ta ra!"

Dương Tư lao đến kéo, nhưng bị Tư Côi cắn mạnh một phát. Dương Tư nổi giận, nhớ tới nỗi nhục trong phòng vệ sinh hôm ấy là chỉ muốn Chân Ý thê thảm hơn, bèn rút khẩu súng Hoài Sinh đưa cô ta, bắn một phát đạn.

Đôi môi trắng bệch của Tư Côi cong lên, khuỵu người xuống.

"A Tư!" Chân Ý hét thất thanh, lao tới che vết thương của Tư Côi, "A Tư..."

Tư Côi không nhìn cô, dường như đã quá mệt mỏi, ánh mắt mềm yếu nhìn bầu trời xa vời, đôi mắt trong suốt và tinh khiết phản chiếu ánh nắng, nói: "Thì ra hi sinh vì nhiệm vụ có cảm giác thế này. Có điều..." Mắt ngấn nước, cô run rẩy nói, "Mẹ tớ phải làm sao đây?"

Chân Ý đau lòng khôn xiết, thân thể run rẩy dữ dội, nhưng không phát ra một âm thanh. Cho đến khi nhìn thấy Tư Côi nhắm mắt lại, nỗi buồn

https://thuviensach.vn

thương trong lồng ngực lập tức nổ tung. Cô tuyệt vọng ngẩng đầu lên, suy sụp gào thét: "Aaaa!"

"Đùng!" Thêm một tiếng súng. Dương Tư hét chói tai.

"Ai cho cô giết cô ta!" Hoài Sinh gầm lên giận dữ, đoạt lại súng từ Dương Tư.

Dương Tư ôm phần bụng chảy máu, sợ hãi nhìn Hoài Sinh. Tại sao không thể giết Tư Côi? Chân Ý ngồi dậy, bàn tay trắng mịn ấn chặt ngực Tư Côi dính đầy máu. Cô chậm rãi quay lại với khuôn mặt âm u và quyết tuyệt hoàn toàn khác lạ.

Hoài Sinh cười lạnh: "Muốn giết cô từ lâu rồi. Nếu không phải vì con luật sư khốn nạn như cô, chị gái tôi cũng không thê thảm đến thế." Anh ta quay lai nói với Chân Tâm: "Giao cho cô đấy.”

Chân Tâm đứng dậy, mái tóc dài nhuốm máu bay múa trong cơn cuồng phong. Môi cô nhếch lên, nở nụ cười nham hiểm: "Cô ta nên chết từ lâu rồi."

Sắc mặt Dương Tư trắng bệch, ôm bụng ra sức lùi về sau, gào khóc: "Chân Ý, cậu mau ra đây cứu tớ đi."

"Hừ, bây giờ biết gọi cô ta rồi à? Không phải cô muốn giết Tư Côi để kích thích cô ta sao? Bây giờ cô ta còn có thể cứu cô ư?"

Dương Tư hối hận vô cùng, vừa sợ hãi vừa kinh hoàng, nước mắt chảy ròng như mưa: "Đừng giết tôi. Chân Tâm, đừng giết tôi."

Bỗng nhiên, cô gái trước mặt sụp người xuống, biến thành Chân Ý. Cô cắn răng, mặt đỏ au, đau đớn cất tiếng: "Chân Tâm, đừng giết người."

https://thuviensach.vn

Cô cắn khóe môi rướm máu, như thể thiện ác đang phân tranh trong nội tâm và cô đang gắng hết sức ngăn cản một thứ vô hình nào đó. Thế nhưng, Chân Tâm nhanh chóng chiếm lĩnh: “Đồ vô dụng, giết cô ta từ trước thì Tư Côi đã không sao rồi.”

Dương Tư òa khóc: “Tôi sai rồi, đừng giết tôi, đừng giết tôi!”

Đặt điện thoại xuống, sếp Trần ra lệnh xuất phát. Cảnh sát rầm rập cất bước, ra ngoài lên xe. Đội đặc nhiệm vũ trang đầy đủ lên xe nhanh như chớp, chuẩn bị đợi lệnh. Ngôn Cách ngồi một mình ở hàng sau, nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt lạnh lùng, An Dao đứng ngoài xe, nhiều lần muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng tiến lên một bước định mở lời thì cảnh sát đã đóng cửa xe. Cô nhìn chiếc xe đi xa, trái tim thắt lại. Dòng xe chạy băng băng tới địa điểm trong điện thoại, Quý Dương suy xét địa chỉ vừa nhận được, nói với sếp Trần: “Người gọi điện là Dương Tư à? Nghe giọng không giống lắm.”

Sếp Trần nói: “Có lẽ Dương Tư uy hiếp con tin gọi điện.”

Ngôn Cách lặng thinh. Từ lúc nghe tin Ngôn Hủ bị bắt cóc, anh vẫn không nói một lời, như thể tâm tư luôn nặng trĩu.

Điện thoại Quý Dương đổ chuông, anh ta nghe máy xong thì nói: “Không thể nào.” rồi cúp điện thoại. Thế nhưng sau khi ngắt máy, anh ta vẫn quay lại hỏi Ngôn Cách: “Lệ Hữu muốn gặp anh?”

Phong cảnh lướt qua cửa xe, đường nét trên khuôn mặt của người đàn ông trở nên vô cùng rõ ràng dưới ánh mặt trời lốm đốm. Một lúc lâu sau, anh mới lạnh nhạt nói: “Anh ta không có giá trị để tôi gặp mặt.”

Hoài Sinh và Chân Tâm xuống tầng, thỉnh thoảng quay lại liếc nhìn. Áo cô ta chỉ còn một nửa trước, thấm đầy máu, sau lưng càng thê thảm khủng khiếp. Sốt cao đã khiến cả khuôn mặt đỏ rực, nhưng cô ta lại làm như không có chuyện gì, thẳng lưng bước xuống. Nhận thấy ánh mắt của Hoài

https://thuviensach.vn

Sinh, cô ta lập tức liếc sang, u ám cau mày vẻ không vui: "Nhìn gì? Muốn ngủ với tôi hả?"

"Không muốn." Hoài Sinh xua tay, hỏi tiếp, "Giết Dương Tư rồi, cô cảm thấy thế nào?"

"Quên rồi. Chân Ý nhảy ra quấy rối mãi."

Hoài Sinh hỏi: "Tại sao lại băng bó cho Tư Côi?"

Chân Tâm nheo mắt nhìn anh ta, lát sau cười đầy thâm ý, kiêu ngạo và khinh thường: "Đã nói dùng cảnh sát đó để trao đổi Lệ Hữu. Kéo người chết tới nơi, cảnh sát có thả người không? Anh không muốn tôi đóng giả làm Chân Ý đi trao đổi Lệ Hữu đấy chứ?"

Hoài Sinh giật thót, vội vàng xua tay: "Sao thế được?”

"Bây giờ mau đưa cảnh sát kia lên xe đi." Cô ta không kìm được mà chau mày.

"Thôi đi, chẳng may cô ta không gắng gượng nổi mà lăn ra chết, ngược lại hỏng chuyện."

"Nhưng cũng phải có con tin chứ!"

"Chúng ta có thứ tốt hơn."

Hoài Sinh vòng qua cột đèn, chỉ vào phòng khách.

Chân Tâm nhìn sang, chỉ thấy một chàng trai tuyệt đẹp mà tĩnh lặng ngồi trên xe lăn đang lặng yên cúi đầu, mái tóc lòa xòa che mắt nên không thấy rõ vẻ mặt. Chân Tâm quay lại thấy Hoài Sinh nhìn mình với vẻ sâu xa, bèn lạnh nhạt nói: "Sao lại bắt anh ta tới, còn bị thương đến mức này. Với gia thế của anh ta, thế này không phải tìm phiền phức sao?"

https://thuviensach.vn

"Không phải Ngôn Cách mà là Ngôn Hủ, em trai anh ta."

Chân Tâm ngỡ ngàng, cô ta không biết Ngôn Hủ. Cô ta khoanh tay, ngang nhiên đi tới. Tiếng bước chân rất lớn nhưng không hề khiến người đàn ông trên xe lăn chú ý. Khóe miệng cô ta nở nụ cười lạnh lẽo, đạp mạnh lên xe lăn của anh.

Xe lăn trượt ra sau, đụng mạnh lên bàn. Ngôn Hủ nghiêng ngả mất kiểm soát suýt nữa ngã khỏi xe lăn.

Bấy giờ, anh mới chậm rãi ngẩng đầu lên, hoang mang nhìn cô gái trông quen mắt nhưng lại xa lạ này. Người cô ta đầy máu, hai má cay nghiệt mà đỏ bừng. Lát sau, đôi mắt đen nhánh của anh lạnh nhạt trở lại, cúi đầu xuống.

Thái độ này khiến Chân Tâm rất khó chịu, cô ta nhìn anh từ trên xuống dưới: "Tôi nói có sai bao giờ. Đàn ông có khuôn mặt này đều là tai họa."

Ngôn Hủ làm như không nghe thấy.

Hoài Sinh cười cợt: "Tôi cũng rất ghét cái vẻ không coi ai ra gì của tên này. Hay là dạy dỗ anh ta chút đi." Anh ta cầm ấm nước đã đun sôi chuẩn bị trước trên bàn, đưa tới trước mặt Chân Tâm, "Này!"

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 17.1

Chiếc ấm sắt đặt trên bàn gỗ, mặt gỗ dưới đáy ấm tụ một lớp hơi nước dày do nhiệt độ cao, cái lỗ nhỏ trên nắp ấm bốc hơi nghi ngút. Chân Tâm liếc nhìn chiếc ấm: "Giội lên đầu anh ta à? Muốn giội anh đi mà giội."

Hoài Sinh nheo mắt lại, giọng điệu mang ẩn ý: "Có chuyện cô không dám làm ư?"

Hai má Chân Tâm đỏ lên vì sốt cao, nhưng cô ta vẫn nhìn Hoài Sinh bằng đôi mắt lạnh tanh và âm u, cất giọng chậm rãi: "Anh đang khiêu khích tôi à?"

Hoài Sinh giơ tay làm bộ đầu hàng, ngoài miệng lại không chịu thua: "Tôi chưa từng thấy con người thật của cô, cẩn thận một chút thì tốt hơn."

Chân Tâm giận quá hóa cười, gật đầu rồi đổi sắc mặt, vươn tay đến gần Hoài Sinh. Hoài Sinh giật thót, vội vàng tránh đi, nhưng vẫn sợ hãi trước khí thế tàn bạo của cô ta, dáng vẻ này cứ như chị gái dạy dỗ cậu em không nghe lời. Thân thể bị thương, động tác của cô ta lại quá mạnh bạo, vừa nâng tay lên xương đã kêu răng rắc.

Cô ta không cảm thấy đau, nhìn Hoài Sinh cảnh cáo, hừ lạnh: "Bây giờ tôi chỉ muốn cứu Lệ Hữu, không muốn gây chuyện. Nếu làm anh ta bỏng chết, anh trai anh ta không giao Lệ Hữu thì phải làm sao?"

“Tôi có nói giội lên đầu anh ta đâu." Hoài Sinh nói. Anh ta liếc nhìn anh chàng trên xe lăn. Dáng vẻ như đã lâu không ra ngoài, sắc mặt trắng bệch

https://thuviensach.vn

yếu ớt, không chút sức sống, phong thái vẫn trầm lặng đến cùng cực.

Đúng là người anh ta gặp ở hành lang Cục Cảnh sát. Hôm ấy anh ta len lén đi theo Ngôn Cách đến khúc ngoặt và nghe được cuộc đối thoại của hai người. Thế mới biết Chân Ý chưa đủ để cảnh sát trao đổi Lệ Hữu. Hoài Sinh mỉm cười, đẩy trách nhiệm lên đầu Chân Tâm: "Chính cô nói giội lên đầu anh ta mà, tôi chỉ muốn dọa thôi…"

"Nhiều lời quá!" Chân Tâm nổi máu xung thiên, không kiên nhẫn ngắt ngang. Cô ta lập tức cầm bình nước sôi, ấn ngón cái mở nắp, giội hết nước trong bình lên đùi Ngôn Hủ. Trong nháy mắt, hơi nước bốc lên như đám mây hình nấm.

Quần và giày anh bốc hơi nghi ngút, vài giọt nước bắn lên đùi Hoài Sinh khiến anh ta bỏng không nhẹ, nhảy phắt lên. Anh ta kinh hãi, trợn trừng mắt.

Nhưng Ngôn Hủ trên xe lăn không hề phản ứng, đôi chân như đã chết. Hơi nóng dần dần tan đi, quần và giày Ngôn Hủ ướt đẫm, dính chặt lên đùi. Từ đầu đến cuối, vẻ mặt anh vẫn như thường, khuôn mặt trắng trẻo không hề hiện lên chút đau đớn.

Mu bàn tay anh bị bắn vài giọt nước, mười giây sau mới muộn màng run nhẹ ngón tay. Lúc này, tay anh đã xuất hiện vài vết bỏng màu đỏ. Anh đờ đẫn nhìn vết thương đo đỏ rồi khẽ nhăn mày, trông hơi buồn bã.

Hoài Sinh thấy tay anh có vẻ còn đau hơn chân, nói: "Quả nhiên anh ta bị tàn phế, chân không có cảm giác." Đây xem như bài kiểm tra dành cho hai người. "Mặc dù không có cảm giác, nhưng chắc chắn bị bỏng nặng. Hy vọng lúc trao đổi con tin không bị phát hiện. Lên đường thôi."

"Tìm bộ quần áo cho tôi."

Hoài Sinh chần chừ.

https://thuviensach.vn

"Anh để tôi mặc vậy ra ngoài à?" Hơi không hài lòng liền nổi giận, Hoài Sinh thật có chút sợ cô ta, vội quay người tìm.

Chân Tâm cứ đứng như thế ở phòng khách, ánh mắt lạnh băng mà ngờ vực, quan sát Ngôn Hủ từ trên xuống dưới. Ngôn Hủ vẫn thẫn thờ, lông mi rủ xuống, chăm chú nhìn sàn nhà.

Chân Tâm bỗng ngồi thụp xuống, xương khắp người kêu răng rắc, xuất hiện trong tầm mắt anh, "Này, khúc gỗ, anh là em trai của Ngôn Cách à?"

Mắt Ngôn Hủ đen như sơn, lóe lên vẻ mông lung khó hiểu, như thể không hiểu sao cô gái này giống Chân Ý đến vậy mà lại không phải là Chân Ý, nhưng phút chốc thay bằng vẻ thờ ơ. Anh không quan tâm tới cô ta.

Phòng khách im lìm, từng giọt nước nóng nhỏ tí tách xuống sàn nhà theo ống quần anh.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau giữa không gian yên ắng. Ngoài kia, gió dữ thét gào, cuốn qua căn nhà.

"Tôi hỏi anh đấy!"

Anh vẫn phớt lờ.

Mắt Chân Tâm tối sầm, cô ta đứng phắt lên, như thể tên bạo chúa dễ bị chọc giận, lại một tiếng "rầm", đá mạnh lên xe lăn. Chiếc xe đột ngột lăn bánh, lao lên trước với tốc độ cao theo đà quán tính. Ngực Ngôn Hủ đập mạnh vào bàn. Anh dùng sức miết lấy mặt bàn, ngực đau đến độ phập phồng dữ dội, cố nén cơn ho nhưng cổ họng vẫn bật ra tiếng kêu đau trĩu nặng.

"Đồ ăn hại." Chân Tâm mắng nhiếc, quay đầu thấy Hoài Sinh ôm một bộ quần áo, đứng sau cột đèn trông ra. Chân Tâm giật lấy rồi đi vào phòng.

https://thuviensach.vn

Nhìn dáng người nhanh nhẹn và vết thương ghê rợn sau lưng cô ta, bàn chân Hoài Sinh lạnh toát, rùng hết cả mình. Anh ta cả nghĩ rồi, Chân Ý bị thương nặng lại sốt cao, ý thức mơ hồ cộng thêm đả kích từ vụ Tư Côi đã sớm khiến cô sụp đổ. Giờ đây, với vết thương cả đàn ông cũng không chịu nổi, cô lại đứng dậy được, điều này chỉ có thể giải thích bằng Chân Tâm.

Ngôn Hủ vẫn lặng thinh, buông hàng mi dài để che đậy tất cả cảm xúc. Anh ngẩn ngơ nhìn vũng nước dưới đất, ngón tay chậm rãi di chuyển, vẽ vòng vòng theo vệt nước. Rõ là tên lập dị. Hoài Sinh không có hứng thú liếc nhìn, đến bên cửa sổ vén rèm nhìn ra. Một tuần gần đây, thành phố K đang trong những ngày chuẩn bị hứng bão, hôm nay cơn bão đã ập đến. Ngoài kia, mây đen giăng đầy, cuồng phong gào thét, bầu trời đen đặc như đáy nồi. Đúng là thời tiết hoàn hảo.

Hoài Sinh và Chân Tâm chuẩn bi lên đường. Ngoài sân một chiếc xe chống đạn đã đậu sẵn, lính đánh thuê vũ trang đầy đủ xuống xe, đẩy xe lăn lên. Hoài Sinh dặn dò hai người trong số đó: "Hai anh ở lại. Một số con tin và một cảnh sát ở lại đây, nếu ba tiếng sau không có tin tức, hãy giữ nguyên kế hoạch."

Mặc dù đi trao đổi con tin, nhưng phải bảo đảm chắc chắn. Nếu lúc chạy trốn bị cảnh sát vây chặt thì sẽ dùng dân thường ở đây uy hiếp cảnh sát: Không thả họ thì nơi nào đó ở thành phố K sẽ có mười mấy người dân lao động cùng cảnh sát tan xương nát thịt.

Hoài Sinh cố ý nói lời này cho Ngôn Hủ nghe, muốn mượn miệng anh thuật lại. Nhưng Ngôn Hủ thờ ơ, không biết có nghe hay không.

Chuẩn bị lên xe, đột nhiên nghe thấy tiếng "tít". Một người đàn ông đeo kính cầm máy dò quét khắp người Ngôn Hủ. Mặt mọi người lập tức biến sắc, vô số khẩu súng chĩa vào anh, phần nhiều số súng nhắm vào rừng cây. Ánh mặt trời mịt mù, cơn gió lớn khiến cây lắc lư dữ dội, như thể trong khu rừng xào xạc ẩn núp kẻ địch không thấy mặt.

https://thuviensach.vn

Hoài Sinh dửng dưng nhìn Chân Tâm, cô ta lạnh nhạt nheo mắt như đang xem kịch vui.

Cơn gió gào rú, thổi hay mái tóc trên trán Ngôn Hủ, để lộ vầng trán trơn bóng đầy đặn và mày mắt thanh tú.

Người kia nghiêm mặt nhìn Hoài Sinh: "Trước khi đưa anh ta tới đây, anh chưa kiểm tra à?"

Hoài Sinh chỉ một người khác: "Tôi thấy anh ta kiểm tra rồi, không có gì bất thường cả."

Người kia gật đầu: "Vâng, lúc ấy không có gì bất thường cả."

Xe lăn không có vấn đề. Tiếng "tít" phát ra từ bắp chân Ngôn Hủ. Anh ta vén quần lên, kiểm tra quần, giày và tất, kết quả thấy đầu mũi giày có một cái nút làm bằng thép. Vật đó khiến chiếc máy kêu lên. Hoài Sinh vội vã nói: "Xin lỗi, là nút áo của tôi, không cẩn thận để rơi vào giày anh ta." Không phải không cẩn thận, mà đang kiểm tra phản ứng của Chân Tâm.

Người kia vứt chiếc nút áo đi, nhưng chiếc máy vẫn kêu khi quét vùng bắp chân.

Bởi vì bị giội nước sôi, chân anh nổi đầy bọng nước, một số đã vỡ khiến máu và nước hòa lẫn, còn có vài vết thương cũ đã sớm khép miệng. Hoài Sinh hiểu ra: "Anh ta bị tàn tật, đã qua phẫu thuật nên chân có đinh sắt."

Tên kia cũng ghé đầu tới xem: "Vừa nãy lúc anh ta tới đã kiểm tra rồi, lúc đó máy không kêu. Chắc do sai khác thôi."

Lúc này mọi người mới lên xe.

Xe ô tô chạy xuống theo con đường trong núi, vòng quanh con đường ven biển cũ kỹ trống trải. Mặt biển rì rào nổi sóng, cơn gió lốc cuốn nước

https://thuviensach.vn

mưa vỗ vào cửa sổ. Cơn bão thu đông dữ dội hiếm hoi sắp đến. Ngoài kia trời đất mịt mùng, trong xe lại là cảm giác ấm áp và an toàn kỳ lạ.

Chân Tâm thờ ơ nhìn ra ngoài cửa. Cơn mưa lớn dần, vẽ nhòa tấm kính. Thi thoảng Hoài Sinh quay sang nhìn Chân Tâm, lúc khác lại nhìn Ngôn Hủ rồi nói: "Nhà này rất lạ. Nghe nói anh ta bị tự kỷ nên mẹ anh ta thiên vị, không quan tâm đến anh trai anh ta. Người anh trai vốn có khuynh hướng tự kỷ, lại bị bỏ mặc lâu ngày khiến bệnh tự kỷ càng thêm trầm trọng."

Chân Tâm cười xòa: "Nhạt nhẽo." Rồi lại nhìn ra ngoài cửa.

Hoài Sinh thấy lưng Chân Tâm đã rướm máu. Một loạt động tác với cường độ mạnh trước đó khiến vết thương dần dần nứt toạc, trở nên nghiêm trọng hơn.

Qua màn mưa, Chân Tâm thấy có chiếc xe vượt lên, đi đường vòng về hướng khác, đó là cầu Thanh Giang. Đoàn xe của họ vẫn chạy thẳng đến cầu Cửu Giang trong cơn mưa gió.

"Đã chuẩn bị ca-nô và thuyền máy chưa?"

"Đừng lo, kế hoạch của chúng ta không có vấn đề gì đâu."

Chín giờ đúng.

Mấy chiếc xe không bắt mắt dừng lại ở đuôi cầu Thanh Giang, thanh gạt nước thôi chạy, nước mưa chảy xuôi trên cửa xe như thác nước. Trong xe chỉ có vài ba người, yên ắng cực kỳ, tất cả đều cảnh giác và tập trung liếc nhìn mọi chiếc xe chạy ngang qua.

Còn một tiếng nữa là đến thời gian hẹn gặp nghi phạm.

"Mười giờ sáng, trao đổi con tin tại đuôi cầu Thanh Giang." Đây là thời gian, địa điểm và điều kiện của đối phương.

https://thuviensach.vn

Sếp Trần nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói với Quý Dương: "Bao giờ xe áp tải Lệ Hữu đến?"

"Bão lớn quá nên tắc đường, họ đành chạy theo quận Cửu Giang, phải thêm bốn mươi phút nữa."

Xe của họ ẩn mình trong màn mưa. Trên tầng những tòa nhà văn phòng xung quanh, đội đặc công bắn tỉa đã vào vị trí, chỉ đợi mệnh lệnh, sếp Trần rời mắt, nói: "Hành động lần này sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu."

Anh ta nhìn chàng trai ngồi ở ghế sau qua kính chiếu hậu, người kia đăm chiêu nhìn chằm chằm giọt mưa và vệt nước trên cửa sổ xe, hơi cau mày, sườn mặt ẩn trong ánh mặt trời âm u, không thấy rõ cảm xúc.

9 giờ 15 phút.

Ba chiếc xe thuộc đoàn Hoài Sinh rẽ vào đường hầm dưới gầm cầu Cửu Giang rồi dừng lại. Đây là cửa ngõ nối liền vùng ngoại thành, khu bến cảng và nội thành, nhưng sau khi cầu Thanh Giang được xây dựng thì nơi đây có rất ít người qua lại. Xe tránh ở đây sẽ không gây sự chú ý.

Trên hai tầng đất là cầu Cửu Giang. Bây giờ có lẽ là dòng xe nườm nượp của dân công sở đi làm, không phải công ty nào cũng cho nghỉ phép khi được dự báo mưa bão. Vài phút sau, xe áp tải Lệ Hữu chạy qua cầu Cửu Giang, đến cầu Thanh Giang tụ họp cùng cảnh sát. Hoài Sinh đã hẹn cảnh sát trao đổi con tin vào lúc mười giờ tại cầu Thanh Giang, nhưng anh ta sẽ không đến đó, càng không lao đầu vào miệng cọp. Anh ta sẽ mai phục xe chở Lệ Hữu ở cầu Cửu Giang vào khoảng 9 giờ rưỡi, đánh vào nơi có lực lượng cảnh sát mỏng và yếu nhất.

Giương Đông kích Tây, sau đó lập tức chạy đến bến tàu Cửu Giang, lên ca-nô tẩu thoát theo đường biển. Thời tiết hôm nay trên cả tuyệt vời, mưa rền gió dữ, sức gió trên biển quá lớn nên dù cảnh sát muốn đuổi theo thì

https://thuviensach.vn

trực thăng cũng bay không nổi. Ca-nô có thể biến mất trên mặt biển bão bùng trong nháy mắt.

Hoài Sinh gọi ba cú điện. Một cú gọi cho người canh chừng biệt thự, không có gì khác thường. Cú thứ hai gọi cho chiếc xe ở cầu Thanh Giang, đối phương đã chuyển sang chiếc xe bình thường, lái qua đuôi cầu Thanh Giang, thăm dò tình hình: "Ẩn nấp rất kỹ, nhưng vẫn phát hiện ra mười mấy chiếc xe bất thường có cảnh sát nấp bên trong. Trên tòa nhà văn phòng và trung tâm thương mại đều có tay súng bắn tỉa. Cảnh sát chờ ở đây bắt ba ba trong rọ."

Cú thứ ba gọi cho mấy tay súng bắn tỉa phe mình trên tòa nhà văn phòng tại đuôi cầu Cửu Giang: "Tất cả vào vị trí."

Hoài Sinh cúp máy, mỉm cười. Chân Tâm cũng nhếch môi, tâm trạng hả hê: "Cảnh sát đúng là một đám ngu xuẩn."

Hoài Sinh mở cửa xe, cơn gió dưới đường hầm lùa vào, lạnh buốt thấu xương, hơi ấm trong xe không còn nữa.

"Đi thôi."

"Đi đâu?”

"Xe nổi bật quá nên tạm dừng ở đây trước, lát nữa nghe lệnh tôi hãy đi xuống cầu. Chúng ta ngồi xe khác lên cầu kiếm xe áp tải Lệ Hữu." Dứt lời, Hoài Sinh cầm một tấm áo khoác thêm cho mình. Bên ngoài thật sự quá lạnh. Anh ta tìm hai khẩu súng nhét vào hông, đưa Chân Tâm một khẩu.

Chân Tâm: "Anh nghi ngờ họ không chỉ đi một xe à?"

"Dĩ nhiên." Hoài Sinh tự tin cong khóe môi, "Lệ Hữu là người quan trọng như vậy, chắc chắn cảnh sát sẽ tung hỏa mù. Tùy tiện xông lên, mù quáng giao tranh là điều không cần thiết lại còn tốn sức phe ta."

https://thuviensach.vn

"Được." Chân Tâm cứng ngắc nhảy xuống xe, cơn gió dữ dội lạnh lẽo thổi bay mái tóc, chiếc áo mỏng manh bị thổi phồng thành khí cầu.

Hoài Sinh cầm một chiếc áo leo núi: "Cô không mặc à?" Anh ta nhìn cũng thấy lạnh, chưa kể lưng cô ta đang chảy máu, nhuộm từng vệt màu đỏ lên chiếc áo. Chân Tâm cười khinh thường, nhanh nhẹn kéo cửa xe có Ngôn Hủ đang im lìm và những người khác ở bên trong.

9 giờ 20 phút. Chân Tâm và Hoài Sinh lên một chiếc BMW rời khỏi hầm cầu, lên cầu Cửu Giang.

Vừa lên cầu, nước mưa tuôn chảy và tiếng gió gào thét như gia tăng khí thế. Mưa như trút nước, dòng xe chầm chậm lăn bánh, tiếng còi inh ỏi liên tục. Cầu Cửu Giang dài 3,8km, trận mưa to khiến tầm nhìn nhạt nhòa chỉ còn chưa đầy mười mét. Cần gạt nước lau đi dòng nước mưa tích tụ trên kính chắn gió, người trên xe BMW mở hé cửa sổ, nhìn đăm đăm ra ngoài. Cơn gió lớn ùa đến như thủy triều, từng sợi mưa lạnh giá chảy dài trên mặt Chân Tâm, thấm buốt cả người. "Tìm thấy rồi."

Nơi không xa phía trước xuất hiện ba chiếc xe SUV màu đen, giống chiếc xe họ lái trước đó, ngoài cao cấp hơn một chút thì không có gì nổi bật. Chỉ người lành nghề mới nhận ra đó là xe chống đạn. Hoài Sinh gọi cho đội viên chờ dưới cầu: "Lên đường đi. Chờ xác định biển số xe cụ thể."

Người trong xe nhanh chóng lắp ráp thiết bị đo lường, tài xế chậm rãi thay đổi lộ trình, chạy tạt ngang rồi vượt đầu xe. Giữa màn mưa như thác nước, chắc chắn hành động này sẽ dẫn đến hàng loạt tiếng còi bất mãn của người lái xe phía sau. Nhưng vừa hay tiếng còi trên cầu vốn đã đinh tai nhức óc, liên miên bất tận. Ông trời cũng như đang giúp họ, giữa đám mây đen nặng nề là tiếng sấm chớp rền vang thấu tận chân trời.

Ánh chớp xé toạc bóng tối, mặt người trong xe lóe lên. Khuôn mặt trắng nhợt của Chân Tâm hiện màu đỏ lạ kỳ.

https://thuviensach.vn

9 giờ 27 phút sáng. Bầu trời thành phố K bao phủ trong màu xám xịt, mặt biển cuộn sóng dữ dội, cầu Cửu Giang sáng ánh đèn đường như một hòn đảo đơn độc của ngày tận thế.

Trong dòng xe đông nghịt, tên lái xe chạy gần tới ba chiếc xe khác thường. Trang bị như vậy ắt hẳn là để áp tải trọng phạm. Giữa thời tiết quỷ quái thế này, ngoại trừ con tin Lệ Hữu dùng làm điều kiện trao đổi với nghi phạm thì còn ai bị áp tải nữa chứ? Xe ô tô chạy đều trong màn mưa gió, bọn Hoài Sinh nín thở nhìn chằm chằm dụng cụ đo đạc. Tên lái xe chậm rãi điều chỉnh tốc độ theo đuôi ba chiếc xe kia rồi từ từ vượt lên một cách thuận lợi.

Dưới bầu trời mờ tối, màn hình dụng cụ đo đạc lóe sáng, số liệu nhanh chóng hiện ra. Chiếc sau cùng nặng 897kg và có chiều cao lốp là 15,9cm, chiếc giữa nặng 1024kg và có chiều cao lốp 14,9cm, còn chiếc đầu tiên thì nặng 906kg và có chiều cao lốp là 15,8cm.

Với phân bố trọng lượng này, xe thứ hai nhiều hơn xe trước và xe sau ít nhất hai người. Họ nhớ biển số xe rồi tăng tốc rời đi.

9 giờ 38 phút. Chiếc BMW chỉ cách đuôi cầu Cửu Giang nửa cây số, còn khá xa mới đến nơi cảnh sát tập trung ở cầu Thanh Giang. Khi còn cách nửa cây số nữa thì chiếc xe rẽ vào ngã ba đường bên dưới, đoàn xe tiến về nơi tập hợp cũng đã theo kịp. Hoài Sinh mở cửa xe BMW, người trên xe chống đạn cũng mở cửa. Hai chiếc xe chạy song song trong màn mưa xối xả. Trong cơn gió dữ đang ra sức tàn phá, Hoài Sinh nhảy xuống rồi lao sang xe chống đạn. Lúc Chân Tâm đứng dậy, cơn gió hợp lực cùng cơn bão thổi mạnh đến nỗi khiến tài xế khó lòng giữ vững tay lái.

Cơn gió lớn thổi tung áo cô ta như con diều. Mặt cô ta lạnh như sương, bị nước mưa hắt ướt đẫm cả người. Cô ta vừa tung người nhảy thì đúng lúc cơn gió lại ập tới, suýt nữa cuốn bay người. Hoài Sinh và một người đàn ông khác kịp thời nắm lấy vai cô ta kéo ngay vào xe.

https://thuviensach.vn

Cửa xe vừa đóng, tiếng mưa gió rền rĩ lập tức vơi đi. Chiếc BMW giảm dần tốc độ, lặng lẽ rời khỏi đội hình, còn chiếc xe chống đạn thì tăng tốc rồi vòng lên cầu. Chiếc xe dần tăng tốc, bên trong không ai quan tâm đến cơ thể đang ướt đẫm của mình mà chỉ lo vũ trang đầy đủ, ôm súng đợi xe tiếp tục lên cầu tiến gần xe áp tải Lệ Hữu. Từ đầu đến cuối, Ngôn Hủ như người ngoài cuộc, lặng yên không một tiếng động. Tiếng mưa gió ngoài kia không ảnh hưởng tới anh, không khí căng thẳng trong xe càng không khiến anh dao động.

Hoài Sinh nhìn Chân Tâm, cô ta đang mở hé cửa, tập trung nhìn ra ngoài. Tóc cô ta ướt sũng, vết máu lan ra khắp lưng nhưng khuôn mặt bị mưa gió ùa vào gột rửa lại trắng đến lạ thường, kiên nghị mà tàn khốc. Hoài Sinh yên tâm rời mắt đi.

Ánh mắt men theo sườn xe chậm rãi hướng lên, tầm nhìn dần hiện rõ hình ảnh nước biển trào dâng phía đuôi cầu Cửu Giang và ba chiếc xe áp tải Lệ Hữu đang chạy từ trên cầu xuống đúng như Hoài Sinh đoán. Lúc đầu, Hoài Sinh cho xe nấp sau một chiếc xe chờ hàng, canh lúc ba chiếc xe kia chạy đến ngã rẽ thì cầm điện thoại ra lệnh: "Nổ súng!"

Vừa dứt lời, trong tiếng mưa sa sấm giật hòa lẫn âm vang còi hơi và tiếng người là một loạt tiếng súng đùng đoàng vang lên.

Trong phút chốc, tiếng còi và tiếng người chợt tan biến, ai ai cũng nín thở tập trung, giữa đất trời chỉ còn tiếng gió thét gào cùng tiếng sấm vang dội nơi chân trời.

Trong ba chiếc xe, toàn bộ lốp của hai chiếc xe phía đầu và cuối đều bị trúng đạn xì hơi, dồn ứ với xe cộ của dân thường. Chiếc xe ở giữa bị trúng đạn nơi bánh trước bên trái liền trượt mạnh và nghiêng hẳn sang trái, mất khống chế quẹo vào đường rẽ. Cuối đường là bến tàu Cửu Ciang phía dưới đuôi cầu!

https://thuviensach.vn

"Tăng tốc!" Bọn Hoài Sinh lao vào đường rẽ với khí thế không thể ngăn cản.

Đặc cảnh trong hai chiếc xe bị bắn dừng bánh lập tức lao ra rồi nổ súng tấn công, đạn sượt vào sườn xe dậy tiếng đinh tai nhức óc nhưng vẫn không thể xuyên qua lớp chống đạn dày cộp. Trong bão táp, tầm nhìn mờ mịt, họ không thể đuổi kịp nữa. Chiếc xe cảnh sát đã vào đường rẽ đành phải đơn độc chiến đấu, tăng tốc lao như bay về phía trước. Xe phía sau theo sát không thôi, lao nhanh tới bến tàu rộng thênh thang, xuyên qua như bay giữa những container chứa hàng to lớn.

Cơn bão được dự báo từ trước nên bến tàu đã tạm dừng hoạt động. Xe ô tô cứ thế truy đuổi, càng vào sâu càng hoang tàn vắng vẻ. Giữa những hàng container trống trải, tiếng sấm chớp rền vang trên không trung. Phía trước vang lên tiếng súng, người trong xe giơ súng bắn trả. Mưa gió bão bùng làm nhòa tầm mắt, đạn của hai bên không thể ngắm chính xác. Ba chiếc xe tách ra hành động, đánh bọc sườn từ mọi ngả đường, cuối cùng vây chiếc xe cảnh sát ở cảng biển trong màn mưa. Thế nhưng, lúc tất cả xe cùng phanh lại bao quanh, xe cảnh sát không hề có động tĩnh.

Xuống xe, mấy người yểm hộ, một người cầm súng lao tới nhanh chóng mở cửa chiếc xe kia. Trong xe không có một người, toàn bộ đã trốn đi với tốc độ cực nhanh.

Giữa đất trời mênh mông, ngày tối như đêm, sấm sét vang dội như ngày tận thế kề cận.

Bọn họ vây quanh một chiếc xe trống rỗng, ánh mắt như dao, thận trọng liếc nhìn xung quanh. Gió trên mặt biển cuốn về mây đen và sóng lớn, cả một dãy thuyền máy tròng trành lắc lư trên mặt nước giữa màn mưa.

9 giờ 45 phút. Dù cảnh sát có lập tức chạy từ cầu Thanh Giang đến cũng phải mất mười lăm phút, chưa kể còn có thể tắc đường. Họ phải lập tức giải

https://thuviensach.vn

cứu Lệ Hữu rồi lên thuyền máy rời đi trước khi cơn bão ập đến. Xung quanh chỉ có container cỡ lớn và những lối đi trống trải. Hoài Sinh gào lên ra lệnh giữa cơn mưa xối xả; "Chia ra lục soát!"

Người Chân Tâm ướt sũng, lớn tiếng hỏi: "Con tin này thì sao?"

"Để một người lại trông chừng, cô đi tìm Lệ Hữu."

Chân Tâm không nói không rằng, cầm khẩu AK47 đơn giản nhất chạy vào màn mưa. Cô ta ôm súng, cố gắn g tiến từng bước khó nhọc trong cơn mưa. Mưa như trút nước, tia chớp màu bạc trên bầu trời u ám bổ xuống từng đường ngoằn ngoèo, giáng ánh bạc rợn người xuống từng dãy container vỏ sắt cao cao, hệt như cảnh tượng trong phim thảm họa. Gió buốt mưa giá dồn dập đập vào người cô ta, bầu không khi tăm tối mang vị mặn của gió biển. Cô ta không kìm nổi cơn run rẩy, nhưng cũng nhờ đó mà hơi nóng khiến người choáng váng khó chịu tiêu tan phần nào.

Cô ta ra sức hít lấy cơn gió điên cuồng, đôi mắt tối đen lóe lên. Trở về theo đường cũ, cô ta chậm rãi di chuyển dọc mấy thùng sắt, tập trung toàn bộ sức chú ý vào hai tai, ngoài tiếng gió mưa vang dội miên man thì không còn gì khác. Trong khoảng thời gian rất lâu, không có tiếng súng nào vang lên, chứng tỏ không ai phát hiện ra dấu vết.

9 giờ 48 phút.

Cô ta trở lại trước xe. Nhóm người chia ra đi tìm cảnh sát và Lệ Hữu vẫn chưa quay lại. Chiếc xe chở con tin để cửa mở. Một người đàn ông đang cảnh giác cầm súng, trông chừng con tin. Gương mặt thanh tú của người đàn ông trên xe lăn hiện lên qua lớp cửa sổ được mưa gột rửa, trắng như tuyết. Cơn mưa đã xối ướt người anh, mái tóc ngắn bết thành từng lọn, vài giọt chảy qua khuôn mặt góc cạnh rồi rơi xuống.

Cô ta lẳng lặng nhìn anh, vừa lúc có một tia chớp lóe lên, ánh sáng trắng xóa tôn lên vẻ đẹp như dao gọt búa đúc của anh. Đúng vào thời khắc ấy,

https://thuviensach.vn

chàng trai hờ hững kia liếc mắt nhìn cô ta, đôi mắt đen nhánh càng thêm u ám trước luồng sáng chiếu ngược.

Cô ta rời mắt đi, nhảy lên xe, nói với người đang canh chừng con tin: "Chúng ta đổi chỗ đi. Tôi thấy lạnh quá, không muốn tìm nữa."

"Không được."

Chân Tâm thờ ơ nhìn gã, hừ khẩy rồi cúi người xuống xe. Chân chưa chạm đất, cô ta đã vội vã xoay người lại, khuôn mặt nhỏ tái nhợt mà bình tĩnh, giơ súng ngắm bắn. "Đùng" một tiếng, cô ta bắn trúng xương bả vai gã.

Tên kia kêu đau, định cầm súng nhưng bị Chân Tâm nắm lấy báng súng kéo lại, đá một cú rồi đạp xuống xe. Cô ta muốn leo lên xe nhưng không thể khống chế tay chân được nữa, run rẩy giữa cơn mưa ngập trời và tiếng gió vi vút. Cô ta không gắng gượng nổi nữa, chút sức lực còn lại đã hết sạch. Toàn thân run rẩy nhưng không thấy đau. Ánh mắt người trên xe lăn vội liếc tới, nhìn ra sau cô ta, đôi đồng tử đột nhiên thít lại. Chân Tâm cắn chặt răng, cố hết sức leo lên xe nhưng loáng thoáng cảm thấy màn mưa sau lưng mình xuất hiện một bóng người. Ngẩng đầu lên nhìn, không biết Hoài Sinh đã trở về từ lúc nào, chĩa súng vào cô ta qua màn mưa như thác nước.

Trái tim Chân Tâm giật thót, vội túm lấy cửa xe, bổ nhào về phía chàng trai trên xe lăn theo phản xạ có điều kiện. Nhưng cũng thời khắc đó, anh kéo một bên cửa kia ra, giữ lấy hông cô ta, che chở trong lòng rồi trượt xuống xe và lăn vào gầm một chiếc xe khác.

Tiếng súng của Hoài Sinh chọc thủng bầu trời lộng gió. Trong nháy mắt, cửa container xung quanh phát ra một âm thanh vang dội. Toàn bộ mở tung cùng vô số đặc cảnh cầm súng xông ra.

9 giờ 51 phút.

https://thuviensach.vn

Trên bến tàu Cửu Giang hoang vu xám xịt, chỉ có ngọn đèn khải minh treo cao cao trên bệ máy móc ánh lên bầu trời từng luồng sáng chớp nháy chồng chéo.

Người Hoài Sinh ướt đẫm, mưa tạt vào mắt khiến anh ta không thấy rõ xung quanh có bao nhiêu người. Không tới ba phút, cảnh sát đã xuất hiện chớp nhoáng. Họ không chạy tới từ cầu Thanh Giang mà đã chờ đợi ở đây từ trước. Vốn dự định giương Đông kích Tây, không ngờ cảnh sát đã tương kế tựu kế.

Thì ra bến tàu Cửu Giang mới là cái rọ bắt ba ba của họ. Cảnh sát và tay súng bắn tỉa ẩn nấp ở đuôi cầu Thanh Giang chỉ để ngụy trang.

Anh ta hít sâu, gồng sức hét lên giữa cơn giông tố: "Thả tôi đi! Chúng tôi còn có con tin!"

Nước mưa đọng lại dưới gầm xe, cô được anh ôm, nằm trọn trên người anh. Nước mưa lạnh lẽo chảy qua dưới người anh như một dòng sông.

Cô thẫn thờ nhìn gò má nhợt nhạt và đôi mắt đen thẫm của anh. Khựng lại một giây, cô nhào tới ôm lấy cổ anh. Trong phút chốc, tất cả nỗi uất ức, đau đớn, khổ sở và nhớ thương bỗng hóa thành nước mắt tràn mi.

"Em biết là anh mà!"

Anh nắm lấy hông cô nhưng không dám ôm, càng không dám chạm vào lưng cô. Đôi mắt lấp lánh ánh nước như vô vàn giọt mưa rơi thấm vào đá vỏ chai, dù cố kiềm chế cũng không nén được cơn run rẩy: "Anh cũng biết là em mà!"

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 17.2

Ý thức của Chân Ý trở về, cô mở choàng mắt, phát hiện mình đang nằm sấp trên chiếc giường sạch sẽ trắng phau. Dù rằng khoảnh khắc trước bàn tay cô siết lại theo bản năng, nhưng rồi một đôi tay ấm áp mà dày rộng nào đó đã nắm chặt, an ủi nhịp tim dữ dội của cô.

Ngôn Cách ngồi trên xe lăn, đăm đăm nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa và thanh khiết. Cô ngập ngừng, cảm giác chua xót ùa đến muộn màng, bỗng dưng muốn khóc: "Anh vẫn ở bên em suốt à?" Cất tiếng mới nhận thấy giọng mình đã khản đặc.

Anh không đáp, đưa mu bàn tay áp sát trán cô, mày cau nhẹ: "Vẫn sốt."

Nghe anh nói, Chân Ý mới cảm thấy người mình bị bao phủ bởi nhiệt độ khác thường, không chút sức lực, đầu nóng dữ dội tỏa hơi hầm hập, hai má và cơ thể nóng đến độ như quả bóng căng phồng.

"Sao tỉnh lại sớm vậy?" Anh hỏi mà lòng đau nhói. Anh có thể thấy mấy ngày hôn mê vừa qua, cô luôn đau khổ, nhíu mày siết chặt nắm tay vẻ không an phận, hệt như chìm vào cơn ác mộng không tài nào thoát ra. Bác sĩ nói cô sẽ hôn mê rất lâu, nhưng cô đã tỉnh lại nhanh hơn dự tính. Anh biết cô vẫn lo lắng trong lòng, sợ bị Chân Tâm đánh bại.

Ngôn Cách nhấn chuông, bác sĩ đến điều chỉnh tốc độ truyền dịch rồi bảo y tá thay bình dịch truyền cho cô. Sau khi kiểm tra, bác sĩ cũng vui mừng: "Cô Chân là bệnh nhân kiên cường nhất mà tôi từng thấy."

https://thuviensach.vn

Đau đớn kéo dài khiến Chân Ý không còn tâm tư nhận lời khen ngợi, mà cô chỉ nghĩ đến vấn đề khiến con gái lo lắng nhất, buồn bã hỏi: "Sẽ để lại rất nhiều sẹo phải không?"

"Đã phẫu thuật cấy da rồi. Sau khi cơ thể hồi phục, làm thêm vài cuộc phẫu thuật thẩm mỹ nhỏ thì sẽ không có vấn đề gì nữa."

"Cảm ơn." Cô nói khẽ, nằm xuống, quay lại nhìn Ngôn Cách, mỉm cười, "Đau là chuyện nhỏ, cắn răng là qua rồi, xinh đẹp không để lại sẹo mới là điều em quan tâm nhất."

Ngôn Cách lẽ nào không biết cô muốn anh yên lòng nên đã thuận theo không lột trần ý tốt của cô, chỉ phối hợp cong cong khóe môi.

Thấy nụ cười khổ sở trên môi và nỗi đau thấu tận xương tủy nơi đáy mắt anh, trái tim Chân Ý thắt lại, cô biết mình nói gì cũng vô dụng. Anh thương cô, lòng đau hơn cả những gì cơ thể cô phải chịu đựng.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, không nói một lời. Bác sĩ và y tá rời đi để lại phòng bệnh im ắng, chỉ còn mưa phùn gió nhẹ ngoài cửa sổ.

Một lát sau, Chân Ý thì thào: "Ngôn Cách, em muốn ngồi dậy để anh ôm em."

Chân Ngôn Cách còn quấn băng nhưng có thể gắng gượng đứng dậy, ngồi lên giường đỡ cô lên. Thân thể cô mềm nhũn, vừa kéo nhẹ đã đụng vào má anh, đôi môi mềm mại mang hơi thở nóng bỏng chạm vào mặt anh. Anh hơi cứng người, trầm lặng như đang kiềm chế thứ gì. Một giây sau, anh giữ chặt lấy đầu cô, cúi đầu hôn lên. Bao nỗi hoang mang và niềm vui khi mất rồi lại có tích tụ trong mấy ngày qua cứ thế bộc phát.

Chân Ý bất ngờ, ngơ ngác không phản ứng, mặc anh đòi hỏi. Môi anh chỉ có vị thuốc đắng ngắt nhưng gợi cảm đến lạ. Trước nay nụ hôn của anh luôn dịu dàng thân mật, chưa từng mãnh liệt như hôm nay. Anh mút mạnh

https://thuviensach.vn

khiến lưỡi cô đau, tri giác như bị anh hút mất, đất trời quay cuồng chao đảo, nóng bỏng đến độ muốn ngất. Vậy mà mùi hương giữa hàm răng anh khiến cô lưu luyến, tuy người không có sức, nhưng theo bản năng kề tới ôm lấy cổ anh, cho anh lời hồi đáp tốt nhất. Cuối cùng, anh dẫn lại nỗi thấp thỏm và lo lắng nơi đáy lòng, vuốt ve gò má nóng hổi đỏ bừng của cô rồi ôm cô vào lòng.

Cô nghiêng đầu tựa vào vai anh, cánh tay mềm mại yếu ớt ôm lấy tấm lưng căng đầy của anh, yên lòng cảm nhận hơi ấm và sự tĩnh lặng quen thuộc trong vòng tay tay anh. "Trở về bên anh rồi, tốt quá!"

"Ừ, tốt quá!” Anh ôm cô gái nóng như lò lửa nhỏ, khẽ đáp.

Cô tham lam hít vào, ngửi mùi hương trên người anh rồi bỗng nhớ ra gì đó, vội ngẩng phắt đầu lên. Bởi vì hơi nóng, đôi mắt như nước càng long lanh, phủ trong sương mù: "Nước giội lên chân anh có đau lắm không? Lúc ấy em kéo dài thời gian, thầm nghĩ anh sẽ tự thôi miên."

"Không sao cả." Anh an ủi, "Không như em."

Anh vuốt nhẹ lưng cô, mắt hơi tối đi, nói: "Để Hoài Sinh thôi nghi ngờ, chỉ có thể làm vậy. Sao em biết là anh?"

"Trong mắt người ngoài, anh và Ngôn Hủ giống nhau như đúc, nhưng đối với em, Ngôn Hủ nhiều lắm chỉ có bảy tám phần giống anh thôi." Giọng cô hơi yếu, lời lẽ lại toát lên niềm tự hào, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn anh đầy mong đợi, "Còn anh, sao biết em không phải Chân Tâm?"

"Cảm nhận." Anh đã nói từ lâu rồi, anh sẽ không nhận nhầm Chân Ý của anh.

Cô nhoẻn môi, cổ hơi mỏi đành hạ thấp xuống dựa vào ngực anh, mắt lim dim, hỏi: "Tư Côi thế nào rồi?"

https://thuviensach.vn

"Cô ấy không sao. Cảnh sát đã cứu mọi người khỏi biệt thự trong núi."

Cô tự hào một lần nữa: "Em biết mà, có anh mọi chuyện đều được giải quyết. Chân anh gắn thứ gì à?"

"Ừ. Họ khá cẩn thận nên anh gắn thiết bị theo dõi cỡ nhỏ, khởi động theo thời gian đặt trước. Lúc đầu kiểm tra không thấy. Đến giờ mới khởi động, không ngờ lại bị kiểm tra lần hai."

"Giấu bằng vết thương cũ trên đùi à?"

"Không phải. Chuẩn bị từ trước rồi. Anh thiết nghĩ nếu họ nghi ngờ trong cơ thể anh có gắn thiết bị thì sẽ mổ chân kiểm tra, nên đã giấu thiết bị theo dõi cỡ nhỏ vào rất sâu, bên ngoài đặt đinh thép cố định xương. "Giả sử đối phương nghi ngờ mổ ra, sẽ cho rằng đó là phản ứng của đinh thép.

Cô đau lòng, tay trượt xuống vuốt chân anh: "Nếu không như vậy, con tin trong núi cũng không được cứu và sẽ cản chân cảnh sát. Anh đoán được họ sẽ tách số con tin ra làm hai à?"

"Trao đổi con tin rất nguy hiểm, chắc chắn họ sẽ để lại đường lui."

"Lúc chúng ta lái xe lên cầu Cửu Giang, có nhóm đặc cảnh tiến vào núi mai phục, chờ bao vây Hoài Sinh ở bên tàu rồi giải cứu con tin ư? Mạo hiểm quá." Chân Ý nhìn chiếc cằm thanh thoát của anh vẻ khâm phục, "Thế còn đặc cảnh trên bên tàu? Họ đã mai phục sẵn ư, sao anh biết Hoài Sinh sẽ tẩu thoát theo đường đó?"

"Trước nay họ làm việc đều hết sức cẩn thận, lực lượng của cảnh sát quá mạnh nên họ sẽ không trao đổi song song bừa bãi. Thời gian và địa điểm trao đổi con tin đều dùng để đánh lạc hướng. Họ sẽ không đến mà đón đầu chiếc xe áp tải Lệ Hữu. Sau khi trao đổi con tin phải nhanh chóng rút lui an toàn, nhưng nội thành không thể thỏa mãn điều kiện này mà chỉ có cảng biển. Điểm trừ của chạy trốn bằng thuyền máy là tốc độ không bằng trực

https://thuviensach.vn

thăng quân sự. Trừ phi gió trên biển quá lớn, trực thăng và những thiết bị bay khác không thể cất cánh, như vậy họ mới có thể biến mất khỏi tầm mắt của cảnh sát trong nháy mắt. Dương Tư gọi điện cho thời gian ba ngày. Điều này rất lạ, không có tội phạm bắt cóc nào cho cảnh sát nhiều thời gian như thế. Thời gian càng dài càng nguy hiểm, khả năng phá án càng cao. Anh đoán bởi vì cơn bão sẽ đến trong ba ngày. Họ đang đợi thời gian rút lui hoàn mỹ nhất. Xe chạy từ bệnh viện tâm thần vào nội thành phải qua cầu Cửu Giang, vừa hay chỗ đó có bến cảng nên anh kết luận họ định chạy theo đường đó. Cảnh sát cũng sẽ phán đoán đúng sai dựa vào thiết bị theo dõi trên chân anh."

Hôm ấy, khi nghe kế hoạch của Hoài Sinh, Chân Ý cảm thấy không chê vào đâu được. Mười giờ, cảnh sát chờ ở quận Thanh Giang trao đổi con tin, còn Hoài Sinh đã chặn đánh từ trước, nhân lúc cơn bão chuồn theo đường biển. Dù trên chân Ngôn Cách có thiết bị theo dõi, đến khi thiết bị khởi động thì chiếc xe đã tiến vào phố xá sầm uất, người dân đông đúc như vậy thì sao cảnh sát dám nổ súng. Hẹn gặp ở cầu Thanh Giang nhưng vẫn có thể đi men theo cầu Cửu Giang, cảnh sát theo dõi thiết bị cũng khó phát hiện điểm khác thường. Nhưng Ngôn Cách đã hiểu rõ kế hoạch chạy trốn của họ, nên cho toàn bộ lực lượng cảnh sát án binh bất động chờ đến khi họ đi sâu vào bến tàu.

"Sao anh biết là Hoài Sinh, sao biết anh ta muốn bắt cóc Ngôn Hủ?"

"Không phải anh ta muốn bắt cóc Ngôn Hủ, mà anh cho anh ta một người để bắt cóc. Kết quả anh ta đã mắc câu." Anh hơi cúi đầu, cằm kề lên thái dương cô, cọ nhẹ mặt cô, "Dương Tư không thể gây ra một chuỗi sự việc như vậy."

Chân Ý đồng ý: "Dương Tư không nghĩ được cách giết người như thế đâu."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách nói thản nhiên: "Ừ, IQ không phải là chuyện một sớm một chiều."

Chân Ý: “…”

"Cách ăn mặc của Trịnh Dĩnh và lưỡi dao được lấy từ vở kịch Người gối kinh điển nhưng ít được chú ý. Với hiểu biết ít ỏi của anh về Dương Tư, cô ta không nghĩ ra đâu, là người khác chỉ cho cô ta."

Trong mắt kẻ thí nghiệm, Dương Tư chỉ là vật thí nghiệm “tầm thường". Tuy cô ta không nhớ rõ chuyện xa xưa, nhưng vào thời điểm sa sút nhất trong đời lại thấy đối thủ nổi trội hơn người sẽ đánh thức mọi ký ức bi thảm thuở bé. Mọi sự mất thăng bằng của cô ta đều tìm được lối thoát, khiến kẻ "tiểu nhân" cũng phạm tội tày trời.

"Anh nghi ngờ Hoài Sinh vì Người gối ư?"

"Là cảnh sát phỏng đoán, vì có lần ở Cục Cảnh sát anh ta đã lỡ lời rằng Trịnh Dĩnh chết theo cách "kịch nghệ"."

Chân Ý nằm nhoài trong lòng anh, lơ đãng chớp mắt. Hàng mi dài mềm lướt qua má anh, hơi ngứa. Ngôn Cách dừng lại, cụp mắt nhìn cô. Mặt cô vẫn đỏ bừng, tinh thần lại khá tốt.

Chất dịch trong suốt chảy theo ống truyền mềm mảnh vào mu bàn tay cô. Anh đưa tay phủ lấy bàn tay hơi lạnh ấy, khẽ nắm, "Vận mệnh bi thảm của Hoài Như là vết thương vĩnh viễn trong lòng Hoài Sinh. Anh ta gợi ý cho Dương Tư, bảo cô ta giết Trịnh Dĩnh bằng phương pháp Người gối, xem đó như cách giải tỏa nỗi đau trong lòng mình."

Chân Ý nói: "Sau khi nghe thấy đoạn đối thoại của anh và Ngôn Hủ, anh ta áp Ngôn Hủ vào hình tượng cậu em trong Người gối, cảm thấy Ngôn Hủ đáng bị trừng phạt?"

https://thuviensach.vn

“Đây là một lý do, ngoài ra còn dùng để trao đổi Lệ Hữu."

"Đã sớm nghi ngờ anh ta, sao không bắt anh ta luôn đi?"

Ngôn Cách đưa mắt nhìn cô. Bắt anh ta rồi, người có tính tình không ổn định như Dương Tư chó cùng rứt giậu thì phải làm sao đây?

"Bắt anh ta cũng không tìm được em. Anh ta không phải người chủ mưu thật sự sau bức màn, mà chỉ là người tổ chức và thực thi giỏi hơn Dương Tư thôi. Em cảm thấy anh ta giống người thôi miên, khiến Tống Y, Đường Thường và Thôi Phỉ nhảy lầu ư?"

Chân Ý ngỡ ngàng: "Không giống. Người kia rất giỏi, có thể thôi miên bằng ngôn ngữ, nhưng Hoài Sinh và Dương Tư chỉ biết dùng thuốc. Dù nói thế này không đúng, nhưng Hoài Sinh và Dương Tư đều khá thô bạo đơn giản, còn người kia có cảm giác hơi... cá tính và kiêu ngạo."

“Anh cũng thấy vậy." Anh dịu dàng nhìn cô.

"Sao Hoài Sinh lại nghe lời họ?"

Mắt Ngôn Cách nheo lại, nói: "Cậu em trong Người gối dùng gối bịt chết người anh số khổ rồi nhận mình đã gây mọi tội lỗi."

"Ý của anh là?"

"Có thể thấy từ vụ Hứa Mạc, Hoài Như đã phục vụ cho MSP. Sau khi biết được, Hoài Sinh đã liên lạc với tổ chức, tìm thuốc để chị gái quên mọi nỗi đau rồi chết trong vui vẻ, đồng thời mượn lực lượng của họ trả thù Dương Tư."

Nhớ tới lời nói mong chị gái chết đi của Hoài Sinh, lòng Chân Ý đan xen mọi cảm xúc. Trước kia, cô không hiểu vướng mắc và tình cảm của những con người mang cùng dòng máu trong Người gối, nhưng trải qua

https://thuviensach.vn

chuyện Chân Tâm đã giúp cô hiểu ra phần nào. Chị Chân Tâm không tồn tại, cô thương chị ấy nhưng cũng chịu đủ mọi dằn vặt tâm lý vì chị ấy, cô hy vọng chị ấy không bao giờ xuất hiện nữa.

"Hoài Sinh chỉ làm hai chuyện, khiến Hoài Như tự sát và chỉ cho Dương Tư cách giết người. Những chuyện khác không liên quan tới anh ta."

Quả nhiên người đứng sau thâm sâu khó đoán. Đến cuối cùng, hắn vẫn không chịu ra mặt mà giao lại mọi chuyện cho Hoài Sinh và Dương Tư. Đáng sợ hơn là hắn có thể tìm được chính xác nhược điểm của hai người họ, moi móc tận dụng cho bản thân.

"Anh biết người đó là ai không?"

"Đã có đối tượng nghi ngờ, vẫn đang điều tra." Ngôn Cách không muốn cho cô biết rằng anh đang điều tra người xung quanh cô.

Chân Ý ồ lên: "Lần này họ tưởng có thể đổi lại Lệ Hữu, kết quả Lệ Hữu trở thành mồi câu. May mà anh nghĩ ra, nếu có sai sót gì, họ cướp Lệ Hữu đi thật thì sao?"

Ngôn Cách thản nhiên nói: "Trong ba chiếc xe đều không có Lệ Hữu." Anh nắm trọn mọi thứ trong lòng bàn tay.

Chân Ý lấy làm lạ, hồi lâu sau tâm phục khẩu phục: "Ngôn Cách, anh giỏi quá."

Anh hơi sửng sốt, mặt dịu đi, khẽ nói: "Anh thấy em còn giỏi hơn."

Anh chưa từng thấy cô gái nhỏ nào như vậy. Cơ thể đau đớn yếu ớt, tâm linh đầy rẫy vết thương, tinh thần chịu đủ áp bức, có thể suy sụp bất cứ lúc nào. Vậy mà cô có thể gắng gượng hết lần này đến lần khác như kỳ tích. Vừa nghĩ tới hình ảnh lưng cô đầm đìa máu, khuôn mặt lại không hiện chút

https://thuviensach.vn

đau đớn, người vẫn thẳng tắp là anh càng thương cô sâu sắc hơn, kính nể, tán thưởng và ái mộ cô từ tận đáy lòng.

"Chân Ý, em rất giỏi." Anh lặp lại lần nữa, cúi đầu đặt một nụ hôn rất nhẹ lên mắt cô, chậm rãi và dịu dàng.

Cô lại nở nụ cười, vừa tai qua nạn khỏi lại được anh ôm vào lòng khẽ hôn như vậy, cô thấy rất hạnh phúc.

"Ngôn Cách, em bị bắt đi lại còn bị thương, có phải anh đau lòng lắm không?"

"Ừ." Anh nói chầm chậm, "Đau đến muốn chết.”

Bốn chữ nhẹ nhàng khiến cô giật thót, trái tim đau âm ỉ. “Em cũng vậy."

Cô khép mắt, nụ cười bên môi vẫn hạnh phúc thỏa mãn. Cô đã biết rất nhiều chuyện, nhân cách phân liệt, Ngôn Cách bị tổn thương. Nhưng... Cô tựa vào vai anh, khóe mắt ngấn nước song nụ cười không ngừng nở rộ: "Ngôn Cách, họ nói em bị bệnh và sẽ làm hại anh, nhưng em mặc kệ. Em nhất quyết phải ở bên anh, mãi không xa rời. Anh cũng không được phép bỏ đi, em sẽ cố gắng để mai sau luôn đối xử với anh thật tốt."

Ngôn Cách sững người, đôi mắt đượm tình cảm thắm thiết không nói nên lời. Vốn tưởng rằng sau hai vụ này anh phải an ủi cô, xây dựng tâm lý cho cô, không ngờ tất cả đều không cần thiết. Họ đã đủ thấu hiểu và lệ thuộc. Cô biết người anh cần nhất chính là cô, nên cô níu chặt lấy mà không hề chùn bước. Cái gì mà rời đi mới không thương tổn, không, rời đi mới là thương tổn nhiều nhất.

“Anh sẽ không bỏ đi." Anh cong khóe môi, "Chân Ý, em vẫn luôn đối xử với anh rất tốt."

https://thuviensach.vn

Cô lười biếng ngọ nguậy, hỏi tiếp: "Hoài Sinh thế nào rồi? Cả Dương Tư nữa?"

"Hoài Sinh bị bắt, Dương Tư chết rồi."

"Chết rồi?" Chân Ý chậm rãi lặp lại, lồng ngực đầy ắp cảm xúc dồn nén khôn tả.

Ngôn Cách không nói gì thêm, ánh mắt sâu dần. Cảnh sát biết chuyện nhân cách phân liệt của Chân Ý từ chỗ Hoài Sinh. Vì thế họ phải điều tra lại cái chết của Hoài Như, cả cái chết của Dương Tư cũng có nhiều điểm đáng ngờ. Luật sư còn nói trong tình huống này Chân Ý sẽ bị nhốt vào phòng theo dõi của bệnh viện tâm thần.

A, làm sao có thể chứ?

Sau khi thay băng, Ngôn Cách không nhờ y tá giúp đỡ mà tự đẩy xe lăn trở về. Bác sĩ nói Tư Côi không có gì đáng ngại, nhưng cô ấy vẫn đang hôn mê. Thật ra, những người xung quanh Chân Ý đều đáng ngờ. Cảnh sát nói Hoài Sinh đã thừa nhận anh ta bắt cóc Tư Côi, nhưng Ngôn Cách không dám chắc.

Ngày hôm qua, cảnh sát đã bắt được tên đầu sỏ của vụ "kẻ vệ đạo". Hắn là một thư ký tòa án, hoàn toàn phù hợp với bức phác họa về kẻ vệ đạo. Bởi vì thường ghi chép ở tòa án, chứng kiến rất nhiều người đáng bị xử phạt nhưng lại thoát khỏi chế tài của pháp luật, nên hắn muốn biểu dương chính nghĩa. Nửa đầu năm nay, vụ án hắn ghi lại đều là tội lỗi của dân thường hại chết nhân viên nhà nước. Nhưng từ tháng Sáu, hắn mải yêu đương không gây án nữa. Cho đến tháng này, bị bạn gái đá nên hắn chịu đả kích và vừa hay gặp một vụ án: Một cô gái vượt đèn đỏ, cảnh sát giao thông đuổi theo, kết quả bị xe cán chết. Nhưng lần này, nạn nhân mà hắn nhằm vào biết taekwondo. Cảnh sát đối chiếu thông tin của hắn và kẻ vệ đạo thì thấy hoàn

https://thuviensach.vn

toàn phù hợp. Hắn thừa nhận toàn bộ tội ác trước kia, chi tiết gây án cũng khớp như in. Cuối cùng, vụ "kẻ vệ đạo" đã kết thúc.

Điều này nảy sinh thêm một vấn đề. Cái chết của Trịnh Dĩnh không chỉ bắt chước Người gối, mà còn là phép mô phỏng theo vụ "kẻ vệ đạo". Cảnh sát đã loại trừ khả năng thư ký tòa án chia sẻ chi tiết vụ án cho người khác. Nếu Boss đứng sau không phải người gây án của vụ "kẻ vệ đạo", vậy hắn ắt là người trong nội bộ cảnh sát, có thể tiếp xúc với vụ "kẻ vệ đạo". Và thực tế thì không có mấy người phù hợp với điều kiện này.

Ngôn Cách vòng qua hành lang, khi sắp lới phòng bệnh của Tư Côi, đúng lúc Biện Khiêm đi ra. Anh nhớ, lúc mất liên lạc với Tư Côi, Biện Khiêm đang lên đề thi đánh giá tâm lý cảnh sát cuối năm cho Cục Cảnh sát. Khi đó, đôi mắt ôn hòa của anh ta lóe lên nỗi kinh hoàng sâu thẳm. Sau khi Tư Côi được cứu, anh ta canh chừng không rời một bước đến nỗi người gầy sọp đi, đôi mắt thâm quầng, cằm cũng lún phún râu.

Ngôn Cách trầm lặng vài giây mới hỏi theo phép lịch sự: "Tình hình cô ấy thế nào?"

“Tất cả đều bình thường, cũng qua cơn nguy hiểm rồi, có điều vẫn chưa tỉnh lại." Biện Khiêm day đầu mày, "Nếu mấy ngày nữa cô ấy vẫn không tỉnh, tôi sẽ đưa cô ấy đi Mỹ điều trị.”

Ngôn Cách không lên tiếng, quan sát vẻ mặt anh ta theo bệnh nghề nghiệp, cố gắng phân tích trạng thái tâm lý của anh ta. Nhưng đối phương cũng là chuyên gia tâm lý, anh không nhận ra bất cứ điều gì khác thường.

Bởi vì "người gọi điện", từ lâu Ngôn Cách đã bắt đầu chú ý tới người xung quanh Chân Ý : Biện Khiêm, Tư Côi, Doãn Đạc. Không thể tìm ra thế hệ trước của tổ thí nghiệm cô nhi viện và nhà khoa học đời trước, nhưng hiện có hai tổ trưởng tiếp nhận nghiên cứu, cũng chính là Boss đứng sau tất cả các vụ án. Một là Lệ Hữu, người còn lại chắc hẳn cùng lứa với Lệ Hữu,

https://thuviensach.vn

nhỏ hơn gã và là người thân của gã. Anh đã cử người điều tra thông tin của ba người này, họ đều đáng nghi nhưng không thể xác định chắc chắn. Ai cũng quan trọng với Chân Ý nên anh phải cực kỳ thận trọng, nếu không sẽ khiến cô phải chịu đá kích nặng nề.

Biện Khiêm ngước mắt lên, hỏi: "Tiểu Ý thế nào rồi?"

"Đã thực hiện xong ca phẫu thuật chính, phải làm vài tiểu phẫu nữa. Còn lại chỉ là chịu đựng cơn đau và khôi phục sức khỏe."

Biện Khiêm nhíu mày: "Tổn thương tâm lý..." Cúi đầu cười trấn an, "Có cậu thì khỏi bệnh rồi."

Ngôn Cách không đáp, hỏi ngược lại: "Anh và Tư Côi biết Chân Ý có một chị gái tên Chân Tâm phải không?"

Biện Khiêm hơi bối rối, muốn nói gì đó nhưng điện thoại đổ chuông không hề đúng lúc. Anh ta bắt máy nói vài câu với đối phương rồi trả lời Ngôn Cách: “Phòng tư vấn có việc gấp, tôi đi trước đây. Nếu Tư Côi tỉnh lại thì lập tức báo cho tôi."

Ngôn Cách quay lại nhìn anh ta, đăm chiêu.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 17.3

Đối với Chân Ý, giấc ngủ trưa hôm nay cũng không yên bình.

Ngoài cửa sổ, trời đang đổ mưa. Đây là thời tiết thích hợp nhất cho việc nghỉ ngơi, nhưng mấy ngày qua giấc ngủ của cô như chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trên mặt biển nổi bão, nông sâu tròng trành không ngừng không nghỉ. Giọng nói quẩn quanh không rời kia lại xuất hiện: "Chân Ý, mày sẽ sống rất hạnh phúc. Mở văn phòng, gây dựng danh hiệu đại luật sư của mày rồi kết hôn với người đàn ông mày yêu nhất, hằng đêm ngủ trong hơi ấm của hắn. Có điều, một ngày nào đó, chị tỉnh lại trước, người đàn ông kia ôm chị ngủ say mà không hề phòng bị. Chị sẽ cầm dao đâm vào tim hắn. Mày nói xem, trái tim của mày có ngừng đập cùng hắn không?"

Chân Ý mở choàng mắt, đôi mắt trắng đen rõ ràng chìm trong hiu quạnh rồi lập tức chuyển thành sự tĩnh lặng dịu dàng. Ga giường trắng tinh, ánh sáng mờ ảo. Ngôn Cách nằm nghiêng bên cạnh cô, hơi thở nhẹ nhàng, dáng ngủ yên lành. Một tay anh bao bọc lấy nắm tay nhỏ của cô, tay kia khoác lên xương cụt của cô. Mấy ngày qua anh không được yên giấc, chắc hắn mệt lắm.

Chân Ý nằm sấp, nhìn anh không chớp mắt. Rèm cửa màu sẫm buông kín, tiếng mưa gió ngoài kia trở nên mông lung. Dưới ánh sáng loang lổ, anh bình yên nhắm mắt. Vẻ yếu mềm và dịu dàng của người đàn ông hiện rõ trên khuôn mặt say ngủ của anh. Anh không đề phòng cô chút nào.

Lòng cô ấm áp đến ê ẩm, nhớ lại lời của Chân Tâm khiến cô thêm phần buồn bã. Cô nhích đầu tới nghe nhịp tim đều đặn và mạnh mẽ của anh mới

https://thuviensach.vn

thấy yên lòng. Trong cơn mưa gió bão bùng, cùng đắp một tấm chăn, rúc trong lòng anh sưởi ấm, cô có thể không đòi hỏi gì cả, cứ ngoan ngoãn nằm vậy cả ngày, không huyên thuyên cũng chẳng nhúc nhích.

Lúc đầu óc trống rỗng, lại cảm thấy ngón tay anh vuốt ve xương cụt của cô qua bộ đồ bệnh nhân, khiến sống lưng cô râm ran. Cô ngẩng phắt đầu lên, anh đã tỉnh dậy và đang nhìn cô. Đôi mắt xinh đẹp có quầng thâm nhạt màu nhưng luôn trong suốt tỉnh táo, giọng nói mang sự quyến luyến khi vừa thức giấc: "Sao đã dậy rồi?" Cổ tay vươn ra từ tấm chăn, "Mới ngủ chưa được mười phút."

"Vết thương hơi ngứa." Vừa mới thức giấc nên cô còn thùy mị, giọng nói ngây thơ yếu mềm, dụi vào người anh như chú khỉ con cầu xin bạn đời gãi ngứa. Ngón tay anh luồn vào áo cô, vuốt nhẹ ngoài lớp băng, "Ở đâu thế?"

"Lên trên... Sang trái một chút... Hừ... Hừ..." Cô nhu nhược nhắm mắt lại. Dưới ngón tay anh vuốt ve, làn da cô tê dại từng cơn, toàn thân thoải mái vô cùng.

Ngôn Cách gãi xong, sửa lại quần áo cho cô, thấy tinh thần cô đã khá hơn, khuôn mặt tái nhợt lâu ngày cuối cùng đã hồng hào trở lại.

Một lát sau, anh lơ đãng hỏi: "Nằm mơ à?"

Lòng Chân Ý nhộn nhạo, quả nhiên không có gì thoát khỏi mắt anh. May mà cô đã có chuẩn bi từ trước. "Em gặp giấc mơ đáng sợ, thấy mình há miệng ăn nhưng hàm trên rụng hết." Cô cực kỳ phối hợp há miệng ra biểu diễn, ngón tay chọc vào đôi môi mềm mại.

"Mơ thấy rụng răng à?" Anh bình tĩnh lặp lại lời cô.

Cô quả quyết: "Đúng vậy. Nhưng giấc mơ đều trái ngược, còn lâu răng em mới rụng sạch. Anh nói xem?"

https://thuviensach.vn

"Ừ, trái ngược.” Anh lén nhìn cô, thản nhiên đồng ý, "Hàm dưới của em sẽ rụng sạch."

Chân Ý ngây ngẩn một giây, bỗng như trở về bệnh viện tâm thần hồi đầu, Ngôn Cách của ngày đó rất lạnh lùng. Cô cười hớn hở: "Bỗng dưng anh nhí nhố xấu xa thế này, em trai anh có biết không? Ha ha, Ngôn Cách, anh đùa nhạt nhẽo quá, chẳng buồn cười chút nào. Ha ha."

Nói vậy nhưng cô lại nằm bò trên giường cười không ngừng nghỉ, cả người phập phồng khiến chiếc giường cũng rung lên.

Cô bé này ngay cả bị bệnh cũng vui vẻ. Ngôn Cách không biết nói sao.

Cô cười đỏ hết cả mặt trong niềm hân hoan, một bên mặt nghiêng trên gối, mái tóc dài rối tung, ngâm nga giai điệu tự phổ.

Anh cảm thấy có một số việc thật khó lòng giải thích, tưởng chừng vô nghĩa lại khiến người ta bất ngờ ngoài sức tưởng tượng. Chỉ cần có cô ở bên, trái tim anh liền yên ổn, rõ ràng bản thân thích yên tĩnh nhưng lại có thể khoan dung mọi hành động không chừng mực của cô. Không, không phải khoan dung mà là chỉ khi nhìn có ầm ĩ không chút kiêng dè, anh mới biết thế nào là cảm xúc vui vẻ. Như giờ phút này đây, ngủ trưa cùng cô, bị hành động nhỏ của cô làm thức giấc, nhìn cô cười rung cả giường, anh liền cảm thấy thỏa mãn không mong gì hơn. Anh bằng lòng sống cả đời như vậy.

Anh lẳng lặng nhìn cô hồi lâu, giơ tay vuốt lọn tóc rũ hai bên má theo tiếng cười của cô. Cảm xúc trên đầu ngón tay mềm mại vô cùng khiến anh không dằn lòng được mà quấn lấy sợi tóc cô nghịch. Cô bị cuốn hút theo, nhìn anh nghịch tóc mình.

Một người lặng lẽ như mặt nước yên ả , một người dạt dào sức sống.

https://thuviensach.vn

Căn phòng yên ắng, mái tóc dài của cô cuốn trên ngón tay anh mấy phút đồng hồ. Hai người không hề cảm thấy nhàm chán, trái lại càng yên lòng và thấu hiểu lẫn nhau. Chân Ý lặng lẽ nhìn anh một lát, cuối cùng lên tiếng: "Ngôn Cách..."

"Hả?"

"Hoài Sinh nói em là vật thí nghiệm, không phải con của bố mẹ em."

Ngón tay anh khựng lại, ngước mắt nhìn cô: "Em tin không?"

"Em không biết nên mới hỏi anh." Anh mắt cô rực sáng vẻ rất nghiêm túc.

Anh cụp mắt: "Có lẽ anh ta muốn kích thích em nên nói dối."

"Em cũng mong là vậy. Bố mẹ không tốt với em, nhưng ông rất tốt. Nếu em không phải cháu ruột của ông, sao lại đón em từ cô nhi viện về chứ?"

Ngôn Cách lặng thinh. Lần đó, sau khi gặp Lệ Hữu, anh đã cử người đi điều tra hồ sơ bố mẹ Chân Ý và thấy không có gì khác thường. Nhưng anh bất ngờ phát hiện bố mẹ Chân Ý từng là tình nguyện viên của Kho tủy quốc gia. Bây giờ, anh đang chờ kết quả đối chiếu ADN.

Chân Ý cúi đầu như đang khẽ nói với bản thân: "Hơn nữa, em luôn lo lắng một ngày nào đó Chân Tâm sẽ lại xuất hiện."

Ngôn Cách buông tóc cô, chất giọng thanh nhã: "Chân Ý, hãy tin tưởng bản thân. Trong hoàn cảnh tuyệt vọng đau đớn như lần trước, em vẫn chiến thắng cô ta mà. Anh nghĩ, sau này không còn điều gì khó khăn hơn nữa đâu. Chờ em khỏe lại, anh sẽ bắt đầu điều trị cho em và sẽ mãi bên em."

Cô nhìn hàng mày đôi mắt đen nhánh của anh rồi bỗng như chìm đắm trong đó. Mỗi câu nói, mỗi ánh mắt của anh luôn có thể an ủi cô, giúp cô

https://thuviensach.vn

tìm lại lòng tin và phương hướng mỗi khi lạc lối.

Cô phồng má: “Nhưng có lúc sẽ lại thấy buồn. Chị ấy như vậy đấy, muốn làm tổn thương anh, muốn hại em chết. Em hận chị ấy, nhưng trước kia chị ấy đã cứu em..."

"Anh lại cho rằng em đang cứu vớt cô ta." Ngôn Cách ôm cô, "Sự kiên trì của em đã kiềm chế cô ta, không để cô ta sa vào tội lỗi."

Chân Ý nhíu mày: "Nhưng em không nhớ cái chết của Hoài Như cũng như cái chết của Dương Tư. Cảnh sát liệt em vào đối tượng tình nghi số một."

"Em không cần quan tâm những chuyện này. Anh sẽ thuê luật sư giải quyết giúp em, em dưỡng thương thật tốt là được rồi." Nhớ tới bản khởi tố của phía công tố, lòng Ngôn Cách bao phủ trong màn sương mù mỏng manh.

Chân Ý muốn nói thêm nhưng thấy ánh mắt hơi chùng xuống của anh nên đành thôi. Ngôn Cách kéo cô vào lòng, nói khẽ: "Ngủ thêm một lát nữa."

Anh vừa dứt lời, cô đã thấy mệt mỏi, mí mắt trĩu nặng, chớp mấy cái rồi vùi vào lòng anh thiếp đi. Lần này không còn mộng mị nữa.

Ngủ trưa dậy, Chân Ý biết Tư Côi đang ở bệnh viện này, muốn đi thăm cô ấy.

Ngôn Cách ngồi lên xe lăn rồi giúp cô lên xe. Một tay cô bị thương, không thể dùng sức. Ngôn Cách không gọi y tá giúp đỡ mà đẩy xe lăn của mình về phía trước nửa mét, một tay chống tường lấy thế một tay kéo Chân Ý tới trước. Cứ lặp lại như vậy, họ đi tới sát cửa. Anh ra ngoài vịn cạnh cửa rồi xoay người vươn tay về phía Chân Ý. Cô ngoan ngoãn chờ ở phía sau,

https://thuviensach.vn

thấy anh quay lại lập tức vui vẻ chìa tay ra. Anh kéo nhẹ, xe lăn cô trượt về phía anh, hai chiếc xe đụng vào nhau như thể cô sắp nhào vào lòng anh vậy.

"Sao thế?" Anh thấy đuôi mày đáy mắt cô tràn ngập nét cười.

"He he, như trẻ con vậy, thú vị quá." Cô cười tươi rói để lộ hàm răng trắng sáng, "Hai ta cùng ngồi xe lăn trông thật đáng yêu. Anh đi về phía trước một bước rồi quay về kéo em, cứ như con cún đi được vài bước phải quay lại ngậm miếng thịt vậy."

Ngôn Cách: "..."

Mới ra ngoài, Ngôn Hủ và An Dao đã tới thăm hai người họ.

Lâu rồi Chân Ý không gặp Ngôn Hủ, chủ động chào anh: "Hi, Ngôn Hủ!"

Lần này Ngôn Hủ chỉ mất năm giây phản ứng, ngờ nghệch trả lời: "Hi, Chân Ý."

"Nghe nói anh và Ngôn Cách phối hợp đặt bẫy Hoài Sinh, anh giỏi quá."

"... Hả?" Anh có vẻ ngờ vực.

"Ơ? Không phải ở Cục Cảnh sát, anh và Ngôn Cách cố ý đối thoại trước mặt Hoài Sinh để anh ta mắc mưu sao? Về sau, anh còn đóng vai Ngôn Cách nữa chứ."

“… Ồ.” Ngôn Hủ chậm chạp gật đầu.

Chân Ý không tiếc lời khen: "Cảnh sát và đặc cảnh thuộc phân đội đến cầu Thanh Giang đều không nhận thấy có gì bất thường. He he, anh ngồi cùng cả đám cảnh sát vậy mà không hề căng thẳng, lại còn diễn tốt như vậy, anh xứng đáng đoạt giải Oscar cho diễn viên xuất sắc nhất."

https://thuviensach.vn

Ngôn Hủ cau mày, buồn bã lắc đầu: "Không đâu."

"Anh đừng khiêm tốn mà."

"Thật sự không phải." Ngôn Hủ thành thật, “Tôi chỉ có hai câu thoại."

Chân Ý: “…” Ặc, được rồi... Thảo nào không lộ tẩy.

Trước khi đến phòng thẩm vấn, Ngôn Cách gặp Mạnh Hiên – tổ trưởng tổ đặc công thuộc Bộ An ninh Quốc gia đến vì Lệ Hữu. Anh ta đã thẩm vấn Hoài Sinh nhưng không moi được bất cứ thông tin có ích nào. Lần này, anh ta mang tới rất nhiều tài liệu, Ngôn Cách đã đọc xong toàn bộ trong mấy ngày qua, cũng không có thu hoạch đặc biệt, ngoại trừ một điểm: Trong tấm ảnh lúc Lệ Hữu bị bắt, trên ngực có một vết sẹo rất nhỏ rất nông. Hồi bé Lệ Hữu từng mổ ghép tim.

Gặp Mạnh Hiên, anh không thể không hỏi: "Đã điều tra được bệnh viện mổ ghép tim cho Lệ Hữu chưa?"

"Mấy hôm trước, tôi đã đến bệnh viện tâm thần lấy hồ sơ của Lệ Hữu để đối chiếu. Cậu biết đấy, đã cách nhiều năm nên rất khó điều tra, phải cần thời gian."

Ngôn Cách không đồng ý: "Trước đây có rất ít ca mổ ghép tim, khá dễ điều tra."

"Sắp xong rồi, một hai ngày nữa thôi."

Ngôn Cách đi lại khó khăn, trước khi đẩy cửa đi vào, anh quay lại nhìn Mạnh Hiên: "Phạm vi đối tượng tình nghi tập trung vào hai người. Đối tượng tình nghi tôi nói là tổ trưởng giai đoạn hiện nay của tổ thí nghiệm cô nhi viện."

https://thuviensach.vn

Trong phòng thẩm vấn đặt một chiếc bàn và hai chiếc ghế, sạch sẽ mà đơn điệu.

Hoài Sinh đi tới và ngồi xuống trong sự giám sát của nhân viên an ninh, tay bị còng vào ghế. Anh ta được chăm sóc tử tế, sạch sẽ và thanh tú. Sắc mặt không tệ, vừa ngồi xuống đã cười với Ngôn Cách: "Bác sĩ Ngôn, tôi khâm phục anh." Với trí thông minh của mình, anh ta đã sớm hiểu ra hết thảy, "Không ngờ anh nghi ngờ tôi từ trước nhưng vẫn án binh bất động rồi đóng giả Ngôn Hủ, đặt bẫy để tôi bắt anh. Về sau còn hiểu rõ toàn bộ kế hoạch tháo chạy."

"Như nhau thôi."

"Tình hình của tôi không thể xét xử công khai." Hoài Sinh hiểu rõ MSP chỉ có thể là bí mật, không thể công khai, "Xét xử bí mật thế nào đây? Nhốt ở nơi cơ mật? Bắn chết?" Trông anh ta cực kỳ nhẹ nhõm, sớm đã không màng sống chết.

Mặt Ngôn Cách không một gợn sóng: "Tôi nghe Mạnh Hiên nói, anh thừa nhận anh và chị anh là tổ trưởng quản lý tổ."

"Đúng vậy. Tôi và chị gái chịu trách nhiệm tổ thí nghiệm cô nhi viện. Chúng tôi vốn là vật thí nghiệm giống Chân Ý và Dương Tư, nhưng vì chị tôi tài giỏi, biết cách bào chế thuốc nên được tiếp xúc với người gây dựng phương án thí nghiệm rồi kéo tôi theo. Đúng lúc đó tổ thí nghiệm thay tổ trưởng mới, chúng tôi được lựa chọn."

"Hoài Sinh, anh thậm chí còn không biết thôi miên."

"Chị tôi biết. Vụ án trước kia do chị tôi làm. Sau khi chị mất, tôi đành dùng thuốc."

Nạn nhân chết không đối chứng, thời gian gây án cũng vừa khớp.

https://thuviensach.vn

"Anh có quan hệ gì với Lệ Hữu?"

"Cùng là tổ viên, đã vào MSP đều phải tuân thủ luật lệ. Anh ta biết người của tổ chức sẽ không để anh ta một mình, nhất định sẽ cứu anh ta."

Hay cho "sẽ không để anh ta một mình", điều này đã khiến tổ viên MSP có lòng trung thành và lệ thuộc mãnh liệt đến thế.

Có điều... "Hoài Sinh, Boss đứng sau chính là tổ trưởng tổ cô nhi viện, hắn và Lệ Hữu có quan hệ thân thuộc. Không phải anh."

Tin tức bất ngờ này khiến Hoài Sinh phải xử lý mất vài giây, mà mấy giây này đã đủ để Ngôn Cách dám chắc rằng anh ta nói dối. Nhưng anh không vạch trần, chỉ hỏi: "Anh bắt cóc Tư Côi bằng cách nào?"

"Tôi lấy cớ tìm cô ta có việc rồi hẹn gặp ở bãi đỗ xe, sau đó dùng thuốc khống chế."

Ngôn Cách nói tiếp: "Tại sao anh bắt cóc Tư Côi?"

"Tôi lo cô ta điều tra ra chất hóa học nguy hiểm sẽ dính líu đến mình, bèn bắt cóc cô ta."

Ngôn Cách thản nhiên nói: "Cảm ơn."

"Gì cơ?"

"Chỉ có nội bộ cảnh sát biết chuyện Tư Côi điều tra chất hóa học nguy hiểm, hơn nữa rất ít người biết. Anh nghe được từ đâu vậy?" Anh không hề bộc lộ chút sắc bén, "Tổ trưởng đứng sau thật sự nằm trong nội bộ cảnh sát."

Tư Côi hoặc Biện Khiêm, anh cần kết quả chắc chắn. Hai người này đều rất quan trọng với Chân Ý, anh không thể nhầm lẫn. Vì thế, anh cần trực tiếp tra hỏi Hoài Sinh.

https://thuviensach.vn

Ngữ điệu bình tĩnh nhưng ẩn chứa sức mạnh khiến Hoài Sinh không thể ứng phó, lông mi run lên mấy lượt. Tất cả nằm gọn trong mắt Ngôn Cách, đôi mắt anh càng sắc bén hơn. Hoài Sinh cũng ý thức được anh đang quan sát từng biểu cảm của mình, lập tức cụp mắt nghiêm mặt và tự nhủ rằng tuyệt đối không được để lộ bất cứ cảm xúc nào. Nhưng Ngôn Cách đã nắm trọn trong tay: “Chân Ý nói rằng lúc Dương Tư bắn Tư Côi, anh đã rất tức giận và quát Dương Tư là "Ai cho cô giết cô ta?" Tại sao anh lo cho cô ấy như vậy ?"

Sống lưng Hoài Sinh bất giác thẳng lên.

"Cô ấy có quan hệ gì với anh? Cô ấy là kẻ chủ mưu. Giả bộ bị anh bắt cóc và bây giờ giả bộ hôn mê?"

Hoài Sinh im thin thít.

"Hay kẻ chủ mưu có quan hệ với cô ấy?"

Bả vai Hoài Sinh căng lên.

Ngôn Cách lập tức đứng dậy, nhìn từ trên xuống: "Hoài Sinh, kẻ chủ mưu không phải là anh, anh chuẩn bị chịu thẩm vấn công khai đi."

Hoài Sinh ngạc nhiên ngẩng phắt đầu lên, nhưng chỉ thấy bóng lưng nhanh nhẹn và thẳng tắp của Ngôn Cách.

Ngôn Cách ra khỏi phòng thẩm vấn, Mạnh Hiên cũng đi ra từ phòng bên cạnh, hỏi: "Đã có tên đối tượng tình nghi rồi à?"

"Biện Khiêm."

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 17.4

Chân Ý ngồi bên giường cạnh Tư Côi đang say ngủ, Biện Khiêm đang ở bên thu dọn đồ đạc. Lát sau, hộ lý anh thuê đến sẽ đưa Tư Côi đi. Chân Ý quay lại nhìn: "Anh, anh đưa Tư Côi đi Mỹ, bao giờ mới trở lại?"

Biện Khiêm cười khẽ: "Bao giờ cô ấy khỏi bệnh, bọn anh sẽ trở lại."

Chân Ý không mấy vui vẻ "ừm" một tiếng, từ biệt Tư Côi như vậy khiến cô rất buồn: "Bác sĩ nói A Tư đã khá hơn rồi, nhưng sao cậu ấy không tỉnh lại?”

"Vì vậy mới phải đưa cô ấy đi Mỹ.” Biện Khiêm đi tới vỗ vai cô, an ủi, "Có lẽ sẽ chữa khỏi. Đừng buồn quá! Bao giờ bố trí ổn thỏa, anh sẽ liên lạc và nói cho em biết địa chỉ."

Cô gật đầu, điện thoại bỗng đổ chuông "Chân Ý! Điện thoại của trai kìa! Mau nhận đi..."

Biện Khiêm hơi cau mày.

"A lô..."

Giọng Ngôn Cách hơi trầm: "Em đang ở đâu?"

"Đương nhiên là ở bệnh viện."

"Bên cạnh có ai không?"

https://thuviensach.vn

Cô không hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời: "Em ở chỗ A Tư."

Bên kia lặng yên một hồi rồi nói: "Chỉ cần "ừ" là được... Biện Khiêm đang ở cạnh em phải không?"

Chân Ý nhận ra sư bất thường, liền nhìn Biện Khiêm theo bản năng. Anh ta đang uống nước, ngước mắt lên nhìn cô theo mép cốc.

"Ừ... Sao thế?"

"Anh ta chuẩn bị đón Tư Côi xuất viện à?"

Sao anh biết? Chân Ý hơi hoảng: "Ừ."

"Anh ta để em tiễn Tư Côi đến sân bay chứ?"

"Ừ." Ngữ điệu của anh khiến cô phát hiện có điều không ổn, nhưng cô cố gắng tỏ ra như thường.

"Chân Ý, em hãy nghe anh nói." Anh nhấn mạnh, "Bây giờ em trở về phòng bệnh của mình, anh sẽ tới ngay. Bác sĩ và y tá cũng đang chạy đến rồi."

Trái tim Chân Ý bắt đầu run rẩy đau đớn, cô đã dự cảm được có chuyện chẳng lành nhưng không dám nghĩ và cũng không dám tin. Cô vừa sốt ruột vừa lo lắng, rất muốn hỏi tại sao nhưng lại không làm vậy. Cô cười, giọng thoải mái: "Biết rồi, anh nhiều lời quá, em không chạy lung tung đâu, có cô y tá chăm sóc em mà."

Ngôn Cách không lên tiếng. Anh biết cô đang cố tỏ vẻ điềm tĩnh để Biện Khiêm không nghi ngờ, nhưng anh cũng hiểu rằng Biện Khiêm có thể nhìn thấu tâm tư cô. Giọng anh thấp xuống: "Chân Ý."

“Ừ?”

https://thuviensach.vn

"Anh yêu em."

“…”

Chân Ý bỗng ngơ ngẩn, nước mắt chầm chậm tràn mi, trái tim như bị thứ gì đó đụng mạnh. Cô không thể đáp lại, đành ép mình nhanh chóng chớp mắt, gạt đi màn sương bên trong, cười nói: "Được rồi, em chờ anh. Tối gặp lại." Nói xong, cô cúp máy không hề do dự.

Căn phòng nhất thời chìm vào sự tĩnh lặng kỳ quặc.

Cô ngoảnh lại nhìn Biện Khiêm, mỉm cười: "Bao giờ chúng ta xuất phát?"

Cô thầm tính toán, không nên chủ động xin phép rời đi, ra khỏi phòng bệnh hẳng nói. Biện Khiêm cười rồi vỗ sau đầu cô nói: "Em đi xem hộ lý anh thuê đã đến chưa.”

Cổ Chân Ý bỗng đau nhói, cô đưa tay sờ nhưng không có gì cả. Cô khẽ "ừm", ra vẻ điềm tĩnh đi mở của. Ra ngoài, cô chỉ thấy bảo vệ dẫn bác sĩ và y tá chạy vội về phía này, tiếng bước chân rất lớn. Họ tới bắt Biện Khiêm, Chân Ý lập tức quay đầu lại, nhưng Biện Khiêm đã biến mất, chỉ còn cánh cửa sổ mở toang và tấm rèm bay múa trong gió.

Cô nhìn đến thẫn thờ, không hiểu sao nước mắt lại rơi xuống.

Mấy ngày sau đó, tâm trạng Chân Ý cứ luôn ủ ê. Tám năm trước, Biện Khiêm quan tâm chiều chuộng cô hơn cả anh trai ruột, lại còn giúp cô giải quyết bao vấn đề khó khăn trong cuộc sống. Cô rất tin tưởng anh, chuyện gì cũng kể anh nghe. Nhưng hôm nay nghĩ lại, Biện Khiêm hiểu cô như lòng bàn tay, giao cho cô những vụ án gây xôn xao dư luận để cô được nổi tiếng, thậm chí anh còn là bạn trai của bạn thân cô. Tư Côi thật đáng thương. Thảo nào, sau khi bị Hoài Sinh bắt, cô ấy vẫn rơi nước mắt không lên tiếng, chắc hẳn bị sốc nặng lắm.

https://thuviensach.vn

Phải đến một tuần sau cảm xúc của Chân Ý mới bình ổn đôi chút. Đó là ngày cuối cùng của tháng Mười hai. Lúc Chân Ý đang buồn chán trong phòng bệnh, cô nhận được điện thoại mời ăn cơm của Sách Lỗi và Đường Vũ, họ muốn nói lời từ biệt. Cô báo với Ngôn Cách rằng mình muốn ra ngoài. Bây giờ, cô đã tương đối hồi phục, có thể xuất viện trong thời gian ngắn.

"Được, anh đưa em đi... "

Điện thoại đổ chuông, Ngôn Cách bắt máy, bình thản "ừ" mấy tiếng rồi cúp máy. Chưa kịp lên tiếng Chân Ý đã nói: "Anh đi làm việc của anh đi, không cần để ý đến em đâu." Cô hơi buồn, "Em biết cả rồi, các anh muốn bắt Biện Khiêm."

Ngôn Cách cầm tay cô: "Sợ em khó chịu nên mới không nói với em."

"Bắt anh ấy về đi. Anh ấy còn nợ A Tư một lời giải thích."

Cảnh vật hai bên đường đỏ đỏ xanh xanh rộn rã, đèn màu "Happy new year" giăng khắp mọi nơi. Chân Ý ngẩn người: "Hôm nay đã là giao thừa rồi à?"

"Ừ. Hết năm rồi."

"A!" Tinh thần Chân Ý có phần phấn chấn, "Tối nay đến cảng Elizabeth đếm ngược đi! Hồi cấp ba chúng ta từng đến một lần đấy."

Lần đó, vào thời khắc tiếng chuông giao thừa ngân vang, anh không chịu hôn cô ở nơi công cộng vì cho rằng sẽ làm trái phong tục tập quán (Tuy rằng những cặp đôi xung quanh đều hôn vào lúc 0 giờ). Những cặp nam thanh nữ tú kia huyên náo vui vẻ, chỉ có mình cô siết chặt nắm đấm, nghiến răng ken két, nổi giận lườm anh, suýt nữa tức phát khóc vì bộ dạng ngờ nghệch và cổ hủ của anh. Hôm sau, cô mang cặp mắt đỏ au nện tập tài liệu tìm kiếm được trước mặt anh: "Anh xem đi, khi năm mới đến phải hôn, đó

https://thuviensach.vn

là tập tục mang ý nghĩa chúc phúc, hoàn toàn không làm trái phong tục tập quán mà vốn là phong tục tập quán rồi!"

Ngôn Cách không xem tài liệu, chỉ chú ý đôi mắt sưng đỏ như con thỏ con của cô, vài giây sau nói: "Lần này anh sai rồi, lần sau sẽ sửa lỗi." Chỉ là anh không ngờ rằng lần sau đó đã không đến đúng kỳ hạn.

Nếu như thế thì xem ra anh còn nợ cô rất nhiều. Ngôn Cách bình tĩnh liếc nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ là sáu giờ tối, vẫn còn sáu tiếng nữa.

"Được."

"Thả em ở ngã tư đường Quốc Vương và Quế Lan Tây là được rồi, ngay chỗ đó."

Qua đèn đỏ, Ngôn Cách trông thấy đằng trước có một chiếc Land Rover. Đường Vũ mở cửa xe, nghiêng nửa người ra chào hỏi hai người họ.

"Em đi đây." Chân Ý vẫy tay chào Ngôn Cách.

Ngôn Cách lẳng lặng trông theo, mãi đến lúc chiếc Land Rover chạy được hai ba trăm mét, mấy chiếc xe màu đen khiêm tốn chạy ngang qua anh đuổi theo, anh mới nhấn ga, xoay tay lái rời đi.

Đường Vũ muốn mời Chân Ý ăn món Pháp, Chân Ý không muốn làm họ tốn kém, nhưng Đường Vũ nói quán bar làm án rất khá, cô cũng đi nghỉ việc ở phòng gym và chuyển sang làm huấn luyện viên riêng. Thu nhập của hai người họ rất tốt, còn mua được nhà ở Thâm Thành.

"Hai người định về Thâm Thành định cư à?"

"Vâng." Đường Vũ không hề lưu luyến, nói, "Không muốn ở lại thành phố K nữa. Sách Lỗi đã chuyển nhượng quán bar rồi, dự định trở về Thâm

https://thuviensach.vn

Thành gây dựng lại sự nghiệp. Ăn xong bữa cơm này, bọn em sẽ rời khỏi thành phố trước giao thừa. Chị yên tâm, bọn em sẽ sống tốt hơn."

Chân Ý nhẹ lòng hơn một chút. Tống Y đã cho họ cơ hội làm lại từ đầu và họ luôn quý trọng. Ăn cơm xong, cô đi xuống theo lối thang cuốn, vô tình liếc nhìn màn hình LED đang phát tiết mục giải trí chào năm mới ở trung tâm thương mại. Thế nhưng ánh mắt cô lại chú ý vào tin tức chạy bên dưới, cô nhìn chăm chú dòng chữ trắng nền đỏ đang từ từ hiện ra: Bởi vì tình trạng chuyển biến xấu, cấp cứu không hiệu quả, cảnh sát Tư Côi được giải cứu đã từ trần vào lúc 13 giờ 3 phút ngày 31 tháng 12 năm 201...

13 giờ? Bây giờ sắp đến 20 giờ rồi!

Chân Ý thảng thốt, toàn thân run rẩy. Cô vội lấy điện thoại ra tìm số của Ngôn Cách mà lòng như lửa đốt, nhưng rồi chợt bình tĩnh. Hôm nay Ngôn Cách muốn... Chẳng lẽ anh định dùng Tư Côi dụ Biện Khiêm? Cô lập tức gọi điện cho Ngôn Cách, chưa đến tiếng "tút" thứ ba anh đã bắt máy: "Chân Ý?" Bên kia hơi ồn nhưng giọng anh vẫn ôn hòa.

"Ngôn Cách, bây giờ em mới thấy tin tức." Dù đoán là giả, nhưng cô vẫn hoảng hốt, nghẹn ngào nói, "Anh mau nói cho em biết đi, thế này là..." Cô cắn môi, xung quanh có người nên không dám nói thành tiếng.

Anh hiểu rõ, ra một góc yên tĩnh rồi nói khẽ: "Là giả. Cô ấy không sao đâu."

Lòng Chân Ý nhẹ nhõm, không hỏi gì nữa mà chỉ mỉm cười rồi dặn dò anh: "Chú ý an toàn nhé."

"Ừ." Anh đáp, trước khi cúp máy, anh nói thêm, “Đừng chạy lung tung trên đường."

Anh sẽ không nói lời vô nghĩa. Chân Ý sững sờ: "Chẳng lẽ..."

https://thuviensach.vn

"Họ chạy rồi."

Họ? Biện Khiêm bắt Tư Côi đi, hay Tư Côi phối hợp với Biện Khiêm chạy trốn?

Đêm giao thừa, cửa hàng hai bên đường sáng trưng với đèn màu rực rỡ, thanh niên qua lại trên phố nói cười vui vẻ. Chân Ý tựa vào lưng ghế, thẫn thờ nhìn cảnh đêm tráng lệ. Thi thoảng Đường Vũ quay lại nhìn cô vẻ hơi lo lắng: "Chân Ý, bọn em đưa chị đến bệnh viện thăm chị ấy nhé."

"Không đi nữa." Chân Ý viện cớ, "Tôi đã gọi điện rồi, chỉ có người nhà được thăm."

Vừa rồi Ngôn Cách bảo cô đừng chạy lung tung trên đường, e rằng sẽ có đại chiến trên xa lộ. Chân Ý biết họ vội về Thâm Thành nên nói: "Đến ngã tư đằng trước thì hai người vòng về đi, tôi đợi người đến đón."

"Chị đã hẹn bạn đến đón rồi à?" Đường Vũ không an tâm.

"Ừ." Chân Ý nói dối, nghĩ bụng tự bắt xe là được. Căn hộ của Ngôn Cách cách đây khá xa, Đường Vũ bọn họ lại không thuận đường, trên đường sẽ phải chạy qua bệnh viện, dễ đụng phải xe truy bắt của cảnh sát.

Chân Ý cảm ơn ý tốt của Đường Vũ rồi xuống xe đứng ở ven đường nhìn quanh. Thành phố K về đêm rực rỡ hơn ban ngày. Cô nhớ tới lời Ngôn Cách, quyết định không bắt xe mà đi tàu điện ngầm cho an toàn. Vừa mới nhấc chân, một chiếc xe màu đen đơn giản mà đắt đỏ dừng trước mặt cô. Cửa xe hạ xuống, người đàn ông ngồi trong kính cẩn gật đầu với cô: "Cô Chân."

Đáy lòng Chân Ý phủ trong hơi ấm, suýt nữa thì quên là Ngôn Cách bảo vệ cô như hình với bóng.

https://thuviensach.vn

Chân Ý yên tâm lên xe. Người kia trông rất quen, thi thoảng xuất hiện bên cạnh Ngôn Cách. Anh ta sinh ra ở nhà họ Ngôn và lớn lên cùng Ngôn Cách.

"Anh là Tô Minh phải không?" Chân Ý lân la làm quen.

"Vâng." Anh ta trả lời cứng nhắc, một giây sau nói, "Cô Chân, dạo gần đây bến tàu điện ngầm xảy ra vài vụ tai nạn sập thang cuốn, thỉnh thoảng còn xảy ra trộm cướp."

Chân Ý hiểu ra, cười đáp: "Cảm ơn."

Tô Minh không tỏ thái độ, mặt mày nghiêm nghị.

Xe ô tô dừng ở ngã tư. Phía trước nhấp nháy ánh đèn đỏ, vài chiếc xe cảnh sát đỗ ở đó. Đường đã bị chặn, xe cộ không tài nào nhúc nhích. Rất nhiều người vây quanh theo dõi, cảnh sát đang giải tán đám đông. Tô Minh liếc nhìn, nói: "Đi đường Thiên Phụ."

Chiếc xe chuyển hướng, Chân Ý quay lại nhìn về phía ngã tư đằng xa. Từng chiếc xe cảnh sát lao qua, đèn báo lập lòe như dòng sông chảy xuôi. Họ đang đuổi theo Biện Khiêm và Tư Côi à? Chân Ý lo lắng cực kỳ.

Xe đang chạy dọc tuyến đường chính, lúc sắp đến ngã tư thì nghe đoạn đường phía trước vọng về tiếng xe chạy rền vang cùng tiếng còi xe cảnh sát đến gần, Tô Minh lập tức phanh xe. Chân Ý chúi đầu về phía trước, ngẩng lên thấy một chiếc xe màu đen với tay lái điêu luyện đang lách tránh rồi vượt đèn đỏ phóng vụt qua ngã tư phía trước, mang theo một chuỗi xe cảnh sát kéo dài mấy chục mét len lỏi gào rú phóng lên. Tốc độ nhanh đến nỗi Chân Ý không thể thấy rõ bóng người trong chiếc xe đầu tiên. Những chiếc xe đi cùng hướng với cô suýt nữa đụng vào vì không kịp phanh lại, chới với tấp vào ven đường, người trong xe hoảng hồn ló đầu ra nhìn quanh. Chân Ý sững sờ, khả năng lái xe của Biện Khiêm đâu có giỏi đến thế?

https://thuviensach.vn

Tiếng còi cảnh sát xa dần, ngã đường yên ắng trở lại. Không ít chủ xe cầm di dộng chụp ảnh và gọi điện, Tô Minh lại không hề dừng xe mà lái qua ngã tư. Nhưng Chân Ý thoáng thấy bất ổn, trong lòng dâng lên cảm giác lạ lùng khó tả. Biện Khiêm sẽ lái xe chạy như điên khắp cả thành phố ư? Cô tựa vào chiếc ghế mềm mại, ngẩn người nhìn bóng đêm chậm rãi lùi dần ngoài cánh cửa sổ. Bất thình lình, mắt cô vô tình lướt qua một chiếc taxi. Biển đèn hiển thị sáng chữ "Chờ khách", trên xe chỉ có tài xế và một hành khách. Giữa bóng tối, hai người đều đội mũ lưỡi trai cùng kiểu. Quái lạ! Chân Ý nheo mắt lại.

Xe cô chuẩn bị chạy thẳng, còn chiếc xe kia lại định đi về hướng ngược dòng xe cảnh sát vừa mất hút. Ánh đèn đường lướt qua kính chắn gió, ngay lúc chiếc taxi rẽ trái, Chân Ý nhìn thấy cái cằm trắng nõn tuyệt đẹp dưới chiếc mũ lưỡi trai. Cô giật thót, suýt nữa bật dậy khỏi ghế ngồi: "Rẽ đi! Đuổi theo chiếc xe kia!"

Xe vừa đến giữa ngã tư, thấy bốn phía đều có xe, Tô Minh không dám hành động mù quáng. Chân Ý sốt ruột đến độ cao giọng: "Đi theo chiếc xe kia, bạn tốt nhất của tôi đang ở trên đó!" Dứt lời, cô mở cửa định xuống.

Tô Minh biến sắc, nói "giữ chặt" rồi dồn sức xoay tay lái, sườn xe quay ngoặt. Chân Ý không kịp phản ứng, lăn một vòng ở ghế sau. Ánh đèn giao thông xoay tít trong buồng xe.

Chiếc xe nhanh chóng rẽ ngoặt, vội vã đuổi theo chiếc taxi kia. Xe đằng trước nhận thấy sự khác thường liền tăng tốc như bay. Chân Ý bình tĩnh gọi điện cho cảnh sát: "... Họ ở đoạn giao nhau giữa đường Quốc Vương và đường Hiên Tinh, chạy về phía đường Louis XIII…" Thế nhưng cảnh sát không thể đến ngay lập tức.

Không tới mấy phút, hai chiếc xe đã lao như bay tới đoạn cuối của tuyến đường chính. Mấy bận suýt nữa va phải xe chạy xung quanh, nhưng tinh thần của Tô Minh cực vững, đánh lái điêu luyện, vượt qua nguy hiểm hết

https://thuviensach.vn

lần này đến lần khác. Ngã ba càng lúc càng gần, Chân Ý nhìn màu xanh đếm ngược trên cột đèn giao thông, hoảng hốt nói: "Anh ấy sẽ rẽ trái lúc đèn chuyển màu!”

Lời chưa dứt thì đèn giao thông đã chuyển sang màu vàng, chiếc taxi vội băng qua đường không hề giảm tốc độ. Tô Minh cũng không chịu yếu thế, nhìn chằm chằm đèn chỉ thị rồi nhấn ga lao qua ngã ba ngay lúc đèn vừa chuyển sang màu đỏ.

Xe bên đường va chạm, vô số đèn xe lượn vòng giữa không trung, khiến người ta hoa mắt. Chân Ý nghiêng trái ngả phải, đầu óc váng vất cứ như ngồi tàu lượn siêu tốc. Chiếc xe hướng về Cửu Giang, nơi đó gần ngoại ô nên khá vắng vẻ, đường xá về đêm không một bóng người, chỉ có hai chiếc xe gào rú truy đuổi. Tô Minh nhìn đăm đăm chiếc taxi phía trước vẻ tràn đầy tự tin: "Chiếc xe kia không gắng gượng được bao lâu nữa đâu."

Chưa dứt lời, chiếc taxi đã rẽ gấp, chạy vào con ngõ nhỏ. Tô Minh bất ngờ, vội vàng phanh gấp. Xe họ khá lớn nên bị giới hạn lưu hành trên một số con đường, chiếc taxi lập tức biến mất trong đêm. Tô Minh đuổi theo sát nút nên không bị bỏ lại bao lâu. Xe họ chạy ra đã thấy chiếc taxi dừng ven đường, sườn xe chồng chất dấu vết va chạm suốt cả quãng đường. Mặc dù trời đã tối mịt, nhưng Chân Ý vẫn thấy rõ hai người kia. Biện Khiêm cao cao đưa tay kéo Tư Côi biến mất ở cửa bến tàu điện ngầm trống vắng. Cô không đợi xe dừng hẳn đã mở cửa đuổi theo.

Gần mười một giờ tối, bến tàu điện ngầm trống trải và tĩnh lặng, không có một hành khách. Chân Ý nhìn đồng hồ treo tường, thầm cảm thán vì Biện Khiêm đã tính trước giờ tàu điện ngầm xuất phát trong lúc vòng vèo qua khắp ngả đường khi nãy. Cô chạy xuống thang cuốn, nhưng Biện Khiêm và Tư Côi đã đi vào bến và xuống tầng dưới. Chân Ý không kịp mua vé, đành chống tay nhảy qua máy soát vé, nhưng tiếc rằng thể lực của cô chưa trở về trạng thái trước lúc bị thương nên chân bị vướng. Ống quần kẹt lại ở máy khiến cô ngã sầm xuống đất. Cô phớt lờ cơn đau, gượng dậy dốc

https://thuviensach.vn

sức chạy về phía trước. Người bán vé và bảo vệ đuổi theo, hét "Đừng trốn vé!"

Tiếng la hét lập tức vang vọng khắp bến tàu sáng ngời và trống trải giữa đêm thâu. Chân Ý chạy xuống thang cuốn nhưng lại chậm một bước, Biện Khiêm và Tư Côi đã lên tàu. Cửa tàu kêu "tít tít" chuẩn bị khép lại. Chân Ý kinh hãi gọi: "Tư Côi!" Cô cắn răng dốc hết sức lực rảo nhanh bước chân, xông lên chiếc tàu điện ngầm đang khép cửa. Cánh cửa đóng lại, cô bổ nhào xuống sàn, cú ngã thật quá sức với thân thể vừa mới hồi phục của cô.

Nghe phía sau có tiếng người đụng vào cửa, Chân Ý quay lại thì thấy Tô Minh đang cực kỳ hoảng loạn, đập cửa la hét gì đó, người bán vé cũng chạy theo phía sau. Tô Minh đập mấy phát, ngó quanh quất rồi cầm chiếc bình cứu hỏa trên tường nện vào cửa. Tiếng ầm ầm ghê rợn vang dội giữa khoang tàu điện ngầm, nhưng con tàu đã nhanh chóng vụt đi, anh ta đuổi tiếp như điên tầm mấy chục mét thì đành bất lực nhìn theo. Con tàu đã chạy vào đường hầm.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 17.5

Khoang tàu trống rỗng. Giờ đã quá muộn, lại gần bến cuối nên không còn hành khách nào khác. Chân Ý ngẩng đầu lên. Biện Khiêm đứng cách cô tầm hai ba mét, tay ôm Tư Côi, hờ hững nhìn cô. Tư Côi khép mắt, lựa vào lòng anh không chút biểu cảm. Chân Ý đã từng gặp rất nhiều tội phạm, không ít kẻ biến thái, có kẻ âm u tàn bạo, có kẻ kiêu ngạo tự tin. Nhưng Biện Khiêm khác hẳn, trong muôn vàn người cô gặp suốt tám năm qua, anh lại là người bình đạm chừng mực, ôn hòa không hề lộ sự sắc bén.

Chân Ý bỗng dưng muốn khóc vì không thể tin nổi bộ mặt ẩn giấu của anh. Sự phản bội trong tình thân không hề kém tình yêu, tim quặn đau như mất máu, nhưng cô vẫn gắng gượng nuốt trôi nước mắt, chậm rãi đứng dậy, chỉ nhìn Tư Côi: "Cậu thế nào rồi?"

Nước mắt còn vương trên khuôn mặt tái nhợt của Tư Côi, không biết bị soát người hay thế nào mà quần áo rất xộc xệch. Tư Côi ngước mắt nhìn cô, không đáp. Trái tim Chân Ý nguội lạnh.

"Cô ấy không sao đâu, anh phải đưa cô ấy đi." Dứt lời, Biện Khiêm cúi xuống ngậm lấy môi Tư Côi, mút rất sâu và mãnh liệt.

Sống lưng Chân Ý lạnh toát. Hôn xong, Biện Khiêm ngẩng lên nhìn Chân Ý vẻ thờ ơ: "Tiểu Ý, em đừng nhúng tay vào chuyện này."

Anh ôn hòa thân thiết đến vậy khiến Chân Ý bàng hoàng, nhớ lại hồi cô học luật, anh đã liên hệ với giáo sư hướng dẫn và tiền bối trong giới chỉ bảo

https://thuviensach.vn

cho cô. Khi đi làm ở văn phòng của anh, cô ngạo nghễ đến nỗi không có vụ án liền muốn đến trễ về sớm, chạy ra ngoài chơi suốt ngày.

"Anh Biện Khiêm, tại sao vậy?"

"Xét về ý nghĩa nào đó, những việc anh làm là đúng đắn." Một câu ngắn gọn, không muốn giải thích nhiều, "Tiểu Ý, bây giờ em sống tốt hơn mong đợi ban đầu."

Chân Ý cảm thấy bất lực.

Tàu điện ngầm lao vun vút, biển quảng cáo sặc sỡ trong đường hầm như đèn kéo quân rực rỡ, là quảng cáo công ích mừng năm mới với các minh tinh ăn mặc tươi sáng đang gửi lời chúc năm mới vui vẻ.

"Anh chạy không thoát đâu." Chân Ý sắc mặt tái nhợt, nói, "Cảnh sát sẽ nhanh chóng chặn lối ra tiếp theo."

Biển quảng cáo trong đường hầm tối đen biến mất, thay vào đó là cảnh đêm phồn hoa lộng lẫy lơ lửng trên mặt biển của thành phố K, mọi sắc thái hòa vào ánh nước thành vùng ảnh ngược.

Chân Ý sửng sốt, đột nhiên nhớ ra bến cuối của chuyến tàu này đặt tại cầu treo trên biển. Chưa đến một phút rưỡi, tàu đã đến điểm cuối. Cánh cửa vừa mở, gió biển lạnh giá gào thét ùa vào. Biện Khiêm dắt Tư Côi ra ngoài, Chân Ý xông lên dang tay ngăn cản: "Hai người không được đi."

Biện Khiêm không nói một lời, chỉ lẳng lặng nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm như trời đêm tĩnh mịch. Chân Ý sợ hãi trước ánh nhìn ấy, lòng thấy khó hiểu, không biết bởi gió biển hay vì ánh mắt của anh mà lưng cô lạnh toát. Biện Khiêm khẽ nói gì đó nhưng cô không nghe rõ. Ngay sau đó, anh giơ tay lên dao động trước mặt cô. Và rồi Chân Ý thất thần, càng thêm mù mờ.

https://thuviensach.vn

Biện Khiêm hơi cau mày, lấy làm lạ, vậy mà lại không thể thôi miên cô. Anh cụp mắt suy nghĩ chốc lát liền lập tức hiểu ra. Anh phớt lờ Chân Ý, cứ thế đẩy cô ra, đi tới bên cầu. Chân Ý vẫn chưa khỏe hẳn nên không có sức lực ngăn cản. Bến tàu điện ngầm vắng tanh, đèn trên cầu sáng tỏ, mặt biển sâu thẳm tịch mịch, chập chùng cơn sóng. Cách vịnh là cảng Elizabeth sầm uất. Người người chờ đợi đếm ngược tới năm mới trong hân hoan rộn rã. Trên tòa nhà văn phòng cao vút tới tầng mây, chữ "Happy new year" đủ mọi sắc màu lấp lánh như sao.

Biện Khiêm đi về phía đó thế nào được? Bến cuối đặt ở tầng hai của chiếc cầu hai tầng, rất gần mặt nước. Chân Ý đột nhiên nghĩ đến, Biện Khiêm không định ra khỏi bến tày mà đi thẳng xuống trụ cầu theo thang thoát hiểm, hẳn anh đã chuẩn bị phương tiện trên biển. Chân Ý đoán được đại khái quá trình. Cảnh sát lập bẫy, định thông báo tin tức giả để dụ Biện Khiêm đến bệnh viện gặp Tư Côi, sau đó giăng lưới chờ bắt anh. Người đầu tiên giống Biện Khiêm xuất hiện thu hút sự chú ý của cảnh sát rồi dụ họ truy đuổi suốt chặng đường, trong khi Biện Khiêm đã thật sự bắt Tư Côi đi. Anh lái một chiếc taxi không gây chú ý, ngồi tàu điện ngầm rồi đón thuyền rời khỏi, như thế thì ai nghĩ được cách chạy trốn kỳ lạ này chứ?

Chân Ý thấy Biện Khiêm ôm Tư Côi sắp đi tới bên cầu, thậm chí trông thấy một loạt họng súng màu đen ngoài lan can, ở đó là những người ẩn nấp chờ rời đi cùng Biện Khiêm. Dù sợ hãi, nhưng trong phút chốc, cô không thể nghĩ được gì khác, bèn nắm chiếc búa an toàn bên cửa kính, đập vào đầu Biện Khiêm. Anh ta lảo đảo, đau đớn ôm gáy, buông lỏng tay làm Tư Côi ngã xuống đất. Chân Ý lập tức xông tới đỡ Tư Côi, kéo sang một bên.

Nhưng người Tư Côi mềm oặt, Chân Ý không đỡ cô ấy đứng dậy được.

“Nằm trên giường lâu quá, không nhúc nhích nổi nữa.” Tư Côi khó nhọc cất tiếng. Cô vốn bị thương, lại nằm lâu chưa tập vật lý trị liệu đã xuống giường nên nhất thời không thể cử động bình thường.

https://thuviensach.vn

“Cậu muốn đi cùng anh ấy ư?” Chân Ý nhìn Tư Côi, nóng lòng đến nỗi toàn thân run rẩy, “A Tư, cậu nhìn tớ đi, cậu muốn đi cùng anh ấy ư?”

Tư Côi mỉm cười, sắc mặt tái nhợt: “Lúc người đầu tiên xuất hiện, tớ đã biết không phải anh ấy rồi, nhưng tớ muốn một mình hỏi anh ấy nên đã để mọi người đuổi theo. Khi anh ấy đến, tớ muốn bóp cò, trong lòng thật sự muốn nổ súng bắt người. Nhưng mà…” Cô cố gắng cong khóe môi, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Chân Ý đau lòng trào nước mắt: “Đừng nói nữa, A Tư. Cậu đừng nói nữa.”

Chân Ý biết Tư Côi không đành lòng. Giả bộ ngủ lâu như vậy chỉ vì không muốn tỉnh dậy đối mặt. Nhưng sau lúc đấu tranh nội tâm, cô vẫn đưa ra sự lựa chọn chính xác. Cô tưởng mình rất kiên cường, song người đàn ông này đã mạo hiểm đến bệnh viện để ở bên cô, chăm sóc cô, hôn cô. Khi nghe cáo phó của cô, anh lường được đó là cạm bẫy, vậy mà vì muốn xác nhận tình trạng của cô, anh vẫn một mình dấn thân vào ngay nguy hiểm. Lúc anh nghiêng người vuốt ve cô, cô bỗng nhảy phắt dậy, giơ súng ngắm bắn. Nhưng rồi anh từng bước đến gần, cô đau lòng rơi lệ, tay run lẩy bẩy. Vào thời khắc ấy, cô hiểu mình không nỡ nổ súng.

“Chân Ý, cảm ơn cậu đã đuổi theo cứu tớ. Tớ không muốn đi cùng anh ấy, đương nhiên là không muốn.” Giọng Tư Côi yếu ớt như tấm lụa, nhưng lời lại kiên định như sắt. Chân Ý ngạc nhiên và cảm động, đau đớn cõi lòng, ôm chặt lấy Tư Côi: “Không đi, tớ không cho cậu đi. Cảnh sát đến rồi, cậu yên tâm, cảnh sát…” Bỗng im bặt. Cô nghe thấy tiếng mở chốt an toàn lanh lảnh giữa gió biển thét gào.

Lưng Chân Ý lạnh run, cô quay đầu đối diện với họng súng đen ngòm. Mặt Biện Khiêm lạnh lùng: "Tiểu Ý, giao cô ấy cho anh."

"Anh sẽ không giết em."

https://thuviensach.vn

"Anh sẽ không giết em. Nhưng nếu em tiếp tục cản trở, anh sẽ bắn lên chân em hai cái lỗ. Như vậy, anh sẽ thuận lợi rời đi, còn em phải nằm đây với thương tích đầy mình. Cuối cùng, thằng nhãi yêu em sẽ đau lòng và kẻ đuổi đến bến tàu điện ngầm sẽ chìm sâu vào áy náy."

Không hổ là người học tâm lý, hai ba câu nói của anh đã chạm vào điểm yếu của Chân Ý, khiến cô sững sờ vài giây. Biện Khiêm bước tới, nện báng súng vào sau đầu cô. Trước mắt Chân Ý bỗng tối sầm, cô khuỵu người xuống. Anh nhanh chóng ôm eo Tư Côi, kéo cô ấy vào lòng.

Chân Ý ôm cái gáy đang đau dữ dội, nằm dưới đất gọi với theo: "Tư Côi không muốn đi cùng anh, anh phá hủy tình yêu và cuộc đời của cậu ấy, cậu ấy sẽ hận anh. Cậu ấy muốn bắt đầu cuộc sống mới chứ không phải cùng anh trở về MSP."

"Anh muốn đưa cô ấy thể nghiệm cuộc đời mới." Biện Khiêm dừng bước, ngoảnh lại nhìn Chân Ý, "Nếu cô ấy không yêu anh, muốn bắt đầu cuộc sống mới không có anh thì sao lại bằng lòng sinh con cho anh chứ?"

Chân Ý giật thót, nhìn về bụng Tư Côi. Gió biển làm áo cô ấy dán sát vào người, không thấy quá rõ, nhưng quả thật đã hơi phồng lên.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Biện Khiêm chậm rãi lướt đến bụng Tư Côi, nói: "Cô ấy bị thương nặng như vậy mà nó vẫn an toàn, chứng tỏ nó là kỳ tích." Anh cúi đầu kề sát mặt Tư Côi: "A Tư, tin anh, mọi thứ của hiện tại rồi sẽ thay đổi."

Tư Côi lắc đầu, ra sức đẩy khiến bản thân suýt ngã xuống. Biện Khiêm hoảng hốt, lập tức kéo cô lại, không ngờ Chân Ý nhanh tay ôm lấy Tư Côi trước anh ta rồi ngã xuống đất. May mà Tư Côi ngã lên người Chân Ý nên không bị thương. Đầu Chân Ý đập lên nền xi măng, xây xẩm mặt mày.

Đúng lúc ấy, tiếng súng vang dội một nửa đoạn cầu. Hằng hà cảnh sát cùng vô số khẩu súng nhắm vào Biện Khiêm. Lần đầu tiên Chân Ý cảm

https://thuviensach.vn

thấy tốc độ của cảnh sát lại nhanh đến vậy. Lính đánh thuê ẩn mình ngoài lan can cũng đồng loạt đứng dậy, nâng súng chĩa vào cảnh sát, tạo thành thế giằng co. Biện Khiêm phản ứng nhanh hơn, một tay ôm Tư Côi, một tay nhấc Chân Ý dậy, bóp chặt cổ cô rồi gí súng lên đầu cô. Trong tiềm thức, anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lấy Tư Côi làm con tin mà chỉ có Chân Ý. Cô bị anh bóp nghiến, hít thở khó khăn, nòng súng lạnh băng gí lên huyệt thái dương. Hai bên bị ép sít sao khiến cô bắt đầu hoảng hốt, và sâu thẳm là nỗi đau trong lòng. Nước mắt tuôn rơi dữ dội, nhưng giữa thế giới mịt mùng bọt nước, cô trông thấy một bóng dáng quen thuộc.

Cảnh sát dàn hàng, hoặc đứng hoặc ngồi. Ngôn Cách mặc chiếc áo khoác màu trắng, hai tay rẽ lối chậm rãi đi ra từ đám người. Tim Chân Ý thót lên cổ họng. Sau Biện Khiêm là hàng loạt họng súng, chẳng may bóp cò làm Ngôn Cách bị thương thì phải làm sao đây?

"Biện Khiêm." Ngôn Cách không nhìn Chân Ý, chậm rãi tới gần, "Bác sĩ nói tình trạng sức khỏe của Tư Côi không tốt, anh đưa cô ấy đi theo đường biển chòng chành có thể khiến cô ấy sẩy thai."

Một câu nói chạm vào điểm yếu của Biện Khiêm. Sức lực trên cổ họng Chân Ý vơi bớt giúp cô hít thở dễ hơn. Thế nhưng Biện Khiêm cười lạnh nhạt: "Chúng tôi đi máy bay trực thăng."

"Ồ." Ngôn Cách chậm rãi nói, "Xem ra tối nay phải có trận thương vong rồi."

Lời này khiến Biện Khiêm hơi khựng lại. Anh không sợ phải giao chiến, nhưng lại lo Tư Côi trở thành người bị thương. Biện Khiêm lẳng lặng liếc nhìn Tư Côi bên cạnh, sắc mặt cô nhợt nhạt, trông yếu ớt vô cùng. Anh vốn không muốn bắt cóc Chân Ý nhưng xem ra bây giờ không được rồi.

Biện Khiêm kéo Chân Ý lùi về sau một bước, lơ đãng hỏi Ngôn Cách: "Sao lại nghi ngờ tôi?"

https://thuviensach.vn

"Người gọi điện là người bên cạnh Chân Ý, lần thôi miên nhảy lầu cuối cùng là Thôi Phỉ, sau đó mọi chuyện đã thay đổi. Kẻ đứng sau không hề thay đổi hình thức gây án mà chỉ giao trách nhiệm thanh trừ vật thí nghiệm cho Hoài Sinh, còn bản thân thì không nhúng tay. Bởi lẽ cuộc sống của anh ta đã có thay đổi. Khi ấy, người bên cạnh Chân Ý không có gì thay đổi lớn, ngoại trừ anh và Tư Côi.” Mắt Ngôn Cách sâu hơn, nói, “Một người không còn độc thân thì làm việc sẽ không thuận tiện. Hoặc có lẽ vì tình yêu nên đã nảy sinh biến chuyển. Chỉ có cảnh sát chịu trách nhiệm vụ án này mới có thể bắt chước cách thức gây án của kẻ vệ đạo. Những cảnh sát khác không có qua lại với Chân Ý, trừ Tư Côi. Anh thì đã vào Cục Cảnh sát làm việc, biết tin tức nội bộ vốn không khó khăn. Vậy nên chỉ có thể là hai người."

Biện Khiêm cười thản nhiên: "Xem ra anh nghi ngờ tất cả mọi người, thậm chí A Tư."

"Anh biết tâm lý học chuyên nghiệp và thuật thôi miên, nắm rõ nội bộ cảnh sát như lòng bàn tay, có IQ cao cùng khả năng khống chế và thực thi." Ngôn Cách dừng lại, giữa màn đêm mắt anh càng đen hơn. Anh đắn đo gì đó, cuối cùng vẫn nói, "Lúc đầu anh nhận lời cảnh sát Tư chỉ đơn giản vì cô ấy là cảnh sát và là bạn thân nhất của Chân Ý. Xét cho cùng, khi Chân Ý đầy đủ thực lực, cô ấy sẽ không ở lại văn phòng luật của anh nữa, nên chỉ khi tiếp xúc với tuyến đầu của vụ kiện, anh mới có thể tiếp tục sắp xếp hướng đi cho cô ấy."

Tư Côi cúi đầu rủ mi, không thấy rõ biểu cảm. Nhưng lời này đã kích thích Biện Khiêm vốn luôn dửng dưng, lực tay trên cổ Chân Ý siết chặt thêm.

"Nhưng anh đã yêu cảnh sát Tư. Bởi vì yêu cô ấy nên anh không muốn đích thân ra tay mà giao nhiệm vụ cho người khác. Vì vậy, anh nóng lòng cứu Lệ Hữu ra để anh ta chịu trách nhiệm."

"Anh biết quan hệ của tôi và Lệ Hữu?"

https://thuviensach.vn

“Đúng. Hai người rất thân thiết, thân thiết đến độ một bên tình nghuyện bị nhốt cũng không phản bội để người kia được tự do, thân thiết đến mức dù người kia nghiêm khắc thi hành kế hoạch thì cũng không phản bội. Giống như cặp anh em trong Người gối. Người gối không chỉ là nghi thức của Hoài Sinh, mà còn là nghi thức của anh.”

Ngôn Cách đi tới chỗ cách Biện Khiêm ba, bốn mét rồi dừng lại. “Hồi bé, bố anh bị bỏ tù, mẹ chạy theo kẻ thù. Anh và anh trai sống nương tựa lẫn nhau, nhưng rồi anh trai chết ngoài ý muốn. Cái chết của anh ấy không để lại dấu vết mà chỉ là lời của một mình anh. Không lâu sau khi ra đời, Lệ Hữu đã phẫu thuật ghép tim, chúng tôi không tìm được bệnh án của Lệ Hữu, nhưng lại tìm được chữ ký của người giám hộ, vừa hay đó là bố anh, Dĩ nhiên, bố anh đã sửa tên nên các đặc công đã phải tốn rất nhiều công sức để điều tra.”

Biện Khiêm hơi nhướng mày: “Anh đã điều tra ra rồi. Tôi vốn định lần sau mới cứu Lệ Hữu, nhưng bây giờ…” Anh gí súng vào đầu Chân Ý, “Phải trao đổi thôi.”

“Anh không giết Chân Ý đâu.” Giờ phút này, Ngôn Cách lý trí đến gần như ác nghiệt, dưới ánh đèn màu trắng sáng ngời, khuôn mặt trắng trẻo của anh không còn màu máu, “Bởi vì cô ấy là vật thí nghiệm hoàn mỹ. Lần trước bắt cóc Chân Ý là để tiến hành bước thí nghiệm cuối cùng nhằm thử thách cô ấy. Nếu bị Chân Tâm đánh bại, cô ấy sẽ bị giết như Tống Y, Đường Thường và Thôi Phỉ. Nếu cô ấy chiến thắng Chân Tâm, cô ấy sẽ được trả tự do như An Dao. Sự thật chứng minh rằng cô ấy là kết quả hoàn mỹ. Nếu hôm ấy Hoài Sinh cứu được Lệ Hữu, lúc lên thuyền máy rời đi, anh ta sẽ để Chân Ý ở lại bến tàu theo mệnh lệnh của anh.”

Chân Ý sợ hãi túa mồ hôi lạnh. Sự kiên trì bằng cả tính mạng đã cứu sống cô.

https://thuviensach.vn

Biện Khiêm tiếp tục im lặng, Ngôn Cách lại nói đúng. Nếu vậy thì tất cả vật thí nghiệm đều đã có kết quả cuối cùng. Hoài Sinh và Lệ Hữu sẽ biến mất, còn Biện Khiêm sẽ tiếp tục sống cuộc sống bình thường mà không bị bất cứ ai nghi ngờ. Đáng tiếc đã bị Tư Côi phát hiện ra đầu mối.

“Cảnh sát Tư không muốn đi theo anh, anh có suy nghĩ cho cảm nhận của cô ấy không?” Ngôn Cách hỏi, “Cô ấy không chấp nhận niềm tin của anh.”

“Niềm tin?” Biện Khiêm cười dửng dưng, “Niềm tin gì?”

“Niềm tin của thành viên MSP.” Gió biển thổi phất phơ mái tóc ngắn của Ngôn Cách, phía sau bóng dáng màu trắng cao ráo vào lạnh lùng ấy là cảng Elizabeth rực rỡ sắc màu, “Các anh kiên trì theo đuổi thứ khoa học cổ điển, nguyên sinh và không lai tạp. Đồng thời, các anh cho rằng mình làm tất cả là vì khoa học, chỉ cần mục đích thuần túy, hi sinh cá nhân ở phạm vi nhỏ là việc không đáng bận tâm.”

Biện Khiêm hơi nheo mắt lại, khóe môi nở nụ cười tự tin: “Đúng. Chính là như vậy. Tôi đã gặp rất nhiều nhà khoa học cả đời giữ lòng trong sáng, không màng danh lợi, mà chỉ muốn tìm tòi, khám phá để vượt qua tri thức và giới hạn của con người trong mọi lĩnh vực. Cũng như tổ chức MSP, luôn tìm hiểu tất cả mọi thứ về tinh thần con người. Tinh thần vốn là lĩnh vực thâm sâu vĩ đại và rộng lớn vô biên. Đột phá giới hạn tinh thần của loài người, không ngừng theo đuổi tiến bộ và phát triển, khám phá tiềm năng, mài giũa ý chí thì loài người mới có thể thực sự nhảy vọt và phát triển được.” Anh không phải là người đào tạo nhiệt huyết, nhưng lời nói ra bình ổn và thong thả, toát lên vẻ khiêm tốn từ trong nội tâm, nhỏ bé và kính cẩn như con người trước tự nhiên và chân lý. “Thí nghiệm và số liệu của mỗi tổ chức sẽ được gửi lại cho nhà khoa học. Họ cập nhật số liệu và tiến hành cải thiện phương pháp. Nghiên cứu hành vi và tâm lý của những người khác nhau sẽ rút ra được quy luật, sau đó phản hồi cho xã hội, để loài người căn

https://thuviensach.vn

cứ vào kết quả của thí nghiệm mà xem xét hoàn cảnh và bản thân, từ đó nâng cao chính mình.”

Ví dụ đơn giản nhất là đứa trẻ của gia đình ly hôn thường dễ sản sinh vấn đề tâm lý. Điều này nhắc nhở các cặp đôi phải thận trọng khi kết hôn, nuôi con dưỡng cái và ly hôn.

Ngôn Cách lắng nghe nhưng không đưa ra bất cứ bình luận nào. Trước kia, anh cho rằng tổ chức của Lệ Hữu dùng thuốc để gây bệnh tâm thần, về sau phát hiện ra nhánh rắn cạp nong đôi của MSP, mục đích họ dùng thuốc kích phát bệnh tâm thần là để nghiên cứu các loại thuốc chữa bệnh tâm thần theo hướng ngược lại, đồng thời phát triển mức độ tư duy của con người. Từ đó giúp mỗi một nhân cách của người đa nhân cách đều có khả năng siêu phàm ở một lĩnh vực nào đó.

Lời Biện Khiêm nói khiến cả thế giới yên ắng đến độ chỉ còn tiếng gió: “Khôn sống mống chết. Tinh thần và tư tưởng không có sức cạnh tranh sẽ bị loại bỏ như gen. Lịch sử luôn là vậy, vì sự tiến bộ và phát triển của toàn thể, hi sinh phần nhỏ là điều tất yếu. Đây chính là quy luật của lịch sử loài người. Như tổ thí nghiệm cô nhi viện, chúng tôi đã có số liệu thí nghiệm hoàn mỹ, chúng sẽ đem lại hạnh phúc cho nhiều người. Có vài người tầm thường phải hi sinh, nhưng cũng có người lột xác hoàn mỹ và trở thành tinh anh ưu tú.”

Chân Ý biết mình là một trong những người lột xác hoàn mỹ mà anh nói, cô không biết tất cả những gì mình có ngày hôm nay có phải nhờ thí nghiệm này thúc đẩy không. Nhưng có thể khẳng định, nếu không có thí nghiệm này thì cô sẽ không như ngày hôm nay. Có lẽ tốt hơn, có lẽ tệ hơn. Biện Khiêm nhã nhặn chừng mực, nói lời ôn hòa, không mang sự áp đặt và trách móc nặng nề, nhưng lại khiến ai cũng rối rắm khó hiểu, hoang mang dao động.

https://thuviensach.vn

“Nhưng…” Chất giọng thanh khiết của Ngôn Cách kéo tất cả trở lại, “Đây không phải niềm tin của cảnh sát Tư. Niềm tin của cô ấy và luật sư Chân là niềm tin bình thường nhất nhưng kiên định nhất của mỗi một người bảo vệ chính nghĩa: bảo vệ từng người dân bé nhỏ, không hi sinh lợi ích và tính mạng của cá thể. Không đem tính mạng ra so sánh, cũng không đem tính mạng ra làm phép toán. Vì một người, có thể đối chọi với đám đông đại biểu cho quyền lực.”

Biện Khiêm sửng sốt.

Ngôn Cách đứng thẳng tắp trong cơn gió đêm. Thế giới này ồn ã và nhộn nhịp, mê say và thối nát, riêng anh sáng suốt, không vướng bụi trần. “Niềm tin của cô ấy trái ngược với anh, chính vì vậy mà cô ấy mới chủ động đưa ra kế hoạch bắt anh.”

Biện Khiêm thảng thốt. Và khoảnh khắc ấy, Tư Côi vốn mềm oặt dưới đất đột nhiên đứng dậy, thần tốc rút khẩu súng dự bị của Biện Khiêm gí lên đầu anh, tay kia bẻ ngoặt tay phải của anh. Chân Ý thoát khỏi kìm kẹp, ngã nhào xuống đất, vội bò bằng cả tay lẫn chân đến cạnh Ngôn Cách, ôm lấy chân anh. Ngôn Cách cúi đầu liếc nhìn cô gái ngồi bên chân với nước mắt chan hòa như con mèo mướp. Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, trái tim buông lỏng phần nào.

Tư Côi gí súng vào đầu Biện Khiêm, toàn bộ súng sau lưng Biện Khiêm liền nhắm vào Tư Côi. Biện Khiêm nâng tay lên, vỏ súng dao động trên ngón trỏ của anh. Khuôn mặt thanh tú vẫn ung dung, mỉm cười với Tư Côi: “Em muốn giết anh à?”

“Em muốn bắt anh. Bác sĩ Ngôn nói rất đúng, vì vậy em mới muốn tận tay bắt anh.” Tư Côi vẫn cong khóe môi, mái tóc ngắn của cô tự do bay múa trong làn gió biển, “Đầu tiên là để cảnh sát truy đuổi tên giả dạng khắp thành phố vì không muốn nổ súng ở bệnh viện, sau đó để một mình em bị

https://thuviensach.vn

anh dẫn lên cầu là vì không muốn gây chiến ở nơi giao thông đông đúc, tổn thương người dân vô can.”

Nụ cười trên mặt Biện Khiêm vơi dần từng chút rồi tan biến hẳn. Ánh mắt anh sâu thẳm u ám, nhìn cô đăm đăm hồi lâu, gằn từng chữ: “Yếu ớt suốt chặng đường là giả bộ? Lúc ở bệnh viện không nỡ bắn anh cũng là giả sao?”

“Phải. Vì lo rằng bắn anh sẽ khiến thuộc hạ đóng quân ở xung quanh nổ súng vào bệnh viện. Nhóm cảnh sát rời đi đầu tiên cũng được lập kế hoạch từ trước. Em hiểu rõ chắc chắn anh sẽ có sự chuẩn bị này. Vì thế, em đã tương kế tựu kế để anh gỡ bỏ phòng bị mà dẫn em đến nơi anh dự định khởi hành.” Cùng lúc đó, đội đặc cảnh thực sự sẽ âm thầm theo đuổi.

Chân Ý ngơ ngác, thảo nào cảnh sát nhanh như vậy! Nhìn gò má dưới làn tóc bay múa cùng tư thế giơ súng và cố gắng nhẫn tâm của Tư Côi, lòng cô đau thắt lại. Biện Khiêm lấy lại vẻ lạnh nhạt, nói: “Nổ súng đi.” Anh buông lời thẳng thừng, “Muốn bắt anh về là chuyện không thể nào, nên hãy một phát bắn chết anh đi.”

Tay Tư Côi giơ thẳng tắp nhưng không nhúc nhích. Họng súng của đội đặc cảnh và lính đánh thuê đang đối nghịch nhau, không một động tĩnh. Gió biển lớn dần, cảng Elizabeth đằng xa rực rỡ pháo hoa. Trong bóng đêm tăm tối, Tư Côi cười vẻ bi thương, nụ cười tuôn rơi nước mắt: “A Khiêm, em yêu anh, rất rất yêu. Nhưng em không thể vì tình yêu mà từ bỏ niềm tin đối với chính nghĩa được. Em không phải là nhà triết học, không biết chúng ta ai đúng ai sai, nhưng rõ ràng hai ta hoàn toàn trái ngược. Em tuyệt dối không thể nhập bọn cùng anh. Không chỉ vậy mà cả đời này em sẽ vẫn dốc sức chống lại niềm tin của anh.”

Mắt Biện Khiêm tối sầm, lóe lên nỗi đau thấu xương tủy. Tư Côi nén nước mắt, giơ tay lên mở chốt. Chân Ý giật mình khi thấy súng của lính đánh thuê chĩa thẳng vào Tư Côi. Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Biện

https://thuviensach.vn

Khiêm bỗng xoay người, tóm lấy súng của Tư Côi rồi xoay người cô lại. Khẩu súng trên tay phải của anh vòng quanh ngón trỏ, cầm lại vững vàng chĩa vào hông cô. Cô nhấn còi súng theo phản xạ có điều kiện, nhưng không vang tiếng. Không có đạn! Tư Côi hoảng hồn, Biện Khiêm cúi đầu kề sát tai cô: "Cảnh sát xuất hiện nhanh vậy, anh sẽ không ngờ tới ư?" Tay phải giơ lên, bỗng xuất hiện một băng đạn màu đen.

Anh kiên quyết nói: "A Tư, anh tha thứ cho hành động vừa rồi của em. Chúng ta rời khỏi đây đi."

Nói đoạn anh giữ lấy Tư Côi, muốn ôm cô nhảy qua lan can. Chân Ý cuống lên, nhưng Ngôn Cách chỉ lẳng lặng nhìn theo mà không có lời nói cử chỉ nào muốn ngăn trở. Sự náo nhiệt nơi cảng xa theo gió bay đến, ánh đèn rực rỡ dường như cũng theo cùng, lóe sáng trên mặt Biện Khiêm. Không ai chú ý, nhưng Tư Côi bỗng thấy kinh hoàng. Cô biết rõ khi nãy Ngôn Cách chỉ kéo dài thời gian, chờ tay súng bắn tỉa tiếp cận theo đường biển giữa đêm. Tay súng bắn tỉa ở trong tối, họ ở ngoài sáng.

Tư Côi sững người, mở căng hai mắt nhìn chằm chằm điểm đỏ chiếu vào lưng Biện Khiêm. Trong tích tắc, cô quên đi tất cả suy nghĩ và sự kiên định của mình, dốc hết sức lực đẩy anh ra: "A Khiêm!

Ngôn Cách bỗng ngồi thụp xuống ôm lấy Chân Ý vào lòng rồi ngã nhào xuống đất, dùng cả người bảo vệ cô kín kẽ. Chân Ý bất ngờ, còn chưa hiểu ra đã nghe thấy tiếng súng kêu "chíu", ngay sau đó là hàng loạt tiếng súng nối nhau vang lên. Tim cô như ngừng đập, thảng thốt lạnh cả người, "Ngôn Cách!"

"Anh không sao." Anh lập tức trả lời cô. Ngay sau đó, mạnh mẽ lặp lại một lần, "Chân Ý, anh không sao."

Cô ngẩng đầu muốn nhìn nhưng đôi mắt đã được che lại dưới bàn tay dày rộng dịu dàng, mang hương thơm thoang thoảng của anh. Qua vòng tay

https://thuviensach.vn

bảo vệ của anh cô mơ màng trông thấy rừng súng mưa đạn ngoài kia. Không có tiếng súng quy mô lớn mà chỉ có mấy tiếng "chíu chíu" vang lên, chưa được mười mấy giấy đã biến mất. Chân Ý vẫn còn sợ hãi, cô ngã về phía trước, liếc thấy Tư Côi đẩy Biện Khiêm ra. Cô lập tức giãy khỏi vòng tay của Ngôn Cách, tập trung nhìn lại thì lính đánh thuê đã biến mất, Tư Côi không gặp nguy hiểm.

Thế giới trong đêm tĩnh lặng, chỉ còn gió biển thét gào hòa cùng tiếng nức nở tan nát cõi lòng của người con gái. Tư Côi được Biện Khiêm nhanh nhẹn ôm vào lòng, cô ngẩng đầu kề sát cổ Biện Khiêm bật ra tiếng khóc nghẹn ngào, bả vai run lẩy bẩy. Biện Khiêm không lên tiếng, chỉ ôm siết lấy Tư Côi. Dưới ánh đèn sáng ngời, mặt anh thanh tú và khắc sâu, đôi môi tái nhợt nở nụ cười nhạt, nói câu gì đó bên tai Tư Côi. Tiếng gió quá lớn, chỉ mình Tư Côi nghe thấy. Cô ngơ ngẩn, ngừng khóc như thể bất động. Cuối cùng, anh lẳng lặng và yếu ớt cúi đầu xuống, đôi môi chậm rãi lướt qua gò má Tư Côi.

Bóng đêm lộng lẫy, cảng Elizabeth đối diện như dải ngân hà chói lọi, pháo hoa rực rỡ sắc màu bay lên không trung, nổi bật giữa bầu trời đêm và vùng biển cả. Đêm nay, mọi người trên thế giới đều chúc tụng, còn riêng anh lại im lìm, ngã xuống trong cơn gió biển, đắm mình vào lòng biển sâu thăm thẳm.

"A Khiêm!" Tư Côi hét lên, vươn tay bắt lấy. Chân Ý xông tới cản lại trước người Tư Côi, bảo vệ bụng cô ấy.

"A Khiêm!" Tư Côi khóc thét, vùng vẫy muốn kéo anh nhưng Biện Khiêm đã rơi xuống đáy biển, bọt biển tóe lên bị thủy triều nuốt trọn.

"A Tư, cậu đừng như vậy. Trong bụng cậu còn có em bé mà." Chân Ý rơi nước mắt, cô không biết Biện Khiêm ra sao, nhưng cô không muốn anh chết.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách cởi áo khoác, giẫm lên lan can tung người nhảy xuống biển.

“Ngôn Cách!” Chân Ý hốt hoảng, nhưng thấy tâm trạng Tư Côi kích động, cô không dám buông tay.

Thêm nhiều cảnh sát nhảy xuống cầu. Gió đêm sắc lẻm lạnh giá khiến người ta rét run. Tư Côi ôm Chân Ý, khóc tan nát tim gan. Chân Ý vừa lạnh vừa sợ, khóc cùng cô ấy: “A Tư, đừng sợ, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi, sẽ tốt lên mà.” Miệng nói vậy nhưng lòng cô đau đến chết lặng. Nhìn Tư Côi tuyệt vọng bi thương đến thế, cô e rằng cô ấy sẽ không thể tốt lên được.

Cảng biển giữa màn đêm đón ánh pháo hoa rực rỡ đằng xa từ từ nở rộ trên không trung. Vệt nước mắt khô ran trước gió đọng lại trên mặt, Tư Côi đứng giữa bến tàu trống trải, bần thần nhìn đám người bận rộn. Chân Ý khoác tấm chăn cho bạn rồi ôm chặt lấy bả vai cô đơn gầy gò. Người Biện Khiêm ướt đẫm, lồng ngực đầm đìa máu, được đặc công đặt lên băng ca. Giữa bao bóng người đan xen và hớt hải, mắt anh nhắm nghiền, những lọn tóc đen dán lên khuôn mặt trắng bệch. Tư Côi nhìn đăm đăm từ khoảng cách mười mấy mét với ánh mắt thẫn thờ. Cuối cùng, anh được đưa lên trực thăng, cửa cabin đóng sầm lại, không trông thấy anh nữa.

Cánh quạt gia tốc xoay tròn, dấy lên cơn gió mãnh liệt khiến người chao đảo. Tư Côi được Chân Ý ôm, ngơ ngác lùi lại, nhìn lên chiếc trực thăng trên trời. Trong bóng đêm, nước mắt một lần nữa chảy tràn trên khuôn mặt tái nhợt.”

“Chân?”

“Gì thế?”

“Cả đời này tớ sẽ không còn được gặp lại anh ấy nữa, có phải không?”

“…”

https://thuviensach.vn

Chân Ý ngẩng đầu lên, bầu trời sao trên biển thật lấp lánh, chiếc trực thăng màu xám đậm nhanh chóng ẩn mình vào màn đêm. Cô ôm vai Tư Côi, cúi đầu để rơi giọt nước mắt lên cổ cô ấy. Pháo hoa rực rỡ chói lòa, nở rộ khắp bầu trời năm mới.

Cuối cùng, Tư Côi được nhân viên cứu hộ đưa về bệnh viện.

Trên cầu thắp đèn sáng trưng, bến tàu trống trải cô tịch, bờ vịnh cứ thế trầm lặng dập dờn cơn sóng, tất cả quay về vẻ tĩnh mịch vốn có. Gió trên biển hơi lớn, ùa tới khiến người ta lạnh buốt tâm can. Ngôn Cách trông ra cảng Elizabeth bên kia mặt biển rồi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ còn ba phút nữa là đến 0 giờ. Anh quay sang người bên cạnh, là Mạnh Hiên – tổ trưởng tổ đặc công thuộc Bộ An ninh Quốc gia. Anh ta vừa cúp máy: “Tổ thí nghiệm này đã kết thúc, vụ án cũng được phá rồi. Cấp trên muốn khen ngợi cậu.”

“Không cần.” Ngôn Cách nhìn về cảng biển xa xăm, ánh sáng lấp lánh hiện lên trong đôi mắt đen nhánh của anh.

“Tùy cậu.” Mạnh Hiên biết tính anh, chào một câu chuẩn bị rời đi, lại quay đầu nhìn xe Ngôn Cách. Qua lớp kính tối đen không thấy bóng người, anh ta hỏi: “Tình hình của cô Chân thế nào?”

“Rất tốt.” Giữa hàng mày anh lại bao phủ lớp mây đen nhàn nhạt. Anh cảm nhận được tinh thần cô luôn cảnh giác, cứ sợ Chân Tâm nhào tới bất cứ lúc nào.

“Gần đây MSP đang nghiên cứu phát triển một loại thuốc kỳ lạ, nghe nói dùng để điều trị nhân cách phân liệt.”

Mắt Ngôn Cách liếc tới.

“Xóa trí nhớ. Bởi vì nhân cách phụ sinh ra phụ thuộc vào trí nhớ, nên xóa đi trí nhớ là có thể loại bỏ nhân cách sinh ra.”

https://thuviensach.vn

Mắt Ngôn Cách thoáng lóe lên, vẻ mặt hững hờ như nước. Anh không nóng ruột, cũng không nản lòng trước bệnh tình của Chân Ý. Cứ vài ngày lại phụ đạo tâm lý cho cô một lần, dù phải kéo dài suốt cả cuộc đời, anh cũng không hề chán ngán.

Ngôn Cách mở cửa xe, Chân Ý vùi mình trên ghế say ngủ, bọc chăn cuộn tròn chỉ để hở khuôn mặt trắng ngần. Nhìn đồng hồ đeo tay, đã quá 0 giờ. Ở cảng biển đối diện, pháo hoa đã phủ kín cả bầu trời đêm. Anh chỉnh kim phút lùi lại một vạch rồi cúi người, khẽ vuốt trán cô, cất giọng nhẹ nhàng lôi cuốn: “Hey!”

“Hả?” Cô ngái ngủ đáp lại, vì tay anh hơi lạnh nên cô khẽ run lên, nhíu mày vẻ ghét bỏ rồi rúc đầu vào chăn.

“Chân Ý…” Anh đưa tay luồn vào kéo mặt cô ra, giọng điệu dụ dỗ, “Xem giờ này.” Anh giờ đồng hồ tới trước mặt cô, đếm chậm rãi, “Mười, chín, tám…”

Chân Ý nghiêng đầu gục trên lòng bàn tay mát lạnh của anh. Lúc nghe tiếng đếm ngược, cô mơ màng mở mắt ra, ngơ ngác nhìn hồi lâu rồi dần dần tập trung trở lại. Cô nhìn kim giây nhích từng vạch một bằng đôi mắt lấp lánh ánh sao, hân hoan reo hò: “Sắp sang năm mới rồi.”

Trong buồng xe ấm áp và kín bưng, anh khẽ cong khóe môi, tiếp tục đếm: “Bảy, sáu, năm…”

Bàn tay nhỏ bé của cô níu lấy tấm chăn, má vùi trên lòng bàn tay anh, không hiểu vì sao lại thấy hồi hộp và mong đợi đến lạ. Anh chậm rãi cúi đầu, nhích tới gần cô: “Bốn, ba, hai…”

Cô nhắm mắt lại, anh nghiêng người hôn môi cô.

“Ưm…” Cô yểu điệu kêu lên, hệt như con mèo biếng nhác.

https://thuviensach.vn

Năm mới tới rồi.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 18.1

Lúc Chân Ý tỉnh lại đã là chiều mồng Một Tết. Khi thấy thời gian trên điện thoại, cô giật mình, không ngờ mình có thể ngủ như vậy. Trong phòng bệnh chỉ có An Dao và Ngôn Hủ, Ngôn Hủ nhìn chằm chằm chim cánh cụt Nam Cực trên tivi, còn An Dao đang gọt táo. Chân Ý ngẩng cổ, cảm thấy sau đầu hơi đau. Cô không nhớ Biện Khiêm đã vỗ đầu mình ở bệnh viện mà chỉ nhớ mình bị đập đầu lúc ở trên cầu. An Dao thấy cô tỉnh lại liền đưa táo đã gọt cho cô. Chân Ý lắc đầu vẻ không muốn ăn: "Ngôn Cách đâu?"

"Khi nãy có người trong nhà đến đây, là chuyện tốt.”

"Chuyện tốt gì cơ?"

"Họ đưa kế hoạch lễ đính hôn."

"Lễ đính hôn?" Tim Chân Ý đập thình thịch, "Chuyện như vậy sao có thể vắng mặt tôi được?"

An Dao đỡ Chân Ý lên xe lăn, đẩy cô đi, cô hớn ha hớn hở. Vừa đến cửa phòng đã nghe thấy giọng nam trầm khàn xa lạ: "Theo trình tự thông thường, cô Chân là đối tượng tình nghi số một, chứng cứ rất xác thực, chắc chắn phải ra tòa."

Luật sư ư? An Dao sửng sốt, rõ ràng vừa nãy còn là người trong nhà. Cô phản ứng cực nhanh, xoay người định đẩy Chân Ý đi, nhưng Chân Ý đã nắm chặt bánh xe. Người bên trong tiếp tục đối thoại: "Mong anh yên tâm,

https://thuviensach.vn

chúng tôi sẽ mời những đại luật sư chuyên nghiệp nhất, lập đoàn luật sư hàng đầu biện hộ giúp cô ấy."

Ngôn Cách nói: "Ngoài việc nhất định phải thắng, tôi còn một yêu cầu khác."

"Xin anh cứ nói."

"Cô ấy sẽ không ra tòa làm chứng." Kiên định và lạnh lùng, không chút nhượng bộ.

"Việc này..." Một người khác do dự, cuối cùng nói, “Chúng tôi sẽ cố hết sức... Chúng tôi bảo đảm."

Lòng Chân Ý vừa ấm áp vừa đau xót. Cô biết anh thương cô, không muốn nhìn cô ngồi vào ghế bị cáo rồi bị chất vấn và bới móc vết sẹo, càng không muốn đám người xem chuyện vui chỉ trỏ nói cô là một kẻ thần kinh, mắc phải chứng nhân cách phân liệt. Cô gõ nhẹ cửa ba cái. Bên trong bỗng dưng im bặt. Chân Ý vào phòng, liếc nhìn luật sư rồi nói: "Cảm ơn."

Luật sư ra ngoài, khép cửa lại. Ngôn Cách nhìn cô không chớp mắt, không nói lời nào và cũng không giải thích. Chân Ý mỉm cười, duỗi tay về phía anh. Anh nắm lấy cổ tay mềm mại nõn nà của cô, kéo về phía trước, xe lăn đụng vào nhau. Cô cười vui vẻ: "Thú vị quá."

Ngôn Cách không nói gì mà chỉ lẳng lặng nhìn cô. Cô vuốt ve tay anh, ngón tay vẽ vòng tròn vào lòng bàn tay anh: "Ngôn Cách..." Cô yêu kiều làm nũng.

"Ừ?"

"Em muốn ra tòa." Cô tràn đầy mong đợi, dịu dàng nhìn anh.

Anh cụp mắt, đợi cô tiếp tục.

https://thuviensach.vn

"Em muốn ra tòa để tự mình biện hộ, cũng như tìm hiểu chân tướng của hai vụ tử vong này. Dù có phải là Chân Tâm hay không thì em vẫn muốn làm rõ." Cân nhắc tới lòng tốt của anh, cô ngoan ngoãn nói tiếp, "Về phần luật sư anh thuê, bảo họ thành lập đoàn luật sư cho em nhé. Có sự giúp đỡ của họ, chắc chắn sẽ giành được phần thắng."

Ngôn Cách vẫn im lặng, chăm chú nhìn cô.

"Em muốn quang minh chính đại kết thúc chuyện này. Dù đứng trước mặt công chúng, em vẫn phải ngẩng đầu ưỡn ngực không thẹn với lòng. Anh có bằng lòng cho em cơ hội này không?" Cô nghiêng đầu, cười rạng rỡ rồi lại uyển chuyển lay tay anh, "Có được không nào..."

Lúc cô đang định nói tiếp, anh vươn tay bưng lấy mặt cô. Bỗng dưng cô bị bí từ, nhìn anh trân trân. Đôi mắt Ngôn Cách sâu thẳm, ngón cái vuốt ve má cô, niêm phong tất cả nỗi niềm thương tiếc và không nỡ vào đáy lòng, chỉ giữ lại sự ủng hộ và niềm tin bình thản trong mắt, đáp vỏn vẹn một chữ: "Được."

Chân Ý, em muốn tự do thì anh sẽ cho em tự do.

Chân Ý không nhớ chi tiết cái chết của Hoài Như không phải vì Ngôn Cách đã thôi miên cô. Lúc bị bắt cóc, lời khiêu khích của Dương Tư đã khiến cô nhớ lại tất cả những gì xảy ra sau khi Hoài Như xông vào nhà cô. Nhưng ký ức chỉ dừng lại ở ban công, sau khi tiếng "giết cô ta đi" xuất hiện thì không còn gì nữa. Đến cả cái chết của Dương Tư, Chân Ý cũng không nhớ rõ. Cô chỉ nhớ mình đi về phía Dương Tư, Chân Tâm nói "giết cô ta", cô cố gắng chống chọi đến sức cùng lực kiệt rồi hôn mê. Lúc tỉnh lại, Dương Tư đã chết với vết bắn trên bụng và con dao cắm nơi ngực trái. Hoài Sinh nói: "Quả nhiên cô hận cô ta thấu xương, một dao xuyên trúng ngay tim."

https://thuviensach.vn

Đã bốn mươi lăm ngày sau sự kiện kia. Cho đến hôm nay, thân thể Chân Ý chưa thể nói là hoàn toàn hồi phục, tổn thương tâm lý càng không thể đo lường. Lúc xe ô tô chạy đến cổng tòa án, phóng viên bao quanh đông nghịt. Năm nay, những phiên tòa Chân Ý tham gia đều gây chú ý hết lần này đến lần khác. Vụ của Đường Thường và Tống Y giúp cô nổi danh, vụ Thích Miễn giúp có gia tăng danh tiếng, vụ Hoài Như và Lâm Hàm càng giúp cô rạng danh tên tuổi, tiến thân vào hàng ngũ đại luật sư. Thế nhưng, ở thời khắc đỉnh cao nhất này, cô lại lún sâu vào hai vụ giết người. So với tất cả, việc thu hút ánh mắt người ta nhất không nằm ngoài bệnh nhân cách phân liệt của cô. Chứng bệnh tâm thần thường chỉ tồn tại trong phim ảnh này đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của mọi người. Báo chí truyền thông đều bàn luận đặc trưng của "nhân cách phân liệt", còn đài truyền hình thì góp vui tổ chức tọa đàm giải đáp thắc mắc cho dân chúng.

Mọi người truyền tai rằng luật sư Chân đã ủy thác bảy đại luật sư nổi tiếng nhất thành phố K lập nên đoàn đại luật sư hàng đầu, cô sẽ không ra tòa rồi biến mất khỏi tầm mắt của công chúng từ đây, nhưng sau đó chứng minh chỉ là tin vỉa hè. Luật sư Chân không chỉ ra tòa mà còn tự biện hộ cho mình. Sau khi lấy lời khai và được bác sĩ khoa tâm thần xác nhận tình trạng, cô vẫn chưa xuất hiện. Giới truyền thông đánh giá đây là "Phiên tòa thế kỷ" ly kỳ hơn cả vụ Hoài Như lần trước. Dù kết quả thế nào, cô định sẵn sẽ trở thành nhân vật truyền kỳ trong lịch sử của tòa án thành phố K.

Xuống xe, Ngôn Cách nắm tay đưa cô vào phòng xử án, hành lang không quá dài nhanh chóng đến điểm cuối. Anh dừng bước, đôi mắt thanh khiết nhìn cô, ngón tay vuốt ve mu bàn tay cô theo thói quen, có lẽ muốn nói bao điều nhưng cuối cùng chỉ thốt lên câu: "Chân Ý, anh tin tưởng khả năng của em."

Nỗi thương yêu rõ ràng đầy ắp mà lời nói ra chỉ là một câu tin tưởng. Nhất thời mắt Chân Ý cay cay, suýt nữa rơi lệ. Nhưng là Chân Ý, đương nhiên phải cười tươi rói: "Anh cứ chờ xem, em là người tài giỏi nhất."

https://thuviensach.vn

Phiên tòa này là lần đầu tiên Chân Ý ngồi vào ghế bị cáo. Cách thanh lan can là hàng ghế dự thính đông nghịt người. Họ đều tò mò nhìn cô như nhìn con thú trong lồng sắt. Cô liếc nhìn Ngôn Cách, anh cũng nhìn cô. Mặc dù không thấy rõ, nhưng cô biết ánh mắt ấy nhất định sẽ dịu dàng và chăm chú. Cô cụp mắt, ngẫm nghĩ luận điểm biện hộ của mình: "không giết người", "có khả năng tự khống chế", "có thể tự chủ nhập viện điều trị", nhưng "không thể cưỡng chế giam giữ". Cô mím môi: Không thể. Ngôn Cách, nếu không phải vì anh thì em bằng lòng bị nhốt lại để không gây thương tổn cho người khác. Nhưng trên đời này chỉ có anh có thể cứu vớt em, cũng chỉ có em có thể cứu vớt anh. Thế nên dù trong mắt cả thế giới em là kẻ tâm thần và phần tử nguy hiểm, nhưng vì anh mà phụ cả thế giới thì có sao đâu?

Phía công tố đưa ra lời tố cáo đầy hàm ý, không phải "tội giết người", cũng không phải "tù chung thân" mà là "giết người trái phép" "không mang ác ý có suy tính trước". Như thế, bên khởi tố không cần đưa ra chứng cứ xác thực chứng minh Chân Ý có ác ý với hai người kia và có mưu tính từ trước. Họ chỉ cần chứng minh cô đã giết người và có vấn đề tâm thần, thì có thể khiến tòa án ra quyết định nhốt Chân Ý vào "phòng theo dõi tội phạm ở bệnh viện tâm thần", tức phòng giam bệnh nhân tâm thần. Vụ án Hoài Như và Dương Tư sẽ trở thành chứng cứ cô mất khống chế bản thân dẫn đến "giết người trái phép". Vì thế, họ thẩm lý hai vụ cùng một lúc.

Phòng xử án yên lặng như tờ, Chánh án tuyên bố mở phiên tòa. Doãn Đạc tuyên đọc đơn khởi tố, bắt đầu thẩm vấn Chân Ý.

"Cô tên gì?" Vừa bắt đầu đã đầy thâm ý.

"Chân Ý."

"Tên của nhân cách kia là gì?"

https://thuviensach.vn

Người ở ghế dự thính tò mò trông theo. Chân Ý ngước lên nhìn anh, nói: “Xin đừng mớm cung tôi.”

Cô là luật sư biện hộ cho mình, Doãn Đạc không dễ chỉ trích. Anh cầm mấy tờ giấy giám định, hỏi: “Đây là giám định của tám vị bác sĩ khoa tâm thần, trong quá trình này cô có bị ép buộc hay bị đối xử bất công không?”

"Không có."

"Có một bản giám định cho rằng cô mắc chứng nhân cách phân liệt, cô thấy kết quả giám định có phù hợp với thực tế không?"

Phòng xử án nín thở theo dõi. Chân Ý: "Trong tám chuyên gia giám định bệnh tâm thần, ba người cho rằng tôi bị nhân cách phân liệt, hai người trung lập, ba người còn lại cho rằng trạng thái tinh thần tôi bình thường, không có bệnh tật. Công tố viên Doãn thấy kết quả của năm chuyên gia kia có đúng với thực tế không?"

Các bồi thẩm viên ngơ ngác nhìn nhau, rõ ràng họ không ngờ kết quả giám định tinh thần lại có sai khác lớn đến vậy. Doãn Đạc chuẩn bị từ trước, nói: "Nhân cách phân liệt rất hiếm thấy trên lâm sàng, không có phương pháp giám định cố định như những bệnh tâm thần khác, nên sẽ tồn tại sai khác nhất định."

“Chân Ý gật đầu, thành khẩn nói: "Nếu công tố viên Doãn thừa nhận có tồn tại sai khác nhất định, thì tin chắc điều này đồng nghĩa với ba chuyên gia nhận định tôi bị nhân cách phân liệt có thể mắc sai lầm." Dùng gậy ông đập lưng ông.

Doãn Đạc cau mày cực nhẹ, hoàn toàn bất ngờ. Xem chừng mặc dù trải qua một trận giày vò và gần hai tháng dưỡng thương, nhưng khi trở lại tòa án, cô vẫn là luật sư Chân khéo ăn khéo nói suy nghĩ nhanh nhẹn. Anh đổi phương thức: "Cảnh sát đã hỏi thăm những người quanh cô, bạn học và đồng nghiệp cho biết cô có một người chị gái làm việc ở Mỹ, hay chuyển

https://thuviensach.vn

tiền định kỳ cho cô và gọi điện an ủi mỗi lúc cô buồn. Tên của chị gái cô là gì?"

Chân Ý không hề do dự, cất giọng thật thà: “Chân Tâm.” Vấn đề này che giấu cũng vô ích.

Doãn Đạc không ngờ cô thẳng thắn như vậy, vẫn muốn đưa thêm chứng cứ. Không ngờ Chân Ý nhận ra ý đồ của anh, giành mở miệng trước: "Chị gái tôi không tồn tại, người gửi tiền là chính tôi, điện thoại cũng là giả."

Người dự thính như rơi vào sương mù, cảm thấy thật ly kỳ, đây chính là nhân cách phân liệt ư? Chỉ là một người, nhưng lại như có hai người nương tựa lẫn nhau? Thật đáng sợ!

Doãn Đạc không hề cảm thấy đáng sợ, ngược lại nhìn cô bằng cặp mắt khác xưa. Sau khi chuyện nhân cách phân liệt bị phơi bày, anh tưởng cô sẽ yếu ớt gục ngã, nhưng bây giờ xem ra cô vẫn là Chân Ý của ngày trước. Giờ phút này, cô điềm tĩnh tự bóc trần vết sẹo của mình để ngăn trở Doãn Đạc đưa thêm chứng cứ. Bởi lẽ anh dùng chứng cứ bắt bẻ khiến cô á khẩu, hay cô bâng quơ thừa nhận, cảm giác mang lại cho bồi thẩm đoàn sẽ hoàn toàn trái ngược nhau. Doãn Đạc hỏi: "Chân Tâm này là nhân cách thứ hai của cô phải không?"

Vừa dứt lời, phòng xử án lại chìm vào sự tĩnh lặng sâu thẳm. Vài giây sau, Chân Ý nhẹ giọng trả lời: "Phải."

Không gian vẫn tĩnh lặng, không có một âm thanh. Mọi người sởn da gà, ánh mắt sâu xa tập trung về phía Chân Ý sau hàng lan can, nhìn cô như nhìn một kẻ khác loài với những cảm xúc phức tạp như khó hiểu, nghi ngờ, hốt hoảng, sợ hãi và thương hại.

Doãn Đạc hỏi: "Bây giờ cô còn có ý kiến gì với giám định của các chuyên gia không?" Ám chỉ Chân Ý nói dối từ đầu.

https://thuviensach.vn

Chân Ý nhoẻn môi cười, điềm nhiên nói: "Tôi chưa từng nghi ngờ kết quả giám định của chuyên gia, càng không phủ nhận việc tôi có bệnh tâm thần."

Giữa phòng xét xử yên ắng này, giọng nói không lớn cùng ngữ điệu ôn hòa của cô nghe thật êm tai: "Tôi chỉ chất vấn bên khởi tố. Rõ ràng có tám chuyên gia mà chỉ lựa ra giám định của ba người có lợi cho bên khởi tố để công kích tôi."

Doãn Đạc thầm cảm thán sao cô suy nghĩ nhạy bén hơn hẳn người thường, bất kể vấn đề gì tới chỗ cô đều có thể được giải quyết ổn thỏa không chút sơ hở. Anh nói: "Chúng tôi đưa ra phán đoán hợp lý nhất, giờ đây cô cũng đã thừa nhận mình thật sự mắc chứng nhân cách phân liệt."

Chân Ý không trả lời trực tiếp mà đảo một vòng: “Tôi nói rằng ý kiến của tám chuyên gia có sai khác là để chứng minh mặc dù bị bệnh nhưng tôi vẫn có thể khống chế bản thân và sống như người bình thường."

Doãn Đạc không tán thành: "Cô Chân, nhân cách kia của cô rất nguy hiểm, tôi không cho rằng cô có thể khống chế cô ấy."

"Ý anh là tôi không thể khống chế bệnh tình của mình sao?" Chân Ý hỏi rất cụ thể.

Doãn Đạc thấy cô tự dưng hỏi kỹ, hẳn là đặt bẫy dụ mình. Nhưng ngẫm lại thì không phát hiện có điểm nào đáng ngờ, bèn đáp: "Đúng. Bệnh tình của cô đã có dấu hiệu tấn công người khác ngoài kiểm soát rất nghiêm trọng."

Chân Ý ăn nói đúng mực: "Xin anh đưa ra chứng cứ."

"Nhân cách kia của cô bị tình nghi giết hai nạn nhân, đó là Hoài Như và Dương Tư."

https://thuviensach.vn

Những lời này khiến người dự thính kinh ngạc và khiếp sợ, có lẽ còn mang chút hưng phấn và căng thẳng. Quả nhiên nhân cách kia giết người! Đúng là tình tiết phim ảnh mới nghe lần đầu. Một nhân cách giết người và một nhân cách không biết sự tình, rốt cuộc nên phạt hay không nên phạt đây? Vụ án như thế khắp thế giới cũng chỉ có một ít án lệ. Mọi người mỏi mắt trông đợi, mong chờ hướng đi cuối cùng của phiên tòa này.

Giữa tiếng xì xầm dấy lên sau câu nói kia, Chân Ý vẫn vô cùng điềm tĩnh, giọng nói dõng dạc: "Phía khởi tố cho rằng tôi rất nguy hiểm nên khả năng tôi giết chết Hoài Như và Dương Tư là rất lớn, đồng thời lại cho rằng tôi đã giết chết Hoài Như và Dương Tư nên tình trạng của tôi rất nguy hiểm." Cô nói một câu vòng vèo, nhớ lại những lời thức tỉnh mà Ngôn Cách đã nói trước đó rất lâu, cô lặp lại: "Như vậy chẳng khác nào các anh giả thiết rằng tôi giết Hoài Như và Dương Tư, sau đó tìm chứng cứ ủng hộ cho lập luận này. Việc này giống như làm thí nghiệm, phương pháp là đúng. Các anh tìm được chứng cứ cho thấy "Bệnh tình của tôi có dấu hiệu tấn công người khác". Song, chứng cứ này chỉ được thành lập dưới tình huống "Tôi giết Hoài Như và Dương Tư". Dùng những luận cứ này chứng minh giả thiết ban đầu kia thì thử hỏi công tố viên Doãn đây chính là logic của đoàn khởi tố các anh sao?"

Cả một đoạn luẩn quẩn, nhưng với tốc độ nói chậm rãi và ổn định của cô, mọi người từ chánh án, bồi thẩm viên đến người dự thính đều nghe rõ ràng. Hằng ngày, mọi người đều dùng phương pháp chứng minh này, theo thói quen còn cảm thấy rất đúng. Nhưng bây giờ nghe Chân Ý phân tích, họ mới nhận ra cách "suy diễn" quen thuộc ấy có sơ hở logic quá lớn. Đôi đồng tử của Doãn Đạc hơi co lại, quả nhiên vấn đề kia đã lọt vào bẫy của cô. Bây giờ, anh không thể phản bác. Trước sơ hở này, phản bác chỉ khiến mọi chuyện càng thêm tệ hại.

Thấy anh không đáp, Chân Ý cười nói: "Vậy nên, vì bệnh của tôi mà nghi ngờ tôi tấn công Hoài Như và Dương Tư là một luận điểm không thể

https://thuviensach.vn

thành lập. Công tố viên Doãn, chúng ta có thể nhất trí ở vấn đề này không?"

Doãn Đạc không phải là người không biết nhận sai, gật đầu đầy khâm phục: "Có thể."

Chánh án cũng gật đầu, nói với bồi thẩm viên: "Đề nghị các bồi thẩm viên xử sự công bằng, tập trung vào chứng cứ phía khởi tố đưa ra, đừng vì bệnh của bị cáo mà chủ quan phán định rằng cô ấy có tình nghi giết người."

Các bồi thẩm viên gật đầu: "Vâng."

Chân Ý thầm thở phào nhẹ nhõm. OK, ngay từ đầu bên khởi tố đã muốn thông qua bệnh của cô để khuếch đại hiềm nghi, giờ đây phương pháp này đã bị cô phá vỡ chỉ bằng một cú. Trận đầu đã giành thắng lợi!

Cô liếc mắt về ghế dự thính, mọi người kề tai bàn luận, duy chỉ có Ngôn Cách vẫn ngồi ngay ngắn bình thản. Cô mỉm cười với anh và biết nhất định anh sẽ nhìn thấy.

Tiếp theo là phần thẩm vấn về chi tiết vụ án Hoài Như và Dương Tư. Trước tiên Doãn Đạc trình bày tóm tắt tình huống với bồi thẩm đoàn, đợi sau khi mọi người nắm được ý chính, anh mới hỏi Chân Ý: "Cô không có ký ức gì về khoảng thời gian hai người kia bị giết à?"

"Đúng."

"Khi bị kích động, cô sẽ bị một nhân cách khác áp chế?"

“Phải xem tình hình." Chân Ý vô cùng cẩn thận.

Doãn Đạc bị cô nhìn thấu tâm tư, đành phải bỏ qua rồii hỏi câu khác: "Nếu bị đả kích nghiêm trọng như khi tính mạng bị uy hiếp thì sao?"

"Có."

https://thuviensach.vn

Phòng xử án bàn tán xôn xao.

"Lúc lấy lời khai, cô đã nói Hoài Như muốn giết cô?"

"Đúng."

"Khi ấy, cô có muốn giết Hoài Như không?"

"Không muốn."

"Báo cáo khám nghiệm tử thi cho thấy ngoài vết thương do bị ngã thì trên cổ Hoài Như còn có vết dây. Tại sao lại vậy? Tại sao lại thay đổi hình thức gây án?" Doãn Đạc hỏi.

Câu hỏi có vẻ như rất bình thường, nhưng Chân Ý hiểu rõ rằng anh đang nhấn mạnh "thay đổi hình thức gây án", mục đích là để loại bỏ "giết người hợp pháp trong tình huống tự vệ". Cô chỉ bị bệnh, không có nghĩa là IQ và năng lực chuyên môn có vấn đề.

Người trên tòa đều chờ đợi Chân Ý trả lời câu hỏi hóc búa này như thế nào. Cô giả bộ hồ đồ hỏi ngược lại: “Tôi không hiểu, hình thức gây án gì cơ?”

"Tại sao lại siết cổ rồi đẩy cô ta xuống tầng?"

“Tôi thật sự đã siết cổ cô ta, nhưng không hề đẩy cô ta xuống tầng." Cô nói tiếp bằng giọng mạch lạc rõ ràng, "Trước khi đưa ra được chứng cứ chứng minh tôi đẩy cô ta xuống tầng, thì việc phía khởi tố nói tôi “thay đổi hình thức gây án" là không thỏa đáng và bất hợp lý."

Trong mấy phút ngắn ngủi, Doãn Đạc bị cô bắt thóp hết lần này đến lần khác: "Ý cô là cô đã siết cổ nạn nhân, nhưng không rõ vì sao cô ta ngã lầu phải không?"

"Phải."

https://thuviensach.vn

"Lúc cô siết cổ nạn nhân, cô không muốn giết cô ta ư?"

Chân Ý im lặng một giây, đầu óc xoay chuyển cực nhanh. Nếu trả lời là có thì chắc chắn Doãn Đạc sẽ hỏi tiếp: Có thể chính cảm xúc tiêu cực của cô đã lan tỏa, ảnh hưởng và kích phát nhân cách còn lại. Đến khi anh hỏi vấn đề này, dù cô trả lời không thì bồi thẩm đoàn cũng sẽ bị ảnh hưởng, cho rằng cô là thành phần nguy hiểm, chỉ cần bị chọc giận sẽ mất hết lý trí và để nhân cách kia bước ra làm xằng làm bậy. Nghĩ vậy, cô vô cùng kiên định: “Không muốn.” Dù sao cô vẫn không phải thông qua máy phát hiện nói dối.

"Nhưng vết dây trên cổ Hoài Như rất sâu."

"Cô ta muốn giết tôi. Để bảo vệ mình, tôi buộc phải siết cô ta không còn hơi sức rồi buông lỏng. Báo cáo khám nghiệm tử thi cho thấy cô ta ngã lầu chết, tôi siết cổ không khiến cô ta khó thở, thậm chí không gây thương tổn cho đường hô hấp."

Doãn Đạc thầm cảm thán vì quả nhiên cô đã nghiên cứu kỹ lưỡng tài liệu cảnh sát cung cấp.

"Sáng sớm Hoài Như đã xông vào nhà tôi, vừa mở mắt tôi đã thấy tấm gương dính máu và chiếc vòng thòng ở cổ mà cô ta dùng để siết tôi. Tôi không lấy dao gọt trái cây mà sử dụng sợi dây cô ta mang đến để phản kháng. Điều này đủ để chứng minh động cơ của tôi là tự vệ chứ không phải giết người." Ngụ ý rằng đừng gán cho tôi cái danh tàn nhẫn hay có ý muốn giết người.

Cô nói từng câu từng chữ với giọng điệu mang chút cảnh cáo, phòng xử án yên lặng như tờ. Chánh án gật đầu: "Phản đối hữu hiệu, đề nghị phía khởi tố không mớm cung."

Doãn Đạc nhìn Chân Ý hồi lâu, gật nhẹ đầu: "Xin lỗi."

https://thuviensach.vn

Doãn Đạc không hỏi Chân Ý nữa mà gọi nhân chứng. Nhân chứng họ Tô cho biết sáng hôm đó cô ta đi đến dưới tòa nhà và nghe thấy trên đầu mình có tiếng kêu la của phụ nữ, ngẩng đầu lên thì thấy Chân Ý đẩy Hoài Như xuống tầng. Doãn Đạc cầm ảnh của Hoài Như cho cô ta xem: "Đây là người bị ngã phải không?"

Nhân chứng họ Tô bối rối: "Không biết, cô ta ngã thảm quá, tôi không dám nhìn." Phản ứng chân thật.

Doãn Đạc chỉ Chân Ý ở ghế bị cáo: "Cô gái này là người đẩy phải không?"

"Đúng."

"Cao 13 tầng, cô thấy rõ chứ?"

"Tôi thấy tóc cô ta rất dài, mặc áo phông tay ngắn màu trắng. Trời hôm ấy rất lạnh, chắc hẳn là người sống trong căn hộ."

Doãn Đạc hỏi xong liền trình chiếu đoạn băng giám sát ở khu căn hộ của Chân Ý: "Nạn nhân bị ngã vào khoảng 6 giờ 5 phút. Băng ghi hình cho thấy bị cáo chạy khỏi nhà vào 6 giờ 6 phút 38 giây." Đoạn băng dừng lại, "Có thể thấy hôm đó bị cáo mặc áo phông tay ngắn và quần ở nhà, chân không đi giày." Phù hợp với miêu tả của nhân chứng.

Doãn Đạc quay lại nhìn Chân Ý: "Camera giám sát ở nhiều đoạn đường cho thấy bị cáo đã đi lại trên phố với cách ăn mặc như trong đoạn băng. Tôi cho rằng lúc này bị cáo đã mất tự chủ và trở nên vô cùng nguy hiểm."

Màn chiếu của phòng xử án xuất hiện vài hình ảnh: Chân Ý chân không chạy giữa đường trong trạng thái bết bát hỗn loạn, lúc thì ở camera giám sát chỗ này, lúc thì lại ở ngã tư kia. Cô mặc chiếc áo phông mỏng manh, bàng hoàng ngơ ngác giữa trời rét mướt, một hình ảnh quá trực quan và chấn động lòng người! Người dự thính rỉ tai bàn tán. Xét cho cùng thì Chân Ý

https://thuviensach.vn

điềm tĩnh tự chủ trên tòa và người hoảng loạn trốn chạy trong đoạn băng quá khác biệt. Thì ra đây chính là nhân cách phân liệt. Dù tiếng nghị luận nổi lên, Chân Ý vẫn không chút dao động.

Doãn Đạc vừa hỏi xong, cảnh sát tòa án mở ghế bị cáo. Chân Ý bước ra rồi đi đến vị trí luật sư bào chữa, gật đầu với chánh án và thành viên bồi thẩm đoàn. Sau đó, cô bước đến trước mặt trợ lý tòa án, lịch sự hỏi: "Tôi muốn mượn đoạn băng giám sát giao thông mà công tố viên Doãn Đạc phát khi nãy."

Trợ lý tòa án phát đoạn ghi hình một lần nữa, Chân Ý quan sát một vài hình ảnh trong đó rồi nói với trợ lý: "Chạy, dừng lại, chạy tiếp, chụp lại, dừng..."

Phòng xử án chỉ có giọng nói bình thản cúa cô, bồi thẩm viên và người dự thính dõi mắt trông theo, không biết cách phát như vậy có gì khác với trước đó.

Sau mấy lượt, Doãn Đạc phát hiện những chỗ cô bảo dừng đều là lúc cô tiếp xúc với người xa lạ trên đường. Anh thoáng cảm thấy gì đó, quả nhiên Chân Ý quay lại nhìn mọi người và nói: "Như mọi người đều thấy, có đoạn tôi băng qua đường bị một chiếc xe tông ngã, tài xế đã xuống xe mắng tôi, rồi lại có đoạn tôi chạy qua ngõ bị người phụ nữ xông lên lôi kéo quát mắng. Và còn nhiều đoạn khác, nhưng phản ứng của tôi là gì?"

Mọi người im lặng, "Tôi không tranh cãi với bất cứ ai, cũng không chủ động tiếp xúc cơ thể với họ, tôi đang trốn tránh." Nói xong, cô mỉm cười với Doãn Đạc, "Cám ơn công tố viên Doãn đã cung cấp đoạn băng này, nó đã chứng minh được tôi sẽ không đe dọa bất cứ ai dù trong tình huống tinh thần thất thường." Hay cho chiêu gậy ông đập lưng ông!

Doãn Đạc thậm chí không có lý do để nói "phản đối". Chân Ý nhã nhặn gật đầu với trợ lý tòa án: "Cảm ơn." Đồng thời, cô lấy làm mừng vì Ngôn

https://thuviensach.vn

Cách đã giúp cô giấu nhẹm chuyện cô lao vào bệnh viện tâm thần đòi giết Lệ Hữu.

Xong xuôi mọi chuyện, Chân Ý nhìn cô Tô: "Hôm ấy, cô thấy bị cáo cũng chính là tôi, đã đẩy nạn nhân xuống tầng từ ban công phải không?"

Thái độ của cô hiền hòa nên cô Tô không hề căng thẳng: "Đúng."

Chân Ý đưa một bản vẽ cho trợ lý tòa án đặt lên máy chiếu, là hình phác họa tòa chung cư của Chân Ý. Ban công nhà cô và vị trí ngã của Hoài Như được khoanh một vòng tròn đỏ chót. Chân Ý hỏi: "Lúc nghe thấy tiếng hét rồi ngẩng đầu lên, cô đứng ở vị trí nào?"

Cô Tô bước qua, vẽ một mũi tên màu xanh lên bản vẽ. Vị trí đó cách nơi Hoài Như ngã một khoảng, chính là lối ra khu chung cư.

"Xin hỏi, cô vừa mới ra khỏi khu chung cư hay đã đi được một đoạn rồi?"

Nhân chứng cố gắng nhớ lại: "Đi được mấy bước, khoảng chừng ba, bốn mét."

Chân Ý lấy ra một tờ giấy, là hình ảnh mặt bằng cắt ngang. Theo miêu tả của nhân chứng, cô vẽ một tam giác giữa vị trí Hoài Như ngã, lối ra tòa chung cư và điểm đứng của nhân chứng. Bởi vì nhân chứng chỉ ra ngoài được ba mét, ban công cách lối ra khoảng chừng hai mươi mét theo chiều thẳng đứng, nên hình vẽ ra trên sơ đồ mặt cắt là một tam giác vuông với một cạnh cực ngắn và một cạnh cực dài. Ban công nằm ngay bên trên đỉnh tam giác đối xứng với cạnh ngắn. Cửa tòa nhà ở bên trái, nơi xảy ra vụ án ở bên phải. Tất cả mọi người đều không hiểu cô vẽ những thứ này từ khi nào, Chân Ý hỏi những câu hoàn toàn không liên quan đến hình vẽ: "Lúc tôi đẩy nạn nhân xuống tầng, cô thấy nạn nhân gần phía cô hay tôi gần phía cô?"

https://thuviensach.vn

"Nạn nhân gần phía tôi." Nhân chứng rất chắc chắn, "Cô ta ở bên trái ban công, rất gần chỗ tôi."

Chân Ý ồ lên, rồi bất thình lình hỏi: "Ở góc độ này, cô có thể thấy rõ nghi phạm đẩy nạn nhân xuống tầng ư?"

Nhân chứng sửng sốt vài giây, hơi tức giận: "Tại sao không nhìn thấy chứ? Tôi không nói dối."

Doãn Đạc: "Phản đối."

"Phản đối hữu hiệu."

"Tôi không hề nói nhân chứng nói dối." Chân Ý nhã nhặn giải thích, lấy thêm một bức ảnh, "Đây là ảnh chụp ban công nơi xảy ra vụ án từ vị trí đứng mà cô miêu tả."

Tất cả mọi người đều thấy rằng vì góc độ và hình ảnh ba chiều nên ban công hình chữ nhật đã biến thành hình tam giác nhỏ nghiêng nghiêng. "Cô đứng gần tòa nhà, ban công quá xa với độ cao 13 tầng. Từ góc độ này, tôi cho rằng thân thể người chết khi ngã xuống sẽ che khuất nghi phạm trên ban công. Điều này dẫn đến sai lầm của thị giác, ví dụ như nghi phạm thò người ra xem sẽ bị cô ngộ nhận là đẩy nạn nhân xuống."

Phòng xử án rộ lên tiếng bàn tán khe khẽ, sai lầm của thị giác? Chuyện này không hiếm thấy trong đời sống hằng ngày nên mọi người cũng có kinh nghiệm, ngay cả bồi thẩm viên cũng cảm thấy có lý.

Doãn Đạc chịu thua, càng là những điều bình thường trong cuộc sống càng khó tìm ra, vậy mà cô lại nghĩ đến. Nhân chứng sửng sốt. Chân Ý cho cô ta lối thoát, khéo hiểu lòng người mà trấn an: "Cô không nói dối, cũng không khai man, chẳng qua hiểu lầm do vị trí mà thôi."

https://thuviensach.vn

Nhân chứng không nói không rằng, cảm thấy xấu hổ, không chịu tin mình ra tòa làm chứng vậy mà lại nhìn nhầm. Cô ta kiên định nói: "Không phải hiểu lầm do vị trí, tôi tận mắt nhìn thấy."

Chân Ý hơi nhíu mày thầm nghĩ, nếu cô ta đã khăng khăng như vậy thì cô không cần phải nể nang nữa. Huống chi việc nhân chứng không thấy rõ cũng không thể chứng minh cô không giết người.

Điều kỳ diệu của kiện cáo nằm ở chỗ nếu là vụ mưu sát thì đến bước này, gạt bỏ được bằng chứng của nhân chứng đã xem như thành công mỹ mãn. Nhưng bây giờ, cô bị bệnh tâm thần là sự thật, nên cô phải cố gắng gột sạch hiềm nghi của mình, từ đó chứng minh bản thân vô tội. Đây cũng là tiêu điểm mà giới truyền thông vô cùng hứng thú.

Vẻ mặt cô dần dần không còn hiền hòa nữa, rút ra ba tấm ảnh nhân viên pháp chứng chụp từ túi vật chứng. Giọng điệu bình thản, đượm hơi lạnh: "Tấm thứ nhất là vết trầy và vết máu ở lan can bên trái ban công, chứng minh nạn nhân Hoài Như ngã từ lan can bên trái. Tấm thứ hai là nền ban công với chậu hoa vỡ tan tành, mảnh vỡ và đất rải rác dưới sàn, trùng hợp là những thứ đó bao quanh nơi nạn nhân đứng trước khi ngã. Nhân viên pháp chứng giám định rằng ngoài dấu chân bị cáo ở bên phải thì chỗ chậu hoa vỡ vẫn còn nguyên vẹn, vụn bên ngoài cũng không bị hư hại. Xin hỏi bị cáo bay qua đẩy nạn nhân rồi quay về thế nào để không phá hỏng dấu vết rơi vỡ tự nhiên của chậu hoa?”

Vô số ánh mắt lắng lặng tập trung vào nhân chứng, cô ta phản bác: "Có khi cô đẩy ngã người ta rồi mới đập vỡ chậu hoa cũng nên."

Chân Ý cười lạnh, ngón tay gẩy một cái, tấm ảnh thứ ba xuất hiện: "Không may là nạn nhân để lại nửa dấu giày ở rìa bên trái đống đất, chứng minh chậu hoa vỡ trước khi cô ta ngã."

https://thuviensach.vn

Không gian yên ắng. Tất cả đều biết rất khó biện hộ cho trường hợp "chứng minh vô tội", nhưng đến thời khắc này họ mới phát hiện với một người tỉ mỉ như Chân Ý thì có chuyện gì làm khó được cô?

Chân Ý cầm tấm ảnh, tay không dằn được mà run rẩy. Trời mới biết sự kích động và cảm kích khi cô nhìn thấy vật chứng. Cô không giết người, dù nhân cách Chân Tâm có xuất hiện thì cô cũng không giết người! Cô có thể áp chế Chân Tâm!

Nhân chứng sửng sốt, cứng họng không trả lời được, xấu hổ đỏ bừng mặt. Chân Ý không trách cứ nhiều, phong cách trước kia của cô là tấn công sắc bén, khí thế hùng hồn, nhưng bây giờ bị bao phủ bởi "hào quang" bệnh nhân tâm thần, cô nên kiềm chế một chút thì hơn. Cô quay lại nhìn công tố viên Doãn: "Tôi cho rằng, những chứng cứ này đủ để chứng minh tôi không liên quan đến cái chết của Hoài Như."

Doãn Dạc gật đầu.

Chân Ý mời nhân viên pháp chứng, lấy thêm chứng cứ khác: "Trong tấm ảnh, chai thuốc đánh rơi ở hiện trường chứa thứ gì?"

"Thuốc mê dạng khí."

"Trên đó chỉ có dấu vân tay của Hoải Như phải không?" Ám chỉ Hoài Như tự mang đến.

"Đúng."

"Báo cáo khám nghiệm tử thi cho thấy trong cơ thể nạn nhân có thuốc này?"

"Vâng."

"Loại thuốc này khiến người ta sinh ảo giác?"

https://thuviensach.vn

"Phải."

"Có thể khiến người ta tự nhảy lầu không?"

"Có thể."

Phòng xử án dậy lên tiếng xôn xao.

Đến đây nên kết thúc, nhưng Chân Ý hỏi tiếp mấy câu: "Nó vào thân thể người chết bằng cách nào?"

"Thuốc bay hơi, hít quá liều."

"Nó không màu không mùi phải không?" Cố ý hỏi.

"Lúc đầu ngọt ngấy, nhưng sau đó không mùi."

"Khi thuốc bay hơi, những người có mặt đều hít phải, đúng không?"

"Đúng."

Cô dừng lại, lẳng lặng kéo ưu thế về phía mình: "Bị cáo mất kiểm soát, hốt hoảng chạy trên đường, có khả năng do hít phải loại thuốc này nên đầu óc không tỉnh táo không?"

"Không loại bỏ khả năng này."

Vừa dứt lời, xung quanh lại ồn ã. Như vậy khác nào nói hôm Hoài Như chết, luật sư Chân có khả năng không xuất hiện nhân cách phân liệt?

Chân Ý thấy Doãn Dạc định phản đối, phủ đầu trước khi anh lên tiếng: "Tôi đã hỏi xong."

Rất tốt, vụ Hoài Như đã giải quyết xong xuôi.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 18.2

Sau phút nghỉ giữa giờ, Chân Ý trở về ghế bị cáo. Lần này, đề tài chuyển tới vụ Dương Tư bị giết, Doãn Đạc hỏi: "Sau khi bị bắt cóc, cảm xúc của cô là gì?"

"Sợ hãi."

“Khi còn sống, người chết tra tấn cô bằng các cách thức cực đoan phải không?"

"Đúng." Chân Ý cố gắng trả lời ngắn gọn.

"Có thể nói cô ta tra tấn cô thế nào không?"

Chân Ý ngước mắt nhìn anh, im lặng vài giây.

Trước khi mở phiên tòa, Doãn Đạc từng đề nghị lấy ảnh vết thương của Chân Ý làm chứng cứ vì chúng trực quan, thê thảm, rất gây sốc và dễ khiến người ta nghĩ rằng cô sẽ nảy sinh tâm lý giết người trả thù trong tình huống ấy. Nhưng phía Chân Ý một mực kháng nghị, cho rằng hình ảnh thuộc về riêng tư, sẽ tạo tổn thương tinh thần cho bị cáo nên không cho bên khởi tố đưa ra. Tuy vậy, phía biện hộ vẫn có thể suy xét việc trình ra trước tòa để làm chứng cứ tự vệ. Chánh án đã đồng ý việc này. Vì thế, Doãn Đạc chỉ có thể chất vấn bằng lời.

Giọng Chân Ý không lớn nhưng giữa phòng xử án lại cực kỳ rành rọt: "Đầu thuốc lá, dao cứa, siết cổ, và còn... quất roi."

https://thuviensach.vn

Yên lặng.

"Quá trình tra tấn kéo dài bao lâu?"

"... Ba ngày."

Im phăng phắc.

"Đã bốn mươi lăm ngày từ hôm xảy ra sự việc, cô đã bình phục chưa?"

"Gần khỏi hẳn rồi."

"Đó là thân thể, tổn thương tâm lý thì sao?" Quả nhiên Doãn Đạc đặt câu hỏi rất khéo.

Chân Ý nheo mắt lại: “Tôi gặp bác sĩ tâm lý liên tục, ngoài ra tôi còn có giấy chẩn đoán đã phục hồi do chuyên gia tư vấn tâm lý cung cấp." Cô liếc nhìn đoàn luật sư của mình, một luật sư trình lên giấy chẩn đoán để làm chứng.

Không thể tận dụng thời cơ qua câu hỏi này, ngược lại mang đến lợi thế cho đối phương. Doãn Đạc hỏi: "Sau bốn mươi lăm ngày, vết thương trên cơ thể chỉ "gần khỏi hẳn", chứng tỏ cô bị thương rất nghiêm trọng."

"... Phải."

"Lúc ấy có cảm xúc muốn giết Dương Tư – người tra tấn cô không?"

Chân Ý không hề chần chừ, nói quyết đoán: "Không."

"Không?" Doãn Đạc nghiền ngẫm, "Sau khi bị tra tấn như vậy, cô vẫn không muốn giết cô ta ư?"

"Không hề." Chân Ý nắm vững tâm tư của anh, phản bác, “Tôi không biết có phải anh muốn đưa ra suy đoán rằng người bị hại nhất định muốn

https://thuviensach.vn

báo thù nên giết người hay không. Nhưng tôi cho rằng đây là kết luận chủ quan của anh, không có mối liên hệ khách quan. Con người không hề giống nhau." Những câu nói này đã phá tan không khí hiềm nghi Doãn Đạc vừa tạo dựng.

Cô nói chân thành: "Khi đó tôi rất yếu ớt, chỉ mong ngóng lúc nào cảnh sát sẽ đến cứu mình, có thể hành động nhanh một chút hay không."

Lời này vừa cất lên, những người có mặt bất giác xúc động. Nhưng cao thủ so chiêu... Doãn Đạc nhanh chóng phá tan không khí này: "Về sau cảnh sát Tư Côi bị bắt?"

"Đúng."

"Cô ấy là bạn thân nhất của cô?"

"Vâng."

"Sức khỏe cô ấy không tốt và lúc vụ việc xảy ra cô ấy lại bị trúng thuốc mê, không nhớ rõ chi tiết nên không thể ra tòa mà chỉ cho lời khai. Xin hãy miêu tả lại lúc đó đã xảy ra việc gì khiến cô ấy bị thương?"

"Dương Tư nổ súng bắn trúng ngực cậu ấy."

"Lúc đó cô tưởng cô ấy đã chết phải không?"

"... Phải."

"Khi chịu đả kích này, cô muốn giết Dương Tư không?"

"Không." Giọng khẳng định, dáng vẻ chân thành.

Doãn Đạc nhìn cô nửa giây rồi đổi cách nói, "Khi bị kích thích, nhân cách kia của cô đã xuất hiện?"

https://thuviensach.vn

Chân Ý im lặng, mọi người cũng lặng thinh.

"Xin hỏi, lúc ấy nhân cách kia của cô xuất hiện phải không?"

"... Phải."

Tất cả "ồ" lên. Chân Ý nói: "Nhưng chị ấy không giết..."

Doãn Đạc ngắt lời thẳng thừng: "Bụng Dương Tư có vết súng, là cô bắn ư?"

"Không phải, là Hoài Sinh."

"Vết dao trên ngực Dương Tư là vết thương trí mạng, còn bụng thì bị bắn từ trước, phải vậy không?"

"Đúng."

"Bụng Dương Tư chảy rất nhiều máu, bác sĩ pháp y cho rằng cô ta bị trúng đạn khoảng năm, bảy phút mới có vết thương trí mạng. Vết máu ở hiện trường cho thấy cô ta ngồi dưới đất lê ra sau, đang trốn tránh. Tình hình lúc ấy là vậy phải không?"

"Đúng."

Chứng cứ rất xác thực, không thể nào phản bác. Chân Ý biết anh muốn hỏi gì nhưng không thể ngăn cản.

"Nói cách khác, Dương Tư bị đâm trong tình huống đã bị thương nặng và mất năng lực phản kháng. Lúc ấy, cô ta không thể có hành động gây thương tổn hoặc tra tấn nữa, nên hành vi giết cô ta không thể nào cấu thành giết người hợp pháp."

Tiếng xì xào lại rộ lên, Chân Ý muốn nói tiếp nhưng Doãn Đạc đã xoay người ngỏ ý với Chánh án, giơ tay xin chấm dứt: "Tôi đã hỏi xong."

https://thuviensach.vn

Lời nói của Chân Ý vừa thốt ra đã hoàn toàn bị át đi trong tiếng người, không ai nghe thấy. Chánh án gõ búa: "Trật tự!"

Chân Ý khép hờ mắt, hít vào không chút hoang mang, tự nhủ phải ổn định cảm xúc.

Ngay sau đó, nhân chứng Hoài Sinh xuất hiện. Doãn Đạc hỏi ngắn gọn: "Vai trò của anh trong vụ việc này là?"

"Cùng bắt cóc với Dương Tư."

"Có tham gia tra tấn Chân Ý không?"

"Không."

"Lúc Dương Tư tra tấn Chân Ý, anh có mặt không?"

"Không."

"Anh trở về nơi giam giữ vào lúc nào?"

"Ngày thứ ba." Hoài Sinh trả lời ngắn gọn trong tâm thế bình thản đến lạ, không hoảng hốt cũng không vội vã.

"Anh bắt cóc cảnh sát Tư đến đó ư?"

"Đúng."

"Về sau xảy ra chuyện gì?"

"Tôi dọa luật sư Chân rằng muốn đẩy cô ấy xuống tầng, cảnh sát Tư nhào tới ôm chặt lấy cô ấy. Tôi bảo Dương Tư kéo cảnh sát Tư ra, không ngờ Dương Tư đã nổ súng."

Doãn Đạc quay sang hỏi Chân Ý: "Anh ta nói thật không?"

https://thuviensach.vn

Chân Ý gật đầu. Doãn Đạc hỏi tiếp: "Sau khi cảnh sát Tư trúng đạn, chuyện gì đã xảy ra?"

Hoài Sinh quay lại nhìn Chân Ý: "Luật sư Chân gào thét ầm ĩ, nhào tới trước mặt cảnh sát Tư khóc lóc, rồi bỗng nhiên chuyển thành người khác."

"Chuyển biến thế nào?"

"Cô ấy đứng dậy."

"Việc này có gì lạ đâu?"

"Cô ấy bị sốt cao, toàn thân đầy máu. Lúc tôi kéo đi, cô ấy không còn chút sức phản kháng, vốn không đứng lên nổi."

"Ý của anh là nhân cách còn lại đã xuất hiện?"

Chân Ý thậm chí không còn lòng dạ nói "phản đối", tâm trạng thản nhiên cực kỳ.

Phòng xử án lại ồ lên. Doãn Đạc: "Hãy miêu tả dáng vẻ của cô ấy lúc đó."

"Ánh mắt và vẻ mặt rất xa lạ, đáng sợ như ma nữ. Miệng lẩm bẩm "Giết cô ta, giết cô ta" rồi nhào tới chỗ Dương Tư."

“Trong quá trình có xảy ra chuyện kỳ lạ gì không?"

"Có."

"Là chuyện gì?"

"Cô ấy bỗng ngã xuống rồi chuyển về giọng luật sư Chân và gào lên "Đừng giết cô ấy”, nhưng ngay sau đó lại biến thành người khác. Lúc thì đứng lên lúc lại ngã xuống, hai người đổi đi đổi lại, hệt như một người đóng

https://thuviensach.vn

hai vai trên phim truyền hình, nhưng tốc độ thay đổi lại nhanh đến đáng sợ."

Phòng xử án lại yên ắng. Như có gió lạnh thổi qua, tất cả mọi người đều cảm thấy sợ sởn gai ốc và khó bề tưởng tượng, ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Chân Ý. Nhưng trông cô rất bình thường, sự đối lập ấy khiến mọi người hãi hùng. Lời Hoài Sinh nói là sự thật. Doãn Đạc đã moi ra chuyện này lúc đối chiếu lời khai trước phiên tòa. Hoài Sinh vốn định che giấu chi tiết Chân Ý xuất hiện giữa chừng, nhưng vết máu và dấu chân ở hiện trường đã giúp Doãn Đạc nhìn ra "Chân Tâm" từng ngã rất nhiều lần, anh biết chắc chắn Chân Ý sẽ không bỏ qua chi tiết này. Thay vì để đối thủ xoáy vào chỗ đau, đánh vào điểm yếu chi bằng tự mình vạch trần.

Huống chi, lời trần thuật ấy sẽ ảnh hưởng tới bồi thẩm viên, trong một cơ thể tồn tại hai linh hồn đang đấu tranh hoán đổi, nghĩ thôi đã thấy kinh hãi.

"Cuối cùng thì sao?"

"Luật sư Chân biến mất, chỉ còn Chân Tâm."

"Cô ấy làm gì?"

"Cô ấy rút dao đâm vào tim Dương Tư."

"Sau đó?"

"Cô ấy ngất xỉu, đến lúc tỉnh lại thì đã biến thành Chân Tâm. Tuy trên người cô ta có rất nhiều vết thương, nhưng tinh thần lại vô cùng ác nghiệt."

Hỏi xong, Doãn Đạc lấy một tấm ảnh ra, là quần áo Chân Ý mặc hôm xảy ra vụ việc. Tuy bị nước mưa xối đi vết máu nhưng sau khi được nhân viên pháp chứng xử lý, chiếc áo bẩn thỉu đã lóe lên ánh huỳnh quang, phơi bày những vết máu khó nhìn thấy nhất.

https://thuviensach.vn

"Đây là quần áo bị cáo mặc hôm vụ án xảy ra, ngoài máu của mình thì còn có vết máu bắn ra từ độ cao ngang ngực Dương Tư. Sau khi xét nghiệm, chứng thực đây là máu của Dương Tư." Vết máu bắn ra là mấu chốt để tìm hung thủ, "Ngoài ra, đây là dao đâm vào ngực Dương Tư, trên chuôi dao chúng tôi đã tìm thấy dấu vân tay của bị cáo."

Anh quay lại nhìn mọi người, nói giọng trầm ổn: "Vì vậy có thể chứng minh ở trạng thái chịu đả kích, bị cáo đã xuất hiện nhân cách phân liệt rồi giết chết Dương Tư trong tình trạng không còn khả năng gây nguy hiểm cho bị cáo. Bệnh tâm thần của cô ấy rất nghiêm trọng, sẽ mất tự chủ bất cứ lúc nào."

Trước lời khai và chứng cứ xác thực, phòng xử án nổi sóng dữ dội. Luật sư Chân không thể trở mình được nữa. Cô ta chính là hung thủ giết hại Dương Tư, bằng chứng vững như núi thế kia thì cô ta biện hộ ra sao đây?

Suốt quá trình, Chân Ý không nói một từ phản đối, mặc cho mọi người xì xào bàn tán hết lần này đến lần khác, mặc cho ánh mắt mọi người nhìn cô càng lúc càng khác thường. Không lâu sau, Doãn Đạc kết thúc màn thẩm vấn Hoài Sinh. Chân Ý trở lại ghế luật sư bào chữa. Cô nhìn Hoài Sinh với vẻ mặt bình thản mà sóng lòng chực trào. Cô không hỏi lại những vấn đề Doãn Đạc đã đặt ra trước đó. Cô biết rõ phần lớn câu trả lời của Hoài Sinh là sự thật, chỉ ngoại trừ chuyện Chân Tâm giết người.

"Anh thấy nhân cách Chân Tâm của bị cáo đâm dao vào ngực người chết?"

"Đúng."

"Đâm thế nào?"

Hoài Sinh cảm thấy câu hỏi này rất lạ, ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: "Nghĩa là sao?"

https://thuviensach.vn

Thế là Chân Ý chia nhỏ vấn đề: "Bị cáo quỳ hay đứng, dùng tay trái hay tay phải, đâm từ trên xuống dưới hay từ dưới lên?"

Hoài Sinh chỉ có thể trả lời thành thật, bởi lẽ bác sĩ pháp y đã khám nghiệm tử thi, mọi thông tin đều có đủ thì nói dối cũng vô ích.

"Lúc ấy, Dương Tư đứng lên lần theo vách tường lùi ra sau. Bị cáo đang đứng, dùng tay phải đâm từ trên xuống dưới theo góc hơi nghiêng sang phải."

"Rất tốt, anh đã nói thật. Trùng khớp với vết thương mà bác sĩ pháp y miêu tả. Không hề dối trá."

Hoài Sinh không hiểu vì sao cô bỗng dưng giở giọng khen ngợi. Người nghe còn khó hiểu hơn, càng thêm tò mò. Luật sư Chân còn có thể xoay chuyển cục diện trước tình huống này ư?

Cô nhìn xoáy vào anh ta vài giây, khen ngợi xong cô không tiếp tục suy diễn mà xoay chuyển chủ đề, hỏi một câu hoàn toàn không liên quan: "Lúc Dương Tư tra tấn bị cáo, anh không có mặt phải không?"

"Phải." Hoài Sinh nói thật.

"Anh chỉ xuất hiện vào ngày cuối cùng?”

"Đúng." Hoài Sinh hơi cau mày, lòng thầm suy đoán mục đích Chân Ý hỏi câu này.

"Anh không gây tổn hại cho cô ấy mà chỉ đến phút cuối mới kéo và dọa sẽ đẩy cô ấy xuống tầng?"

"Đúng."

"Ngoài ra, anh không chạm vào bị cáo?"

https://thuviensach.vn

Hoài Sinh cau mày, biết chắc câu hỏi của Chân Ý có bẫy nhưng nghĩ thế nào cũng không ra, cuối cùng đành lựa chọn thành thật: "Không chạm vào."

Chân Ý hỏi lại: "Lúc anh kéo bị cáo, chỉ chạm vào bả vai cô ấy một lần?"

"... Phải."

"Có thể tái diễn lại tình cảnh lúc đó không?" Chân Ý cho trợ lý cầm một con búp bê bằng bông lên, Hoài Sinh bỗng tái mặt.

Doãn Đạc kháng nghị: “Phản đối, câu hỏi không liên quan!"

Chánh án nói: "Đề nghị luật sư bào chữa trần thuật tính tất yếu."

Chân Ý điềm đạm nói: "Tôi nghi ngờ một chứng cứ của cảnh sát nên cần mượn việc này để chứng minh. Nhưng để đảm bảo tính chân thực của lời khai, hiện giờ tôi không thể nói ra chứng cứ kia được."

Chánh án gật đầu: "Phản đối vô hiệu, xin hãy tiếp tục."

Nghe những lời Chân Ý nói với Chánh án, Hoài Sinh càng khẳng định chắc chắn có cạm bẫy, nhưng anh ta không nghĩ ra vì rõ ràng những gì anh ta làm vốn không có sơ suất. Mặc dù thấp thỏm ngờ vực nhưng anh ta vẫn ra làm mẫu: Đứng một bên búp bê, nắm cánh tay nó tới điểm đến rồi ngồi xổm xuống ghì cổ nó.

"Anh chắc chứ?"

"Chắc chắn.”

“Đề nghị anh làm mẫu lại một lần."

Hoài Sinh suy tư mãi, cuối cùng nhận định cô chỉ cố tình tung hỏa mù nên cứ thế làm lại động tác trước đó.

https://thuviensach.vn

Sau khi trở về ghế nhân chứng, Chân Ý máy móc lặp lại: "Anh chắc chắn không hề chạm vào bị cáo, cũng không tiếp xúc cơ thể với bị cáo chứ?"

"... Tôi chắc chắn."

Mọi người đều lấy làm mù mờ khó hiểu, không biết Chân Ý đang giở trò gì. Đến khi Chân Ý lấy ra một tấm ảnh chụp áo của Hoài Sinh, anh ta lập tức hiểu ra, sắc mặt trắng nhợt.

Sau khi bị bắt, quần áo của Hoài Sinh đã bị lấy đi làm vật chứng. Trên màn chiếu, áo anh ta xem chừng còn sạch sẽ hơn Chân Ý vì đã được nước mưa gột rửa. Nhưng Chân Ý nhanh chóng đặt thêm một phần giấy tài liệu, lần này thì chiếc áo đã hiện ra vết máu dưới ánh huỳnh quang.

"Chiếc áo anh mặc hôm xảy ra vụ án có vết máu do có lực ép vào tạo ra. Qua xét nghiệm đã chứng thực vết máu kia là của bị cáo. Càng không may chính là..."

Chân Ý dừng lại, ra hiệu cho trợ lý đưa một tờ giấy khác vào máy chiếu, là hình ảnh vết thương trên lưng Chân Ý sau khi được chuyển màu đen trắng. Có mấy vết thương lớn bất ngờ trùng khớp với vết máu trên ngực áo Hoài Sinh. Trợ lý tòa án đặt chồng hai tờ giấy trong suốt lên nhau.

"Hoài Sinh, anh kề sát lưng bị cáo, cũng chính là lưng tôi lúc nào vậy?" Chân Ý hờ hững hỏi, "Có phải lúc tôi hôn mê, anh đã ôm rồi giữ bàn tay tôi cầm dao đâm vào ngực Dương Tư không?!"

Lời vừa cất lên, ai nấy đều khiếp sợ. Bằng chứng vững như núi vẫn có khả năng bị lật đổ ư? Đúng là kỳ tích!

Rốt cuộc đây là sự thật hay do trí tưởng tượng của luật sư Chân quá phong phú?

https://thuviensach.vn

Tất cả nhìn chằm chằm hai người giữa phòng xử án, không dám thở mạnh. Trước thế cục xoay chuyển bất ngờ, Hoài Sinh không hề mất kiểm soát mà chỉ nheo mắt thán phục. Quả nhiên, những câu cô ta hỏi không hề lãng phí chút nào! Anh ta nói từng câu từng chữ rõ ràng: "Tôi không có, cô giết cô ta! Chân Ý, cô giết Dương Tư!"

Hai người nhìn nhau chằm chằm, đọ sức trong yên lặng. Mọi người nín thở, nhìn hai người giữa phòng xử án không chớp mắt. Người đàn ông ngồi mang sắc mặt điềm tĩnh không dao động, người phụ nữ đứng với sống lưng thẳng tắp bất khuất. Họ lặng im từ giây này đến giây khác. Chân Ý bình thản tới cùng cực, nhưng âm thầm mang sức mạnh trĩu nặng như núi vào lời nói đầy khí phách: "Không, tôi không thể giết cô ấy."

"Hoài Sinh, hôm đó tôi không thể giết cô ấy." Mặt cô không cảm xúc, giày cao gót đi trong phòng xử án như thể bước giữa miền hoang vu, giẫm lên bậc thang, cầm một tập tài liệu đặt lên máy chiếu. Trong căn phòng gần trăm người, tiếng giấy đặt lên tấm kính lại rõ ràng đến thế. Và rồi màn chiếu xuất hiện hình ảnh khiến bồi thẩm đoàn và người dự thính đều trợn tròn mắt, xuýt xoa từng cơn. Không thể nào! Sao có thể đảo ngược phiên tòa tưởng chừng thất bại này chứ?

Tấm phim X-quang chụp xương tay phải gãy lìa. Chữ viết của bác sĩ trên giấy chẩn đoán rất rõ ràng, mặt Chân Ý không gợn sóng, hờ hững đọc: "Gãy xương bàn tay II và III, xương nguyệt và xương thuyền ở cổ tay vỡ nát, đứt gân ngón tay... Vào hôm được cứu, đây đều được chẩn đoán là vết thương cũ. Lúc bị tra tấn, chủ nhân bàn tay đã giãy giụa quá mạnh, khiến bàn tay bị phế, không thể cầm nắm bất cứ vật gì nữa. Vậy nên cầm dao giết người là chuyện bất khả thi."

Phòng xử án kín chỗ tĩnh mịch, dường như chỉ còn một mình cô. Cô ngẩng cao đầu, ung dung và thản nhiên như thể tất cả đau đớn đều không liên quan tới cô.

https://thuviensach.vn

Hoài Sinh im lặng hồi lâu, nhớ lại hôm ấy Chân Tâm rót nước, cầm súng, mở cửa xe đều dùng tay trái. Không giống Hoài Như, sau khi bị vạch trần, anh ta không hề giậm chân nổi điên, mà lặng lẽ lạ thường, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ hờ hững mỉm cười, đổi cách xưng hô: "Chân Ý, tôi có thể hỏi cô một chuyện không?"

"Anh nói đi."

“Tôi tưởng Chân Tâm chính là bản thân cô. Cô ta muốn hại người, muốn giết người đều là mặt u tối của cô. Cảm xúc tiêu cực của cô ta được hấp thụ từ cô. Mọi suy nghĩ thâm hiểm độc ác của cô ta đều xuất phát từ ý nghĩ trong tiềm thức của cô. Cô muốn giết người thì cô ta mới muốn giết người, cô muốn nổi điên thì cô ta mới nổi điên. Cô không kiểm soát được cô ta là bởi vì cô không kiểm soát được ý nghĩ xấu xa của mình. Không ai có thể kiểm soát." Anh cười nhẹ tênh: "Cô nghĩ sao?"

Mấy ngày qua, Chân Ý vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này. Cô biết đây cũng là điều mọi người muốn tỏ tường. Cho dù hôm nay cô chứng minh mình không giết người thì bồi thẩm đoàn và người dự thính cũng vẫn muốn biết người này thật sự không nguy hiểm chứ? Cô không trả lời thẳng câu hỏi của Hoài Sinh mà lấy ra vài tấm ảnh từ túi chứng cứ. Cô nhìn chăm chú một lúc với vẻ mặt bình yên như mặt nước phẳng lặng rồi trình lên.

"Đây là ảnh chụp lúc cảnh sát đưa tôi vào bệnh viện. Đây là giấy chẩn đoán của bệnh viện, sốt cao 40,9°C, da bị tổn thương diện tích lớn..."

Hình ảnh xuất hiện trên màn chiếu khiến người người hoảng sợ, có người không kìm được mà hét ầm lên. Thân thể đầm đìa máu ấy khiến ai cũng kinh hồn bạt vía, hẳn phải do quỷ dữ gây ra! Tại sao có người lại bị tra tấn đến vậy?

Nhưng người ấy vẫn sống sót, bình an vô sự đứng trước họ với khuôn mặt gầy gò và tái nhợt nhưng bình thản như nước. Cô vẫn ung dung như

https://thuviensach.vn

thế, suy xét kỹ lưỡng cố gắng xoay chuyển phiên tòa vốn không thể giành chiến thắng này. Phòng xử án ồn ào nhưng cô vẫn thản nhiên, chờ tiếng xôn xao nhỏ đi mới nói: "Tôi đưa ra chứng cứ này không phải để mọi người cho rằng tôi có lý do giết Dương Tư.”

Cô bảo người gỡ tấm ảnh gây ác mộng ấy xuống rồi đổi sang tấm khác: "Đây là một người canh chừng con tin ngày hôm đó, vết súng trên vai anh ta là do tôi bắn. Trong tình huống các vị vừa thấy, tuy bị thương nặng như vậy nhưng tôi vẫn kiên trì ngụy trang thành một nhân cách khác để giải cứu con tin. Hơn nữa, tôi không hề bắn một phát trí mạng vào kẻ bắt cóc, cũng không hề gây nguy hiểm đến tính mạng của anh ta. Mặc dù khi ấy tôi biết rõ nếu giết anh ta thì vẫn sẽ được xem như giết người hợp pháp.

Tôi đưa ra những chứng cứ này vì muốn chứng minh với các vị một điều, đó là dù ở tình cảnh sinh mạng bị uy hiếp tột cùng, tôi vẫn có thể khống chế bản thân để không giết người. Các vị sẽ chất vấn như Hoài Sinh, nói nhân cách kia là bản thân tôi, là mặt u tối của tôi, là sự gian ác trong tiềm thức của tôi. Tôi không biết lý luận này có đúng hay không, các vị không có chứng cứ để hỗ trợ, còn tôi cũng không có chứng cứ để phản bác. Nhưng tôi cho rằng đây chính là nỗi khổ và sự lựa chọn của đời người, là vấn đề mà mỗi người trong chúng ta phải đối mặt."

Cô hít nhẹ, giọng nói vẫn bình thản, đôi mắt lại mờ hơi sương: "Tôi quen một người mẫu, cô ấy bị cưỡng hiếp tập thể và một lòng muốn đích thân giết chết đám người kia, nhưng cuối cùng cô ấy lại lựa chọn tuân theo trình tự pháp luật. Tôi quen một diễn viên, cô ấy bị tâm thần nên giết người, dù có thể ra tòa miễn giảm hình phạt nhưng cô ấy nói giết người đền mạng rồi nhảy lầu tự sát. Tôi quen một nữ doanh nhân, cô ấy ghen ghét em gái ruột của mình và muốn hủy hoại con bé, nhưng cuối cùng lại quyết định cứu vớt nó. Tôi quen một bác sĩ ngoại khoa, cô ấy bị uy hiếp, họ muốn cô ấy âm thầm khiến một bệnh nhân bỏ mạng nhưng cuối cùng cô ấy vẫn cự tuyệt. Tôi quen một cảnh sát, cô ấy biết người yêu của mình là tội phạm, lại

https://thuviensach.vn

đang mang thai con của anh ta, một lòng muốn bảo vệ người yêu rồi cùng anh ta cao chạy xa bay, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn chọn lựa đi theo chính nghĩa, truy nã đưa người kia về quy án. Có rất nhiều rất nhiều người như vậy. Có trường hợp anh chàng kia bị sếp đuổi việc nên mất đi nguồn kinh tế, thế là anh ta muốn cho nổ công ty. Có trường hợp anh chàng nọ bắt cá hai tay phụ bạc tình cảm nhiều năm của một cô gái, thế là cô ấy muốn hẹn anh ta ra ngoài để giết chết. Nhưng nhiều khi, anh chàng kia sẽ không làm vậy, cô nàng nọ sẽ không làm vậy, và tôi cũng sẽ không làm vậy.

Bởi vì chúng ta đều biết, đây chính là sống."

Cả thế giới im lìm, cô khịt mũi, ngón tay nhẹ nhàng lau đi dòng nước mắt trên mặt, khẽ nói: "Sống là chuyện khó nhất trên đời, nhưng chúng ta đều đang cố gắng. Sống rất mệt, rất khổ và rất đau, lại luôn có va chạm và nảy sinh mâu thuẫn không thể giải quyết với mọi người xung quanh. Đôi khi, chúng ta hận chỉ muốn giết người, muốn báo thù, nhưng chúng ta sẽ không làm vậy. Bởi vì chúng ta có thể nhìn thẳng vào mặt tối của mình, hiểu rằng đó là nỗi khổ đau và dằn vặt ắt phải trải qua trong đời. Sau phút đấu tranh, hãy để bản thân lựa chọn con đường đúng đắn. Bởi lẽ trên thế gian này vốn không có thánh nhân, nếu có thì chẳng qua là những người có thể giữ nguyên tấm lòng sau phút đấu tranh với mảng tối trong nội tâm mà thôi."

Đoạn văn đơn giản không hề trau chuốt khiến những người trong và ngoài phòng xử án đều không thốt nên lời, có người đôi mắt ngấn lệ mà không hiểu vì sao.

"Vì thế..." Chân Ý hít sâu, ngẩng cao đầu, rưng rưng nói: "Bị cáo Chân Ý không sát hại Hoài Như và Dương Tư. Dù mắc phải bệnh tâm thần nghiêm trọng nhưng xin bồi thẩm đoàn hãy tin tưởng rằng cô ấy sẽ dần dần có được tự chủ nhờ sự giúp đỡ của bác sĩ, cô ấy sẽ sống thật tốt và sẽ giữ trọn tấm lòng của mình. Đồng thời, xin hãy bác bỏ quyết định "nhốt vào phòng giam ở bệnh viện tâm thần" của bên khởi tố."

https://thuviensach.vn

Phòng xử án lặng thinh không một tiếng động. Một người con gái gầy yếu là thế lại như có tấm lưng không thể bẻ cong.

Bên khởi tố không có ai đặt câu hỏi hay có ý kiến gì khác, Chánh án tuyên bố tạm rời phòng xử án, cho phép bồi thẩm đoàn bàn bạc. Mọi người đứng dậy đi ra, người dự thính xì xào bàn tán. Không ai ngờ rằng lúc cảnh sát dẫn Hoài Sinh đi, con người lặng thinh ấy chợt bắt lấy kẽ hở, bất ngờ giằng ra khỏi cảnh sát, lao tới bên Chân Ý, cầm chiếc bút máy để trên bàn kề lên cổ họng cô. Mọi việc quá đột ngột, phòng xử án rối loạn vô cùng, người dự thính la hét ầm ĩ.

"Chân Ý!" Ngôn Cách lập tức đứng dậy.

"Đừng qua đây, ai tới gần tôi sẽ đâm chết cô ta!" Hoài Sinh hét lên.

Cảnh sát cầm súng nhanh chóng lao tới chĩa vào Hoài Sinh, người dự thính la hét bỏ chạy. Chân Ý bị anh ta kìm kẹp, hít thở khó khăn, bỗng nghe anh ta nói bên tai: "Chân Ý, xin lỗi."

Cô sửng sốt mở to mắt. "Đây là lời Dương Tư nói với cô trước khi chết. Lúc đó cô không nghe thấy, hôm nay tôi nói lại với cô: Chân Ý, xin lỗi."

Chiếc bút máy nhọn hoắt trong tay anh ta khiến cổ Chân Ý đau nhói, không nói được một lời.

"Chân Ý, người đàn ông cô thích đã bắt tôi, nhưng anh ta là người tốt. Cả cô cũng vậy, tôi rất cảm ơn cô. Nhưng muộn rồi, tôi không thể được cứu vớt..." Anh ta lôi cô ra cửa hông, "Nhờ cô giúp tôi đặt một nửa tro cốt của tôi ở bên chị gái. Một nửa…" Chưa dứt lời, anh ta chợt đẩy Chân Ý ra rồi xoay người bỏ chạy.

Anh ta không chạy về ghế dự thính đông đúc mà lao ra cửa hông không một bóng người, rõ ràng anh ta muốn cảnh sát nổ súng mà không hề có chút cản trở nào. Người Chân Ý lạnh toát, cô hét lên: "Đừng nổ súng!"

https://thuviensach.vn

Nhưng giọng cô chìm trong tiếng súng "đùng đoàng" vang lên liên tiếp.

Cô mở to mắt nhìn anh chàng gầy gò nằm trong vũng máu. Cô lao tới như nổi cơn điên: "Hoài Sinh!"

Anh ta nhìn trời như thể trông thấy hình ảnh nào đó làm anh ta hạnh phúc, đôi mắt chứa đựng nét cười nhưng lại ngấn lệ. Chị gái… Tiếu Tiếu... Xin lỗi... Kiếp sau, đừng quen em nữa.

Ánh mắt anh ta trở về màu trong suốt vốn có. Khi đó, anh chàng gầy gò nằm trên máy lọc thận, khuôn mặt thanh tú, giơ tay dụi mắt, nở nụ cười tinh khiết với cô gái anh yêu, nói: "Anh cũng vừa mới tỉnh."

Nếu Hoài Như không giết người, nếu Hoài Sinh không trở thành "chuột chạy qua đường" như anh ta từng nói, nếu Hoài Như cứu Từ Tiếu không để cô ấy chết, nếu cha mẹ Hứa Thiến đồng ý quyên thận cho Hoài Sinh, nếu quỹ từ thiện chú ý và giúp đỡ họ nhiều hơn, nếu Hoài Sinh không ngã bệnh, nếu... Không hiểu tại sao, Chân Ý nhớ tới lời khóc than khi Đường Vũ quỳ gối trước mộ Tống Y: Lúc tới đây, ai ai cũng bình an vô sự, nhưng sao không quay về được nữa.

Nước mắt dâng trào, Chân Ý muốn vươn tay vuốt đôi mắt trong suốt ấy, nhưng có ai đó kéo giật cô lại từ phía sau. Cô bị nhấc lên, vùi vào một vòng tay căng thẳng cực độ và hơi thở không đều. Cô được anh ôm siết trong lòng, cất tiếng gọi "Ngôn Cách", nước mắt rơi xuống lã chã.

Tòa án bác bỏ đề nghị giam Chân Ý vào bệnh viện tâm thần của phía khởi tố, đồng thời chỉ ra rằng cô phải được điều trị tâm lý dài hạn và giám định tinh thần định kỳ. Sau phiên tòa, Chân Ý trở thành đại luật sư được chú ý nhất thành phố K. Cô cũng khiến nhiều người đặc biệt là thanh niên bắt đầu chú ý tới luật pháp và pháp chế, quan tâm tới ngành nghề luật sư và nhen nhóm niềm tin rằng: bất kể xuất thân và bối cảnh ra sao, chỉ cần có tinh thần cố gắng, nghiêm túc và chuyên nghiệp sẽ luôn giúp bạn vững tin

https://thuviensach.vn

tiến bước. Đại học, đoàn thể xã hội và cả công ty xí nghiệp đều mời cô đến diễn thuyết. Nhưng Chân Ý không quan tâm tới những chuyện ngoài vụ kiện và tòa án, mà nhờ trợ lý khéo léo từ chối để tập trung nghỉ ngơi hồi phục.

Cô hiểu rõ rằng sau một năm sóng to gió lớn, thứ cô cần nhất chính là suy ngẫm và tĩnh tâm, mà Chân Tâm luôn là nỗi ám ảnh trong lòng cô. Mỗi sáng thức giấc, việc đầu tiên cô làm là nghe nhịp tim đập của Ngôn Cách, để chắc rằng anh không bị Chân Tâm giết trong lúc ngủ. Hơn nữa, không biết vì sao mà dạo gần đây trí nhớ của cô lại thoái hóa dần, cứ như mắc bệnh Alzheimer vậy.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 18.3

Huấn luyện viên phục hồi chức năng cầm quyển bệnh án đứng cạnh cô, thỉnh thoảng dặn dò và động viên: "Khá lắm! Mở rộng cánh tay rồi kéo ra sau, lặp lại động tác kéo căng cơ lưng. Rất tốt!"

"Hôm nay tập luyện tới đây thôi." Huấn luyện viên đưa dụng cụ đo sức nắm cho cô. "Thử nào! Đừng nóng vội quá! Tốt, rất tốt, đã khôi phục đến 17kg."

"Có cảm thấy miễn cưỡng hay đau đớn không?"

"Không ạ." Chân Ý lắc đầu.

“Vậy ngày mai chúng ta tiếp tục."

Ngôn Cách đứng bên cửa sổ sải bước đi tới, rút tay khỏi túi quần rồi giúp cô mặc chiếc áo khoác vắt trên cánh tay. Chân Ý không nén nổi nụ cười: "Không cần nữa, bây giờ em tự mặc được rồi.” Nói vậy nhưng lại ngoan ngoãn để anh mặc cho mình.

Rời khỏi phòng phục hồi chức năng, Chân Ý liếc nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói khẽ: "Vừa đến giờ, đi thăm Hoài Sinh thôi, hôm nay là thất đầu của anh ấy."

Một ngày vào trung tuần tháng Giêng, bầu trời xám xịt. Khu mộ không một bóng người, đưa mắt chỉ thấy dãy tường đựng tro cốt màu đen sẫm và những bó hoa đã héo tàn, dấy lên cảm giác tiêu điều thê lương. Nhiệt độ hơi

https://thuviensach.vn

thấp và gió cũng lớn, Chân Ý quấn chặt áo khoác theo bản năng. Hai người nhanh chóng tìm được ô đựng tro của Hoài Sinh, trên đó dán bức ảnh nho nhỏ của anh ta, màu trắng đen khiến anh ta trông thanh tú tinh khiết vô ngần. Anh ta vốn là cậu chàng xinh xắn.

Bên cạnh anh ta là Hoài Như, bên trên là Từ Tiếu. Trong tấm ảnh, cô gái như ánh dương rạng rỡ đang nở nụ cười ngọt ngào với Chân Ý. Chân Ý lại liếc nhìn tấm ảnh đen trắng của Hoài Sinh, có hai người họ thì anh ta có thể an nghỉ rồi. Cô tìm trên dãy đựng tro một lúc lâu, lần lượt trông thấy Đường Thường và Tống Y, bỗng dưng có cảm giác như đã trải qua mấy kiếp. Thôi Phỉ, Hứa Mạc và Hứa Thiến thì được chôn ở khu mộ của người giàu. Riêng Lâm Hàm yên giấc ngàn thu tại nghĩa trang liệt sĩ.

Một lúc sau, cô thấy Dương Tư trong ảnh với khuôn mặt tinh khôi vô cùng xinh đẹp, nụ cười trên môi nhẹ nhàng không chút tà tâm, không hề lạc lối và cũng không thù hận. Tại sao con người phải chờ đến lúc chết mới có thể trở nên thuần khiết trong sáng chứ? Đã từng thân thiết như chị em, đã từng dần dần xa cách, mỗi người một ngả, đã từng trở mặt thành thù. Hôm nay người đã chết, tất cả cảm xúc như thân thiết, tín nhiệm, thân thiện, lạnh nhạt, hiểu lầm, chán ghét, căm hận đều tan thành mây khói, đến cả nỗi niềm thương cảm cũng không đọng lại.

Chân Ý đứng một lát rồi kéo tay Ngôn Cách rời đi. Được vài bước, cô lướt qua một người đàn ông trung niên đeo kính râm. Chân Ý dừng bước, đó là khuôn mặt thường thấy trong các bản tin, nghe nói con đường làm quan rất thuận lợi. Có điều, trên đời này không mấy ai biết nhiều năm trước ông ta và người vợ bụng mang dạ chửa của mình đã lợi dụng lòng tốt của một cô gái rồi nhốt cô ấy lại. Nhiều năm sau, Dương Tư chịu bao điều tiếng lại là con gái của ông ta và cô gái bị nhốt năm nào. Trịnh Dĩnh, Dương Tư, hai đứa con gái đều đã chết, liệu có được xem như quả báo của ông ta không?

https://thuviensach.vn

Sắp tới cuối năm, Tư Côi đã gần khỏe lại. Chân Ý đưa ông nội và Ngôn Cách tiễn cô ấy ra sân bay. Tháng Một không còn lại mấy ngày, sắp hết năm rồi, Tư Côi phải về nhà với bố mẹ. Cô ấy có công bắt Biện Khiêm nên được Cục Cảnh sát trao phần thưởng không nhỏ, ngoài ra còn được nghỉ dài ngày. Chân Ý giúp cô bạn đổi thẻ lên máy bay, cố gắng an ủi: "Nghỉ ngơi một khoảng thời gian cũng tốt. Lần này, sức khỏe cậu bị ảnh hưởng rất lớn, về nhà có mẹ chăm sóc, nhớ bổ sung dinh dưỡng thật nhiều, đứa bé mới khỏe mạnh được."

Tư Côi thấy cô lải nhải mãi, không thể nhịn cười: "Chân, tớ chưa bao giờ nhận ra cậu dông dài vậy đấy."

Thấy Tư Côi cười, tảng đá trong lòng Chân Ý nhẹ đi một nửa: "A Tư, tớ là mẹ nuôi của đứa bé, cậu phải chăm sóc nó thật tốt đấy nhé. Chờ ăn Tết xong cậu trở lại, tớ phải kiểm tra mới được."

"Cậu đâu phải bác sĩ, kiểm tra được gì chứ?" Tư Côi lườm nguýt cô bạn, cầm lấy tay cô, "Được rồi, thật sự không phải lo lắng cho tớ. Chân, tớ sẽ tốt lên mà."

Đi cùng cô còn có bố Biện Khiêm và bảo mẫu. Sức khỏe ông không tốt, được bảo mẫu đẩy trên xe lăn. Mắc phải bệnh ung thư giai đoạn cuối, ông không còn sống được mấy tháng nữa. Tư Côi ngỏ ý muốn đưa ông về nhà cùng ăn Tết.

Chân Ý nhìn ba người họ đi khuất ở cửa kiểm tra an ninh mà lòng hơi bùi ngùi. Nhớ lại lúc xuất viện, trạng thái Tư Côi tốt như người không có việc gì, nói: "Không phải cuộc sống còn phải tiếp tục sao? Huống chi trong bụng tớ còn có một thằng nhóc, tớ phải sống tốt hơn nữa mới đúng chứ."

Sau khi xếp hàng vào lối kiểm tra an ninh, Tư Côi quay lại vẫy tay và mỉm cười với cô.

https://thuviensach.vn

Lúc này Chân Ý mới yên lòng xoay người. Ông nội không chạy lung tung, ngoan ngoãn ngồi ăn bánh quy. Sắp hết năm, Chân Ý rảnh rỗi nên lúc nào cũng đưa ông nội đi cùng. Ngôn Cách nghiêm chỉnh theo sát bên cạnh. Chân Ý ngồi cạnh anh, dạt dào cảm xúc: "A Tư kiên cường thật đấy."

"Ừ."

Cô khoác tay anh: "Nếu đổi lại là em, anh có làm sao thì em sẽ điên mất."

Dứt lời, lòng cô lại dậy sóng, chính xác là Chân Tâm sẽ xuất hiện và chiếm trọn thân thể này. Chân Tâm là mối nguy ngầm trong cô. Dẫu cô có tin tưởng bản thân, tin tưởng Ngôn Cách, thì nhân cách này vẫn cứ tồn tại và luôn như kẻ thứ ba chen ngang giữa họ, hệt như bom hẹn giờ. Ngộ nhỡ ngày nào đó không khống chế được mà nổ tung, người ở gần cô nhất sẽ chịu thương tổn nặng nề nhất.

Nghĩ vậy, đầu Chân Ý hơi choáng váng. Không biết tại sao mấy ngày qua chỉ cần suy nghĩ là đầu óc cô liền hỗn độn mơ hồ. Có lẽ là do di chứng sau trận bắt cóc tra tấn kéo dài. Cô gạt bỏ nỗi buồn trong lòng, lặp lại: "A Tư kiên cường thật đấy."

"Bởi vì có đứa trẻ." Ngôn Cách hờ hững nhận xét. "Nếu không, cô ấy đã sớm suy sụp rồi."

Chân Ý buồn bã nhíu mày, "May là nhà Biện Khiêm giàu có, không cần lo lắng đến tiền nuôi dưỡng, xem như an ủi phần nào."

Ngôn Cách định bụng đứng dậy, nhưng Chân Ý lại ngồi lì trên ghế nhìn quanh.

"Đợi ai à?"

https://thuviensach.vn

"Còn phải tiễn một người nữa.” Chân Ý nói khẽ, “Đàn anh sắp bay đi Anh."

"Đàn anh nào?" Anh thờ ơ hỏi.

Chân Ý xoắn ngón tay: “Không phải chỉ có một đàn anh thôi sao. Anh ấy nghỉ việc rồi, sắp đi Anh định cư để sống cùng bố và cũng là bác của anh ấy."

Đang nói dở thì nghe tiếng gọi "Chân Ý!", Doãn Đạc đi tới. Hôm nay, anh mặc bộ đồ thể thao, trông thoải mái và tràn trề sức sống. Tay anh không cầm đồ vì đã có người chuyên quản lý hành lý và thẻ lên máy bay cho anh.

Thấy Ngôn Cách cũng có mặt, mắt anh lóe lên vẻ kinh ngạc nhưng không nói gì thêm. Ngôn Cách chỉ gật nhẹ đầu, vẻ mặt thân thiện hơn trước. Doãn Đạc lấy làm lạ, về sau mới biết Chân Ý đã nói chuyện anh chuẩn bị đi Anh định cư với Ngôn Cách. Nhớ lại sự chăm lo của đàn anh dành cho mình, Chân Ý có chút bùi ngùi: "Đi Anh không về nữa à?"

"Thỉnh thoảng trở về xem chút." Doãn Đạc luôn giữ nụ cười ôn hòa nhất quán, "Bố anh lớn tuổi rồi, cần người bầu bạn. Sang Anh sinh sống vẫn có thể làm công tố viên." Anh cười thoải mái, "Nếu gặp vụ kiện đáng để học tập, hai ta cùng luận bàn nhé."

“Được ạ." Chân Ý phấn khích.

Ngôn Cách: “…”

Trước khi đi, Doãn Đạc khom người nhìn ông nội với đôi mắt sáng long lanh: "Ông nội, con đi đây. Con chào ông ạ."

Ông nội ngẩng đầu nhìn anh, không cười và cũng không như đứa trẻ già cả mà chỉ gật đầu: "Tạm biệt."

https://thuviensach.vn

Khách VIP bắt đầu lên máy bay. Doãn Đạc đứng dậy, lên máy bay theo dãy cửa sổ sát đất, kề sát điện thoại bên tai, nhìn ra bãi đáp máy bay ngoài cửa sổ bằng đôi mắt chứa đựng nét cười ung dung: "Người quan sát báo cáo: Thí nghiệm kết thúc mỹ mãn. Tổn thất: Thêm một tổ trưởng bị bắt."

Cúp máy, tâm trạng anh vui vẻ mà bình lặng. Cuộc sống của anh sắp đón chờ cơ hội mới. Đến một nơi khác trên thế giới tiếp tục làm một công tố viên để biểu dương chính nghĩa, trừng trị tội ác đề cao việc thiện là niềm mong chờ của anh.

Máy bay cất cánh, anh đắp chăn chìm vào giấc ngủ. Vài giây sau chậm rãi mở mắt nhìn đô thị phồn hoa dần dần trở thành hình ảnh thu nhỏ, khóe môi anh nở nụ cười nhạt: Tạm biệt thành phố K!

Tiễn Doãn Đạc xong, rời khỏi sân bay, gáy Chân Ý lại đau nhói, đầu óc mơ hồ. Ngôn Cách nhận ra liền hỏi: "Gần đây khó chịu ở đâu à?"

"Không có gì đâu. Em hơi mệt thôi." Cô lên tinh thần, nói, "Sắp hết năm rồi, tuần này giải quyết xong chuyện của văn phòng, em cũng nên đưa ông nội về Thâm Thành ăn Tết."

Ngôn Cách mở cửa, đỡ ông nội lên xe: "Chỉ có em và ông nội à?"

"Đúng vậy." Mắt cô đảo một vòng, trông rất hoạt bát, "Nghe có vẻ thê lương nhưng sẽ không sao đâu. Em và ông nội ăn ý lắm, có thể cùng nhau chơi đùa vui vẻ rất lâu."

"Ừ." Ngôn Cách không nhiều lời. Cô luôn nói mình là kiểu con gái có thể vui chơi rất cuồng nhiệt. Anh không tỏ thái độ.

Chân Ý không để tâm. Cô biết tính của Ngôn Cách, anh sẽ không mời cô đến nhà anh ăn Tết. Con gái chưa kết hôn đã bỏ mặc người nhà, chạy đến nhà bạn trai ăn Tết là tự xem nhẹ mình và cũng không hợp lẽ. Anh

https://thuviensach.vn

không thể không màng đến danh dự của cô. Bản thân cô cũng cảm thấy ngượng.

Ngày cuối năm, thời tiết Thâm Thành ấm áp, ánh mặt trời rực rỡ nhưng không chói chang. Chân Ý đã sớm thuê người quét dọn căn nhà cũ ở khu công xưởng tám năm trước. Cô tiêu tốn không ít tiền để trang trí sắp đặt lại căn nha, thay mới ga giường, thảm và đệm sofa. May mà bây giờ cô đã là đại luật sư, kiếm tiền dễ hơn tiêu tiền. Cô lo sửa sang căn nhà hết cả ngày trời, còn ông nội cầm bình tưới hoa trên ban công. Hai ông cháu thi thoảng gọi nhau một tiếng rồi nói dăm ba câu, trông thật thoải mái. Đến tối, lúc cậu nhóc giao thức ăn mang rất nhiều món ngon tới cửa, căn nhà nho nhỏ đã được dọn dẹp sạch sẽ và ấm áp. Chân Ý đói đến độ bụng sôi sùng sục bèn dọn cơm tất niên lên bàn. Từng món đủ sắc, hương và vị được bày ra, tất cả đều xuất phát từ bàn tay của đầu bếp nổi tiếng. Cô đắc ý khoe khoang: "Ông nội, có phải con rất thông minh không? Nấu cơm phiền lắm, mua ngoài luôn ngon hơn."

"Ừ, rất ngon." Ông nội cầm dĩa bỏ bào ngư vào miệng, cười híp mắt gật đầu.

Dưới ánh đèn huỳnh quang màu ngà, mái tóc bạc phơ của ông cụ như bông tuyết lấp lánh. Thấy vậy, lòng Chân Ý xúc động. Người ông nội thân yêu nhất của cô đã già mất rồi. Hình ảnh thuở bé cùng ông, bác và chị họ sum vầy bên bàn ăn cơm tại nơi đây vẫn còn rõ mồn một trước mắt. Ông cụ ăn rất vui vẻ, Chân Ý đứng dậy, tận tình buộc lại khăn ăn cho ông, cầm khăn giấy lau dầu bên khóe miệng, gắp thêm rau dưa vào đĩa ông rồi dặn dò: "Ông nội phải ngoan, đừng ăn thịt mãi thế."

"Biết rồi, biết rồi, ăn rau ăn rau.” Ông nội ngoan ngoãn trả lời, gắp một miếng súp lơ bỏ vào miệng.

"Ông nội thật nghe lời." Chân Ý vuốt mái tóc bạc của ông, thêm nước ép hạch đào vào cốc ông rồi điều chỉnh âm lượng tivi lên một mức. Giờ đang

https://thuviensach.vn

là tiết mục văn nghệ chào xuân ông thích nhất, diễn viên Kinh kịch đang hát: "Nỗi khổ trong lòng nào đã giãi bày cùng ai, quân tử vãng lai xin hãy nghe ta nói.”

Chân Ý gặm xương sườn, cùng hát í a: “Ai ơi xuôi về Nam Kinh, cho nhờ nhắn nhủ tấm thư gửi chồng." Giọng hát lên bổng xuống trầm, thật sự thể hiện được âm điệu réo rắt. Ngân đến một nửa thì cô dừng lại, lấy điện thoại ra làm bộ vô ý liếc nhìn. Giờ là 21 giờ 14 phút, không cuộc gọi nhỡ, nhưng có rất nhiều tín nhắn chưa đọc, tất cả đều chúc mừng năm mới.

Không có tin nhắn của Ngôn Cách. Với tính cách của anh, đương nhiên không làm trò này. Ồ, không hề gây bất ngờ... A, chắc nhà Ngôn Cách vui lắm, tất cả hắn đang cùng chơi đùa. Cô không hề hụt hẫng, hít thở khe khẽ rồi cất điện thoại di động. Thấy khăn ăn của ông đã bẩn, cô thay chiếc khác cho ông. Ông ăn uống no nê xong liền hát hí khúc theo người trên tivi. Chân Ý ôm đĩa hoa quả, ngả người trên sofa ngâm nga cùng ông. Cô bỏ một múi quýt vào miệng mình rồi đút một miếng táo vào miệng ông. Trong cái tivi nho nhỏ cũ kỹ xướng lên tiếng Kinh kịch, Việt kịch, kịch Hoàng Mai, kịch Hoa Cổ, Tần xoang, Dự kịch*... Ông nội biết hát hết thảy, Chân Ý cũng có thể ư hử vài tiếng. Ông hát xong một câu, cô không quan tâm câu sau có đúng giai điệu không mà to gan tiếp giọng. Hai ông cháu vui vẻ hòa thuận, thời gian trôi đi lúc nào chẳng hay.

(*) Kinh kịch là thể loại ca kịch của Trung Quốc, hình thành và phát triển tại Bắc Kinh vào thời vua Càn Long. Việt kịch là tuồng truyền thống thịnh hành ở tỉnh Chiết Giang, miền Đông Trung Quốc. Kịch Hoàng Mai là một loại hí khúc của tỉnh An Huy nhập từ Hoàng Mai, tỉnh Hồ Bắc. Kịch Hoa Cổ hay kịch trồng hòa được lưu hành ở Hà Bắc, Hồ Nam, An Huy... phát triển từ điệu múa Hoa Cổ. Tần xoang là loại kịch thịnh hành ở phía Tây Bắc Trung Quốc, vừa hát vừa gõ hai miếng gỗ vào nhau. Dự kịch là ca kịch ở tỉnh Hà Nam.

https://thuviensach.vn

Mới đến 10 giờ rưỡi tối, ông nội đã buồn ngủ. Chân Ý lấy nước cho ông nội rửa mặt và tay chân rồi để ông nằm lên giường. Sau khi đắp chăn, cô nhớ ra gì đó: “Ông nội, ông có nhớ một người tên Biện Khiêm không, anh ấy là học trò của ông đấy.”

Từng có một năm, cô và ông nội ăn Tết ở nhà Biện Khiêm. Phút giây này, cô hơi nhớ anh.

"Không biết." Ông nhắm mắt lại, hơi quạu quọ, “Ông muốn ngủ."

"Được, được, được," Chân Ý không định hỏi đến cùng, vén chăn cho ông rồi chúc: "Ông ngủ ngon nhé.”

Rời khỏi phòng, ánh đèn trong phòng khách nhỏ hẹp sáng mông lung mờ ảo, Chân Ý thu dọn bàn ăn sạch sẽ xong đã là mười một giờ đêm. Tắt tivi đang líu ríu, căn phòng bỗng chìm vào tĩnh lặng, có thể nghe thấy tiếng pháo chúc tụng bắt đầu nổ vang ngoài kia. Ngẩng đầu nhìn lên, ngoài cửa sổ là bầu trời thành thị tung bay pháo hoa rực rỡ. Đẹp quá! Chân Ý đến ban công ngắm nhìn, lấy điện thoại ra xem. Tin nhắn chúc mừng xếp thành núi, nhưng tìm một hồi vẫn không có của Ngôn Cách. Cô nhún vai, định gọi điện cho Tư Côi, vừa tra thấy tên thì Tư Côi đã gọi tới.

Sự ăn ý này khiến Chân Ý bỗng vui vẻ hẳn, hớn hở bắt máy nói ngay: "A Tư, trùng hợp quá, tớ vừa định gọi điện cho cậu đây."

"Hớ. Làm màu quá. Rõ ràng quên mất bạn rồi..." Tư Côi cười, trò chuyện với cô, "Chân, chỗ tớ có tuyết rồi..."

Hai người huyên thuyên gần nửa tiếng. Vừa cúp máy, điện thoại lại sáng lên. Lần này là Doãn Đạc, anh gửi lời chúc từ nước Anh xa xôi. Tiếp đó Giang Giang, Thích Miễn, Đường Vũ đều gọi điện thoại, ngay cả Thích Cần Cần cũng gửi tin: Chân Ý, chúc năm mới. Cô nói chuyện với Thích Miễn đến gần 0 giờ. Tiếng pháo hoa chấn động chân trời, đinh tai nhức óc. Cô đứng trên ban công ngắm nhìn bầu trời đêm dần dần được ánh pháo hoa

https://thuviensach.vn

muôn màu muôn dạng thắp sáng. Cả thế giới chìm trong pháo hoa sáng chói, đẹp rung động lòng người.

Cô chuyển sang băng ghế, ngồi một mình trong căn phòng nhỏ thưởng thức cảnh đêm. Pháo hoa rực rỡ phủ kín bầu trời đẹp đến nức lòng, trái tim cô choáng ngợp đến lặng im trước vẻ đẹp trải khắp đất trời, sắp đến 0 giờ, cô không muốn nghe tiếng đếm ngược ngoài kia. Cô đứng dậy, nhanh chóng rửa mặt xong xuôi, quàng khăn tắm chuẩn bị lên giường ngủ. Vừa tắt đèn phòng khách, tấm cửa gỗ cũ kỹ lại vang lên ba tiếng gõ nhẹ nhàng. Giữa màn đêm huyên náo, trong tiếng pháo hoa vang vọng, tiếng gõ cửa ấy toát lên sự trong trẻo và tĩnh mịch khôn tả.

Sau phút đầu giật thót, trái tim liền đập thình thịch đầy khẩn trương và mong đợi. Chân Ý siết chặt khăn tắm, chậm rãi đi tới sau cửa. Xuyên qua màn đêm, cô khẽ hỏi: "Là Ngôn Cách à?"

Khi tiếng pháo hoa ngoài kia đã lên đến đỉnh điểm, những người đón giao thừa hưng phấn đếm ngược: "Mười, chín, tám..." Người bên kia cửa dừng một giây mới khẽ đáp "Ừ". Chất giọng có phần mơ hồ, nhưng chắc chắn là anh. Thế giới còn đang thét gào: "Sáu, năm, bốn..." Trái tim đập cuồng loạn, Chân Ý hân hoan mở cửa, trông thấy khuôn mặt dịu dàng như vẽ của anh. Cầu thang không có đèn, chỉ có ánh pháo hoa lấp lóe tôn lên đường nét sâu thẳm trên khuôn mặt anh, hệt như hoàng tử xuất hiện từ trời cao. Pháo hoa và tiếng náo động lên đến cực điểm, đêm cuối năm trôi qua trong nháy mắt: “... Hai, một...!"

Cô bổ nhào vào lòng anh, vừa mừng vừa sợ. Trong tiếng pháo hoa ồn ã, cô không sợ làm ồn đến ông nội, không dằn nổi niềm vui, gần như hét lên: "Sao anh lại tới đây?"

Anh cúi đầu, ôm lấy vòng eo mềm mại của cô, khẽ đáp: "Hơi nhớ em." Đâu chỉ dừng ở "hơi". Ngồi giữa đám người, càng náo nhiệt càng nhớ cô. Nhớ cô nhất định sẽ cô đơn giữa ngày nhà nhà đoàn viên, nhớ cô nhất định

https://thuviensach.vn

sẽ mong chờ qua năm mới để được gặp anh. Anh vốn chính là người nhà của cô.

Nghe anh thản nhiên mà khắc kỷ thốt hai chữ "nhớ em", lòng Chân Ý vừa xót xa vừa ấm áp, vui sướng đến mức giọt lệ suýt tràn mi. Cô vùi đầu vào cổ anh thầm thì: "Lái xe hơn hai tiếng mới đến đây, có phải mệt lắm không?"

"Không mệt." Anh nhìn dáng vẻ bám chặt anh của cô, thầm nghĩ đến đây là đúng. Lời nói lơ đãng toát lên ý cười thản nhiên, anh thật lòng, "Có điều, đường tới gặp em trống trải không một bóng người. Đường xá rất rộng, pháo hoa ngập trời. Anh nghĩ, nếu em ở đấy thì nhất định sẽ thích cảnh đẹp như vậy."

Bỗng dưng, cô thật sự muốn chìm vào cõi lòng anh.

Cô cẩn thận đóng cửa, chỉ vào phòng ông nội ra hiệu ông đã ngủ rồi. Hai người nắm tay trong đêm, rón rén vào phòng Chân Ý. Ngôn Cách nhìn một lượt, khẽ nói bên tai cô: "Bao nhiêu năm rồi mà vẫn chưa lắp cửa."

Chân Ý cười, mắt đảo một vòng, kiễng chân nói: "Vẫn còn tủ quần áo đấy, có muốn chui vào không?"

Anh đứng giữa ánh sáng và bóng tối, nhẹ cong khóe môi, không nói tiếng nào.

Họ đã trưởng thành, chui vào là chuyện quá khó. Giường Chân Ý vẫn là chiếc giường thời thiếu nữ, vừa ngắn vừa hẹp. Vóc dáng Ngôn Cách lại cao, chỉ có thể nghiêng người cuộn mình, ôm cô vào lòng kề sát bên nhau. Cô cảm thấy ấm áp vô cùng, khuôn mặt tràn đầy nét cười hạnh phúc. Cô không bao giờ che đậy cảm xúc vui vẻ của mình, dù giữa bóng đêm hay đang nhắm mắt thì anh vẫn có thể cảm nhận được nụ cười của cô. Anh cụp mắt, pháo hoa muôn màu ngoài cửa sổ bùng lên hết lượt này đến lượt khác, rọi vào mắt cô như lưu ly muôn hình vạn trạng.

https://thuviensach.vn

Đêm cuối năm ấm áp và dịu êm.

Chân Ý ngả trong lòng Ngôn Cách, vẫn đắm chìm trong sự mê say trước đó, ý thức không mấy tỏ tường. Ngón tay bám lấy cánh tay mướt mồ hôi của anh theo thói quen, bỗng nhiên không dừng được, nở nụ cười hạnh phúc: "Ngôn Cách?"

"Hả?"

"Lần đầu tiên em cảm thấy ngày Tết hạnh phúc thế này." Cô nhắm mắt như nói mơ, "Trước kia, mỗi lúc giao thừa, đều chỉ có một mình em, nhìn nhà người ta đốt pháo rồi một mình bò lên giường ngủ. Ồ, hôm nay có người ngủ cùng em." Cô cười khanh khách, cảm thấy rất hài lòng, ôm anh bằng cả tay lẫn chân như gấu koala ôm cây.

Anh hôn nhẹ lên trán cô: "Ngủ ngoan nào."

"Ừm." Cô thỏa mãn khép mắt lại, không biết qua bao lâu, cô nghĩ tới gì đó, bỗng choàng tỉnh: "Ngôn Cách."

"Ừ."

"Ngôn Cách, chúng ta sinh em bé đi."

"Đương nhiên chúng ta sẽ sinh em bé."

Cô cười vui vẻ, ngoan ngoãn nằm ngủ. Nhưng vài giây sau cô lại mở mắt ra, tò mò: "Anh nói xem, con của chúng ta có bị tự kỷ không?"

“…” Thời khắc này vẫn phải sửa lại cho đúng, "Thật ra, nghiêm túc mà nói thì anh và Ngôn Hủ mắc hội chứng Asperger."

"Cái thứ gì thế?"

https://thuviensach.vn

"Hội chứng Asperger." Anh ôn hòa lặp lại. Đây là một loại tự kỷ hiếm thấy, người mắc thường... Anh không muốn tự khoe khoang, "Ừm... IQ rất cao."

Trước đó, Chân Ý đã tìm hiểu tài liệu, phần lớn người tự kỷ thường có vấn đề trong phát triển trí tuệ. Khi ấy, cô cảm thấy Ngôn Cách như thế này đã là kỳ tích. Giờ đây mới rõ, họ có phân loại chuyên môn.

Cô lắng lặng ngẫm nghĩ, nói: "Bệnh của anh hay quá."

Ngôn Cách: “…”

"Không giống bệnh của em, không tốt chút nào cả." Chân Ý bất mãn lẩm bẩm, "Đứa trẻ tăng động rất khó nuôi, hơn nữa nếu bị nhân cách…”

Cô không nói tiếp, trái tim như bị ai đó xé toạc, đau đến tê dại. Cô vẫn cho rằng có bệnh cũng không sao cả, chỉ cần cố gắng kiềm chế là được. Cô muốn ở bên Ngôn Cách, nhất định phải ở bên Ngôn Cách. Nhưng đứa trẻ... Cô nhắm mắt lại, cố gắng dằn nỗi tuyệt vọng cuộn trào nơi đáy lòng, tỏ vẻ thoải mái nói: "Nếu anh lấy em, sẽ phải đẩy đứa con của mình vào nguy hiểm đấy."

Anh ôm chặt cô theo bản năng, chỉ nói: "Là con của chúng ta."

Tim Chân Ý thắt lại, cõi lòng dạt dào hơi ấm. Cô cúi đầu, giọng cũng hạ xuống: "Vậy cũng không nên."

"Nếu em lo lắng và thấy áp lực tâm lý, chúng ta có thể không cần có em bé." Ngôn Cách nghiêng đầu, môi chạm vào tai cô, nói bình thản như chuyện tầm thường, "Anh cảm thấy chỉ có hai người chúng ta cũng rất tốt."

Cô sửng sốt, vùi đầu vào lòng anh, nước mắt rơi trên ngực anh như vỡ đê: "Ngôn Cách, em không bao giờ muốn rời khỏi anh, tuyệt đối không muốn."

https://thuviensach.vn

Sáng mồng Một, ánh dương rạng rỡ, ấm áp hợp lòng người. Chân Ý từ từ mở mắt ra, nhìn thấy ánh nắng màu vàng nồng ấm nhảy nhót trên hàng mi. Quay đầu lại, cô liền trông thấy đôi mắt đen nhánh dịu dàng của Ngôn Cách. Không biết anh tỉnh dậy trước bao lâu, đang nhìn cô không chớp bằng đôi mắt tinh khiết chỉ có bóng dáng nho nhỏ của cô. Cô không kìm được nhoẻn môi, trao cho anh một nụ cười tươi rói.

Sáng sớm thức dậy rửa mặt nấu ăn, tâm trạng cô vẫn luôn vui vẻ, lặp đi lặp lại một khúc ca từ thuở xa xưa: "Mỗi ngày mở mắt ra trông thấy anh và ánh mặt trời, đó chính là tương lai em hằng mong ước, em khao khát tình yêu của anh…”

Ngôn Cách vừa ăn cháo vừa nghe bài ca tươi vui của cô. Nhìn cô dỗ dành ông nội, đánh răng rửa mặt cho ông, tâm trạng anh cũng thoải mái. Anh nhìn đồng hồ đeo tay theo thói quen, ngày Mười bốn tháng Hai – lễ Tình nhân. Chân Ý đã chăm ông nội ăn sáng xong xuôi, quay lại nhìn anh: "Ngôn Cách, hôm nay chúng ta ra ngoài chơi nhé? Vài ngày nữa phải đưa ông về viện điều dưỡng rồi, em muốn đưa ông đi chơi."

"Được." Anh gật đầu, vốn định đưa cô đi chơi, "Em muốn đi đâu?"

"Khu vui chơi." Cô cười.

"Ừ." Cũng như anh nghĩ. Lễ Tình nhân trước họ đến khu vui chơi.

Chân Ý thay quần áo cho ông nội, đem theo bình nước, mang cả khăn tay và khăn giấy. Ngôn Cách lẳng lặng trông theo, không ngờ những lúc riêng tư như trước mặt ông nội thế này, cô lại bộc lộ sự cẩn thận chăm chú đến vậy, chẳng khác nào bà quản gia nhỏ.

Tháng Hai, Thâm Thành đã ấm áp, người đến khu vui chơi rất đông, phần lớn là những cặp tình nhân trẻ. Chân Ý lo cho sức khỏe ông nội nên không chơi mấy trò kích thích mà chỉ lên xe tham quan dạo chơi khắp nơi. Lúc sau, ông nội thấy vòng xoay ngựa gỗ, hớn hở đòi chơi. Thế là Ngôn

https://thuviensach.vn

Cách mua vé để Chân Ý chơi cùng ông nội, còn anh đứng ngoài ngắm nhìn cô cười rạng rỡ trên chú ngựa gỗ. Hôm nay, Chân Ý mặc váy trắng, mái tóc không buộc tung bay trong gió, xinh đẹp như thiên sứ giáng trần. Ngồi trên ngựa gỗ, cô không ngừng vẫy tay và nở nụ cười thoải mái với anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập niềm vui, cũng bởi vì vui nên khuôn mặt ấy như tỏa sáng, rực rỡ đến nỗi khiến mọi vật xung quanh đều nhạt màu.

Ngôn Cách dõi theo bóng dáng của cô. Khu vui chơi rực rỡ muôn màu nhưng chỉ là hư vô trong anh, đám người xung quanh đều không tồn tại, anh cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh huyên náo nào ngoại trừ cô. Cuối cùng, cô hớn hở tụt xuống ngựa gỗ, trở lại bên anh và vui vẻ nói: "Thú vị quá." Anh vuốt mái tóc nơi thái dương cô, nhẹ nhàng vén lọn tóc mềm mại của cô ra sau tai. Vừa chạm phải, tai cô đã đỏ bừng. Anh hiếm khi làm hành động này ở nơi công cộng. Chân Ý ngước mắt lên, thấy mắt anh trong suốt như có điều muốn nói với cô, nhưng lúc này ông nội lại đòi chơi một lượt nữa. Chân Ý chơi cùng ông.

Ngôn Cách thấy cô lên ngựa gỗ, quay đầu nhìn vườn hoa ở đằng xa. Khi nãy suýt nữa anh nói sai, vốn định nói: "Anh mua hoa cho em nhé?" rồi lại nghĩ không nên hỏi vậy mà nên mua cho cô luôn. Hình như cô không nhớ hôm nay là lễ Tình nhân, nhưng anh vẫn nhớ chuyện nhiều năm về trước và luôn muốn đền bù. Anh quay lại trông thấy Tô Minh giữa đám đông nên yên tâm đi về phía vườn hoa. Anh thầm nghĩ mua hoa về xong anh nên nói với cô: "Chiếc váy trắng của em rất đẹp, cầm hoa đỏ sẽ đẹp hơn nữa."

Chân Ý xuống ngựa gỗ không thấy Ngôn Cách, nhìn xung quanh cũng không tìm ra. Gọi điện cho anh thì máy đang bận. Định đứng tại chỗ đợi nhưng ông nội thấy cửa hàng bánh ngọt ở đằng xa liền đòi ăn bánh ngọt. Đi được nửa đường, cô thấy Tô Minh, mỉm cười với anh ta. Cửa hàng bánh ngọt rất đông khách, người người chen chúc nhốn nháo. Lúc Chân Ý xếp hàng trả tiền, không biết ông trông thấy thứ gì bên ngoài, đột nhiên lao ra.

https://thuviensach.vn

"Ông nội!” Chân Ý vội vàng bỏ lại đĩa chạy theo, Tô Minh cũng lập tức đuổi theo. Khu vui chơi đang có lễ hội mùa xuân, diễn viên và người qua lại như dòng thủy triều. Chân Ý chạy mấy chục mét, thấy ông nội bị mấy người đeo mặt nạ thu hút, len lỏi vào đội ngũ diễu hành. Vất vả lắm cô mới vòng qua được những bộ trang phục sặc sỡ và mặt nạ kỳ quái, tóm lấy tay ông nội rồi dốc sức kéo ông khỏi đoàn người. Ông nội tưởng cô nổi giận, ủ rũ cúi đầu. Chân Ý lo ông bị đụng, lo lắng nhìn quanh. Bỗng có người vỗ vào gáy cô, quay lại thì trông thấy một cái mặt nạ tối sầm với hai má bôi trắng toát khiến côsợ hết hồn.

Ngôn Cách đi đến vườn hoa rồi mua một bó hoa hồng. Trả tiền xong, điện thoại đổ chuông, là Mạnh Hiên. Anh đi tới chỗ vắng người: "Có chuyện gì à?”

“Biện Khiêm tỉnh rồi, có nói một chuyện.” Mạnh Hiên dường như khó xử.

“Gì cơ?"

“Anh ta tiêm loại thuốc mới nhất của MSP vào gáy Chân Ý. Đã qua nhiều ngày, chắc bắt đầu có hiệu quả rồi."

Đầu Ngôn Cách nổ tung. Dáng vẻ thi thoảng mơ hồ hay chán nản của Chân Ý trong mấy ngày qua hiện lên trước mắt anh. Lòng anh chùng xuống như bị chiếc búa tạ nện phải. Bó hoa hồng trong tay bỗng rơi xuống đất, anh sải bước lao đi. Chân Ý!!!

Diễn viên đeo mặt nạ trắng bệch nhếch miệng cười trông càng đáng sợ. Chân Ý lùi lại một bước kéo giãn khoảng cách, nhưng xem chừng diễn viên đeo mặt nạ muốn làm quen với du khách, kéo bộ trang phục sặc sỡ ôm cô xoay vòng. Chân Ý không thích lắm nên giãy ra, diễn viên nhoẻn cười với cô sau lớp mặt nạ rồi biến mất giữa đoàn người đang diễu hành. Không hiểu sao Chân Ý bỗng thấy váng đầu, cái đập đầu ban nãy không hề mạnh nhưng

https://thuviensach.vn

cô như bị chấn động, bỗng nhớ lại hôm ấy ở phòng bệnh của Tư Côi, Biện Khiêm cũng từng vỗ đầu cô. Cô nghi ngờ quay lại thì thấy ông nội đang ngồi dưới đất vui vẻ nghịch quả cầu thủy tinh, cô cúi xuống định đỡ ông lên. Vừa khom người, gân cơ trên cổ cô giống như bị co rút, đau như thể bị lột da. Cô bỗng hoa mắt, chậm rãi sờ ra sau cổ, đau quá! Nhưng rụt tay về lại không có gì cả. Đầu cô đình trệ một giây, thấy lòng bàn tay xuất hiện một giọt, hai giọt, ba giọt máu... Cô ngơ ngẩn sờ mũi mình, sao bỗng dưng lại chảy máu mũi thế này. Chiếc váy trắng nhanh chóng điểm từng chấm đỏ như cánh hoa hồng nở rộ. Ông nội vẫn ngồi dưới đất chơi, cô muốn đến đó nhưng chân nặng như đổ chì, không cất bước nổi. Ngôn Cách... Ngôn Cách… Cô ngẩng đầu nhìn.

Hôm nay quả là ngày đầu xuân tươi đẹp, ánh nắng chan hòa, xung quanh rộn rã yên lành.

Chú hề và người đeo mặt nạ trong đoàn diễu hành trông như yêu ma quỷ quái. Họ ăn vận lộng lẫy, nhảy điệu múa mừng vui, sắc màu sặc sỡ lướt qua mặt cô như nước chảy. Cô thấy Ngôn Cách đứng đối diện đoàn người. Anh thấy dòng máu nơi khóe miệng cô, khuôn mặt bình thản thanh tú nhoáng lên nỗi sợ hãi sâu thẳm. Nhưng trong nháy mắt, đoàn diễu hành vui tươi che khuất tầm mắt họ. Không biết từ đâu một cơn đau tan nát cõi lòng, thấu buốt tận đáy linh hồn sâu thẳm rồi lan tràn khắp thân thể khiến cô đau đớn đến mức rơi lệ. Tại sao lại khóc chứ? Thật kỳ lạ!

Cô định chạy về phía Ngôn Cách nhưng vừa nhấc chân thì người cô đã nghiêng đi, chầm chậm ngã xuống đất. Thế giới đảo lộn, mọi sắc thái lướt qua mắt cô rồi trở thành một màu xanh thẳm.

Bầu trời tháng Hai của Thâm Thành cao vời vợi, xanh miên man, không một gợn mây trắng, yên ả như vũ trụ vĩnh hằng. Bỗng dưng, khuôn mặt kinh hoàng, tuyệt vọng của Ngôn Cách xuất hiện giữa bầu trời. Cô mơ màng không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Sao anh lại khóc? Anh nâng đầu cô lên, nước mắt rơi trên mặt cô, mất kiểm soát nói gì đó nhưng cô không nghe

https://thuviensach.vn

thấy nữa, ý thức rút khỏi não bộ như nước chảy. Vô số ký ức ùa về như thước phim đèn chiếu, có phần mơ hồ lại có phần tỏ tường. Dường như cô thấy hình ảnh vài tháng trước khi anh ngồi trên giường, cô tựa đầu vào vai anh, nghe anh đọc bài thơ tình sến sẩm đến sởn gai ốc. Anh ngượng chín cả mặt, đọc lên bằng giọng nghiêm túc rành rọt:

"... Lồng ngực dâng tràn niềm hạnh phúc

Chỉ vì em đang ở trước mắt anh

Mỉm cười với anh

Vẫn như năm ấy

Anh yêu sao giấc mơ này

Rõ ràng biết em đã bôn ba muôn dặm vì anh

Lại ngỡ rằng

Cỏ thơm ngọt lành

Hoa rơi muôn sắc

Tưởng chừng như

Anh và em mới gặp gỡ lần đầu..."

Mới gặp gỡ lần đầu? Có ánh sáng lóe lên, trở về rất nhiều năm về trước, có tiếng hét chói tai giữa ngọn lửa hừng hực: "Chân Ý, Chân Ý yếu đuối, hãy ngủ yên đi, để chị cứu vớt em."

Sau đó, cô nằm trên chiếc băng ca bị bỏ quên ở bệnh viện, đối mặt với ánh đèn flash của phóng viên, lồng ngực và bắp đùi non nớt của cô bị phơi

https://thuviensach.vn

bày toàn bộ. Lúc cô xấu hổ đến ngỡ ngàng, lại nghe thấy tiếng nói trong lửa dữ: "Chân Ý, ngủ đi, hãy để chị cứu vớt em."

Cô nghĩ sống mệt mỏi như thế chi bằng nằm ngủ một lát. Nhưng ngay lúc ấy, cô cảm nhận được một mùi hương và hơi ấm chưa từng có. Có cậu bé đi tới, choàng chiếc áo khoác hải quân màu xanh đậm lên người cô. Mắt cô bỗng chốc sáng rõ trở lại, dõi theo bóng anh.

Chưa từng nhớ đến chuyện này… Vậy mà bây giờ lại nhớ tới, thì ra đây là lần đầu gặp gỡ ư? Thì ra cô được hơi ấm của anh cứu vớt. Thì ra vì theo đuổi anh mà cô có thể sống tiếp.

Rất nhiều chuyện đã rơi vào quên lãng, đã chìm vào mông lung. Em chỉ nhớ rằng mình từng yêu anh.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Ngoại Truyện: Mỉm Cười Với Anh, Vẫn Như Năm Ấy.

(1)

Lúc về đến nhà đã hơn bảy giờ tối.

Trên đường về, Chân Ý tạt qua chợ mua ít thức ăn. Về nhà, cô giúp Ngôn Cách nấu cơm. Thật ra việc cô làm được chỉ có rửa rau. Cô không giỏi dùng dao, thái thức ăn không đẹp, nấu nướng cũng tệ hại, món ăn nấu ra không ngon. Cô đành lăng xăng quanh Ngôn Cách để đưa đồ cho anh.

Thường thì cô chỉ thưởng thức mà thôi. Ngắm nhìn khuôn mặt thanh tú nghiêm túc như làm thí nghiệm của anh, rồi đến cái dáng vẻ xắn tay áo để lộ da thịt thanh thoát và căng đầy trên cánh tay... Thật là thỏa lòng mát mắt.

Cô nhìn chiếc áo trắng của anh một hồi rồi nói: "Em đi lấy tạp dề cho anh."

Nhưng vừa quay người nhìn căn bếp nhỏ và phòng khách, đầu cô bỗng hơi choáng váng. Sau phút định thần, cô thấy có chút xa lạ. Nơi này bài trí rất ấm cúng, nhưng trên cửa sổ và cửa phòng lại hằn rõ dấu vết của năm tháng. Đây là... đâu?

Cô sửng sốt, nhìn trái nhìn phải, trông thấy cái tạp dề treo trên móc liền lấy vội rồi hoang mang chạy về bên Ngôn Cách, lòng vẫn tự hỏi đây là chốn nào.

https://thuviensach.vn

Nhưng về đến bên Ngôn Cách thì cô lại ríu rít nói cười. Cô không cẩn thận đụng phải thìa cafe, cái thìa rơi xuống nền gạch. Cô vừa nói với anh, vừa cúi xuống nhặt. Vừa cúi đầu, gân cơ trên cổ cô lại co rút một cách khó hiểu, đau như bị lột da.

Mắt cô hoa lên, đầu óc lại hỗn độn, rất nhiều ký ức mơ hồ rít gào lướt qua mắt cô.

Cô nhặt thìa cafe lên, đứng dậy, sắc mặt hơi tái đi. Lòng Ngôn Cách thắt lại, biết rõ còn cố hỏi: "Sao thế?"

"Có lẽ cúi xuống hơi gấp." Chân Ý cười, “Ơ, chúng ta vừa nói đến đâu nhỉ?"

"Nói đến hồi em học tiểu học, họp phụ huynh."

"A, đúng vậy, hồi tiểu học." Cô tiếp tục, nhưng bỗng khựng lại. Không biết tại sao đầu óc cô lại đình trệ, không nhớ mình định nói gì, cũng không nhớ cuộc họp phụ huynh nào đó.

Có một khoảnh khắc, cô không nhìn thấy cũng không nghe thấy gì cả, mọi ý thức rút khỏi não bộ như nước chảy. Vô số ký ức nhoáng qua như thước phim, có phần mơ hồ, có phần tỏ tường. Cô hoang mang ngẩng đầu lên.

Người đàn ông trước mặt nhíu mày, bỗng đặt bát đĩa trong tay xuống, đi tới vươn tay ôm cô vào lòng. Cô mơ màng không hiểu ra sao. Ngôn Cách không lên tiếng, nhẹ nhàng vén mái tóc sau gáy cô xem lại lần nữa. Lúc ở khu vui chơi, anh đã xem và thấy ở mép tóc sau gáy cô có một chấm đỏ sẫm, là vết thương do bị kim đâm.

Anh nhận ra vết thương này, nhớ lại lúc vừa nhìn thấy, trái tim anh đã chùng xuống nặng nề. Chân Ý tỉnh lại khiến anh không biết mình nên mừng hay lo.

https://thuviensach.vn

"Sao thế?" Cô thấy lạ với cái ôm đột ngột của anh, nũng nịu lên tiếng.

"Không sao." Anh buông cô ra, tiếp tục nấu nướng như thể không xảy ra chuyện gì, rồi lắng lặng vừa nghe giọng vui vẻ của cô vừa bình thản lau bát đĩa. Nhưng phút giây ấy, đầu óc anh như có thứ gì đó đang nổ tung, chỉ thoáng chốc đã biến thành đống đổ nát. Trống rỗng, mông lung, chỉ còn tro bụi.

Anh lặng lẽ điều chỉnh hơi thở và trạng thái cảm xúc của mình.

Không sao cả, chỉ cần cô còn sống thì mọi khó khăn đều có thể giải quyết.

Anh không biết Biện Khiêm tiêm thuốc cho Chân Ý để làm gì trong khi tổ thí nghiệm cô nhi viện đã thành công mỹ mãn. Anh ta xem đây là đoạn kết sau cùng, hay là muốn tặng một "phần quà" cho vật thí nghiệm hoàn mỹ Chân Ý? Vì Chân Tâm sinh ra bởi ký ức, nếu muốn Chân Tâm biến mất hoàn toàn, chỉ còn phương pháp này mà thôi.

Thật ra anh không quan tâm đến sự tồn tại của Chân Tâm, nhưng anh biết Chân Ý để bụng. Anh còn nhớ có đêm Chân Ý che mắt khóc hu hu: "Em biết anh không sao. Nhưng một khi còn Chân Tâm, mọi người xung quanh và người thân trong nhà đều sẽ kiêng dè em. Cả thế giới này, bao gồm cả em lúc nào cũng nơm nớp lo lắng, sợ chẳng may chị xuất hiện rồi phát điên. Chị vẫn luôn ở đó, theo dõi chúng ta ở nơi chúng ta không nhìn thấy và chực chờ nổ tung bất cứ lúc nào. Em muốn có con, muốn cùng anh sinh con, nhưng còn chị ở đây nên em không dám. Chị sẽ làm tổn thương con của mình..."

Và bây giờ cô sẽ quên anh.

Chân mày Ngôn Cách khẽ rung lên. Giờ phút này đây, cảm giác đau đớn tan nát tâm can xuyên thấu từ nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng đến mọi ngõ ngách trong cơ thể, chầm chậm mà sâu sắc. Nhưng, có lẽ thật ra như vậy sẽ

https://thuviensach.vn

tốt cho Chân Ý, sẽ có thể giúp cô thấy hạnh phúc, không sầu không lo mà yên ổn sinh sống.

Vì vậy, cô quên anh rồi cũng không sao cả. Anh có đủ thời gian và sự kiên nhẫn cùng cô tìm về những ký ức đang dần vuột mất ấy.

Bầu trời tháng Hai của Thâm Thảnh cao như vậy, sâu đến thế, yên ả như vũ trụ vĩnh hằng.

Ngôn Cách ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, như nhìn thấy tương lai đã biết trước. Anh không hề kinh hoàng và cũng không tuyệt vọng.

Hãy cứ giao mối hiểm nguy này cho mình anh thôi. Còn riêng cô, anh sẽ trao cô giấc mơ đẹp nhất.

Anh sẽ coi nó như một món quà, món quà dành riêng cho Chân Ý.

Buổi tối đi ngủ, Chân Ý vùi vào lòng Ngôn Cách, dẩu môi làm nũng: "Ngày mai chúng ta đừng ở đây nữa có được không?"

"Về thành phố K à?"

"Dù gì cũng không ở đây nữa, sao anh còn đặt khách sạn. Trông nó u ám, cứ như căn nhà ma của thế kỷ trước."

Ngôn Cách áp mặt vào bầu má mềm mại của cô: "Được, nghe lời em. Không ở đây nữa."

"Ừm, anh tốt quá..." Cô ngẩng đầu lên, hôn chụt một cái lên môi anh.

Anh ôm siết cô vào lòng, đôi mắt sâu thẳm, không nói một lời.

Đêm đen dần.

"Ngôn Cách..." Người trong lòng ngọ nguậy, lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

“Sao thế?” Anh mở mắt giữa cơn mộng mị.

Cô mỉm cười song không nói gì, cũng không nhớ định nói gì nữa. Nhưng hình như cô vẫn nhớ Ngôn Cách.

(2)

Lúc Ngôn Cách ngồi trên chiếc giường thiếu nữ màu hồng phấn, cúi người thắt dây giày, anh không kìm được mà nhớ tới chuyện tối hôm qua. Tivi chiếu video ca nhạc chúc mừng năm mới của các doanh nhân trẻ tài năng, trong đó có một đoạn xuất hiện Thích Miễn. Thấy vậy, Chân Ý nhướng mày hỏi: "Woa, cậu chủ này thật trẻ trung tuấn tú."

Khi đó, Ngôn Cách không trả lời.

Cô xem tivi một hồi, lại ngờ vực nói: "Ông cụ nhà này cứ mãi nhìn em cười ngây ngô, anh nói xem người ta có bị Alzheimer không?"

Khi đó, Ngôn Cách cũng vẫn im lặng.

Anh biết mình không còn nhiều thời gian nữa. Chân Ý ở ngoài phòng khách ngâm nga bài hát: "... Mưa rơi suốt đêm, tình yêu của em dâng trào ào ạt tựa cơn mưa..."

Là bài Hương bảy dặm của Châu Kiệt Luân mà hồi cấp ba cô rất thích, đến nỗi ngày nào cũng để nó vang trên bờ môi. Lần cuối nghe cô hát bài này là mười năm trước. Anh kìm nén trái tim dần dần chùng xuống, đứng dậy gấp chăn. Chiếc chăn đơn họa tiết hoạt hình được trải rộng ra, mang mùi hương kiều diễm của một đêm triền miên. Đêm qua mưa suốt, tầng áp mái tòa dân cư nơi nhà xưởng hoang phế chìm trong tiếng sấm sét vang dội như chiếc thuyền cô độc trên mặt biển mênh mang. Nhưng cô lại rất hưng phấn, cọ tới cọ lui trong ngực anh, cười khanh khách không ngừng, nói sấm chớp đùng đoàng rất buồn cười.

https://thuviensach.vn

Sáng nay, trời quang mây tạnh. Ánh nắng vàng óng rải khắp căn phòng nhỏ, bầu trời xanh ngoài cửa sổ tinh khiết như đá quý. Ngôn Cách gập chăn xong, ánh mắt vô tình liếc tới cái bàn nhỏ màu xanh nhạt bên giường. Trên đó nguệch ngoạc đủ màu sặc sỡ, là kiệt tác hồi bé của Chân Ý. Một hình vẽ trái tim màu mực bút xóa với vài chữ xiêu vẹo được viết ở giữa: "Ngôn Cách Chân Ý."

Ban nãy Chân Ý thức dậy vừa trông thấy đã bối rối: “Tại sao có tên của chúng ta?"

Ngôn Cách nhìn một lượt. Tủ quần áo thời niên thiếu còn đặt ở trong góc. Căn phòng không trang trí gì, cũng không có búp bê mà con gái nên có, chỉ có vài tấm sticker và poster rẻ tiền. Thật ra, căn phòng nhỏ này chứa rất nhiều ký ức ngây ngô và ấm áp mà cô đã bắt đầu quên lãng.

Ngoài kia, giọng hát của cô ngày càng gần: "... Em viết tiếp, viết mãi mãi yêu anh vào đoạn kết bài thơ, anh là sự lý giải duy nhất mà em muốn có…”

Ngôn Cách tới bên cửa, đúng lúc gặp cô đi vào. Tiếng ca và bước chân bỗng khựng lại. Cô dừng bước, ngước nhìn anh bằng đôi mắt đen nháy như hạt châu yên bình và trong suốt, đang suy nghĩ gì đó với vẻ nghiêm túc vô cùng. Anh đón ánh mắt ấy mà trái tim như đột nhiên ngừng đập, tưởng chừng sẽ ngủ yên ở khoảnh khắc này. Nhưng... một giây sau, khóe miệng cô nhoẻn lên nụ cười tươi rói, nhảy tới ôm anh một cách cường điệu: "Anh sửa soạn xong chưa, sáng nay em mời anh ăn cháo nhé?"

"Được." Anh điềm đạm đáp, lòng nhẹ nhõm trở lại, dắt tay cô, kéo cô đi tới bên chiếc vali nhỏ đặt ở góc tường.

Chân Ý mừng vui theo sát anh, trước khi ra ngoài không quên quay lại vẫy tay với ông nội đang ngồi trên ghế sofa: "Tạm biệt ông ạ."

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách ra ngoài, liếc nhìn Tô Minh đứng cạnh cửa, Tô Minh hiểu ý gật đầu. Lát nữa, anh sẽ cử người đưa ông nội về viện điều dưỡng. Chân Ý xuống cầu thang, đi vài bước quay lại nhìn Tô Minh rồi khẽ hỏi Ngôn Cách: "Đó là con trai của ông cụ à?"

"... Ừ."

Cô "Ồ" một tiếng. Đi giữa cầu thang bẩn thỉu, cô cảm thấy khó hiểu cực kỳ, không biết tại sao Ngôn Cách lại đưa cô đến một nơi không hề thú vị chút nào. Nhưng cô không nói gì, chỉ nghiêng đầu dựa lên vai anh, nắm lấy cánh tay anh. Chỉ cần có anh ở bên, đi đâu cũng không sao cả.

Cầu thang chuyển hướng, tay anh buông ra rất tự nhiên. Nhưng ngón tay vừa tách ra, tay cô đã quấn lấy, bàn tay nhỏ bé lại tiến vào lòng bàn tay anh siết chặt. Anh sửng sốt, nghiêng đầu thấy cô đã bám lấy cánh tay anh như gấu koala. Hồi trung học, cô thường có tư thế này, khiến ký ức của Ngôn Cách có phần hốt hoảng.

Rất nhiều năm về trước, anh nghe lời cô, sáng nào anh cũng đến đón cô đi học. Khi đó, anh đứng bên này tấm cửa sắt cũ mòn, nghe thấy tiếng đánh răng rửa mặt ồn ã của cô bên trong cùng giọng bác gái mắng cô nhanh ẩu đoảng. Bởi vì cô biết Ngôn Cách đang đợi cô. Anh không hề sốt ruột, lẳng lặng đứng giữa cầu thang mơ màng dưới ánh nắng sớm, nghe tiếng cô từ xa đến gần, tiếng kéo rầm cửa ra rồi vội vàng đóng lại vì sợ bác gái phát hiện ra thiếu niên ngoài cửa.

Còn chưa xỏ giày xong cô đã cười tủm tỉm chạy đến trước mặt anh, vui vẻ cùng đi học. Khi đó đã vào mùa hạ, lối cầu thang nóng hầm hập. Chân Ý đi theo anh xuống nhà, nhìn chiếc áo sơ mi trắng và quần dài không một nếp nhăn của anh, không kìm được mà cảm thán: "Sao còn mặc áo tay dài quần dài, nóng lắm. Nữ sinh vẫn tốt hơn, mặc váy mát rượi."

Ngôn Cách không nói gì.

https://thuviensach.vn

“Thật mà." Cô xoay người, “Mặc váy mát lắm, bên dưới có gió lùa."

Ngôn Cách: “…”

Ra khỏi tòa nhà, cô đi lên phía trước. Thế này Ngôn Cách mới nhìn rõ, có lẽ cô đi vệ sinh quá gấp nên váy bị mắc vào quần lót. Chiếc quần lót in hình SpongeBob mềm mại nho nhỏ và cái mông tròn tròn đàn hồi lộ rõ hết thảy.

Anh hơi đỏ mặt, lẳng lặng tiến đến, nhẹ nhàng kéo váy cô xuống. Chân Ý đang líu ríu nói về giấc mộng đêm qua, thấy động tác của anh thì bỗng im bặt. Cô ngẩn ngơ, quay lại nhìn thẳng vào anh, khuôn mặt trắng ngần bỗng đỏ bừng lên. Vẻ mặt thoáng niềm vui nhưng xấu hổ và kinh ngạc rõ ràng như đang phiên dịch câu nói: Ồ, Ngôn Cách vừa sờ mông em kìa.

“…” Ngôn Cách biết cô hiểu lầm, muốn giải thích nhưng thấy con ngươi trong suốt của cô nên cuối cùng chỉ mấp máy môi mà không nói gì.

Bởi vì động tác này của anh, cô gái đã không dám tự tiện động chạm từ lúc xác định mối quan hệ chợt vui mừng quay lại bổ nhào vào anh, ôm lấy tay anh. Từ đây, cô không cách nào kiềm chế mọi loại tiếp xúc cơ thể. Về sau, anh tới đón cô đi học, lúc xuống nhà cô cố ý đi sau anh, mượn bậc thang níu lấy cổ anh, hai chân mềm oặt không chịu bước, giả như anh đang cõng cô xuống nhà.

Không biết cô còn nhớ câu chuyện xưa cũ này chăng?

Ngôn Cách liếc tới, cô tựa lên vai anh, mím môi cười dáng vẻ không hề câu nệ. Anh thích cô bướng bỉnh, nghịch ngợm và bá đạo như bây giờ, thích đến mức... có phần đau lòng.

"Lát nữa muốn đi ăn cháo gì?" Anh ôn hòa hỏi.

https://thuviensach.vn

"Muốn đi ăn cháo à?" Cô bối rối, lại tươi vui nói: "Trùng hợp em muốn ăn cháo. Cháo bào ngư đi, nhưng không biết có ngon bằng cháo anh nấu không. Cháo mua ngoài hàng không thể bằng cháo anh nấu được."

"Vậy ư?" Trong lòng anh có nỗi đau như kéo tơ, cố cong nhẹ khóe môi khi thốt ra câu này với hy vọng cô sẽ nhớ dáng điệu khi cười của mình. Cô sửng sốt trước nụ cười thanh khiết lạnh nhạt của anh, ngơ ngẩn nói: "Ngôn Cách, anh cười đẹp quá. Em chưa từng thấy anh cười bao giờ."

Anh áp nhẹ vào trán cô, khẽ nói: "Vậy sau này anh thường xuyên cười với em."

"Được!" Cô vui vẻ ôm anh chặt hơn, ngọt ngào thầm thì, "Ngôn Cách, tự dưng không hiểu sao em thấy anh chiều chuộng em quá."

Anh lại cong khóe môi, nhưng không lên tiếng.

Xuống nhà, Ngôn Cách cất vali của cô vào cốp xe. Chân Ý mở cửa xe, kéo chiếc gương trên ghế lái soi mặt mũi tóc tai. Vừa chạm vào, cô lại bất ngờ trông thấy một tấm ảnh thẻ màu đen trắng đặt trong chiếc túi đựng thẻ trong suốt gắn bên rìa gương. Chân Ý hồi mười ba tuổi nhoẻn miệng cười trước ống kính với khuôn mặt nhỏ bé non nớt, tràn trề sức sống. Bao năm trôi qua, tấm ảnh đã ố vàng cả, nhưng cô gái ấy mãi giữ dáng vẻ tươi trẻ đáng yêu như thuở nào.

"Ảnh ở đâu thế?" Chân Ý tò mò, ngón tay chọc vào khuôn mặt trắng nõn của mình trong ảnh.

“Hình thẻ học sinh.” Ngôn Cách nói.

Một lần vô tình thu dọn cặp sách cho Chân Ý, trông thấy thẻ học sinh của cô, anh hỏi: "Sao ảnh của em lại đen trắng?"

https://thuviensach.vn

Chân Ý le lưỡi: "Chụp ảnh màu hết mười đồng, đen trắng chỉ mất năm đồng thôi, còn năm đồng em mua đồ ăn vặt. Dù sao bác cũng không biết. He he. Thật có lỗi."

Nhiều năm sau khi chụp tấm ảnh đó, cuối cùng cô quyết định đổi một tấm ảnh màu, nên đã bỏ tấm đen trắng ra vứt bừa trên bàn, anh nhặt được đem về cất. Ngày đó, rất hiếm học sinh trung học dùng di dộng. Bây giờ nghĩ lại, mười hai năm đã trôi qua mà hai người không có một tấm ảnh chung.

Ngoại trừ...

Lên xe, Ngôn Cách nói: "Ăn sáng xong, chúng ta đi chụp ảnh."

"Chụp ảnh Hàn Quốc à?" Cô hớn hở hỏi.

"... Ừ." Thứ đầu tiên anh nghĩ tới là tiệm chụp ảnh chân dung.

"Được, được." Cô vui phơi phới, "Chúng ta chưa từng chụp ảnh Hàn Quốc bao giờ. Hừ, anh rõ khó tính, chẳng bao giờ đồng ý cả."

Ngôn Cách tập trung lái xe, không lên tiếng. Trước kia, anh cảm thấy chuyện chụp ảnh này không hề có ý nghĩa, cũng không hiểu sao cô lại cố chấp và quyến luyến chuyện chụp ảnh chung với anh đến vậy. Mãi đến thời khắc chia xa vào tám năm trước, anh mới hiểu ra.

Thật ra, họ từng chụp ảnh Hàn Quốc, lúc ấy là dịp nghỉ hè năm anh học lớp 12, cô học lớp 11. Anh không thích ống kính và không gian hẹp, cơ thể không tự nhiên đến mức bài xích. Nhưng anh không lay chuyển được cô, ngoài mặt lạnh lùng nhưng vẫn cùng cô ngồi vào phông nền sặc sỡ phô trương, chọn hình ảnh rồi tiến vào căn phòng nho nhỏ để chụp.

Trước khi vào, nhìn thấy những tấm ảnh nam nữ ôm ấp trên máy, Ngôn Cách nhíu mày: "Chúng ta cũng bị dán lên trên đó sao?"

https://thuviensach.vn

Chân Ý dẩu môi: "Em muốn lắm, nhưng người ta không cho đâu."

Ngôn Cách nói: "Anh không muốn."

"Biết rồi, biết rồi." Chân Ý đẩy anh vào, tạo dáng xong xuôi, ôm chầm lấy anh, lấy nét rồi lướt qua hết tấm này đến tấm khác. Anh không thoải mái lắm, một lúc sau mặt đã đỏ lựng nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên. Mãi đến khi Chân Ý muốn hôn anh thì anh mới kiên quyết không chịu. Nhưng… Trong cuộc đấu giữa hai người, phần thắng luôn thuộc về cô.

Ảnh được in ra, ông chú vừa cắt ảnh vừa cười tủm tỉm. Ngôn Cách đút tay vào túi với vẻ hết sức bình thản và lạnh lùng... đỏ mặt. Có điều, hôm ấy họ vừa rời trung tâm thương mại thì gặp bạn học của anh rồi đến thẳng quán karaoke. Túi ảnh nhỏ kia được đặt trong cặp sách cô, từ đó không còn thấy nữa.

(3)

Mười giờ sáng, trung tâm thương mại vẫn còn yên tĩnh, không có lấy bóng người dạo phố. Ngôn Cách liếc nhìn quyển ảnh nền dày cộp, cầm bút ghi chú. Chân Ý cầm nước trái cây ngồi cạnh, vừa uống vừa lẩm bẩm: “Ô, cái này đẹp quá, màu lam nhạt, cái có sao ý.”

Ngôn Cách ghi lại mã số, vừa nghiêng đầu, nước trái cây của Chân Ý đã đưa tới miệng: "Này."

Anh nhìn một chút, cô uống nước trái cây không hề nề nếp, ống hút bị cắn quắt queo. Lát sau, anh vẫn cúi đầu uống một ngụm.

Chọn được chín hình, hai người liền vào phòng chụp. Lần này, anh chủ động đầy bất ngờ. Lúc thì ôm cô, cúi đầu kề sát má cô, lúc thì nghiêng người khom lưng để cô ôm lấy cổ anh, lại có lúc đứng nghiêng để cô kéo người mình từ phía sau... Chân Ý vui vẻ cực kỳ, khuôn mặt rạng rỡ nụ cười,

https://thuviensach.vn

khóe môi cong cong không thể khép lại. Cuối cùng, anh còn trao cô một nụ hôn.

Ảnh được in ra, bà chủ lấy dao cắt giấy từ trên tủ xuống. Trong lúc vô ý liếc nhìn, Ngôn Cách thấy anh và Chân Ý của tám năm trước. Chín tấm ảnh nho nhỏ dán ngay ngắn trên tủ kính. Anh bỗng như bừng tỉnh từ giấc mộng, tám năm trước họ ngây ngô trẻ con là thế. Tám năm qua đi, ảnh đã ố vàng, thiếu niên và thiếu nữ vẫn thân mật và vụng về kề sát nhau.

Trên đường trở về, Chân Ý ngồi ở ghế lái phụ, hài lòng cực kỳ: "Chắc chắn bà chủ cảm thấy anh quá đẹp trai nên in thêm một tấm làm quảng cáo. Em còn không nhớ chúng ta đã chụp đấy." Cô cầm ảnh năm đó so sánh với hôm nay, vui vẻ phát hiện: "Trùng hợp quá, tư thế giống hệt, nhưng đã lớn hơn tám tuổi rồi."

Dĩ nhiên là tư thế giống hệt, bởi vì anh nhớ hết, thậm chí không sai thứ tự.

"Ngôn Cách, khi đó anh thật đáng yêu, thảo nào em thích anh thế... Ô, bây giờ anh điển trai hơn… À, trước kia ngây ngô quá…”

Mỗi tay cầm một dây ảnh, nhìn qua nhìn lại rồi phát hiện rằng cô thích mọi giai đoạn của anh. Cô chân thành nói: "Ngôn Cách, bao giờ anh già đi, em cũng vẫn thích vẻ ngoài khi ấy của anh." Cô ôm ảnh vào lòng, đảo mắt nghĩ, "Đến khi anh già, tóc bạc lấm tấm, sẽ ra dáng một ông cụ bình đạm ung dung. Em sẽ bám lấy anh cả đời, ngay cả khi già nua thì em vẫn sẽ nhảy nhót bên anh. Ha ha, tốt quá." Cô hết sức vui mừng.

Ngôn Cách bình thản lái xe, nhưng cũng không kìm được mà nghĩ tới dáng vẻ về già của cô, nhất định là bà nội khắc nghiệt trong mắt các cháu, nhưng vẫn hoạt bát ầm ĩ như bây giờ, luôn mang theo lòng hiếu kỳ và khát vọng về cuộc sống, kéo anh đi trải nghiệm những thứ kỳ lạ hiếm có.

"Woa, hoa nghênh xuân đẹp hết sảy."

https://thuviensach.vn

Chân Ý nhoài người bên cửa sổ, bị hút hồn bởi sắc xuân nơi núi rừng. Đang là đầu xuân, sâu trong núi Cửu Khê vừa đổ trận mưa, rừng cây đã thay áo mới, khắp chốn phủ lên mình màu xanh tươi non, càng ngắm càng khiến con người vừa tươi tỉnh lại thư thái sảng khoái. Hoa nghênh xuân hai bên đường nở vàng rực rỡ, bao phủ cả sườn núi như thác nước. Hai màu vàng sáng và xanh nhạt hài hòa trong nhau tạo nên cảnh tượng xinh đẹp.

Ngôn Cách cong môi rất khẽ, ở bên cô giúp anh thấy được bao cảnh sắc tươi đẹp không gì sánh nổi trên thế gian này.

Vì đêm hôm trước vừa mới mưa, căn viện mông lung mưa bụi, càng giống bức tranh thủy mặc Giang Nam tĩnh mịch. Đi trên phiến đá xanh trơn ướt, hơi nước thấm lên khiến bắp chân Chân Ý hơi lạnh. Nhưng may mà lòng bàn tay Ngôn Cách nóng ấm, hơi ấm dần dần thấm vào lòng cô. Cô để anh nắm tay đi lên ban công, vào nhà ngắm nhìn. Căn phòng thanh nhã và tinh tươm, cô vui vẻ ngó quanh, cuối cùng ánh mắt rơi trên chiếc cầu thang gỗ, quay lại hỏi anh: "Trên đó có phải phòng ngủ của anh không?"

"Ừ.”

"Tối nay em có thể ngủ ở đó không?"

"Ừ."

Cô hớn hở như đứa trẻ được kẹo, lập tức chạy lên, chiếc cầu thang gỗ rầm rầm tiếng bước chân cô.

Lên tới tầng hai, đẩy cánh cửa gỗ ra, nhìn vào căn phòng thanh nhã, cô nói: "Ngôn Cách, phòng ngủ của anh đẹp quá."

Cô như nhìn thấy lần đầu, ngó nghiêng xung quanh, cảm thấy cái gì cũng tốt đẹp. Cô thích thảm cỏ nhỏ dưới cầu thang nhất. Cô đứng trên thảm cỏ, ngẩng đầu nhìn bầu trời, rất cao rất xanh, một tia nắng rơi lên tóc cô.

https://thuviensach.vn

"Em rất thích nơi đây." Cô nói.

Anh tựa bên cửa, không nói một lời, cứ lẳng lặng nhìn ngắm dáng điệu hồn nhiên của cô.

Tầng dưới vọng đến hai tiếng gõ cửa. Chân Ý quay đầu lại: "Ai thế?"

"Nhà thiết kế." Anh vươn tay về phía cô, đợi cô đưa tay đến, anh dắt cô xuống tầng. Đắn đo một lát, anh nói: "Là người tới đo may lễ phục cho em."

Cô "ừ" một tiếng, không có gì khác thường. Ngôn Cách sắp yên tâm thì lại nghe cô thắc mắc: "Lễ phục gì cơ?"

Anh dừng một giây rồi nói: "Lễ phục kiểu Hán giống An Dao đấy."

Cô càng khó hiểu: "An Dao là ai?"

"Ồ, xin lỗi, anh quên mất là em không biết cô ấy." Ngôn Cách quay lại mỉm cười với cô, "Cũng quên nói cho em biết là anh muốn dẫn em tham dự một tiệc cưới rất quan trọng nên phải may lễ phục theo yêu cầu."

"Vậy à?" Hàng mày nhíu chặt của cô giãn ra, dựa vào lòng anh, khẽ hỏi, "Vậy bao giờ chúng ta kết hôn? Ngôn Cách, nếu em cầu hôn thì anh có đồng ý không? Anh đồng ý đi mà."

Cô quên Ngôn Anh Ninh rồi.

Tim anh như bị chiếc kim nhỏ bé đâm phải, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, cong môi nói: "Được, anh đồng ý."

"Thật á?" Cô vui sướng cực kỳ, ôm cổ anh hôn một cái lên má anh.

Xuống tầng đến phòng khách, nhà thiết kế của nhà họ Ngôn đã đứng ngay ngắn thành một hàng, chờ đợi cạnh tấm bình phong gỗ đàn hương.

https://thuviensach.vn

Thấy Chân Ý, một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi đứng đầu mỉm cười lễ phép: "Cậu chủ, cô Chân."

Chân Ý gật đầu đáp lễ.

"Đo người cho cô Chân trước."

Chân Ý: "Được."

Ngôn Cách cũng gật đầu cho phép. Nhưng... Tay anh vẫn nắm chặt tay cô, không hề buông lơi.

Căn viện yên ắng, chỉ có tiếng gió thổi lay động mành trúc. Nhà thiết kế chờ đợi theo phép tắc, Chân Ý cũng lấy làm lạ nhìn Ngôn Cách, khẽ giãy tay ra. Ngôn Cách bừng tỉnh, chậm rãi buông cô ra. Thật ra, lòng anh còn sợ hãi, không biết thời khắc nào đó quay đầu lại, cô sẽ không nhận ra anh nữa. Nhà thiết kế đo người cho Chân Ý, Ngôn Cách ngồi bên pha trà, thi thoảng ngước mắt nhìn cô qua hơi nước lượn lờ.

Căn phòng tĩnh lặng. Sương mù dày đặc ngoài sân thấm vào sàn nhà gỗ bách, cơn gió nhẹ đưa lớp sương màu trắng cuồn cuộn, căn lầu nhỏ như chìm giữa mây mù chốn thần tiên. Ngôn Cách chuyển mắt, nhìn vào bắp chân để trần của cô. Nhà thiết kế đã đo đạc xong xuôi, hỏi cặn kẽ về sở thích hoa văn màu sắc của cô rồi rời đi.

Chân Ý nói với Ngôn Cách: "Họ nghiêm túc quá, đo cả cổ tay và mắt cá chân, còn đo cả trán nữa."

"Như vậy mới may được lễ phục hợp với em nhất, xinh đẹp nhất."

Anh cầm tấm chăn mỏng tới, đỡ cô ngồi xuống rồi nâng chân cô lên, cầm chăn bọc lấy. Ngón tay vừa chạm tới thì thấy da cô thấm lạnh, anh không khỏi nhíu mày. Vẫn đang đầu xuân, nhiệt độ trong núi khá thấp, không biết cô có bị cảm lạnh không.

https://thuviensach.vn

"Ồ." Ngón tay cô chỉ lên trán, "Tại sao phải đo trán em, phải đeo cái giống công chúa sao?"

Anh khẽ cong khóe môi: "Cái đó được gọi là trụy mi tâm."

Cô nhún vai lè lưỡi: "Hiếm khi anh hiểu biết tên của những thứ này."

Chân cô được bọc trong tấm chăn, ấm áp hơn nhiều. Sương mù sau mưa theo cơn gió liên tục ùa vào căn nhà gỗ, sập gỗ và ghế gỗ như thể đang lơ lửng giữa màn sương trắng cuộn trào.

Ngôn Cách bế cô lên tầng. Anh đi vững vàng mà chậm chạp, chiếc cầu thang gỗ không phát ra bất cứ tiếng động nào. Cô vùi trong lòng anh, ôm lấy cổ anh, mím môi cười không thôi. Anh nhận ra cô đang cười liền hỏi: "Sao thế?"

"Ừ." Cô lắc đầu cười, lát sau nhẹ nhàng nói, "Ngôn Cách, anh tốt với em quá."

Anh không thể trả lời, không hiểu sao mũi hơi cay cay.

Trở lại phòng ngủ, anh ôm cô vào phòng tắm, đặt cô ngồi bên bồn tắm, cầm vòi nước nóng xối vào chân cho cô. Cô nhìn chằm chằm cái bồn tắm lớn hình tròn: "Hai ta có thể bơi ở đây được đấy."

Anh xắn tay áo chỉnh nhiệt độ nước, xoa đầu cô nói: "Đừng lộn xộn, anh mang đồ của em tới."

Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Ngôn Cách về phòng ngủ, mở vali lấy ra đồ sáng nay giúp cô xếp vào. Sữa rửa mặt, kem dưỡng ẩm, kem dưỡng da. Đóng vali lại, anh thấy trong phòng tắm không còn tiếng cô nữa, chỉ còn tiếng nước chảy róc rách.

"Chân Ý."

https://thuviensach.vn

Không ai đáp. Anh đặt đống chai lọ xuống sàn nhà rồi đứng dậy, không hiểu sao lòng dạ lại trĩu nặng, sải bước vào phòng tắm.

"Chân Ý."

Cô vẫn như lúc anh rời đi, ngoan ngoãn không lộn xộn, ngồi bên bồn tắm cầm vòi hoa sen xả nước vào chân, nghiêng đầu nghịch nước.

Giọng anh nhẹ đi: "Chân Ý?"

Cô vùng vẫy đôi chân trong nước, phớt lờ anh. Anh cảm thấy mắt mình bỗng như có thứ gì đó rơi vào, tầm mắt nhạt nhòa, có phần mơ hồ.

"Chân Ý."

"Hả?"

Cuối cùng cô cũng quay lại, ánh mắt trong suốt, vẻ bồn chồn lại khó hiểu. Có lẽ thấy vẻ kinh hoàng của anh, mặt cô cũng dần dần hiện nét rối bời, "Anh... đang gọi tôi à?"

Cô đã quên mất bản thân, quên mình là Chân Ý.

Lần này anh không gọi tên cô nữa, tới đóng vòi nước rồi hỏi: "Rửa xong chưa?"

"Rồi."

Anh cầm chiếc khăn lớn, ngồi bên bồn nhấc chân cô lên, lau chùi sạch sẽ. Anh chấm nhẹ từng lượt, cực kỳ cẩn thận nghiêm túc.

Hai người đều không nói gì, như thể chờ đợi thời khắc không muốn đối mặt nhưng lại không thể ngăn trở.

https://thuviensach.vn

Ngoài tiếng chuông gió leng keng ở đằng xa, trời đất yên ắng đến độ chỉ có tiếng gió chậm rãi.

Cuối cùng, anh ngẩng đầu lên, định nói gì đó nhưng thấy cô nhíu mày nhìn mình với vẻ hoang mang bất lực, đôi môi run rẩy, hình như rất cố gắng nói gì đó nhưng không cất lên lời: "... Ngôn... Cách..." Cuối cùng cô nói: "... Ngôn Cách..."

Thật ra ký ức của cô đã trống rỗng, không còn gì nữa. lãng quên tất cả những gì có liên quan đến anh và liên quan đến bản thân cô. Nhưng đến mức độ tệ hại ấy, cô vẫn khắc ghi hai chữ "Ngôn Cách", vẫn cố chấp níu lấy tên anh không chịu buông. Cô lại còn u mê ôm lấy cánh tay anh, lo lắng hoảng loạn vùi vào lòng anh, vẫn như trước đây, theo bản năng cô cho rằng anh mới là chốn thân mật an toàn.

Ngôn Cách ôm cô vào lòng, cằm tì vào trán cô, không nói một lời mà chỉ để nước mắt tuôn rơi.

Đêm đó anh ôm cô ngủ là lần cô yên tĩnh nhất. Cô chỉ ôm chặt lấy cổ anh không nhúc nhích, không nói tiếng nào và cũng không chịu nhắm mắt, như thể đang canh giữ thứ gì.

Sáng hôm sau, từ lúc Chân Ý nhúc nhích Ngôn Cách đã tỉnh lại. Ngay khi ấy, Chân Ý như con chim sợ ná, kinh ngạc nhìn anh như nhìn người xa lạ.

"Chân Ý, anh là Ngôn Cách."

Anh muốn nói chuyện với cô, nhưng cô không nghe mà hoảng loạn rời khỏi giường anh, mặc quần áo, chưa kịp xỏ giày đã chạy rầm rầm xuống tầng. Ngôn Cách lập tức mặc quần áo đuổi theo, nhưng Chân Ý đã sớm mất dạng.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn quanh, tìm kiếm bên ngoài hồi lâu. Lúc đến cửa căn viện của Ngôn Hủ, anh bất ngờ nghe thấy giọng Chân Ý. Một câu cô nói khiến tim anh hoàn toàn tan chảy.

"Hai anh giống nhau quá, giống nhau như đúc vậy." Giọng Chân Ý có phần thấp thỏm và nghi ngờ nhưng cũng rất quả quyết, "Nhưng anh ấy là Ngôn Cách, còn anh không phải."

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Ngoại Truyện (2)

(4)

Trang viên Cửu Khê buổi sáng sớm đắm mình trong sương mù vương vấn và gió nhẹ phất phơ. Tiếng suối róc rách, cánh hoa ngọc lan trắng muốt buông mình theo gió, chảy xuôi trong dòng nước long lanh trong vắt. Chân Ý cúi đầu, mờ mịt và thấp thỏm đi giữa màn sương mỏng như sa. Một cánh hoa ngọc lan bay qua trước mặt cô. Cô ngập ngừng ngẩng đầu theo gió, trông thấy nhánh cây đầy hoa như ngọc như tuyết. Nhành cây không một chiếc lá nở đầy những đóa hoa to, màu trắng tựa tuyết tôn lên nền trời xanh trong như làn nước. Đẹp biết bao! Cô dừng bước, ngẩn ngơ trông theo.

Ngôn Cách đi trước, nhận thấy sau lưng không có động tĩnh bèn ngoảnh đầu lại, chỉ thấy cô bần thần ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn cây hoa ngọc lan xinh đẹp. Lúc đầu, mặt cô có phần ngờ vực, dần dần buông lỏng nhường chỗ cho niềm vui vụn vặt. Ngôn Cách rất quen thuộc với vẻ mặt ấy. Trông thấy cầu vồng, chim đỗ quyên, đèn đường tinh xảo, chim sẻ nhảy nhót bên đường hay pháo hoa góc phố, cô đều mang biểu cảm hưng phấn và mừng vui, giơ tay đẩy người anh: "Ngôn Cách mau nhìn đi, đẹp quá đi mất!", "Ngôn Cách mau nhìn đi, thật đáng yêu!"

Giờ phút này, cô vẫn là cô, bất cứ lúc nào đều có đôi mắt phát hiện ra những thứ tuyệt đẹp, dù ở hoàn cảnh xa lạ và bất an, bản tính cô vẫn là Chân Ý kia. Có điều lần này, cô sẽ không nhảy cẫng bên người anh mà gọi: "Ngôn Cách mau nhìn đi."

https://thuviensach.vn

Cô ngắm hoa ngọc lan trong chốc lát, dường như cảm nhận được ánh mắt của anh, đầu cô chậm rãi cúi xuống, liếc nhìn anh vẻ dè chừng. Anh mặc bộ đồ trắng, nghiêng người đứng bên cầu gỗ, vóc dáng cao gầy nổi bật giữa hai ba cây lưu tô xanh mướt phía sau. Anh đứng yên bình, không thân mật cũng không xa cách, vẫn duy trì khoảng cách nhất định, không mang chút áp lực.

Cô lại lẳng lặng cúi đầu, nhón bước theo anh, đi tới nơi cách anh một hai mét rồi dừng lại. Chờ anh nhấc chân, cô mới đuổi theo, vừa đi vừa không ngừng đưa mắt nhìn quanh. Cuối cùng, cô theo anh trở về căn viện. Anh bước đi không phát ra tiếng, nhưng không biết tại sao khi bước lên ban công, rõ ràng cô đã rất cẩn thận mà ván gỗ vẫn vang tiếng kẽo kẹt. Anh đi phía trước, khẽ nhếch khóe môi vì sự ồn ào quen thuộc của cô.

Vào phòng, Ngôn Cách quay lại hỏi: "Có khát nước không?"

Cô vốn có thói quen dậy sớm uống nước, hôm nay thức dậy cô đã hoảng loạn chạy trốn như say rượu có tình một đêm, bây giờ chắc đang khát nước. Nghe vậy, Chân Ý sững sờ, cổ họng khô ran, không biết sao anh lại chu đáo đến vậy. Cô không lên tiếng mà chỉ gật đầu.

Anh pha cốc nước ấm đưa cô. Lúc cô nhận lấy, anh cầm tay cô theo thói quen. Cô sửng sốt nhìn thẳng vào anh. Anh cũng nhận thấy có điều không phải, đành vội vã rút tay về. Chân Ý ngẩn ngơ, trên mu bàn tay còn đọng lại hơi ấm của anh. Cô cụp mắt, cầm cốc thủy tinh uống nước. Nhiệt độ vừa phải, không nóng cũng không lạnh, trôi vào cổ họng rồi lưu lại vị thanh ngọt dịu nhẹ. Có lẽ là nước suối trong núi.

Cô vừa uống nước vừa nhìn ngó xung quanh, ánh mắt bỗng dừng lại nơi bàn trà trước cửa sổ. Anh nắm bắt được ánh mắt của cô, nhẹ nhàng nói: "Muốn uống trà à?"

Cô ngờ nghệch lắc đầu.

https://thuviensach.vn

"Ừ, bụng rỗng uống trà sẽ hại sức khỏe.” Mắt anh trong suốt, "Hơn nữa em cũng không thích uống trà.”

Chân Ý không đáp mà xoay người, thơ thẩn bước đi trong phòng. Chồi hải đường bên cửa sổ duỗi mình vào trong, ánh mặt trời nhảy múa trên từng phiến lá. Cô đi tới đi lui, ánh mắt vẫn hướng về phía anh, thi thoảng nhìn lén vài lần rồi lại mím môi uống nước. Mím môi một hồi, khóe miệng cô nở nụ cười khẽ, là vui vẻ. Thấy vậy, anh hỏi: "Sao thế?"

Cô mím môi đầy khắc chế, nhưng vẫn không kìm được cuối cùng nhoẻn môi cười, vẻ hân hoan pha lẫn ngại ngùng, nói: "Anh đẹp trai quá."

Ngôn Cách sửng sốt. Lần đầu gặp nhau mười hai năm trước câu đầu tiên cô nói với anh cũng tương tự như vậy. Lần đầu trong đời, anh ý thức được có khuôn mặt đẹp cũng là chuyện tốt. Nếu trông anh chẳng ra sao, cô hẳn sẽ kinh hãi khi thức dậy trên giường anh, e rằng đã một đi không trở lại. Anh buồn cười trước ý nghĩ nông cạn của mình, tròng mắt nhuốm nét cười thản nhiên, nói: "Cảm ơn."

Nụ cười này nhạt như đóa hoa sen, nhưng lại khiến cô thất thần. Không biết tại sao, anh vừa mỉm cười là trái tim cô đã đập thình thịch. Cô nhìn đi chỗ khác, cắn cốc khẽ hỏi: "Anh đẹp trai như vậy, đã có bạn gái chưa?"

Thời gian như trở về quá khứ, từng chút từng chút bắt đầu lặp lại. Anh thôi cười, đáp: "Không có."

Nghe vậy cô không tỏ vẻ gì, chờ anh nói tiếp.

"Nhưng đã có vợ chưa cưới rồi."

"Ồ." Ngón cái cô vuốt cốc thủy tinh, hỏi: "Vợ chưa cưới của anh... là em à?"

"Ừ."

https://thuviensach.vn

Chân Ý lại "ồ" một tiếng, mặt ửng hồng, khẽ cất lời: "Em nghe cô gái tên An Dao kia nói rằng em bị bệnh nặng, đã mất toàn bộ trí nhớ, quên đi bản thân và cả tên của mình. Có điều, em nghe cô ấy nói, em từng rất yêu anh."

Gió nhẹ thổi qua cây lưu tô làm lá cây xào xạc, giữa vùng trời tĩnh lặng chỉ còn tiếng gió, Chân Ý ngồi xuống, đặt cốc thủy tinh lên bàn trà rồi lấy hai xấp ảnh Hàn Quốc từ trong túi áo ra, lát sau đỏ mặt nói: "Điện thoại em có nhiều ảnh của anh lắm."

Ngôn Cách nhận lấy xem, tất cả đều là ảnh của anh. Anh không biết Chân Ý chụp nhiều như vậy từ khi nào. Anh mặc áo blouse, cúi đầu cho khỉ ăn ở phòng thí nghiệm; anh đút tay túi quần, đi trên thảm cỏ của bệnh viện tâm thần; anh xắn tay áo, nấu ăn cho cô... Đa số là ảnh lúc anh nhắm mắt ngủ yên.

Ngôn Cách chưa từng thấy dáng vẻ khi ngủ của mình, cũng không ngờ lúc mình ngủ say lại trông yên bình đến thế. Thật ra là bởi vì có cô ở bên. Anh lướt xem những tấm ảnh trong di động, đôi môi mỏng nhếch lên: “Anh không biết em chụp nhiều vậy đấy."

Cô lẳng lặng nhìn anh cúi đầu mỉm cười, nhịp tim như ngưng trệ, ngập ngừng hồi lâu mới nói: "Anh cười đẹp quá." Nói xong lại ngượng ngùng khẽ hỏi, "Trước kia... Tại sao em lại yêu anh vậy? Bởi vì anh hay cười với em sao?"

Ngôn Cách sững sờ. Thật ra anh rất áy náy vì bao năm qua anh đã không mấy khi cười với cô. Dứt lời, Chân Ý lại cúi đầu: "Xin lỗi, là vợ chưa cưới của anh, nhưng em không nhớ gì cả.”

“Không sao, anh nhớ." Ngôn Cách trả điện thoại, ôn hòa nói, " Anh có thể kể em nghe, cũng có thể dẫn em đến những nơi chúng ta đã đi qua, đi thêm lần nữa... Có điều..." Giọng anh thấp xuống.

https://thuviensach.vn

"Có điều gì cơ?"

"Có điều, sợ em không tin." Anh cong nhẹ bờ môi, trái tim lại đau âm ỉ.

"Không tin gì cơ?"

"Không tin em từng yêu anh nhiệt thành đến thế… Bởi vì… Chính anh cũng thấy rất khó tin."

Căn phòng yên ắng.

Chân Ý nhìn người đàn ông ung dung và thanh nhã trước mặt, bất giác cảm thấy cô sẽ tin tưởng mọi lời anh nói. Cô không biết tại sao mình rất muốn biết những chuyện cùng anh trải qua trong quá khứ, rất mong mình có thể tìm lại ký ức. Nhưng nếu không nhớ được, cô cũng hy vọng cùng anh có khởi đầu mới. Giữa thế giới hoàn toàn mới mẻ, với cô chỉ có anh mới có thể cho cô cảm giác an toàn và quen thuộc khó tả này. Cô thoáng cảm thấy anh là một người đàn ông rất tốt, tốt mọi mặt.

Cô chủ động hỏi: "Trước kia em làm gì?"

"Luật sư."

"Luật sư á?"

"Anh dẫn em đi xem video."

Ngôn Cách đứng dậy, định kéo tay cô nhưng thấy vẻ mặt chưa hoàn toàn sẵn sàng của cô, bèn rút bàn tay đang lơ lửng giữa không trung lại, chậm rãi đút vào túi quần, lẳng lặng đi qua cánh cửa vòm vào phòng sách. Chân Ý đi theo anh vào phòng rồi ngồi trước bàn sách. Anh đứng cạnh, cúi xuống mở chiếc laptop

màu đen, tìm video phiên tòa của cô trên mạng. Cô nhìn thần thái uy phong của mình trong video mà kinh ngạc, bất ngờ và mừng rỡ. Xem một

https://thuviensach.vn

hồi, mặt cô tràn đầy nét cười, lớn dần lớn dần, cuối cùng trở nên hết sức vui vẻ.

"Cười gì thế?" Anh cúi đầu hỏi.

"Giỏi quá, he he." Cô rất phấn khích, cười hớn hở, "Ngôn Cách mau nhìn đi, em giỏi không này.”

Câu gọi quen thuộc này khiến lòng anh tê tái, như bị thứ gì đó ấm áp chạm vào.

"Ừ, em rất giỏi."

Cô xem đến mê mẩn, chống cằm nói: "Em rất muốn biết em là con người thế nào."

Anh mỉm cười nói: "Em là người rất đặc biệt, người quen em đều biết, em xứng đáng có được mọi thứ tốt đẹp trên thế gian này."

(5)

Mùa hè đã đến. Trong núi, không khí vẫn tinh khiết đến mát lạnh. Trang viên rợp bóng cây xanh, khoảnh sân phía sau một góc trang viên là con đường đá trắng rẽ về phía Tây. Hai bên đường, từng cánh hoa màu đỏ rơi xuống thềm đá. Ngoài cửa vòm, giàn nho đã phủ kín căn viện. Đây là căn chòi hóng mát ở sau nhà.

Căn phòng sáng sủa, bàn sập sạch sẽ. Nhành hoa chuông vươn mình vào phòng, nụ hoa chúm chim trong lớp cánh mau vàng tươi sáng len lén trộm nhìn cặp đôi trong phòng.

"Tội mưu sát là chỉ những hành vi có dự tính và ý đồ xấu muốn tước đoạt tính mạng con người trái pháp luật. " Chân Ý vuốt lọn tóc rủ xuống bên tai, giở quyển Luật hình sự, vừa chăm chú ghi chép vừa lơ đãng đọc

https://thuviensach.vn

thành tiếng, "Hành vi giết người cần có dự tính hay ý đồ xấu (công khai hoặc ngấm ngầm) mới đủ để tạo thành tội mưu sát. "

Trên bàn mây đặt mấy chồng sách dày, chẳng hạn như Điều lệ và trình tự tố tụng hình sự, Điều lệ cấu thành hành vi giết người.

"Sau khi bãi bỏ hình phạt tử hình, giết người hợp pháp chia làm ba loại..."

Cô đọc khẽ, vừa cúi đầu, mái tóc sau tai lại rơi xuống che kín tầm mắt. Suy nghĩ rối loạn một giây, cô dừng bút liếc mắt tới, cong miệng thổi "phù" làm sợi tóc tung bay.

Đối diện bàn mây, Ngôn Cách nghe thấy tiếng động liền ngước mắt lên, thấy cô hớn hở thổi tóc, quả nhiên không phụ danh hiệu tự mua vui mẫu mực của mình. Anh nhìn một lát rồi cúi đầu tiếp tục viết lách. Cô thổi một hồi thì chán, vuốt mái tóc định đọc sách tiếp, nhưng ánh mắt lại lơ đãng rơi trên người anh.

Xuyên qua tấm rèm lụa, ánh dương ban sáng ấm áp mà mông lung, tư thế cụp mắt khép mi của anh đẹp như tranh vẽ. Chân Ý phát hiện, lông mi của anh rất dài, vì cụp xuống nên càng đen nhánh, khiến cô rung động muốn hôn lên mắt anh mà không cần lý do. Tim cô không khỏi đập rộn lên, ánh mắt chậm rãi dời xuống, ngón tay anh trắng nõn thon dài, đang cầm bút lông tập trung viết ký ức giữa họ lên cuốn sổ màu đen. Cô rất khâm phục anh. Suốt mười ba năm quen nhau, anh luôn nhớ từng câu cô nói, thậm chí nhớ cả giọng điệu và tâm trạng sau mỗi câu nói.

Anh nói trận sấm sét cuối năm ngoái đã thiêu hủy hơn nửa số sổ của anh, nhưng không sao vì nó không thiêu cháy được trí nhớ của anh. Anh có thể chép lại, lần này có cô kề bên.

Hai tháng trước, anh đã đưa cô đến bến xe buýt nơi họ gặp gỡ lần đầu. Ngày đó, cô như một vầng thái dương từ trên trời rơi xuống, ngoảnh đầu

https://thuviensach.vn

mỉm cười, từ đó thắp sáng cõi đời anh. Anh đưa cô tới trường của họ, nói với cô phòng học của họ cách bảy tầng lầu và một khoảnh sân. Những ngày đi học, mỗi ngày họ gặp nhau chín lần. Anh đưa cô tản bộ trên sân thể thao, kể cô nghe rằng cô cưỡi chổi lao như bay trên bãi cỏ, còn lúc nhảy cao cô vươn người như chú chim. Anh đưa cô tới thư viện, nói với cô rằng cô rất ghét thư viện, bởi vì cô quá hiếu động nên không thể ngồi yên. Vậy là thời gian anh đọc sách, cô xoay tới xoay lui, luôn phát ra tiếng sột soạt như con chuột mài răng.

Anh còn nói thầy cô và bạn học trong trường đều cho rằng họ là cặp đũa lệch, nhưng anh cảm thấy họ ở bên nhau rất tốt. Chỉ khi cô chạy qua chạy lại quanh anh, anh mới có thể cảm thấy vui vẻ.

Anh đưa cô đi ngắm sao ở sân thượng khu giảng dạy. Anh nói với cô, đêm đó cô nhớ nhầm thời gian nên không thể thấy mưa sao băng, nhưng anh dạy cô nhận biết chòm sao Kinh Ngư. Về sau, cô lén tìm sách xem chòm sao, anh đều biết cả. Anh dẫn cô nằm trên đường cái nhìn trời, nói với cô mắt cô luôn có thể nhìn thấy tất cả vẻ đẹp của thành thị cũng như thiên nhiên, anh thích cô hét lên vui sướng và chia sẻ với anh những điều tuyệt vời trong mắt cô. Anh đưa cô đi Nam Xung ngắm đom đóm, nói với cô rằng họ bắt đầu yêu nhau từ đó. Trên chuyến xe trở về từ Nam Xung, cô chiếm lấy chỗ ngồi cạnh anh. Lúc xuống xe, anh đút tay trong túi quần lắng lặng rời đi, cô đi theo anh, nắm tay áo anh rồi mím môi cười như tên trộm. Cặp đôi kỳ la Ngôn Cách và Chân Ý đã khiến các bạn học rớt hết cằm. (Câu sau cũng là lời Chân Ý miêu tả với anh).

Anh đưa cô đến chung cư bỏ hoang ở khu nhà xưởng, bảo rằng cô chuẩn bị một đĩa hoa quả kim cương cho anh ăn và sau đó là nụ hôn đầu, bảo rằng họ cùng trốn vào tủ quần áo và sau đó...

Anh đưa cô đến ngọn núi sau trường, kể cô nghe có lần tổ chức leo núi đêm, hai người họ tụt lại phía sau, hôn nhau dưới cây hoa tây phủ màu hồng phấn, bị nhìn thấy rồi lan truyền khắp trường, từ đó phá vỡ lời đồn rằng anh

https://thuviensach.vn

không tình nguyện ở bên cô. Anh không nghe thấy mấy lời đồn đại nhảm nhí đó, nhưng cô thì tự hào cực kỳ, từ đó đi trên sân trường luôn ngẩng đầu ưỡn ngực.

Anh nhớ rõ từng chuyện xảy ra giữa hai người họ.

Chân Ý cảm thán rằng mình từng yêu anh nồng nhiệt như thế quả là việc khó tin. Nhưng cô tin tưởng mỗi câu anh viết trong quyển nhật ký màu đen, cùng anh đi từng ngõ ngách của Thâm Thành, mê mẩn trước mỗi động tác ôn hòa khi lơ đãng hay vẻ mặt dịu dàng lúc vô tình của anh. Yêu người đàn ông như anh một lần nữa là chuyện không mấy khó khăn. Còn có một sự ràng buộc khó hiểu nào đó, trừ sự sắp đặt của số phận thì không điều gì có thể giải thích.

Cô cũng cảm thán rằng mười ba năm của anh như một ngày, vẫn luôn thủy chung hồi đáp chân thành. Cảm thán rằng trái tim kia đơn thuần biết bao, đã chạm khắc lại từng tia "hào quang rực rỡ" của cô mà anh trông thấy…

Đúng là chặng đường kỳ diệu. Chân Ý cắn bút, bần thần nhìn anh. Ngôn Cách cảm nhận được, chậm rãi ngước mắt lên: "Sao thế?"

"Thật kỳ lạ."

Cô cau mày, thở dài, “Chỉ nhìn anh thôi em đã thấy hạnh phúc rồi."

Anh cười nhạt và nói: "Thật trùng hợp, anh cũng cảm thấy vậy." Vẫn luôn cảm thấy thế. Nói rồi, anh cúi đầu tiếp tục viết.

Chân Ý tiếp tục ôn luật. Đang là đầu hè, ngoài cửa gỗ, cây lưu tô nở đầy hoa trắng như sương tuyết bao phủ, thanh nhã dễ chịu. Trong phòng, cơn gió nhẹ đưa, mùi hoa thoang thoảng, hai người ngồi đối diện làm việc của mình, không nói một lời. Như vậy cũng rất tốt.

https://thuviensach.vn

Một giờ chiều là thời gian ngủ trưa. Hai tháng trước, hai người ngủ riêng, cô ngủ trên giường, anh ngủ trên sập. Hôm nay, cô lại kéo anh lên giường, vẫn là tư thế cô thích nhất: Tay chân ôm rịt lấy anh, cứ như ôm con gấu bông vậy. Anh đã sớm quen với tư thế ngủ "giương nanh múa vuốt" của cô nên không vì thế mà mất ngủ. Có điều, anh biết cô sợ nóng, nghĩ cho sự thoải mái khi ngủ trưa của cô, hỏi: "Ôm vậy không nóng à?"

"Không đâu." Cô không hề để tâm, "Hơn nữa, dù nóng em vẫn chịu được."

Anh không nói gì nữa, khép mắt lại.

Gió núi mát rượi lùa vào ban công, vén tấm rèm màu xanh nhạt. "Ưm..." Chân Ý lẩm bẩm, "Có phải em sắp chen anh ngã rồi không?"

"Không có." Anh điềm đạm nói, "Em ngủ luôn thích chiếm phần lớn giường."

Cô dẩu môi: "Đương nhiên rồi, em phải trở mình, còn phải duỗi người nữa."

"Anh biết mà." Anh đáp, giọng điệu thấp thoáng nét cười.

Cơn gió mát buổi chiều khiến ngươi ta biếng nhác, là thời gian nghỉ ngơi thích hợp. Cô ôm anh, lúc lim dim muốn ngủ, cô mở mắt ra nhìn, trông thấy vài cây hoa phượng tím cao cao lấp ló ở góc ban công phất phơ tấm rèm.

Cuối tháng Tư là lúc hoa nở rộ nhất. Không một phiến lá, nhành cây đầy hoa, sắc tím từ nhạt đến đậm bao phủ cả thế giới, nổi bật cùng màu trời nhu hòa, đẹp như tiên cảnh chốn nhân gian.

"Đó là hoa phượng tím à?" Cô ghé vào tai anh hỏi, lần trước anh đã nói với cô.

https://thuviensach.vn

"Ừ." Anh nhắm mắt, bình yên và thanh thản, hơi buồn ngủ rồi.

Cô ngẩn ngơ trông ra, thầm thì: "Hoa phượng tím có ý nghĩa gì không?"

"Có."

“Là gì thế?”

“…” Anh tỉnh táo hơn, chậm rãi mở mắt, "... Chờ đợi tình yêu trong tuyệt vọng."

"Thảo nào đẹp vậy." Cô nói khẽ.

Cô mơ màng nhìn anh, nhớ lại có lần vô tình nghe anh nói chuyện với Ngôn Hủ. Anh nói rằng tình yêu đích thực cần phải chờ đợi, ai cũng có thể nói lời yêu, nhưng không phải ai cũng có thể chờ đợi. Dù mất đi trí nhớ, Chân Ý vẫn biết tình yêu giữa họ là sự chờ đợi và kiên trì trong tuyệt vọng.

Cô còn nhớ hai tháng trước nghe mẹ Ngôn Cách nói với anh: "Phải bao dung cô ta mãi sao? Ngôn Cách, cô ta bị thương, cần được bao dung, nhưng bao dung rất mệt mỏi, không ai chịu đựng được lâu dài."

Lần ấy, Ngôn Cách không nói một câu. Trước bao lời chất vấn, anh không bao giờ đáp lại, cũng không tranh cãi mà chỉ hành động.

Cõi lòng Chân Ý ấm áp như nước xuân tan chảy, lơ đãng nhích gần vào cổ anh, cảm nhận nhịp đập đều đặn và mạnh mẽ trên cổ anh, trái tim trào dâng sự rung động thân mật. Rõ ràng là đầu hè, tiết trời mát mẻ, nhưng cô lại cảm thấy hơi nóng. "Ngôn Cách?"

"Hả?" Anh nhắm mắt, giọng nói tản mạn.

Tay cô luồn vào chiếc áo phông mỏng của anh, mơn trớn làn da căng đầy trên bụng anh, biếng nhác hỏi: "Không phải trước kia chúng ta đã từng làm chuyện chế tạo bạn nhỏ Ngôn Anh Ninh sao?"

https://thuviensach.vn

"... Ừ."

Khóe môi cô cong lên, nói: "Bạn nhỏ Ngôn Anh Ninh nói rằng bạn ấy muốn đến thế giới này rồi."

(6)

Lại đến tháng Năm của một năm nữa. Trong vườn, hoa đồ mi đua nở khoe sắc trắng tinh như tuyết, cây chuông gió cũng tươi tốt vào mùa đơm hoa, khoác lên từng khóm vàng rực rỡ dễ chịu. Vàng sáng, trắng muốt... Cánh hoa ánh vàng sắc bạc phủ kín con đường rải đá cuội.

Chân Ý đi chân không trên con đường rải hoa mềm mại mà lòng đầy khấp khởi, vừa đi vừa tươi cười đếm: "... Sáu trăm chín mươi bảy, sáu trăm chín mươi tám, sáu trăm chín mươi chín, bảy trăm... Được rồi!"

Ngôn Cách tay xách chiếc giày đế bằng của cô, dừng bước rồi dắt cô đến một băng ghế, anh ngồi xuống đi giày cho cô, nhặt cánh hoa vương trên lòng bàn chân cô. Cô bị nhột rụt chân về, cười khanh khách.

Mang thai năm tháng, chân cô bắt đầu hơi sưng. Anh cầm bàn chân cô, nhẹ nhàng chầm chậm xoa bóp cho cô. Chân Ý thoải mái "ư" một tiếng, lười biếng rụt cổ lại. Cô thỏa mãn cong khóe môi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Trời tháng Năm xanh thăm thẳm, bỗng có một cánh hoa màu tím nhạt phất phơ rơi xuống, buông lên tóc Ngôn Cách. Là hoa phượng tím, xinh đẹp trong sắc tím dịu dàng mong manh.

Chân Ý mông lung nhớ lại, năm ngoái lúc hoa phượng tím nở, cô muốn sinh cho Ngôn Cách một em bé. Cây sơn thù du kết trái đỏ au trĩu nặng, rồi đến cây sơn trà vàng óng cùng quả lựu tròn căng. Chờ đến khi mùa thu qua, mùa đông tới, trong bụng cô mới xuất hiện một em bé.

Ngôn Cách đi giày cho cô, ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt: "Hôm nay bước đi khá nhỏ." Trước đó, bảy trăm bước sẽ đi hết khu vườn. Hôm nay

https://thuviensach.vn

vẫn còn một đoạn nữa.

Chân Ý vuốt cái bụng mập mạp, đôi mắt cong cong: "Bởi vì em bé nặng lên rồi, he he."

"Chắc vậy." Tay anh đặt lên bụng cô, ôn hòa nói: "Vất vả rồi."

"Anh tốt với em như vậy, em nào có vất vả chứ?"

Thật ra sau khi mang thai, tâm trạng cô rất thất thường. Lúc thì vô duyên vô cớ buồn bực, lúc thì khó chịu mà không hiểu lý do, lại có lúc nổi giận đùng đùng. Nhưng dù tâm trạng cô thất thường thế nào đi nữa, Ngôn Cách vẫn điềm đạm và bao dung.

Khi em bé lớn dần, giấc ngủ của cô cũng trở nên khó khăn. Cô không dám ngủ bừa bãi như trước nữa, trong bụng có bạn nhỏ nên ngủ thế nào cũng khó chịu. Có lần, cô vác bụng lăn qua lăn lại không ngủ được, mệt mỏi cùng cực nhưng không thể yên giấc, cô hoảng đến độ suýt khóc. Hai giờ sáng, Ngôn Cách rời giường hâm sữa tươi cho cô. Cô mím môi, uể oải và đáng thương dựa trên giường. Đến khi anh đặt cốc thủy tinh vào tay cô, cảm giác ấm áp truyền tới trái tim, không hiểu tại sao cảm xúc cứ thế ùa tới, nước mắt rơi xuống lã chã.

"Có phải khó chịu lắm không?" Anh đưa ngón cái lau nước mắt cho cô, khuôn mặt thanh nhã đầy vẻ thương xót. Miệng cô cong lên, nhưng nước mắt lại rơi nhiều thêm. Thật ra, nỗi vất vả của cô luôn có anh chia sớt, cô mất ngủ anh cũng không ngủ, không thì dưới mắt anh sao có quầng thâm nhạt màu như vậy. Anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô: "Không ngờ vất vả đến thế. Bao giờ nó ra đời, sau này không cần em bé nữa."

"Không." Cô đạp nhẹ anh, "Em muốn sinh thật nhiều em bé cho anh."

"Vậy uống sữa trước đi."

https://thuviensach.vn

"Ừ."

Cô nâng cốc, ngoan ngoãn uống sữa. Anh cúi đầu, thấy bàn chân vừa đá vào chân anh hình như lại sưng thêm một chút, bèn chậm rãi xoa bóp cho cô. Bóp hết bàn chân, anh tiếp tục xoa bóp bắp chân cô. Hơi ấm và sức mạnh của tay anh xuyên qua lòng bàn chân cô, thấm dần vào đáy lòng. Ấm quá đi mất! Cô rên hừ hừ, cuối cùng thân thể dễ chịu rồi mới hài lòng nằm xuống.

Khoảng thời gian mang thai, Chân Ý không hề giống phụ nữ có thai truyền thống.

Mùa hè mặc chiếc áo hai dây tuyệt đẹp cùng chiếc váy bohemian sặc sỡ, vẽ khuôn mặt động vật đáng yêu trên cái bụng lộ rõ. Có khi đi qua vườn còn có chú bướm hồ đồ đậu lên bụng cô. Cô liền vênh váo: "Có thấy không, con bướm cũng cho rằng em là bông hoa đấy."

Ngôn Cách đáp: "Anh lấy làm mừng vì ong mật không nghĩ thế."

Chân Ý: “…”

Mùa thu cô mặc đồ thể thao thoải mái tập yoga và nhảy múa ngoài ban công, vịn eo quay tới quay lui. Có lúc, Ngôn Cách ngồi trên ghế mây đọc sách ngước mắt lẳng lặng nhìn cô. Cô phất tay: "Đừng xem đừng xem, coi chừng hoa mắt."

Ngôn Cách: "Anh vẫn ổn, nhưng khá lo lắng bạn nhỏ bên trong sẽ say sóng."

Chân Ý: "..."

Đầu tháng Mười một, ngày "dỡ hàng" không còn xa, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh. Cuối thu dễ chịu, hoa sơn trà ngoài cửa sổ đua chen, mùi hương tươi mát ùa vào. Ngôn Cách ngồi viết trước bàn, Chân Ý xoa bụng

https://thuviensach.vn

ngồi đối điện anh, chuyên tâm lặng lẽ học thuộc điều luật. Ánh mắt nhác thấy anh cầm bút lông nhỏ viết chữ "Ngôn Anh Ninh" lên tờ thiếp bằng gỗ bách.

Cô nghển cổ nhìn: "Viết cái này làm gì?”

"Mấy ngày nữa đến ngày dự sinh rồi, phải đặt tên cho bạn nhỏ."

"Không phải là Anh Ninh sao?"

"Ừ, nhưng phải đưa tên của bạn nhỏ cho ông nội xem." Ngôn Cách cất bút lông.

"Tên của anh và Ngôn Hủ cũng được ông nội của bố đặt à?" Chân Ý tò mò.

"Tên anh không đổi, nhưng lúc đầu bố định đặt tên cho Ngôn Hủ là Ngôn Tư, nhưng rồi bị ông cố sửa thành Hủ."

"Vậy ông nội có sửa tên Anh Ninh của con chúng ta không?" Chân Ý hỏi, nói tiếp, "Không sao, tên thân mật là Anh Ninh cũng được, tránh cho em bé trưởng thành bị bạn bè lấy tên ra trêu." Cô chu môi, "Giống em đây này, hồi bé bị người ta gọi là chân tình giả ý." Cô lại cười, "Chắc không thảm bằng anh, có phải từ nhỏ đến lớn bị gọi là nghiêm khắc không? He he."

Ngôn Cách cong môi không đáp. Trước khi quen cô, anh không đi học, không ai lấy tên anh ra trêu cả. Đến khi đi học, ngoài cô ra, anh trong trạng thái mắt mù tai điếc, không tiếp xúc với bạn học. Sau khi Chân Ý mất trí, quá khứ anh kể cho cô đã có chọn lọc, anh tránh không đề cập tới rất nhiều chuyện không vui. Anh không cho cô biết chuyện xảy ra với anh tám năm trước, cũng không nói việc bố mẹ coi thường và lơ là cô, càng không kể cô biết mặt trái của Biện Khiêm. Anh hy vọng lần này, ký ức của cô chỉ có hơi ấm và niềm hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Khoảng nửa tiếng sau, Ngôn Cách trở lại.

"Kết quả thế nào?" Chân Ý hỏi.

Ngôn Cách đưa thiếp gỗ đến trước mặt cô, Chân Ý nhìn, "Ngôn Anh Ninh" có thêm hộ thủ cứng cáp bên cạnh, chuyển thành "Ngôn Anh Ninh(1)".

(1) Chữ Anh thứ nhất là 嬰 tức trẻ sơ sinh, chữ Anh thứ hai là 攖 tức hỗn loạn. Hai chữ có cùng âm Hán Việt.

"Ngôn Anh Ninh?" Chân Ý khẽ đọc rồi xoa bụng, "Nhìn như có bàn tay bố mẹ bảo vệ em bé vậy."

"Rất giống." Ngôn Cách cười.

"Nhưng chắc chắn không chỉ là ý nghĩa này." Chân Ý le lưỡi. Sau khi mất đi trí nhớ, cô còn rất nhiều thứ phải học, rất nhiều thứ không hiểu.

"Anh Ninh lấy từ thiên thứ sáu Đại tôn sư thuộc phần Nội thiên của Trang Tử: Là sự vật, nó không lúc nào là không đưa, không lúc nào là không đón, không lúc nào là không hủy, không lúc nào là không thành. Nó gọi là anh ninh(2). Người anh ninh, nghĩa là phải va vấp rồi mới thành." Ngôn Cách ôm bờ eo tròn của cô, nói chậm rãi, "Anh ninh là cảnh giới tu dưỡng mà Đạo gia theo đuổi, tâm thái tĩnh tại, không bị sự vật bên ngoài quấy nhiễu. Ông nội hy vọng bạn nhỏ nhà họ Ngôn có thể tu dưỡng được như thế. Con gái càng phải như thế, bên ngoài có thể hoạt bát, có thể dịu dàng, nhưng tâm thái phải bình thản và thanh cao, không bị ảnh hưởng bởi thế tục, không sống trong sự ganh đua và ánh mắt của người đời."

(2) Anh ninh có nghĩa là va chạm với thế giới bên ngoài mà không bị dao động, giữ được tâm thái bình thản và điềm tĩnh.

"Thật tốt." Chân Ý thán phục từ tận đáy lòng, "Em thích."

https://thuviensach.vn

"Ông nội nói con gái lấy tên là Anh Ninh, âm khí hơi nặng, nếu muốn lấy ý nghĩa đứa trẻ hòa nhã thì dùng làm tên thân mật cũng không tệ. Về phần Ngôn Anh Ninh…” Đôi môi mỏng của anh khẽ nhếch, "Anh nghĩa là hỗn loạn, Ninh là tĩnh lặng."

"Vừa hay là hai chúng ta." Chán Ý giành lời, "Anh là em, Ninh là anh. Ông nội giỏi quá. Hay thật đấy. Em rất thích.”

Bạn nhỏ Ngôn Anh Ninh, mẹ rất thích con.

Như lời người lớn, sau khi ra đời, bé cưng nhà họ Ngôn là một đứa trẻ ngoan ngoãn yên lặng, không khóc cũng không làm ồn, rất dễ nuôi. Ngoài lúc đói bụng hơi nôn nóng, còn lại thì đều rất ngoan, nằm sấp trong nôi, đôi mắt như trái nho đen quay vòng nhìn quanh. Khi ấy, Ngôn Cách và Chân Ý đã rời khỏi trang viên nhà họ Ngôn, sống ở biệt thự ven biển thành phố K. Ngôn Cách có công việc của anh, Chân Ý cũng bắt đầu sắp xếp văn phòng luật của mình. Ban ngày có người giúp việc chăm sóc em bé, cô nhóc luôn biết điều. Đến chiều Chân Ý về nhà, mới vào đến cửa, bé cưng trên giường nghe thấy tiếng động đã lập tức hân hoan ngẩng cái đầu nhỏ, con ngươi lóng lánh nhìn bố mẹ xuất hiện, bàn tay nhỏ bé vỗ lộp bộp.

Mỗi lần thấy bé cưng vui vẻ chờ mẹ trở về, lòng Chân Ý đều mềm nhũn. Trông thấy bé cưng hớn hở bi bô nhưng không biết nói, Ngôn Cách sẽ bình thản giải thích giùm: "Đồ ăn đã về rồi."

Chân Ý "hứ" một tiếng, lùi lại thay giày. Bé cưng nằm sấp trên giường, bỗng thấy mẹ biến mất, nghi ngờ nhăn hàng mày nhỏ. "Ô?" Bé cưng rối rắm nghển cổ nhìn quanh, mẹ đi đâu rồi, đồ ăn lại biến mất rồi. Nó bĩu môi kháng nghị: "A ô...”

Chân Ý nghe thấy tiếng bi bô tủi hờn của bé cưng, vừa đá giày, vừa thò người tới xem: "Bé cưng, mẹ ở đây này."

"Oa ô…” Trông thấy mẹ, em bé lại vui mừng khua khoắng bàn tay nhỏ.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách ngồi xuống thay dép cho Chân Ý. Cô vội chạy đến bên chiếc giường nhỏ ôm em bé, cô nhóc chui vào ngực mẹ, bập bẹ đòi ăn.

Chân Ý thầm nghĩ, ừ, quả nhiên là "đồ ăn đã về”…

Bé cưng luôn rất ngoan, không khóc cũng không làm ồn, luôn tự đùa tự vui, thân hình mũm mĩm lăn tới lăn lui, lăn xong sẽ ngủ khì, ngủ dậy lại lăn. Ngôn Cách hơi lo cô nhóc mắc hội chứng Asperger, có khuynh hướng tự kỷ. Vì lo lắng nên Ngôn Cách chịu trách nhiệm dạy em bé học nói và tập đi.

Chân Ý bận việc, nhiều khi tan làm rồi còn phải mang công việc về nhà. Lúc nghỉ ngơi, quan sát từ cửa sổ sát đất của phòng sách, chỉ thấy biển biếc trời xanh, người đàn ông cao cao và cô nhóc nhỏ xinh. Ngôn Cách ngồi dưới đất, dang tay che chở bé cưng bước đi loạng choạng. Bé cưng thừa kế tinh thần vận động của mẹ, không hề lười biếng, có khi không nhớ nổi cất bước thế nào bèn nghiêng đầu suy nghĩ, nghĩ một hồi, nhớ ra liền lảo đảo bổ nhào vào lồng ngực của bố. Đôi khi, Chân Ý cầm cốc nước dựa bên cửa sổ sát đất nhìn bé cưng ngây thơ hồn nhiên và Ngôn Cách dịu dàng nhẫn nại, cõi lòng trào dâng niềm hạnh phúc không sao tả xiết.

Hôm thôi nôi trở về nhà họ Ngôn, cả nhà chờ bé cưng chọn đồ vật đoán tương lai, nhưng bé cưng đã chạy đâu mất. Tìm quanh, phát hiện cô nhóc đã lẻn vào bếp. Bé con còn chưa nói sõi, mặc chiếc váy kiểu Hán màu vàng nhạt pha xanh lá, hớn hở kêu la, chạy đuổi theo đàn ngỗng. Người lớn giật mình vì sợ ngỗng lớn mạnh bạo có thể làm tổn thương đứa trẻ. Nhưng cô nhóc nào có sợ ngỗng? Tay chân nhỏ bé của cô nhóc vung vẩy, đàn ngỗng chạy tán loạn, lông ngỗng bồng bềnh như tuyết, nhóc con biến thành người tuyết. Ngôn Cách đi tới bế cô nhóc lên, bàn tay nhỏ bé vẫn vung vẩy, chân ngắn còn đạp đá giữa không trung, mũi dính lông ngỗng, hắt xì một cái thật to. Cô nhóc khịt mũi, ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhánh nhìn bố chằm chằm, lập tức vui vẻ kêu: "Bố..." Giọng to rõ như đang gào thét khiến đám chim sẻ bay khỏi rừng trúc.

https://thuviensach.vn

Cô nhóc vươn bàn tay nhỏ bé về phía bố, còn quờ quạng: "Ôm, ôm..."

Ngôn Cách ôm cô bé vào lòng, bé cưng gục trên vai bố, nghiêng đầu lớn tiếng hát, bắp chân còn vui vẻ đạp đá trên áo anh. Ngôn Cách sờ mũi, thầm nghĩ: Hình như nghĩ sai rồi, hắn nên lo lắng con bé bị tăng động giống mẹ.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Ngoại Truyện (3)

(7)

Lúc bé cưng được một tuổi, gia đình thuê người cạo đầu cho cô nhóc, như vậy sau này dáng tóc mới đẹp được. Nhưng bé cưng đã cạo một lần rồi, tuy còn bé chưa nói được gì nhưng lại biết được xấu đẹp, rất thích mái tóc mềm mại của mình nên bé không thích trọc đầu đâu. Thợ cắt tóc cầm dao cạo tới gần, cô nhóc đã tránh thoát khỏi ngực người giúp việc, chạy mấy bước ngã oạch, dứt khoát bò bằng cả tay lẫn chân, rầm rầm lao ra ngoài. Nhìn dáng vẻ vừa bò vừa gào thét khóc lóc của cô nhóc, ai không biết còn tưởng nó bị bắt nạt.

Chân Ý nghe tiếng đi tới, ôm bé cưng lên, phớt lờ cô nhóc đang gào khóc đá đạp trong lòng mình, đưa tới trước mặt thợ cắt tóc: "Nhanh lên chút, còn chần chừ gì?"

"A, hong (không)…" Bé cưng gào khóc, vừa tránh vừa giãy, thân thể cuộn lại, lăn lộn trong lòng mẹ, không chịu cho thợ cắt tóc cạo đầu.

Chân Ý dỗ dành: "Cạo tóc sau này sẽ đẹp hơn đấy!"

"Hong... Hong..." Cô nhóc khóc thảm thiết, nhất quyết không nghe.

Chân Ý ngửa mặt lên trời, bé gái nhà người ta cũng hiếu động thế này sao? Còn nhỏ như vậy mà ngay cả cô cũng đã không giữ nổi rồi.

"Sao thế?" Ngôn Cách nghe thấy tiếng khóc cũng đi ra.

https://thuviensach.vn

"Bố…" Bé cưng như thấy cứu tinh, miệng mím lại, nước mắt từng hạt to tướng lã chã rơi xuống.

Cô bé giãy khỏi lòng mẹ, tuột theo đùi mẹ xuống, cặp chân ngắn chạy phịch phịch tới, bàn tay nhỏ bé ôm chân bố không buông, lau hết nước mắt nước mũi lên chân bố: "Bố..."

Chân Ý đứng dậy: "Cắt tóc cho nó.”

"Vậy à?"

Ngôn Cách cúi người ôm con, vừa đưa tay tới, bé cưng đã leo phắt lên như chú khỉ, đạp lên chân và ngực bố, leo lên ôm chặt lấy cổ bố, khóc thảm thiết vô cùng, "Hong… bố, hong… hong muốn... Hu hu... "

Ngôn Cách ôm cô nhóc vào lòng, vỗ nhẹ cái đầu bù xù, dịu dàng dỗ dành: "Được rồi, không cắt nữa."

Bé cưng lập tức nín khóc, thút tha thút thít, bàn tay siết lại, ngoan ngoãn dụi mắt.

Chân Ý bất mãn: "Anh lại đồng ý với nó, lẽ ra nên cạo đầu đó."

"Không phải lần trước đã cạo rồi sao?" Ngôn Cách ôn hòa nói, "Tóc bé cưng nhà mình rất đẹp, không cần cạo nữa đâu."

Chân Ý bặm môi ngồi phịch xuống ghế, "Hừ!"

Ngôn Cách: “…”

Ngẫm nghĩ một hồi, anh xoa đầu bé cưng: "Bé cưng nhà ta ngoan ngoãn cắt tóc để mẹ vui có được không?"

Bé cưng chu môi, ra vẻ đáng thương nhìn mẹ, lại nhìn bố, tủi thân nói: "Vân (Vâng).”

https://thuviensach.vn

Có lẽ bởi vì con gái vốn thân với bố, cũng có thể vì Ngôn Cách chăm sóc con khá nhiều, nên bé cưng khá dính bố nó. Chân Ý không hề ghen tị, chỉ lo Ngôn Cách chiều quá thì con bé sẽ kiêu căng. Ngôn Cách trả lời: "Bạn nhỏ nhà ta đáng được chiều chuộng."

Bé cưng quả như lời bố nói, mặc dù còn nhỏ, chưa nói sõi, lại rất nghe lời. Nhưng Ngôn Cách vừa xuất hiện, cô bé liền thay đổi hoàn toàn, cực thích làm nũng, thậm chí hay khóc. Lúc Ngôn Cách không có mặt, cô bé tự đùa tự vui, đi không vững té ngã thì mơ hồ nhìn quanh vẻ như không rõ đã xảy ra chuyện gì, thất tha thất thểu bò dậy, gãi đầu rồi đặt mông ngồi xuống đất chơi tiếp.

Nhưng khi Ngôn Cách có mặt, mọt sự liền đổi khác. Nếu không được như ý, cô bé sẽ gào khóc. Không muốn cắt tóc thì khóc tủi thân, không muốn uống sữa thì khóc buồn bã, không thể vùng vẫy trong bùn thì khóc thương tâm. Cái miệng nho nhỏ méo xệch, đôi mắt đen láy ngân ngấn lệ, vô số giọt nước mắt màu bạc rơi lã chã, òa lên khiến người ta tan nát cõi lòng. Vừa khóc vừa leo lên người bố, cánh tay ngắn ngủn ôm cổ bố không buông, quệt cả nước mắt nước mũi lên cổ bố rồi bằng giọng chưa sõi bi bô nói: "Hong... Bố... Hong muốn... Hong hong..."

Mỗi khi như vậy, Ngôn Cách luôn nhẹ nhàng ôn tồn, vỗ tấm lưng đẫm mồ hôi vì khóc của bé cưng, cầm chiếc khăn nhỏ lau mồ hôi cho cô bé. Bé cưng thấy được rồi thì thôi, bố dỗ một hồi thì không khóc nữa.

Có buổi tối trước khi đi ngủ, Chân Ý nói: "Sách viết nếu trẻ con thích khóc thì anh không được để ý đến nó, sau hai ba lần nó biết khóc không thể giải quyết vấn đề thì sẽ không khóc nữa."

Ngôn Cách nói: "Nhưng bạn nhỏ không thích khóc, nó chỉ muốn thu hút sự chú ý thôi."

https://thuviensach.vn

“Như vậy sẽ làm nó có thói quen thích khóc. Anh xem, bình thường nó ngoan là thế, vừa thấy anh liền thích khóc. Lần sau không được dỗ nó nữa.”

Ngôn Cách kéo bàn tay đặt ngoài chăn của cô vào, ủ trong lồng ngực, nói: “Không được.”

"Tại sao?"

Anh nói khẽ, "Nếu nó khóc mà anh không dỗ, anh sợ nó sẽ tưởng anh không thương nó."

Chân Ý sửng sốt, lại thấy ánh mắt Ngôn Cách chuyển tới phía này, rơi trên mặt cô, điềm đạm: "Như em vậy. Từ ngày quen em, anh sợ em khóc nhất, đau lòng nhưng không biết làm sao. Anh không biết an ủi, cũng không biết nên làm thế nào. Sợ biểu hiện quá thờ ơ làm em tưởng anh không quan tâm em, sợ phản ứng không đúng làm em tưởng anh không đủ quan tâm, lại sợ em một mình lau nước mắt mà đau lòng tuyệt vọng. Mỗi lần em khóc, anh đều rất căng thẳng, không thể ngồi nhìn mặc kệ được."

Chân Ý ấp úng, niềm hạnh phúc và hơi ấm ùa vào lòng như thủy triều. Không cần bận lòng gì nữa, có người đàn ông như vậy thì tất nhiên cô sẽ hạnh phúc cả đời và con của họ càng không phải lo lắng.

Cô vùi vào ngực anh, trái tim như ngâm trong nước ấm, khóe môi nở nụ cười mỉm, lẩm bẩm: "Ngôn Cách."

"Hả?"

"Em sinh thêm cho anh một bạn nhỏ nữa nhé."

(8)

Dù đã làm vợ, làm mẹ nhưng cuộc sống của Chân Ý vẫn tự do tự tại, không hề có áp lực. Tuy đã có chồng, có con, công việc của cô vẫn muôn

https://thuviensach.vn

màu muôn sắc. Như Ngôn Cách nói, cô không phải hi sinh gì cho gia đình của họ cả. Vì thế, ăn tối xong, bình thường đều là cảnh tượng thế này: Chân Ý ôm máy tính ngồi trên sofa viết câu hỏi và câu trả lời cho đương sự, Ngôn Cách ngồi cạnh cô đọc sách, em bé ngồi dưới thảm chơi đùa, chốc chốc thì lắc mông bò, lát lát lại ngồi dưới đất nhìn tới nhìn lui phun bong bóng, khi thì cắn ngón tay bập bẹ bài hát mới học.

Trước khi tập đi, bé cưng thích tự bò. Tay chân ngắn ngủn cũng không thành vấn đề, cô bé hăng hái vô cùng, quơ quàng tay chân bò lổm ngổm, cái mông mặc tã giấy trông trắng trẻo mập mạp, quay tới quay lui. Khi thấy bố mẹ gọi mình, cô nhóc vui mừng, con ngươi như quả nho đen lấp lánh, kêu "a ô" một tiếng rồi ra sức chống tay bò đến. Thân hình nhỏ bé hổn ha hổn hển, khó khăn lắm mới bò đến trước mặt bố và mẹ, lại ra chiều thắc mắc. Cô nhóc khốn quẫn ngẩng cái đầu bù xù, hàng mày xinh đẹp cau chặt lại, nhìn mẹ rồi lại nhìn bố. Bố và mẹ đều ngồi trên sofa cao cao, ừm, mình phải ôm chân ai đây?

Ngôn Cách và Chân Ý đều nhìn cô nhóc, đôi mắt ẩn chứa nét cười.

Bé cưng phồng má, đôi mắt đen đảo một vòng. Mẹ là thức ăn của nó, bố là đồ chơi của nó. Ừm, nhưng bây giờ nó no rồi, bụng tròn xoe đây này, nó cười khanh khách rồi nhanh chóng đạp cái chân ngắn hướng về phía bố. Đôi chân yếu ớt đỡ người, gắng gượng leo lên, tay ôm lấy chân bố, đặt mông ngồi lên chân bố, hài lòng không chịu rời hang. Nó ngẩng khuôn mặt nõn nà, kêu la "a ô" vui sướng.

Chân Ý nhéo mặt nó: "Đồ thiên vị."

Ngôn Cách ôm lấy bạn nhỏ, để cô nhóc ngồi trên chân mình rồi cúi đầu nhẹ giọng nói chuyên với nó.

Từng ngày như vậy trôi qua, bé cưng dần dần biết chạy biết nhảy. Mỗi buổi chiều, vừa nghe thấy tiếng xe của bố mẹ, bé cưng tai thính sẽ lập tức

https://thuviensach.vn

quẳng thức ăn trong miệng, bỏ lại món đồ chơi trong tay rồi giậm bước nhỏ chạy ra từ bất cứ góc nào trong nhà, hân hoan lao ra cửa. Ngôn Cách và Chân Ý từ xa đã có thể nghe thấy tiếng bước chân và tiếng gọi trong sáng vui vẻ: "Bố... mẹ..."

Một giây sau, bé cưng lăn tới như quả bowling, ôm chặt chân bố không buông, ngẩng đầu nhảy cẫng: "Bố... Um um (ôm ôm)... Um um..."

Ngôn Cách cúi xuống, vừa mới nâng mông cô bé, bé cưng đã ôm chầm lấy bố, thân hình bé nhỏ ngồi trong lòng bố, hạnh phúc phun bong bóng.

Nhóc Anh Ninh rất được chiều, nhưng đúng như Ngôn Cách nói, cô bạn nhỏ này xứng được chiều chuộng.

Cô bé luôn rất ngoan, không khóc lóc vô lý, cũng không nổi giận với người giúp việc, càng không ầm ĩ để được cưng chiều, lại còn biết tự ăn cơm mặc quần áo. Hơn nữa, lúc ăn cơm, bé cưng không cần bố dỗ dành hay mẹ bón đút mà ngoan ngoãn ngồi trên ghế trẻ em, bàn tay nhỏ cầm thìa xúc cơm ăn mà không hề kén chọn. Ăn xong, cái miệng và khuôn mặt nhỏ dính đầy cơm. Chân Ý vuốt mặt nó để lấy cơm xuống, bé cưng sững sờ liếc nhìn, "a ô" ăn hết cơm trên tay mẹ như gà mổ thóc. Ngẫm nghĩ một hồi, bàn tay nhỏ quơ quào trên mặt, phát hiện mặt mình đâu có mọc ra cơm, liền bối rối nhíu mày. Ô, tại sao mẹ có thể có được cơm từ trên mặt mình thế?

"Mẹ... Chơi..." Bé cưng nũng nịu.

"Được, mai mẹ đưa con đến khu vui chơi thiếu nhi, có chịu không nào?"

"Vân..."

Cô nhóc ăn uống thỏa thuê, cúi đầu nhìn cái bụng hở ra, giơ móng vuốt nhỏ dùng sức kéo áo xuống che kín cái bụng tròn vo. Chân Ý ôm bé cưng khỏi ghế trẻ em, đặt lên chân mình rồi xoa cái bụng tròn cho cô bé.

https://thuviensach.vn

"A ô..." Bé cưng thoải mái ngân nga một tiếng, lười biếng cuộn tròn trong lòng mẹ.

Chân Ý liếc nhìn Ngôn Cách đang uống canh, không thể nhịn cười, hỏi cô nhóc: "Mẹ sinh cho con một bé em nữa nhé?"

"Vân..."

"Vậy con thích em trai hay em gái?"

"Em chai... Em chai..." Bé cưng chưa phân biệt được em trai và em gái khác nhau ở đâu, chỉ chọn từ dễ phát âm hơn.

"Ồ, một em trai à."

“Một em chai, hai em chai, ba em gáy..." Bé cưng vươn tay, năm ngón tay ngắn ngủn đếm tới đếm lui, không khớp được số nào.

"A, nhiều thế à..." Chân Ý hôn má cô nhóc, nói: “Yên tâm, mẹ sẽ cố gắng đòi bố, cho bé cưng nhà ta nhiều em chai và em gáy..."

"…" Ngôn Cách ngồi đối diện lẳng lặng ngước mắt nhìn Chân Ý, chuyện này...

Bé cưng không biết nói nhưng có thể nghe hiểu, lập tức quay lại nhìn bố với ánh mắt ngập vẻ sùng bái, như thể Ngôn Cách là cái máy có thể biến ra búp bê theo ý muốn, có thể biến ra em chai và em gáy cho nó. Nó vươn hai tay, đầu ngón tay nho nhỏ có cái duỗi thẳng, có cái cong cong, mềm giọng đọc: "Một cái, hai cái, ba cái, à, một người, hai người, em chai, em gáy…”

Ngôn Cách: “…”

Đến khu vui chơi thiếu nhi, Chân Ý đẩy chiếc xe em bé trống rỗng, còn bé cưng thì ngồi trong lòng bố, cắn tay nhìn quanh. Hôm nay, mẹ buộc cái nơ màu hồng lên mái tóc mềm mại của cô nhóc, còn cho cô nhóc mặc chiếc

https://thuviensach.vn

váy bồng bềnh xinh đẹp. Nhưng cô nhóc vẫn chưa hiểu mình là một cô bé xinh đẹp biết nhường nào, con gái giống cha giàu ba họ...

Khu vui chơi không đông lắm, bé gái đều thích chơi bể bong bóng, còn bé cưng lại thích chơi giường nhún nhất, buộc sợi dây vào là có thể nhảy lên thật cao. Nhưng nó mới hơn một tuổi, quá nhỏ nên nhân viên không để nó chơi, bố đành phải chơi cùng. Nó nhảy nhót nghiêng ngả trên chiếc giường lò xo nhỏ, lát lát ngã nhào, chốc chốc lại lăn qua lăn lại, cười không ngớt.

Có khi nó lăn xa, Ngôn Cách vươn tay kéo nó trở về. Lặp đi lặp lại như thế. Anh ngồi bên giường nhún, vừa trông coi bé cưng chơi đùa vừa nhìn Chân Ý, nói: "Cô bạn nhỏ rất giống em."

"Rõ ràng nó giống anh hơn..." Cô chợt nghĩ lại, cười, "Tính tình à, thật sự hơi giống."

"Ừ." Ngôn Cách cười nhẹ: "Giống em thật tốt."

Chân Ý đi tới gần, cái bụng vẫn còn bằng phẳng chạm vào cổ tay anh: "Em hy vọng đứa này giống anh nhiều hơn."

Ngôn Cách kéo cô con gái nhảy trên giường lò xo, chân thành nói: "Anh mong các bạn nhỏ đều giống em." Như cầu vồng, như mặt trời nhỏ.

"Không muốn. Nghĩ hay quá nhỉ." Chân Ý dẩu môi, "Giống em hết thì chúng nó đều thiên vị anh. Mặc kệ, bạn nhỏ sau này phải giống anh, như vậy chúng nó đều thiên vị em. Hừ."

Ngôn Cách sửng sốt, đôi mắt trong suốt nhìn cô hồi lâu, nói khẽ: "Dù có bao nhiêu bạn nhỏ thì anh chỉ thiên vị một mình em thôi."

Chân Ý hơi ngạc nhiên. "Được." Cô nháy mắt, nở nụ cười thoải mái, "Anh phải nhớ đó."

https://thuviensach.vn

Chơi được một lát. cô nhóc nhào vào lòng mẹ, xấu hổ thỏ thẻ: "Buồn tè..."

"Được."

Chân Ý ôm bé cưng khỏi giường nhún. Bé cưng tự đi, tay bám váy mẹ, chạy theo bằng đôi chân ngắn. Ngôn Cách đứng dậy đút tay vào túi quần, bước đi thong thả theo sau hai người.

Hôm nay, Chân Ý và nhóc Anh Ninh mặc trang phục mẹ con. Chân Ý buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo sơ mi ca rô đen trắng và váy ngắn màu trắng, đôi chân thon dài. Bé cưng cột mớ tóc xù thành một nhúm, mặc chiếc áo sơ mi ca rô đen trắng và váy trắng giống mẹ, đôi chân nhỏ bé. Đến cả dép, hai mẹ con cũng mang giống nhau. Bé cưng ngẩng đầu, vừa nói chuyện bập bõm với mẹ, vừa níu váy mẹ rảo bước.

Ngôn Cách nhìn hai cô gái một lớn một nhỏ và một em bé trong bụng, mấy bóng lưng xinh đẹp y hệt nhau, anh cong khóe môi. Một Chân Ý và một nhóc Chân Ý, anh thầm nghĩ Chân Ý lúc nhỏ chắc còn đáng yêu hơn bé cưng.

Có điều, khi Chân Ý dẫn bé cưng khỏi nhà vệ sinh, bé cưng vẫn bám theo mẹ, chân nhỏ cật lực chạy theo. Nhưng mẹ khá chểnh mảng, mép váy phía sau bất cẩn mắc vào quần lót, để lộ cái quần mềm mại trắng nõn và cái mông tròn trịa. Có mẹ vô ý vô tứ như vậy, đương phiên bé cưng không thể may mắn thoát khỏi, cái váy nhỏ kẹp trong quần lót, để lộ cái mông hồng hào và hình SpongeBob…

“…” Ngôn Cách đi lên, cúi người kéo nhẹ, một tay chỉnh váy cho bé cưng, một tay kéo váy Chân Ý. Cô quay đầu lại, ngẫm nghĩ một hồi rồi cười đầy ý vị, như đang nói: Chậc chậc, bên nhau lâu thế rồi còn sờ mông người ta.

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách không giải thích, khom người bế bé cưng còn đang ra sức chạy chơi, một tay ôm con vào lòng, tay kia dắt tay Chân Ý. Bàn tay siết nhẹ, nắm tay cô không buông.

(9)

Gia sư từng đề cập rất nhiều lần là muốn dẫn Ngôn Cách ra ngoài đi dạo, nhưng anh vẫn không chấp nhận. Rồi bỗng một ngày, không hề có nguyên do, anh đã đồng ý. Hôm ấy, anh không hề để ý đi đâu hay làm gì, chỉ nhớ khá rõ rằng cô giáo gắn huy hiệu trường hình tròn nho nhỏ, in một chiếc thuyền rực rỡ lên chiếc túi quai chéo của anh. Anh muốn đi xe buýt về nhà, cô giáo đồng ý. Lúc chờ xe buýt, cô giáo nhận điện thoại, bất giác đi tới bên kia đường. Anh đứng ven đường, con phố yên ả và trống vắng, tán cây sum suê bao phủ cả bầu trời, tất cả đều lặng thinh.

Có một đám thiếu niên lớn hơn đảo tới đảo lui trước mặt anh. Anh lẳng lặng nhìn ra chiều không hiểu ý họ. Một cô gái xông ra. Anh nghe bập bõm được mấy từ cô nói. "... Blah blah bạn học trường tao…”

Anh lý giải rất lâu, phát hiện "bạn học trường tao" mà cô nói là anh, chắc cô nhầm rồi. Cô gái đội mũ lưỡi trai, tay chân mảnh khảnh, hai tay nắm lại, cầm chiếc gậy bóng chày đuổi đám choai choai kia đi rồi xoay người nhoẻn môi cười với anh. Lần đầu tiên anh nhìn thấy nụ cười rực rỡ đáng yêu đến thế, như vầng thái dương nhỏ. Hình như cô rất thích anh, hớn hở nói tíu tít bằng chất giọng trong trẻo dễ nghe như tiếng viên bi rơi vào đĩa. Nhưng anh không nghe rõ lắm, rất sốt ruột, rất cố gắng, luống cuống bắt lấy mấy viên bi, hoang mang đáp lại cô.

Cô rất thích anh, cười với anh bằng đôi mắt lấp lánh như khe suối trong vắt lăn tăn, vừa hét "Làm bạn trai em nhé" vừa ngẩng đầu dựa sát vào anh. Cô nhích tới gần rồi! Anh sửng sốt, hốt hoảng lùi về sau một bước.

“Này, anh lùi gì thế?” Cô tò mò chớp mắt, vui mừng ghé tới gần hơn.

https://thuviensach.vn

Anh càng hốt hoảng, lại vội vã lùi ra sau một bước. Cô không biết phân tích ngôn ngữ cơ thể của người khác và cũng không hề ủ rũ, lúm đồng tiền như hoa chúm chím theo câu nói, vừa nói vừa tiến đến trước mặt anh. Người anh cứng đờ, vụng về di chuyển về sau, nghe thấy tiếng tim đập rộn như sấm bên tai.

Càng lúc anh càng hít thở khó khăn, cô gái trước mắt như vầng mặt trời rực sáng đang nhào về phía anh, anh không biết phải làm sao, đầu óc ngừng hoạt động, xoay người bỏ chạy. Cô cũng chạy theo mãi, gọi anh như đã quen thân: “Anh đừng chạy mà. Ngôn Cách, Ngôn Cách..."

Giọng cô giòn giã, sáng trong nhẹ nhàng, gọi tên anh hay biết bao.

Nhưng anh không dám dừng lại, vẫn chạy miết mải. Tán cây xanh mướt và ánh mặt trời rực rỡ lướt qua anh, cuối cùng giọng cô đã biến mất, anh lập tức dừng bước, ngoảnh lại nhìn. Không còn ai đuổi theo, chỉ còn con phố vắng không một bóng người và ánh nắng xuyên qua kẽ lá.

Mặt trời nhỏ biến mất rồi.

Trái tim loạn nhịp bình ổn trở lại, sau đó dần dần chìm xuống. Anh đờ đẫn đứng ven đường, có phần muốn quay về xem thử, chỉ một chút xíu thôi. Nhưng anh không quay lại. Anh vẫn đứng đó không nhúc nhích, cố gắng nhớ lại những gì cô nói, nghĩ hồi lâu mới nhớ ra vài chữ.

Trên đường về nhà, anh nghiền ngẫm mấy chữ đó rất nhiều lần, nghĩ đến khi không còn nhớ ra thêm được gì nữa mới thôi.

Ngày thứ ba, anh đi học. Cô giáo không giới thiệu anh, cũng không để anh tự giới thiệu. Anh không nghe tiếng bạn bè chào hỏi, tiếng thầy cô giảng bài mà chỉ đọc sách của mình. Sâu xa đến độ các bạn học nhìn bìa sách đã không thể hiểu nổi. Không đến nửa buổi, mọi người đều biết anh là quái thai, là người câm điếc. Nhưng ngay cả như vậy, các nữ sinh vẫn thích vì họ chưa thấy cậu thiếu niên nào thanh tú tinh khôi đến vậy, thậm chí trên

https://thuviensach.vn

tivi cũng không có. Chỉ mới hết một tiết học, "Hot boy chưa từng có trong lịch sử mới tới là người câm" đã truyền khắp cả trường.

Anh vẫn lẳng lặng làm việc của mình, mãi đến khi gần tan học buổi trưa, chợt nghe tiếng reo giòn tan và mừng rỡ ngoài phòng học. "Ngôn Cách! Ngôn Cách!”

Học sinh lớp 8-1 đều quay lại, là Chân Ý lớp 7-13, tựu trường chưa được mấy ngày nhưng mọi người đều biết cô, bởi lẽ cô đã nghịch lửa đốt trụi dây cột cờ và bị phê bình toàn trường. Nhưng Ngôn Cách là ai?

Mọi người nhanh chóng phản ứng, đồng loạt nhìn về phía "Hot boy câm". Thầy giáo đang giảng bài bất mãn nhìn Chân Ý, nhưng cô không để tâm mà vẫn nhảy nhót ngoài cửa lớp: "Ngôn Cách, Ngôn Cách, anh đi học rồi à? Hôm qua, em tìm anh cả ngày đấy."

Nữ sinh trong lớp xôn xao: "Cậu ta tên Ngôn Cách à?"

“Tên kỳ quặc thật đấy.”

"Nhưng nghe hay lắm mà."

Cũng có người nghi ngờ: "Sao Chân Ý biết cậu ta? Còn tìm cậu ta?"

Chân Ý thính tai, lập tức ngẩng đầu nói đầy kiêu ngạo: “Bởi vì em là bạn gái của Ngôn Cách!"

Lớp học lập tức bùng nổ: "Sao có thể chứ?"

Hình như Ngôn Cách nhận ra giọng cô, ngẩng đầu lên nhìn nhưng không phản ứng. Chuông hết tiết vang lên, thầy giáo thông báo tan học. Chân Ý lập tức vọt vào phòng học, chạy tới chỗ Ngôn Cách, hân hoan ngồi xuống rồi nhoài người trên bàn anh: "Anh đến rồi, em tìm anh lâu lắm đó. Hôm trước, nếu không phải vì bị ngã thì còn lâu em mới để anh chạy mất.”

https://thuviensach.vn

Anh lặng lẽ nhìn cô, thấy khuỷu tay cô trầy da, thoa nước thuốc màu đỏ mà vẫn không che hết được màu xanh tím.

Anh nhìn vết thương của cô chằm chằm, thấy vậy cô cười không buồn để tâm: "Không sao đâu, không đau chút nào. Ngôn Cách, anh sống ở đâu thế? Chúng ta cùng về nhà có được không ?"

Hai tay anh nắm chặt quyển sách, hàng mi dài chớp một cái, không hề lên tiếng.

Nữ sinh bên cạnh chen miệng: "Cậu ta bị câm điếc đấy, không nghe thấy em nói gì đâu, làm sao là bạn trai em được?"

Chân Ý hỏi ngược lại: "Anh ấy nói với chị anh ấy không phải bạn trai của em à?"

Đối phương: “…”

"Hơn nữa, ai nói anh ấy bị câm điếc?"

Đám nữ sinh không trả lời, có nam sinh hét lên: "Vốn dĩ là vậy."

"Hôm trước anh ấy còn nói chuyện với em đấy!"

"Vậy em bảo cậu ta nói đi." Nam sinh khiêu khích.

"Hừ, anh bảo nói là được à? Bây giờ Ngôn Cách không muốn nói." Chân Ý bảo vệ anh hết mực.

"Em nói dối, cậu ta bị câm."

"Còn nói nữa em đánh chết anh!" Chân Ý siết nắm tay, "Cùng lắm bị phê bình thêm một lần."

“…”

https://thuviensach.vn

Ngôn Cách vẫn không nghe được liền mạch, im ắng thu dọn sách vở, đứng dậy rời đi.

Chân Ý đuổi theo như hình với bóng: "Ngôn Cách, anh chờ em chút..."

Cô chạy quá nhanh, đụng rầm vào bàn như không cảm thấy đau, còn Ngôn Cách đi tới cửa đã dừng lại. Anh không ngoảnh lại, nhưng đã dừng bước. Mọi người há miệng cứng lưỡi, cậu ta nghe được à? Trong ánh mắt kinh ngạc đến thẫn thờ của họ, Chân Ý vui mừng chạy đến bên anh, lúc ấy anh mới nhấc chân đi, Chân Ý tíu tít cùng anh suốt con đường.

Mấy tháng đầu, có người tưởng Ngôn Cách nghe được nhưng không biết nói. Nhưng rồi một ngày nọ, có nữ sinh mang tới tin tức động trời, nói trên đường về đi ngang qua Chân Ý và Ngôn Cách, nghe tiếng Ngôn Cách nói chuyện. Lúc ấy, Chân Ý đang cầm một hộp đậu phụ thối, xiên một miếng đậu phụ đưa đến miệng anh, anh nói: "Tôi không ăn."

Cả bọn kinh ngạc vô cùng, hỏi thăm đủ điều, nào là giọng điệu và biểu cảm ra sao rồi chất giọng thế nào. Đáp án là: "Giọng siêu hay, còn hay hơn cả diễn viên lồng tiếng."

Mọi người tiếc nuối cùng cực, thì ra không phải anh không biết nói mà anh chỉ nói chuyện với mỗi Chân Ý. May thay, về sau Chân Ý thừa nhận cô không phải bạn gái của anh mà chỉ đang theo đuổi anh thôi. Nhưng ngay cả như vậy, có nữ sinh bắt chước Chân Ý theo đuổi nhưng anh không thèm đếm xỉa, không thể làm cho anh chuyển dời ánh mắt, càng không thể làm cho anh mở miệng.

Một năm, hai năm, anh vẫn như vậy. Nữ sinh cùng khối rồi đàn em mới tới, từng người từng người bị vẻ lạnh nhạt và thờ ơ của anh dập tắt sự nhiệt tình, duy chỉ có Chân Ý là theo đuổi anh hết ngày này qua ngày khác. Cô như một quyển sách giáo khoa theo đuổi nam thần, poster, đài phát thanh,

https://thuviensach.vn

ca hát, nhảy múa, tờ rơi, tranh phun sơn, bóng bay... Cô đã dùng hết mọi cách thức theo đuổi có thể sử dụng.

Người ta hỏi cô vô số lần: "Cậu không cảm thấy nản lòng thoái chí sao?"

Chân Ý bối rối: "Sao phải nản lòng thoái chí chứ? Anh ấy không biết biểu đạt, nhưng anh ấy thích tớ đấy, tớ biết mà."

Mọi người cảm thấy cô tự luyến có đẳng cấp luôn rồi. Chân Ý cũng không biết, nhưng cô cảm thấy vậy.

Thật ra, sự việc nên trở về ngày bắt đầu. Tan học, Chân Ý lấy tiền đi xe buýt mua quà vặt ở cổng trường. Ngôn Cách lẳng lặng đứng bên đợi cô, bởi vì trước khi cô len vào đám đông đã nói với anh: "Ngôn Cách, anh chờ em một lát nhé."

Một lát sau, cô đổ mồ hôi nhễ nhại chui ra khỏi đám người, cầm một hộp Tteokbokki, nhiệt tình hỏi anh có ăn không. Anh lắc đầu.

Cô rất thích ăn quà vặt, nhưng bác không cho cô tiền tiêu vặt, cô thà rằng không đi xe buýt cũng phải ăn cho đã.

Cô rất thích đẹp, không thích đồng phục nên thường bị giám thị nhéo tai vì không mặc đồng phục. Sau khi ra khỏi trường, việc đầu tiên cô làm luôn là cởi đồng phục nhét vào cặp sách. Cô không có quần áo mới, đều là đồ chị họ để lại. Dù là vậy, cô vẫn tự giặt sạch sẽ, màu sắc tươi mới, phối hợp cực đẹp. Tan học là thời điểm sóng người tuôn trào, cô vô cùng bắt mắt giữa dòng người mặc cùng đồng phục.

Hôm ấy, cô vừa ăn Tteokbokki vừa nhồm nhoàm nói chuyện với anh. Lúc thì nói đến bộ quần áo mới của hoàng đế trong tiết Ngữ văn mà hồi bé cô đã từng nghe ông nội kể; lúc thì nói cô thích Andersen và thích nhất là Nàng Tiên Cá; lúc khác lại nói bọt xà phòng rất thú vị, chà xát vỡ như đổ tuyết, có lần cô còn rắc bọt xà phòng khắp trường rồi bị phạt dọn dẹp cả

https://thuviensach.vn

ngày; lát sau lại nói thổi bong bóng rất vui, nhưng nước thổi bong bóng rất đắt, mất đến hai đồng nên cô sẽ dùng xà phòng làm nước thổi bong bóng, nhưng phải đề phòng bác phát hiện... Một lúc sau lại quay sang: "Ngôn Cách mau nhìn đi, bông hoa màu vàng kia đẹp quá đi mất!"

Anh ngẩng đầu nhìn bức tường nở rộ hoa vàng, nói: "Đó là kim hoa trà."

"Oa, anh giỏi quá, cái gì cũng biết."

"…"

Khi ấy, cô luôn nói không hết lời, luôn có chuyện thú vị để kể anh nghe, luôn có thứ tốt đẹp để cho anh xem. Khi ấy, cô không hề oán trách bố mẹ đã qua đời, sống nhờ bác cũng không cảm thấy gia đình nghèo túng mà mất mặt, càng không vin cớ này để làm bàn đạp xoay chuyển tình thế. Khi ấy, cô luôn ăn vận sạch sẽ và rất xinh đẹp, khuôn mặt luôn nở nụ cười, đáy lòng không vương bụi trần.

Hôm đó, cô ăn hết một hộp Tteokbokki, nấc một cái rõ to, đi cùng anh đến lúc chia tay ở đoạn đường rẽ.

"Tôi đi đây." Anh hờ hững nói, không dừng lại mà đi lướt qua cô.

"Mai em ở đây chờ anh cùng đi học nhé." Cô hét theo bóng lưng anh nhưng anh không đáp lại.

Cô nghiêng đầu nhìn bóng lưng thanh thoát của cậu thiếu niên, áo sơ mi trắng quần jean, đeo chiếc túi quai chéo màu xanh đen, toát lên vẻ đẹp trên con đường in ánh chiều tà. Cô bỗng cảm thấy thích anh biết mấy, thích đến độ không nỡ quay đầu rời đi.

Cô vẫn đứng yên trông theo, thỉnh thoảng ngồi xổm chống cằm nhìn, đến lúc anh tới chỗ ngoặt cô mới đứng dậy. Nhìn bóng dáng thanh tú của

https://thuviensach.vn

anh, cô vẫn không nỡ xoay lưng. Chính trong khoảnh khắc chần chừ này, cô thấy anh dừng bước, sau đó ngoảnh đầu lại mà không rõ nguyên do.

Ngày hôm sau, anh tặng cô rất nhiều nước thổi bong bóng xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

FREUD THÂN YÊU

Cửu Nguyệt Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Ngoại Truyện Ngôn Hủ Và An Dao

An Dao bước vào phòng khám chữa bệnh, cởi áo blouse, cầm khăn giấy lau giọt nước còn đọng trên cánh tay. Vừa rồi có một cậu nhóc tóc vàng chơi đùa ngoài hành lang, không cẩn thận lao vào bệnh nhân đang nhận nước sôi, may mà cô phản ứng nhanh, ôm cậu nhóc tránh đi nhưng lại làm tay mình bị bỏng. Cậu nhóc xấu hổ nói sorry, An Dao không để bụng, mỉm cười với cậu: It's OK. Thấy cậu nhóc không sao, cô nhanh chóng xắn tay áo xả dưới vòi nước, không có gì đáng ngại.

An Dao dùng khăn giấy lau khô nước, cúi đầu nhìn vết sẹo hình chữ thập mờ mờ trên tay mình, là vết thương hồi còn ở cô nhi viện. Khi đó có một em gái mới đến, cô bé tò mò với tất cả mọi thứ, chạy chỗ này chui chỗ kia, luôn dính với Dương Tư. Có lần cô nhi viện sửa chữa, trong góc đặt vật liệu khung sắt, hai em gái lại đang bò dưới khung. An Dao thấy khung sắt sắp đổ, bèn tới kéo hai cô bé ra. Kết quả trên tay ba người mang vết sẹo giống nhau.

Cô không ở cô nhi viện quá lâu, trẻ con ở nơi đó cũng không có ấn tượng sâu đậm về cô. Nỗi tự ti mặc cảm thuở bé luôn vương vấn trong lòng khiến cô không muốn trở về cô nhi viện nữa. Sau khi lên cấp hai, vì thành tích tốt nên cô được miễn học phí và tiền ký túc xá. Cô vờ như có người thân ở nước ngoài, hết cấp ba, cô sẽ ra nước ngoài đoàn tụ cùng người nhà. Cô luôn nỗ lực, cuối cùng giành được học bổng du học toàn phần. Nhưng cô không có người thân dù chỉ một người.

https://thuviensach.vn

An Dao thoáng ngẩn ngơ, bây giờ ở nước Mỹ xa xôi, có lẽ cả đời cũng không trở về. Rất tốt, không sao cả, trong nước không có ai đáng để cô quan tâm. Cõi đời này không có ai để cô thương nhớ. Cô ngắm khuôn mặt xinh đẹp và bình thản của mình trong gương, nhìn thế nào cũng cảm thấy cô đơn và không có sức sống. Không biết đến lúc tâm trang tuột dốc sẽ ra sao nữa? Lòng dạ bỗng trào dâng cảm giác hụt hẫng và mông lung, không rõ cuộc sống của mình có ý nghĩa gì nữa. Đang suy nghĩ, cô nhìn qua gương thấy có người đang đi vào.

Là một chàng trai cao gầy, mặc áo sơ mi màu đen may sát người và quần jean, đeo khẩu trang, không thấy rõ hai má, nhưng lại lấp ló sống mũi cao thẳng và đôi mắt trong suốt xinh đẹp cực kỳ. An Dao sửng sốt, đó là đôi mắt vô cùng tinh khiết, như của đứa trẻ chưa trải đời. Không hiểu sao trái tim cô lại thót lên. Cô điều chỉnh lại tâm trạng đột ngột xuất hiện này của mình, đi tới hỏi: "Anh khó chịu ở đâu à?"

Anh không đáp, đôi mắt đen nhánh nhìn cô một giây vẻ cảnh giác và bất an, mới lướt qua mắt cô đã lập tức tránh đi, hàng mi dài buông xuống che đi tròng mắt.

Bệnh nhân này thật kỳ lạ, An Dao nghĩ. Cô kiên nhẫn hỏi thêm vài câu để thăm dò, nhưng anh đều không đáp lời. Cô tưởng anh không nghe được, cầm giấy viết tiếng Anh hỏi anh khó chịu ở đâu. Cô đứng hơi sát khiến anh căng thẳng, khó nhọc lùi lại một bước, ra sức hít thở.

An Dao thấy anh hít thở "khó khăn", hơi nhíu mày nói: “Tôi nghe tim anh trước đã."

Nghe vậy, anh sững sờ ngước mắt nhìn thì cô đã xoay người cầm ống nghe. Thân thể anh khẽ lay động, dường như đang đấu tranh giằng co, muốn chạy nhưng chân không nhúc nhích nổi.

https://thuviensach.vn

An Dao nhanh chóng đeo ống nghe lên, nhích tới gần anh. Anh ngơ ngẩn, chớp mắt nhìn tay cô chạm vào ngực mình. Thấy cô sắp đụng phải, anh run rẩy liên tục tránh ra sau theo phản xạ có điều kiện. Nhưng lưng đụng phải tường.

"Này, anh trốn gì thế? Không đau đâu mà."

An Dao đuổi theo, nhanh nhẹn và thành công đặt ống nghe lên ngực trái của anh. "Thịch! Thịch! Thịch!" Tim anh đập vội vã như đang gõ trống, vang dội đến tai An Dao. Cô sợ hết hồn, tim người bình thường sao có thể đập nhanh vậy? Lúc kinh ngạc, cô phát giác có điều gì rất lạ. Ngón tay cô vẫn đặt trên ngực anh, cảm xúc phập phồng dữ dội và cơ thể cứng ngắc quanh quẩn nơi đầu ngón tay. Không chút phòng bị, trái tim cô khẽ run lên.

Ngẩng đầu lên, cô thấy anh cụp mắt, hàng mi dài cụp xuống, chớp chớp trông rất xấu hổ, cả tai cũng đỏ ửng lên. An Dao ngẩn ngơ một lát, chợt ý thức được mình đứng quá gần anh, gần đến mức có thể cảm nhận rõ ràng sự căng thẳng và thân thể đang cứng đờ ấy. Không khí có phần vi diệu.

Cô rụt tay lại, lùi một bước, nghĩ một hồi rồi nói: "Anh là ca khó mà tôi gặp phải."

Anh chàng đeo khẩu trang vẫn lặng thinh, đôi mắt đen yên ắng ngước lên nhìn cô, vừa chạm vào ánh mắt của cô liền đờ đẫn, rồi lập tức tránh đi cụp mắt xuống.

"Tôi không chẩn đoán được anh có vấn đề gì, có thể cho tôi biết anh khó chịu ở đâu không?" An Dao hỏi.

Anh vẫn không lên tiếng, lẳng lặng nghĩ một lát rồi bỗng nhiên nhấc chân xoay người rời đi.

“Này…” An Dao muốn đuổi theo nhưng bệnh nhân tiếp theo đã vào, cô chỉ kịp thấy bóng lưng xuất chúng của anh.

https://thuviensach.vn

Khúc nhạc đệm nho nhỏ này khiến trong lòng An Dao lăn tăn gợn sóng, cảm thấy cuộc sống có chút thú vị ngắn ngủi, nhưng cô không nghĩ nhiều. Cho đến lúc sắp tan làm ngày hôm sau, bệnh nhân đeo khẩu trang lại xuất hiện. Anh mặc chiếc áo sơ mi thoải mái màu đen, trông lành lạnh và ôn hòa. Lúc thấy anh, chiếc bút trong tay An Dao khựng lại: Anh lại tới rồi.

Vẫn như hôm qua, cô hỏi anh khó chịu ở đâu nhưng anh vẫn không trả lời. Năm phút sau, anh bước đi mà không buồn chào hỏi.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư... Hôm nào anh cũng đến.

Từ đó, gợn sóng lăn tăn nhạt màu trong cuộc sống của An Dao dần dần trở nên nồng nàn. Lần đầu trong đời, mỗi đêm trước khi ngủ, cô mong chờ ngày hôm sau mau đến. Mỗi lúc trước khi tan làm, đoán rằng bệnh nhân tiếp theo sẽ là anh, tim cô không khỏi đập rộn lên. Dù anh cứ không nói tiếng nào, cô vẫn thấy rất vui khi gặp anh. Cô tưởng anh bị câm điếc nên bắt đầu học cách dùng thủ ngữ và khẩu ngữ. Nhưng anh không thể nhìn thẳng vào cô, chỉ một giây liền cúi đầu. Để anh nhìn mình, thậm chí An Dao còn ngồi trước mặt anh, ép anh nhìn động tác tay và môi mình. Sau vài giây nhìn nhau, An Dao bông nhận ra: Để anh nhìn miệng mình, chuyện này... như mang hàm ý.

Có lẽ hành vi của cô làm anh sợ. Thời gian anh ở lại ngắn hơn bình thường, hơi bối rối đứng phắt khỏi ghế, vẫn chạy mất mà không chào hỏi gì.

An Dao hơi chán nản, tưởng anh không trở lại nữa. Ngày hôm sau, đến khi sắp tan làm, trái tim cô thấp thỏm, liên tục nhìn ra cửa. Anh không hề khiến cô thất vọng, lại xuất hiện một lần nữa. Lần này lúc rời đi, anh đặt lên bàn cô một món quà nhỏ. Cái hộp vuông nhỏ xinh màu tím nhạt, thắt một cái nơ con bướm be bé, bên trong là một sợi dây buộc tóc.

Giờ An Dao mới nhớ ra, hôm qua lúc ngồi xuống trước mặt anh, không biết tại sao dây buộc tóc lại đứt, mái tóc dài lập tức xõa tung. Có lẽ không

https://thuviensach.vn

phải nhìn cô khiến anh khó chịu, mà chính ám hiệu và sự biến đổi khi mái tóc cô đột nhiên buông xõa khiến anh căng thẳng và không quen. Nghĩ vậy, An Dao đỏ mặt.

Về sau, ngày nào anh cũng xuất hiện, mỗi lần đều mang theo một món quà nhỏ, hộp đựng với hình dáng khác nhau, màu sắc rực rỡ và đủ kiểu quà tặng bên trong. Anh vẫn không nói tiếng nào, cô không để tâm, song rất vui vẻ.

Cho đến một ngày, cô hết kỳ thực tập, thay vì khám bệnh cô phải họp cùng các thực tập sinh khác. Thầy hướng dẫn nói mấy lời lê thê, cô nhìn đồng hồ đeo tay mà lòng như lửa đốt. Bây giờ chắc anh đã tới rồi. Nếu người khác nói cho anh biết rằng cô là bác sĩ thực tập, sẽ không đến nữa, thì phải làm sao đây? Những hiểu biết về anh chỉ vỏn vẹn dừng ở cái tên với hai chữ phiên âm "Xu Yan", nếu mất liên lạc thì làm sao tìm được?

Cuối cùng cuộc họp dài đằng đẵng cũng kết thúc, đã hết giờ làm từ lâu. Lòng An Dao chua xót đến độ gần như sắp khóc, lao như bay ra khỏi phòng họp. Mới chạy vào phòng chờ khám, cô đã lại trông thấy bóng dáng quen thuộc ấy.

Phòng chờ khám vắng tanh, cửa phòng của các bác sĩ đều khóa kín, chỉ còn một mình anh tay cầm cái hộp nhỏ màu xanh đậm, đứng trước cửa phòng An Dao, cố chấp và trầm lặng nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang đóng chặt. An Dao sửng sốt, sự thờ ơ và vô vọng của cô đối với thế giới này tan biến hoàn toàn trong thời khắc ấy. Nhân viên vệ sinh dọn rác đi ngang qua anh, trông thấy vậy thì nói bằng tiếng Anh: Đã nói bác sĩ An là thực tập sinh đã đi rồi, sao cậu vẫn không tin chứ?

Anh như đứa trẻ không hiểu lý lẽ, đứng thẳng tắp và ngang bướng, nhìn vào cửa phòng An Dao không nhúc nhích. Lát sau, anh nói bằng tiếng Trung nhưng không phải để đáp lại nhân viên vệ sinh mà hướng về cánh cửa kia và lớp không khí trước mặt: "Cô ấy sẽ về tìm mình mà ."

https://thuviensach.vn

Giọng nói thanh nhã và bình thản, rất êm tai. Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh nói, không phải nói với cô mà đang lẩm bẩm một mình.

Cô ấy sẽ về tìm mình mà.

Về sau, An Dao rất nhiều lần nhìn thấy một câu hỏi trên tạp chí và tivi: Khoảnh khắc bạn yêu một người là khi nào? Lúc ấy, cô sẽ nghĩ đến cảnh tượng này, nghĩ đến bóng lưng lặng yên và cố chấp của anh.

Hôm ấy, Ngôn Hủ không đeo khẩu trang, lúc An Dao tiến đến thấy khuôn mặt anh giống hệt Ngôn Cách, cô sửng sốt hồi lâu, nhưng không quá kinh ngạc và khó chịu. Cô biết đây mới là người trong lòng cô. Ngày đó, Ngôn Hủ tặng cô hộp quà màu xanh đậm trang trí hình sao. Anh khép mắt, căng thẳng và ngượng ngùng nói đứt quãng: "Cho em xem, thứ anh, thích nhất.”

Trong hộp là hai vé vào nhà thiên văn. Hôm ấy, An Dao cùng anh ngắm bầu trời sao và vũ trụ mênh mông.

Lần đầu tiên họ nắm tay là trên bậc thềm bảo tàng nghệ thuật Đại Đô Hội. Khi đó, ho vừa đi ra ngoài sau khi xem xong triển lãm. Bầu trời ngày vào thu rất cao và xanh. An Dao đứng trên bậc thềm đá trải dài, nhìn lên bầu trời, trông thấy loài chim di trú giống chim nhạn đang bay ngang qua.

Cô biết Ngôn Hủ sắp về nước, bỗng thấy bùi ngùi, nói: "Tại sao đến mùa đông, chim chóc đều phải bay về phương xa chứ?"

Ngôn Hủ đờ đẫn, ngẩng đầu nhìn đàn chim, cảm thấy vừa nhìn đã có câu trả lời cho vấn đề này. Anh đáp: "Nếu phải trở về thì quá xa."

“…” An Dao sửng sốt vài giây, không nhịn được bèn bật cười. Cô gần như cười không đứng lên nổi, cười như thể cả đời này chưa từng thoải mái như thế.

https://thuviensach.vn

Ngôn Hủ bối rối nhìn cô, không thể hiểu nổi cũng không biết cô đang cười gì. Anh bước xuống bậc thềm, mặt An Dao còn mang theo nét cười, đuổi theo dắt tay anh. Anh dừng lại, cúi đầu nhìn, tay mình đang nắm bàn tay trắng trẻo thon dài tuyệt đẹp của cô. Anh mông lung và băn khoăn chớp mắt, nói: "Như Sanh..."

"Hả?"

Anh nuốt khan, nói: "Em... Em nắm tay anh rồi."

"Em biết mà."

"... Ồ." Anh không biết nói gì nữa, nhíu mày khó hiểu. Thì ra không phải bất cẩn nắm lấy, nhưng, nếu đã biết thì tại sao không buông ra chứ?

Dáng vẻ đi đường khó khăn của anh khi tay bị cô nắm lấy khiến An Dao không nhịn được cười, cô mỉm cười kéo tay anh: "Đi thôi!"

Và những ngày tháng bên nhau về sau đều do cô dẫn dắt anh đi.

Hết.

https://thuviensach.vn